ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 1-2. Торонто, Онт. Січень-Лютий 1954 January-February Toronto ,Ont. Рік XV. Число 1-2.

ЖИВИЙ, ЧИ МЕРТВИЙ ЄСИ?

"Знаю твої діла, що маєш ім'я, що живеш, а мертвий єси" — Відкр. 1 : 3.

Тоді, як прогомоніла радісна вістка в Сардах і Христос вселився вірою в серцях тих, що його прийняли, — тоді, як вони слово Боже з радістю приймали й корилися йому, тоді, як Святий Дух міг впливати на уми і серця тих людей і змінювати їх життя, — тоді була в Сардах зразкова громада живих, активних християн. Згодом ті наочні свідки Христових апостолів, ті перші піонери стали один по одному прощати цю землю, і християнство, що лишилося в спадщину молодим, почивало занепадати. Саме тоді, коли потрібна була велика чуйність і ревність праці, коли треба було розвинуть надбання, зміцнювати дедалі релігійне життя, громаду в Сардах знесилював дух байдужости й поверховости.

Чому так сталося? А тому, що ті християни стали дотримуватися того, що прийшло до них як зовнішня історична спадщина. Життя своє вони будували на традиції і на людській мудрості, а не на слові Божому. Це почало витискати з порядку дня головний зміст християнського життя — Христову науку, а замість цього впроваджувалася мертва форма, що вбивала те правдиве життя від Бога, що іскрилося ще в деяких членів громади. Залишалася форма.

Якою б ця форма назовні не була мистецька, чарівна й приваблива, проте не могла вона замінити духа і життя. Християнство, що обмежилося зовнішніми формами й обрядами перестало бути творчим чинником. Воно стало таким, що про нього можна було сказати: "що більше знесливим є життя без християнства, як християнство без життя". Це твердження цілком логічне і правдиве. Тому громада в Сардах, колись одна з перших, вже по кількох роках заслужила на гострий докір Ісуса Христа. Вона зовні чинилася, але Господеві не було до вподоби, бо "Господь дивиться на серце". Перед людьми можна вдавати, люди можуть хвалити, але найважливіше, що Бог думає про нас.

Колись Ісус Христос устами свого улюбленого учня докоряв громаді християн в Сардах словами: "Знаю твої діла, що маєш ім'я, що живеш, а мертвий єси". Він пригадав їй первісне життя говорячи: "Тимто згадай, як прийняв і чув єси і хоронив і покайся". Пригадай з якою радістю приймалося живе слово Боже, яка міцна віра була в тебе!

"Ти маєш ім'я, що живеш, а мертвий єси" — такий острий закид робить Ісус не кому іншому, а первісним християнам в Сардах. Це могутнє й поважне слово і нехай воно примусить нас подумати: "Чи не говорить це Христос до мене й тебе?" Чи не говорить він до нас євангеликів та усіх християн? Запитай себе: "Який я християнин?" Церква, що має багату форму, що славиться тисячолітньою традицією, що створила християнський талмуд і вважає це за головне — вона мертва. Таку саме християнську церковну спадщину має наш нарід і назнвають її "прадідівською, чи козацькою вірою." Ця віра, як та земелька, автоматично переходить з роду в рід і люди вже мають таку вроджену вдачу, що інстинктивно тримаються міцно "поблєних гробів", що "в середині в них кісток повно."

Багато є серед нас таких, що люблять мертвечину і заневняють себе, як це наш геній Тарас Шевченко писав:

"Мя не поганьи,
Ми настоящі християни...
Храми, каплиці і ікони,
І ставники, і мірри дим,
І перед образом Твоїм
Неутомленії поклони —
За кражу, за війну, за кров..."
("Кавказ")

Живий чи мертвий єси? Людина хоче жити. Щоб продовжити на кілька років фізичне існування людини, щоб осолодити й освіжити її в старості, працює невпинно медицина. Вже дещо позитивного вдалося їй осягнути в цьому напрямі. Хоч це коштує великі гроші, але ті, що прагнуть помолодіти, що трохи пожити, платять ці гроші.

Медицина оздоровляє сьогодні деяких хворих тим, що в їх організм вливають кров від здорової людини. Це також дорого коштує, але не шкодують гроша ті, що хочуть жити.

Про тілесне існування люди дбають, бо бажають мати живуще й здорове тіло. Але часто забувають про свою внутрішню істоту, про духове існування. Багато людей забувають, що мають цінну й живущу душу, про яку не дбають і вона в них завмирає. Духове, внутрішнє життя має головну й суттєву вартість. Коли воно мертве, то це негативно впливає і на тілесну істоту.

Починається весна. Теплі сонячне проміння будить природу від зимового сну. Інакша атмосфера. Скрізь розвиток життя. А людина... Вона часто творить великий контраст. Не живе, а животіє. Мертва. Живий, чи мертвий єси?! — питає Христос. Він своїм словом, своїм духом оживить кожного, хто щиро прагне життя. Слова Христа це "дух і життя" і хто духа й життя Христового не має — той не Христів. Тому бажай життя, оновлення, щоб бути активним членом живої церкви й свого народу. А молитва нашого народнього пророка Тараса Шевченка нехай буде тобі живим прикладом:

Не дай спати ходячому
Серцем завмирати
І гнилою колодою
По світу валятись.
А дай жити, серцем жити
І людей любити!

Т. Семенюк

Українське Євангельське Об'єднання з глибоким сумом повідомляє, що 17-го січня 1954 р. помер, в Німеччині, на 75-му році життя,

АНДРІЙ МИКОЛАЄВИЧ ЛІВИЦЬКИЙ,

Президент Української Народньої Республіки.

Др. С. Витвицький в. о. президента УНР

В зв'язку з смертю президента Української Народньої Республіки Андрія Лівицького, й тим, що після смерти проф. Іваницького новий голова Української Національної Ради ще не обраний, права й обов'язки президента, згідно з Тимчасовим Законом про реорганізацію Державного Центру, ст. 23, перейшли на Голову Виконавчого Органу д-ра Степана Витвицького. (Укр. Інформ. Бюро).

ВАЖЛИВІ РЕЗОЛЮЦІЇ

Пресвітерія західнього Торонто ухвалила і надіслала резолюції до канадійського уряду такого змісту:

"Ми, пресвітерія західнього Торонто глибоко стурбовані і протестуємо проти відрядження до Ватикану амбасадора, який би репрезентував наш народ. Ми переконані, що таке призначення буде б не в інтересах Канади".

"Пресвітерія західнього Торонто просить міністерство закордонних справ внести офіційно протест проти переслідування наших протестантських братів в Колумбії".

Над могилою пок. През. УНР А. Лівицького

(З промови голови Виконного Органу УНР д-ра Ст. Витвицького)

Жалібна Громадо!

Проводнмо на вічннй спочннок Голову Української Державн, тої, яка створилася 22 січня 1918 року, і якій ім'я — Українська Народня Республіка. Не дзвонять на ту сумну вістку дзвони Софії, не клоняться перед тінню покійного державні прапори, не чуємо прощального гомону гармат, не віддає покійннкові свого останнього салюту українська зброя, а тнхий збір еміґрантськнх вигнанців виправляє Президента Української Народньої Республіки в його останню дорогу. Не суднлось бо йому правити народом на своїй території, не розпоряджав він теж множеством военних полків, не пишався зовнішніми ознаками владн, проте являв своєю постаттю Маестат найвнщої нашої цінности, якій ім'я Україна.

Моторошно стає кожному з нас, колн бачнмо, як в чотирьох стінах вузької труни замикаються і немов закінчуються всі життєві мрії і змагання людини, її сподівання на привабливе щастя і життєві її осяги. І колн закриється це безоглядне віко домовнин та потім заснпле його сіра земля, здається нам, що все скінчнлось. А хіба це було б справжнє і ціле життя, що так мало б кінчнтися? Ні, бо поза цим і понад цим є ще друге і більше реальне життя. —

"Хто вірує в Мене, той, хоч бн вмер — буде жити" — сказано в одному місці святої Євангелії. Покійний вірнв в ту основну суть, яка міститься у цнх велнчніх словах. Він вірував теж і в ту її частину, яка називається Україною, вірив в неї в один з найбільш критичних моментів нашої історії, колн вона була пробуджена у вогні й бурі. З тою вірою пішов покійний на вигнання, щоб засвідчувати перед народом і перед світом, що Українська Держава існує, що її територія тількн часово окупована ворожою снлою, що на сторожі прав поневоленого народу стоїть його законний Уряд, який у противагу до накинутого насильством чужого режиму репрезентує справжню волю народу, і який не спочине, поки не здобуде державної незалежностн.

Як важко доводнлось нашим будівничим і провідникам народу боротися з самими собою, колн треба було рятувати і зберігати самі основні елементи державностн. Пам'ятаймо про всі труднощі, які доводилось поборюватн покійному, як одному з представників найвищої державної влади, зараз після закінчення першої світової війни. Мвемо це на увазі особливо, колн бажаємо розцінити без зайвих лестощів і славослов'я його образ, як людини з усіми присущими саме людині вальорами і недомаганиями. Отож, після окупації України большевицькими агресорами, припав на плечі покійного Президента, як тодішнього міністра закордонних справ Української Народньої Республіки, важкий обов'язок — зберегтн для української держави бодай якусь частину її території. В стані примусової конечностн обидва найвідповідальніші державні мужі: Симон Петлюра і покійний Андрій Лівнцький були прнневолені пітн на догоду з Польщею, оформлену т. зв. Варшавським Договором. Проте Головного Отамана Петлюру та покійного Президента мн вважаємо велнкими постатями нашого недавного минулого, бо зміст і значення згаданого політичного акту, хоч і помилкового, почались і зроднлись в чистому джерелі глибокого патріотичного почування, в бажанні знайти реальний захист українській державній ідеї, себто у чистих ідейних спонуках. І це розуміє українська людина, колн однаково з пам'яттю Симона Петлюри вшановує пам'ять А. Лівицького. Як людина умів теж покійний визнати свою помилку і вмів її теж виправити.

Час проводу покійного Президента припадає на один з найважчих періодів нашої історії. Це доба революційного зриву та пізнішого занепаду під ударами, коли в кліщах ворожого терору перебувала східна Україна, а західна її область вносила на собі лихоліття польської займанщини. Берегти в той час у належній поваві символ української державностн — перевищувало нераз людські спроможності. Проте, покійний доніс до останніх своїх днів цей символ в повній його достойності і передав нам, його наступникам. Як би всі ми знали, скільки дошкульного болю крилось нераз під привітною усмішкою Президента і скільки покори в служінні народові мусів він виявляти — тоді ми уміли б належно оцінити жертвенний труд покійного. Покійний поміг вдержатися у великій частині еміграції, встиг забезпечити її існування і створити деякі умови для культурно-наукової праці.

Разом з тим треба підкреслити основну рису характеру покійного: це його почуття української соборности. Всі питання щодо цілости української політики вирішували часто за почином і під проводом пок. всі політичні чинники.

По лінії цих основ української державної політики пішла теж акція покійного Президента на еміграції після закінчення другої світової війни. Він вжив заходів для реорганізації Державного Центру Української Народньої Республіки, щоб зміцнити справність і успішність його праці, і створити одностайний, соборний фронт української політичної еміграції. Це досяг він актом заснування Української Національної Ради з дня 16 липня 1948 р. Завдячуючи його ініціятиві, невсипущому його трудові та винятковій умілості лагодити політичні противенства, звершився того дня акт об'єднання майже всіх політичних груп української еміграції. Це свідоцтво великого і зрілого державницького розуму тодішніх проводів наших політичних організацій. Це, хоч, на жаль, проминаючий, але все таки найясніший промінь серед мізерного нашого еміґрантського буття, це найсвітліший вияв справжньої любови до української Батьківщини, який всетаки буде освічувати шлях закритого перед нами невідомого майбутнього.

Під проводом покійного Президента українська державна політика досягає своїх давніх намірів — об'єднати зусилля поневолених народів СССР для спільної визвольної боротьби: створенням Паризького Бльоку наближаємо цей намір до його реалізації.

Для виконання важких завдань державного проводу Бог наділив покійного Президента цінними рисами його характеру. Він вложив йому у колиску невбиякий талант: дав йому ясну, погідну, зрівноважену вдачу. Це дуже щедрий дар для провідного державного мужа, коли у нього всі сили розум і серця зведені в одну спокійну гармонійну симфонію думок і почуттів, слів і діл, коли не доводиться змагатись самим з собою, з непокірними демонами нашої фізичної напруги. При тому мав Андрій Лівицький ясний, доброзичливий підхід до всіх справ і до всіх людей, вмів у кожному комплексі і в кожній людині відкрити і використати все, що позитивне і творче, викувати з того конструктивну вартість. Мав Андрій Лівицький великий дар бачити справи і людей серцем. Воно — це знання, здобуте серцем, наймудріше і найцінніше. Умів до того забути і вибачити—це велика ласка, про яку просимо в щоденній нашій молитві.

Мандрує дух покійного Президента по Україні з різдвяним привітом. Стукає до тюремних грат, переступає кільчасті огорожі концентраційних таборів, заглядає до хат українських людей і вітає їх привітом: "Христос родився". І так у цій мандрівці по Україні заспокоюється дух Президента. Бо хоч він бачить, що український люд, сповитий жахом терпіння, то цей смуток його недолі перемагає ще більш могутній патос героїзму у нестримній боротьбі за волю. Кожний тиск ворожого гніту і терору відтискається на Батьківщині розквітом нових моральних чеснот, що наближають нас до перемоги.

І з України, через непрохідну завісу прориваються до могили Президента незліченні квіти найкращих почувань мільйонів українських сердець і вкривають рясним плачем домовину. Вони вистелюють йому путь в ті хороми, де царюють великі постаті української історії, князі, гетьмани і духові провідники народу, і де довкруги них збираються тіні всіх тих борців, яких остання думка і останній віддих належали Україні.

У тому царстві житиме повсякчас душа покійного Андрія Миколаєвича Лівицького.

Вічний спокій тобі і вічна тобі пам'ять, пане Президенте!

ПРЕКЛОНІМО КОЛІНА ПЕРЕД СПАСИТЕЛЕМ

(Різдвяна радіопередача Укр. Євангельського Об'єднання)

Урочисто й з великим піднесенням, що відразу викликав святковий настрій у слухачів, розпочав Різдвяну радіопередачу хор Українського Євангельського Об'єднання під керівництвом диригента Дмитра Костенюка, колядою:

Бог Предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь —
І світ втішився.

Зворушливо затихають останні слова коляди "Об'явився нам" і пастор І. Яцентий читає Євангеліє від Луки (2:1-20). Слухачі переносяться думками в ті далекі часи, до Вифлеєму, де народився Божий Син, світу Спас.

Повстають незвичайної краси образи. Перед вами, неначе на яву, вертеп, ясла і сповите немовля-Христос. Ось ангел Господній промовляє до пастухів: "Не лякайтеся, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо сьогодні в Давидовому місті народився Спас, що є Христос Господь". Ви уважно вслухаєтесь у ці величні слова Євангелії, вас опановує невимовна радість, бо ж народження Сина Чоловічого це найбільший дар люблячого Бога для визволення людства з неволі гріха.

Після Євангелії хор виконує колядку "Ой, леліє...", яка справила прекрасне враження. З благальною різдвяною молитвою звертається до Бога пастор Л. Бучак:

"Боже, отче небесний і благий! В день народження немовляти Ісуса шлемо наші мольби перед твій трон із словами хваління: "Слава на висоті Богу, а на землі спокій і між людьми благовоління". Разом з мудрецями сходу ми складаємо наш поклін народженому і в глибокій задумі з Марією роздумуємо над великою тайною твого втілення. З пастирями отар вітаємо цю добру новину вічного спасіння.

Всеблагий! Допоможи тут, на землі, мати перед собою завжди Ісуса. Нехай образ його святого життя стане образом нашого життя, щоб ми могли жити в мирі і любові з усіми християнами. Нехай здійсниться наша невмируща надія, що і ввесь український нарід в єдності і братерській любові біля ясел народженого восхвалить тебе у вільній, рідній землі.

В тобі, Отче, наша надія і викуплення! Даруй, щоб так як в давнині, і грядущими віками Син Твій потужно перемагав Ірода, щоб ми перемогли зло і гріх; щоб чистим серцем повсякчас хвалили тебе на небесах, а на землі жили у благодаті мира і любови, в тому ж Ісусі Христі. Амінь!"

Дедалі передача створює у слухачів ще більший релігійний настрій колядою "Через поле широкеє", яку прекрасно виконав брат. П. Черняк, в неменше чудовому виконанні акомпаніяменту хором. Як могутньо й переконливо звучать останні слова коляди:

"Хвалимо тебе, Сине Божий,
Хай твоя ласка нам поможе".

Передача наближається до кінця. Голова УЄО, пастор М. Фесенко, звертається до українського народу з різдвяним привітанням:

Дорогі брати і сестри!

Багато років тому дивне немовля народилося у Вифлеємі. Батьки його були бідні. Немовля не мало навіть звичайних дитячих вигод. Ставши дорослим, ця людина не зробила нічого такого, що світ звичайно визнає великим. Гроші, слава, політична могутність, літературна творчість не були полем діяльности цієї людини. Провідні мужі тих часів, які посідали все це, глузували з неї. Померла вона смертю раба і злочинця.

І ось ця людина змінила суть життя всього світу. Адже скільки людей жило і померло, з глибокою і невмирущою вірою в цю святу і величну людину, визнаючи її науку. В наші дні ця людина має більше учнів ніж будь коли. Її засади визнають навіть ті, хто відкидає її авторитет. Ввесь світ провадить літочислення людської історії на земній кулі до дня і від дня її народження.

Дивне немовля, наш Господь і Спаситель, Син Божий народився для того, щоб вищою правдою оновити людське життя і вказати нам путі до Царства Божого у житті вічному. Йдучи за Христом, ми творимо це царство, на основі Божої правди і любови, тут на землі, в незвичайних умовах нашого грішного і пронятого великими стражданнями світу.

Отже тайна Христового впливу полягає в тому, що він не тільки відкрив людям закони духового життя, а й сам у своїй особі був їх втіленням. В Ньому Бог не тільки відкрив людям правду, а й сам стався людиною. В Христі ми маємо принципи життя і саме життя, що сталось тілом.

Згадуючи в день Різдва народження Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, преклонімо коліна перед Спасителем і привітаймо Його з цілковитим усвідомленням, що Бог прийшов на землю в особі немовляти. Без цього усвідомлення ми не будемо мати справжнього Різдва, а тільки залишки старих суспільних звичаїв і традицій.

У другому посланні апостола Павла до Коринтян сказано: "Дяка ж Богові за невимовний дар Його". Народження Спасителя — це великий дар Бога Отця для людства. Віруючі люди, згадуючи про це, дають дари один одному. Народження Сина Чоловічого спричинилося до визволення людства з неволі гріха. Це був перший і найбільший дар люблячого Бога для людства.

Різдво Христове проголошує, що для людей тепер широко відкрите безсмертя. Бог в Христі посилає нам повноту життя і обіцяє перемогу над беззаконням, тиранією і неправдою. Проте факт народження Спасителя не принесе жодної користи, якщо кожний з нас не знайде для нього місця в своєму серці. Серце кожного з нас повинно стати тим Вифлеємом, де народилося дивне немовлятко. Тільки так сприйнявши народження Христа, ми зможемо усунути наші теперішні болі, і прийняти радісне, щасливе й вільне життя, як великий дар люблячого Бога.

В серцях людей і в країнах, де для немовляти-Христа немає місця, панує, як і в дні поганства, безправ'я, насильство, безнадійність, розпач і смерть. Людина, чи країна без Христа, це страчений світ.

Різдво нагадує нам, що Христос приходить у цей страчений світ з великими дарами. Ці дари Христос несе і українському народові, бо потреба нашого знедоленого народу в дарах Христових дуже велика.

Недолю народу Тарас Шевченко змальовує так:

"Гине слава, батьківщина,
Немає де дітись;
Виростають нехрещені
Козацькії діти.
Кохаються невінчані,
Без попа ховають,
Запродана катам віра,
В церкву не пускають."

Тільки Христос може визволити нас з цієї недолі, бо Він народився і для українського народу. В цій непохитній вірі і в цій невмирущій надії Українське Євангельське Об'єднання вітає український нарід на рідних землях і в розсіянні.

Христос Рождається!"

Різдвяну радіопередачу хор закінчує урочисто колядою:

Нова радість стала,
Що на небі хвала,
Зоря ясна над вертепом
Ввесь мир осіяла.

Пастор Л. Стандрет уділяє благословення:

"І благодать народженого в Вифлеємі, Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога-Отця та спільність Святого Духа нехай буде з усіма нами тепер і завжди. Амінь."

А. Д—ко

П О Д Я К А

Українське Євангельське Об'єднання висловлює глибоку подяку пасторам: Яцентому, Бучаку і Стандрету, членам хору Торонтонської Української Євангельської громади, на чолі з диригентом Д. Костенюком, групі Ошавської Євангельської громади: О. Салмерсу, В. Юркевичу, п-ні В. Юркевич, п-ні А. Щупляк, п-ні Грайник і п-ству Мандрик, на чолі з диригентом С. Салмерсом, за цілком свідоме і християнське ставлення в підготовці і проведенні різдвяної радіопередачі У.Є.О. Особливо відзначаємо посвяту групи Ошавської Української Євангельської громади, якій доводилося, в надзвичайно тяжких обставинах трудових буднів, приїжджати на співанки до Торонто.

Нехай різдвяна радіопередача, що відбулася на високому релігійному і мистецькому рівневі, буде скромним вкладом в євангельській роботі на славу Всевишнього і на добро українського народу!

М. Фесенко,
Голова Укр. Єв. Об'єднання.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
806 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

СПОДІВАЄМОСЯ І МОЛИМО БОГА

(Новорічне слово федерального прем'єра Канади Сен Лорана)

З нагоди Нового Року федеральний прем'єр Люї Сен Лоран у своєму посланні до суспільства Канади підкреслив, що міжнародне становище подає надію на тривалий мир і добробут у світі. Він сказав:

"Знову припала мені честь передати Новорічні побажання своїм друзям канадійцям тут вдома і тим, що покликані виконувати обов'язки, опинилися далеко від своїх рідних і друзів. У цім часі думаємо передусім про наші війська в Кореї та в Европі, які, з своїми побратимами з інших вільних держав, служать справі справедливости і волі в світі.

Кинувши оком на пройдені 12 місяців, ми вдячні і горді за свою країну. Канада дальше швидко розвивалася. Наші відомі природні ресурси теж успішно розвивалися, а разом з тим великі нові винаходи сприяли зростанню величезного матеріяльного багатства, що вже приносить таку велику користь канадійському народові. Третій підряд рік наші фармері мали справді багаті жнива. Безперечно ми маємо всі підстави, щоб бути вдячними і вдоволеними.

Минулого червня я мав честь брати участь у коронації нашого улюбленого молодого суверена, королеви Єлисавети II. Разом з своїми друзями канадійцями я подивляв її відвагу і посвяту для обов'язку, коли Її Величність прийняла на себе велику відповідальність за високий уряд і коли вона посвятила себе доживотній службі для своїх підданих. У своїй коммонвелтській коронаційній промові через радіо я знав, що висловлюю думки всіх канадійців, заявляючи відданість і любов нашій новій королевій.

Минулий рік теж позначився новою подією в житті наших демократичних інституцій -- виборами послів нового парляменту Канади. Виборча кампанія дала мені нагоду відбути подорож по нашій розлогій країні і зустрінутися з своїми друзями канадійцями в усіх 10 провінціях — від Атлантику до Пацифіку. Під час таких подорожей можна належно оцінити Канаду і канадійський нарід. І при таких нагодах я завжди захоплювався виявами спільности й сили нашої нації.

Міжнародня ситуація дає підстави сподіватися миру і добробуту для всього людства, чого ми так бажаємо. Війська ОД, серед яких військо Канади на третьому місці щодо кількости, спинили комуністичну агресію в Кореї. Наші вояки ще там, але боротьба вже припинилась. В Европі члени НАТО на зібранні в грудні знову повторили свою постанову спільно обороняти наші спільні ідеали. Минулого місяця голови урядів Великої Британії, США і Франції конферували в Бермуді як з'єднені провідники вільного світу.

Канада, як держава що зростає, відограє щораз більшу ролю в цій боротьбі за світовий мир. До її голосу вже більше прислухаються і респектують у світі. Протягом минулих 12 місяців ми вітали в себе японського престолонаслідника Акігіта, президента США, канцлера німецької федеральної республіки і прем'єра Франції. Незадовго я виберуся в подорож довкола світу. Я певний, що говоритиму від всіх вас, передаючи поздоровлення з Канади країнам, які відвідуватиму, і зможу запевнити їх, що ми об'єднані з ними в справі миру.

Сподіваємося і молимо Бога, щоб цей Новий рік привів нас ближче до миру в світі і збільшив благовоління між людьми.

Бажаю всім вам щасливого Нового року!"

Президент УНР Андрій Лівицький

(Коротка біографія)

Андрій Лівицький народився 9. квітня 1879 року в маєтку свого батька в Ліпляві, Золотоноського повіту на Полтавщині. Походив він із старого козацького роду лівобережної Гетьманщини. Середню освіту покійний майбутній Президент здобув в колегії Павла Ґалаґана (тут вчилися діти української козацької шляхти), а правничу — в Київському університеті, що його закінчив у 1904 р.

Виховався Андрій Лівицький в атмосфері старих українських традицій, а тому й не дивно, що він ще з своїх наймолодших літ, з палкою душею юнака-патріота, пірнув у працю для звільнення поневоленої Батьківщини.

Ще будучи студентом, у 1900 році, Андрій Лівицький стає членом Революційної Української Партії (РУП), а в 1905 році, коли Революційна Українська Партія перетворюється на Українську Соціял-Демократичну Робітничу Партію, він стає її членом, а пізніше вибивається на одно із провідних становищ у партії. Провадить революційну підпільну працю на Полтавщині, кількакратно у зв'язку з цим притягається до судової відповідальности, а один раз навіть був поставлений перед військовий суд . . . Та революція 1905 року не перемогла: А. Лівицький працює дальше, не тратячи віри в майбутнє своєї Батьківщини.

Прийшла перша світова війна, а слідом за нею і довгоочікувана революція. З перших днів Лютневої революції Андрій Лівицький працює днями і ночами, коли ж у Києві була утворена центральна українська влада — Центральна Рада та Генеральний Секретаріят, Лівицький стає губерніяльним комісарем на Полтавщині. Тут Небіжчик виявив свої небуденні адміністративні здібності: за ввесь час очолювання ним губернії, ця область України була, не зважаючи на революційний хаос, найкраще організованою.

1918 рік. Стався гетьманський переворот. Нова влада, розуміється, усуває Лівицького з його високого становища, але, зважаючи на великий авторитет, не наважується ліквідувати Полтавську самоуправу. А тому, як виняток в цілій Україні, під гетьманським режимом відбуваються на Полтавщині губер. земські вибори під гол. Андрія Лівицького.

Український нарід, під проводом Симона Петлюри, поваляє гетьманський режим, і влада Української Народної Республіки покликала Андрія Лівицького до Києва. Тут він стає міністром юстиції, а пізніше міністром закордонних справ. При всіх змінах кабінетів Андрій Лівицький майже безперервно лишається в складі уряду. Та, не зважаючи на всі заходи уряду і Головного Отамана Симона Петлюри, а також на гарячкові дипльоматичні потягнення Лівицького, молода Українська Держава не витримала і була переможена в боротьбі з російським большевизмом. Але не капітулювала. Уряд і частини армії зі зброєю в руках відступили до Польщі і до Румунії.

Почалося життя на еміґрації. Трагічне 25 травня 1926 року. Голова держави і Головний Отаман Петлюра гине від зрадливої руки большевицького аґента. Його пост займає, згідно з конституційним законом з 12 листопада 1920 року, тодішній голова ради міністрів Андрій Лівицький.

Друга світова війна застає Президента А. Лівицького в Польщі. Німецька окупація — це був дуже важкий час. Але покійний, непохитно віруючи в перемогу демократії, не йде на ніякі угоди з режимом Гітлера.

Воєнні хуртовини минули. Українська політична еміґрація поповнилася кількома сотнями тисяч нових еміґрантів. Почалося, особливо в Німеччині, бурхливе українське політичне життя. Президент А. Лівицький розпочав реорганізацію Державного Центру.

Аж ось 17 січня 1954 року Українське Інформаційне Бюро дістає сумну вістку з Карльсруге, що Андрій Лівицький не живе. Урвалось життя пильного трудівника, великого державного мужа і відданого українському народові його найвищого репрезентанта — Президента Української Народньої Республіки. Батьківщина ніколи не забуде його відданої і жертвенної праці: у вільному Києві в Пантеоні найславніших українських мужів поруч з Симоном Петлюрою лежатимуть і тлінні останки його співпрацівника і наступника А. Лівицького.

(За матеріялами Українського Інформ. Бюро).

Ів. Зоренко

ПЕРЕЯСЛАВСЬКИЙ ДОГОВІР

(До "святкування 300-річчя возз'єднання України з Росією")

Московські прислужники в уряді і наукових установах УССР розгорнули велику пропаганду з нагоди "Переяславського Договору" під гаслом "Добровільне й навіки возз'єднання України з Росією". Ця пропаганда надзвичайно яскраво подана в опері "Богдан Хмельницький", висвітлюваній в журналі "Україна" (листопад ч. 11, 1953 р.) з майстерно виконаними ілюстраціями, особливо ілюстрація фінальної сцени опери —зустріч Богдана з послами великої Русі. Тут же ми читаємо зміст опери:

"Перед глядачами постають картини XVII сторіччя. Страшне лихоліття на Україні. Польські магнати знущаються з пригнобленого українського народу. Стогнуть люди в тяжкій неволі під панськими канчуками, в кайданах. Але нарід не скорити! Там, на Січі Запорозькій, Богдан Хмельницький разом з Максимом Кривоносом, Богуном і іншими синами України готують військо запорозьке, щоб завдати удару польським поневолювачам і врятувати рідну землю. На Січ-матір, як називав цю вольницю народ, сходиться голота, покривджені і знедолені, з усіх кінців підневільної України — з косами, сокирами, пістолями. Прийшов на Січ і Максим Кривоніс з своїми загонами. Зростає Січ, дужчає. Навіть зрада польського запродацця Лизогуба з підступною Геленою, яка пробралась до Богдана в табір, щоб запобігти смерть гетьманові, не спинили народного наступу на ворога. Військо Богдана Хмельницького завдає нищівного удару польським магнатам і їх хвальному війську, очоленому Потоцьким — цим катом українського народу. Ворожими трупами вкрилась наша земля.

Але Україна цим ще не врятована... І в Богдана Хмельницького народжується думка про возз'єднання України з великою матір'ю Росією, нарід якої — рідний брат. До Москви ідуть Богданові посли просити московського царя про возз'єднання.

1654 рік, січень. В Переяславі славному збирається народ на раду з Богданом і його друзями.

І ось виходить Богдан Хмельницький в послом великої Росії. Іде процесія — корогви, прапори, вище духовенство зібралося благословити цю знаменну подію. Відбувається урочисте возз'єднання України з Росією.

Гетьман і посол скріплюють цю дружбу двох народів:

—"З Росією навіки!"

Звичайно, щоб довести цілому світові "правдивість" цієї пропаганди, большевики не забули і про Шевченка. В цьому ж таки журналі в статті "Малюнки Т. Г. Шевченка" сказано:

"...Ще замолоду, до викупу з кріпацтва Тарас Григоровнч компоне малюнки з далекого минулого, беручи до них сюжети з історії Росії та України.

...Особою Богдана Хмельницького, видатного полководця і діяча, Шевченко цікавився ще в ранній доакадемічний період творчости. Про це свідчить майстерно виконаний ним малюнок "Смерть Богдана Хмельницького".

...Великий український поет високо цінив полководницький геній і державний розум Богдана Хмельницького.

...В малюнках Т. Г. Шевченка ми бачимо правдиве висвітлення історії визвольної боротьби українського народу і високу оцінку діяльности Богдана Хмельницького, який присвятив своє життя розв'язанню двох основних завдань: визволенню своєї Батьківщини від іноземних поневолювачів і возз'єднанню України з Росією".

Таким брехливим змістом, фальшивим висвітленням історичних фактів пройнята вся большевицька агітація "про возз'єднання". І справді: хто може повірити, що одним із основних завдань життя Богдана Хмельницького було "возз'єднання України з Росією" Адже кожному відомо, що Богдан Хмельницький, цей великий син українського народу, геніяльний полководець і державний муж, якій все своє життя присвятив боротьбі за визволення українського народу від поневолювачів, на створення Соборної і Незалежної Української Держави. І ось ми є живі свідки того, як за вказівками б о л ь ш е в и ц ь к о ї Москви, в УССР доклали всіх сил, щоб 300-річчя "Переяславського Договору" представити цілому світові у фальшивому історичному вигляді, що, мовляв, "возз'єднання України з Росією" було "добровільне і навіки", що український нарід, як і 300 років тому, прагне залишитися вкупі з "своїм старшим братом" — російським народом і т. п. І цевипадково вся пропаганда пройнята основним гаслом, яке досить яскраво відображене в згаданій опері: "І в Богдана Хмельницького народжується думка про возз'єднання України з великою матір'ю Росією".

Щоб мати справжнє уявлення про "Переяславський Договір", про його конкретні наслідки і тим самим виявити фальшиву суть московської пропаганди "про возз'єднання України з Росією", звернемося до змісту договору. Статті, на підставі яких гетьмани України Богдан Хмельницький "приєднався" до Росії, були такі ("Полное Собрание Законов Россинскон Империи", т. I, стр. 322-327):

"1. Насамперед, щоб не було непорозуміння, повинен ти, Государ, затвердити права й вольності наші, + так як ці права й вольності ми споконвіку мали.

2. Щоб в суди наші, — як місцеві, так і військові — ні бояри, ні воєводи, ані ставники московські не входили.

3. Україні мати власне військо — як городове так і запорозьке.

4. Як по містах, так і по селах, вся старшина (урядовці, війти, бурмістри, старости) щоб з наших людей радою обиралися.

5. При гетьманській булаві залишається староство чигиринське.

6. Нарід і військо, на загальній раді, самі зпоміж себе обирають гетьмана і всю старшину, — бо ж це є стародавній український звичай.

7. Земель козачих і селянських відбирати ніхто не може, а вони переходять дітям, яким вольності мати — як мали їх діди й батьки.

8. Права й вольності, що ми їх маємо з часів князівства, — як духовенства так і мирян — щоб порушені не були.

9. Гетьман з старшиною можуть приймати чужоземних послів, — як то ще спокониву було.

10. Перше, ніж забрати подушне, треба у м о в и т и с я з Гетьманом і старшиною, які і призначать своїх урядовців.

11. Українські церкви і духовенство мають цілковиту незалежність від Москви.

12. В затвердження непорушности цього трактату просимо що хартію вольностей підписати і печатками затвердити, щоб навіки вічні непорушено було.

Государ затвердив і бояри підписали".

Отже, в "Переяславському Договорі" досить виразно зазначено, що україщі повинні зберегти "вольності, які вони мали споконвіку" (п.1), "Україні мати власне військо" (п. 3), що "народ і військо вибирають гетьмана, бо ж це є стародавній український звичай" (п.6), щоб "хартія вольностей України і українського народу буде навіки вічні непорушена" (п.12) і т.д. Ці факти є безперечним доказом того, що за Богдана Хмельницького існувала незалежна Українська Держава, і що "Переяславський Договір" Україна і Росія уклали, як дві самостійні держави, на рівних правах. Що цей договір не міг бути вічний, не доводиться й говорити. Попереше історія людства не знає "вічних" договорів, бо тим більше для Росії такі

(Продовження на ст. 6)

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ДЕ ТІТ СТРУНИ...

ДЕ ТІ СТРУНИ, ДЕ ГОЛОС ПОТУЖНИЙ,
ДЕ ТЕЄ СЛОВО КРИЛАТЕ,
ЩОБ ЗАСПІВАЛИ ПРО ЦЕ ЛИХОЛІТТЯ,
ЩАСТЯМ І ГОРЕМ БАГАТЕ?
ЩОБ ПОНЕСЛИ ВСЕ, ПРИХОВАНЕ В МУРАХ,
ГЕТЬ НА ПРОСТОРІ МАЙДАНИ,
ЩОБ ПЕРЕКЛАЛИ НА ЛЮДСЬКУ МОВУ
ПІСНЮ, ЩО ДЗВОНЯТЬ КАРІДАНИ?
ЄРУСАЛИМ МАВ СВОГО ЄРЕМІЮ*),
ЩО ГОЛОСИВ СЕРЕД ПОЛЯ:
ЧОМ ЖЕ СВОГО ЄРЕМІЇ НЕ МАЄ
НАША ЗРУЙНОВАНА ВОЛЯ?
ПОЛУМ'ЯМ ВІЧНИМ НА УСТАХ ВСІМ НАШАДКАМ
ДАНТОВЕ ПЕКЛО ПАЛАЄ:
ПЕКЛО СТРАЖДАННЯ ГОРИТЬ В НАШІМ КРАЮ, —
ЧОМ ЖЕ В НАС ДАНТА НЕМАЄ?
ГЕЙ, БЛИСКАВИЦЕ, ГРОМОВА СЕСТРИЦЕ,
ДЕ ТИ? РОЗБИЙ ЗЛІЙ ЧАРІВ!
ХАЙ МИ ХОЧ РАЗ ЗАГОВОРИМО ГРОМОМ
ТАК, ЯК ВЕСНЯНІ ХМАРИ!

*) Єремія — біблійний пророк

ПЕРЕЯСЛАВСЬКИЙ ДОГОВІР

(Закінчення з ст. 6)

не існують, а подруге в "Переяславському Договорі" нічого не сказано про "вічний договір з Росією", як це пропагують большевики — "З Росією навіки!", а тільки в п. 12 підкреслено, щоб "вольності України навіки вічні не порушено було".

Чи ж додержала Росія згаданого договору і зокрема 12-го його пункту? "Здійснення" цього договору позначилося нечуваним в історії людства віроломством Москви. В своїй пропаганді Москва не пошкодувала фарб для зображення Польщі, як віковічного ворога України. Замовчала тільки Москва, що в цьому є певна частка і її участи. Замовчить напевно Москва, с в я т к у ю ч и "возв'єднання, і про вероломне "здійснення" "Переяславського Договору".

Вог... Хмельницький ще за своє життя констатував, що Москва ганебно порушує "Переяславський Договір". Протевін, внаслідок смерти, не встиг вжити відповідних заходів. За кілька ж років після його смерти Україна стає ареною запеклої визвольної боротьби і разом з тим перетворюється на велику руїну. Чого не знищили на Україні татари й турки, те докінчили поляки і росіяни. Цей жахливий стан український нарід відтворив у своїх піснях:

Під тиском жахливих, нелюдських утисків:

"Гомоніть Україна,
Довго гомоніла,
Довго, довго кров степами
Текла, червоніла."

Конкретні наслідки "Переяславського Договору" Тарас Шевченка змальовує так:

"Гетьмани, гетьмани, якби то ви встали,
Встали, подивились на той Чигирин,
Що ви будували, де ви панували,
Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали
Козацької слави, убогих руїн!

Так поневолення, руїна фізична й духова, убогість і сльози. Ось наслідки "Переяславського Договору", а по большевицькому —"це славне трьохсотріччя возз'єднання України з Росією".

Про всі ці факти під час "святкування 300-річчя возз'єднання України з Росією" безперечно не згадають. Віроломство триває... Що не встигла зробити царська Росія, довершує большевицька... Проте кожний українець і українка повинні пам'ятати, що наведені фатки являли собою непорушний грунт для нашої визвольної боротьби, яка розпочалася зараз же після підписання "Переяславського Договору" і триває досі. Така вже віроломна природа "великої матері Россії" і "старшого брата" — росіян.

Так, Богдан Хмельницький від щирого серця намагався договоритись, дбаючи про краще життя українського народу, з Москвою, яка віроломно зломила "Переяславський Договір". Український нарід і в сьогоднішніх, надзвичайно складних міжнародніх обставинах, провадить і надалі визвольну боротьбу. Невмирущим дороговказом у цій боротьбі, не зважаючи на наші великі жертви, для нас є Четвертий Універсал Центральної Ради від 22 січня 1918 року, в якому сказано:

"Від нині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу".

Нехай же постать Богдана Хмельницького буде для нас у цій боротьбі надхненням і рушійною силою, а "Переяславський Договір" яскравим застереженням нечуваного в історії людства вероломства Росії — чи то білої, чи червоної.

Богдан Хмельницький, підписуючи 300 років тому "Переяславський Договір", передбачав зовсім інший стан Української Держави і українського народу, ніж ми маємо сьогодні. Отже український нарід не має жодного права для урочистого відзначення цієї дати. Ми тільки можемо дану дату згадати, як початок нелюдського визиску, гноблення і поневолення українського народу "матір'ю Росією", як нечуване вір о л о м с т в о "старшого брата" — росіян щодо України і українського народу.

Т. Бай

ЯК СЛУХАЄТЕ?

"Вважайте отже, як слухаєте; хто бо має, дасться тому; а хто не має, і що, здається, має, візьметься від нього" — Є в. Л у к. 8:18.

Хто може "слухати", той має великий дар від свого Творця. Люди вважають, що той, хто може багато говорити, має лихий язик. Звичайно, язик у людини відограє більшу силу, ніж сила ух. Припускають, що велику шкоду можна іншим зробити тільки язиком. Тому дуже малу увагу ми звертаємо на слухання, яке зіпсувало чимало людей, особливо дітей і молодь. Знаючи вагу слухання, Ісус застерігає: "Вважайте, як слухаєте!" Вважайте, що слухаєте! Слух підпорядкований нашій контролі. Ми слухаємо "як" і "про що" хочемо. Отже вже й наша народня мудрість остерігає нас: "Слухай кожного, але свій розум май!"

Ісус радить нам: "Вважайте, як слухаєте!" Щоб добре слухати, треба вважати, розбирати, вибирати, критикувати, вирішувати. Як багато різноманітних голосів стукає до наших ушей і бажає вступу до них. Людська душа залишається непохитна, але поки людина не почала слухати диявола. Тільки послухавши його, людина відразу втрачає свої чесноти.

Голоси, що ми їх слухаємо, формують не тільки наші опінії, а й нас самих. Отже, ми повинні вважати на те, яких саме голосів ми слухаємо. Ми повинні вибирати все те, що для нас добре, добре для інших і для Бога.

Один атеїст аргументував з сільським господарем на тему "слухання" і доводив, що добре послухати все. "Може й так, у вас, — відповів сільський господар, — а у нас інакше. Ми навчилися в цій справі від корови. Я даю своїй корові сіно; в ньому є чимало патиків, різного листя тощо. Корова того всього не їсть; вона вибирає сіно, а решту відкидає набік. Чи корова має бути мудріша від мене? Корова знає, що треба їй їсти, так як і ми знаємо, що треба нам слухати".

Це надзвичайно яскравий приклад. Правдиву поживу треба уважно вибирати. Отже "слухай, вибирай, перебирай". Саме в цьому полягає майбутність нашого життя, в цьому коріниться наша духова сила.

Ісус добре знає, що люди не всі однакові. Одні мають здібність і розуміють, яке насіння добре, а яке ні. Інші таких здібностей не мають. Вони мають очі, а не бачать, мають уші і не чують. "Хто має уші, — каже Ісус, — нехай слухає". Як легко нам вислухувати зло і як тяжко його потім знищити і слухати добре.

Щоб ми могли вважати, критикувати, вибирати, ми повинні слухати нашим розумом. Ісус Христос каже: "Слухайте мене в с і, та й розумійте". Єв. Мар. 7:14. "Хто читає, нехай розуміє". Єв. Мат. 24:15. "Чи розумієш, що читаєш?" Діян. 8:30.

Чи розумієш, що ти чуєш? Життєвий закон стверджує, що хто слухає мудро, хто слухає розумно, той одержує щось мудре і розумне. "Хто бо має, тому й дається". Хто слухає розумом, той вчиться що добре і корисне. "Хто бо має, дасться тому; а хто не має, і що, здається, має, візьметься від нього".

Ісус повсякчасно говорить до нас через слово своє і через св. Духа. Чи слухаємо ми Його? Чи розуміємо ми, про що Христос нам говорит? Чи усвідомляємо ми вартість Його слова, його правди, його спасіння?

Якщо ні, то візьметься від нас й те, що, здається, маємо. "Вважайте, вважайте отже, як слухаєте!"

Живемо в добі, коли людство потішається з великих здобутків техніки. В повітрі кружляють величезні літаки, вигідно в кімнаті сидить людина, слухаючи по радіо чародійний спів, музику, промови, вісті, або все те бачить і чує в телевізійному апараті.

Сучасна людина сповнена гордістю. Скрізь лунають твердження: "Сьогодні люди — боги — пани, володарі й будівничі свого щастя й добробуту. Геть з буржуазною вигадкою Бога!"

Чи справді сучасні осягнення техніки дають право людині так високо нестися? Остання війна, наприклад, цього ніяк не підтвердила. В даному разі скорше виступає яскрава правдивість висновків тексту слова Божого, в якому сказано: "Славлячи себе мудрими потуманіли!" Потуманіли, це ще не значить, що подуріли. Ні, бо коли туман заляже землю, тоді переконуємось, що земля та сама, що на ній все те саме, тільки через туман ми бачимо перед собою найближче розташовані об'єкти. Отже, проти нашої волі стаємо короткозорі.

Ці "великі" здобутки оп'яніли багатьох. Людям в голові покрутилося, вони стратили можливість бачити речі в їх правдивій, неперебільшеній вартості. Замість того, щоб величати Творця, величають Його створіння. Бо й справді, що являє собою телевізійний апарат чи літак? Якби Творець не створив матерії, не заховав у природі дивних радієвих хвиль, не дав людині розуму, щоб зуміла використати їх, згідно з Божим наказом "сповняйте землю і підневолюйте її" (1 Мойс. 1:28), чи можливі були б тоді ці здобутки? Чи худобина відкрила будь які винаходи? Що ж сталося? Люди замість почитати Бога-Творця, обернули славу нетлінного Бога на подобу образа тлінної людини. Власне це є та нерозумна суть сьогоднішнього матеріялізму, його засадниче затуманення. Замість прославляти вічного Творця, прославляють його утвір, вважаючи себе мудрими. Хіба ж можна, дивлячись на картину, всю похвалу і подив віддавати тільки їй, забуваючи про маляра. Адже не картині належить призвання, а її творцеві-малярові. Отже всякий новий винахід мав би викликати в нас не гордість, а покору й славлення Того, що заховав нам стільки дивних сил в природі, стільки творчої мудрости в нашому розумі.

В. Боровський

ЧИ МОЖНА ЩЕ ВІРИТИ В БОГА?

"Славлячи себе мудрими, потуманіли, й обернули славу нетлінного Бога на подобу образа тлінної людини... Тому то передав їх Бог нечистоті... Вони замінили істину Божу на неправду і поклонялись і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки. Амінь" (Римл. 1:21-25).

Поза цим несвідомим атеїстичним поглядом, що відкидає існування і діяння Бога, є ще інший фальшивий погляд про Бога. Якщо перший погляд обожествляє створіння, людину й розум, то другий — намагається зробити з Бога людину. Візьмімо хоч би наші українські приміщення, або ритуалістичні церкви. Скрізь тут ми маємо Бога на різних образах. Сидить собі старенький, сивобородий дідусь на троні, під ногами в нього земля, в руках скіпетр і т. д. До цих образів моляться й вже маленька дитина, показуючи пальчиком на образ, каже: "Там Бозя!" Цікаво, що образи Бога колись в Україні продавали жиди, тоді як у них ви не знайдете образів Бога. Хоч вони і вірують в Бога, але не забувають другої заповіді Божої, яка забороняє це робити.

На гуцульщині часто розповідають таку пригоду. До одного з гуцулів звертається торгаш: "Може ви купите в мене дуже гарний образ Господа Бога?" А гуцул йому: "А може ви мені намалювали б образ мого покійного батька?" "Чому ні, — відповідає торгаш, — тільки дайте мені його фотографію." "А без фотографії ви його не можете намалювати" — відказує гуцул. "Ні, адже я його не бачив." Тоді гуцул: "А Бога ви бачили, що його хтось намалював, а ви мені хочете його продати? Забирайтесь з мого подвір'я!"

В цій пригоді захована глибока правда. Бог далеко не такий, як його багато християн уявляють. "...Бога ніхто не бачив ніколи; єдинороднй Син, що в лоні Отця, той вияснив" (Єв. Ів. 1:18).

Щоб пізнати Бога і вияснити, чи ще можна в наші модерні часи вірити в Бога, звернемося до науки і до Святого Письма.

Що твердить наука про Бога? Ми маємо на увазі правдиву науку й дійсно вчених людей. Правдива наука подає наслідки опрацьованих проблем, питань тощо на 100% певні й перевірені. Але багато речей залишаються для науки таємницею. Тому наука не завжди може бути єдиним і непомильним авторитетом у розв'язанні життєвих проблем. Особливо це стосується питання про існування Бога, що є духовим єством і не може бути нашими тілесними змислами збагнений. Та сама наука не може довести, що собою являє електрика і енергія. Вона стоїть перед цими поняттями безпорадна, хоч і зуміла поставити їх на службу людству. Що ж тоді говорити про найвищого Творця і рушійну силу всесвіту?

Багато речей ми не бачимо, але свято переконані, що вони існують. Наприклад: магнет, електричний струм, проміння радіометалу, рентгенівське проміння, радіохвилі і т. д. Намагнетизований кусок заліза нічим не різниться виглядом від ненамагнетизованого. Що даний магнет намагнетизований, ми переконуємося на його діянні. Невидиме проміння радіомагнету сильніше, ніж сонячне проміння, яке ми маємо можливість бачити, і т. д.

Щодо науки, то вона не може довести, що Бога нема і не може довести, що Бог є. Великі люди науки були здебільшого глибоко віруючі. Розповідають, що астроном Ньютон, коли в його присутності згадував хтось слово Бог, він здіймав головний убір. На запитання чому він це робить, він відповідав: "Досліджуючи небесні простори, все мусить подивляти мудрість, силу і велич Творця. Я, як порошинка, не можу інакше поступати проти цього великого Бога."

Дискутуючи про Бога, безбожники часто спосилаються на Дарвіна, що відкидав існування Бога. Це не відповідає правді. Одного разу цього саме Дарвіна, який давав певні припущення про виникнення життя на землі, запитали: "Ви кажете, що початком життя на землі була клітина, хто ж тоді тій першій клітині дав життя?" Дарвін, не вагаючись, відповів: "Творець!" Отже, Дарвін цим своїм висловом підтвердив свою віру в існування Бога-Творця. Знаємо також Дарвіна, як людину, що підтримувала християнську місію між поганами, бо сам переконався, як праця християнських місіонерів змінювала життя дикунів і їх жорстокі звичаї. Це щодо науки. Найвизначніший український письменник (1819-1897) Панько Куліш, перекладач Біблії на українську мову, яскраво й науково змальовує існування Бога в письмі-молитві так:

Всесильний! Я Тобі молюся,
Всесвіту щілка я Твого.
Хто Ти? Який? Даремно пнуся.
Ні, не збагну во-вік то.

Во-вік наука не обійме
Всього, що Ти створив єси;
Даремно розум наш крилатий
Шукає краю небеси.

Знетігшися на ту пилину
Спускається, що ми звемо
"Вселенною", що на хвилину
Її в імперії рвемо.

І тут безодня животвору,
І тут премудрість без кінця,
Однаково горі й долині
Сіяє блеск Твого лиця!

Молюсь, не дай мені з розпуки
Зректися розуму мого!
Хай світло не згаса науки
В проміннях сяєва Твого!

Нехай між дух в земній юдолі,
Не знижується до звірят;
З Твоєї пресвятої волі,
Нехай навіки буде свят!

Що ж говорить про Бога Святе Письмо? Чимало атеїстів погоджуються, що якась вища сила в світі повинна існувати, але чому її треба називати Богом. Це свідчить про необізнаність таких людей з Біблією. Власне у Біблії ми маємо багато назв для Бога, які всебічно характеризують прояви Його єства. Біблія в "Старому Завіті" називає Його Богом, Господом-Паном, Владикою, Творцем, Всевишнім. Мойсеєві Бог об'являється, як Сущий-Існуючий. В "Новому Завіті" в Христі Бог виразно об'являється, як Батько-Отець. Ісус Христос говорить: "Бог є дух", а апостол Іван каже: "Бог є любов".

Ці новозавітні об'явлення Бога для нас найкоштовніші. Якщо в "Старому Завіті" люди собі уявляли Бога, як справедливого, суворого суддю, майже тирана, то в "Новому Завіті" — Бог в Христі стався нашим люблячим Батьком. Людство мало б бути Його дітьми, між собою одніею великою родиною, братами й сестрами.

Бог — хоч невидимий, але існує. Це можна порівняти з вітром, повітрям, електрикою, магнетом, енергією й радієм. Ми їх не бачимо, але в існуванні їх не маємо сумніву, бо ба-

(Продовження на ст. 8)

Про що пишуть в пресі

Гріх і сором

В статті "Марійський Рік — 1954-ий" ("Наша Мета" ч. 1-2, 1954) о. Михайло Гаврилюк пише:

"Досі знаємо з преси, що і наша Українська Католицька Церква в ЗДА приготовляє величаві Марійські ювілеї в місті Филадельфії. На ті торжества мають прибути кардинали, єпископи, духовенство, ато і вірні всіх обрядів Католицької Церкви з цілого світу.

Хоч через всі віки християнської ери культ Пресвятої Богородиці був дуже поширений, то однак спеціяльно в новіших часах він дуже помітно зріс і то по всіх країнах світу".

Щоб підкріпити це твердження незаперечними доказами, потрібне будьяке "чудо". Отож о Гаврилюк далі і підкреслює:

"Між іншим до поширення культу Богородиці безперечно причинилися теж і чудесні появи Матінки Божої в останніх часах. Хоч тих появ було більше, то однак дві чудесні появи в останніх часах набрали світового розголосу, а місця тих появ стали славними відпустовими осередками цілого світу".

Дійшовши до висвітлення "чуда", о. Гаврилюк діяльтобто своєю безглуздою, блюзнірською щодо Діви Марії писаниною, виявив, що у нього замість голови, яка повинна думати, кадильниця, що так шкідливо чадить. Ось як він змальовує появу, як він висловлюється "Матінки Божої і розмову її з дівчинкою":

"Першим із них є безперечно славне видіустове місце Лурд, де в минулому столітті одній бідненькій скромненькій дівчинці Бернадетті з'явилася Матінка Божа із вервицею в руці. Коли залякана Бернадетта питала тієї Пречудної Маєстатичної Пані, яке її ім'я, то Вона відповіла: "Я є Непорочною Зачата..." (Підкр. наше — Г.К.).

Скажіть, будь ласка! Хто може повірити, щоб Пречудна Маєстатична Пані мала таку розмову і до того ж з дівчинкою Бернадеттою?... Це не тільки образа, а в буквальному розумінні слова ганьба Дівi Марії. Цікаво було б знати, що б написав о. Гаврилюк, якби раптом дівчинка запитала у Пані: "А що то значить непорочно зачата?" Словом — пан-отець дописався...

Гріх перед Богом, сором перед людьми.

Дивне підлабузництво

"Америка" описує зустріч української католицької ієрархії на чолі з Кир Іваном з римським папою так: "Українська група зустріла ласкаві слова Святішого Отця гарячими оплесками. А коли Святішій Отець відплинав у своїй сніжно-білій шаті, в лектиці високо понад головами учасників авдієнції і коли поодинокі групи прощали Його оплесками, Українці заінтонували многоліття. Тоді Архипастир, з одухотвореним обличчям аскета, сунив своєю лектикою біля української групи, охопив нас таким повним тепла й любови зором, що ми відчули в Ньому всіми нервами нашої душі нашого великого духового батька і великого оборонця та опікуна".

Чи так можна людині писати про людину? Тим більше, що папа римський ніколи не був приятелем українців. Коли поляки катували українців в Галичині і на Волині, папа про це мовчав. Його недавній лист до російського народу, в якому він так ганебно зневажив історичні змагання українського народу і віддав Київ росіянам, викликав бурю протестів серед українців. Довершив все це він, молячись за здоров'я Сталіна перед його смертю.

Чи у світлі цих фактів годиться плазувати перед цією людиною, що публічно б'е наш нарід в лице?

Треба, кінець-кінцем, мати якусь національну гідність!

"Америка" про "Український Голос"

"Америка" — католицький часопис, "Український Голос" — православний.

Подаємо думки одного ритуалістичного часопису про другий. Вважаємо, що вони повинні знати один одного. В даному разі нас цікавить питання: Чи культурні люди мають право так провадити дискусію в пресі?

"Гірша справа з тим, що ставились і ставляться засадничо негативно до ідеї Торжества 700-ліття Коронації, які очорнюють і підважують саму ідею, які закидали й закидають організаторам Торжеств фальшування історії, які малодушно не вбачають в коронаційних торжествах акту "протинародної контрреволюції".

Просимо не думати, що тут мова про явний московсько-большевицький чинник. Тут, для прикладу, мова про виступи канадійського тижневика "Український Голос".

ЧИ МОЖНА ЩЕ ВІРИТИ В БОГА?

(Закінчення з, ст. 7)

чимо їх діяння. Оскільки Богулюбов, то люди можуть себе потішати, що він буде своїм дітям у всьому потурати. Ні. Бог нам у Христі об'явив свою всепрощаючу любов, але прощає вину тільки грішникові, що кається. Бог очікує, щоб ми з глибини серця любили й слухали Його. Ця любов повинна виявлятися в любові до ближнього, бо хто не любить ближнього, не любить і Бога. Божа любов це не любов людська, зрадлива, користолюбна. Божа любов, як пише ап. Павло в 1. Листі до Коринтян в 13-тій главі, проявляється в терпеливості, милосерді, непокорливості, в стримуванні себе від гніву, в любові до правди і т. д. Хто цих ознак не має в своєму житті, той не має любови і не знає Бога, а люди без цієї любови — безбожники.

Віра в Бога любови, надзвичайно поважна річ. Відкидають люди існування Бога, або Його олюднюють тільки тому, що не пізнали єства правдивого, живого Бога. Адже найгірший безбожник не заперечить, що без наведеної любови в світі неможливо нічого зробити. Бог власне й об'явив себе в Христі найвищою любов'ю. Отже, хто і після цього заперечує існування Бога, той вірить в насилля, криву, брехню, підступ, підлість, морд і т. п. Сучасне безбожництво своїм життям і практикою є найкращим доказом цього.

Коли після цих висновків запитаємо себе: "Чи можна в наші часи ще вірити в Бога?" — то свідомо й цілком рішуче повинні відповісти: "В такого Бога, як нам об'явив Христос, не тільки можемо, а й повинні вірити. Це є життєва конечність і така потрібна, як повітря для дихання". До цього можна додати, що вірити, це означає пізнати й признавати Бога своїм найвищим авторитетом, довіритися Йому і підпорядкувати Його волі й законові своє життя у всіх проявах. Пізнаємо ми Бога через пізнання Ісуса Христа, як живе втілення Бога. Сам Христос говорить: "Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога" (Єв. Мат. 5:8). Чистість, святість нашого серця — такі неодмінні кроки в пізнанні Бога. Чистота ж серця полягає в приміренні людини з Богом через Христа, яке вимагає нашого покаяння і віри в Ісуса Христа, як нашого Спасителя. Бог у Христі перестає бути для нас далеким, абстрактним.

**

Боротьба проти Бога стара як і світ і завжди була безуспішна. Під час великої французької революції жорстоко знищили віру в живого Бога. Те саме ми маємо тепер в Совєтській Россії. Декрет про те тоді прочитав урочисто Робеспі'ер, який згодом був арештований і засуджений на кару смерти. В момент, коли гільотина мала відтяти йому голову, підійшов якийсь старець і сказав: "Тспер бачиш, що є Бог!" Так завжи кінчається боротьба проти Бога. "З Бога насміятися не можна, бо що людина сіе, те саме й жатиме" (Гал. 6:7)

Коли ми в заголовку поставили питання, чи це український чи татарський голос, то на цьому місці ми відповідаємо: Це безсумніву голос татарський. Це один із голосів тих татарських сил і людей серед нас, що вали і валять у своїй сліпоті всяку нашу цінність, всяку нашу ієрархічну вартість, всяку нашу владу, в минулому й сучасному. Це є ті татарські люди, що маючи з хресту українське ім'я, ходять до чужої духової церкви, це ті, що й досі не перестали жити на духовій території татарській чи московській, і тому нездібні думати по-українському, а лише по татарському чи московському. Це просто — шкідники"

Генадій Колючка

Переклад Біблії

7 грудня м.р. в Торонто перебував паст. В. Кузів, голова комітету в справах перекладу Біблії українською мовою.

В Торонто мала відбутися нарада митр. Огієнка, українського пресвітерського пастора В. Кузіва і англійських протестантських пасторів. Через хворість митр. Огієнко на нараду не прибув. Проте нарада в Бр. Бібл. Товариством відбулася. По нараді паст. В. Кузів зустрінувся з членами управи У.Е.О. і дав інформації про переклад Біблії. Подаємо ці інформації для загального відома, оскільки евангелики-українці цікавляться цим питанням.

Комітет для перекладу Біблії — зазначив паст. Кузів — існує і продовжує працю. Проте кожний може дістати інформації про стан праці від Британського Біблійного Товариства безпосередньо.

Правда, в складі комітету сталися деякі зміни. Вся канадійська секція комітету не виявила активности, не просила від комітету матеріялів і тому нічого не робила. Над перекладом активно працюють: Митр. Огієнко, як перекладач. (Відомий серед евангеликів в Канаді своїми пасквільними нападами на українських протестантів, з англійськими протестантами він в добрих стосунках. — Ред.); паст. В. Кузів, паст. Жабко - Потапович, паст. Кмета Єфімович і проф. Ковалів. На нараді з представниками Бр. Біблійного Товариства в Торонто паст. Кузів переглянув разом з Бр. Б. Товариством усі заперечення щодо нового перекладу Митр. Огієнка, подав свої пояснення про заперечення і про осіб, що ці заперечення робили. Всього було перевірено 33 зауваження щодо перекладу Нового Завіту митр. Огієнка. З них ця нарада знайшла слушними тільки три. Про анапест нічого сказано не було. Очевидно, що цей ритм залишиться надалі в перекладі. Як скоро новий переклад вийде в світ невідомо, але праця посувається наперед.

В світлі цих інформацій цікаво було б знати, чому члени канадійської секції ревізійного комітету нічого не робили і не роблять? Вони добровільно прийняли на себе обов'язки і не чути було, щоб вони від них відмовилися. Зпоміж канадійців в комітеті були паст. Кіндрат, паст. Л. Стандрет, паст. Костів.

Ці інформації не викликають ентузіязму. Якщо торонтонська нарада знайшла тільки три помилки, то що буде з рештою? В складі комітету є два знавці української мови: проф. Ковалів і митр. Огієнко. Митр. Огієнко, який відомий ще спробами крайньої мовної оригінальности в перекладах. Так, він пробував торошити "залізними різками" "череповину" і перекладав анапестом. Прфф. Ковалів не має цих ексцентричностей і, як знавець мови, безперечно бодай помічним. Є побоювання, що православні теологічні концепції відіб'ються на перекладі.

Вважаємо, що до виходу в світ нового перекладу, всім українським евангелікам, що не погоджуються з методами і духом праці ревізійного комітету, варто утриматись від будьяких акцій. Після того, як новий переклад буде надрукований, тоді буде слушний час, оцінивши справедливо цінність перекладу, прийняти його, або шукати шляхів до видання нового перекладу.

Будемо надіятись на краще.

О.М.

ПИШІТЬ ДО "ТЕЛЕГРАМ"

Англомовний щоденник "Телеграм" повідомив редакцію "Єв. Пр.", що всі новоприбулі люди до Канади, які ще не цілком опанували англійської мови, можуть подавати матеріяли до "Телеграм", написані рідною мовою. Для цього редакція має спеціяльних перекладачів, які будуть опрацьовувати надіслані матеріяли.

Читайте щоденник "Телеграм" і пишіть до нього. В такий спосіб ми налагодимо тісніші взаємини з англомовним світом і наші зауваження у формі листів до різних питань канадійського життя, висвітлювані в згаданому щоденнику, дадуть неабияку користь.

Чи передплатили ви "Єв. Правду"?

За залізною заслоною

Колгоспна система в СССР занепадає

Лондонський кореспондент Дрю Мідлтон досить докладно описує в нью - йоркському "Таймс"-і про занепад совєтської колгоспної системи. Описує про це він на підставі зібраних і детально перевірених матеріялів за три роки.

Уряд Маленкова - Хрущова докладає усіх сил, щоб врятувати становище, але нічого не можуть зробити.

Брак робочої сили, непевні умови для тваринництва, погана робота машинно-тракторних станцій, великий податковий тягар і брак персональної зацікавлености колгоспників — такі головні причини цього занепаду.

Наприклад, по багатьох колгоспах України працюють тільки... жінки і воли і то в досить кепському стані, не маючи відповідних харчових продуктів.

Брак робочої сили найбільше викликаний арештами і депортацією людей, що залишилися по колгоспах під час німецької окупації. Обвинувачують їх за співробітництво з німцями.

Починаючи з 1950 року, уряд примушує всіх демобілізованих червоноармійців повертатися до своїх сіл. Червоноармієць, який не має довідки про звільнення з колгоспу, не може дістати роботу на фабриці.

По колгоспах Курщини часто, крім переконання, застосовують і силу, щоб примусити колгоспників виконати негайну роботу.

Поголів'я худоби в СССР набагато менше, ніж було за царських часів. В Марійській республіці по багатьох колгоспах коні ледве стоять на ногах і чимало з них перебувають у "підвищеному" стані.

Машинно- тракторні станції на Харківщині застарілі, потребують великого ремонту. Колгоспники сплачують надзвичайно великі кошти за користування тракторами, комбайнами та іншими машинами машинно-тракторних станцій.

Як правило колгоспники сплачують великі податки на "культурні потреби" і державні позички.

Якщо у колгоспах і залишається деякий гріш, то за нього немає чого купити, товарів в сільських крамницях майже немає. Отже такі колгоспники купують самогон, який дешевий і міцніший, ніж державна горілка. Самогон і танці — єдина розвага колгоспників.

Дарма, що комуністична бюрократія вживає рішучих заходів, колгоспна система занепадає. Жодні кари не можуть вже усунути причини її розвалу.

МАЛЕНКОВ "ПОДОРОЖУЄ"

Закордонні журналісти в Москві інформують про те, що совєтський прем'єр Маленков подорожує по СССР. Подорож ця має неофіційний характер і населення про це нічого не знає. Відвідав Маленков і Київ. Відвідуючи колгоспи, Маленков намагається вияснити стан і умови, серед яких живуть колгоспники. Інформації ці ще не підтверджені. Проте, коли це так, то напевно з колгоспами в СССР не все гаразд.

СОВЄТСЬКИЙ ГОЛУБ

До Італії прилетів совєтський голуб, інакше кажучи втік з країни соціялізму. На одній з лапок голуб має ярличок з написом "288-547, Мурманськ" і червону зірку. Голуб пролетів майже 2,000 миль і приземлився на рибацький човен.

НЕ ВИКОНУЮТЬ І КРАЙ...

Варшавське радіо подає заяву президента Берута про те, що сільське господарство в Польщі вже чотири роки не виконує встановлених урядом пляновик завдань.

СОЦІЯЛЬНЕ ЗАМОВЛЕННЯ

Московське телеграфне агентство повідомляє, що понад 200 совєтських інженерів працюють над укладенням всесвітньої історії в X томах. Цю роботу вони виконують згідно з пропозицією ЦК.

ЗОВНІШНЯ ТОРГІВЛЯ СССР

Статистичний департамент Об'єднаних Націй опублікував цифрові дані про міжнародню торгівлю за 9 місяців 1953 р. Торгівля СССР за цей час з вільними державами зменшилася майже на третину, порівнюючи з статистичними даними за такий же період 1952 р.

Що дасть людству 1954 рік?

На це досить актуальне й пекуче питання державні провідні мужі у своїх новорічних посланнях висловили віру в те, що 1954 рік буде кращий і спокійніший від минулого, що він покладе кінець кривавим війнам у світі.

В посланні Конгресові Айзенгауер заявив, що він, як і увесь американський нарід, бажає миру. "Наша військова могутність, що дедалі зростає, — сказав президент США А. — це наша оборона і попередження агресії. Ми не будемо агресорами. Але ми і наші союзники маємо і будемо мати масивну спроможність відповісти ударом на удар".

Британський прем'єр Черчіль у новорічній промові по радіо підкреслив: "Новий рік подає великі надії на спокійний час. Сила вільного світу, що дедалі зростає, і його бажання осягнути справедливі і гідні угоди, зменшить можливість міжнародного конфлікту".

Югославський президент Тіто сказав: "На обрії бачимо дедалі більше проміння світла, що пробивається через всеохопні хмари, які нависли над людством".

Французький президент Оріоль, говорячи, що світ іде до кращого, творчого життя, зазначив: "Проте неможливо тільки розмовами впорядкувати взаємини між великими партнерами в світі".

Еспанський провідний муж Франко у новорічному посланні закликає Захід використати глибоку кризу в Совєтах, що виникає після смерти Сталіна.

Диктатор СССР Маленков на запитання головного управителя інтери. Нюс Сервіс — Кінгсбері Сміта "Чи можна сподіватися, що Новий рік позначиться зміцненням дружбою між народами США і СССР?" — відповів: "Всі народи бажають тривалого миру і ве добрі наголи на дальше зменшення міжнародного напруження в 1954 році. Уряди, зокрема уряди великих держав, не можуть легковажити голосу народів і не зважати на бажання тривалого миру, що його домагається совєтський уряд, який робив, робить і робитиме все, щоб дати народу людям життя в мирі і злагідненя міжнародне напруження.

Діти - наш скарб

(Ялинка в українській евангельській громаді м. Торонто)

Діти — квіти життя. Діти — наш найцінніший скарб. Діти — наше майбутнє. Виховати українську дитину, зокрема народжену на чужині, в релігійному і національному дусі — великий, почесний, складний і відповідальний обов'язок всіх, без винятку, українських організацій і, насамперед, матері українки. Не розгубити цей скарб в еміграційній пустині, не дати загинути дитині у вирі чужого життя — таке пекуче й невідкладне завдання. Що ж ми маємо в дійсності?

Сьогодні ялинка в українській евангельській громаді м. Торонто. Ото ж завітали і ми, як гості, до громади.

Заходимо, а назустріч нам досить бистра дівчинка, в українському вбранні. "А як тебе звати?" Бадьоро з гордістю відповідає: "Галя Максимлюк". Тут же підбігає друга, також в українському вбранні. "А ти як називаешся?" "Я... Ліда Середа". "А що це у вас сьогодні за свято?" "О-о-о!" вигукнули обидві разом. "Сьогодні у нас концерт. Ми виступаємо.... У нас буде дідусь Миколай! О, він вже давно через снігову хуртовину пробивається до Торонта!... А які він несе нам подарунки!" Для нас стало ясно, що ми потрапили на свято ялинки.

Раптом заля затихає. Сідаємо і ми. На дитячих обличчях вимальовується радісна усмішка. "Дідусь Миколай, дідусь Миколай!!!" Хвилина — дві і неприємне розчарования. На сцену виходить пастор М. Фесенко і відкриває вечір промовою про значення свята ялинки. Дивишся на ці радісні, веселі, безжурні обличчя дітей, і в голові стукотить журливий акорд пісні Глібова:

"А молодість не вернеться,
Не вернеться вона"...

Ні, ні. Це не так. Наша молодість відроджується в наших дітях. І справді. Ось на сцені Івашна Кузьбят. Вона з великим захопленням розповідає, як ця прекрасна ялинка потрапила до евангельської громади м. Торонта. Ось Наталочка Черняк з запалом декламує:

"Дзвоніть дзвони голосніше,
Щоб почули оцю вістку
Аж на Україні"...

А далі Ліда Середа, Гнат Дмитришин (скрипкове соло), Юрчик Коник, Людмила Коник, Юрчик Шульга — всі у своїх виступах виявляють, що вони українські діти і не забувають своєї рідної батьківщини — України.

Незабутне враження залишив виступ Галини Бовкун (2 роки) і Галі Максимлюк, як під акомпаніяментом акордеону (п. І. Бовкун) виконали різдвяну пісню.

Прекрасно виконали діти інсценізацію "В різдвяний вечір" (Нат. Черняк, Галинка Бовкун, Ліда Середа, Юрчик Шульга, Галя Максимлюк) перед приходом дідуся Миколая. На славу був дідусь Миколай (Ф. Москалюк), який чудово промовляв і щедро обдаровав дітей подарунками.

Виступи дорослих: тріо — різдвяні мельодії (піяно пані І. Слюсар, бандюк — п. І. Бовкун та чело— п. Д. Костелюк), п. Джім МекНаб (пісні — "Ой, не пугай, пугаченьку". "Голі Найт"), п. Джим Барбер (пісні — "Місяцю ясний" і "Фадер ін Геві") неначе доповнили цей чудовий, що залишився назавжди в пам'яті, вечір.

—о—

В одному з своїх творів Леся Українка звертається до дитини:

"Тішся, дитинко, поки ще маленька,
Ти ж бо живеш навесні,
Ще твоя думка літає легонька,
Ще твої мрії ясні".

Незабутній Симон Петлюра символ нашої державности і соборности завжди закликав:

"А ти, козаче, позір май,
Коли кохаеш рідний край!"

Ці думки для українського народу, який провадить і сьогодні жорстоку визвольну боротьбу, стали непорушними скрижалями, невмирущими заповітами.

—о—

Жіноче товариство української евангельської громади м. Торонто, недільна школа, що її очолює пані Л. Шульга, і пастор М. Фесенко, який буквально боліє за справи громади, не словами, а ділом, по-християнському, пов'язуючи в роботі принципи релігійного виховання з національним — здійснюють зі заповіти. Вони цільно й невпинно дбають про те, щоб навчити дітей української мови, прищепити їм любов до своєї батьківщини, розповісти їм про її славне минуле, щоб їх мрії про неї були і справді ясні, щоб чужі ідеали не змінили їм рідних, щоб в ту цілину хвилину,— а вона, безперечно, настане,— молоді української евангелизми на заклик рідного краю, звільнені від нечуваної тиранії, до творчої праці, могли з усією відповідальністю сказати:

— Ми готові!

В очікуванні цього великого Божого дару для нашого народу, складаємо українській евангельській громаді м. Торонто щире українське спасібі за виховання в релігійно-національному дусі гідної зміни:

— Слава!

Гості **Сем. Підвисоцький** і **Марія Кузьменко**

"ВІЛЬНИЙ СВІТ СТАЄ СИЛЬНІШИМ"...

(З пбслання Айзенгауера Конгресові)

Президент заявляє, що в процесі дальшого будівництва американської оборони особлива увага буде приділена військовій авіяції і виробництву атомної зброї для війни. Це дасть можливість зменшити збройні сили США.

Далі президент заявляє, що ініціятива холодної війни перейшла до США і їх союзників. Вільний світ ні в якому разі не повинен цю ініціятиву випустити з своїх рук.

— Сполучені Штати Америки силою дадуть відповідь на першу ліпшу спробу комуністів відновити агресію в Корей.

— Становище США досягло такого рівня в світі, що ми можемо сильно обговорювати з Совєтським Союзом найгостріші поточні справи.

— Військова допомога союзникам і технічна допомога відсталим країнам повинна бути і надалі.

— Вільний світ стає дедалі сильніший, тоді як тиранія за залізною заслоною зазнає все більше труднощів.

БОРОТЬБА З КОМУНІЗМОМ

Конгресмен Стегерс заявив представникам преси: "Президент США обіцяв йому обговорити з кабінетом питання про утворення спеціяльної комісії для вияснення питання щодо оголошення комуністичної партії поза законом".

В річницю смерти пастора Павла Крата

В річницю смерти пастора Павла Крата ми хочемо коротко згадати найголовніші моменти його праці на евангельській ниві.

Треба зазначити, що місійна праця на рідних землях почалася головно з його ініціятиви. Він був першим пастором, який відвідав Українську Господарську Академію в Подеб[ра]дах і промовляв до цілої сту[ден]тської громади, стараючись зацікавити їх евангельським рухом. Розбудову української евангельської церкви в Галичині і на Волині неможливо згадати не згадавши праці паст. П. Крата.

Новий переклад Біблії на українську мову так само почався з його ініціятиви. Паст. П. Крат, згідно з його спомннами, перший порекомендував теперішнього митр. Огієнка, а тоді проф. Огієнка, для праці перекладчика св. Письма.

Треба підкреслити одну із визначних рис характеру покійного, а саме, що він мав усе особисту відвагу одверто признати свою помилку, що є рідким явищем.

Паст. Крат потім дуже жалував, що за його стараннями проф. Огієнко був покликаний за перекладача, бож він зовсім не виправдав його надій в цій важливій праці.

Дехто пробує представити покійного, як прихильник так званої "самостійної" групки серед укр. евангеликів. Дійсно він розпочав цю працю і був серед укр. евангеликів. Правда, досить активний. Але згодом, побачивши неправильність цього становища в укр. ев. середовищі, покинув редагувати орган цього руху і одверто скрізь підкреслював свою повну незгоду з дорогою та методами, якими ця невелика групка укр. евангеликів послуговувалася.

Нема сумніву що життя й праця паст. Крата мали свій вплив на евангельський рух в Канаді й на рідних землях. Те добро, що він зробив, буде йому тривким пам'ятником, а людські помилки, що спільні усім нам, забудуться і зникнуть.

На запрошення президента Селал Баяра голова югославського уряду Тіто має намір відвідати Туреччину.

ЗВЕРНЕННЯ

ГОЛОВНОЇ РЕДАКЦІЇ "ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

Закінчивши в 1952 р. першу, загальну частину "Енциклопедії Українознавства", Редакція під проводом проф. д-ра В. Кубійовича готує тепер другу, гаслову, частину "Енциклопедії Українознавства", де матеріял буде поданий у вигляді словника. В ході редакційної праці складено орієнтаційний каталог з понад 17,000 українознавчих гасел, який, постійно поповнюючись, має досягти 20,000 гасел. За пляном Редакції "Енциклопедія Українознавства" обійматиме в чотирьох томах 100 аркушів друку, себто 1,600 стор. великого формату (з них 100 ст. припадає на малюнки, карти й діяграми).

На еміграції, на жаль, бракує багатьох матеріялів, які стосуються до Центральних і Східніх Земель; щодо решти української території — так само бракує багатьох відо[мос]тей за період від 1939 р. Зокрема бракує даних про визначних осіб, які стали жертвами терору різних окупантів в останнє двадцятиріччя. Редакція свідома того, що тільки за допомогою великого числа співробітників, і то не лише науковців-фахівців з різних ділянок знання, але з ширших кол громадянства, можна зібрати імена, факти й дати, які досі ніде не були зафіксовані, й цим врятувати їх від забуття. Користаючи з уже ділом доведеної прихильности української преси до нашої роботи, Редакція "Енциклопедії Українознавства" сподівається і надалі не раз цим шляхом звертатися до суспільности з проханням допомогти відповідями на конкретні запитання. Редакція певна того, що кожен, кому не байдужа справа збереження українського минулого й сучасного, відгукнеться на цей заклик і подасть інформації, які, можливо, тільки йому відомі.

Просимо надсилати відомості про громадських діячів, епископів, священиків і церковних діячів, науковців, працівників народнього господарства, зокрема кооператорів, правників, інженерів, агрономів, лікарів, діячів освіти, літератури й мистецтва, що за останнє двадцятиліття визначалися в різних ділянках і стали жертвами терору. Нас так само цікавлять дати смертей визначних людей, що припадають на цей період.

Ми просимо також подавати дати народження видатних у різних ділянках людей, що й нині працюють на батьківщині або на еміграції. Зокрема з таким проханням ми звертаємось до наших земляків — добрих знайомих чи родичів видатних науковців і діячів мистецького світу.

Схема відповідей дуже проста — важливо тільки в наших спільних інтересах дбати за максимальну точність: Прізвище, ім'я (якщо можна, то й ім'я батька), дата народження й смерти (або — дати невідомі, або — засланий в .... році); фах, місце й рід конкретної роботи; якщо це автор друкованих праць — назви найважливіших із них по змозі з датами появи (можуть бути ще окремі зауваження — псевдоніми їх тощо).

Відповіді просимо надсилати на адресу:

Societe Scientifique Sevcenko, 27, rue des Bauves, Sarcelles (S.&O.), France

Сподіваємося на ласкаву допомогу від українського громадянства —

Головний Редактор "Енциклопедії Українознавства"
проф. д-р Володимир Кубійович

"Знов же промовляв їм Ісус, глаголючи: Я світло світу, хто йде слідом за мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя". Єв. Ів. 8:12.

Рецензія

Поширюймо цю книжку серед своїх і чужих

Свого часу "Недостріляні" С. Підгайного захопили українську еміграцію талановитим і реалістичним описом терпінь українських в'язнів у російських концентраційних таборах.

Чулося багато голосів, що для кращої інформації чужинців про терпіння і боротьбу українського народу за волю, треба перекласти цю працю на англійську мову. Ці добрі побажання тепер здійснено.

Burns & McAecheren Publ. Co.,
Toronto, Ont., Canada,
випустила цю незвичайну книжку в світ в англійській мові під назвою:

"THE ISLANDS OF DEATH"
("ОСТРОВИ СМЕРТИ")

Читач захоплюється книжкою, взявши її раз в руки, тяжко відкласти, н е с к і н ч и в ш и. Сторінки цієї книжки свідчать про нелюдські терпіння українських в'язнів і в'язнів інших народів у російських в'язницях.

Ігор Гузенко, відомий на цім континенті своїми ревеляціями про організацію російського шпіонажу, у передмові до книжки підтвердив правдивість поданих у ній фактів. Це надає неабияку вагу їй в очах чужинців, як матеріялові, збудованому на фактах.

Професор В. Кіркконнел у своїм передслові радить усім прочитати цю книжку.

І завданням українського загалу є, щоб англійське громадянство широко ознайомилося з її змістом.

"Острови смерти" написані з української національного погляду і з любов'ю до свого поневоленого народу.

Видання "Острови смерти" відмічає новий етап в літературній діяльності української еміграції. Ця книжка заповнює важливу прогалину, інформуючи чужинців про терпіння українського народу в формі, що її легко читати.

"Острови смерти" написані для англомовного читача, тому з неї усунені всі моменти, які хоч і є правдиві, але могли б викликати недовір'я до її змісту. Проте кожний розділ цієї книжки — це викінчене драматичне оповідання, що повертає до читача лицем якусь нову фазу терпінь покривдженого народу. Кожний розділ "Островів смерти" насичений зворушливими переживаннями і від першої до останньої сторінки увага читача перебуває у великому напруженні.

М. Яремко

AT THE LINE CAMP

By May Hall Thompson

The young Hopi Indian, Nequa-tewa, looked wistfully across the fence to the white man's range. Long had be envied the young white cowboy at the line camp, for it was Nequa-tewa's desire to ride a good horse, wear high-heeled boots and a hig sombrero.

"The white man think we not good rider; we not good cow herder; we not good cayuse wrangler. But the white man not try us young riders like they said they would." Then he added, "I can ride. I have a mustang of my own."

A white line tightened about his mouth, looking ghastly beneath the natural bronze of his skin. Then suddenly he looked across the fence again. Something seemed wrong. At the corral he saw a saddled horse standing droop-hipped and riderless, probably waiting for its rider to come out. Yet it was time when a rider was more apt to be coming in.

Nequa-tewa looked at the little cabin constructed roughly of pinyon and cedar logs. There was no smoke coming from it. The youth then looked all around, but could see no one. He called but no one came out. Then, leaving his sheep with a great shaggy dog, he crawled under the barb-wire fence to investigate.

He knocked at the door and then knocked again. No answer. Then he grunted, "How!" which is the Indian word for hello. Still no answer, and a feeling that all was not well took hold of him.

Cautiously he opened the door. He was fearful because the white man would think he was stealing if he saw him there. "But I don't steal," he muttered to himself. "The Bible says not to steal. I study Bible. I know." Then, as he stepped inside the cabin, he saw that it was empty.

The Indian boy strolled out to the corral to examine the horse. Sure enough, he knew something was wrong now; one of the reins was missing. The horse had evi-

(Continued on p. 12)

AT THE LINE CAMP

(Continued from p. 11)

dently run away, leaving his rider some place.

A thought leaped through Nequa-tewa's mind. Maybe now he could take the rider's place. Maybe the white man would hire him to watch the range and the cattle at this lonely line camp. "I go back to my sheep; maybe the boss come for me; I want good job."

As Nequa-tewa started back under the fence, his mind caught hold of his conscience. "Maybe white man hurt; maybe I better see."

With that decision he went toward the horse, which stirred away from him with a snort. A wild easuse that one was, he thought, but a good one. He found a piece of rope with which he mended the broken rein. Then mounting, he was off, tracking as he went.

"The sheep will be all right for a while with tha dog. Boco good dog."

Far out onto the range he rode, seeing the white man's cattle browsing here and there. On the other side of the fence was the Indian range, mostly for sheep, while in tha distance mountains and mesas and buttes shimmered in multicolors of that high plateau which was the Indian's home.

When the sun set and darkness came quickly, he reined in his horse and waited for the moon. Waiting, he listened intently, his ears strained toward the vast and silent rangeland. There came the first yips of a coyote on a ridge nearby, then the call of a hoot owl as it greeted its nocturnal life once more. The bawling of cattle also came to his ears and the soft strumming sound of tiny insect life. And that was all.

The moon came out big and yellow, and soon the landscape was bathed in phosphorescent yellow. Then again Nequa-tewa traveled on, his horse's unshod hoofs making a soft plunk in the sandy earth. Over and above this noise his acute ears caught the sound of something new, almost like the sighing of the wind through tha junipers, but not quite. He drew rein sharply. Then he heard someone moaning.

As the sound came from a draw, Nequa-tewa turned his mustang in that direction. He had gone only a short distance before he saw the dark shape, moving like an octopus with arms and legs flailing the air. The cowboy was muttering, too, and tried to fight off Nequa-tewa when he dismounted and got down beside him.

It was with difficulty that the Indian tried to examine him. If the horse had thrown the cowboy, it seemed as though he would have been indisposed through a broken member of his body or bad injury. Instead, the young man was moving arms and legs, fighting the Indian with all his might. It was more likely that he had been sick when he fell from the horse.

Nequt-tewa finally had to strike the cowboy in the chin before he would cease his struggling. Then, like a sack of flour, he flung him across the saddle in front of him and started on the long trip to camp.

Nequa-tewa himself could hardly stand when he finally got there, and it took his remaining strength to get the cowboy into the cabin and onto the bunk. Nequa-tewa stretched himself on the floor for a few minutes, relaxing every tired muscle. He knew how to revive himself quickly by driving out all thought and tension for a time. Then, as the sick man stirred again, the Indian roused himself. After first tending to the horse and taking a quick look across the fence to see if his sheep were all safely bedded down, he returned to the cabin and began working with the white man.

He sponged his hot body and then, covering him up with blankets until finally the man began to perspire profusely. Again he made him drink water, and after a little chill, the man again began perspiring. Then he fell asleep and Nequa-tewa rolled up in a blanket on the floor and slept too.

In a day the man's fever was broken. Nequa-tewa reveled in his work the next few days, but though the cowboy improved, the Indian was not sure whether he approved or not. Nequa-tewa made him broth, while he filled his own stomach with beef from the supply he found on hand, but the best part of his work was caring for the horse and riding the range. Each day he rode to see how the cattle and the fence were, and each day he had to move his sheep to a new grazing place. It was all hard work but he liked it.

During this time the cowboy said nothing and Nequa-tewa became more and more sure that he resented him. He had never been friendly with him when they had met occasionally at the trading post. Maybe he resented the fact that an Indian boy took charge. Nequa-tewa did not know. The white man had strange ways.

On the fourth day, when he saw a cloud of dust in the far distance, he knew that the big boss was coming. Maybe the cowboy would rather not have him know that he had to have help. He wondered just what would happen when they all met. But maybe they had better not meet. Nequa-tewa would slip through the fence before he got there.

But first he would ride the horse once more. How he loved to ride that horse. How he wanted to be a cowboy. He had found a sombrero in the saddle shed and had been using it when he rode. Now, fondling the big hat, he put it on again—just one more time, he thought sadly.

As he plunked along through the sands of a broad wash, he noticed groups of cattle bunched here and there, grazing or basking in the warm sunshine. As he moved along, they moved ahead of him, one group joining another until there soon assembled a small herd.

Then suddenly ahead of him came a series of wild bellows; then the heavy thunder of cattle as they exploded into action. Over the rim of the wash slinked a great lobo, their worst enemy, whose very smell often caused waves of fear to pass over the cattle. Gathering momentum like an uncheeked avalanche, they surged down the wash in mad stampede. And with them went the Indian boy like a wild wind. Nequa-tewa knew they would go right through the heavy barbed fence of the drift line, injuring many, perhaps killing some, and he must stop them.

With deft rein he worked his horse to the edge of the herd. Inching forward, he gained on the leaders. If he could turn those first cattle, the rest would follow. Cattle trained to be driven and handled by horsemen are usually quick aware of a man on horseback, and the leaders, though still in wild gallop, began to swerve. Soon the whole herd was a billowy, moving are. The fence was very close now.

Giving no heed to himself or the danger he was in, the young Indian rode on, ever turning the cattle away from the fence. Then suddenly he heard the pounding of hoofs close by. It was the white man riding after him. The Indian boy's heart fell. He would think he was stealing the cattle, driving them hard that way. Also, he rode the white man's horse and had on his hat.

Nequa-tewa knew great fear now. He knew that the white man did not always like the ways of the Indian. And if he was taken in this set, he would have to face the white man's laws.

The cattle had now settled down in a long lope. Nequa-tewa wanted to gallop madly away. Maybe he could jump off the horse as it neared the fence and crawl through on the other side. He could run to his sheep. But no, that would look bad. Instead, he slowed to a walk and let the white man come to him.

He tried to explain, but failed miserably. "Good medicine," he said. "He needed good medicine," and he pointed to the log hut. I—"

The words would not come, and the boy still stood there, dejected and apathetic. Then with frantic effort he began again. This man must understand. He must not be angry with him. He must not think he was trying to steal.

"Good medicine," he said again, pointing in the direction of the line camp.

"Yes, I know," said the man. "I know what you did to that fellow back there and how you handled the cattle. And now this emergency, this stampede—I know all."

Nequa-tewa relaxed in the saddle. The worried look went off his face. Then he heard the white man go on talking.

"Yes, it took good medicine for it all. And I need someone who can use good medicine when the time comes. I've held out on using Indian boys too long. But say, boy, would you like to work for us? Start right now? I need you to help Larry back there. He wants you, too. He told me everything. And I've been chasing you to ask you about it."

The Indian youth's face brightened like sunshine appearing where there had been a cloud. And Nequa-tewa had the job his heart had yearned for so long. Good medicine had worked for him at last. And the really good medicine was really the good way, the Christian way, the way of saving faith through Christ. It would work for red and white alike. There lay the only hope for proper and happy relations between red and white.

(The Instructor).

PRAYER FOR KIND WORDS

Dear God, help me be kind today,
To think of pleasant things to say
To all I meet at school or play.
Help me keep loving thoughts with me
The whole day through, so I shall be
Never very far from Thee.

A proud heart and a lofty mountain are always barren.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 3. Торонто, Онт. БЕРЕЗЕНЬ 1954 MARCH Toronto, Ont. Рік XV. Число 3.

ЗРЕКТИСЯ САМИХ СЕБЕ

"І коли око твоє спокушає тебе, вирви його; краще тобі одноокому увійти в царство Боже, ніж з двома очима бути вкинутим до пекла вогненного" — Єв. Мар. 9:17.

Ці слова Ісуса Христа не завжди розуміли однаково. В давні часи дехто з віруючих брав їх в буквальному розумінні. Оріген, розуміючи їх дослівно, зробив собі незвичайну операцію, припускаючи, що цим він виконує волю Божу. Чи дійсно Христос навчав робити ампутацію різних органів свого тіла, щоб уникнути гріха?

Таке тлумачення безперечно помилкове і суперечить науці Христа в цілому. Брати окремий стих Св. Письма і тільки на ньому будувати науку—метод цілком помилковий. Ми повинні брати науку Св. Письма в цілості, для чого треба його добре знати. "Бо з серця беруться лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві свідчення, хула". - Єв. Мат. 15:19, Єв. Мар. 7 21. Отже, переступ захоплюється не в очі і не в руці, або в нозі, а в серці людини. Око людини не винне, що серце у неї зіпсуте, ноги ж і руки людини тільки виконують волю її серця. Людина може повідрубувати ноги і руки, повирвати очі, словом, не зможе абсолютно нічого робити, проте коли її серце сповнене злом і переступами, вона таксамо буде винна перед Господом, якби вона їх і справді зробила. Тому на підставі науки Ісуса Христа, що зло в людині породжується в серці, не можна розуміти його поради вирвати око дослівно, а тільки як приклад. В цих словах Христових ми маємо глибше значення. І справді, що собою являє око для людини, нога або рука? Це наше власне тіло. Це ми самі. Людина ніколи не згодиться добровільно стати сліпою або калікою. Це наше реальне багатство. Але Господь нас навчає, що бувають випадки, коли ми повинні зректися навіть самих себе. Це ми повинні робити, коли правда Христова вимагає від нас цього. Тут Христос вимагає більшого, ніж зовнішнього зречення багатства, або слави, або якого іншого добра. Він вимагає від нас зректися самих себе, бо, вважаючи щонебудь вище від його правди, ми не ввійдемо в царство небесне. Око є частина нашого тіла. Проте ми повинні зректися його, якщо воно веде нас до переступу. Це приклад того, як кожна дитина Божа має принести в жертву Богові усе дороге і близьке їй, коли цього вимагає правда, любов і смерть Христова.

Ми можемо любити себе більше, ніж правду і Христа. Ми можемо йти за Христом, оскільки це не порушує планів нашого особистого життя. Проте під час конфлікту між вимогами Христа і розумінням нашого добробуту ми часто вибираємо свій добробут. Один власник пивоварні, на заклик приятеля віддати серце Богові, відповів: "Віддати моє серце Богові? Я не маю серця. Як би ми змогли докопатись до місця, де повинно було б бути моє серце, ви знайшли б там щось на зразок великої пляшки пива". Отже, коли гроші, самолюбство, карти, любов до розваг, вистав пронизують серце людини, то воно перетворюється на колоду карт, на мішок золота, або на щось ще гірше. Така людина повинна вирвати з свого серця все це, щоб ввійти в царство Боже. Так само речі законні самі по собі і добрі можуть стати для нас вище Христа і його правди. Любов до родини, нації або льояльність до партії — добрі речі. Проте, хто в ім'я їх жертвує справедливістю, правдою і нехтує наукУ Христа, той не ввійде в царство Боже.

До наших часів збереглася старовдавня легенда про одного керманичого, що плив морем під час великої бурі. Він був поганин. Опинившись перед великою небезпекою, він звернувся до бога моря Нептуна: "Батьку Нептуне! Ти можеш втопити мене, коли хочеш; ти можеш врятувати мене, якщо це тобі сподобається; але, що б не трапилось, я буду до кінця міцно тримати кермо". Ми маємо бути віддані Христові, як керманич своєму обов'язкові. "Коли око твоє спокушує тебе, вирви його!" Людина не має сили вирвати своє око, бо біль, жаль і інші мотиви не дадуть їй цього зробити. Чи не те саме трапляється з людиною, коли вона хоче позбутися речей, знаючи, що вони неправедні, але глибоко вкорінилися в її серці? Хто ж дасть нам силу встановити престол Господа в нашому серці і підпорядкувати йому все наївки? Христос закликає: "Прийдіть до мене!" Не до церкви, не до церковної ієрархії, не до святих, а до Нього безпосередньо, і Він дасть нам повну перемогу над тим злом, що панує в наших серцях.

Ця наука Христа відноситься цілком до життя духа і не має на увазі вимуватити людську руку чи око за злочинне серця.

ГЕНІЙ УКРАТНИ

(Світлої пам'яті Т. Г. Шевченка)

Звертаючись до Євангелії, Шевченко благав:

"Подай думкам твою святиню,
Святим натхненням нашої,
Щоб голосили в благочестю,
Яку подало ти мені."

Читаючи ці рядки, перед нами виринсовується, неначе живий образ Шевченка, як справжнього людини – християнина, що пізнала Бога на основі Євангелії, як вселюдського апостола правди, як великого українського поета й національного пророка

Своїм вогненним словом Шевченко збудив національний організм, що конав у смертельних муках, живцем похованої України, і вивів його на спасенну путь оновлення. Це міг зробити тільки світової сили геній. Таким геніем для України і став Тарас Григорович Шевченко – геніяльний син українського народу, родоначальник нової української літератури і літературної мови, титан української поезії непохитний і полум'яний борець за вільне й щасливе життя поневолених і гноблених.

До всіх фракцій УНРади та до української преси

Заява

В зв'язку з смертю с. п. президента УНР, А. М. Лівицького, цим доводжу до відома всіх фракцій УНРади й всього українського громадянства наступне:

Згідно з діючим ТИМЧАСОВИМ ЗАКОНОМ ПРО РЕОРГАНІЗАЦІЮ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ, стаття 22, - у випадку смерти президента права й обов'язки його переходять до голови УНРади, який автоматично стає президентом УНР.

Головою УНРади, після передачі мені писемно всіх справ і обов'язків сл. п. доктором Б. Іваницьким на підставі ст. II того ж діючого ТИМЧАСОВОГО ЗАКОНУ, до сьогодні був я, і тепер мусів би, у виконання ТИМЧАСОВОГО ЗАКОНУ, тягар обов'язків президента перебрати на себе.

Одначе, в існуючій ситуації, керуючись добром української справи, щоб не розпалювати пристрастей певних політичних середовищ, я з того права, передбаченого ст. 22 діючого ТИМЧАСОВОГО ЗАКОНУ ПРО РЕОРГАНІЗАЦІЮ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ, р е з и г н у ю.

Вважаю, що питання про нового президента має бути розв'язане на Третій Сесії УНРади у всій повноті цієї складної проблеми

Іван Багряний,
Голова Української Національної Ради

Г. Ф. Брауз

Наслідки римо-католицизму

Христос навчав, що ми пізнаємо вартість осіб, рухів і організацій по наслідках їх праці. Римо-католицьку церкву найкраще можна пізнати по її впливах на народи. Для ілюстрації ми беремо цитати з "Канвертед католік магазін".

"Подивимось на Сицілію, де протестантизму ніколи не було, де римська церква мала абсолютну владу протягом 1,500 років. Сицілія являє собою лабораторію, так би мовити дослідне поле для методів і принципів католицизму.

На земній кулі ми маємо дуже мало місць, де б ігнорантність і маріонврство існували в гіршому вигляді, ніж у Сицілії. Безперечно, сила, що не змогла зробити нічого кращого з народом, їй цілком підпорядкованим, не має права виступати з претензіями вихователя і реформатора американського життя.

Опис ігнорантности, злиднів і бруду південної Італії недавно був надрукований в журналі "Лайф". На ст. 95 читаємо: "Вони палко релігійні і часто-густо маріоварії... В деяких околицях понад 50% вміють читати і писати". У книжці "Христос зупинився в Еболі" (видання Фаррар, Страус Ко., Нью Йорк) подано: "В Грассано майже регулярно вранці і ввечері можна бачити, як вікна відчиняються нишком і зморщені руки старих жінок випорожнюють нічні горшки на вулицю" (ст. 95).

"Вівці й кози бігають по вулицях, завалених сміттям, а щасливі, виснажені діти ганяються один за одним між покидьками". (ст. 167).

"Часто з людськими кістками в зубах, на яких видно шматочки свіжого м'яса, пси ганяються один за одним в італійському місті". (ст. 70).

Чого вартий хоч би такий опис італійського католицького міста: "До приміщень світло пробивається тільки через фронтові двері. Деякі з них не мають входу, а тільки люк і драбину. В цих темних дірах, з стінами, виритими з землі, я бачив (пише автор) жалюгідні меблі, ліжка і лахміття, що сушилося. На підлозі лежали пси, вівці, кози і свині. Здебільшого родини мають одну печеру для життя і вони всі сплять разом - - чоловіки, жінки, діти і худоба. Так животіють якихось 20,000 людей в місті". (ст. 86). "Гірші умовини життя тяжко уявити" (ст. 164).

Звичайно багато життєвих труднощів у католицьких країнах можна було б усунути, би на перешкоді не стояв клер, що його автор змальовує так: "Священики стало п'яні" (ст. 40). "Священик відомий своїм розкішним столом і кількістю дітей" (ст 103).

Кожний, хто жив в південній Америці, Італії чи Еспанії, може підтвердити правдивість цього опису. Результат впливів такого життя на мораль страшний.

"Більша частина дітей незаконно рождені... Ідентичність батька не є вже стисло важлива". (ст. 102).

Результат католицизму в цій країні такий: "Убогість така гнітюча і жалюгідна, що доріжнює рабству без надії на визволення". (ст. 178).

По 1,500 роках римо-католицького панування люди це нарікають: "Як би ми вміли читати і писати, вони не змогли б нас грабувати у такий спосіб". (ст. 243).

—x—

Дивно, що серед українців є ще й такі, які мріють, щоб римо-католицизм запровадити в майбутньому і в Україні.

В Канаді і США представники римо-католицизму, будучи на очах у протестантів, пильнують себе і своєї праці. Дайте ж їм край до цілковитого розпорядження і нарід за короткий час матиме напівдикне, голодне життя.

Православна культура не на багато краща. — (Ред.).

УКРАЇНЦІ СТЕЙТІВ НЬЮ ЙОРК, ОГАЙО І КАНАДІЙСЬКОЇ ПРОВІНЦІЇ ОНТАРІО!

Слухайте нашу українську евангельську радіо-програму кожної неділі в годині 9.45 рано з станції ВВОЛ — 1120, Бофало, Нью Йорк.

П. Боднар.

ВПЕРТЕ МОВЧАННЯ

(Зла сили діють)

В Торонто та інших місцях циркулюють писані "молитви з погрозами". Хто цю молитву не перепише в дев'ятьох примірниках і не розішле іншим, мстиме на дев'ятий день велике нещастя, а якщо так зробить — велику радість.

Одна віруюча людина в Торонто три тижні тому спалила папір з написаною молитвою. І уявіть собі: на дев'ятий день йому не сталося ні нещастя, ні радости.

В поясненні до молитви зазначено, що голос переказаної молитву під час літургії в Єрусалимі. Цим підказується думка, що ніби ця молитва надприродного походження, від Бога. Тим часом мова молитви, її зміст цілком виявляють розумовий рівень автора, старокрайового дяка. Правда, автором може бути і вищий ієрарх.

Деякі варіянти цієї молитви містять просьбу про помилування у Христа в ім'я Діви Марії. Це ясно доводить, що Бог з цією молитвою не мав нічого спільного, бо слово Боже навчає: "Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос". - 1 Тим. 2:5. (Див. так само Дія. Гл. 12, ст. 12). Якщо один посередник, то тоді ніхто інший не може ним бути, навіть і Діва Марія.

Цікаво, що ця справа анонімна. Невідомо, чий голос говорив? До якого єпископа? В якій церкві в Єрусалимі це сталося? Коли Бог щось робить, то Він це робить одверто і слово Боже завжди проголошує — "Так говорить Господь". Ми знаємо кого Бог посилав і в яких обставинах. Ця молитва оповитта непотрібною таємницею. "Говорив голос". Який? Може хтось просто поставив голосник в церкві і говорив? На якій мові "говорив голос", і хто цю молитву перекладав на українську мову? Знову, в поясненні сказано, що потім молитва була послана єпископові. Якщо молитву виголосила якась надприродня сила, тоді хто був посланий до єпископа? А може пошта в Єрусалимі була використана? Де саме оригінал, що його написала надприродня сила, і що то за сила? Нічого невідомо.

Ми, наприклад, знаємо, що сатана, спокушаючи Христа, прекрасно цитував з Святого Письма. Отже якщо дійсно щось було надприродного, то, безперечно, джерела були нечисті. Погроза кари, пов'язана з молитвою, підтверджує цю думку. Бог ніколи нікого не буде карати, ні погрожувати за звичайне переписування слів якоїсь молитви. Тим більше, що зміст її бідненький. Візьмімо, наприклад, молитву Господню. В ній ми маємо мудрість Божу. З кількох слів ця молитва торкається усіх людських потреб життя дочасних і духовних. Молитву Господню дав Бог. Згадана ж молитва виглядає, як твір дуже обмеженого розуму людини ритуалістичного світогляду.

В поясненні підкреслено, що хтось в Харкові спалив цю молитву і йому померла дочка. Чому в Харкові, і як ім'я тієї людини? Просто тому, що нема змоги дізнатись з Канади про Харків, та ще й без адреси. А тут, в Торонто, один евангелик спалив цю молитву для доказу її видуманого походження і йому нічого не сталося.

Лихо в тому, що маємо ще багато людей, які не знають науки слова Божого і, дістався таку "молитву", з захопленням її переписують і розсилають. Така віра нічого не варта.

Священики повинні роз'яснити своїм прихожанам, що ціла ця справа є цілковите обдурювання, глузування над почуттям віруючої людини. Звичайно, під час поширення цієї молитви у когонебудь може статись випадково якесь нещастя, але це ще не значить що це від молитви; так само і щодо "радости". Такі випадки треба приписати дівнию злих сил і боротися з ними. Не можна чисту віру в Бога, що являє собою любов, перетворювати на ганебне глузування. Чому єпископ, хоч би вже в Торонто, послухавши голосу таки своєї совісти, не заборониє своїм прихожанам що дискредитацію церкви і віри? Що значить таке вперте мовчання?

Сем. Підвисоцький

Л. Пірсон,
міністр закордонних справ Канади

СОВЄТСЬКА ЗАГРОЗА НЕ ЗМЕНШИЛАСЯ

(З промови у канадійському федеральному парляменті)

Зменшення напруження в Европі, що почалося рік тому, і про що було згадувано в парляменті, вдалося втримати. Не зважаючи на це, далі продовжує існувати загроза советського імперіялізму. Зовнішня та оборонна політика нашої країни і інших країн вільного світу повинна виходити з цього факту. Я думаю і ми не повинні про те забувати, що, якщо і настане поліпшення, то це буде тільки в наслідок збільшення сили і едности вільного світу, зокрема в рамках Атлантійського союзу.

В СССР від смерти Сталіна е деякі зміни. І в зовнішній і у внутрішній політиці (СССР) є відхилення від твердости сталінської політики. Серед цікавих советських внутрішніх розвиткових тенденцій спостерігається піднесення колективного керівництва в Москві, в противагу до персонального диктаторства і модифікація російських народів Советського Союзу. Зокрема незвичайний внутрішній розвиток в Советському Союзі за цей час позначився в економічній політиці, де програму збільшення споживчої продукції дуже розрекламовано. Невдача уряду у виконанні обіцянок викличе серед населення велике незадоволення і можливо навіть заворушення.

Советська зовнішня політика і далі являє собою мішанину різних справ, які або подають надію, або — вперто знеохочують. Проте, я вважаю, що нічого в тому всьому немає такого, щоб можна було вірити, що основні цілі советської зовнішньої політики змінилися, чи що советські лідери е готові справді акцептувати розумні розв'язки цілих міжнародніх проблем.

Німеччина повинна бути обєднана. Там повинні бути проведені вільні вибори і створений демократичний уряд. Це не може статися в результаті злиття комуністичного і некомуністичного німецьких урядів. Ми добре пам'ятаємо, що сталося для справи демократії в Польщі і Чехословаччині, коли російським комуністичним агентам було дозволено перейняти на себе частину відповідальности в уряді разом з справжніми демократами. Це було щось жахливе, коли б така сама трагічна помилка повторилася в Німеччині.

Канада підтримує думку про включення Німеччини до Европейської Оборонної Спільноти, пов'язання з Атлантійським союзом. Було б нереально обгрунтовувати будьяку постійну політику на роззброєнні, контролі і невтралізації 66-ти мільйонів німців в їх теперішніх кордонах. Набагато краще пов'язати Німеччину з рештою не тільки Европи, але і з Атлантійською спільнотою. Було б великою помилкою, як би ми це завдання занехали. Створення Европейської Оборонної Спільноти, закріплення НАТО - все це найкращий шлях для реалізації політики оборони европейського континенту.

НАТО має перед собою три головні завдання: зберігати постійну оборонну готовість; зміцнити економічні і соціяльні зв'язки і політичну едність на Заході; намагатися шляхом переговорів з СССР знайти, якщо це можливо, вихід з теперішньої напруженої ситуації.

В Азії західній світ повинен закріпити свої позиції. З комуністичною збройною агресією не може бути ніякого компромісу.

Наша політика в Азії, якщо основні принципи правильні, не може бути політикою опозиції до комунізму. Вона повинна бути політикою конструктивною, а антикомунізм не може зводитися тільки до закликів про нашу допомогу.

Помилково є недоцінювати загрозу комуністичного перевороту в Китаю. Цей переворот — не тільки "аграрна революція", а й закріплювання там нової сили, ворожої Заходові і демократії.

Канадійська зовнішня політика спирається на добросусідських взаєминах з Британією і іншими країнами британського коммонвелту, і з США. Взаємини з США для Канади мають засадниче значення. Коли Канада і США не зможуть ще тісніше зв'язатися в дружбі, що буде грунтуватися на взаємному шануванні і розумінні, без чого приязнь не мислима, то тоді дуже малі вигляди на мир і стабілізацію у решті світу.

Джордж Дру,
лідер опозиції в парляменті

Ми хочемо миру для всього людства

(З промови у канадійському федеральному парляменті)

В "уморальнення" Маленкова я не вірю, а надії на зміни в СССР не мають справді ніякого реального грунту. Режим провадив і далі провадить політику, яка має за свою кінцеву мету — накинути неволю цілому світові. Так само немає ніякої основи переконувати, що агресивна політика СССР зумовлена формуванням військових баз США. СССР раніше готовив для себе потрібні плящдарми і далі продовжує ту саму акцію. Що ж бо означає комуністична агресія в різних країнах Азії, в Европі, як не поширювання випадових баз?

В Китаю не було ніякої внутрішньої революції. Це була інвазія китайської комуністичної п'ятої колони під проводом Мао і під керівництвом Москви. Це продовжується сьогодні. Москва перетворила Китай на свого сателіта, про що найкраще говорить намагання Молотова домогтися визнання Китаю і включити китайських комуністів до інтернаціональної організації.

Я мушу ствердити, що є ще люди, які готові акцептувати існування комуністичних урядів, накинених силою або під загрозою сили, як статус кво і які задоволені, що самі можуть перебувати під промінням сонця власної свободи та не збираються підтримати надію на світло для тих народів, які проживають зараз в комуністичній неволі.

Я не маю на увазі військову акцію, чи війну з накиненими урядами. Суть вся в тому, щоб самому зберегти тверду віру у власні переконання і поставити домагання перед Росією, яка підписала чартер ОН весною 1945 року, дати змогу всім поневоленим народам в Росії, вільними виборами визначити власну форму правління.

Чи це пустий і нерозумний ідеал? Чи можемо ми забути мільйони мешканців Польщі, які мають надію? Чи можемо забути мільйони населення України, яка сьогодні надіється і яка теж була вільна? До речі, ніхто не може сказати, що Україна — частина Росії. Бо якщо так, то тоді представник України не має права сидіти як представник незалежної держави в ОН.

Росія — і та не може заперечити, що Україна незалежна країна, бо власне вона (Росія) настоювала, щоб Україна була визнана незалежною країною і щоб її представник був в ОН. Отже ми можемо вимагати російської підтримки на внесок, що Україна незалежна країна. Я надіюся, що прийде час, що ця підтримка буде мати свою незвичайну вагу для українського народу і для всіх, хто любить свободу.

Західній світ не може забути ні Чехословаччини, ні Мадярщини, ні Румунії, ні балтійських країн. Всім їм належить свобода. Отже, доки будемо розмовляти з Росією, зажадаймо, щоб вона виявила добру волю. Я повторюю: доказ доброї волі вона може виявити дуже легко, дозволивши вільні вибори в тих всіх країнах, що їх я згадував, як перший крок для відзначення пошани чартеру ОН. Хай вона вибере Польщу, Україну, Чехословаччину, Мадярщину, Болгарію, Румунію, Литву, Латвію, Естонію, Китай чи будьяку іншу окуповану нею країну, включно з Тибетом; хай виявить тим способом бодай частину доброї волі. В противному разі ми будемо простувати старим шляхом, що веде до руїни. Шлях до спасіння треба шукати не лінією укладання догідних контрактів. Ми хочемо миру для всього людства. Хай доля збереже нас від найбільшої катастрофи (війни), але дозвольте нам не сумніватися, що Канада не укладатиме жодних угод з дияволом.

МІЛЬЯРД ДОЛЯРІВ

За відомостями Американського Інформаційного Агентства, Москва минулого року витратила на пропаганду 1,160,000,000 долярів.

Чи передплатили ви "Євангельську Правду" на 1954 рік?

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закор доном $2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
509 Dovlington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
458-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Непрохідна прірва між свободою і рабством

(Далекосяглі наслідки берлінської конференції)

Виступаючи по радіо з доповіддю про наслідки берлінської конференції, державний секретар США Далес заявив:

„Не виключена можливість, що в Москві готові забезпечити мир в Азії. Проте немає жодної надії на розв'язання конфліктів в Європі.

Згоду, що її дали США на скликання в Женеві конференції з участю пекінського уряду, не можна й не слід розцінювати, як визнання червоного Китаю. Навпаки, червоному режимові в Женеві буде запропоновано дати відповідь на його агресію.

Советський Союз не погодився б на наші умови скликання в Женеві політичної конференції про Корею, як би не сподівався від конференції будьяких вигод для себе. Проте й ми сподіваємося на це саме

З дня смерти Сталіна Захід припускав, що зовнішня політика нового советського уряду наверне іншого курсу. В Берлін ми переконалися, що жодної зміни не сталося.

Советська позиція на берлінській конференції засунула будьяку можливість для справжніх переговорів. Не могло бути й мови про компроміс щодо Німеччини і Австрії. Між вільними виборами, що їх запропонували союзники, і виборами, які пропонувала советська делегація — прірва. Така сама прірва між нашим поняттям про вільну Австрію і советським поняттям про Австрію, окуповану червоною арміею. Словом, непрохідна прірва лежить між свободою і рабством".

Берлінська конференція

Як треба було сподіватися, берлінська конференція закінчилася без жодних результатів. Всі питання на конференції, як "Німецька проблема", "Австрійська проблема", "Проблема на Далекому Сході", "Проблема інтернаціонального контролі атомової енергії" залишилися, з ласки міністра закордонних справ СССР, Молотова, і надалі... проблемами. Витрачено чимало людської енергії, багато коштів і, в результаті – даремна витрата часу. Не вагаючись, можна вже тепер констатувати, що й женевська конференція, на яку дали згоду великі держави Заходу, на домагання СССР, матиме такі самі наслідки

Проти компромісу з деспотами!

Центральний Комітет Антибольшевицького Блоку Народів (АБН) надіслав був до учасників берлінської конференції закордонних міністрів США, Великої Британії, Франції і СССР телеграму такого змісту:

"Об'єднані в Антибольшевицькому Блоку Народів національні центри і визвольні організації поневолених Москвою народів, остерігають вільний світ перед компромісом з Росією. Кожний, хто укладає з Москвою компроміси, сам через них гине. Долі вільного світу не можна відокремити від долі уярмлених большевизмом народів. Свобода неподільна. Компроміс з Москвою дорівнює капітуляції перед тиранами. Ціле благородне людство тужить за миром, одначе, за миром вільним від тиранів і вільним від страху перед поневоленням, яке загрожує ще вільному світові. Ми будемо далі безупинно боротися проти компромісу з деспотами в ім'я найбільше шляхетних цінностей людства, національної свободи, демократичних ідей і свободи релігії".

Тепер в Женеві за... круглим столом

На берлінській конференції Молотов (СССР) домігся від представників держав Заходу згоди скликати конференцію в Женеві з участю делегації червоного Китаю Який саме уряд репрезентуватиме делегація Китаю?

Помічник державного секретаря США, Робертсон, в Палаті Представників у справі азіятських заявив: "З усіх комуністичних режимів китайський найкровавіший".

І справді. "Китайська Народня Республіка", яку очолює уряд Мао Цзе-дуна, була проголошена 1 жовтня 1949 р. До сьогодні в цій "Народній Республіці" комуністичний режим знищив близько 15 мільйонів осіб. Китайська людність гине від голоду, а режим дістає гармати, літаки, танки, словом— все потрібне для агресії. Червоний Китай масово й прилюдно винищує політичних і класових противників режиму. Китайський комуністичний режим це смертельний ворог демократії.

Ось який уряд репрезентуватиме китайська делегація на женевській конференції. Представникам великих держав Заходу доведеться вперше сісти за стіл для обговорення питань, пов'язаних з всесвітнім миром, з озвірілими винищувачами невинних людей, кровопивцями, заслібленими прихильниками теорій Леніна-Сталіна щодо підпорядкування усього світу кровавому комуністичному режимові.

Чи ж можна говорити про будівлі бажані для всього людства наслідки миру на Женевській конференції? Дарма! Зиову витрата людської енергії, великих коштів, а в результаті добра нагода для Молотова зайвий раз агітнути, що тільки СССР може врятувати людство від нової війни, забезпечити йому "щасливе й мирне життя". Безперечно, такі ж жалюгідні будуть результати "компромісу", на який погодилися представники Заходу з Молотовом (СССР) скликати конференцію в Женеві.

Наслідуйте і годі!..

Перед нами "Радянська Україна" від 13 січня 1954 р. Впаде в око досить характерна для большевицької пропаганди стаття В. Довженка — "Творчі зв'язки братніх музичних культур". Між іншим він пише:

"В нашу советську епоху надзвичайно зросло значення російської класичної музики, як основного джерела для дальшого розвитку вітчизняного музичного мистецтва. Саме тоді, коли дехто з советських композиторів через ідейну обмеженість та відрив від художніх запитів свого народу став на порочний шлях наслідування західньої буржуазної заіепадницької музики, коли формалізм почав підточувати советську музику і загрожував її існуванню, комуністична партія суворо засудила формалістичний напрям в советській музиці і висунула як першочергове завдання композиторів — повсякденно і глибоко вивчати класичну вітчизняну музичну спадщину.

...Великі традиції дружби і творчого зв'язку між українським і російським мистецтвом завжди давали користь українському мистецтву.

Завдання творчих організацій Спілки советських композиторів України, підтримуючи все нове, прогресивне, сноєрідне, рішуче боротися проти спроб відійти від благотворних традицій, які заповіли нам класики російської і української музики... Треба глибше вивчати і популяризувати традиції дружби між музичними культурами України і Росії, очистити наше музикознавство від чужих советському мистецтву поглядів українських буржуазних націоналістів і космополітів, які приховували, замовчували факти співдружности, спотворювали історію культури братніх народів".

Виходить згідно з директивами партії: розвивайте культуру "національну формою і соціялістичну змістом". Словом, наслідуйте і годі. Грайте підсоветські українці тільки... твори великого російського братнього народу, співайте тільки... його пісень, танцюйте тільки... його танці, якщо не хочете "спотворювати" свою українську культуру...

Дивно, що й казати!

І. Гнівний

Ів. Зоренко

Національна політика в СССР

Під час військового комунізму, в одній з київських околиць, на Деміївці, стався досить характерний інцидент.

Одного прекрасного дня на Деміївку прибув комісар тов. Александров. Наївна учителька, Л. Брановська, а таких тоді було багато користуючись тим, що комісар був колись її учнем, зверну лася до нього з таким питанням:

Це ви наказали закрити українську школу і спалити всі українські книжки?

- Так, ч! відповів комісар.

Що ви мали на мет?

Звичайно, щоб їх не було... Такий наказ я дав скрізь.

— І ви свідомо це робили?

— Не турбуйтеся, будь ласка. Я звик до такої роботи. Шкоду тільки, що досі ми потурали вашому націоналізмові.

Школи і підручники по вашому націоналізм?

Я, підкреслив комісар, - вважаю за націоналізм все, що роз'єднує один народ. Ніякої нашої України не було, немає і бути не може. Все це буржуазно-інтелігентська сентиментальна дурниця, проти якої я буду боротися немилосердно. Розумієте, НЕМИЛОСЕРДНО!

Звичайно тепер такі комісари не проти національних республік, які силою примушені танцювати за вказівками Кремля на їхній рідній мові. Проте факт залишається фактом. Національна політика в Совєтському Союзі — це нещадна боротьба з усім, що **"роз'єднує один народ"**. (Скрізь підкр. наше. - І. З). Цей "один народ" вже на початку революції большевики розуміли як совєтський, тобто російський.

Жовтнева революція ліквідувала Романових і пов'язані з ним феодальні елементи. **Російська революційна демократія, на чолі з Керенським, намагалася** (І' тепер намагається) за всяку ціну зберегти **імперію з єдиним російським народом.** І тільки трохи її реформувати. Проте жовтневий переворот, обгрунтований на демагогії, дав можливість большевикам знову надіти на народи імперії кайдани російської форми самодержавства. Новаторство большевиків полягає в тому, що вони довели владу Миколи І до ідеальної абсолютности, розширивши його жандармсько - бюрократичні фуикції на все економічне й духове життя суспільства в цілому, і кожної людини зокрема. В цьому саме й полягає перебудова, тільки не ліквідація б. російської імперії. Так розуміли взагалі політику, а разом з тим і національну Ленін і Сталін, так розуміє її Маленков і Хрущов, так розуміє її комуністична партія, нарешті, так розуміє її **"великий російський совєтський народ"**, а з ним і переважна частина російської еміграції, яка мріє про федеративну Росію тільки під панування **"великого російського народу"**. Це досить яскраво й відверто стверджує провідна совєтська преса.

Візьмімо хоч би такі факти:

Закінчилася друга світова війна На урочистому засіданні совєтського генералітету вождь народів Сталін виголошує тост: **"Я п'ю за великий російський народ!"** Власне кажучи, саме в цьому полягає вся суть національної політики в СССР, саме це є продовження цієї політики, що її провадив згаданий на Деміївці комісар Нічогісінько не змінилося, хоч часу збігло чимало. В Совєтському Союзі є совєтський, тобто російський народ, якій мовою Леніна - Сталіна, тобто російською, розвиває й посуває шляхом прогресу соціялістичну культуру, а "братські народи", для людського ока, повинні розвивати культуру "національну формою і соціялістичну змістом". А раз так, то чи варто їх згадувати в тості, хоч вони і мали велікі втрати під час війни.

Що в Совєтському Союзі поняття "російський" і "совєтський" тотожні, немає ніякого сумніву. Ось перед нами журнал ("Славяне" — журнал Славянского Комитета СССР, ч.5, май, 1950 г.), призначений, так би мовити — "лицем до Европи". В передовій статті генерал-майора А. Щербакова (ст. 5) читаємо:

"Наш вождь і учитель, надхненник і організатор всіх перемог совєтського народу, генералісімус Совєтського Союзу товариш Сталін, у своєму історичному зверненні, до народу в день перемоги — 9 травня 1945 року — говорив:

— Тепер ми можемо з цілковитою відповідальністю заявити, що настав історичний день остаточного розгрому Німеччини, **день великої перемоги російського народу над німецьким імперіялізмом!"...**

Автор згаданої статті безперечно член партії. Не можна сказати, що він не розуміє суті національної політики, проте практично він повинен додержуватися неухильно вказівок партії і вождя, що "всесвітню історичну перемогу над німцями здобув російський, тобто совєтський народ", що "здобутки великої жовтневої соціялістичної революції відстоїв російський народ" і т. д.

А. А. Ігнатієв в статті "Великий російський полководець" (ст. 48 згаданого журналу) ще виразніше пише:

"До визначних російських людей, вславлених своїм самобутнім розумом і талантами, належить Александер Васильович Суворов, **великий полководець, геніяльний теоретик і практик російського военного мистецтва, традиції якого... становлять складовий елемент і совєтського военного мистецтва"...**

Патріярх московський Олексій (збірник "Русская православная церковь в борьбе за мир", Москва, 1950 г.), у своїй відозві (ст 20) пише:

"...Прагнення до миру властиве кожній людині, що любить свою батьківщину і бажає їй розквіту в мирних умовах життя; **воно особливо властиве російській людині, яка від природи миролюбна і готова всіма способами боротися за цей мир.**

... І тепер, в наші дні, **не тільки ми, росіяни,** а й весь мир знає і бачить прагнення нашого уряду відстоять мир в усьому світі".

Митрополит Крутицький і Коломенський Миколай у своїй промові, щиро, не кривлячись, (ст 26 цього збірника), вигукує:

"... Тепер голова католицької церкви, заслілений данною ненавистю до православних і, особливо до слов'ян, а серед них у найвищій мірі **до російських совєтських людей**, цей затятий ворог Совєтського Союзу віджерто у вийшов в табір факельників нової пожежі".

Такі факти можна було б наводити й наводити. Проте досить і згаданих, щоб уявити собі ясно, що національна політика в СССР це блеф, замилювання очей. Її большевики використовують як своє рідний спосіб агітації. Ще в 1914 р., коли царський уряд заборонив відзначити сторіччя з дня народження Тараса Шевченка, В. І. Ленін писав:

"Заборона вшанувати пам'ять Шевченка була таким чудовим, прекрасним, на диво щасливим заходом з погляду агітації проти уряду, що кращої агітації і уявити собі неможливо".

А хіба це не яскравий зразок

(Продовження на ст. 6)

М. Богуцька

ПРАЦЯ НЕ ЖДЕ!

(Наслідування Ів. Франка)

Налігши над плугом, оре хлібороб,
І рясно вкривається потом його чоло
Аж хрустнуло щось і плуг зупинивсь:
Кістяк під широкий леміш підкотивсь.

Спинився плугатар, кістки розрива
І раптом: заржавлена шабля гнучка
І спис, немов свідок живий колишніх подій,
І інша козацька зброя — в могилі сирій.

Чи чуєш, плугатарю, праця не ждеї...
Чого голову так сумно схилив ?
Які тебе думи в одну мить обняли ?
Від плуга, від рала куди завели ?

Згадав про козацькую славу, про волю святу
Сумні, але такі рідні й захоплюючі думи !
Хоч і минули славетні козацькі часи,
Та лишились в Україні невмирущої слави сліди...

Не до мрій в цю тяжкую годину, - тепер не до того!...
Заховай твої думи й мрії в глибині серця твого.
І, налігши над плугом, ори землю, не вагайся, не жди!
Рідучи невмирущої слави слідами до вже так близькоі мети.

Національна політика в СССР

(Закінчення з ст. 5)

ком "кращої агітації і уявити собі неможливо":

"... Розкішно прослалася під ласкавим українським небом прекрасна країна, оспівана Шевченком. Множиться добробут Радянської України, розцвітають сили і таланти багато обдарованого народу. Як кошмарний сон, встають у пам'яті затаврованої поетом старі важкі часи.

... Вільно звучить від краю до краю співуча українська мова. Царський уряд намагався занечатати джерела українського слова. Він заборонив твори Шевченка, переслідував саму пам'ять про великого українського поета... Буржуазно-націоналістична шпигунська погань (читай: кращі сини і дочки українського народу -- І.З.) намагалася отруїти шовінізмом джерела української соціалістичної творчости. Радянський народ (треба розуміти: російський — І.З.) растоптав фашистську погань, роздушив, як блощиць". (З передової "Правди" від 6 березня 1939 р.).

Цей "добробут" Советської України досить докладно описує в нью-йоркському "Таймс" в статті "Занепад колгоспної системи" лондонський кореспондент Дри Мідлтон, на підставі перевірених детально матеріялів за три роки, так:

"Уряд Маленкова - Хрущова докладає усіх сил, щоб врятувати становище, але нічого не можуть зробити.

Брак робочої сили, непевні умови для тваринництва, погана робота машинно - тракторних станцій, великий податковий тягар і брак персональної зацікавлености колгоспників — такі головні причини цього занепаду.

Наприклад, по багатьох колгоспах України працюють тільки ... жінки і воли і то в досить кепському стані, не маючи відповідних харчових продуктів.

Брак робочої сили найбільше викликаний арештами і депортацією людей, що залишилися по колгоспах під час німецької окупації. Обвинувачують їх за співробітництво з німцями".

Отже, коментарі зайві.

Суть большевицької, як і царської, національної політики полягає в тому, щоб не порушити панування великого російського народу. Цю суть советська преса особливо підносила на високий політичний і практичний рівень в перебігу процесу Берії. Наприклад, в передовій "Приговор народа" ("Медицинский работник", ч. 103, 25 декабря, 1953 г.) так і сказано:

"Зрадник Берія і його прихильники вжили ряд злочинних заходів для того, щоб активізувати рештки буржуазно-націоналістичних елементів в союзних республіках, посіяти ворожнечу і розбрат між народами нашої країни і насамперед підірвати дружбу народів СССР з великим російським народом".

Так виглядає національна політика в СССР.

"Говорити серйозно про національну політику в СССР, — як висловився в близькому оточенні члени партії Панас Любченко, колишній голова Радянського уряду УССР (знищений як ворог народу.— І.З.), —це за большевицьким лексиконом – "тріпатися по пустому".

Оцінка цілком справедлива і відповідає дійсності.

Через віру — до Христа!

(Лист із Західної Німеччини)

Щиро дякую за надіслані 50 прим. "Єван. Правди", які я надсилаю до двадцятьох місійних пунктів. Буду дуже вдячний, коли і на майбутнє зможу одержати таку саму кількість, бо потреба дуже велика. Кількість тих, що бачать майбутнє нашого народу в евангельській вірі, зростає. Наша сила саме полягає у відродженні кожної одиниці через віру в Христа. Не через обряди, молебни й молитви, а тільки через живу віру, тобто не говорити Богові приємні слова, а діяти й жити по вірі. Треба нарешті зрозуміти, що вартість людини, суспільства й народу виявляється в внутрішній духовій силі, в братерській любові.

Тому кличем сьогоднішнього дня повинно бути: "Через віру — до Христа, через Христа до любови і через любов до єдности!"

Пам'ятаймо, що любов це найбільший дар Христа, найбільша творча сила в житті одиниці і народу. Без цього дару немає життя, немає розвитку, немає свободи, немає ні радости, ні щастя.

Д-р М. Кость

РОЗБІЙНИКИ

Пастор розмовляв із одним чоловіком, що твердив, що він є християнин.

"Чи ви стали членом церковної громади?" — питав його пастор.

"Ні, розбійник, який помер на хресті, ніколи не був членом церкви, а проте дістався на небо" -- відповів той.

"Чи ви колинебудь брали участь у Господній Вечері?" — питав пастор.

"Ні, — відповів цей, — розбійник, що помер на хресті, ніколи не причащався, а його було прийнято як достойного".

"Чи ви колинебудь жертвували на місійні цілі та ширення слова Божого?" — питав його пастор.

"Ні, — сказав цей, — вмираючий розбійник ніколи не робив цього і його не було за це осуджено".

"Якщо так, мій друже, — сказав пастор, — то різниця між вами обома полягає тільки у тому, що цей перший був умираючий розбійник, а ви живий розбійник".

Кімер

Відійшла від нас

ВАРВАРА ЮСТАС

23 грудня м.р. померла дружина пастора української евангельської громади у Вінніпегу Варвара Юстас. Покійна народилася в Канаді (Перт в Онтаріо). Як людина сильного християнського характеру, Варвара Юстас була зразковою матір'ю, дружиною і громадянкою, виявляючи велику активність в праці на евангельській ниві. Вічна їй пам'ять!

ДЕНЬ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

З нагоди "Дня червоної армії" (23 лютого ц.р.) на зібранні в московському центральному театрі армії міністр оборони Булганін оголосив наказ збройних силам Советського Союзу, в якому сказано:

"Наші збройні сили мають тепер все потрібне для охолодження гарячих голів, які відважились би напасти на нас, щоб побавити нас свободи і незалежности".

Маршал Соколовський у своїй статті в "Известиях" просто киває на США:

"Американські імперіялісти готують нову війну проти Советського Союзу і народних демократій. Проте сили СССР і держав попутників готові відбити цей напад з допомогою атомної зброї".

Іди до Ісуса!

Коли твоє серце від мук заболить,
І тяжко і скорбно тобі буде жить,
Іди до Ісуса, повідай Йому,
Він в горі поможе, розвіє всю тьму.

Він бачить і знає всі сльози твої,
І хоче тобі дати Він сили свої;
Пізнаєш ти знову спасіння Христа
І пісня хваління поллється свята.

Нещасних багато, уєюди вони,
Стомились, страждають в дорозі земній,
Скоріше скажи їм про світло Христа,
Що вмер він за гріхи, дає всім життя.

У кілька рядків

● В Києві розпочав працю перший театр стереокіно. Будинок театру міститься на розі Хрещатика і Бесарабки.

● Найбільше місто і столиця Альберти (Канада) Едмонтон у 1941 р. мав 94 тис. мешканців, а тепер 175 тис.

● Збройні сили СССР догрягають 4.750 тис. воїнів усіх родів зброї. В країнах сателітів — 1.190 тис. воїнів. Збройні сили червоного Китаю — 4.000 тис., а міліція нараховує близько 10 мільйонів осіб.

● За статистичними даними 70 відсотків людности Канади вживає алькоголь, що надзвичайно негативно відбивається на здоров'ї.

● Населення Британської Колюмбії на сьогодні нараховує близько 1.250 тисяч осіб. Найбільше місто цієї провінції Канади — Ванкувер, в якому живе 550 тис чол.

НОВІ ВИДАННЯ

Юрій Тис — "Не плач Рахиле" . . . . Різдвяна містерія-драма в 3 діях. Театральна Бібліотека ч. 1. Видавництво Миколи Денисюка, Буенос-Айрес, 1952. Двобарвна обкладинка Б. Крюкова. Передмова Ю. Григоренка.

Новий твір Юрія Тиса пов'язує подні з часів народження Христового, з роками збройних змагань УПА і візією визволення нашої Батьківщини. Це не є твір для виключного вжитку театрів. Містерія-драма "Не плач Рахиле" читається теж, як повні драматичної поезії картини, в яких тисячоліття з'єднуються в одне і стають перед нами проблемою долі людини і нації. Твір збагачують різдвяні поезії Богдана Кравця й Ігоря Антонича, поза М. Черемшини й перлини давньої й призабутої народної творчости. Дорога Батьківщина оживає перед нашими очима: у старих звичаях святкування Різдва Христового, в збройному спротиві новочасному Іродові.

Ціна книжки 0.40 дол. Замовлення і гроші слати на адресу: Publisher Mykola Denysiuk, — G. P. O. Box 1476, New York 1, N. Y. — U.S.A.

*

Леонтій Фбростівський — Київ під ворожими окупаціями. Політична Бібліотека ч. 2. Видавництво Миколи Денисюка. Буенос Айрес, 1952. Ст. 80. Двобарвна обкладинка Б. Крюкова.

Наче на фільмовій стрічці пересувається життя нашої столиці в час війни. Автор, один з відомих громадських діячів, колишній голова міста Києва, без зайвих слів характеризує вибиск, руйнування й ліквідацію українського Києва обома окупантами. На основі статистики і джерел міської управи та інших документів стають перед нами жахливі події воєнних років. Наочно бачимо з поданих фактів, як московський імперіялізм ліквідував усе українське, однаково, в масці комуністичної влади, чи руками німецького окупанта, як агенти Гештапо. Наочно виростає перед нами жорстока правда, що і Москві і Берлінові залежало на знищенні української інтелігенції, української культури й історії, і взагалі українства, як творчої державної сили.

Ціна книжки 0.70 дол. Замовлення і гроші слати на адресу: Publisher Mykola Denysiuk, — G. P. O. Box 1476, New York 1, N. Y. — U.S.A.

*

Цікава книжечка. Вийшла друком нова досить цікава книжечка Паризкеви Боднар "Збірка Євангельських Свідчень". Зокрема книжечка призначена для тих, що вступили на дорогу до царства Божого.

Ціна одного прим. 25ц., або пять — за одного доляра. Вто не має змоги заплатити, вишле-мо даром.

Пишіть на адресу:
Mrs. P. Bodnar, 14245 Montrose Road, Cleveland 11, Ohio, U.S.A.

THE BIG FIRE

By Anita Miller

Timothy gazed in horror at his smoky, scorched clothes. Now he'd have some explaining to do. He trembled with fright. He reminded himself if he had done as his mother asked him to do, this would never have happened. He realized if he told the truth about how his clothes got burned, his mother would know he had disobeyed her. He would have to think up some false excuse.

Billie was telling him what to say as they walked away from the still smoldering hills. "Say you drove my jalopy going home and got scared when another car ran into you and turned over and caught on fire." Billie was fourteen and three years older than Timothy and a lot wiser. "Shucks, I'm not afraid of anybody," he boasted. "I always get out of scrapes." Then Timothy felt a lot braver and tried to forget about his mother telling him to hurry home from school that morning and all about his new ruined suit

After school Billie begged him to go down to the creek with him to look for pecans. "Come on," he urged. "Maybe we'll find a big sack full and surprise your Mom" Timothy always liked going to the creek and seeing the birds, trees and animals. But they were no sooner there when Billie lit a cigarette and to Timothy's horror threw the match into some dry grass and started a big brush fire.

"Help me put it out," Timothy called as he pulled a green limb from a tree and began thrashing the leaping flames.

But Billie held back. "Aw,

(Continued on p. 8)

Редакція "Св. Правди" відповідає

ЧИ ХРИСТОС СПРАВДІ ЖИВ?

Нас запитують, що можна сказати про твердження деяких вчених про те, що Христа ніколи не було, що все написане про нього — це тільки міт, як скажімо міт про Прометея.

До речі, немає Вченого серед прихильників цієї теорії, який мав би солідну вагу в науковім світі. Проф. Г. Г. Вуд в своїй книжці "Чи Христос справді жив?" пише: "Не можна розглядати, як правдивого науковця на полі історії жодного автора, який обстоює теорію Христос - міт. (ст. 160). Кожний з них (автор цієї теорії) не трактує доказів об'єктивно. Всі вони надають науковому авторитету упередженням і угадуванням, які не можна вважати за критичні історично-наукові дані".

Проф. Вуд не християнин у нашому розумінні. Він визнає історичність особи Ісуса Христа, але відкидає Його божественість. Отже йому не можна закинути упередження на користь християнської доктрини.

Крім сили важливих заперечень цієї теорії, варто звернути увагу на наступні. Всякий міт — це витвір думання і вірування певного народу, він ніби відбиває їх віру. Отже міт про Прометея міг витворити тільки грецький народ з його віруванням в богів, що своєю вдачею малюдо відрізнялися від людей, перевищуючи їх силою і розмахом в роблені добра і зла.

Жидівський нарід, визнаючи безкомпромісово єдиного Бога, такого міту витворити не міг. Це було б психологічним абсурдом і неможливістю. В Палестині були повстання тільки тому, що на значках римських легіонів була фігура орла.

Наука Христа про те, що Він Бог на землі, привела його до розп'яття. Щоб апостоли увірували в Христа, як Сина Божого, потрібні були незвичайні свідоцтва, наука і чудеса Христа протягом трьох років Його навчання. Ті жиди, що увірували в божественність Христа, становили незначну меншість народу. Все це усуває всяку можливість для виникнення подібного міту серед жидів. В основі віруання первісної церкви мав бути незаперечний, надприродній, потрясаючий факт, наскільки могутній своєю переконливість, що сила столітніх традицій і вірувань жидівського народу не змогли його уневажнити. Цим фактом був факт життя, смерти і воскресення з мертвих нашого Господа.

Навіть при сприятливих умовах (скажімо міт про Прометея у греків) всякий міт потребує тривалого часу для свого розвитку. Покоління даного народу обробляють, додають і змінюють первісну редакцію міту. Як доводить історія, міт не може розвинутися протягом одного покоління і така байка ніколи не зможе виникнати кого будь на героїні подвиги і життя, як це ми бачимо в християнській церкві первісних часів.

Ми певні, що цих міркувань вистачить для кожного об'єктивного читача. Навіть такий ворог християнства, як покійний міністр освіти в Советському Союзі, Луначарський, примушений був визнати історичність листів ап. Павла. Якщо так, то для розвитку міту в жидівському середовищі не було місця і часу.

Проте з найдавніших часів в церкві існувало віруання в Ісуса Христа як сина Божого. Оскільки це віруання не явилало собою того міту, очевидно, воно було заснование на історичному факті, ясному і незаперечному.

В останню хвилину

ДЕНЬ СВЯТОГО СТАЛИНА

Московський патріярхат православної церкви: видав календар на 1954 рік, в якому відзначено нове "релігійне" свято, а саме: "5 березня — річниця смерти Сталіна". Словом, православні ще мають одного . . . святого.

ПОЗБАВЛЕННЯ ПАСТИРСЬКОГО СТАНУ ЗА ЄРЕСЬ

Пресвітерія в Детроїті позбавили пастирського стану С. С. Вілямса за те, що він нібито сприяє комунізмові. Пастор Вілямс подав апеляцію до вищого суду Пресвітерської церкви.

THE BIG FIRE

(Continued from p. 7)

shucks," he said. "Let it go. Won't hurt nothin' and besides we'll get all dirty."

But Timothy saw a farm house off in the distance and the wind was blowing the fire in that direction. He knew innocent people wond suffer.

He ran to the creek and dunked the green tree limb into the water and came back to fight harder than ever, while Billie sat on a knoll and watched. Soon the fire was put out, but Timothy's new suit was ruined. It was the first suit his parents had been able to buy him and he was really proud of it. It was made of corduroy and was smooth and silky. He was plenty scared. It would not be easy to explain a thing like that.

Timothy thought of what he was to say all the way home, over and over in his mind, but it didn't help much, because when he got there he couldn't hardly force himself to go into the house.

He went around and entered the back door. "Hello, Timmie," his mother called pleasantly, and didn't notice his clothes. She didn't act mad, but Timothy knew better than to believe for sure that she wasn't. He wouldn't know until later.

"I drove Billie's car home from school and got scared when another car ran into it and turned over and it caught on fire," Timothy blurted out and stood bravely before his mother so that she could see for herself. He trembled for fear of what might happen.

His mother stared in alarm at the ruined suit. "Well, my dear," she said, "How terrible. You missed your Uncle John. He came to take you to the Sunday school picnic at the fair ground. But Susie came home on time and he took her instead." Susie was the little girl next door and Uncle John was Mother's brother who looked after them when Dad went on one of his long trucking trips as he was now. Uncle John was a policeman and was kind to all the kids.

Now Timothy felt pretty badly. He suddenly didn't like Billie very much. If it hadn't been for him, he wouldn't have missed going to the Sunday school picnic with Uncle John and Susie.

He took off his coat and his mother examined it and the trousers, too. "Better change into your old jeans," she said. "I'll have to try to mend them and have them cleaned."

Timothy hated his old jeans. Now he'd have to wear them to school, because his parents didn't have much money and couldn't afford to buy another suit soon.

He ran up to his room to change. He wanted to escape from his mother's kind eyes. He could forget what had actually happened away from her and the falsehood he had told. But one nice thing—she had believed him.

He was sorry he had missed his Uncle John. He wanted to go to the picnic more than anything most and he liked being with his Uncle, too. Uncle John was a good sport, always letting him ride his motorcycle and always on hand to give good advice. He was a Christian and knew what boys should do and how they should act. "Always be honest, Timothy," he would say. "God is wise and knows what we do, good or bad. The good we do comes back to us doublefold and so does the bad."

"Are we rewarded for being honest, Uncle John?" Timothy asked.

"We are rewarded within ourselves if in no other way," Uncle John replied. "By the happy way we feel and the good we do for others and the respect and love of our friends and acquaintance and in knowing God loves us. No one ever likes a dishonest person."

Timothy knew he had been dishonest and had told a big lie. He was sure God knew about it. He felt miserable.

The next morning was Saturday and no school and Uncle John came by to tell about the picnic. "We had lots of fun," he said merrily. "There were games, races, hamburgers and hot dogs, but don't feel so badly, Tim," he added "I have a nice surprise for you. I found a good little jalopy and got a permit for you to learn to drive. Now you can run that paper route and help out with the expenses here at home."

"Oh, but Timmy can't have a car yet!" his mother exclaimed. "He is so afraid of driving cars."

Uncle John looked surprised. "You don't say," he said. "I didn't know my nephew was afraid of a thing like learning to drive. I thought he was brave and fine and wanted to help out by earning a little money."

"He drove a friend's car yesterday," his mother explained, "and had an accident. Seems that a man in another car hit him and he got scared and turned over and the car he was driving caught on fire." She gave Uncle John a guarded look which could mean anything.

"Aw, Mom," Timothy protested. "It was just an old jalopy and not very good." He tried to forget that he was still telling lies.

"Just the same," Uncle John said. "Guess we'll just have to wait until he grows up more. Maybe we can think of another kind of job for Timmie. One he won't be afraid of doing, like mowing lawns, chopping weeds, and doing chores. That's too bad".

Timothy swallowed the big lump in his throat. He couldn't hardly keep back the tears. His mother and Uncle John were looking very serious.

"I don't know who would be afraid of driving a good car," he protested. "I know I'm surely not."

"If you got scared and had an accident with one car," Uncle John pointed out, "you might do the same with another one."

He rose to go. The discussion about cars was over.

Timothy didn't feel like going to Sunday school next day, so his mother stayed at home with him. Oh, wonderful, he thought. It was fun being at home in bed. His Mom would bring up his breakfast on a tray. There'd be poached eggs on toast, milk, and maybe some butter and jam. But his mother didn't bring his breakfast. Instead she brought a bottle of dark-looking medicine and a glass of water.

"Just in case you're coming down with something," she explained. "It just isn't natural for you to be afraid of anything and ruining your new suit like that."

Timothy wished he had gone to Sunday school. He wished he had remembered to do what was right and come home from school on time and none of the horrible things would have happened.

After supper that night, Timothy heard voices down stairs. He knew Uncle John had come over to see them. He ran down stairs just as his Uncle was telling about finding the best little jalopy in town for Timothy as soon as he was old enough to drive it.

"Where is this fine car?" Timothy asked. "When may I see it?"

"Suppose I made a mistake, Tim," Uncle John said. "Guess we'll have to leave it where it is and look for another one when and if you learn how to drive without getting so scared and tearing up your clothes and worrying your mother. There are other jobs, you know."

But Timothy didn't want other jobs. He wanted the paper route and the good little jalopy. He wanted more than anything to work hard and earn enough to help his dad.

"That is right, Timmie," his mother agreed. "Making extra money is not as important as your not being frightened ever again."

It was all because he did wrong and told the big lie. He would give anything most if he hadn't done it. He wished desperately that his mother hadn't believed the untruth and would go ahead and give him a licking. And God knew about it, too, and was sad because he had been dishonest. He couldn't keep back the tears that began to roll down his cheeks or the sobs that came up from his throat.

"I'm . . . sorry . " he gulped. "I didn't drive any car. Billie and I went to the creek to look for pecans, and Billie . . . lit a match and started a big fire and I put it out . . . "

He ran up to his room and closed the door. He tried to stop the tears and the big sobs as he wondered what punishment he was going to get. It wasn't long before his mother came and took him back down to talk to her and Uncle John.

"Sorry you forgot to be honest, Timmie," Uncle John said. "Your mother is too, and we know God is sorry. I was over to see your friend Billie and he told the same story you did, so it sounds as if you are telling the truth this time."

"What happened to Billie?" Timothy asked.

"He got a licking and was put to bed with a big dose of castor oil," Uncle John explained. "So you see, Tim, it dosen't pay to be dishonest "

"Yes, sir," Timothy agreed. "Now do I get a licking, too?"

"You had your medicine this morning," his mother spoke up. "I forgot about the licking. And since you put out the brush fire and saved the farmer's home, we'll forget it this time."

"And," Uncle John said slowly, "I bought the little jalopy and put it in the garage just in case it turned out like this and you realized your mistake.

"Yes, sir," Timothy exclaimed joyfully, as he started for the door. "Thank you Uncle John. Please, may I go see it now?"

Billie wasn't so smart after all, Timothy thought as he left the house. From now on I'm going to be your boy, dear Lord, he thought. And thank you, too, with all my heart.

("The Instructor")

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 4. Торонто, Онт. КВІТЕНЬ 1954 APRIL Toronto, Ont. Рік XV. Число 4.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОСКРЕСЕННЯ

В чудовому і повному краси оповіданні про воскресення Христа, слова з євангелії від Матвія (Гл. 28, ст. 2), найкраще виявляють повноту і велич перемоги Христа над смертю: "Ангел Господній, зійшовши з неба, приїшов, відкотив камінь від дверей, і сів на ньому".

Ангел відкотив камінь і сів на ньому! Христос переміг смерть! Небесні сили розбили вщент жорсткості і'загрозливі сили зла і тьми.

Кілька років тому популярний англійський письменник написав книжку під назвою: "В дні тьми".

Оповідання своїм змістом відображає великі зусилля одного багатого атеїста дискредитувати християнство. Він намагається всіми способами підірвати у людей віру в воскресення Христа. З цього погляду його плян був хитро і доцільно продуманий. І справді. Як би можна було переконати людство, що воскресення Христа не було, то християнство втратило б всякий вплив і силу.

Саме цей багатий атеїст найняв продажного археолога, який за поважну суму грошей оголосив, що він з іншими дослідниками знайшли набальзамоване тіло Христа в околицях Єрусалиму, і що при вході до печери ніби був напис, який свідчив, що власник домовини вкрав тіло Христа і сховав його.

В оповіданні змальовано вплив цього "відкриття" (якщо його вважати за правду) на християнський світ, на церкву і на людську цивілізацію взагалі. В яскравих і сильних образах автор новели описує, як повільно занепадає і розкладається християнська церква, як чоловіки і жінки поринають в розпусті, виявляючи звірячу жорстокість, і як полум'я надії завмирає в кожному серці.

Дякуємо Богові, що Христос воскрес із мертвих, і новеля англійського письменника становить тільки опис життя осіб і кравів, що свавільно відкидають і заперечують історичний факт воскресення нашого Господа. За воскресення Христа говорять кращі докази ніж за якубудь іншу історичну подію.

"Устав, нема його тут. Ось місце де положено Його". Цей епітаф на домовині Христа перекреслює всі інші епітафи.

Воскресення Христа сповнює радістю серце людини і разом з тим проголошує обов'язок: "Тільки ж ідіть і скажіть".

В одній з своїх книжок С. Д. Гордон зображає як Гавриїл питає Христа на небі після воскресення, чи світ відгукнувся в той чи інший спосіб на божественні терпіння для нього. Христос відповів, що тільки кілька в Палестині знали про це. Гавриїл думав, що більше людей повинні знати про це, що весь світ повинен знати про подію. Він питає: "Який є Твій плян Господи, як скажеться їм про все?" І тут же він вкладає в уста Христа відповідь: "Я сказав Петрові, і Якобові, і Іванові, і Андрієві і кільком іншим, щоб вони присвятили своє життя, на те, щоб переказати іншим про подію і науку, а ті розкажуть іншим, в ті знову іншим, аж поки остання людина в найдальшій країні не почує про спасіння і не відчує його силу". "Але якщо вони не перекажуть іншим, тоді що?" — питає Гавриїл. Тоді Христос відповідає тихо: "Гавриїле, я не маю жодного іншого пляну. Я розраховую на них".

Ця уявна розмова Христа з ангелом правдиво передає, поперше, природу пляну Божого щодо поширення Його правди серед людей, подруге підкреслює наш великодній обов'язок, який ми повинні виконувати щодня. Христос покладається на нас, що ми скажемо іншим про добру новину про Його народження, життя, науку, смерть і воскресення. Отже, "Ідіть і скажіть", не вагаючись, і не зволікаючи. Кажіть знову, і знову. Кажіть, не переставши, благословенну новину, бо ще мільйони людей не чули про неї.

Радість з неба

РАДІСТЬ З НЕБА СЯЄ ЯСНА:
ЗАВІТАЛА ПАСХА КРАСНА!
ВСІ РАДІЙМО ШИРО НИНІ:
БОГ ДАВ ЩАСТЯ ВСІЙ РОДИНІ;
БОГ ДАВ РАДІСТЬ НАМ З НЕБЕС:
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

МИР НАМ САМ ХРИСТОС ПРИНОСИТЬ,
МИР НАМ НЕБО ДНЕСЬ ГОЛОСИТЬ!
МИР ТОБІ БОЖИЙ ВСІ ВІТАЙМО!
ВОСКРЕСЕННЯ ПРОСЛАВЛЯЙМО!
БОЖЕ ЧУДО ВСІХ ЧУДЕС:
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ГІМН АПОСТОЛИ СПІВАЮТЬ,
СТРАХ І СМУТОК ЗАБУВАЮТЬ;
БОЖЕ СЛОВО ВСІМ ГОЛОСЯТЬ,
ПРО СПАСІННЯ ВІСТЬ ПРИНОСЯТЬ, —
А СПАСІННЯ ЯДЕ З НЕБЕС!
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

В БОЖІЙ ПРАВДІ ПРОСВІТІМСЯ,
В БОЖІЙ ПРАВДІ ЗВЕСЕЛІМСЯ!
ЩЕЗЛА ТЕМРЯВИ НЕВОЛЯ,
ЗАВІТАЛА КРАЩА ДОЛЯ,
БОЖА БЛАГОДАТЬ З НЕБЕС:
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

("Книга Хвали")

"Він воскрес!"

Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб. І ось стався великий землетрус, ангел Господній, зійшовши з неба, прийшов, відкотив камінь від дверей і сів на ньому. Вигляд його був, як блискавка, а одежа була біла, як сніг. І від страху затрясялся сторожа перед ним і стала, як мертва. Ангел же, озвавшись, сказав жінкам:

"Не лякайтеся, бо знаю, що ви шукаете Ісуса розп'ятого. Немає його тут, — бо він воскрес, як сказав. Підійдіть, погляньте на місце, де лежав Господь. Ідіть же хутко і скажіть його учням, що він воскрес із мертвих і ось попередить вас у Галилеї — там його побачите. Ось я вам звістив."

І пішли вони хутко від гробу, з страхом і радістю великою, і побігли сповістити його учнів. Аж ось перестрів їх Ісус і сказав: "Радуйтеся!" Вони ж підійшли, обняли його ноги і вклонились йому. Тоді каже їм Ісус:

"Не лякайтесь! Ідіть, дайте знати братам моїм, щоб вони йшли в Галилею і там мене побачать."

Як же йшли вони, аж ось деякі з сторожі, прийшовши до міста, сповістили архиереїв про все, що сталося.

(Єв. Мат. гл. 28 ст. 1-11)

ХРЕСТИ... РОЗП'ЯТТЯ... ГОЛГОФА-ГОРА...
ЧИ ЧУЄШ ТИ З НЕЇ МОЛІННЯ?

Тихо спить Сіон...

Вже північ... Тихо спить Сіон...
По небі лине рій хмарин.
Одина-гора дрімає он,
Лише не спить там Божий Син.

Вже північ... Спас насамоті
В молитві до землі припав;
Поснули учні, сад заснув,
Як він свого Отця благав...

Минає ніч... Йому з чола,
Мов краплі крови, піт потік,
"Хай чаша ця мене мина!"
Благає Богочоловік.

Світає вже... "Хай буде так,
Як, Боже Отче, хочеш ти!"
Прийшли катн... І Спас лішов
Свій хрест за всіх нас віднести.

Розп'яття Ісуса

А коли прибули на місце, що називається "Череповище", там розп'яли його і злочинців, одного з правого, а другого з лівого боку. Ісус же говорив: "Отче, відпусти їм — бо не знають, що роблять." Коли ж ділили його одежу, то кидали жереб.

А люди стояли й дивилися... Насміхалася з ними і старшина кажучи: "Інших спасав, нехай спасе й себе, коли він Христос, вибранець Божий." І воїни глузували з нього, приступаючи, оце йому подавали, кажучи: "Коли ти цар Юдейський — спаси себе сам!" Був же і напис над ним, написаний письмом: грецьким, римським і єврейським: "Це цар Юдейський".

А один з повішених злочинців зневажав його, кажучи: "Чи ти не Христос? То спаси себе і нас!" Другий же, обізвавсь, докоряв йому, кажучи: "Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Та ми справедливо, бо приймаємо достойне за наші діла; цей же ніякого зла не вчинив." І сказав Ісусові: "Спомяни мене, Господи, коли прийдеш у царство своє!" І сказав йому Ісус: "Поправді кажу тобі Ти будеш сьогодні зо мною в раю."

(Єв. Лук. гл. 23 ст. 33—43)

Голгофа — гора

Хрест... Розп'яття... Голгофа-гора...
Чи чуєш ти з неї моління?
За гріхних, за тебе Господь умирь,
Людству здобуває спасіння!

Чи чуєш, як тяжко страждає наш Спас
За гріх твій, за — людности злої?
З неволі гріха визволяє Він нас
Такою страшною ціною!

Чи чуєш, чи чуєш? За муки та смерть
Своїм ворогам Він прощає!
Не суд, а спасіння у світ Він приніс!..
За тебе, за всіх нас вмирає!

"Скінчилося!.." В пітьмі Голгофа-гора...
Чи чуєш ти з неї моління?
За гріхних, за тебе Господь це вмира,
Доконує жертву спасіння!..

("Книги Хвали")

Ісусова смерть

Як же настала шоста година, темрява була по всій землі до години дев'ятої. А в годині дев'ятій скрикнув Ісус сильним голосом: "Елої, Елої лама совахтані" — що в перекладі значить: "Боже мій, Боже мій! Нащо ти мене покинув?" І деякі з присутніх, почувши, сказали: "Ілію кличе." Один, намочивши губку оцтом, і, настромивши її на тростину, дав йому пити, кажучи: "Чекайте, побачимо, чи прийде Ілля зняти його." Ісус же, скрикнувши сильним голосом, віддав духа. І завіса у храмі роздерлася на двоє, від гори аж до низу. А сотник, що проти нього стояв, як побачив, що він так духа віддав, сказав: "Воістину чоловік цей був Син Божий!"

Були й жінки, що здалека дивилися, між ними Марія Магдалина і Марія, Якова молодшого та Йосії мати, і Соломія.

(Єв. Мар. гл. 15 ст. 33—40)

В Гефсиманському саду

Темніє... Незвичайна тиша...
Враз спалахнули промені світил
І яскраво-повний місяць
Сад Гефсиманський освітив.

В траві, під віттями масляни,
Сини Божественного Слова,
Єрусалиму шум забувши,
Спокійно сплять три впостоли Христові.

Та тяжко спав світ суворий:
В обіймах спокоївічного порока,
З прокляттям вічним праотців,
І заплямований несловою глибоко.

Але час свободи вже настав —
І, неприреченій до загальної ганьби,
Посланець Бога в ці хвилини
Долю світу всього вирішав.

За слово істини високої
Голгофський хрест Він передбачав,
І, почуттям скорботи сповнений,
Отцю молився Він одиноко.

Що думав Він в цю мить,
Як чоловік і Божий Син,
Що гріх підняв тисячолітъ?..
Про те знав лише Отець Його один.

І погляд в тузі невимовній
З небес на землю звів,
І, мучений скорботою,
Наблизився до учнів Він.

А учні все спокійно спали;
І Спаситель їм сказав:
"Вставайте! Вже близький день печалі
І зради час настав!"

І звук мечів гострокінцевих
Сад Гефсиманський розбудив,
І відблиск факелів зловісних
Лице Іуди освітив.

Володимир Кучер

ЦАРСТВО БОЖЕ СТАЛО ДІЙСНІСТЮ

Євангелія, що її проповідувала апостольська церква, і передусім ап. Павло, не була розповіддю про життя Ісуса. В ній сказано: "Христос умер за наші гріхи за Писаннями і що Він був похований і що третього дня Він воскрес за Писаннями" (1 Кор. 15:3-4; 6:14; 2 Кор. 4:14; Гал. 1:2; Кол. 2:12; Д. Ап. 2:24, 32; 3:15; 13:30, 34; 17:31 і т. д.). "Чи то ж я, чи то вони, так проповідуємо і так ви увірували" (1 Кор. 15:11). Цими словами ап. Павло ясно вказує на те, що проповідування євангелії про народження, смерть і воскресення нашого Господа Ісуса Христа було спільною рисою проповіді всіх апостолів. В "Діян. апостолів" ясно сказано, що проповідування євангелії являє собою проповідування Царства Божого, тобто проголошення сили, любови й ласки Божої, проявленої в Христі Ісусі через Духа Святого.

З приходом Ісуса Христа на землю настала нова ера, а саме: Царство Боже, яке було тільки обітницею, стало дійсністю. З проповідуванням євангелії (Мар. 1:14-15) розпочалося царство ласки (Лук. 4:18-19; Мат. 11:2-6; Лук. 10:9-11; 10:17-20; Мар. 6:7, 12-13). В Христі Ісусі, у Сині Божому, сила Бога спрямована на спасіння. Він сказав і сталось (Мар. 1:25-26; 2:11; 3:5; 4:39); Він проголосив прощення гріхів і вони були прощені (Мар. 2:5, 10-11; Мат. 9:2; Лук. 5:20). Всі чотири євангелії свідчать про те, що Бог Ізраїля об'явив повноту своєї слави й сили в Христі Ісусі. Близькість і дійсність Царства Божого в Христі Ісусі творить нове суспільство — церкву, що характеризується новим життям: повнотою довір'я й залежности від свого Творця й Царя — Бога.

З приходом Сина чоловічого здійснилася пророча надія (Мат. 11:5; 13:16; 11:22-24; 12:39, 41-42; 23:37-39; Лук. 10:23, 13-15; 11:29, 49-51; Мар. 8:12). У Христі Ісусі ми бачимо поєднання приниженого слуги (Ісаї 53; 32:1-2; Лук. 22:63-65; 23:35-38; Филип'ян 2:6-8) й славного Сина ч о л о в і ч о г о (Мар. 1:11; Мат. 8:17; Ів. 1:51; Лук. 3:22; 22:69; Мар. 9:2-7; Фил. 2:9-11; Рим. 14:9; Кол. 1:19-20). Це ж Син чоловічий, що п'є чашу страждань за гріхи світу (Мар. 10:38; 14:36; Мат. 20:22; Лук. 22:42-44), що приймає хрещення кров'ю (Мар. 10:38; Лук. 12:50; 22:34), що дає життя на викуп за багатьох (Мар. 10:45; Мат. 20:28; Івана 10:11, 15), що закликає своїх учнів до страждання (Мар. 8:34-37; Мат. 16:24-25; Лук. 9:23; Івана 12:25; 15:20).

У Христі Ісусі настало царство ласки (Ів. 1:17; 3:17) завершення якого буде царство слави, коли Син чоловічий прийде в славі своїй, щоб судити живих і мертвих (Мар. 13:26; Івана 21:22-23; Д. Ап. 1:11; 1 Кор. 11:26; Об'яв. 1:7). У Христі Ісусі Бог Отець "визволив нас із влади тьми і переніс у царство Сина любови" (Кол. 1:13; Еф. 2:4-7); у Христі Ісусі Бог Отець зробив нас "достойними участи в наслідді святих у світлі" (Кол. 1:12; 2 Кор. 3:6; Д. Ап. 26:18). У Христі Ісусі віруючі християни — це "вибраний рід, святий народ, люди вибрані, щоб звіщати чесноти Того, хто покликав їх із темряви до свого дивного світла" (1 Петр. 2:9).

Ап. Павло проповідує людям прощення, спокій з Богом і оновлення їх життя (Рим. 5: 1-5; 7:24-25; 8:24, 31-39; 1 Кор. 15:55-57; 2 Кор. 5:14-19). Саме через це усі сторінки євангелії відбивають у собі думку, що любов — це ознака християнського життя. "Бо хто в Христі Ісусі той створіння нове, — стародавне минуло, ото сталось нове" (2 Кор. 5:17). Християнство — це спільнота любови (Рим. 14:15; 15:5-6; 12:9-21; 8:38-39; 16:16; Псал. 119:33-38; Мар. 12:28-34; 1 Кор. 13:1-13; 1 Сол. 5:15; 1 Івана 4:1-21), — це спільнота спокою (Івана 14:27; 16:33; Псал. 46:2; 33:20; 37:5; Рим. 15:1; 8:6; 1 Сол. 5:23; 2 Сол. 3:16; Гал. 5:22; 2 Кор. 13:11; Еф. 2:14; 4:3; 1 Петр. 5:7; Фил. 4:6; Д. Ап. 10:36), — це спільнота оновлення життя (Мат. 18:8; Мар. 9:43; Івана 5: 40; 10:10-11, 28; 20:31; Д. Ап. 17:25; Рим. 1:17; 6:4; 8:11; 1 Кор. 6:14; 2 Кор. 5:4-17; Гал. 2:19-20; Кол. 3:3; 2 Тим. 1:9-10).

У церкві Христовій настало царювання Ісуса Христа. У церкві Христовій ми бачимо здійснення слів ап. Павла: "Бог у Христі примирив світ з собою самим". Христос царює в серцях і в житті кожного віруючого християнина, інакше кажучи: Христос воскрес у серці й у житті кожного віруючого християнина. Христос воскрес, Христос царює, Христос прийде. В цьому й полягає глибина сили, любови й ласки Божої та величність воскресення, присутности й приходу нашого Господа. Сила воскресіння Христового являє собою передумову й запоруку воскресіння всіх тих, які увірували в Нього, — в Його прихід, смерть і воскресіння - і які вірують у воскресіння мертвих й у своє особисте тілесне воскресіння (1 Кор. 15:12-28). В цьому й заховується радість і певність спасіння вірующого християнина (1 Кор. 15:54-58; Іван. 5:16; Фил. 4:4; Рим. 8:38-39; 5:1-11).

Нехай Всемогутній і ласкавий Бог благословить ці слова радости, віри, надії й любови в наших серцях і нашому житті. Нехай Йому буде слава тепер і назавжди.

III СЕСІЯ УНРАДИ

В Мюнхені (Німеччина) 6 березня 1954 р. відбулася III сесія УНРади. На голову УНРади обрано Осипа Бойдуника, на голову ВО — Семена Созонтіва і на президента УНР — д-ра Степана Витвицького.

УКРАЇНЦІ КАНАДИ ЗАМАНІФЕСТУЮТЬ

СТРЕМЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ДО ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

У 300-ліття Переяславського договору великого гетьмана Богдана Хмельницького з московським царем Олексієм Михайловичем, Комітет Українців Канади заряджує, при співучасті Ліги Визволення України, вічево - демонстраційну акцію під гаслом "ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ", по всій Канаді.

Це заряджання виконають Відділи й Складові Організації КУК, Відділи Ліги Визволення України та всі інші українські організації і товариства.

Для проведення цієї акції призначений день, а саме, неділя 30-го травня 1954 року.

УКРАЇНЦІ!

Москва зламала Переяславський договір з Україною, так, як вона це робила на протязі віків з іншими народами. В Переяславі Москва зобов'язалася пошанувати державну незалежність України, а тринадцять років пізніше, договорювалася з Польщею в Андрусові вже про поділ України. І та сама Москва має нині лице говорити перед цілим світом про добровільне об'єднання України з Москвою і то на "віки вічні"!

Кремлівські заговірники вибрали 300-ліття договору в Переяславі для проведення у світі широко закроєної акції, стараючись його переконати, що Україна є по своїй добрій волі нероздільною частиною Росії. А внутрі вона хоче того, щоб убити українського духа спротиву, що в новішій історії вже більше, як тридцять років тривожить Москву й не дає їй затріюмфувати в її успіхах.

Щоб осягнути свою ціль, Москва перекручує історичні факти й підфабульовує до українського народу, щоб украстися в його довір'я. Москві треба прихильности України, бо вона добре знає, що Україна, це неспожита сила.

Українці, що живуть у вільному світі, мають обов'язок, у 300-ліття Переяслава, сказати правду не лише про те, як фальшовано й ламано зроблений договір, але, що важливіше, підняти голос за визволення України. Україні конечно треба щирих приятелів, щоб умілим оцінити її боротьбу й дати помічну руку українському народові.

Під гаслом "ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ" українці Канади приготовлятимуть всенародню маніфестацію і в 300-ліття Переяславського договору виявляють перед вільним світом справжню волю українського народу.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
606 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ЦU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

В. Гуцалюк

НАРОДИ МЕТУШАТЬСЯ

Господь Бог, створивши людину, дав їй розум і все потрібне для життя. Проте людина споконвіку шукає чогось нового, надзвичайного, що могло б зворушити її серце. Про це ми маємо багато прикладів. Коли Господь Бог вивів жидівський народ з неволі египетської, коли його вела рука Божа через пустиню, то він все нарікав на свого Спасителя і просив Мойсея дати йому щось нове.

А хіба наш сучасний світ не подібний до жидівського народу? Сучасна людина дійшла до доби атома, страхітливого винаходу, смертоносного винищування таких же, як і вона, істот. А чи задоволена цим сучасна людина? Ні. Світ став на велике роздоріжжя. Немає згоди між людьми, шириться безбожництво, неспокій, страшні часи . . . Про це ось як написано в Святому Письмі: "Багато днів буде Ізраїль без Бога істиного і без священика, що навчає, і без закону, але коли він обернеться в своїй нужді до Господа, Бога Ізраїлевого і шукатиме Його, то й Він дасть їм знайти себе. Того часу не буде миру ні виходячому, ні входячому, бо буде велике зворушення в усіх осадників у землі; народ буде воювати з народом, і місто з містом, бо Бог приведе їх у тривогу всякими нуждами" II Парал. 15:3-6; Іс. 9:19-20; 17:12.

"Се з того, що нарід мій безглуздий — не знає мене. Ой нерозумні вони діти, нема в них глузду; мудрі вони на лихе, добре ж не вміють чинити" — Єр. 4:22. "Бо між людьми моїми знаходяться безбожні: залягають, як птахоловці, припадають до землі, наставляють сіті, щоб ловити людей" — Єр. 5:26. "Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливости, злоби, повні заздрости, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв" — Рим. 1:29.

Це тому: "Бо з серця виходять лихії думки, душогубства, перелюби, розпусти, краіж, неправдиві засвідчення, богозневаги" — Єв. Мат. 15:19.

Як апостол Петро писав і давав попередження: "Насамперед знайте оце, що в останні часи прийдуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями та й скажуть: "Де обітниця Його приходу? Бо з того часу, як позасипали наші батьки, все позостається так від початку творіння" — II Петра 3:3-4.

В посланні до Солунян апостол Павло писав так: "Хай ніхто жодним способом вас не зведе! Бо той день не настане, як перше не прийде відступлення і виявиться людина беззаконня, син погибелі" — II Солунян 2:3, а тоді появиться: "Господь Ісус Христос в полум'яному огні, що даватиме помсту на тих, що Бога не знають і не слухаються евангелії Господа нашого Ісуса" — II Сол. 1 : 8.

А хіба ж тепер не сталося відступлення від святої евангелії? Пізнали слово Боже, пізнали Господа Ісуса Христа — Сина Божого і напринкінці відкинули від себе, а тому як сказано в Біблії: "Позникали з землі милосердні, нема між людьми справедливих: всі засідають, щоб кров проливати, брат на брата сіть заставляють. Тоді годі буде діймати віри другові, тоді не звіряйсь приятелеві, ба й перед тою, що лежить на лоні твойому, стережи двері уст твоїх. Тоді бо син зневажатиме батька, дочка повстане нв матір, невістка на свекруху, — ворогами стануть чоловікові домашні його" — Міхея 7 : 2, 3, 5, 6.

"І видасть на смерть брат брата, а батько—дитину. І діти повстануть проти батьків і їх повбивають" — Єв. Мат. 10: 21; Марка 13:12; Єв. Лук. 1:53.

Ці пророчі слова вже здійснилися на сході Европи починаючи з большевицької революції, що триває й досі. Ми є живі свідки всього того страхіття, що творилося там і твориться досі. Про це пророк Еремія писав так: "Остерігайсь один одного, й не звіряйть братові, кожен бо брат заставляє підступи, кожен побратим обносить клеветами. Один обманює другого, правди не говорять; навчили язики свої говорити неправду, лукавлять аж до утоми" — Єрем. 9:4-5; Ісаї 9:16; Припов. 4:16-17; Єрем. 12 : 6.

Серце людське відчуває, що насовується щось страшне на все людство. Воно хотіло б визволитися від гріха, але доброї волі в тому немає. Отже воно чекає того, що має впасти на всесвіт. Спокій для всесвіту у великій небезпеці. Людство грішне знає, що не сьогодні, завтра, а воно не уникне від атомного знищення, що його приготувала людина сама для себе.

Метушня між народами триває. Берлінська конференція нічого нового не дала. Син беззаконня хоче опанувати світ і запровадити рабство, як на сході Европи, самому стати богом. Хіба ж може при таких обставинах бути мир у світі?

"Його прихід — за чином сатани, буде з усякою силою, й знаками та з неправдивими чудесами, з усякою обманою неправди між тими, що гинуть, бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію омани, щоб у неправду повірили. І тоді то появиться той беззаконник, що його Господь Ісус заб'є духом уст своїх і знищить явленням приходу свого" — II Сол. 2:9, 10, 11.

Отже, не бажаючи прийняти правди Божої, повигадували різні людські доктрини, які даються їм взнаки, особливо доктрина комуністична. Це ж нова релігія сатани. Про це ось як сказано в Святому Письмі: "Настане бо час, коли здорової науки не будуть держатись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їх уші улегшували" — II Тим. 4:3-4. "Та до мене не хочете прийти, щоб мати життя" — Єв. Ів. 5:40. Так сказав Христос, а тому: "За те, що знання ви зненавиділи й страху Божого не прийняли" — Прип. 1:29 — тому "Євангелія закрита для тих, що гинуть, — у них бог цього віку осліпив був розум невіруючих, щоб для них не засіяло світло евангелії слави Христа, — а Він — образ Божий" — II Кор. 4:3-4.

Так Євангелія їм закрита за їх безбожництво, тому що: "Вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неуцтво, що в них, за отверділість їх сердець" — Єфес. 4:18. "Вони кару приймуть, — вічну погибель від обличчя Господнього та від слави потуги Його, як Він прийде того дня прославитися в своїх святих і стати дивним у всіх віруючих" — II Сол. 1:9-10; Мат. 25:41; 13:43; І Ів. 3:2.

Ми маємо явний доказ сучасного часу, коли звірина панує між народами і зводить світ: Об. 13:11-18. І дійсно, ми переживаємо епоху панування звірини, від рух якої мільйони невинних людей загинуло, звірини, що прагне нової й нової крові людської. Берлінська конференція — живий доказ цього.

Про це пророк Даниїл казав так: "І спорудить кріпку твердиню з чужим богом; хто буде признаватись до нього, тим збільшить він почесті, наділить властю над многими і землю роздасть у нагороду" — Дан. 11:39. Звірина збудувала свою твердиню з богом комуни, а щоб затягнути в тенета свої народи, то в нагороду давала панську землю. А чи ж довго та власність була в руках селян? Ні... Через досить короткий час ця ж звірина зробила всіх їх ще гіршими рабами, як за часів панщини, а ті що протиставились — голодом були знищені. Такий рай земний — рай сатанинський, де кожний тремтить за своє життя і не певен за завтрішній день. Ось чому і не може бути спокою на землі і згоди, бо звірина хоче опанувати всю земну кулю.

Метушня між народами триває. "Підніміть очі ваші на небо вгорі, гляньте на землю внизу: Ось, небеса поникнуть, як дим, і земля мов стара одежина, а спасення моє з віку в вік пробуватиме, й справедливість моя не зникне" — Ісаї 51:6; Пс. 102:27; Мат. 24:35. "День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять" — II Петр. 3 : 10.

Долю народів вирішуватиме атомна енергія, інакше й бути не може. До цього допровадить егоїстичне серце людське — далеке від Бога і ласки Його.

ЧИ ДІВА МАРІЯ НАРОДИЛАСЯ БЕЗ ГРІХА?

(З НАГОДИ "МАРІЙСЬКОГО РОКУ")

Папа Пій XII проголосив 1954 рік "Марійським роком" на вшанування Діви Марії. Цього року саме минуло сторіччя з того часу, коли римо-католицька церква проголосила науку про "непорочне зачаття" матері нашого Господа.

8 грудня 1854 р. папа Пій IX проголосив на весь світ, що Діва Марія: "В першому моменті її зачаття... була виключно охоронена від усякого заплямовання первородним гріхом". Цей дивний факт, за твердженням папи, "відкрив Бог".

Всякий римо-католик, щоб не порушувати добрих взаємин з церквою, повинен вірити, що Марія, мати Ісуса, народилася без гріха, тобто, що вона була "непорочно зачата".

Для послідовного католика "непорочне зачаття" Діви Марії це тепер факт, що не підлягає дискусії. Чому? Тому що його церква так ствердила і край.

Як все почалося? Все це почалося дуже давно, більш ніж тисячу років тому. Декотрі з отців церкви, що писали наукові трактати на теологічні теми, не могли вірити, що Ісус, безгрішний Син Божий, міг народитись від грішної матері. Цього не могло бути!

Тоді вони почали писати і говорити про безгрішну жінку, безгрішну матн, безгрішну Марію. Були такі, які твердили, що батьки Марії були "під надприродним впливом Божим під час її зачаття". Інакше кажучи, в момент зачаття Марії її батьки були охоронені від гріха. Були й такі, які твердили, що Марія народилась від діви матері.

Як нам відомо, не було спроб встановити безгрішність діда і баби Діви Марії або її інших прабатьків. Хоч логіка підказує потребу безгрішних батьків аж до брами Едему.

І так воно розвивалось. Скоро традиція безгрішної Марії пустила коріння. Що спочатку становило філософську спекуляцію, з часом почали трактувати як прийняту "науку отців церкви". Почали твердити, що "Марія народилася без плями первородного гріха, що вона була чудесно зачата в утробі її матері, одна з усього людства".

Як і слід було сподіватися, що жінка, виділена в такий спосіб зпоміж інших людей, стала об'єктом невимовної посвяти, любови і адорації. Один з "отців церкви" дописався про небесні чесноти Діви Марії до того, що його прозвали "Трубадуром Марії". Св. Єфраїм, наприклад, пише: "Моя Пані, все-святіша, все-непорочніша, все-чиста, все-незіпсута, все-недоторкана.."

Століття минали і автори церкви приєднувались до хору, що постійно зростав, звеличання додавались до звеличань, висловлювання пошани, слави і адорації множилися без міри. Кінець-кінцем скромну дівчину з Вифлеємської стайні зробили: "Царицею неба і землі... вивищену понад усі хори ангелів та категорії святих..., яка стоїть по правій руці її єдинородного Сина". (Папа Пій IX).

Домагання безгрішности Діви Марії були так вперті, що в 1854 р. римський папа (виступав як заступник Христа на землі, привласнивши цю назву) визнав за можливе проголосити фікцію непорочного зачаття Марії як факт. Те, що було звичайною людською традицією до 7-го грудня, 1854 р., стало божественно відкритою доктриною 8-го грудня і навічні віки потім.

Дивно, але не для римо-католиків. Для протестантів справа, коли проголошуються божественні доктрини людськими декретами, досить дивна. Проте для римо-католиків немає нічого дивного. Для протестанта Біблія це єдине і вичерпне джерело духового знання. Біблії досить, щоб кожного: "вмудрити на спасіння вірою в Христа Ісуса". (2 Тим. 3:15). Для римо-католика Біблія не зовсім вистарчальна. Він має інше "непомильне джерело" духового знання. В катехизмі Трентського Собору (католицьке визнання віри) говориться: "Всякий сорт науки, для навчання вірних міститься в слові Божому, яке поділяється на Св. Письмо і традицію". Виходить, що для римо-католика традиція це частина слова Божого.

Як традиція стає "Словом Божим". Згідно з твердженням Риму, Христос сказав багато дечого Петрові і апостолам, про що не записано в Біблії. Це твердження само по собі правдиве. Вони твердять, що багато дечого сказано Спасителем і не записаного, передавалось від апостолів до їх наслідників і так були переховані (через церкву) для усіх наступних поколінь. Римо-католицька церква твердить, що Христос говорив про римо-католицьку ієрархію, з папою на чолі, коли він сказав, що Святий Дух пригадає їм всю Його науку. (Єв. Ів. 14:26). Спеціяльно ту науку, що не була зарекордована в Св. Письмі.

Отже, римо-католицькі теологи, читаючи писання отців церкви, і натрапляючи на тему, повторювану кілька разів, наприклад "Непорочне зачаття Діви Марії", починають вірити, що саме це і є та наука, яку Христос дав своїм учням. І хоч її не зарекордовано в Біблії, Святий Дух пригадує її знову церкві. Коли протягом століть назбирані "докази" стають досить солідні, папа, як непомильний заступник Христа на землі (порадившись з іншими церковними авторитетами), має божественне право і обов'язок піднести загально прийняту традицію до доктрини, яку -- "відкрив Бог".

В такий спосіб в 1854 р. папа Пій IX встановив офіційну доктрину, яка зобов'язує кожну римо-католицьку совість, мнимий факт непорочного зачаття Марії. В такий же спосіб тільки недавно (1-го листопада, 1950 р.) папа Пій XII встановив офіційну доктрину мнимий факт "тілесного взяття Марії на небо". В обох випадках були "переконливі докази" в писаннях отців.

Не жартуючи, можна сказати, що через кілька століть при наявності спосібних до писання осіб і при буйній уяві, цей процес може кінчитися тим, що Діву Марію зроблять почесним членом Святої Трійці. Навіть в теперішніх католицьких творах вже є багато дечого, що звучить: "Отця, Матері, Сина і Святого Духа".

Немає в Св. Письмі. Суть усього сказаного для протестанта полягає в питанні: "Чи ця наука міститься в Св. Письмі?" Відповідь на це запитання просте: "Ні!" Фактично римо-католицькі авторитети навіть не пробують серйозно доводити, що наука про Діву Марію є в Біблії. Вони цього і не потребують. Це доктрина, що вони її одверто базують на традиції — традиції, яка стала "словом Божим". Для протестантів, що шукають правди, нехай буде ясно раз і назавжди: В Біблії немає абсолютно нічого, що посередньо або безпосередньо, явно або скрито навчало б, що мати нашого Господа була зачата і народилась без гріха. Біблія навчає якраз протилежне.

Чого Біблія навчає? Біблія твердить, що Марія була побожна жидівська дівчина, яку Бог вибрав стати матір'ю Його Сина. (Єв. Лук. 1:16-38). В Біблії сказано, що Марія була грішна людина і потребувала прощення від Бога, що вона "зрадувалась у Бозі Спасі її". (Єв. Лук. 1:47).

Біблія каже, що коли Марія докорила Ісусові в храмі (Йому було тоді дванадцять років), Він докорив їй з пошаною словами: "Хіба ж ви не знали, що в тому, що є Отця мого, треба бути мені". (Єв. Лук. 2:49).

Біблія оповідає, що коли Марія хотіла втрутитися в Його служіння на весіллю в Кані Галилейській, Він знайшов за потрібне, з усією належною пошаною вказати їй її місце: "Що мені і тобі, жено?" (Єв. Ів. 2:4). Зміст грецького оригіналу можна було б передати краще словами: "Коли приходить до мого божественного служіння, то що ти і я маємо спільного?"

Про останні роки життя Марії Біблія не згадує майже нічого. Все, що ми знаємо, це те, що по розп'яттю Спасителя апостол Іван "з тієї години узяв її... до себе" (Єв. Ів. 19:27). Останній раз її згадано в Біблії в Діяннях 1:14, де сказано, що вона була з учнями в Єрусалимі в дні перед П'ятидесятницею.

Тільки одна безгрішна особа. В Біблії ми маємо тільки одну особу, яка була непорочно зачата і народжена без гріха. Це Ісус Христос. "Бог..." "Того, хто не знав гріха за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Йому". (Кор. 5:21).

Протестанти щасливі пам'ятати Марію як жінку, яку Бог вшанував понад усі інші, вибравши її бути людською матір'ю Ісуса Христа, Його єдиного Сина. Проте протестанти відмовляються брати участь в ідольстві римо-католицької церкви, яка протягом століть додавала фікцію до фікції і на сьогодні мати Христа піднесла аж до стану, майже рівного з її божественним Сином.

Чимало з наведеної науки може послужити на користь і православним, які прямують стежкою римо-католиків, поволі, але в тому самому напрямі.

Петро Благовіщенський

ЗА КРАСУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

"Так, ми на те у вам убогий мир прийшли,
Щоб мову у вас людських привласнених, хибенну
З народних уст узять і в вічно возвести." (П. Куліш)

Тяжкий і терністий життєвий шлях гордого, волелюбного й здібного українського народу. Простуючи ним, він у нерівній з ворожими силами боротьбі, то втрачає свої політичні і економічні здобутки, то знову їх набуває, вносячи в своє життя все нові й нові культурні скарби. Ось і тепер ми живі свідки тих політичних, культурних і економічних експериментів, яких доконує в жорстокій боротьбі над українським народом так званий "старший брат" в особі російсько - большевицької Москви.

На щастя нашому народові залишився від далеких прадідів єдиний і непорушний скарб — рідна українська мова і писане нею рідне письменство. Рідна мова — це велетенський духовний виняк українського народу. Рідна мова для українського народу була й є рушійною силою, яка в найважчі часи його життя нагадувала йому, що він жив, живе й буде жити. Рідна мова для українського народу це пам'ятка його колишньої слави, це невмируща надія, правдивий життєвий дороговказ для його розквіту. Рідна мова надавала й надає в найтяжчі часи українському народові живих дієвих сил, людської й національної свідомости. Тому український нарід глибоко вірив і вірить в силу рідної мови.

Початки новітньої української літературної мови ми маємо в першій половині XIX ст. Українські письменники цього часу за основу своєї творчости брали києво - полтавські говірки, оскільки ці території на той час були осередками досить швидкого культурного й економічного розвитку. Остаточне формування основ новітньої української літературної мови закінчив своєю творчістю Т. Шевченко. Мову своїх творів Т. Шевченко будував не на говірці свого села, а на всіх говорах України і на старій літературній традиції.

До політичного національного чинника українська літературна мова піднеслася наприкінці XVIII ст., тобто з моменту виходу в світ "Енеїди" І. Котляревського (1798 р.).

Котляревський виступив на літературну ниву в найтяжчі в історії українського народу часи. Величезне напруження усіх сил народніх у національній боротьбі з Польщею, яке потягнуло за собою величезні жертви. Відкривалися перспективи для українського народу на відповідній розвиток у спілці з північними сусідами, на підставі Переяславської угоди, підписаної між Росією і Україною. Та не так сталося, як бажалося. Москва щодо України залишилася Москвою. Вкорочення "старожитніх прав і вольностей", скасування гетьманщини, зруйнування Січі, розклад серед певної частини української інтелігенції, яка кинулась на поклоніння Москви (Рибак, Богданович, Кашиєр та ін.), — ось з якими наслідками опинилася Україна з осамітненим простим народом. Покинуло цей нарід і православне духовенство, сподіваючись здобути на спинах рідного народу від Москви "великія і богатыя милости". Якщо Польща хотіла сполонізувати Україну, але не мала на це сил, то Росія для русифікації України мала досить випробовані засоби. Ці часи український нарід в одній із своїх пісень відтворює так:

Ой, наступила чорна хмара, та й стала вже сния:
Була Польща, була Польща, та й стала Росія".

При таких обставинах російська мова стає літературною мовою і в Україні. Українська мова живе тільки в устах народу і малоосвічених верств, стає мовою "мужицькою". В Україні все затихає й завмирає: здавалося, що українська мова швидкими темпами наближалася до загибелі, після чого Україна цілком втратила б своє національне обличчя.

І ось серед такої дивовижної тиші пролунав дошкульний сміх Івана Котляревського, який, висловлюючись фігурально, сміявся українською мовою, гостро бив по совісті земляків. Український нарід з його рідною мовою — ось що було підвалиною для літературної діяльности І. Котляревського — батька нового українського письменства. На його творчості надзвичайно позначився вплив Гр. Сковороди, що, мовляв, наука й письменство повинні служити цілому народові, усім тим, "хто має право сказати: і я людина, і мені, що людське, то не чуже".

Дальший розвиток української літературної мови відбувався знову таки в надзвичайно несприятливих суспільних і політичних умовах. Суть у тому, що ще до виходу в світ "Енеїди" зах. частина України була приєднана до Австрії (1772) а решта належала до Росії. Ця, так би мовити, роз'єднаність української мовної території надзвичайно гальмувала розвиток української літературної мови.

Не зважаючи на такі жахливі обставини, українська літературна мова виходить на широкий шлях свого розвитку. Українська класична література є найкращим доказом цього. Візьмімо хоч би такі факти.

"Народні оповідання" Марка Вовчка (1834—1907) — ("Інститутка", "Ледащиця", "Отець Андрій", "Одарка" та ін.), як висловився Шевченко, блиснули "зіронькою святою". І справді. Прекрасна мистецька форма, глибокий зміст, чудова, ідилічна природа, добірна українська мова — такими характерними рисами пройняті оповідання М. Вовчка. Ось, наприклад, якою прекрасною мовою виступає село в її оповіданні "Інститутка":

"Здається, що в хуторі тихо й мирно: цвіте хутір і зеленіє. Коли б же поглянув хто, що там коїлось, що там діялось! Люди прокидались і лягали плачучи, проклинаючи... Волю в ярмі, та й ті ревуть, а то щоб душа християнська всяку догану, всяку кривду терпіла і не озвалася!"

Шевченко у своїй поезії — "Марку Вовчку" пише:

Недавно я по-за Уралом
Блукав і Господа благав,
Щоб наша правда не пропала,
Щоб наше слово не вмирало, —
І виблагав! Господь послав
Тебе нам, кріпкого пророка
І обличителя жестоких
Людей неситих.

Більшість оповідань Ол. Стороженка (1805—1874) мають примітку — "з народних уст". Чудова, українська мова зворушує, зачаровує читача. Ось хоч би кілька рядків з його оповідання "Матусине благословення":

"Яка то наша гарна старовина була! Що то за люди, що то за душі були у нас під ту велику руїну. Тільки й життя нам споминками. Ну, та дарма. Хоч одни дуб зостався та багато на ньому жолудів. Матуся наша, Вкраїна, не покинула нас без благословення".

Дзвенить українська мова і в ліричних творах Якова Щоголева (1824—1898). В поезії, напр., "Опізнився", ми маємо неперевершені образи, передані українською мовою:

"А Дніпро реве, гуркоче,
Говорить мені не хоче
І сердитий в скелі б'ється,
З скель до моря подається.
З моря вітер повіває,
Материнку колихає;
Материнка важко плаче:
"Опізнився ти, козаче".

З якою переконливою силою й красою лунає українська мова в поезії Лесі Українки:

"Так! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись —
Буду жити! Геть, думи сумні!"
("Contra spem spero")

Або:

"Хотіла б я вийти у чистее поле,
Припасти лицем до сирої землі
І так заридати, щоб зорі почули,
Щоб люди вжахнулись на сльози мої".
("Горить мое серце")

А хіба не являє собою ту "перлину", про яку віщував Куліш, українська мова в поезії Ів. Франка:

"Я не люблю тебе, ненавиджу, беркуте!
За те, що в грудях ти ховаєш серце люте,
За те, що кров ти сієш, на низьких і слабих
З погордою гладиш, хоч і сам живеш із них;
За те, що так тебе боїться слабша твар, —

Б. Лисяньский

Наша мова

Осміяна, погорджена, забута,
Ти жила століття в пропасх...
І в душу влялася думок чужих отрута,
Чужі слова брехні на устах.

Та раптом сонце волі заясніло,
Розвіялась ворожих сил імла.
І стрепенулося твое завмерле тіло,
І квітом чарівним ти ніжно розцвіла.

Квіток тих запашних весняні аромати
Розлинулись ген - ген далеко по землі
І втіху молоду понесли з хат до хати
У кожнім хуторі, у кожному селі.

А нині йдеш ти кроком переможним
До щастя мрій, до сяйних височин...
І зором дивиться услід тобі побожним
Твого народу вільний, гордий син.

("Рідна Мова")

ЗА 10 РОКІВ ПОНАД 4 МІЛЬЙОНИ

"Телеграм" один з найбільших часописів у Канаді від 25 березня 1954 р. повідомляє, що за недавними підрахунками понад 4,000.000 римо-католиків покинули за останніх десять років римо-католицьку церкву і стали протестантами.

Секретар - асистент Національної Католицької Допомогової Акції в Вашінгтоні монсеньор П. Ф. Таннер зауважив, що це не новина. Наведений факт, що чимало римо - католиків відпадають від віри.

Звичайно, це не новина. Новиною безперечно є факт масового переходу на протестантизм римо-католиків. Звичайно, хто знає римо-католицьку науку і) практику, для того в цьому нічого дивного немає.

Ненавидну тебе за тее, що ти цар!"

("Беркут")

Наш геніяльний поет і національний пророк Т. Шевченко остаточно "возвів забвенну принижену українську мову в перло" і тим самим впровадив українську мову і літературу в ряди великих світових літератур.

Трудно собі уявити те величезне значення, яке мала й має рідна мова у відродженні українського народу, в його національному, політичному і культурно-економічному розвитковi. Саме тепер, коли творяться нові форми життя й виковується доля народів, ми з глибокою побожністю повинні пoставитися до рідної мови, бо ж тільки вона донесла до цих буряхливих часів наші невмируші ідеали, наші одвічні бажання, бо ж тільки рідною мовою ми доводимо цілому світові:

"Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти"...

Українська літературна мова, як і вся культура України, знову переживає жахливі часи. Це покладає на українців, що перебувають тут, на волелюбній гостинній землі, в прибраній батьківщині Канаді, надзвичайно велику відповідальність — поважно ставитися до рідної мови, оберігати її як зіницю ока від усякого засмічення і чужого намулу, дбати, щоб вона в наших устах і в пресі дзвеніла чисто, як і в нашій класичній художній літературі.

Користаючися в щоденному побуті рідною мовою, нашим гаслом повинно бути:

ЗА ЧИСТОТУ Й КРАСУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ!

За ту красу, якій наш поет Микола Вороний готовий був все віддати:

"Її я славлю і хвалю
І кожну їй хвилину
Готов оддать я без жалю!
Мій друже, я красу люблю —
Як рідну Україну".

("Краса")

Еміші

Не всі знають, що саме тепер в Америці існує релігійна секта — еміші. Це група побожних, заможних людей. Їх пoбут і спосіб життя побудовані на їх релігійних переконаннях, які майже не відрізняються від побуту і звичаїв їх предків, що двісті років тому знайшли притулок у новому світі.

На перший погляд еміші можуть видатись, наче вони тільки щойно зійшли з стародавньої картини, з їх капелюхами з широкими крисами, простим і темним убранням, яке було особ'язкове для всіх членів секти з часу її заснования в Швайцарії в кінці XVII ст. Оселившись спочатку в Пенсильванії, вони розмовляли німецькою мовою і були відомі як пенсильванські данці. Їх часто можна було бачити на дорогах в їх легеньких фургонах, запряжених кіньми. Їх релігія вимагала від них бути чесними, порядними людьми і добрими фармерами. Такими вони і справді є.

Еміші фактично являють собою галузь меноніте, секти заснованої у Швайцарії в XVI ст. Вони, як і меноніти, додержуються життя перших христіян. Переслідувані в Европі, вони почали емігрувати до Америки. Тепер в США їх є від 30 до 40 тисяч осіб. Найбільше вони живуть в Огайо, Індіянi та Пенсильванії. Менші групи їх живуть в Орегоні і в Онтаріо, в Канади.

В середині XIX ст. еміші поділились на дві головні галузі — консервативних еміші і еміші Старого Ордена, або церковних і без церковних. Перші об'єднались з меноністською церквою в Америці і прийняли модерніший спосіб життя. Еміші - безцерковники дотримують суворих правил у побуті і в релігії, як учив їх засновник секти Якуб Емман, чи Емен, який відійшов від меноністів за запровадження ними дисципліни. Вони протестують проти будування церков, а збираються для молитви по домах своїх членів, обираючи по черзі священників і єпископів.

В своїх домах, побудованих міцно і заможно, вони не визнають жодних прикрас, як фіранки, килими чи картини. Не дозволені також і телефони, електрика, чи різні машини для хатнього вжитку. Носять вони дуже просту одежу, без жодних прикрас, без гудзиків, а з крючками. Гудзики нагадують їм військову одежу, а вони противники всього військового. Для польових робіт користуються тільки кіньми. Одружені еміші не носять вусів, а тільки бороди. Неодружені завжди виголені.

Еміші визнають тільки освіту, яка потрібна для їх простого фармерського життя. Релігія вимагає від них бути тільки фармерами. Їм краще відсидіти у в'язниці за те, що не посилають дітей, старших від 14 років, до школи, ніж порушити приписи своєї релігії.

Еміші — ідейні противники війни і ніколи не носять зброї. Проте під час війни, не нарікаючи, виконують найтяжчу працю. Вони акуратно платять податки, не визнають допомоги і "соціального забезпечення", розвязуючи своїми силами всі проблеми. Провадять дуже просте життя і користуються великою пошаною. Коротко, еміші наочний доказ того, що в Америці є місце для різноманітних людей, які тільки існують у світі.

КИДАЮТЬ ТЕМНОТУ...

50 священників в Німеччині залишили католицьку церкву протягом 1953 року. 50 священників урочисто прийнято до складу протестантської церкви на конференції в Бенсгайм. Всі вони висловили щире бажання звангелізувати батьківщину і звільнити свій народ від римо-католицької темноти дорогою проповіді спасіння на підставі заслуг Христа.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВІЙСЬКО ЗАЛИШАЄТЬСЯ В ЕВРОПІ

З поінформованих джерел повідомляють, що уряд США дав французькому урядові формальне запевнення, що, коли Франція ратифікує договір шости держав про колективну оборону Західньої Европи і про сформування єдиної західньо-европейської армії, то американське військо залишиться в Европі.

Читайте і поширюйте "Єв. Правду".

В. В[illegible]ський

„ПОПЛИВИ НА ГЛИБІНЬ"

Слово Боже подібне до дорогоцінного діяманту, що випромінює незвичайного кольору барви, яких досі жаден з найбільших художників не в силі був відобразити на полотні. В слові Божому ми завжди знаходимо щось нове, життєдайне, що відсвіжує людину. Але все це залежить від нашого ставлення до слова Божого.

Слово Боже освітлює найглибші закутки душі й серця; всі шляхи нашого щоденного життя. Промені слова Божого сягають так далеко, де наше око не в силі заглянути. Вони сягають до глибини душі. У світлі слова Божого ми бачимо не тільки наше обличчя, а й нутро наше. Це все підтверджує Євангелія від Луки (гл. 5 ст. 1-11), де змальовано поликання рибалки Петра в ряди апостолів Христових словами: "Попливи на глибінь!" Послух і покора Петра спричинилися до великого улову риби з Божого благословення. Петро через послух приходить до віри, а значить і до служіння у винограднику Христовому. Петро стає рибалкою не риби, а людей.

Це для нас прекрасна наука, як йти за Христом.

Перед нами чудовий образ. Ісус Христос проповідує з човна. Скупчений народ на березі пильно слухає Великого Учителя. Його проповідь полонила їх серця і душі, полонила їх істоти. Вони забули про все. Їх увага звернена на Того, хто проповідує так чудово, зворушливо. Вони захоплюються і бачать тільки Ісуса Христа.

Навіть без міри стомлені рибалки, а між ними і Петро, які цілу ніч ловили рибу, полонені наукою Ісуса. Вони забули про все, про свою втому і нічний невдалий улов. Щоденні турботи і клопоти не займали слухачів на березі, ані стомлених в човнах. Вони цілим серцем і душею слухали слово Боже з уст Ісуса, що так цілюще спливало на їх зболілі серця, на їх стурбовані душі.

Слухання й послух слову Божому привели Петра до Ісуса Христа, бо "сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець".

Рибалки, працюючи цілу ніч, нічого не зловили. Що ж, тепер, вдень, мають плисти на глибінь? Досвід рибальський підсказує зовсім противне, — на глибінь по рибу треба тільки вночі плисти. Вони ж старі, досвідчені рибалки... Великому Учителеві піддається Петро, в послусі і вірі, й не на свою відповідальність, а на відповідальність Ісуса: "на Твоє слово" — пливе на глибінь,—і яке щедре благословення Боже, невід почав прориватись від риби.

Сама праця, це ще не все. "Молитва стягає благословення Боже з неба, а праця видобуває з землі" — говорить мудрець. Бог спочатку навчає, а потім дає дари. Хто спочатку шукає золота, а потім Бога, або дбає тільки про хліб, а забуває про слово Боже, той дуже часто нічого не має, хоч ціле життя тяжко працює.

Покірного Бог благословляє. Люди легко стають зарозумілі. Коли їм добре, тоді в них прокидається егоїстичне "я". Петро теж міг сказати Ісусові: "Я старий рибалка, я знаю, як і в яку пору рибу ловити, і знаю коли треба плисти на глибінь". Петро цього не зробив; він покорився Ісусові й зробив те, що Ісус йому наказав. Бог любить тих, хто з його благословення працює. Що більша наша пошана до Бога — тим більше Його благословення для нас. Наша віра в Бога-Творця, не дає нам перестати працювати для царства Божого.

Віри в Бога не можуть притишити або знищити жодні ворожі сили. Не припинили і не знищили живої і правдивої віри перших християн, жорстокі й страшні переслідування Нерона, не знищила її папська інквізиція, не переможе її червона тиранія двадцятого віку.

Йди за Господом, Він кличе тебе. І Петро, залишивши все, пішов за Ним. В Ісусі Христі Петро знайшов дорогоцінну перлину, яка просто захопила його. За ту перлину він все віддав, навіть своє звання, свій дім і рідню. Ніщо Петра не спинило піти за Ісусом Христом. За справу Христову Петро віддав своє життя. В житті Петра настав поворот від земного до небесного, від усього, що минає, до вічного, — з темряви до світла.

"ПлиIви на глибінь" і ти, дорогий друже, приятелю! Це означає: будь правдивим християнином. Не стій, не сиди при березі на мілині в болоті, коли час, пора плисти на глибінь. Залиши щоденні турботи і клопоти, що приковують тебе до землі, не дають тобі глянути в глибину чистих вод слова Божого, звідки випливають неоціненні багатства благословення Божого, для тебе, для твоєї родини, для твоєї громади, для твого народу.

"Хто хоче пити, ідіть усі до вод, у кого нема срібла, ідіть, купуйте й споживайте... вино й молоко" — закликає усіх пророк Ісаія. Прийди до джерела вічної правди і скоштуй якою солодкою вона є. "Пливи на глибінь" це теж означає: порви зв'язки з тим усім, що тебе тримає при березі, в болоті брудного щоденного життя і не дає тобі виплисти на чисті води духового, вищого, справжнього християнського життя.

Порви зв'язок з гріхом, перестань бути невільником, а будь вільною людиною. За тебе Ісус Христос вмер на голгофському хресті, щоб ти був вільною людиною. "Христос для волі нас визволив. То ж стійте в ній та не піддавайтесь знову в ярмо неволі" (Гал. 5:1).

В ім'я Ісуса Христа й на відповідальність Божу, спробуй, попливи на глибінь чистих вод, як колись зробив Петро "на Твоє слово" — а переконаєшся у правдивості благословення Божого. Бог тебе на манівці не заведе.

Культура моголонів

В той час, коли королі та імператори у Західній Европі вели другий хрестовий похід проти сарацинів у XIII ст., індіянське плем'я в теперішньому стейті Нової Мексики жило багатше, вільніше і комфортабельніше, ніж европейські селяни тих далеких днів. І справді, ці індіяни XIII ст. жили ліпше, ніж багато людей подекуди живуть тепер. Такий висновок зробили археологи з музею природничої історії в Шікаго. Вісімнадцять років тривали ретельні розкопування колишнього поселення чи пуебло на вершині гори на березі ріки Сан Франціско, недалеко від кордону між Новою Мексикою та Аризоною.

Невідомо, як називали себе індіяни, що жили колись в цьому селищі. Науковці-археологи назвали їх моголонами від назви найближчого міста Моголон. Гадають, що ці індіяни жили тут від 2500 року перед Христом до 1300 року після Р. Хр., коли з невідомої причини вони вирішили покинути насиджене місце і переселитись невідомо куди. Рештки відкопаного тепер селища належать до останнього періоду їх життя там і на пару сотень років молодші, ніж перший приїзд Колюмба.

Індіянське селище, або пуебло, являє собою комунальну будову, іноді на кілька поверхів, з багатьома кімнатами і місцем для релігійних церемоній. Недавно відкопане селище має два поверхи. На велике здивовання археологів, ці індіяни XIII ст. мали "кондиціоноване повітря" в своєму будинку, бо, справді, свіже повітря до багатьох великих внутрішніх кімнат подавалось по трубах, що проходили через підлоги і виходили назовні. Припливало свіже повітря з допомогою розкладеного вогню в одній з внутрішніх кімнат. Гаряче повітря підіймалось і виходило назовні через отвір у стелі, а на його місце приходило свіже повітря.

Кімнати були теплі взимку, прохолодні влітку і до того розташовані так, що члени родини могли працювати вкупі.

З розвитком сільського господарства, моголонські індіяни запровадили також модерні способи праці. Вони не задовольнялись уже кукурудзою як звичайною їжею їх предків. Вони запроваджували нові сорти рослин, вибираючи такі, що могли переносити посуху і давали кращий урожай.

Ці індіяни були дуже вправні у виробництві плетених кошиків, тканин, глиняних глечиків та різних інструментів з каменю та кістки. Їх глечики звертають на себе увагу не тільки своєю різноманітністю, формами і розцвіткою, а також і гарною орнаментацією.

Є дані гадати, що це плем'я мало розвинене духове життя та релігійні ідеї. Про це свідчать їх способи поховання мертвих, особливо маленьких дітей. Розкопування свідчить, що ці індіяни були мирним плем'ям.

В цілому культура моголонів ще цілком не вивчена. Багато кімнат і приміщень ще не викопано. Але вже відкрите дає підставу припускати, що незабаром вдасться розгадати багато таємниць загубленої цивілізації.

Ошавська Українська Євангельська Громада

ВШАНУВАЛИ "НЕЗЛИМ ТИХИМ СЛОВОМ"...

(З нагоди 140 роковин з дня народження Т. Г. Шевченка)

14-го березня ц. р. в церковному приміщенні Ошавської Української Євангельської Громади заходами управи і пастора Яцентого була влаштована академія з нагоди 140 роковин з дня народження Т. Г. Шевченка.

Участь в академії взяла також група братів і сестер Торонтоської Української Євангельської Громади.

Після того, як академію відкрив член управи громади брат М. Николишин, всі присутні звернулися до Всевишнього з піснею хвали:

"Царюй над нами, Спасе!
Нехай рука твоя
Премудрости шляхами
Веде нас до життя.

Яви у світі чудо:
В собі всіх нас з'єднай;
І вірним всім на світі
Свій супокій подай . . . "

З доклядним рефератом на тему "Геніяльний син українського народу", що зворушив усіх учасників академії до глибин серця виступив проф. І. Фларинський.

Реферат проф. Флоринський почав так:

Дорогі брати і сестри!

У ці урочисті хвилини, коли ми зібрялися тут вшанувати пам'ять нашого великого поета і національного пророка — Тараса Григоровича Шевченка, перенесімося думками на рідні землі — в Україну, де Шевченко народився, жив, боровся за кращу долю своєї батьківщини і поневоленого українського народу, де перестало битися його велике серце.

Славетний український мандрівний філософ, найвидатніший письменник XVI-XVIII ст., предтеча укр. евангелізму Григорій Сковорода стверджував, що "людина — це маленький світ і так тяжко пізнати її силу, як тяжко у всесвітній машині найти основу . . . Справжня людина і Бог це те саме . . . Глибоке серце, зрозуміле тільки одному Богові, це не що інше, як необмежене безодня думок". Ці твердження цілком можна застосувати до постаті Шевченка. І справді, тільки людина з глибоким серцем могла вмістити необмежну безодню думок, що їх ми маємо в зверненні Шевченка до Євангелії:

"Не погасай мое світило,
Душевну мряку розганяй,
Вбирай мене у твою силу
І путь крізь терня, путь
смутливу,
Небесним сяйвом поливай.
Подай думкам твою святиню,
Святим надхненням напої,
Щоб голосив я благостиню,
Яку подало ти мені".

Читаючи ці рядки, перед нами вирисовується, неначе живий, образ Шевченка, як справжньої людини — християнина, що пізнала Бога на основі євангелії, як всевидського апостола правди, як великого українського поета й національного пророка.

Велич Шевченка, як великого народного поета, непохитного виразника дум і мрій народних мас, силу й красу його надхненної поезії,— досить влучно можна характеризувати його словами з його поезії "Пророк":

"Неначе той Дніпро широкий
Слова його лились, текли
І в серце падали глибоко
І ніби тим огнем пекли
Холодні душі . . . "

Такі його слова "огнем пекли холодні душі". Він сміливо підніс прапор боротьби за волю й щастя народу. Для України Шевченко був тим сонцем, що "за собою день веде", — день нового народження на світ великого культурного народу. Його поезія стала найкращим виразом національної самосвідомости в Україні. Своїм вогненним словом він збудив національний організм, що конав у смертельних муках, живцем похованої України, і вивів його на спасенну путь оновлення. Це міг зробити тільки світової сили геній. Таким геніем для України і став Тарас Григорович Шевченко — геніяльний син українського народу, родоначальник нової укр. літератури і літературної мови, титан укр. поезії, непохитний і полум'яний борець за вільне й щасливе життя гноблених і поневолених.

Схарактеризувавши життя й творчість Т. Шевченка, проф. Флоринський докладно зупинився на його релігійному світогляді.

Шевченко був глибоко релігійна людина, але всім серцем своїм ненавидів обрядовщину, ненавидів неправди, що крилась під вірою в Бога й Христа. Наприклад в поемі "Кавказ" він подає незрівняну картину самодержавного хижацтва в наслідок чого:

. . . А сліз, а крові! Напоїть
Всіх імператорів би стало;
З дітьми і внуками втопить
В сльозах удових. А дівочих
Пролитих нишком серед ночі,
А материх гарячих сльоз,
А батьківських, старих, кривавих —
Не ріки, — море розлилось;
Огненне море!

І все це людське лихо коїться під "гаслом православія, братерської любови, християнського закону та справедливости".

Шевченко смілливо здирає гарні покривала з нелюдських учинків і показує їх справжню облудно - фарисейську природу.

Він з обуренням в поемі "Кавказ" пише:

Храми, каплиці і ікони,
І ставники, і мірри дим,
І перед образом Твоїм
неутомленії поклони
За кражу, за війну, за кров . . .
Щоб братню кров
пролити просять,
А потім в дар Тобі приносять
З пожару награбений покров".

Або в поемі "Єретик":

Кругом неправда й неволя,
Народ замучений мовчить,
А на апостольськім престолі
Чернець годований сидить.
Людською кровію шинкує
І рай у найми оддає!

Особливо гостро виступає Шевченко проти релігійної обрядовщини у "Світе ясний". Тут він вказує на її надзвичайно реакційну роль і висловлює думку про її кінець:

Будем брате,
З багрянищ онучі драти,
Люльки з кадил закурять,
Явленними піч топити,
А кропилом будем, брате,
Нову хату вимітати.

Релігійним світоглядом Шевченко близький і рідним нам евангеликам. Найкращим доказом цього може бути його звернення до Бога в поемі "Єретик":

. . . А я тихо
Богу помолюся,
Щоб усі слов'яни стали
Добрими братами
І синами сонця правди
І єретиками
Отакими, як Константицький
Єретик великий!
Мир мирові подарують
І славу вовіки.

На закінчення проф. Флоринський говорить:

— Нашу батьківщину знову поневолила червона російсько-большевицька навала. Україна рясно вкривається могилами й поливається кров'ю кращих її людей. У-час сидою, в нерівній боротьбі, відібрали найцінніший для людини скарб—батьківщину. Але з нами залишається наш рідний поет і наш національний пророк Тарас Григорович Шевченко. Як довго Україна буде в неволі, так довго залишається для українського народу діючим його заповіт:

"А ви Україну ховайте,
Не дайте матері, не дайте
В руках у ката пропадать!"...

Ми віримо, що Україна воскресне. Отже благаймо Всевишнього, щоб допоміг кожному з нас перебиватися палкою любов'ю до нашої багатостраждальної батьківщини до якої закликав Шевченко:

"Свою Україну любіть,
Любіть її . . . во время люте,
В останню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть".

Доповідача проф. Флоринського учасники академії вітають бурхливими оплесками.

Після реферату відбувся невеличкий, але досить змістовний концерт.

Трійка в складі: батько-брат Ю. Дзикевич і два сини на духових інструментах виконали кілька релігійних пісень, які справили на присутніх дуже гарне враження. Сестра М. Богуцька з великим захопленням і щирим почуттям, яке передалося і присутнім, продекламувала вірш присвячений Шевченківським роковинам: "Там, де Дніпро пливе, грає"... Брат І. Бовкун прекрасно виконав на акордіоні в'язанку українських пісень на слова Т. Шевченка, які цілком справедливо захопили присутніх. Сестра Л. Шульга привітала учасників академії від імені жіноцтва Торонтонської громади.

Всіх виконавців учасники академії нагородили гучними оплесками.

Так Ошавська українська Євангельська громада вшанувала "незлим тихим словом" нашого рідного поета і національного пророка, генія України — Тараса Григоровича Шевченка.

Учасник академії

Ф. Москалюк

"ГОСПОДИ! ДУХА ЛЮБОВИ — ДАРУЙ МЕНІ!"

("Свято православ'я і великий піст)

"Українське Православне Слово" (Березень 1964 р.) містить статтю прот. С. Гаюка під назвою "Свято православ'я". Зміст цієї статті глибоко проникний непослідовністю між назвою, що її подано в статті і дійними православного проводу.

В першу неділю великого посту, — пише автор, — православна церква оголошує анафему "не тільки іконоборцям", а й всім тим, які "свідомо не виконують приписів і настанов православної церкви".

Війна проти "іконоборців" - основна суть змісту статті. Автор розповідає, як православна церква перемогла спроби імператора Льва Ісаврянина (717—741) зреформувати церкву і усунути поклоніння образам.

Звичайно. цей визначний імператор був дуже сміливий, з великою моральною відвагою. Для православного прот. С. Гаюка він "іконоборець" і "єретик", а для нас — евангелників — це людина, яка від щирого серця бажала поклонятися Богові духом і правдою. Можна тільки підкреслити, що велична криваві була заподіяна людності, коли темні елементи в церкві перемогли реформи цієї визначної людини.

Про "остаточну перемогу" і про "повну перемогу" над "іконоборцями", як це робить автор згаданої статті, говорити ще рано. Адже тепер "іконоборців", інакше кажучи, протестантів на світі мільйони. Правда, авторові статті і православній церкві вільно думати і писати так, як вони це роблять. Ми тільки дякуємо Богові за свободи, які існують в країнах, де сильні впливи протестантів - іконоборців. В умовах православія чи католицизму про такі свободи і мріяти не доводиться.

Зміст статті не так вражає своїм фанатизмом, як непослідовністю в житті і діянні православного проводу. Як що православній церкві приємно проклинати протестантів-"іконоборців" і так розпочинати піст — це її право. Але тоді не слід підхліблюватись до протестантів.

Анафема для "іконоборців", до складу яких автор залічив атеїстів, безбожників і не знати ще кого, щоб цим, очевидно, ще більше їх принизити, справа дуже серйозна. Анафема — це відлучення від церкви. Оскільки ж православні впевнені, що спасіння як правило, можливе тільки в їх церквах, то таке відлучення просто треба вважати за призначення людини на погибель. Православна церква, а найбільше її провід повинен таких людей цуратись. Що ж ми маємо в дійсності?

Після другої світової війни, покійний митрополит Полікарп від імені православних дякував, вітав і благословляв "Світовий Союз Християнських Церков", за допомогу скитальцям. А Союз цей — складався з протестантів-іконоборців.

Ось і тепер, в Канаді, православний митрополит Огієнко перекладає Біблію для Британського Біблійного Товариства, звичайно, одержує і винагороду. Знову таки "Британське Біблійне Товариство" організація "іконоборців"-протестантів.

Коли православні українці розпочинали життя в Канаді, їм бракувало грошей. Український протестантський пастор в Нью Йорку і великий "іконоборець" роздобув досить солідну суму грошей знову ж таки від "іконоборців".

Таких фактів можна було б навести чимало. Про що вони говорять?

Вони говорять за те, що православна церковна ієрархія не послідовна. В першу неділю великого посту вони проклинають і оголошують анафему "усім" "іконоборцям", а в понеділок її представники з благенним лицем і простягнутою рукою йдуть до них по дари.

З нагоди великого посту бажано було б, щоб провід православної церкви "очистився від ненавистного гріховного спокрову". Треба зліквідувати середньовічний некристиянський звичай і оголошення анафеми добрим людям взагалі, і іконоборцям зокрема. Якщо ж цього неможливо зробити, то треба категорично відмовитися одержувати різні дари від "іконоборців".

Отці православної церкви! Як зразок християнського настановлення до людей пригадую вам слова молитви православного Єфрема Сиріна:

"Господи й Владико життя мого! Духа лінивства, **СУЄМУДРІЯ**, владолюбства **І ПУСТОМОВСТВА** не дай мені. Духа ж чистоти, покори, терпіння та **ЛЮБОВИ** даруй мені, рабу твоєму. Так, Господи Царю! Дай мені бачити гріхи мої і **НЕ ОСУДЖУВАТИ БРАТА МОЄГО**, бо Ти благословений єси навіки вічні. Амінь".

Іконоборець

Генадій Колючка

НОВІ ВИДАННЯ

М. Подворник: "НА ШЛЯХУ ЖИТТЯ". В-во "Дорога Правди", ст. 126, 1963 р., Вінніпег.

Цікава і корисна збірка християнських віршів і оповідань (38), частина друга. Цілком слушно сказано в передмові: "Друковане евангельське слово має величезне значення в духовій праці серед нашого народу". Зміст цієї книжки — це наче проповіді доброго пастора.

Радимо цю книжку прочитати кожному евангелиюві.

—o—

"ПІД НЕБОМ ВОЛИНІ". — Зміст цього оповідання це спомини українського баптистського пастора. Книжка описує терпіння українського народу та час останньої війни на Волині. Спомини повні нелюдських страхіть і насильства від "своїх" і чужих і в той же сам час вони виявляють віру в остаточне торжество правди.

Автор цілком безсторонньо і правдиво описує події. Радимо кожному прочитати ці спомини, як цінний історичний матеріял і, разом з тим, як прекрасне оповідання.

Книжку можна набути у:

Rev. John Marchuk,
1300 N. Campbell Ave.,
Chicago 22, Ill.

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ

Ще в 1867 році не величезних просторах Канади було тільки 3 мільйони чол. Тепер населення країни зросло аж до 15 мільйонів.

"РОЗМОВАМИ КОМУНІСТІВ НЕ ЗУПИНИТИ"...

Повертаючись з Формози, президент Південної Кореї в розмові з представниками преси заявив: — "Дайте нам можливість і надалі воювати з червоними... Розмовами комуністів не зупинити"...

АБИ "ЗАТЯГНУТИСЯ"!.. (Куріння і рак легенів)

Два визначні американські вчені опублікували результати своїх дослідів і стверднли, що куріння викликає рак легенів. Чимало курців, не маючи сили волі покинути куріння, потішали себе тим, що ці дослідн не вирішальні. Раптом повідомлення міністра здоров'я І. Маклауда в англійському парламенті знову їх стурбувало. Комітет англійських найкращих фахівців перевірив, чи справді існує зв'язок між курінням і раком. Після тривалих і пильних студій комітет прийшов до висновків, що їх англійський міністр здоров'я оголосив парляментові. Це інформація, цілком об'єктивне і авторитетне повідомлення про шкідливість куріння містить у собі такі висновки:

1. Встановлено, що куріння викликає рак легенів.

2. Смертність не зменшиться раптово якщо й куріння припиниться, бож хвороба-рак для свого розвитку забирає багато років, отже молодь повинна бути якнайкраще попереджена про небезпеку пов'язану з курінням.

Фабриканти різних тютюнових виробів гостро заперечили, що, мовляв, "немає доказів". Характерно, що серед них немає навіть вченого медика. Та суть в тому, що їх зискам загрожує велика небезпека. Щоб рятувати ситуацію, вони дали $700.000 для наукових досліднів, тобто, щоб встановити, що тютюн нічого спільного не має з цією жахливою хворобою.

Немає сумніву, що зиски фабрикантів зменшаться. Проте ми певні, що чимало слабовольних, або байдужих до свого здоров'я людей, будуть і надалі себе труїти тютюном, не зважаючи ні на що. Словом, аби сьогодні "затягнутись", а завтра хоч би і смерть...

О. М.

ДО ЧИТАЧІВ "Є. ПРАВДИ" В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Прошу усіх читачів "Евангельської Правди", які проживають в Західній Німеччині і досі не мають листового зв'язку зо мною, • зголоситися листовно на адресу:

Dr. M. Kostiw,
Stettenhofen b. Augsburg,
Industriegelaende 52/b. I.

Смерть пані Молитовні Збори

Читаємо у "Вістях Вільного Вибору", що пані Молитовні Збори померла. Гадаючи, що приятелі поміймі можуть бути зацікавлені цією наглою смертю, ми містимо цю посмертну згадку. Пані Молитовні Збори померла недавно в Першій Занедбаній Церкві на Світовій вулиці. Вона народилась багато років тому під час великого духового оживлення і глибокої віри.

Виростала вона, як сильна і здорова дитина. Годування її найбільше складалося з студій Біблії та послідовного життя. Виховно її в школі християнського служіння під догядом і наукою свідозманого вчителя Святого Духа і Святого Письма. Ставши дорослою, вона була знана на цілому світі протягом багатьох років, бувши найбільш впливовим членом відомої церковної родини.

Протягом останніх кількох років пані Молитовні Збори стала занепадати здоров'ям і хворіти. Згодом вона зовсім стала безсила через задерев'яніли коліна, холодність серця, слабість посвити, брак віри і діяльности. Кінець-кінцем вона стала тінню самої себе. Її останні слова були слабим шепотом про тих, кого вона любила, але які не були при її постелі. Вони в той час були зайняті громадською працею, або сиділи на виставах і в театрах.

Спеціялісти, включаючи доктора Дідо, д-ра Реформу і д-ра Церковника, не могли помогтися про причини її фатальної слабости. Вони дали їй великі дози організаційности, концертів, товариських вечірок і підприємств. Але ніщо не помагало. Розтин тіла покійної виказав брак духової поживи, сполученої з браком віри, відчутої серцем.

Що її близькі безсоромно її покинули, ніхто не давав їй підтримки, усе це так само прислішило її смерть.

Тільки кілька осіб були присутні при її смерти. Гірко вони плакали над її минулою пам'яттю, красою і силою. Її тіло поховане на прекрасному цвинтарі "Минулих Споминів", чекаючи на суд.

На знак її смерти церковні двері будуть замкнені кожної середи вечері, крім третьої середи кожного місяця, коли Жіноче Товариство імені "Розового Лимонаду" організує чашку чаю для чоловічого клюбу.

ДО РЕДАКЦІЇ "ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ПРАВДИ" (лист)

За допомогою Вашого Часопису бажаю подати до відома всім зацікавленим у перекладі Біблії на українську мову, що я, як член екзекутиви Британського й Закордонного Біблійного Товариства на Саскачевані і член Ревізійної Комісії Українського Перекладу Біблії, згідно з моїм найкращим знанням перевірив поодинокі манускрипти українського перекладу Біблії, що мені поступово надсилало Національне Бюро Британського й Закордонного Біблійного Товариства в Торонто, відповідно позвязначував мої сугестії, щодо змін деяких фраз, слів і друкарських недоглядів, — і ввесь матеріял повернув своєчасно на адресу секретаря Ревізійної Комісії згідно з листами й інструкціями Rev. W. H. Hudspeth, M.B.E., M.A., б. генерального секретаря Б. й З. Б.Т. на Канаду, та пани Магу С. Urquhart, бюрової секретарки з Торонто.

Поруч згаданих прізвищ в "ЄП" ч. 1-2 за 1954 рік, до Ревізійної Комісії українського перекладу Біблії треба додати ще такі: проф. Володимир Марціковський, визначний український знавець гебрейської мови, якому й було доручено зробити кінцеву коректу манускриптів, пастор М. Фесенко й директор Я. Гомінюк.

К. Костів

Від Редакції: Пастор М. Фесенко виїшов із складу Комісії, про що було оголошено в пресі.

Причини виходу з Комісії паст. М. Фесенка були такі:

Брит. Бібл. Т-во відмовилося усунути "анахест" проф. Огієнка в перекладі й інші абсолютно негідні Св. Письма речі.

Чи передплатили ви "Єв. Правду"?

В останню хвилину

"Під гомін дзвонів"...

Під таким заголовком вміщена стаття в советському журналі "Молодой Колхозник" (Квітень 1954). Автор розповідає про вінчання в церкві колгоспника Костромської області комсомольця Миколи Сенцова. Наречена Сенцова, так само комсомолка, поставила умову — обов'язково вінчатися в церкві. Далі автор пише: "В день вінчання в церкву не можна було пробитися. Кожний бажав подивитися на вінчання комсомольської пари. Почервоніши по саме волосся, Сенцов нервово підступив з своєю нареченою до олтаря".

Через кілька днів після вінчання загальні збори виключили згадених молодят з складу комсомолу.

Така "свобода релігії" в Советському Союзі.

Easter Joy For Hairy Harry

By Chester Shuler

Our gang is always on the lookout for new boys for our Sunday school class, and so, when my sister Mary told me she'd heard that there was a new boy living in Hairy Harry's mountain cabin, we fellows scurried out there to invite him to Sunday school. When we returned, we were fit to be tied. For instead of welcoming us, Hairy Harry had ordered us off his land, and warned us never to set foot on it again.

While we were holding an indignation meeting, my sister Mary, who says she's a member of our gang too, came by, and chirped: "It's just too bad that I wasn't along. You boys get scared so easily!" When we began to protest that we weren't one teeny-weeny bit scared (maybe), Sis just chattered away: "You know what *I* think? Well *I* think Hairy Harry should be invited to Sunday school along with the boy. If you fellows had been polite enough to ask *him*, maybe—"

Our derisive laughter stopped her. The idea of rough, red-whiskered Hairy Harry in church was just too amusing. No one knew—or seemed to care—much about Harry; where he came from, what he did, or anything, except that he was considered queer and was a hermit—at least, until this kid came there to stay with him.

Fat Shull, my pal, squirmed. "I think," said he, "that Mary's right. We ought to invite Hairy Harry to Sunday school, and—"

Josh glared at Fat. "You mean that *you'll* invite him!"

Fat's face became r e d d e r. "Joey's my pal," he said. "If I go out there to invite Harry, Joey will go with me. Won't you, Joey?"

I squirmed, and my voice seemed to leave me. "I guess—so," I gulped, "but—"

"That won't help our class any," Bill objected; "we want the boy, not Hairy Harry, in Sunday school."

"Now, look, Bill," said Mary, in that soft, aren't-you-ashamed-of-yourself tone she can use, "the Bible says that Jesus died and rose again for our salvation, doesn't it?"

Bill nodded. "I—guess so, but—"

"And this Hairy Harry needs Christ just as much as every other lost sinner. If we're Christians it seems to me we ought to do something to help him as well as the boy."

"Let's talk with Miss Wallis about this," Fat proposed.

"Right," said Frank Mack, our leader. "Fat, you and Joey are appointed a committee to talk with her. Get going!"

Miss Margaret Wallis, our teacher, is pretty and good. We like her so much. She not only teaches us well on Sunday; she keeps tab on us during the week, too. It makes us better boys than otherwise, because we don't want to do anything of which we'd be ashamed on Sunday.

Just before Fat and I went to call on Miss Wallis that evening, Mary came to me with the silliest question. "Joey," she asked, "are you fellows quite sure there is a boy, and not a *girl* out at Hairy Harry's?"

"Don't you s'pose I know a boy when I see one?" I scoffed.

"I *hope* you do," Sis giggled. "Okay, then."

Miss Wallis felt we ought to invite Hairy Harry as well as the boy staying with him. "I'm rather curious about this," she smiled. "The *girls* declare that a girl is out there, while you fellows speak of a boy. Your sister Mary was here an hour ago," she added to me; "with her chum 'Tommy'."

(Continued on p 12)

Easter Joy For Hairy Harry

(Continued from p. 11)

We said we didn't see how girls could possibly mistake a boy for a girl and that our whole gang had seen a *boy* out at Hairy Harry's.

* * * * *

Fat Shull tries to do anything Miss Wallis asks or suggests, and so he was determined to return to the cabin and invite Hairy Harry to Sunday school. "I'll do myself, if the rest of you are afraid," he declared—and then, of course, all of us *had* to go. I've heard missionaries relate thrilling experiences in the jungles, but I had never known how they must quake sometimes until we were approaching Hairy Harry's cabin that day. We had agreed to stay strictly on the public highway. Frank, whose voice was strongest, was to do all the talking.

Hairy Harry was in the yard when we approached. The white-faced boy was at the window. Harry disappeared instantly. "Probably going for a gun or the dog," commented Bill, trying to sound amusing.

"Hello, Harry!" yelled Frank.

Almost instantly the man's bewhiskered face popped out the door. His hair was gray but his whiskers, which "just grew" in all directions, were still red. "You kids back here again?" he yelled, angrily. "Didn't I tell you never to set foot on—"

"Now look, Harry," said Frank, trying to sound real friendly, "we don't mean any harm. We've just come to invite you and the boy to our Sunday school, see? We want *you* to come, too, understand?"

The man stared at us a moment, then burst into loud laughter which frightened us worse than his foghorn voice. "Haw, haw, haw!" he guffawed. "Me in Sunday school! Well, I guess not! None o' that churchy stuff for me. And now, for the last time, I'm tellin' you kids to git—"

Frank stood his ground "Look, Harry. If you won't come yourself, why not let the boy come to our class? We'll come on Sunday morning and get him, and bring him home, and—"

"The kid couldn't come if he had a mind to—which he ain't!" snapped the man. Then, with an odd curiosity, he asked, "Who sent you kids out here?"

"No person sent us. We want you and the boy to come to our Sunday school, that's all. Sunday will be Easter, Harry. You'd like our special service. And you'd be welcome as—"

"Hah!" Harry snorted. "Me welcome—among them hypocrites? Good joke! No, kid, not after the way they've treated—" He checked himself, then yelled angrily, "The church people ain't got no use for a man unless he's rich an' wears good clothes, and—" Still muttering, Harry went back into the house; but we thought he didn't sound quite so angry any more. And he didn't slam the door this time.

The white-faced boy at the window tried to make some queer motions to us. But he, too, was whisked out of sight next instant.

* * * * *

"Then why don't we take some Easter joy to Hairy Harry!" was Miss Wallis' question when we had given our discouraging report. "An early-dawn service, perhaps, held so near his cabin he'd *have* to listen!" Leave it to our pretty teacher to keep us on our toes!

"You mean—sing Easter music to Hairy Harry! Things like that!" asked Fat.

Miss Wallis nodded. "Easter music, yes. We may be able to find some young people who will sing, and yon fellows can play your band instruments, can't you!"

"Sure," I said. "Will you go with us, Miss Wallis!"

"Certainly," she smiled. "I wouldn't miss it for anything. Besides, you know my motto: "Never ask my boys to do anything I wouldn't be willing to try myself'." This, we knew, was very true.

Frank can play a trumpet well, and Fat is taking trombone lessons. Josh and I have a drum, but we figured it would hardly fit into an Easter dawn service. Miss Wallis invited some of her girl friends, who invited their boy friends, and soon they had organized a sextette to sing. She persuaded our minister to go along, and several of our dads promised to go—just in case Hairy Harry showed any signs of being interested in our Men's Bible Class. I confess I had trouble hiding a grin when I thought how unlikely that was!

I was glad Easter morning dawned cold. It gave me an excuse for letting my teeth chatter as we walked along the dark mountain trail. We were silent as we hiked—all except Mary and Tommy, who had the giggles. I told Sis I was ashamed of her, but it didn't do any good. "Joey," she countered, "if that boy at the cabin turns out to be a girl, he—I mean she—is to be in my class, not yours, see?"

Snorted "Of course, she—I mean he—I mean— Say, cut out all this silly 'girl' talk, and that giggling, won't you!"

Frank pointed to the cabin. "Harry's awake. See the smoke coming from his chimney? Now we won't frighten him into using his shotgun!"

"Some of those sour notes you blow on your trombone may cause him to shoot, though," teased Bill, poking Fat in the ribs.

We lined up on the highway near the cabin, and Miss Wallis said to Frank and Fat: "Okay, fellows. Let's have some music."

They leveled their instruments toward the cabin and cut loose. Frank can play well, and I knew the tune was meant to be *Christ, the Lord, Is Risen Today* — although some of Fat's notes didn't fit in well at times. The results did the trick though.

In about 10 seconds flat, Harry's hairy face popped out the door. Then he stood on the porch and glared at us. Fat was scared so badly he missed six notes. I was busy watching the white face in the window—and if it wasn't the face of a *boy* I've never seen one. I nudged Sis, to show how wrong she was. But she just giggled, punched me back, and pointed to the porch. Harry, who had dodged inside, now reappeared, and alongside him stood—a *girl!* Her face was white and looked exactly like the face I'd just seen at the window —which had now vanished. Fat was so amazed he blew a badly-fermented note just as the tune ended.

"Good morning, Harry," said our minister in a friendly tone. "We wanted to share our Easter cheer, and trust you don't mind." Harry hesitated, then moved a step nearer, rubbing his red beard.

"Reckon," he said, "I like singing better'n that." He pointed a big finger toward Frank and Fat.

"Surely," said the preacher. "We'll sing for you, then." He motioned to Miss Wallis, and her sextette started a glad Easter song. Harry listened a minute, then dodged back inside the house, the girl following. But in a short while they returned to the porch, pushing a crude, home-made wheel-chair. In the chair, wrapped in blankets, sat a white-faced boy.

"Identical twins!" said Frank, rubbing his eyes. "No wonder we—" The boy was smiling, and began making those odd motions with his hands. When the song ended, Harry looked interested.

"Sing more," he said, in a gruff voice. The minister had gone closer to him, and he added in a low tone, "Kind-a makes me think o' Jennie. She usta sing like that . ."

When the next number ended, the girl called out: "Hi Mary and Tommy! Come here." The girls obeyed, and soon the trio were talking like old pals. Harry came over to the fence after a while and said:

"First hymn-singing' I've heard for a long time. Jennie—she was my wife—could sing good like that." He nodded toward the girls' sextette, and all of us felt better.

It turned out that Mary and Tommy had come out the trial one day with Miss Wallis and a boy friend of hers, when Hairy Harry wasn't at home. The girls had gotten acquainted with the twins—which accounts for all Mary's giggling. Harry told the minister that these were grandchildren of his. Their parents had died six months before, and he'd had to take care of them since. Johnny was a cripple and unable to talk.

No, we didn't get them to Sunday school that Easter. But Harry promised that the girl, Jessie, could go when she had better clothes; and Miss Wallis took care of that in a hurry. Some of the men went out there occasionally and got better acquainted with the old hermit—and one Sunday astonished everyone by piloting him into the Men's class. He'd had a shave, his whiskers trimmed, a bath, and someone had gotten him a decent suit of clothes.

We fellows took turns each Sunday morning after that sitting with Johnny and holding Sunday school with him. Miss Wallis would meet us before class time and point out the important things in the lesson. She'd mark us present on the roll, then two or three of us would hop on our hikes and scurry out to Johnny's cabin. As it turned out, Bill was the only one who knew "deaf-and-dumb" language, but we made him give us lessons, and after a while all of us could talk with the white-faced boy, much to his delight.

Miss Wallis claims we fellows had a lot to do with "rolling away the stone" from old Hairy Harry's heart. But we say our pretty teacher should have most of the credit. Anyway, I'm sure that was the happiest Easter our gang had had up to then. We've found out that the best way to have a happy time yourself is to pass along some of yonr joy to others—and I guess it's even sweeter if you get up and do it "very early in the morning," even if your teeth do chatter, as mine surely did! Try it sometime yourselves, and see, won't you?

(Instructor)

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 5. Торонто, Онт. ТРАВЕНЬ 1954 MAY Toronto, Ont. Рік XV. Число 5.

Вавілонська башта

"І сталось, як мандрували вони від схід сонця, що знайшли подолане в Сінеар землі, та й осіялись там. І мовляли одно одному: "Нумо лишень робити цеглу та випалювати". І була в них цегла за камінь а земляна смола за вапно. І мовляли: "Нумо спорудкувати місто з баштою, щоб її верх був до небес, і зробимо собі пам'ять, щоб не розпорошитись нам по всій землі".

І зійшов Господь побачити місто і башту, що споруджували сини чоловічі. І рече Господь: "Оце ж рід один, мова одна в усіх, а це тільки почин їх заводу коло праці; і тепер нічо їх не зупинить від нічого, що задумали зробити. Зійдемо ж уніз та помішаймо із мову, щоб не розуміли один одного". І розсіяв їх звідти Господь по лицю всієї землі; і покинули споруджувати місто і башту. Тим приложено йому ім'я Бабель: бо там помішав Господь мову всієї землі, і звідти розсіяв їх Господь по лицю всієї землі". — **Мойсея, Гл. II, стих 2—8.**

Традиційне тлумачення цього оповідання викликає у декого з віруючих сумніви. Згідно з цим тлумаченням в цьому оповіданні ніби подано історію виникнення мов на землі. Таке розуміння далеке від дійсного змісту оповідани. У св. Письмі ми маємо відомості, що люди почали розселятися по землі задовго перед подіями, що їх висвітлено в гл. 11. Так, в гл. 10, ст. 5,10,19 сказано:

"5. Від цих розселялись люди в країнах невідомих, по землях своїх, по мовах своїх, по родинах своїх, по племенах своїх".

"10 Царювання ж його розпростерлося на Бабилон, і Терех, і Аккад, і Калне у Сінеар землі".

"19. А займище Кананеїв сягало від Сидону до Герару, до Гази, до Содому і Гоморри й Адами й Зевоїму аж до Лаші".

Історично події, висвітлені в гл. 10-й попереджують події подані в гл. 11-й Поділ мов існував задовго перед тим, як почали будувати Вавілонську башту, як на це вказує стих 5 гл. 10-ої.

Читаючи гл. 11-ту: "І була вся земля мова одна і слово одно", треба пам'ятати, що перший стих цієї глави логічно належить до гл. 10-ої. Поділ на глави зроблений в модерні часи і автор розподіляв матеріял на глави часом без достатньої причини.

Глава 11 повинна початися другим стихом, в якому висвітлена, як одна активна група (1 Кн. Мойсея гл. 10, ст. 8-10), мандруючи на схід сонця, осілась в долині Єфрату і вирішила не скоритися наказові Бога розселятись по землі. Другий стих не говорить, що "всі" люди мандрували, а тільки, що мандрували "вони", не кажучи, хто саме? Такі вирази як "вся земля" треба розуміти локально. Наприклад, ми говоримо, що "вся земля" неприятна під оранку. В таких випадках ми маємо на увазі якусь околицю, а не цілу землю кулю.

Щоб зміцнити себе в своїх цілях і мати спільний, опірний і об'єднуючий пункт та пам'ятник, вони заходилися будувати башту.

Заходи цієї групи цілком не мали успіху. В процесі тривалого будування виникли різниці у висловах і цілях. В сторадовні часи величезні будови будували поколінні, наприклад, піраміди.

Будуючи Вавілонську башту з роду в рід, кожний з будівничих розвинув своє власне заняття Одні добувши засобн для життя полюванням, інші — рибальством, треті - хліборобством Такі родини могли постачати робочу силу і харч будівництву, але це не було для них життєвим інтересом.

Різноманітність занять безперечно викликала мовні різниці. Навіть у наші часи моряфармарів в південних штатах США до того різняться від мови мешканців північних індустріяльних міст, що при зустрічі їм доводиться з великими труднощами порозумітися

Цілі і ідеали людей можуть бути до того різноманітні, що дві особи, говорячи одною мовою, можуть не зрозуміти один одного. Це явище часто можна спостерігати серед української еміграції. Зберіть українців різних політичних партій для дискусії спільної всім проблеми і ви цілком будете уявляти, що творилось біля Вавілонської башти. Не зважаючи на спільну мову, представники політичних течій просто не можуть порозумітися, бо категорії, що ними вонн думають взаємно протилежні і методи осягнення цілей цілком розбіжні.

Наука цього оповідання суто духова і не має на увазі навчати якоїсь мовної правди, чи способу, яким розвинулись мовн.

Немає сумніву, що в основі згаданого оповідання лежить дійсна історична подія. Не виключена можливість, що ціле оповідання було вставлене для цілей науки як проповідь. Непокора, свавілля і гордість роз'єднали людей під час будування Вавілонської башти. Пізніше, в день П'ятидесятниці, Бог об'єднав людей різних мов однією мовою любови Божої через благовість Христове.

Роз'єднаність серед людей, так зване - "створотворіння Вавілонське" і досі тривле серед українців й й інших народів. Немає іншої дороги до порозуміння і об'єднання, як прийняття науки Ісуса Христа і здійснення її в житгю.

Тепер люди можуть говорити на найрізноманітніших мовах і, не зважаючи на це, розуміти один одного духово, мати одну ціль і любити один одного. Це чудо стало можливим тільки в Христі Ісусі.

Нарешті деякого турбує "антропоморфічний" опис актів Бога. Сказано, що Бог "зійшов побачити місто" і т. д.

Слово "антропоморфічний" означає подібний до людини, або що Бога описується в людських рисах. В цьому нема зла, якщо ми зрозуміємо, що за цими описами криється вища духова правда, якщо ми не берємо ці слова як дослівні відкриття, а як символи вищої правди.

"Антропоморфізм" є властивий кожному людському опису явищ. Вчений не може написати наукової праці інакше як в людських термінах і образах.

Артист і маляр передають свої ідеї не інакше як "антропоморфічно". Немає нічого дивного, що і в релігії застосований цей універсальний метод, властивий людині, бо інакше людина і не могла б передати своїх думок іншій.

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ

(передане по радіо)

Дорогі брати і сестри!

В день святоносного Христового Воскресіння ми думаємо про перемогу життя над смертю, про торжество правди Божої над кривдою. В ці свяні дни ми сповнені духовної радости, бо бачимо прихід нового життя

Все це дари Божі, що їх принесло воскресіння Ісуса Христа дли тих, що бажають прибити їх в Його ім'я. Отже, розп'ятий і воскреслий Спаситель завжди кличе всіх взагалі і наш народ зокрема: "Прийдіть до мене!"

Найбільша потреба нашого часу для українського народу полягає в тому, щоб правдиво зрозуміти значення цього свята. По цім боці океану ми дякуємо Богові за домашні дари, за паски, писанки, за столи, багато вкриті різними стравами Але в ці хвилини не забуваймо про тих, хто на рідних землях відзначають Великдень тільки кусниками черствого хліба або й без нього.

Писанки, паски і сини прикрашають день цього величного свята. Проте це не головна суть цього великого свята. Радість Великодня — це радість душ визволеної з великого смутку і горя на волю дітей Божих. Цієї радости і цієї волі ми бажаємо всьому нашому народові на рідних землях і в розсіянні сущому.

Відчуваючи особливо цю радість у великодні дні, вітаємо вас:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

М. Фесенко,

Голова Українського Євангельського Об'єднання

КУЛЬТ БОГОРОДИЦІ В УКРАЇНІ

(Коротка історична довідка)

Культ Богородиці на українські землі був перенесений з Царгороду, звичайно, з богородичними іконами і пов'язаними з ними леґендами. Цей культ був саме основним ґрунтом для творення богородичних леґенд в Україні. Початки цього творення ми знаходимо в Київській Печерській Лаврі, яка з церквою Успення Богородиці була багатим джерелом богородичних леґенд.

У Царгороді була дуже популярна богородична Влахернська ікона. Андрій Юродивий і його учень Єпіфаній під час війни греків з сарацинами побачили у Влахернській церкві Божу матір з святими. Вона молилася за світ і розпростерла свій омофор над християнами, додаючи їм відваги. Отже, греки побили сарацинів.

В леґенді поява Влахернської Чудотворної Богородиці в Україні висвітлена так:

"Чудотворна Влахернська Богородиця в Царгороді побажала оселитися над Дніпром. Тому прикликала до себе царгородських мулярів, перед котрими в її справі з'явилися Антоній і Теодосій Печерські. Для виміру площі під церкву звеліла Богородиця мулярам ужити Христового пояса, якого знову ж, з її наказу, передав печерським преподобникам син варязького князя Шимон. З її рук одержали мулярі також храмовий образ Успення для печерської церкви. Вийшовши від Богородиці, мулярі побачили над собою в повітрі плян церкви, що її вони мали збудувати в Києві; таку саму церкву бачив колись і поранений у битві Шимон, пообіцявши побудувати церкву Богородиці за своє урятування. Далі в леґенді сказано, що Богородиця подбала й про те, щоб церкву було помальовано. Сталося це через десять років після смерти преподобних Антонія і Теодосія. Влахернська Богородиця покликала до себе малярів і поставила їх перед печерськими преподобниками, щоб склали угоду з ними. Коли малярі вже плили Дніпром, то раптом у них виникло бажання вертатися до Царгороду. Тоді здійнялася велика буря і загнала їх човен аж до Києва. Тут вночі з'явилася їм сама Богородиця, веліла їм вернутися і заповіла, що поставить їх усіх з човном коло своєї церкви. Згідно з словами Богородиці поплив човен проти води і спинився аж під монастирем. Коли ж малярі прикрашували вівтар, тоді ікона Богородиці сама на відповідному місці засіла. Богородиця сама скликала єпископів на посвячення своєї церкви".

Культ Богородиці в Україні невпинно ширився. Вже Володимир Великий вибудував (996 р.) на честь Богородиці першу катедральну Десятинну церкву (на її утримання призначив десяту частину своїх княжих прибутків). Син Володимира Ярослав Мудрий побудував 1037 р. над Золотими Воротами церкву Благовіщення і т. д.

Богородичні леґенди заповідали чудотворність ікони, а на підставі чудотворности ікони виникали численні леґенди про те, як печерська Богородиця уздоровлювала недужих, обороняла невинних, карала кривоприсяжників, оборонялася перед злодіями, відпирала напади половців і т. ін.

Були в таких леґендах і національно-виховні елементи. Наприклад, Богородиця сумувала з приводу вічних незгод на Україні. Богородиця нераз виручала у малюванні своїх ікон монастирського маляра Алімпія, якому замовляли ікони для церков Богородиці по різних закутках України.

Крім печерської, досить була популярна Богородична ікона в елецькому монастирі Успення Богородиці в Чернігові. Монастир цей виник ще за княжих часів, бо головну церкву побудував ще Святослав Ярославич 1060 р. Збірник леґенд "Руно орошенное" про чудеса чернігівської богородичної ікони упорядкував Дмитро Тупталенко. Була поширена збірка леґенд про чудеса жидачівської Богородиці під назвою: "Руно орошенное Пречистой Дѣви Марін, чудодѣйственная благодати роса от чудотворнаго эя образа истѣкающая въ Жидачевѣ".

В Західній Україні тішилася великою популярністю ікона почаївської Богоматері і збірник про її чудеса під назвою "Гора почаївська". Цей збірник великим тиражем друкувався церковнослов'янською і польською мовами. Її популяризації спричинилася леґенда про облогу почаївського монастиря турками 1675 р.:

"Три доби тривала облога, з трьох боків робили приступи турки, але безуспішно, бо преподобний Йов (Залізо, що вмер 1651 р.) з'явився з Богородицею на даху великої церкви св. Тройці. За його молитвами заступилася Богородиця за беззбройний монастир і турки втекли від страху ,відбиті невидимою силою".

Леґенда про чудесне врятування почаївського монастиря відображена також в дуже популярних піснях: "Пасли пастирі вівці на горі" і "Ізійшла зоря вечеровая, над Почаевом стала".

Під впливом і натиском духовенства, монастирського і світського, ширило культ Богородиці й козацтво, як у Гетьманщині, так і на Запоріжжі.

На Запоріжжі всю свою організацію, повстання і славу запорожці приписували Богородиці. Ось як розповідає одна з леґенд про це.

"Не було на Січі організації, аж поки не зійшла на запорожців ласка Богородиці. Живуть собі козаки. "Коли це обновилась у їх ікона; дивляться, аж під нею й підпис: вам запорожці, вам, славне низове військо, ця молитва написана. Як будете цю молитву знати, як будете її добре пам'ятати, то ні до кінця світу, ні до кінця віку не буде вас ніякий огонь брати. Заведіть, запорожці, у себе сорок тисяч чоловіка, держіть суди, вибирайте старших, тоді ви будете славні одині і довіку". Запорожці послухалися та й зробили собі Січ і побудували дерев'яну церкву в честь Покрови Богородиці на Чортомлику, з трьома банями, що підіймалися над шістьма куріними, оточеними високим валом, на якому стояли три гармати на колесах. І сліду не лишилося від тієї церкви після того, як Петро Великий велів зруйнувати Запорозьку Січ за геройський подвиг Мазепи в 1709 р. Леґенда в це не вірить і розповідає, що як москалі зблизилися до порожньої церкви, "а вона від них... Потім отак ходила та й пішла крізь землю перед самісінькими очима москалів. Уся, яка була, з дзвіницею і з хрестом так і пірнула. Одна яма од неї тільки й зосталась".

Оригінальна ікона Богородиці церкви на Чортомлику досить цікава. На липовій дошці намальована вгорі Богородиця з св. Миколаєм і Михайлом по боках, а внизу по обох боках запорожці з виголеними головами, в кунтушах з зеленими поясами, в широких шараварах, у чоботях, у повній зброї. Серед них знамена і все козацьке узброєння. Від уст передного запорожця вгору до Богородиці простягнена лента з написом: "Молимъ, покрый нас честным твоимъ покровомъ, избави нас отъ всякого зла!" А над головою Богородиці написана, неначе її відповідь: "Избавлю и покрыю люди моя".

М. В—к

—о—

Від Редакції: Так православне і римо-католицьке духовенство, використовуючи леґенди і різноманітні фікції, ширило і ширить культ Богородиці серед українського народу як єдиної заступниці перед Богом, піднісши її аж до стану, що майже дорівнює з її божественним Сином. Вартість цих леґенд є суто літературна, а не релігійна. Адже в слові Божому ясно сказано, що єдиним Спасителем є Ісус "І нема ні в кому другому спасіння, бо й нема іншого імени під небом, даного людям, щоб ним спастися нам". — Діян. 4:12.

Громада українських евангеликів м. Торонто і редакція "Євангельської Правди" висловлюють співчуття д-рові П. Панченкові з приводу смерти його дружини Тамари, з дому Стрілецьких.

Управа громади українських евангеликів м. Торонто

Редакція "Євангельської Правди"

ДО ВІДОМА ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ

З огляду на переобтяженість працею і інші поважні особисті причини, я склав з себе обов'язки голови У.Є.О., які згідно з статутом У.Є.О., автоматично переходять до заступника голови паст. І. Ковалевича.

Проситься всіх звертатись в справах У.Є.О. до паст. І. Ковалевича, як нового голови У.Є.О.

Я певний, що всі українські евангелики будуть старатись допомогти йому у виконуванні його обов'язків з такою ж щирістю, як вони допомагали і мені.

М. Фесенко

МИХАЙЛО СТАРИЦЬКИЙ

(До 50-річчя з дня смерти)

27 квітня ц. р. минуло 50 років з дня смерти, за словами Сергія Ефремова, "співця важкого, повного зруйнованих надій і найдошкульніших реальних ударів часу", визначного українського драматурга, поета, прозаїка і перекладача — Михайла Петровича Старицького.

Народ, його минулі нещастя і сучасні злидні — такий був головний зміст творів українського письменства в 70-х роках. Широка любов до рідного краю, яка не заплющує очей на найтемніші сторони життя, такий основний мотив бринить в творчості українських письменників цих часів. В перших лавах цих письменників був Михайло Старицький.

Михайло Старицький народився 14 грудня 1840 року в дворянській родині на Полтавщині. Залишившись сиротою, своє дитинство він провів в родині свідомих українців Лисенків, з якої походила його мати. Навчання в Полтавській гімназії, потім в Харківському і Київському університетах, де студентство тих часів захоплювалося революційними ідеями, — все це мало великий вплив на формування світогляду Старицького.

Національний гніт, народні злидні, розлад і зневір'я в інтелігентних верствах -- все це надзвичайно яскраво відбилося в його поезії. Старицький — це один з піонерів того часу, який залишив поширену тоді думку "література для хатнього вжитку", а почав творити літературу, висвітлюючи будні і темні найширшого характеру. За це новаторство йому дорікали і свої, і чужі. Про це в поезії "Коли засну" він пише:

Злобителі мені в'язали руки,
А друзяки не рятували, ні.

На час творчости Старицького припадає велика громадська боротьба. Він цілком свідомо в поезії "Поету" протестує протн будьякого замикання перед "страшною силою" у власних інтересах:

Ні, тричі ні! Хай краще струни
Порве мій стогін навісний!
Коли кругом в дочасні труни
Борців лягає гурт тісний,
Коли юнацька сила в'яне,
А там сміється щось погане —
Не про кохання, не про рай,
Співаче, голосно співай!..
Співай, ридай і будь готовий
Замість лаврового — терновий
Вінець узятн на чоло.

Головний мотив поезії Старицького — це "Той умирати лише зна, хто зна любити свого брата". Його пророк ("Пророк") визнає, що "для себе жити можна між миром лише, але сконати можливо для інших". Тому він в поезії "До молоді домагається безмежної любови до рідного краю, не шкодуючи свого життя:

Бо стоголовий людський кат
Лютує, дужчає щоднини...
Не можна тратить і хвилини,
Поки ще стогне меншнй брат...
Най кат жене, а ви любіть
Свою окрадену родину, —
Ні за неї сили до загину
І навіть душу положіть.

В поезії "Дочка Іефая" з неперевершеною силою і красою Старицький змальовує самопожертву для рідного краю дочки Іефая. Вона переконана й непохитно вірить, що власною смертю зміцнить рідний край в затяжній боротьбі з ворогом,

Що одужа народ, не знесе більш ярма
І розправить натружені груди,
Що на рідній землі просвітліще пітьме,
Правди сонце засяе повсюди, —
І на вільних полях в свою землю ратай
Кине зерна добірного жита
І красуня - дочка той збере урожай
Не даючи напасникну мита.

Зраду ідеалам Старицький вважає за "вину проти Духа свята". За зраду він не визнає прощення. Так робить Мелія в поезії "Потайні учні":

Усе простив він ворогам;
Він душогубу, лиходію
В раю зустрітись дав надію, —
Та чи простив же він друзям? —

так запитує поет-перекладач. Тут він розуміє тих учнів, що спостерігали муки вчителя, приховуючи в глибині душі свої непотрібні жалі. Говоря-чи про зрадників, що "за ласощі, великопанський гній" перехідять до переможців, Старицький підкреслює, що, мовляв, на них світ не стоїть, що:

Знайшлися й куті з криці грудн,
З яких біда кресала лиш вогонь;
Вони несли без ляку світло всюди
І в боротьбі не стали осторонь.

В поезії "Занадто вже" Старицький глибоко вірить, не зважаючи на надзвичайно тяжкі часи, що з'явиться

Загублена сподіванан воля —
І промінь, як пишная весна,
В вінку ряснім з квіток свого вже поля
І з світочем яскравим у руках,
З усмішкою несказаної вроди
З відрадістю у лагідних очах
І з прапором любови, правди і згоди.

Залишив Старицький чимало і драматичних творів. До них належать такі популярні п'єси, як "Чорноморці", "Ой, не ходи, Грицю", "Крути та не перекручуй", "Циганка Аза", "Ніч під Івана Купала" та ін. Найкраща ж його драма "Не судилось". В ній висвітлена болюча тема -- взаємини між інтелігенцією і народом. Останні драматичні твори Старицького -- це на історичні сюжети, з минулого України: "Богдан Хмельницький", "Оборона Буші", "Маруся Богуславка", "Остання ніч".

Михайло Старицький помер 27 квітня 1904 р. Світла пам'ять про нього житиме назавжди в серцях українського народу, як про палкого патріота своєї батьківщини, що присвятив усе своє життя за кращі її життя, на збагачення й розвиток української культури, який вірив, що робота на рідній ниві не загине, що

Хоч не ми, то може внуки
Дочекають того жнива.

ДО ДНЯ МАТЕРІ

Д—ма

МАМУСІ

Все, що найкращого в світі ти мала,
Що лиш знайшла на життєвій дорозі, --
Все це ти завжди мені віддавала,
І по сьогодні даруеш ще й досі.

Хліба, бувало, останній кусочок
Ти віддаси мені в чорнії дні,
В зиму холодную теплий куточок
В першую чергу був також мені.

Скільки для мене ти винесла муки
На нещасливій життєвій дорозі,
Скільки твої перетерпіли руки,
Скільки зробили не по своїй змозі...

Дякую, люба, безцінна мамусю,
За твої тяжні турботи тяжкі...
А коли знову до дому вернуся,
Краще, що матиму, — дам я тобі.

ПЕРЕМОГА УРЯДОВОЇ ПАРТІЇ

На недавніх парляментських виборах в Туреччині перемогла урядова — демократична партія, одержуючи 514 місць з 541.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
508 Dovlington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

EU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Радіють і... з жалем стверджують

В житті українців-католиків сталася велика радість. Про це досить скромно, щоб, мовляв, не порушити добросусідських взаємин з Ватиканом, "Томін України" (ч. 18, травень 1954 р.), аж на п'ятій сторінці, дрібненьким шрифтом, інформує читачів так:

"З Ватикану повідомляють, що папа Пій 12 іменував Кир Константина Богачевського, апостольського екзарха українців католиків в США, титулярним архиєпископом Берзе.

Про цю радісну для нас подію інформує теж англомовна преса. Але з приводу цієї інформації доводиться з жалем стверднти, що Ватикан дальше придержується назви "рутенці" на означення українців греко-католиків. Відповідальні греко-католицькі церковні круги повинні добитися того, щоб не вживати в офіційних документах і повідомленнях назви "рутенці", бо це вводить баламутство серед чужинців та викликає незадоволення серед самих українців".

Отже, будь ласка: "радісна для нас подія", "доводиться з жалем стверднти", "добитися, щоб не вживати в офіційних документах "рутенці" і т. д. Виходить, що тільки в офіційних документах треба вживати українці, а так були "рутенцями" і є "рутенці".

Звичайно українцям-католикам не звикати, що їх час-від-часу так ганебно ображає папа. Він їх визнає за кого тільки хочете, — це ж факт! — тільки не за українців, хоч ця назва відома вже цілому світові і репрезентована в ОН.

Редактори з "Томону України" пишуть, що слово "рутенці вводить баламутство серед чужинців та викликає незадоволення серед самих українців". Ні, панове редактори! В такій писанині криється щось важливіше, Час-від-часу такі базікання папи завдають удару українцям-католикам, що становлять складову частину українського народу, який — саме тепер — бореться за своє визволення, як української самобутньої нації, української самостійної соборної держави, українського культурного народу, гідного бути в сем'ї вільних культурних народів світу.

Якщо цього "св. отець" папа Пій XII не розуміє, або не хоче зрозуміти, то що ж робить та сила українських підлабузників, що крутяться коло нього, і зпід пера яких виходять чергові образи від папи українцям-католикам?

З таким ставленням папи до українців-католиків пора покінчити, щоб через деякий час знову не довелося "радіти і... з жалем стверджувати".

А доведеться!

Генадій Колючка

ПАРЛЯМЕНТ СПІВДРУЖБИ

Делегати Франції, Західньої Німеччини, Італії, Белгії, Голяндії і Люксембургу погодилися на тому, що "Парлямент европейської співдружби" буде вибраний народами кожної із згаданих країн. Отже парлямент, що його утворення передбачає "Договір про европейську спільну оборону" буде складатися з делегатів, яких делегують національні парляменти, або безпосередньо вибруть народи.

АНГЛІЙСЬКА ВОДНЕВА БОМБА

За відомостями Дейлі Експрес, в Англії виробляється воднева бомба. Ця бомба набагато простіша й дешевша, ніж в США. Секрет її ні в США, ні в Советському Союзі, невідомий. Англійська воднева бомба була випробувана минулого року в Австралії. Як видно, советському шпіонажеві так і не пощастило добути відомості про будову згаданої бомби.

"ГРОБНИЦЯ ДАВИДА"

"Гробниця Давида", як відомо, знаходиться на горі Сіон. Це місце вважали за святиню мусульмани, християни і євреї. Територія ця належить тепер Ізраелеві. Мусульмани тут побудували мечеть, до якої протягом 400 років не допускали ні християн, ні євреїв. Недавно представники х р и с т и я н с ь к о ї церкви констатували, що мечеть перетворена на синагогу. Це викликало велике обурення серед мусульман, які звернулися до ОН в справі "опоганення євреями в Ізраїлі мусульманських мечетей".

КОНФЕРЕНЦІЯ В СПРАВІ ІМІГРАЦІЇ

В перших числах травня ц.р. в Женеві відбулася конференція в справі імміграції. Конференція в основному обговорила питання про розселення скитальців з Европи Державний секретар США Далес, виступаючи на конференції, заявив, що США цілком співчувають ідеям конференції і готові практично полегшити становище імігрантів. Бюджет Міжнародньої Організації в справах імігрантів на 1954 рік визначений в 50 мілл. долярів.

КІЛЬКІСТЬ ПСИХІЧНО-ХВОРИХ ЗРОСТАЄ

Кількість психічнохворих в лікарних Нью-Йорку невпинно зростає. Якщо в 1933 році в 19 лікарних таких хворих було 60 тис. чол., то в 1953 році в 27 лікарних ця цифра зросла аж до 112 тис. чол. Лікарі підкреслюють, що це зовсім не означає, що кількість психічнохворих за 20 років подвоїлася. Суть у тому, що населення, поперше, почало більше звертати увагу на свій психічний стан, і, подруге, через надзвичайно дороге лікування таких хворих у родині, почали здебільшого їх віддавати до шпиталів.

МІГ-15 В СЕУЛІ

5 травня ц.р. в Сеулі (Корея) приземлився на літакові МІГ-15 північно-корейський літун лейтенант Нох Кум Сак, який передав згаданий літак американцям. За це він дбержав від головного командувача ген. Кларка 100,000 долярів.

НОВІ ПОКЛАДИ УРАНУ

Нью-Йоркський штат дозволив Чалмерсу, який встановив наявність урану на території військового табору Сміта, в Пікськільських горах, розпочати досліди роботи. Якщо дійсно на згаданій території буде урану досить, то Чалмерс розпочне його добувати. За фунт урану уряд платить 3 дол. 50 ц.

ЮГОСЛАВІЯ ГОТОВА ПРИЄДНАТИСЯ

Міністер закордонних справ Югославії Поповичч підтверджує, що Югославія готова приєднатися до утворення загально-европейської армії з умовою, що її участь не буде обмежена тільки технічними справами оборони.

Коротко

● Советський торговельнний аташе Самойлов запропонував Мексиці розпочати наради в справі купівлі для СССР м'яса, бавовни, кави, цукру і інших продуктів.

● Маршал Папагос подав Англії вимогу про повернення Греції до 22 серпня ц.р. острова Кіпр. Після цього терміну Греція має звернутися з відповідною скаргою до ОН.

● В Дортмунді (Німеччина) комуніст Ганкель засудження на рік ув'язнення за повідомлення компартій східньої Німеччини важливих державних секретів.

● На фото травневих свят в "Правде" головне місце займає перший секретар центрального комітету партії Ніките Хрущов.

ВІД РЕДАКЦІЇ

В четвертому числі "Єв. Пр." (за квітень) вкралися досить прикрі помилки, а саме:

1. В ст. "За красу української мови" (ст. 6) в 5-му абзаці надруковано прізвище "Квшнієр", а треба читати **"Капніст"**.

2. В ст. "Чи діва Марія народилася без гріха?" (ст. 5) в другій колонці надруковано "непорочного зачаття Христа", а треба: "непорочного зачаття **Марії**".

В листі до редакції (ст. 11) подано "ананест", а т р е б а **"анапест"**.

Редакція просить вибачення у читачів.

ТАМАРА ПАНЧЕНКО

(Світлої пам'яті незабутньої дружини)

Походила з старовинної шляхетної родини Стрілецьких. Народилася в Києві й виховалася в домі батька-судді Георгія Стрілецького, який передав своїй єдиній дочці шляхетну вдачу і лагідний, веселий характер. В Києві ж закінчила ігмназію. Перша світова війна й буря революції забрали Тамарі любимого батька, якого розстріляли большевики. Втеча з Києва до Могилів-Подільського, де дві наші істоти міцно злилися в єдину нерозривну цілість, щасливе подружжя, яке без найменшої хмарки тривало майже 35 років.

Українське військо. Третя Залізна Стрілецька Дивізія з її командиром генералом О. Удовиченком, який назвав Тамару "зірочкою 3-ої Стрілецької Дивізії". Тамара, в розмові з ген. Удовиченком, завжди підкреслювала: "Дивізія Стрілецька і я з дому Стрілецька. Отже дивізія моя власна велика родина".

А далі. постійні бої, відступ за Збруч, польський "табір інтернованих" в Калішу, з його несвобідним життям. Пізніше радісні студентські роки в Чехії, в Подебрадській Академії, і Львів. Нарешті Західна Україна. Рідна земля й люди, серед яких ми вже не почували себе чужими.

В Західній Україні перед Тамарою відкрилося широке поле громадської діяльности: "Союз Українок", постійні там секретарські обов'язки, засідання, з'їзди, ялинки для дітей, дитячі вистави з балетом її власного укладу і т. д. Ця діяльність була втіхою для Тамари. Її популярність була так велика, що серед інтелігентних кіл майже всі знали "Пані Тамару".

Друга світова війна і втеча з Львова, через Перемишль, до Кракова. Перемишль був тоді під управлінням українців. Д-р Околот був головою суспільної опіки управи міста, а Тамара його секретаркою і правою рукою. Холодна осінь висунула проблему опалу, харчів, приміщень. Тамара працює без відпочинку і на моє запрошення приїхати до мене до Кракова, де я дістав працю, відписувала, що вона ще не готова, що працю вона не може "так кинути".

Краківський період. Знову та сама гонорова, шаленим темпом, праця в Суспільній Опіці Українського Центрального Комітету, головою якої був тоді о. Д-р М. Сопуляк. Постійна опіка над хворими по шпиталях, політичними в'язнями по в'язницях і полоненими по німецьких таборах, така була єдина ціль життя Тамари. Тільки Тамарі я і інж. В. Вакуловський зобов'язані своїм звільненням з німецької в'язниці і концентраційного табору. Тільки їй одній і її великим старанням!

Рівнобіжно з цим Тамара знаходила час і на працю касирки в нелегальній тоді Краківській Гетьманській Організації. Після наглого арештування полковника В. Євтимовича, Тамара цілу ніч палила, в його помешканні, компромітуючі його і інших папери, як, напр.: нотатки і листи митрополита А. Шептицького й інших галицьких єпископів, які тоді секретно надсилали гроші на гетьманський рух.

Протягом майже трьох місяців носила Тамара разом з інж. Богданом Шеметом, який тоді жив у нас, до в'язниці В. Євтимовичу їжу, виклопотала у німців дозвіл йому курити і писати у в'язниці. Тоді це було дуже тяжко зреалізувати. Вийшовши з в'язниці, В. Євтимович, наш старий приятель, назвав Тамару "громадською мамою". Це окреслення оцінювало її глибоко-християнську діяльність.

Загрожений большевиками Краків! Чергова втеча до Берліна, де відбувалися часті побачення з гетьманом Павлом і гетьманською родиною. Нова втеча з Берліну до Веймару, знову часті зустрічі з гетьманом. Від'їзд і смерть гетьмана. Далі сумні блукання по таборах ДП. Приїзд до Торонто з його тяжкими фізичними і психічними пережиттями, нарешті, — передчасна смерть Тамари на чужій землі.

Відійшла в небесні висоти ПРАВДИВА ЛЮДИНА з чудово чистим серцем, серцем, яке містило в собі Божий дар: постійно реагувати на чужі страждання, чуже горе.

Її кришталеве серце завжди було готове на найбільшу самопосвяту не тільки для найближчих, а й для чужих, горем обтяжених, людей.

Пишуть мені: "Ні, до моєї свідомости ще не може дійти ця страшна вістка. Я не можу уявити собі, що Тамарочка вже не живе. Перед моїми очима стоїть завжди така весела, люба, гарна, чарівна Тамарочка! Все моє життя я відчувала до Тамари велику подяку за її поміч у тяжкі хвилини мого життя. Я відчувала до неї великий сантимент і до де-якої міри подив, а також і заздрість, що вона мала таку чарівну вдачу і, що вона була щаслива, що ваше життя було таким ясним і безхмарним ..."

Глибоко релігійна, Тамара тяжко переживала церковні непорозуміння, визнаючи єдиного християнського Бога, що в тяжких муках вмер за наші гріхи. Для неї християнська церква являла собою цілу Вселенну.

За її глибоку віру Господь Бог послав їй 21 квітня 1954 року в 4-ій год. дня, безболісну раптовну смерть, смерть зовсім несподівану, яка принесла мені великі страждання, що мене не покинуть аж до моєї смерти.

Сьогодні моя незабутня Тамара вже знаходить радість в розмовах з гетьманом Павлом, страдальницею гетьмановою, В. Євтимовичем, з своїми шкільними друзями: д-ром І. Лоським, якого вона у Львові відпровадила на вічний спочинок, Олексою Батем, Зарицьким, Кротківим, Оленою Телігою, Харитою Кононенко й багатьма, багатьма іншими.

Її чиста й праведна душа любовно дивиться на нас з далекого Божого царства і моїми устами осиротілої людини, що майже стратили ціль до життя, — дякує всім тим, що віддали їй останні земні почести й відпровадили мою кохану Тамарочку в її останню путь.

Дай Боже тобі, моя незабутня дружина, сестра й мати рівночасно, — царство небесне в далеких небесних оселях нашого Господа Бога Ісуса Христа, на які ти своїм праведним життям і чистим серцем у Бога заслужила.

Я глибоко вірю, що смерти немає. Є тільки перехід до іншого, вже вічного, життя, де немає земних скорбот. Ми обіцяли один одному, що в разі смерти кого-небудь з нас, той, що залишиться ще при житті, буде старатися цей грішний світ якнайскорше покинути. Я твердо пам'ятаю цю нашу умову й благаю Всевишнього прискорити цей перехід до вічного безскорбного життя, до скорого й радісного побачення з тобою.

Я вірю, що Господь Бог почує це моє благання і пошле мені велику радість — якнайскорше знову поєднатися з тобою, вже навічні часи, у Божих оселях.

Спи спокійно, моє щастя, моя радість і чекай на скоре побачення зо мною.

Вічна тобі пам'ять!

Осиротілий, тяжким горем прибитий чоловік

Петро Панченко

"Об'єктивність" Енциклопедії Українознавства

"Енциклопедія Українознавства" безперечно цінний вклад в скарбницю українських духових багатств. Науковість і об'єктивність "Е.У." кінчається однак так скоро як виникає потреба трактувати релігійні питання. Правдивий науковець історик може особисто не любити той або інший рух, але коли йде питання про правдиве висвітлення такого руху, то тоді для нього справа особистої чести і дійсної науковости подати вичерпні і об'єктивні інформації про нього.

Як же трактуються українські протестанти в "Енциклопедії Українознавства"? Релігійних рух українських протестантів веде свої початки від періоду реформації в Европі. В наші дні, згідно з ворожою релігії большевицькою статистикою, українці протестанти становлять не менш як 10% всієї людности на рідних землях. В Канаді українців протестантів ми маємо близько 65,000 з загального числа 395 тисяч чол. української людности. Не менший відсоток становлять українські протестанти в США.

Про цей новий, потужний рух, в "Е. У." на ст. 617 вміщено досить коротеньку замітку і до того дуже дрібним шрифтом під назвою "Сектантський рух на Україні". Замітка ця тенденційна змістом і доводить цілковите необізнання автора з евангельським рухом. Цікаво, що іншим, дрібничковим питанням, відведено в "Е.У." цілі сторінки, українським протестантам приділено кілька рядків і зневажливо названо "сектантами". Автори замітки, очевидно, навіть не читали праці проф. Грушевського "Історія релігійної думки на Україні".

Об'єктивність і науковість у редакторів "Енциклопедії Українознавства" в питаннях релігійних, очевидно, кінчається там, де починаються впливи ритуалістичних ієрархів. Таке ставлення не робить чести ні енциклопедії ні редакторам.

М. Фесенко

Марія Цуканова

БУЗКОВИЙ ЦВІТ

(Уривок)

М. Цуканова виросла й виховалася у підсовєтській, поневоленій Україні. Творчість її, несучи у собі іскру Божу, відбиває в собі любов до людини, шляхетність духа людського. Замість рецензії подаємо уривок з оповідання "Бузковий цвіт" із збірки оповідань "Бузковий цвіт" — Ред.

Додому йшов швидко, бадьоро. Нудота, сум залишились десь далеко в минулому. Тепер була мета. Була Надія, родина, для яких потрібне було його життя.

Завтра треба купити маленькому Юркові справжній паротяг. Він засміявся, уявляючи, як загоряться радістю очі хлопчика.

В готелі Ромаша чекав адміністратор. Ця спритна людина, яку Ромаш цінив, але недолюблював, здалась йому в цей вечір дуже симпатичною. Адже адміністратор дбав про нього, про кожну дрібницю. Завжди своечасно був приготований найкращий нумер у готелі, місце в спальному вагоні. Навіть про одяг адміністратор дбав, вишукуючи найкращих кравців та дістаючи крам.

І Ромаш у цей вечір довго тиснув адміністраторові руку і дивився з любов'ю в гостреньке, з маленькими темними оченятами, личко...

Адміністратор поглянув здивовано і зацікавлено і у відповідь, як здалось Ромашеві, усміхнувся зовсім лагідно.

Потім адміністратор почав підраховувати сьогоднішні прибутки. Але Ромаш, завжди байдужий до грошей, сьогодні виявив зацікавленість.

Скільки? Десять тисяч? Цього не багато. Йому потрібні гроші. Багато грошей. До речі, чи не знає адміністратор, де міститься крамниця дитячих іграшок? Чи є там паротяг?

Адміністратор зовсім вирячив очі на свого маестро. Застигши на деякий час з розявленим ротом, спитав: чи не гадає маестро одружитися?

— Що ж! Усе можливе! Все можливе! Не довіку ж парубкувати.

Лежачи в ліжку, Ромаш, усміхаючись, думав: А що, як і справді одружитись? Дійсно, не довіку ж парубкувати.

А чи схоче цього Надія?

І щось підказувало йому, що схоче.

Пробудження було теж радісне. Весняне сонце, вдершись у вікно, лукаво зазирало в очі, пестило обличчя і дзеркальним відблиском гралось на стіні. Десь у напівсвідомості майнула думка, що в житті його сталась якась зміна. І раптом він згадав учорашній вечір, матір, Юрка і її . . . Надію.

Він швидко скочив і почав одягатися. Їсти було ніколи, занадто багато справ. Він захопив ноти, скрипку і пішов до крамниць. Довго перебирав паротяги, поки знайшов те, чого потребував. Купив дорогих цукерків, тістечок, а на розі—великий жмут бузкового цвіту.

Ішов, до краю переобтяжений пакунками, але дуже задоволений.

Ось знайомий двір і маленька похила хижка. Серце йому закалатало.

Юрко, побачивши його з вікна, вибіг назустріч, а коли вгледів паротяг, спочатку остовпів, потім з радісним вигуком кинувся до хати. Але на порозі спинився і замовк.

А старенька зустріла Ромаша ще більше розгублена, ніж учора. Вона заметушилась, коли він простяг їй пакунки з тістечками, але поклавши їх на стіл, навіть не подякувала, а жалібно і злякано сказала:

— А Надійка... захворіла.

Він був такий щасливий, що спочатку не збагнув її слів, але потім стривожився.

— Захворіла?... Як?... Чому?

Старенька знову заметушилась.

— Та ви заходьте... Вона чекає... заходьте.

Стискаючи однією рукою скрипку, а другою бузковий цвіт, він проліз поміж шафами і став. Надія лежала в ліжку і, як йому здалось, спала. На темному вкривалі різко вирізьблялась її бліда, худа рука. Спочатку він не міг розгледіти її обличчя, але згодом очі звиклись з напівтемрявою, і Ромаш побачив жовте, ніби вирізьблене лице із загостреними рисами, з тим урочисто спокійним виразом, який з'являється, коли смерть кладе своє тавро.

Ромаш відчув, як холод, кинувшись на нього полозом, обгортає груди, впивається в серце. Йому здалось, що Надія вмерла. Але вона повагом розплющила занадто великі від синців, що окружляли їх, потьмарені очі і злегка обернула до нього голову.

— Прийшли, — більше догадався ніж почув він.

Поклавши скрипку і квіти на стіл, він кинувся до неї.

— Надіїнько... Що сталось? Що з вами?

Десь ззаду почувся жалібний голос старенької:

— Ви б їй сказали, щоб лікаря покликати... не хоче...

— Звичайно, лікаря... Негайно!...

Хвора захвилювалась, обличчя їй боляче зморщилось.

— Мамо... Я ж просила... Ви знову...

Уста їй зовсім по-дитячому засіпались, і на очі набігли сльози.

Ромаш стояв перед нею розгублений, потім приглушеним, чужим голосом почав умовляти, що неодмінно треба покликати лікаря, професора, якщо не заради неї, то заради матері, Юрка і заради нього...

Надія втомлено заплющила очі і відвернулась, а Ромаш кинувся по лікаря.

Годину згодом славетний професор, старий, поважний, з сивим пухнастим волоссям, що окружляло блискучу лисину, і з сердитим лицем, оглянув хвору, а Ромаш, сидячи за шафами і пригорнувши до себе Юрка, мовчки, нерухомо дивився перед себе... Хвилини тягнулись довго, нудно. Ромаш чув, як професор наказував старенькій обернути хвору, потім питав, коли це почалось. Старенька відповідала розгублено, не до ладу, і професор, видко, сердився. Потім настала тиша. Мабуть, професор писав рецепти. Потім він вийшов, обгортаючи свою шию шарфом. Ромаш, поклавши в професорову руку гроші, подався за ним на двір, напружено вдивляючись в нерухомо-сердите лице:

— Ну, що?... Що з нею?... — нарешті спитав він.

Професор одривчасто сказав щось з латині, чого Ромаш не зрозумів, і сердито додав:

— Не треба доводити до такого стану. Медицина — не Бог. Треба було раніш. А тепер занадто пізно. Занадто. Серце знесилене.

— І... Це серйозно?... —приглушеним голосом питав Ромаш.

— Більше, ніж серйозно.

— Але... Може на дачу... Крим... Кавказ?...

Професор нетерпляче покрутив головою.

— Не тепер... Тепер їй рухатись не можна. Коли трішки зміцніє... Подивимось.

— Значить, надія є?

— Надія завжди має бути, до кінця, — повчальним тоном сказав професор.

Потім, наказавши, як і коли давати ліки, і звелівши завтра заїхати по нього, сів в авто.

Ромаш розгублено подивився йому вслід і вернувся до хати.

Надія, як і раніш, лежала в ліжку, але той урочисто-спокійний вираз, що нагадував про смерть, зник з її лиця, очі дивились лагідно і ясно. Вона тихо говорила до старенької, що безпорадно сувалась по кімнаті, перекладаючи речі з одного місця на друге.

— Я казала, не треба кликати лікарів, — говорила Надія. — Вони тільки лякають. Мені вже краще. Вночі було погано. А тепер краще. У мене тільки серце. А з хворим серцем можна жити довго. Тільки хвилюватись не можна.

Ромаш мовчки підійшов і сів біля ліжка. Надія запитливо подивилась на нього і з докором сказала:

— Ну що . . . задоволені?

Ромаш нічого не відповів, а Надія говорила далі:

— Мені вже зовсім добре Я навіть їсти захотіла. Мамо, чуєте?

Старенька зметушилась, побігла за шафи, загримала там і принесла молока і тістечко. Обоє, Ромаш і старенька, допомогли Надії підвестись, підклавши під спину подушку, і принесли їжу.

— Як біля архієрея, — пожартувала хвора і дійсно з охотою їла.

Обличчя їй трішки порожевіло, і в Ромаша зажевріла несмілива надія.

Раптом погляд Надії спинився на бузкових квітах, і радісний промінь пробіг по її лиці.

— Бузкові квіти... Які гарні... Дайте мені...

І, коли Ромаш підніс квіти, вона тонкими прозорими пальцями почала перебирати їх і, зірвавши цвіт, лукаво сказала:

— Знайшла... щастя...

І, усміхаючись, простягла Ромашеві. Потім вона забажала пограти з Ромашем. Він, злякавшись, почав сперечатись, але Надія жартівливо, але й рішуче, нагадала, що їй не можна хвилюватись, а коли він сперечатиметься, вона неодмінно буде хвилюватись.

Старенька допомогла їй одягтись, а Ромаш підвів до піяніна і посадовив її в крісло, підклавши подушку. Потім поставив ноти. Надія спочатку взяла акорд. Потім зняла руки з клявішів і тихо сказала:

— Давайте своє... Українське... Як колись. Пригадуєте?

Ромаш мовчки подивився на

Ів. Григораш

ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ!

"Я — дорога і правда і життя" (Єв. Ів. 14:6).

В одній з останніх розмов з учнями, перед своїм розп'яттям, Ісус сказав: "Я — дорога і правда життя!" В цих словах Христос подає причину, чому Він прийшов на цей світ.

ДОРОГА. Христос відкрив Собою людині Бога. Христос змінив характер світу, почав нове життя, йдучи дорогою свого творця. Тільки йдучи дорогою, що її відкрив Христос, світ може мати щастя і спокій.

Юлій Цезар збудував прекрасну сітку доріг, які були головною системою комунікації. Всі вони вели до Аппійської дороги, а ця остання — до Риму. Інакше кажучи, ця дорога вела до законів, культури і миру в римській державі.

Ісус сказав: "Я — дорога!" Це треба розуміти як дорогу до ближення до Бога, бож цією дорогою людина приходить до кінцевого джерела закону, культури і спокою. Християнська церква повинна йти дорогою учителя, бож, як сказав Христос: "Я дорога!"

ПРАВДА. З незапам'ятних часів люди намагаються вияснити суть правди. Адже Пилат не був перший, що цинічно запитав: "Що то є правда?" Ісус відкрив усю суть справи, виявивши Себе за найбільшу правду. Зокрема Він відкрив три великі правди.

Перша з цих правд стосується Бога. Ісус ніколи не аргументував про Бога. Він Його відкрив нам. Він називав Його Отцем. Він навчав, що Бог — це дух, свята любов. Він говорив, що хто бачив Його, той бачив Бога. Своїм характером Христос був справедливий, святий і праведний. Його життя було кришталево чисте. Його завданням було: відкрити людині Бога, привести людину назад до Отця. Придивляючись до Христа, люди говорили: "Справді Христос як Бог, а Бог як Христос". І ці саме люди почали проповідувати Христову правду. Христос відкрив нам Бога як Отця, що завжди піклується про своїх дітей, яких Він любить і бажає їм добра.

Друга правда, це правда про людину. Маючи в собі божественну і людську природу, Ісус міг відкрити в собі людину. Христос являв собою нормальну людину, терплячи спокуси, проби і досвіди життя, так, як і ми. Він був також ідеальною людиною, бо Він все це переміг. Своїм життям і смертю Христос відкрив нам, якою повинна бути людина, і чим людина може статися через Нього. Любий назареєць показав людині, як далеко вона відійшла від слави Божої; як гріх загніздився в її душі; як вона потребує відпущення, очищення серця, чистоти душі і нового життя, як вона все це може осягнути через ласкаву любов Отця і відкуплення Сина. Ісус відкрив нам, що Бог ніколи не перестає дбати про людей, бо всі люди — це діти Божі, мають в собі іскру Божу. Людство віками намагалося пояснити суть людини і якою вона повинна бути. Наш Господь приніс цю правду для людства: Всі люди — це діти Божі.

Безсмертя — була третя велика правда, що її відкрив нам наш учитель. Власне безсмертя є найголовнішим пунктом заснування першої Християнської Церкви. Перші апостоли мало говорили про народження Ісуса Христа, про Його розп'яття, а найбільше вони говорили про воскреслого Господа. Для них була найважливіша річ перемога над смертю, відкриття нового і величного життя з Богом. "Бо Я живу, і ви жити будете також" — так Він сказав тим, що були з ним. Це була велика правда, що запалила їх душі.

Воскреслий Христос, який живе і царює, є найкраща запорука для всіх віруючих, що смерть на землі як це було з ним, є тільки звичайним переходом до більшого і величнішого життя з Богом.

ЖИТТЯ. Дорога і правда становлять великі відкриття для людини. Проте Ісус додав ще одно, коли сказав: "Я — життя!" Життя! Який глибокий зміст і суть заховуються в слові життя для людини! В літературі написано чимало про чоловіків і жінок, які відважно боролися за життя. Якщо люди змагаються, щоб серце їх довше билося, щоб кров циркулювала в їх жилах кілька днів довше, то з якою посвятою ми повинні змагатися за вічне життя.

Ісус сказав: "Я — життя". Так, Ісус воскресення і життя. Він прийшов, щоб люди життя мали і надто мали. Надто життя! Чи ми можемо від кого іншого отримати це життя, крім нього?

Будда навчав іти призначеною дорогою. Ісус сказав: "Я — дорога!"

Сократ писав про великі правди і говорив: "Пристосовуйтесь до них". Ісус сказав: "Я — правда!"

Як люди не намагалися дати вичерпне пояснення, що таке життя, і все марно. Ісус сказав: "Я — життя".

Християнська релігія — це релігія життя. Наш Відкупитель живе. Його життя — це наше життя. Криниці цілющої води, що заспокоювали його спрагу, можуть заспокоїти нашу спрагу. Дух, що був його провідником, готовий бути і нашим провідником, бо Він жив і ми можемо жити так само. Про це життя Ісус сказав: "Я виноградина, ви віття" (Єв. Ів. 15:5а). Як відрубане віття висихає і не дає овочів, так і душа, відлучена від Христа, вмирає, а залишаючись з Христом, живе вічно.

Життя з його таємничим оточенням — найбільша дійсність нашого щоденного досвіду. Скажімо, пожива, яку ми щодня споживаємо, стає кров'ю, кістками і мускулами, або земля, повітря, світло сонця і вода перетворюються на прекрасні квіти, або смачні овочі — все це складові частинки нашого щоденного досвіду. Так і наше життя в Бозі з Христом. Життя християн, що пізнали Христа, являє собою найбільшу дійсність досвіду, бо Господь наш живе і дає життя.

Один мудрець стверджував, що:

Без дороги нема ходу!
Без правди нема знання!
Без життя нема живучости!

Ісусе Христе! Ти — дорога, і правда і життя! Веди нас твоєю дорогою і допоможи нам пізнати правду, і даруй нам під достатком життя!

ней. Йому згадався вечір у консерваторії, присвячений Шевченкові, коли Надія з'явилася в українському вбранні, з вінком на русявому волоссі, в барвистих стрічках, у блакитній вишиваній корсетці. Така рожева, юна, радісна... А тепер сидить вона зломлена, з блідим змученим лицем, на якому життя поклало товро страждання, болю...

Жаль, туга за щастям стисли йому груди. Майже такий самий блідий, як і Надія, він безсило сперся на піаніно.

І раптом десь у ньому забриніла тужна, далека пісня, що зродилась у степах, без краю широких, злетіла на села і пораненим птахом билась у вишневих садках.

Ромаш підвів смичок. І звуки зірвались, полинули.

Спочатку тихо шелестіло жито, розповідаючи про минулу славу, про життя козацьке, неспокійне, але величне. Потім налетіла буря, що руйнує все на своєму шляху, вириває з корінням могутні дерева...

І забриніла пісня, повна страждання, горя розпуки. То мати плакала, тужила... А шляхом ішли її діти, закуті в кайдани, знесилені, змучені. Йшли, падали, вмирали і знову йшли.

Це було верхів'я творчости, до якої Ромаш не сягав досі. Нестримані, могутні звуки, плакали, рвались, благали, бились об стіни хижки... І разом з ними рвалось і благало його серце...

А на столі розкішні, блакитно-фіялкові вінчики бузкового цвіту купались у промінні весняного сонця, розповідаючи про те невмируще, безмежне, що горе робить радістю, а смерть — безсмертям, і посміхались лагідно і ніжно.

"Harry and John Get Even"

by Lloyd J. Christie

Harry Hill and John McKinley were boyhood chums; they had lived all of their young lives on the outskirts of Centerville, and within walking distance of the many farms nearby. The boys in the fall had always gone together and gathered hickory nuts on Mr. Moore's farm. There were several big trees in the woods there, and Mr. Moore, the owner had never bothered to gather any more nuts than he wanted for his own use. "Just help yourselves, boys", he always said, and Harry and John would each gather a large bag full for the winter months.

During the past summer, Mr. Moore had sold his farm to Mr. Selby, and had gone to live with his daughter in the city. Harry and John had never given it a thought as to not being allowed to harvest the nuts as they had in the past years. When the first sign of frost arrived and the nuts came tumbling down, they went as they had been accustomed to doing, with their bags and coaster wagon.

It was a crisp Saturday in early October; the skies were blue, the trees brilliant in coloring, the air

(Continued on p. 8)

"HARRY AND JOHN GET EVEN"

(Continued from p. 7)

invigorating—one of those days when it seems especially good to be alive.

Harry and John talked of the fun that they would have during the coming winter months as they walked along the road to the old Moore farm. "John", said Harry, "do you think that we will be able to go with the Sunday school group on the weiner roast this Friday? If we have enough nuts, we might get our mothers to make us a cake to take along."

"I don't know," replied Harry; "we will have to see how many nuts we will have. I should truly hate to miss the weiner roast. I have been looking forward to it for a long time."

As the boys were walking along the road they noticed that the squirrels were having a good time too. The squirrels knew that the nuts were ready to be gathered and this was the time for work. It was also a graud day to play, and they scurried around and peeped at the boys from behind the branches.

After stopping to watch the squirrels for some time, they began their self-appointed task of gathering the nuts. Before they knew it they had spent the morning. In all too short a time their appetites warned them that it was time for them to go home.

"Before we go," said Harry, "let's get all the nuts together and divide them evenly."

"Yes, Harry, it would be a good idea to do it now and then we would not have to do it later."

The boys gathered up their smaller piles and piled them into one great heap and sat down to fill their bags. "Before we put them into our bags, let's each take five at a time," said John. "You take five and then I'll take five until we get them all." Finally with each taking two of the last four left the job was done, and they got up to put the bags into their wagon and start home.

Suddenly they had a feeling that someone was watching them. They then heard a queer sort of laughter, and in a moment Mr. Selby stepped before them with a bushel basket in his hands.

"I am much obliged to you boys," but his voice did not sound in the least grateful. "You have saved me a lot of work and trouble by picking up my nuts (he did emphasize the MY), and now I'll thank you to put them right here into this basket of mine."

Harry seemed stunned with amazement, but John hastily said, "I guess we will not; Mr. Moore always lets us pick a few nuts for ourselves."

"Well, I'm not Mr. Moore. You surely know that; and if you know what is good for you, you will put those nuts, every last one of them into this basket and do it quickly. I have a good mind to have you arrested for stealing; how would you like that?"

Stealing! How that terrible word stung; how well the boys remembered their Sunday school lessons. The Commandment said, "Thou shalt not steal." But, sensing the fact that they had not asked permission to gather the nuts, they emptied their bags, and turned homeward. The whole thing had been so sudden that neither boy made even a hint of an apology.

As soon as the two were out of reach of Mr. Selby's ears, Harry, who usually had quite an influence on John, began to talk of getting even.

"I cannot agree with you there," said John. "Remember the proverb that we had last week in our lesson?"

"I do," replied Harry. "I am sure that you mean the one from chapter 15, 'A soft answer turneth away wrath, but grievous words stirreth up anger'."

"I cannot see where it would apply to us," said Harry.

Neither boy at heart was a bad boy, but Harry felt that he should do something to get even, though this was something out of their line of thought and actions.

Cows were grazing in the new owner's pasture. It was Harry who suggested, "We might let down the fence, and his cows would wander away. Only that might hurt the cows if they would get in the road. I shouldn't want to hurt the cows."

All the way home the boys talked of how they could get even with Mr. Selby, but everything that they could think of doing for revenge made them feel mean themselves, and they decided that perhaps they should abandon the idea of paying Mr. Selby back.

Monday, the two met as usual and started for school. They had to pass Mr. Selby's farm, and were still feeling unhappy about the treatment that he had given them. Although when they talked it over with their parents, it was explained to them that there were two sides to the matter.

The trees certainly belonged to Mr. Selby, and so the nuts were also his. He had been very unkind in his method of dealing with them, but what displeased him most was they had failed to ask his permission to take the nuts. He thought that severe dealing was the best way to teach them a lesson.

"He might at least have given us some of them for picking them up," Harry said stoutly. "That was a lot of work, and I guess he would have had a hard time gathering them himself as old as he is."

At the sight of the farm, and the impending Friday night weiner roast, their grievance was brought back in full force. The loss of the nuts brought an additional problem, for without the nuts they could not get Harry's mother to bake a cake, and without the cake to contribute to the weiner roast, it would not be as good. As they passed the barn there stood a great wagon loaded with milk cans ready for the creamery. The two big horses were restless, eager to be off.

Suddenly there was a joyful bark. Pal, Jon's pet collie, had escaped from his kennel and was following John to school. He was full of frolic, and barked at the boys, and ran toward the horses and barked at their feet. They started off, ready to break into a run.

Why, was that not a good way to get even? Pal had come when John thought he was safe in his kennel. He barked at the horses without being told to do so. A capital way to get even!

Now the horses would soon go galloping down the road, upset the wagon no doubt, and spill many of the cans of milk. It would not be the boys' fault at all, and it would serve old Mr. Selby just right. As the horses were getting ready to bolt, Mr. Selby limped out of the barn, shouting and shaking his fist at the boys as though they were scaring his horses to make them run away.

At the sound of Mr. Selby's voice choking with anger, the horses started to go as quickly as they could. He cried, "Whoa," again and again, but the horses were determined to get away.

Suddenly to the surprise of Mr. Selby he saw Harry spring, and with a quick sprint leap to the back of the wagon, crawl over the milk cans, and seize the reins.

Whoa! Whoa! he shouted as he tugged on the reins and attempted to bring them to a stop. Harry was hardly a match for the big team, as he tugged at the reins; it took every ounce of his muscles to bring them to a halt. All the while John was whistling to Pal and managed to get him to heed.

Harry was not strong or skilful enough to turn the big wagon and drive back to the barn. It was all he could do to hold them and keep them under control until Mr. Selby was able to come limping up. He had been near enough to see that the boys had nothing to do with starting the horses and that they had not caused Pal to scare them. He had noted that they had not brought Pal with them, for he had seen the boys' frantic greeting as he dashed up behind them.

The churlish old man was abashed in spite of himself. He shifted about on the wagon-seat as the boys continued on their way to school, with Pal running alongside.

"Boys! Boys! Wait a minute," he called. "Come back a minute."

The boys returned to the wagon, to see what Mr. Selby wished.

"I understand you boys are going on a weiner roast this Friday!"

"Yes, sir," replied Harry, "we hope to"

"Well, you boys did me a good deed, and I'd like to show my appreciation if I may," was Mr. Selby's reply. "I have several bushels of apples and a few gallons of apple cider that you can have if you would like."

"Thank you," the two boys echoed in unison.

"And say, boys, you can stop on your way back and get those nuts too; I have no use for them and you will be quite welcome to them."

"Thank you, sir," Harry and John answered politely.

With that the boys continued on their way to school, discussing the latest turn in events. "Well, I'm glad that nut business turned out the way it did, aren't you, Harry?" nodded John.

"We will have nuts so that our mothers can bake the cakes, and we will have cider and apples to go with it," was John's last remark.

More than once, when they cracked and shelled the nuts together in the weeks that followed, the boys quoted Scripture verses to each other, such as, "Love your enemies, do good to them which hate you," and "As ye would that men should do to you, do ye also to them likewise," for the boys knew their Bible well.

(The Instructor)

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 6-7. Торонто, Онт. Червень-Липень 1954 June-July Toronto, Ont. Рік XV. Число 6-7.

ВІРА АВРААМА

"І Бог сказав: Візьми сина твого, єдинюго твого, що його ти любиш, Ісаака; та йди в Морія землю, і там принеси його у всеспаленнє-жертву на одній з гір, про яку я тобі скажу". — І Мойс. 22:2.

Огонь загартовує сталь, вона стає кращa. Огонь переплавляє і очищає золото. Випробуваниям Бог зміцнює віру своїх дітей. Віруючий, прийнявши Христа, вважає що його життя буде вкрите квітами, але скоро розчаровується. Бог, зміцнюючи випробуваниям нашу віру, дає нам ще більші випробні завдання. Христос закликав своїх дітей до боротьби. Його церква войовинча Кожний її воїн, вийшовши переможцем з одного змагання, має перед собою нове. Воїн Христа відпочне тільки в славі у ніг свого Спасителя.

В життєвій боротьбі ми ніколи не самі, з нами наш Бог і Спаситель. Він сказав. "І ось я з вами до кінця віту". В цій боротьбі, хоч часом ми можемо зазнавати тимчасових поразок, але ми впевнені, що переможемо.

Бог зміцнює нашу віру і приготовляє нас прийняти його благословення через випробування Авраам пережив ряд великих випробувань і вийшов переможцем. На початку його духового життя Бог випробовував Авраама в його любові до батьків і Бога. Бог наказав йому покинути батьківщину, батьків і мандрувати в іншу країну і жити там серед чужого народу. Виконанням цього наказу Аврам довів, що він любить Бога більш ніж батьків і батьківщину. і

Коли Авраам був на схилі віку, Бог наказав йому принести свого єдиного улюбленого сина в жертву. Це випробування найтяжче. Кожне слово наказу являло собою для Авраама неначе гострий меч. "Візьми сина твого, єдинюго твого, що його ти любиш"... Хто з нас не похолодів би від цих слів? Взяти сина, що його любиш в всій серцем, і власною рукою позбавити його життя, життя єдиного сина! Уявіть тільки собі: дитині, що ви пестили з малих літ і вважали найбільшим багатством, що його дав дам Бог, ви повинні заподіяти смертельну рану. Замість сина Авраам був готовий віддати все своє багатство, навіть власне життя. Проте наказ був: "Візьми сина твого"... Якби хто інший мав виконати цей наказ Авраамові було б легше. Якби один з його слуг мав принести цю жертву, Авраам не відчував би такого гострого жалю. Так ні, Авраам власною рукою повинен був тримати ніж, що по ньому мала стікати кров його власного сина.

Три дні Авраам роздумував. Щоб дістатися до місця, де він мав принести свого сина в жертву, треба було три дні. Отже три дні, дивлячись на сина, він милувався його очима, прислухувався до його голосу, знаючи, що незабаром від його власної руки ці очі закриються і голос замовкне навіки. В ті дні Авраамові пригадалося, що Бог пообіцяв розмножити його потомство, як пісок морський, і ось його один син має вмерти. Його душа з усією силою повинна була чинити опір цьому. Він знав, що Бог сповнений любови, милосердя і доброти. Він знав усі накази і заповіді Бога. Отже останній наказ був для нього цілком незрозумілий, бо він йшов врозріз з усім тим, що Бог йому відкривав і наказував досі. Так само перед його очима вирисовувалася його майбутня репутація. Адже дружинив, мати Ісавка, після його повернення, запитала б: "Де син мій?"

Всі сусідні племена вважали його за кривавку людину, що підносив руку на власного сина. Проте Авраам знав, що його Бог, то Бог світла і правди, що в ньому немв темряви. І не зважаючи на те, що він не міг зовсім зрозуміти наказу, він мав настільки глибоку віру в святість Бога, що без вагань, спротиву, чи благань змінити наказ, готовий був принести свого сина в жертву Виконання волі Божої для Авраама було важливіше ніж його власне.

(Продовження на 2 стор)

А тим часом учні просили його й казали: "Учителю, їж!" Він же сказав їм: "Я маю поживу, що ви про неї не знаєте". Учні ж його говорили між собою: "Хіба хто приніс йому їсти?" Каже їм Ісус: "Моя пожива — чинити волю того, що послав мене, довершити його справу. Чи не кажете ви: Ще чотири місяці й настануть жнива? А от кажу вам: Підіймість свої очі та гляньте на ниви, як пополовіли вони вже до жнив! А хто жне, заплату приймає і збирає плоди на життя вічне; щоб хто сіє і хто жне — разом радувалися." (Єв. Ів. 4:31-36)

Т. Довгалюк

Гей, живіть, не вяньте!

Гей, живіть, не в'яньте,
Гей, цвітіть весною!
Гей, живіть красою воскре-
На всміхнені небо (сення;
Подивіться, гляньте!...

Океан синявн, проблеми зорин-
Бог до серця мовить; (ня—
Ласка втіх весняних,
Струї мрій рожевих,
Зроджує змагання...

Тіштесь боротьбою,
Тіштесь змаганням!
Подолаєм злобу;

Працюю дружньою
З Божою рукою
Вирвем долю з гробу!..

Життя повне чарів,
Життя повне віри;
Віра кріпить сили,
Підійма з могили,
Гей, живіть, не сохніть,
Розганяє хмари...

Ізза хмар сіяє
Промінь щастя й слави;
Бог благословляє,
Душа обновляє
Співом заграви...

"Пізнання себе самого полягає не в тому, щоб пізнати до найменших подробиць своє тіло, а в тому щоб пізнати свій дух, який панує над тілом.

Тіло людини розпадається, але дух, що живе в ній - вічний. Отже людина, яка живе життям духа, має життя вічне. Те, що люди називають смертю, не являє собою знищення життя, а тільки переміну форми життя, перехід до нового життя".

(Гр. Сковорода)

Молитва подяки

Всемогутній Боже, Отче вселаскавий! Від щирого серця дякуємо тобі за всю твою доброту і ласку до нас і до всіх людей. Дякуємо тобі: за всі твої благодаті цього життя і найбільше за твою неоцінену любов у відкупленні світу через Господа нашого Ісуса! Христа, за одержані ласки і за надію на вічне життя. Всесвятий Господи Боже! З глибини нашого серця благаємо тебе: прости нам наші минулі провини і перебувай з нами по всі дні життя нашого; оберігві і керуй нами у всіх пробах і спокусах наших, щоб могли ми зростати в благодаті твоїй і з радістю скінчити своє життя. Молимо тебе: допомагай нам достойно, з вдячністю, відчувати твою безмежну ласку, прославляти Тебе, не тільки устами нашими, а й всім нашим життям, сповненим святости і справедливости; у Христі Ісусі Господі нашому, якому з Тобою і Святим Духом нехай буде честь і слава навіки вічні. Амінь.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ "ЄВ. ПРАВДУ?"
ЯКЩО НІ, ТО ЗРОБІТЬ ЦЕ СЬОГОДНІ!

ВІРА АВРААМА

(Закінчення з ст. 1)

ві почуття і розуминія, ніж репутація його ввасного імени.

Порівнюючи свою готовність виконувати волю Божу з готовністю Авраама, ми бачнмо, що наша віра стає невірством. Адже чвсом ми не можемо додержати звичвйної заповіді, встановленої тільки для нашого добра. Часто на угоду здичавілим невіруючим неукам ми готові зректися свого Спасителя. Часто наше найбільше бвжання полягає в тому, щоб не стільки виконувати волю Божу, як старатись бути таким, як і всі. Навіть коли ми виконали будьякий наказ, то ми негайно сподіваємося великої нагороди від Бога, особливо коли нам довелося трохи перетерпіти за нашу праведність. Якщо все це вважати за віру, то що тоді треба назвати невірством?

Вірв Авраама була цілком правдива. Візьмімо хоч би поводження Авраама під час того як, його випробовував Бог. Діставши наквз, він, не намагаючись переконати Бога, що цього не слід робити, без будьяких вагань виконує його. Авраам не благає Бога змінити наказ, а вважає своїм обов'язком його виконати. Це велика наука для нас. Маючи до виконання певні обов'язки, ми не повинні благати Бога звільнити нас від цього. Сперджен наводить про це прекрасний приклад. Він говорить, що коли ви бажаєте, щоб вода не замерзла, треба її мішати. І справді. Спочвтку вода вкривається тонким прозорим шаром льоду, а через якийсь час цей шар стає твким товстим, що по ньому возом можна їхати цілком безпечно. Так само буває і з совістю. Якщо ми будемо нехтувати вимоги голосу совісти і накази Бога щодо дрібних речей, то наша совість поволі вкриється льодом, цілком скам'яніє. Наш обовязок — покорятися голосові Бога в нашому серці.

Авраам не намагався уникнути виконання свого обов'язку, навпаки, він виконував його, від щирого серця. Він подбав усунути всі дрібниці, що могли б стати на перешкоді виконати наказ. Авраам, як голова племені, не посоромився наколоти дров для всеспалення і взяв огонь. Як часто ми, маючи до виконання наказ слова Божого, нматаємося довести, що так неможливо зробити, що наше життя залежить від тих чи інших обставин і т. д. Мудрий Авраам у виконанні волі Божої не визнає жодних перешкод, навіть найдрібніших. Він робить усе, щоб наказ Бога виконати щиро й віддано.

Через три дні Аврвам прибуває на місце всеспалення, залишаючи слуг під горою, він з сином піднімаються на гору. Ісавк, як доросла людина, міг досить легко не скоритися бвтькові, проте він виявляє велику віру, як і батько, і покірно дає себе зв'язати і покласти на жертовник. І коли "Простяг Авраам руку свою, щоб узяти ножа заколоти сина свого", ангел Господень зупиняє його.

Вірою Авраам приніс Ісаака в жертву. Він вірив, що Бог сповнений світлом, любови і милосердя, воскресить Ісаака з мертвих. Віра Авраама перевершила всі його міркування, страхи, сумніви. Він настільки вірив у святість і любов Богв, що скорше готовнй був зректися себе, ніж свого Творця.

Ми так само маємо накази від Бога. Бог дав нам їх не для виправдання нашої віри, а для нашого власного добра. Як же ми ставимося до тих наказів? Здебільшого ми їх зневажаємо, мовляв, так роблять усі. Чи можна це вважати за віру?

Така віра має щось спільного з вірою Авраамовою? Чи може вона принести нам благословення і силу?

За послух Авраам мав велику від Бога нагороду. Випробування його припинилося. Ісвак залишився живим.

Авраам усвідомив, що Бог не шукає всеспалень, а присвяченої живущої душі. Бог не потребує будьяких приношень. Справжня жертвв для Бога це покаяние серце. Тілесну жертву, приношення Ісаака, Бог відкинув, проте жертву душі Аврвама, його присвячения і віру, Бог прийняв і в нагороду сказав йому: "Велико благословлю тебе, і розмножу твій рід як зорі небесні". Це благословення здійснилося. Рід Авраама став "як зорі небесні", бо кожна дитина Божа, що примирилась з Богом, через Ісуса Христа, належить до насіння Авраамового по вірі.

У цьому випробуванні Аврвам набув глибокого і цілковитого знання Христа, який казав жидам: "Авраам, рад був побачити день мій, тв він побачив і зрадів". (Єв. Ів. 8:56).

Якби віруючі корилися нвказвм Бога і вимогвм слова Божого і совісті так віддано, як Авравм, то цей світ виглядав би зовсім інакше і церква не була б в такій зневазі.

Нехай Бог подасть нам бажання і сили мати відвагу додержуввтися нвших переконань.

Т. Бай

"МИЛОСЕРДЯ ХОЧУ, А НЕ ЖЕРТВИ"

"Іди й ти роби так" — Єв. Лук. 10:37

В притчі про "Милосердного самвряиина" мвємо п'ять характерів: законник, священик, левіт, самарянин і "чоловік один". Перші три належали напевно до одного нвроду і однієї релігії. "Чоловік один", що йшов з Єрусалиму в Єрихон, не міг бути жидом, якщо зважити ставлення до нього левіта.

Законник, один з церковних стовпів, ставить Ісусові цікаве питання: "Що робити, щоб мати життя вічне?" Таке питання вперше поставив мвкедонський наставник темниці Павлові: "Добродії, що мені робити, щоб спастися?" — Діян. 16:30. "Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся ти і дім твій" — була відповідь. Ця відповідь показує, яке важливе місце посідає Ісус у серцях тих, що його пізнали і за ним пішли. Він посів місце закону і старих пережитих форм релігії. Ісус став втіленою любов'ю і правдою. Для законника відповідь Сили та Павла була б богохульством. Тому Ісус, знаючи упередження церковного мудреця, відповідає питанням: "В законі, що написано? Як читаєш?" Щоб наслідити життя вічне, законник читав, знав, тлумачив закон; в такий спосіб він любив Бога. Так розумів він першу заповідь: "Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всією думкою твоєю."

Священик виконував закон любови приношенням жертв, молитввми за свої і людські гріхи, бувши посередником між Богом і людьми.

Левіт служив в Христі; він був старшим брвтом.

Якщо легко було церковним проводирам виявляти свою любов до Богв, то не так легко було їм з виконанням другої заповіді — "люби ближнього свого, як себе самого". Жиди вважали, що жид може бути ближній тільки для жида, що ближнім може бути той, хто належить до даного народу, його релігії і церкви.

Для Ісуса поняття "ближній" охоплює ціле людство; Ісус застосовує це поняття до всіх людей. Підкреслюючи у своїй притчі "один чоловік", Ісус цим показує, що цей чоловік може належати до якого-небудь народу. Всі люди— ближні. І справді. Як можна не любити брата, якого ти бвчиш перед собою, й любити Бога, якого ти не бачиш? "Ото ж бо віра чиста і неопоганена перед Богом і Отцем, щоб відвідувати сиріт і вдовиць у горю їх, і держати себе неопоганеним від світу". — Яків 1:27.

Релігія, неначе дерево: для свого зростання потребує сонячного проміння. Вона повинна мати глибоке коріння в серцях людей. Інакше вона загине як гине дерево, що не має коріння в землі. Отже релігія згаданих церковних провідників не має коріння, не дає жодної користи людям. Вона мертва, оповита формою й словами, не має живих сил для зростання.

В самаряннні ми бачимо віру, що має коріння, дерево й віття. Це жива віра. Ісус підкреслює, що самарянин мав серце правдивої любови, що його віра вкорінилася глибоко в спасенню людськости. Ісус радив фарисеям: "Отже ідіть та навчіться, що значить: "Милосердя хочу, а не жертви" Л Єв. Мат. 9:13. Самарянин ділом довів милосердя; священик і левіт приносили жертви і проповідували тільки СЛОВА.

Ми, християни, повинні запалитися світлом любови, правдою Божою і боротися проти всього, що псує, принижує людську гідність і вартість людини. Що ж робити, щоб мати життя вічне? Людство тепер тяжко хворе, шукаючи відповідних ліків. Ці ліки ми маємо в Христовій любові. Треба тільки любити Бога і ближнього не лише словами, а й ділами. Наша віра повинна зростати в любові Божій до людей, відсвіжувані в його првввді і силі. "Отже ідіть тв навчіться, що значить: Милосердя хочу, а не жертви".

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

Нове народження є одна з найважливіших передумов для нашого спасіння, бо без такого народження немає спасіння. Нове духове народження потрібне кожному з нас тому, що в Адамі всі згрішили і втратили свою первісну невинність, тобто — святість і невинність первороду.

Разом з Адамом ми всі відпали від первісного святого стану і повикрали духово. Слово Боже підтверджує це: "В Адамі усі вмирають". — 1 Кор. 15:22.

Ми вмерли в Адамі тілесно й духово. Ця духова смерть спричинилася до того, що ми зовсім позбулися, втратили в саду усе невинне й святе. Замість цього ми охопленні такою зіпсованістю, що слово Боже б'є тривогу і говорить:

"...нема праведного нікого, нема, хто розумів би, нема, хто шукав би Бога, всі відхилилися; якуті нікчемні стали; нема, хто робив би добро, нема вже до одного. Гріб відчинений — горло їх язиками своїми підводили; отрута гадюча під чубами їх; яких уста клятви і гіркости повні; скорі ноги їх проливати кров; руїни та злидні на дорогах їх; а дороги миної (вони) не пізнали. Нема страху Божого перед очима їх." — Рим. 3:10—18.

Це все стосується людей, що не народжені від Бога Святим Духом.

Тілесне життя людини починається з моменту народження від батьків, і духове народження від Бога через св. Духа. Ми стаємо членами людського роду через народження; членами Божої родини ми стаємо через народження від Бога. Перевихована, приєднання до будької церкви, побожність, надхнення настанов "чинити добрі діла", відвідування церкви, підтримування церковної справи, сповідання в гріхах і навіть участь у Господній Вечері, не можуть дати нам нового життя. Господь сказав: "Повинні ви народитися згори". Єв. Ів. 3:7. Наша природа, в наслідок гріхопадіння — цілком зіпсута. Але Бог, з великої любови до упалої людини, дає їй нове життя, бо: "Хто в Христі, той нове створює". — 2 Кор. 5:17.

Ми потребуємо переродження, тобто народження згори, від Бога, бо без цього ми мертві через Адамове гріхопадіння і наші власні гріхи. Знаючи це, Господь сказав: "Коли хто не народиться згори (від Бога), не може бачити царства Божого. Повинні ви народитися згори". — Єв. Ів. 3:3—7.

Ми потребуємо народження згори, від Бога, ради нашого спасіння, бо і "...не з діл праведних що ми робили, а по своїй милости спас нас купелею новонародження та обновлення св. Духа". — Тим. 3:5.

Ми потребуємо нового, тобто духового народження згори, від Бога, бо без нього ми грішники, зовсім пропащі. Ми маємо розум, проте ми не розуміємо того, що Боже. Ми маємо очі, але ми не бачимо самих себе і нашого зовсім безпорадного стану. Ми маємо й вуха, однак ми не чуємо слова Божого і його святої поради: "Шукайте Господа, поки можна знайти його; кличте його, коли (Він) до вас близько. Нехай безбожник путь свою покине, а беззаконник помисли свої та нехай обернеться до Господа, а Він помилує його; і до Бога нашого, бо він на ласку пребагатий". — Іс. 55:6.

Народження згори — велика таємниця. Ми не розуміємо цього, бо наш розум не може цілком осягнути цієї таємниці. Ми не знаємо, коли воно починається, де і як може кінчитися. Господь порівнює його з вітром: "Дух (вітер), де хоче дише (віє), голос його чути, та не знаєш, звідки він виходить і куди йде; так усякий народжений від Духа". — Єв. Ів. 3:8.

Нове, тобто духове народження, неможливо описати, розумом осягнути, показати, оглянути, бо це не тілесний прояв, а духовий чин Божий, який змінює, тобто перероджує наше внутрішнє єство, нашу душу, уміння й характер.

Народження згори від Бога, це відмінення або відновлення нашого серця, про що молився цар Давид, коли він казав: "Створи мені, Боже, чисте серце, і віднови в мені духа сильного." — Пс. 51:10. Народження згори — це особиста переміна доконана в душі людській св. Духом. Це переміна в людині всього її духового єства, тобто природи, відновлення її розуму, а в душі образу Божого. Це називається "новим народженням, воскресенням, початком нового життя, смертю для гріха, а життям для праведности; переходом з темряви у світло, з впровадженням Божої природи в нашу душу, відновленням Божого образу в нашому житті, нове духове творення Боже, вивершене в нашому внутрішньому єстві".

Бог обіцяє все це в його святому слові тим, хто бажає покаятися й покоритися йому, кажучи: "І віддму вам нове серце і дам нового духа, і викину кам'яне серце з вашого тіла, а дам вам серце тілесне."— Єз. 36:26. Народження згори, від Бога, це початок життя нашого Господа Ісуса у нас, як ап. Павло каже: "Христос живе в мені." — Гал. 2:20. Сам Христос сказав: "Перебувайте в мені, я в вас." — Єв. Ів. 15:4. Через тілесне народження ми стаємо наслідниками смерти, а через народження згори — наслідниками життя і безсмерти. "Раз народжена людина має вмерти два рази — тілесно й духово, а два рази народжена людина умре тільки раз — тілесно; після цього прийде її воскресення і вічне життя в небесах".

Людина, народжена згори, раптом прокидається з духового спання, починає виявляти ознаки духового життя; у своїх вчинках вона стає жвава, діяльна, очі її душі прозріли; вона стає здатна узріти свій безпорадний, грішний духовий стан і починає сорюмитися свого попереднього життя; духовий жах охоплює її і вона, повернувши лице своє до Бога, починає благати прощення, як митник, коли він казав: "Боже милостивий, будь мені грішному". — Єв. Лук. 18:13. Така людина починає вірувати в Ісуса Христа, готова з дорогою душею прийняти його за свого Спасителя, свого Господа, як свого Бога.

Перероджена людина починає робити добро, давати нові плоди, плоди св. Духа, якими є: "Любов, радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, стриманість". — Гал. 5:22 - 23. Святий Дух дає такій людині нове життя, життя вічне, що про нього Ісус каже: "Істинно, істинно глаголю вам: Хто слухає слово моє і віруе в Того, що послав мене, має життя вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти у життя". — Єв. Ів. 5:24.

Боже Всемогутній! Допоможи нам, в ім'я Ісусове, усвідомити потребу народження згори, від Бога, і знайти його в св. Дусі

(Дм. Галенда — "Що нам робити, щоб спастися?")

Т. Шевченко

Давидові псалми

Псалом 1

Блаженний муж на пукаву
Не вступає раду,
І не стане на путь злого,
І з лютим не сяде.
А в Законі Господньому
Серце його й воля
Навчається, і стане він —
Як на добрім полі
Над водою посаджене
Древо зеленіє,
Піходом вкрите. Так і муж той
В добрі своїм спіє.
А дукавих, нечестивих
І слід пропаде, —
Як той попіл, над землею
Вітер розмаже,
І не встануть з праведними
Злії з домовини;
Діла добрих оновляться,
Діла злих загинуть.

Псалом 12

Чи ти мене, Боже милий,
Навік забуваеш?
Одвертаеш лице своє,
Мене покидаеш?
Доки будуть мучить душу
І серцем боліти?
Доки буде ворог лютий
На мене дивитись
І сміятись?.. Спаси мене,
Спаси мою душу,
Да не скаже хитрий ворог:
— Я його подужав. —
І всі злії посміються,
Як упаду в руки,
В руки вражі. Спаси мене
Од лютої муки!
Спаси мене! Поклонюся
І воспою знову
Твої блага чистим серцем,
Псалмом тихим, новим.

Псалом 52

Пребезумний в серці скаже,
Що Бога немае,
В беззаконії мерзіе,
Не творить благая.
А Бог дивиться: чи є ще
Взискающий Бога?
Нема добре творящого
Нема ні одного!
Коли вони, неситії
Гріхами, дознають?
Тдять люди замість хліба,
Бога не згадають.
Там бояться, лякаються,
Де страху й не буде.
Так самі себе бояться
Лукавії люди.
Хто ж пошле нам спасеніе,
Верне добру долю?
Колись Бог нам верне волю,
Розіб'е неволю.
Восхвалимо Тебе, Боже,
Хваленіем всяким;
Розрадуеться Ізраїль
І святий Іаков.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видав М. Фесенко

Адреса редакції:
606 Dovington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

EU 9282

ГАРТ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5870; Дом. RA 6062

Цікаві факти

Нашого полку прибуло

("Канонізація нових святих")

"Наша Мета" (ч. 23, 1954) у-рочисто іформує читачів, що святіший отець Пій XII 29 трав-ня 1954 р. проголосив папу Пія X святим. "Н.М." пише:

"...Новий Святий Католиць-кої Церкви — Папа Пій X по-ходив з Венеції і вмер у 1914-му році в перших днях І. світо-вої війни, що її мимо своїх зу-силь не міг здержати. Від року 1712 аж донині не був ніякий Папа проголошений Святим, щойно Пій X-ий доступив тієї великої слави, що був в суб-оту винесений на престоли всієї Католицької Церкви.

...Тисячні маси духовенства і вірних вносили оклики на честь Папи, як він засів на ви-сокому троні при вході до ба-зиліки і проголосив: "Ми рі-шаємо й проголошуємо бла-женного Папу Пія X Святим та висуємо його до катало-гу Святих".

Роздались радісні оклики й оплески тисячних мас, з коп-ули базиліки св. Петра загули дзвони, до яких прилучилися дзвони 300 інших церков Ри-му, співаючи гими слави на честь нового Святого. Водно-час з фасади церкви знято за-слону, з-під якої показався об-раз нового Святого — Папи Пія X."

Має роботу папа, має робо-ту і "Наша Мета". За досить короткий час "Н.М." (ч.25, 1954 р.) знову довідомляє, що:

"В неділю, 03. червня ц. р. Св. Отець Пій XII проголосив п'ятьох нових Святих Като-лицької Церкви в часі велича-вої церемонії на площі перед церквою св. Петра в Римі. Це — після проголошення Папи Пія X святим в суботу 29. трав-ня ц. р. вже друга канонізація у цьому Марійському Році.

Між п'яти новими Святими є хлопчина, Доменко Саніо, як-ий помер у 1857 року недале-леко Торіна в чотирнадцятому році життя... Це перший хлоп-чина в історії Церкви, прогло-шений Святим, хоч не поніс мученичої смерти. Багато чуд записано за його причиною."

На закінчення "Н.М." пові-домляє, що "після тих канові-заційних торжеств Св. Отець покидає Ватикан та удається до своєї літної віллі Кастель Гандолядо на відпочинок."

По роботі і плата. А робота щодо проголошення святих, хоч і поплатна, але надзвичай-но тяжка... Пора, пора й від-почити, бо через деякий час треба буде придумати і чуде-са для всіх "нових святих".

Гр. Сластенко

За що купили, за те продаємо...

"Молитва Папи Пія XII на Марійський Рік" ("Наша Ме-та" ч.19, травень 1954) своєю суттю майже не різниться від легенд про поширення культу Богородиці, хіба що тільки ширше розгорнутими думками славословлення, яке місцями буквально зневажає постать Богородиці. Візьмімо хоч би такі уривки:

"...Хоч ми принижені наши-ми провинами і пригнічені на-шою безмежною ничтожністю, проте подивляємо і славимо незрівняні багатства величних дарів, якими Бог наділив Тебе, понад усі інші сотворіння від першої хвилини Твого Зачаття аж до дня, коли, по Твоїм Вне-бовзяттю, Він коронував Тебе Царицею Всесвіту. О, хрусталь-не Джерело віри, скупай наші уми у вічних правдах. О, пахуча Лелію всіх святостей, полови наші серця Твоїм небесним запахом. О, Побіднице зла і землі, натхни нас глибоким страхом перед гріхом, який ро-бить душу огидною для Бога і невольницею пекла.

О, улюблена Богом, вислу-хай гарячих благань, які підні-маються з кожного серця в цьому присвяченому Тобі ро-ці. Нахилися ніжно над нашими болючими ранами. Наверни зних, висуши сльози засму-чених і пригнічених, потіш у-богих і покірних, втамуй нена-висті, осолоди жорстокість, а стережи квіту чистоти у моло-ді, хорони ск. Церкву, дай, щоб люди відчули привабливість християнської доброти. В Твоє-му імені, що гармонійно від-бивається у небі, хай люди пі-знають, що вони є братами та що наші є членами одної ро-дини, над якою нехай зведно світить сонце загального і щи-рого миру."

А на закінчення:

"За кожноразове відмовлен-ня тієї молитви, з набожністю і з розкаянним серцем, вірні зискують 5 років відпусту.

Відпуст повний можна одер-жати за відмовлення тієї мо-литви в день Непорочного За-чаття 1954-го року і в усі су-боти Марійського Року під звичайними умовинами (Спо-відь, св. Причасть, молитва по намірі св. Отця)."

Молитва проиизана традиці-єю поширення культу Богород-иці. Словом, за що купили, за те продаємо. За "відмовлення" "вірні зискують 5 років відпу-сту", "повний відпуст" і т. д. Забув "Св. Отець", що Єдиний Спаситель — це Ісус: "І немає ні в кому другому спасіння, бо й нема іншого імени під небом, даного людям, щоб ним спаса-тися нам." — Діян. 4:12. Отож

"Відкиньте від себе усі забо-бони,
До Божого Слова зверніться,
Ні в кому другому спасіння немає!
Хто вірить в Христа, той Спасеться!
Ходімо,— пора! Ходім до Христа!

П. Б—ий

Сором і жах!

(Посвячення дзвонів, запрошується кумів, тривала памятка в парохії . . .)

Звичайно кожна редакція за-стерігає собі право не відпові-дати за зміст оголошень. Але за мову й стиль повинна від-повідати. Тим часом дуже час-то в наших часописах ми має-мо, наприклад, такі оголоше-ня:

"Дня 13. червня ц. р. в Свято Сошествія Св. Духа відбудеться
у Виндсорі, Онт.
ВЕЛИКЕ ТОРЖЕСТВО

Архиєрейське посвячення дзвонів

якого довершить при сослуженні місцевого духовенства Преосвященний Кир ІСИДОР БОРЕЦЬКИЙ.

Порядок торжества:

1) 10 година: АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА.
2) 12 година: ХРЕЩЕННЯ 3-ох ДЗВОНІВ:
   1. на Ім'я св. Володимира й Ольги, збірна жертва парохіян, ваги 1320 фунтів,
   2. на Ім'я св. О. Николая, збірна жертва членів Братства св. О. Николая, ваги 640 фунтів,
   3. на Ім'я св. Івана Хрестителя, збірна жертва кол. громадян м. Кукиків, пов. Жовква, ваги 365 фунтів.
3) Гостинне прийняття в церковній залі для Достойних Гостей і всіх Парохіян.

Всіх Фундаторів, Жертводавців та Гостей запрошується на ку-ліб. Жертви на дзвони полишуть тривалу пам'ятку в парохії і в місті Виндсор, який саме цього року відзначує 100-ліття свого основання.

ПАРОХІЯЛЬНИЯ УРЯД".

Яка жахлива мова! "Пароxі-яльний", "парохіяни", "осно-вання", "збірна жертва", "по-лишуть" і т. д. А такі речення, як наприклад, "збірна жертва членів Братства св. О. Нико-лая, ваги 640 фунтів", то не-можливо й зрозуміти: Чи члени братства важать 640 фунтів, чи св. о. Николай, чи щось інше.

Панове редактори! Невже ви вважаєте за доцільне залиша-ти таку гумористичну мову в оголошеннях? Якщо в розділі "Гумор", тоді, будь ласка. В противному разі — сором і жах!

М. Климків

Марія Гнатенко

"МОВОЗНАВЦІ"

(Замість фейлетону)

Засідання пасторів українських евангельських громад, що мало своїм завданням розв'язати кілька питань релігійного змісту, раптом перетворилося на засідання "мовознавців".

Перебиваючи один одного, промовці говорили до непритомности, наводили приклади до нестями, обурювалися, що раз висловлювалися, знову обурювалися і... знову висловлювалися.

— Так, так! — з невимовним запалом говорить Аполінарій Теодорович. — "Єв. Правда" в статті "За красу української мови" закликає всіх боротися проти засмічування рідної мови. А як же стоїть справа в самій редакції? Негарязд, негарязд!.. Напишеш "згідно св. Письма", а тобі й виправлять "згідно з св. Письмом". Часом візьмеш і напишеш такий вже український вираз, як "необхідно зробити", а в газеті читаєш: "треба зробити". Один жах, що й казати!

— Ви маєте цілковиту рацію, - додає Капітон Конкордійвич. — Ось вже п'ятдесять років як я говорю й пишу "рахую своїм обов'язком", а в редакції "Єв. Правда" виправляють на "вважаю за свій обов'язок"...

— І справді, діється щось дивне, — поспішаючи, щоб часом не забути, вставляє Амфіон Данилович. — Візьмімо таке прекрасне, що аж дзвенить, речення: "У нас маються добрі люди". Як приємно, гармонійно звучить — "...маються"! Яка краса?! Так ні! Редакція "Єв. Правди" переробляє на: "Ми маємо добрих людей". Речення від цього втрачає стиль, правильність і красу. Про це мені навіть сказав наш неперевершений шановний мовознавець Акакій Петрович...

— Я й досі ще не можу заспокоїтися, — зауважує Патрикій Натанаїлович. — Надіслав одного разу до редакції "Єв. Правди" протокол засідання управи нашої громади. І щоб ви думали? Скрізь, де було написано "зачинене" і "відчинене" засідання, виправлено на "закрите" і "відкрите" засідання... Бога побоялись би нівечити так мову...

Нарешті забирає слово Акакій Петровнч, як висловився Амфіон Дацилович, "наш неперевершений шановний мовознавець". Що правда, то правда. Акакій Петрович, як він сам про це твердить, добре обізнаний з філософією, теологією, навіть католицькою, генекологією, має зв'язок з "визначними мовознавцями", частенько в проповідях вживає засвоєні і цілісінькі речення з літургії для православних церков, перекладеної на українську мову, розмовляючи, не може обійтися без англійського слова "вела" [т. д. Поправивши окуляри, відкашлянувшись, Акакій Петровнч урочисто почав:

— Дорогі брати у Христі! Треба відверто визнати, а це наш пастирський обо в'я з о к, що з мовою в "Єв. Правді" не все, гаразд. Справа ця не тільки політичної й культурної, а головне релігійної ваги... Шинити благовість такою українською мовою, як в "Єв. Пр.", — сором перед людьми і гріх перед Богом. Кажу я це не для того, щоб когось обвинувачувати, боронь Боже... Кажу я це тому, що в мені живе не тільки ідея самостійної Укрвїни, самостійного українського народу, самостійної української мови, самостійного українського евангелизму, самостійної евангельської преси, словом, ідея всього, що може бути самостійним, вж до самостійного українського бізнеса... Так, так! Самостійність для українського евангелізму, поширення благовісти самостійною українською мовою є, єдиний вихід для того, щоб Бог поблвгословив нас рясними успіхами. Чи справляється з цим завданням "Єв. Правда"? Безперечно, ні. Яке ж це осамостійнення української мови, коли редакція "Єв. Правди" слово "толерація", таке зрозуміле для всіх, буквально українське слово, виправляє на "терпимість". Чи доцільно це робити? А правопис? Суцільна плутанина!.. В реченні — "Росте багато бур'яну", в слові "бур'яну" ввємо апостроф, а в реченні "В буряну ниву", в слові "буряну" апостроф немає... Чому? Адже в обох словах збігається р і я. Дивно! Я не можу спокійно про все це говорити. Уявіть собі, тепер дописались до того, що пишуть разом "навіки", а згодом (на цьому слові Акакій Петрович замислився) чого доброго почнуть рвзом писати "довіку", "споконвіку" і т. д. В українській мові завжди писалося окремо "на віки". До чого так ми можемо докотитися? Я запитую вас! Пробачте, дорогі брати, але ...

В цей момент по всій залі розліглося:

— Знайшов, знайшов, питання розв'язане... Треба писати окремо "на віки" і край. Ось у "Соборному молитовнику" на ст. 288 так і надруковано"... і на віки ми збереги тіло й душу".

Всі неначе зраділи, мовляв, цього треба було сподіватися.

— Що ви кажете? Це такий саме молитовник, як у мене? А тут ось на 233 ст. надруковано разом "... щоб нам навіки пробувати в ньому".

Присутнім стало ніяково. Акакій Петрович неначе остовпів. Голова засідання розвів руками. Врятувати ситуацію взявся церковний сторож Андрій Григорович, який весь час сидів у куточку і уважно слухав промовців.

— Дозвольте мені кілька слів...

— Просимо, просимо — загуло в залі.

— Я людина проста, освіти високої не маю. Але, даруйте мені на слові, і не вважайте за образу. Ваші палкі й досить упереджені розмови, чи писати "на віки" — окремо, чи "навіки" — разом нагадують мені анекдот про висміювання малописьменних людей, прихильників місцевих говірок, а саме:

"Як-им ішов, трохи-м не впав, мало-м я ся не забив".

І виходить:

"Яким ішов, Трохим не впав, мялом Яся не забив". Ось було колись "ні се ні те", а тепер "нісенітниця". Мова ж и в е, розвивається. Скажу відверто й щиро: літературна українська мова, про яку писала "Єв. Правда", п р е к р а сна... Вона привабливе, зачаровує... Ось послухайте: "...А з диму того часами запалювалися і гасли, вогники одчаю, маленької злости, маленького суму, поганенькі смердючі вогники, од яких тільки чаділо"... Прекрасно! Пробачте, пробачте! Щодо правопису, то це справа наших справжніх мовознавців.

Присутні здивовано глянули один на одного.

— Так тільки може говорити справжній евангелик! —зауважив Теофіл Макарійнович, який неначе прокинувся від неприємного сну.

Знесилений голова засідання ледве промовив:

— На цьому дозвольте вважати засідання за закрите. Акакій Петровичу, виголосіть молитву.

І Акакій Петрович, неначе опам'ятавшись, від імені присутніх і себе щиро благав Всевишнього:

"Боже, що провидінням твоїм призначив кожній людині роботу. Смиренно молимо тебе. Відверни всяке непорозуміння і всяку боротьбу між нами. Визволь нас від усякої заздрости й пожадливости, дай нам бажання справедливости і рівности спільно працювати в братній любові та згоді для твоєї слави і на добро нашої багатостраждальної батьківщини — України і всього українського народу.

Амінь".

— А питання релігійні? — підводячись з крісла, вигукнув Амфіон Семенович, який весь час солодко дрімав.

— Зачекають! — пригнічено прошепотів під всій залі, залишивши неприємне враження.

ВСІХ ЧИТАЧІВ ПРОСИМО ВИРІВНЯТИ ЗАБОРГОВАНІСТЬ З ПЕРЕДПЛАТИ.

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Незабаром вийде з друку "Збірник проповідей", який містить в собі серію проповідей на теми: "Чи є Бог", "Певність безсмертя", "Небо" та інші. В проповідях висвітлені цікаві релігійні питання, обгрунтовані на наукових даних.

Тираж "Збірника проповідей" — обмежений. Отже просимо попередні замовлення на "Збірник проповідей" надсилати на адресу редакції "Євангельської Правди,

Ціна $1.50. Редакція "Єв. Правди"

Ів. Григорович

"СХІД З ВИСОТИ"

"По благій милості Бога нашого, в якій відвідав нас Схід з висоти". — Ев. Лук. 1.78

І справді. Що може бути більше вражаючим, як світання, ранок, "Схід з висоти"? Як світання приходить після темної ночі, провіщуючи своїм приходом, що Христос прийшов на світ після тривалої і нудної ночі.

У своїй пісні Захарія твердив про обітницю спасіння, про яку говорили пророки від "початку світу". Було це тривале очікування і тривала ніч від першого пророцтва. Як фізичний день приходить в призначену годину, так Христос прийшов у вибрану і призначену годину. "Як настало ж виповнення часу, Бог послав свого Сина, що родився від жінки і був під законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли" (Галат. 4:4-5).

Було це тривале очікування. Як світло маяка на морі кидає свої промені крізь темряву і бурхливі морські хвилі, так світло пророцтва пронизувало тривалу ніч. Здавалося, що світло зникло. Протягом чотирьохсот літ не чути було голосу: світло пророцтва не пробивалося крізь темряву. Одначе тиша і темнота були передвісниками світла, що так довго пробивалося на світ.

Світло прийшло несподівано. "Схід з висоти" побачив землю. Багато дехто не знали, що то мало значити. Ті, хто звик до темряви, не зрозуміли світла. Всі, що вичікували і виглядали світла, почали пристосовуватися — прирівнювати вибраних таких, як Іван, по божний Симеон, вісімдесятилітня Анна, що не бажала опустити церкви аж доки не побачить світла — пізнавши його і благословила, коли воно зійшло. Симеон молився: — "Тепер відпускаєш раба твого, Владико, за словом твоїм у спокої: бо бачили очі мої спасіння твоє, що приготовив перед всіма народами, світло на відкриття поганам і на славу народу Твойого Ізраїля". (Ев. Лук. 2:29-32). Старий священик був рядий — готовий умерти, бо знав, що Бог у Христі дав цілому світові світло — жидам і поганам, світло, яке ніколи не згасне.

В одній книжці ("Свідання") описане життя Христа і прихід християнства. Суть у тому, що, властиво, з приходом Христа на світ нічого більше не сталося, як світання після ночі. Було ніби створення світла на початку, коли світло проломилося понад хаос, що зникло у пітьмі. Про це ап. Павло сказав: "Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, в серцях наших засяяв, щоб освітлити знання слави Божої в обличчі Ісус-Христовім". (11 Кор. 4:6).

Неможливо дати в кількох словах комплетний і гарний вислів, чому Христос прийшов на цей світ, і що зробив Христос. Проте в словах Захарії маємо прекрасний, вичерпний вислів: Христос прийшов, щоб дати світло людям, які перебували в темряві. Коли народився Христос, світ був дуже жорстокий. Ірод, що вичікував убити новонародженого царя, правдиво відображає ставлення світу до дитинства. Наприклад в уривкові з листа, що його писав перед Різдвом Ісуса Христа, Іларіон до дружини Аліси, читаємо:

"Поздоровляю. Не жахайся, коли я з головним походом не прийду, а залишусь в Александрії. Я молю і прошу тебе, щоб ти зважала на дитину. Коли одержу платню, то зараз тобі вишлю. Коли дитина вже народилася і чоловічої статі, то залиши її живою, коли ж дитина жіночої статі, то викинь її геть".

Яке страхітливе слово "викинь". Це доказ того, що значить світ з Христом і без Христа. Світ був дуже зіпсутий, проникнений страхіттям, про яке згадує ап. Павло на самому початку листа до римлян. Це не перебільшення, бо про те саме згадують і поганські письменники. Це був світ без Бога і без надії. Сенека писав: "Світ повний злочинів і переслідувань. Точиться сильна боротьба проти несправедливости. Невинність не тільки рідкість, а можна сказати, що її нема". Христос своїм приходом дуже змінив світ. Євангелія Христова пошириює своє світло, як світання, що настає після нічної темряви. Христос прийшов, бо мав прийти, як каже Захарія, щоб вести наші ноги дорогою до миру. Він прийшов на світ, щоб навчити людство жити. Перед приходом Христа людство не знало, що значить прощати. Цілий полягало в тому, щоб ніхто не виявляв милосердя приятелям, або кпоту ворогів. З приходом Христа, в ніч ненависти, світання явилося вісткою відпущення.

Христос прийшов дати світло тим, що перебували в темряві смертній. Чудові вислови про це писали римські філософи і мудреці. Візьмімо хоч би такий напис на гробі:

"Як скоро ми йдемо з нічого
в ніщо,
Раз ми були дурні; тепер ми
такі, як були.
Я не був; Я був; Мене нема;
Я не дбаю."

Апостол Павло пише до чоловіків і жінок у Солуні: "Бо коли ми віруємо, що Ісус був, помер і воскрес, так і спочилих через Ісуса приведе Бог з Ним." (1 Сол. 4:14). "Отож потішайте один одного цими словами." (1 Сол. 4:18). Тому "Новий Завіт" твердить, що Христос, подолавши смерть, приніс життя і безсмерття до світла через євангелію. Люди вмирають і сьогодні, але для них смерть це не темна ніч, як було колись: Ісус, його власне воскресення, освітлюють надію, що ніколи не згасне "аж поки зачне розвиднятися та світова зірниця засяє по ваших серцях". (2 Петра 1:19).

Молитва за всіх

Всемогутній Боже! Зглядай, Господи, за людей твоїх, що їхніми голови перед тобою. Дбай за немовлят і молодь, підтримуй старих і слабодухих. Будь з подорожніми, боронй вдовиць, заступися за сиріт, увільни поневолених, 'вилікуй хворих. Будь порятунком для кожного, хто в журбі, нужді або в нещасті. Боже! Ти, що знаєш потреби кожної людини і, вчувши її молитву, допоможи їй з твоєї милосердної доброти й вічної твоєї любови; у Христі Ісусі Господі нашому. Амінь.

Молитва під час читання слова Божого

Всесвятий Ісусе! З великого милосердя Твого перебувай завжди в мені. Смиренно і від щирого серця благаю Тебе: не попусти, щоб сатана спокушав мене, бо в мені є наслання зла. Господи Боже, царю святий, Ісусе Христе. Охороний мене світлом, що ніколи не меркне — Духом Твоїм Святим, що ним Ти осяяв своїх учнів. Подай мені недостойному (ній) слуві твому (ій) спасіння: просвіти розум мій світлом зрозуміння Євангелії Твоєї, душу — безмежною любов'ю до Тебе, серце — чистотою слова Твого, тіло моє твоїми безвинними страстями, щоб я міг (ла) славити Тебе з одвічним Твоїм Оттцем і Святим Духом навіки. Амінь.

Православні переслідують протестантів

Журнал "Таймс" (ч.20, 1954) пише, що православні єпископи переслідують протестантів в Греції. З їх ініціятиви уряд не дав дозволу збудувати протестантську церкву в Неос Милотопос. Провідники грецьких протестантів арештували за поширення Святого Письма в друковановому вигляді.

На початку цього року було проголошено, що грецькі евангелики не будуть брати участи в з'їзді Світового Союзу Церков.

В листі до "Крістіан Сентюрі" голова грецьких протестантів пояснив: "Ми тепер переживаємо правдиве переслідування від Православної церкви". Характерно, що ініціятиву до цього подали люди, що тісно поєднані з рухом до світового об'єднання церков, наприклад, Тесалонський єпископ Пантелеймон, провідний член Православної делегації до Евангстону (місто світової конференції протестантських церков).

Щодо протестантів ставлення католицької церкви одверто вороже. Це примітивно, але принаймні чесно. Православні в Греції (і наші не без того!) беручи активну участь у світових протестантських церковних організаціях, разом з тим немилосердно п е р е с л і д у ю т ь протестантів.

Негідне церкви лицемірство в гонитві за користю.

28,000 МІЛЬЯОНІВ ДОЛЯРІВ

Сенат США ухвалив кошторис на оборону в 28,000 міл. долярів. З цієї суми вівціїв одержить 11 мільярдів, фльота — 10 і армія 7,5 мільярда.

Члени УНРади звітують

(УІБ) Члени УНРади, повернувшись з Мюнхена до Лондону, звітували перед громадянством про III сесію УНРади.

1. На загальних зборах Об'єднання українців у В. Британії (в Лондоні) мгр. М. Семчишин дав коротку інформацію про перебіг роботи III сесії.

2. На запрошення Лондонського гуртка УНДС численно зібралося українське громадянство Лондону, щоб вислухати звіт ред. М. Добрянського про III сесію Національної Ради. Доповідач докладно розповів про дискусії над звітом Виконавчого Органу. Про широке заінтересування сесією свідчить факт, що запитання після доповіді й відповіді на них забрали три з половиною години.

3. Представництво ВО в Лондоні влаштувало конференцію представників краєвих проводів політичних партій і організацій, сконсолідованих в УН Раді, щоб дати можливість вислухати звіти про роботу III-ї сесії від членів УНРади з терену В. Британії. Проф. Феленко, ред. М. Добрянський і мгр. М. Семчишин доповіли про підсумки роботи III сесії, висвітливши завдання, які з цього випливають для українського громадянства у В. Британії. Після звітів доповідачі відповідали на ряд запитань.

Цифри світового значення

★ Західні країни мають населення близько 1,300 мільйонів чол., з них США 160 міл і Західня Европа 280 міл Совєтський Союз разом з сателітами має близько 800 млн. чол.

★ США продукують щороку близько 400 млн. тонн (половину всієї світової продукції) нафти, тоді як совєтський бльок тільки 50 млн. тонн.

★ Річний видобуток вугілля західніх країн становить понад 1,300 млн. тонн, тоді як Совєтський Союз має щороку тільки 370 млн. тонн.

★ Продукція сталі в США становить пересічно щороку 120 млн. тонн, в Західній Европі — понад 80 млн. тонн, а в Совєтському Союзі разом з сателітами — близько 41 млн. тонн.

П. Петренко

ХРИСТОС — НАША СКЕЛЯ

"Миші народ слабосилий, а в скелях хати собі будують". Припов. 30·26

Ці слова про мишей містять в собі науку і для людей. Беззахисні і безсилі миші знаходять захист собі у скелі. На відкритім місці миші тремтять від страху в очікуванні несподіваної небезпеки. Як тільки миші дістаються до скелі, вони почувають себе безпечніше, ніж люди в кріпості.

Поглядаючи на практичні осягнення людського розуму, ми часто з гордістю вважаємо себе за силний народ, сильну расу, і з великим жалем ставимося до долі мишей. В дійсності людство так само народ слабосилий: і розумом, і серцем, і волею. Про це ми маємо силу історичних доказів. Що, наприклад, люди знають про істотню природу світу, що оточує їх? Небагато більше від того, що вони знали тисячу років тому, а в деяких питаннях і менше. Збудувати хмарочос, чи виготовити авто, ще не значить показати силу розуму. За сильний розум треба вважати такий, що дав би задовільну відповідь на питання: "Що таке життя?" "В чому полягає його зміст?" "Яка його ціль?" Коли ви запитаєте про це найбільших, з людського погляду найсильніших представників людської мудрости, то кожний з них відповість: "Я знаю тільки те, що я нічого не знаю". Це цілковите визнання слабосилля свого розуму. І завжди на питання, що мають найбільше значення і потребують дійсної сили розуму, ви завжди почуєте ту саму відповідь, можливо тільки в інших виразах.

Ми дійсно народ слабосилий, сліпий і розбитий. Ми більше не розуміємо, ніж розуміємо. Більше того, все ми розуміємо в такий спосіб, що наступне покоління своїм розумінням все перекреслює.

Людського розуму ледве вистачає для життєвих практичних цілей. І справді. Чи розумний той господар, що спочатку збудував би дім, а другого дня його зруйнував? Фактично люди так роблять. Такий стан виправдується тим, що, мовляв, людська історія — це історія помилок і переступів. Те саме ми маємо в житті кожного з нас. Наше серце слабосильне. Ми живемо більше почуттям, ніж думкою, а почуття завжди сліпе і в цьому його слабість. Наша воля йде слідом за розумом і почуттям, а часом з чуттям проти волі і розуму. Ми часто робимо те, що осуджуємо, і осуджуємо те, що робимо. Бракує нам сили. Так, ми народ слабосилий. Ми слабосильні не тільки в собі, й безсильні проти зовнішніх небезпек: проти князівств, властей і миродержателів тьми віку цього, піднебесних духів злоби. Що ми можемо протиставити їм, що ми маємо в собі, коли ми беззахисні як ті миші. Коли це так, то ми повинні бути не менше мудрі, ніж вони. Коли ми свідомо визнаємо свою слабосильність, то ми повинні шукати захисту.

Дякуємо Богові, що ми цей захист маємо: Христос — наша скеля. В Христі зникають всі наші слабості. Слабосильні стають сильними, немічні міцними. Наш розум, серце і воля перестають між собою ворогувати. Найглибші прагнення нашої душі тоді задоволені. На всі ці пекучі життєві питання ми маємо відповідь. Перед обновленим розумом відкривається новий обрій, новий краси і благословення.

Миші не можуть збудувати кріпости, але вони опановують вже все готове. Ми не можемо приготовити собі захисту, але ми приймаємо все, що Бог всемогутній приготовив для нас. У ніг Христа, в тіні розп'яття, ми маємо все, чого наша душа прагнула так довго. Існує тільки один спосіб прийняти Христа, як свій захист: поставити Його на своє місце, передати всі наші переступи і попросити нести їх. Він безмежно любить нас і обіцяв ніколи не відмовитися від речей, що ми їх просимо, які б вони не були жахливі. Ці речі були до того жахливі, що Бог Отець, побачивши свого Сина з тягарем людських переступів на собі, — бруд і жах наших діл, пощадив Його. Христос випив до дна чашу, приготовлену для нас. Це була незвичайна ціна, яка ні в якому разі не може бути зменшена.

Під час французької революції були арештовані син і батько. Коли викликали арештованих іти на гільотину, син почав переконувати батька, що він вже старий, що йому треба спокійної смерти, що він піде першим. Батько відіпхнув сина і вийшов першим. Автор цього оповідання з захопленням описує любов і пожертву батька. А ми? Ми майже з холодом в серці дивимося на страждання Сина Божого.

Один віруючий завжди носив з собою невеличку книжку з трьох аркушів, різних кольорів. В книжечці нічого не було написано. Коли його запитали про значення цих аркушів, то він відповів: "Бачите, перший аркуш — чорний, як вугіль, другий — червоний і третій — білий. Коли я дивлюся на чорний аркуш, то я думаю про своє життя і переступи. Мені здається, що папір цей недосить чорний, щоб їх відобразити. Коли я дивлюся на червоний, то моє серце сповнене жалю, бо за мене Христос пролив свою кров. Білий аркуш — це моя душа тепер. Дякую Богові, що я знайшов прощення.

Коли одного хлопця запитали, чого Бог не може зробити, то він відповів, що Бог не може зробити тільки одного — бачити наші гріхи через кров Христа.

Так ми народ слабосилий, але коли ми будемо мати свій дім в скелі, ніщо нам не страшне. Подбайте, щоб ваш дім був збудований на скелі, бо в світі чимало злих несподіванок.

П. Петренко

Молитва перед богослуженням

Господи Ісусе Христе! Благаю Тебе: допоможи мені з щирістю, любов'ю і пильною увагою взяти участь у богослуженні і з чистою совістю і всім серцем молитися Тобі, милосердному Богові. Благослови науку слова Божого і дай дар Св. Духа пасторові в навчанні благовістя, підготуй серця присутніх, щоб вони могли з побожністю сприйняти слово Боже і керуватися ним в повсякденному житті. Вислухай мене, Господи, і прости мені гріхи мої, бо Ти один милосердний і Тебе прославляю з Отцем і Святим Духом навіки. Амінь.

АДЕНАУЕР ВИМАГАЄ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

В розмові з представниками преси Аденауер заявив: — Настав час, коли Західна Німеччина повинна бути цілком незалежна. Уряд, парлямент і населення Зах. Німеччини цілком довели, що вони цілком дозріли для цього.

Коли Кириченко здійняв окуляри... стало ясно

(Із звіту ЦК Комуністичної партії України)

На XVIII з'їзді партії, що відбувся в березні 1954 р., секретар ЦК Комуністичної Партії України тов. А. І. Кириченко ("Радянська Україна" ч. 71, 1954) до непритомности говорив (до речі в окулярах) про досягнення в Радянської України. Звичайно його агітація — це чергове замилювання очей. Проте деякі моменти в його доповіді безперечно відображають справжній стан в Україні.

Доповідь урочисто починається, як і завжди, словослов'ям

"... Товариші! Після XVII з'їзду Комуністичної партії України минуло півтора року. За цей порівняно короткий час в житті Комуністичної партії і всього радянського народу сталися події великого історичного значення.

"... Центральний Комітет Комуністичної партії і Радянський уряд проявляють невтомне піклування і повсякденну увагу розвиткові економіки і культури України. Рік у рік в республіці зростае промислове і житлове будівництво, сільське господарство безперервно оснащується новою технікою. В наступному році закінчується будівництво Каховської ГЕС. Збудовано ряд великих автомагістралей. Великою допомогою в справі дальшого розвитку металургійної промисловості республіки є створення на Україні Міністерства чорної металургії.

"... Яскравим проявом довір'я Комуністичної партії і Радянського уряду, великого російського народу до українського народу є передача Кримської області до складу Української РСР. Цей важливий історичний акт свідчить про безмежну любов російського народу до українського народу і ще більше зміцнить дружбу двох великих братніх народів.

"...XVIII з'їзд КП України проходить в обстановці, коли всі народи нашої Батьківщини відзначають пам'ятну історичну подію — 300-річчя возз'єднання України з Росією...

"...Український народ, тісно згуртований навколо Центрального Комітету КПРС, Союзного уряду, сповнений рішучості віддати всі свої сили на виконання величних накреслень партії, спрямованих на побудову комунізму в нашій країні."

Советська преса підхоплює це славослов'я і її сторінки досі рясніють приблизно такими коментарями: "На Дніпрі, в Карпатах, на берегах Чорного й Азовського морів, біля вишок Борислава, біля копрів Донбасу, розлягається дужа пісня. То славить нове життя український народ". Або: "Куди б не пішов, куди б не поїхав — усюди на Україні розквітає промисловість, землеробство, культура. Рівна серед рівних, вільна серед вільних в сім'ї Союзу Радянських Республік — квітуча, співуча, щаслива Радянська Україна"...

Далі тов. Кириченко здіймає окуляри і, дивлячись в написану й сконтрольовану доповідь реальними очима, говорить:

"... Систематично перевиконують плани за кількісними і якісними показниками колективи Харківського тракторного заводу, Київського заводу "Червоний екскаватор". Одеського — ім. Жовтневої революції та багатьох інших. Все ж ряд заводів не справляється з виконанням виробничих завдань. Погано працюють підприємства сільськогосподарського машинобудування, особливо заводи Дніпропетровський ім. Ворошилова, Харківський — "Серп і молот", які недодали значну кількість бурякокомбайнів, культиваторів, підбирачів - копнувачів. Незадовільно виконуються плани виробництва запасних частин до тракторів і сільськогосподарських машин, що створює певні труднощі в роботі МТС і радгоспів.

"... Багато підприємств випускають недоброякісні товари, що не відповідають встановленим стандартам і технічним умовам; значна частина продукції особливо легкої і харчової промисловості, виробляється зниженої сортности. Великої шкоди завдає неритмічна робота підприємств, що призводить до неповного використання виробничих потужностей, збільшення браку, подорожчання продукції, зриву роботи суміжних підприємств.

"...Партійні і господарські організації ще мало приділяють уваги піднищенню продуктивності праці. Керівники багатьох підприємств безтурботно ставляться до справи зниження собівартості продукції, допускають безгосподарність, перевитрати сировини, матеріалів і палива, великі наднормативні залишки і непродуктивні витрати".

Нічого не вдієш, треба часом і правду сказати. На проти цього й тов. Кириченко, який далі промовляє:

"... Радгоспи нашої республіки працюють ще незадовільно Більшість з них не виконує встановлених планів по врожайності, продуктивності тваринництва і здачі сільськогосподарської продукції. В радгоспах погано використовується земля, вони мають мало худоби. В багатьох радгоспах дуже висока собівартість продукції, що завдає великих збитків державі.

"... В республіці є ще значна кількість колгоспів, які надто повільно розвивають своє громадське господарство. В цих колгоспах немає належної трудової дисципліни, погано організована праця, низька її продуктивність, не по-хазяйському використовується земля, в результаті чого вони мало виробляють сільськогосподарських продуктів і одержують дуже низькі доходи".

Відзначаючи, що "піклування про благо народу є найвищим законом всієї діяльности Комуністичної партії," тов. Кириченко підкреслює, що:

"..Торговельні організації погано вивчають попит населення. При розподілі товарних ресурсів погано враховуються сезонний попит, а також особливості побуту населення областей і районів республіки.

"... Повільно розвивається торговельна сітка. Кошти, асигновані на будівництво торговельних приміщень, з року в рік не освоюються; не використовуються за призначенням і наявні приміщення. Господарські і радянські організації ряду областей не повернули торговельним організаціям приміщення, які їм належать. Це передусім стосується Харківської, Дніпропетровської й Запорізької областей та міста Києва.

"... Погано розвивається також сітка громадського харчування. Якість страв, їх асортимент і культура обслуговування в багатьох їдальнях, ресторанах, чайних далеко ще не задовольняють вимог трудящих.

"... В торгівлі ще не покінчено з порушенням державної дисципліни, розтратами, крадіжками, обмірюванням і обважуванням споживачів. Міністерство торгівлі і Укоопспілка ще недосить борються з цим злом.

"... Орієнтуючись лише на одержання централізованих фондів, Міністерство торгівлі, Укоопспілка, обкоми та облвиконкоми багатьох областей не приділяють уваги розгортанню колгоспної, зокрема комісійної, торгівлі, як великого резерву в забезпеченні населення міст і промислових центрів продовольчими товарами. Багато колгоспних ринків неблагоустроено і занедбано. Колгоспникам не подається потрібна допомога в доставці на ринки продуктів і не створюються відповідні умови для їх продажу".

Відзначивши з захопленням, що на основі зміцнення й розвитку економіки здобуті дальші досягнення в галузі освіти, науки, літератури і мистецтва, тов. Кириченко додає, що:

"... Президія Спілки радянських письменників України хоч і пожвавила свою роботу, проте важливі творчі питання ще не стали в центрі її уваги. Багато часу витрачається на всякого роду засідання, а випускається з поля зору головне—напрям літературної творчості, якість творів і художня майстерність письменників. Відсутність справжньої роботи з творчими працівниками привела до того, що значна частина письменників протягом останніх пяти років не написала жодного нового твору.

"... В багатьох театрах ще мало ставиться нових п'єс, нема справжньої боротьби за високий художній рівень постановок і майстерність митців сцени. Недостатньо приділяється уваги вихованню молодих акторів, їх роками не висувають на провідні ролі. Це стосується і наших столичних театрів, зокрема Київського Академічного українського драматичного театру ім. Франка.

"... Наші письменники ослабили увагу до життя колгоспного села за останні роки вони опублікували на цю тему лише кілька романів і повістей, більшість яких написана без глибокого знання справи, спрощено, в ідилічних тонах. У багатьох книжках колгоспна дійсність зображується неправильно, не показуються труднощі, напруження боротьби і радість перемоги".

Нарешті традиційне запевнення:

"...Товариші! Дозвольте від імені нашого з'їзду і всієї партійної організації республіки запевнити ЦК КПРС у тому, що Комунстична партія України ще міцніше згуртує свої ряди навколо Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, докладе всіх зу-

Наша відповідь

"ЯСНІ ЗОРІ, ТИХІ ВОДИ"...

Віддія у справах репатріації при Раді Міністрів Української Радянської Соціялістичної Республіки ще в 1950 р. видав невеличку книжечку "Вісті з України". В зв'язку з останніми політичними подіями московські підлабузники цю книжечку знову почали розповсюджувати серед українців в Канаді.

На одній з перших сторінок книжечки вміщений гімн, який закінчується:

"Слава Союзу Радянському, слава —
Слава вітчизні народів — братів!
Живи, Україно, радянська державо,
Возз'єднаний краю навіки-віків!"

Далі читаємо розділ "Твоя батьківщина":

"Здійснилася давня мрія українського народу: від Закарпаття до Дінця, від Чорного моря до стародавнього Путівля розкинулася возз'єднана Радянська Україна.

– Ось вона — під сонцем квітне твоя
Батьківщина — Радянська Україна!"

Не забракло й поезії, щоб можна було впливнути (большевики на це великі майстри) на почуття людини, що примушена була, під натиском нечуваного в історії людства терору, залишити батьківщину. Поет В. Сосюра крізь сльози, не то від радости, не то про людське око від смутку, про колишню українську "долину орлину" вигукує:

"Ясні зорі, тихі води,
Далина орлина, —
За заводами, заводи...
Це — моя Вкраїна."

А далі знову звичайнісінька большевицька агітація:

"Ясні зорі, тихі води... Де б ти не був, але вони все вважаються тобі, друже! Землю, на якій народилися, жили, працювали, боролися за щастя свого народу батьки твої, землю, на яку вперше з підтримкою матері малим дитям ти ступив босою ніжкою, землю, на якій вперше ти усміхнувся, вперше походив, вперше пізнав радість праці, радість життя, почуття єдиної сім'ї — народу, ту землю ти не можеш забути.

У народі здавна славиться мудре прислів'я: "Людина без батьківщини — соловейко без пісні". Та й справді — де ж та співуча душа людини, де її мрії, її творчість, радість, коли вона блукає під чужим небом, на чужій землі, далеко від батьківщини, коли вона не чує рідної мови... Немає більшого смутку, немає більшої журби, як смуток і журба за батьківщиною, за рідною землею, за своїм працьовитим, вільним, гордим народом!.."

Уявіть собі. Яка прірва брехні: "Землю, на якій ти вперше пізнав радість праці, радість життя..." Ця брехня примушує з болем у серці хоч би кількома словами відповісти совєтським борзописцям.

Які прекрасні картини, які чудові образи, які зворушливі приклади— "Людина без батьківщини — соловейко без пісні". А чи ж є про що сумувати й співати людині, яку примусово позбавили найдорожчого для людини скарбу — батьківщини? Безперечно є. Багато є про що сумувати, крізь сльози співати... Ми ж чужині сумуємо, що наша батьківщина і досі в неволі, що наш працьовитий, волелюбний і гордий нарід в кайданах, рясно вкриває могилами і поливає кров'ю рідні землі у своїй визвольній боротьбі. З нашої пам'яти ніколи не зникнуть страхіття "щасливого большевицького життя". Наша батьківщина, стогне, як стогнала, в кайданах найстрашнішого невільництва, з тяжкою примусовою працею, з голодним життєвим рівнем, з придушеним духовим життям, з примушеними молитвами по церквах за безбожників — гнобителів... Так, наша поневолена батьківщина викликає у кожного з нас великий смуток і журбу. Ми не можемо забути нашу батьківщину, на якій ми вперше пізнали не "радість праці й життя", а найжахливіший терор, примусову працю, колгоспи, голод, злидні, концентраційні табори, тюремні підвали, де зростають масові гробовища, ні в чому невинних кращих дочок і синів України, де віра в Бога карається, як найтяжчий злочин... Цього ми ніколи не забудемо.

Ми ні на хвилину не забуваємо заповіту нашого національного пророка Тараса Шевченка:

"Свою Україну любіть,
Любіть її... во врем'я лютe,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть."

В першу-ліпшу хвилину ми готові душу свою покласти за волю рідного краю.

Всім своїм почуттям і думками ми живемо по повернення до тихих вод, під ясні зорі, тільки ще пригнобленої батьківщини України, в вільної України. В це ми глибоко віримо, бо ж прийде кінець-кінцем Шевченковий "апостол правди й науки" і здійсниться слова співця псалмів Давида:

"Мені Господь пристанище,
Заступником вони
І воздасть їм за діла їх
Криваві, лукаві,
Погубить їх, і їх слава
Стане їм в неславу."

Ів. Гнівний

Леся Українка

СКРІЗЬ ПЛАЧ . . .

Скрізь плач, і стогін, і риданнє,
Несмілі поклики, слабі,
На долю марні нарікання,
І чола, схилені в журбі.

Над давнім лихом України
Жалкуєм — тужим в кожний час,
За плачем ждемо тії години,
Коли спадуть кайдани з нас.

Ті сльози розтроюдять рани,
Загоїтись їм не дадуть.
Зарживіють від сліз кайдани,
Свои ж ніколи не спадуть!

Нащо даремні скорботи?
Назад нема нам вороття!
Берімось краще до роботи,
Змагаймось за нове життя!

ПОНАД 600 ТИС. БАПТИСТІВ

В СССР нараховується понад 600 тис. баптистів. Кількість ця з 1935 року невпинно зростає.

Молитва покаяння

Всемогутній Боже, Творче всього видимого і невидимого! В глибокому смиренні визнаємо перед Тобою всі гріхи наші, які ми зробили словом і ділом. Просимо Тебе: поглянь на нас з милістю і помилуй нас! Згадай, благий, про нас! Пробач нам і визнали ми! На Тебе покладаємось, бо Ти Бог наш! Господи Боже, відверни лице Твоє від гріхів наших і подай нам прощення — ради Спасителя нашого Ісуса Христа. Амінь.

Практичне християнство

Миловар, проходячи містом з проповідником, сказав йому:

— Очевидно, що благовістя, яке ви проповідуєте, не приносить багато добра в світі, бо світ аж кишить лихими людьми.

Проповідник промовчав. Коли вони дійшли до групи дітей, що були вимазані, проповідник сказав миловарові:

— Очевидно, мило не зробило багато добра в світі — гляньте, скільки бруду і немитих дітей в світі.

— О, ні! — заперечив миловар. — Ви забули, що мило корисне тоді, коли його ужигати.

— Так воно і є, — відповів проповідник. — Так і з благовістям, що ми його проповідуємо. Воно дає добрі наслідки, коли його приймають.

силь, щоб з честю виконати поставлені партією і Союзним урядом перед нашою республікою завдання по дальшому розвитку промисловості, сільського господарства, культури, по підвищенню матеріального добробуту і культурного рівня трудящих."

(Бурхливі, тривалі оплески.

До всього цього вряд чи можна додавати будьякі коментарі, припущення тощо. Але, прочитавши все це, можна собі уявити стан нашої знедоленої, придушеної й уярмленої батьківщини.

Ол. К-ко

ЗВЕРНЕННЯ

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Незабаром закінчується 6 років праці реорганізованого на підставі "Тимчасового Закону з 10 червня 1948 р." Державного Центру Української Народньої Республіки. Український Державний Центр, крім всіх труднощів і перешкод, які виникали й виникають на його шляху, успішно виконує визначені для нього завдання організації визвольної акції й боротьби українського народу.

Запорука його успіхів великою мірою полягає в тому, що Державний Центр опертий на традиції, створеної волею й силами українського народу в 1917-20 роках нашої національної державности, що його парляментське тіло Українська Національна Рада, до складу якої входять представники різних політичних течій українського організованого громадянства, об'єднує українські політичні сили з усіх країв української землі й спирається на українське громадянство. Отже Українска Національна Рада відтворює думки й прагнення українського народу, уярмленого московсько-большевицьким окупантом на Батьківщині, і українського загалу у вільному світі та в єдності їх історичних прагнень, як і в творчій різноманітності ідеологічних і політичних поглядів.

III сесія Української Національної Ради цілком довела, що ідея визвольної боротьби й об'єднання українських національно-політичних сил на засадах державних традицій наших "Визвольних Змагань" за відновлення фактичної суверенности самостійної й соборної України, дедалі заглиблюється в свідомості нашого громадянства, як єдиний і ясний дороговказ на шляху до здійснення наших національних цілей.

Сесія ствердила дуже поважні успіхи провадження Державним Центром і його органами нашої визвольно-державницької акції так у ділянці дальшого згуртування українських сил, як і в створенні спільного фронту поневолених комуністичною Москвою народів, в якому Український Державний Центр є одним з найповажніших і найвідповідальніших чинників. Акція Виконавчого Органу Української Нац Ради на міжнародньому полі відіграла надзвичайної ваги роль у поважних зрушеннях серед провідних міжнародих чинників на користь кращого й правильнішого зрозуміння значення України і її визвольної боротьби в справі подолання спільного ворога всього вільного світу — московського червоного тоталізму й імперіялізму.

Всі ці здобутки й досягнення в діяльності Державного Центру і його органів були можливі ще й тому, що свідоме патріотичне українське громадянство своєю жертвенною підтримкою, моральною і матеріяльною, забезпечило їх реалізацію, зокрема забезпечило цілковиту незалежність політики Української Нац. Ради і її Виконавчого Органу. Ця підтримка становить базу всієї діяльности нашого Державного Центру.

Стан нашої національної й державної справи і завдання визвольної боротьби владно диктують потребу неухильного розгортання дальших заходів, пов'язаних з цими завданнями. Здійснити це можливо лише дальшою мобілізацією відповідних коштів і засобів. ЄДИНЕ ДЖЕРЕЛО, з якого, в умовах перебування Державного Центру в екзилі, він може черпати ці засоби, являє собою жертвенність українського громадянства. Тільки українське **громадянство** може створити для української визвольно-державної акції відповідну й належну матеріяльну базу, так само, як воно становить базу в моральному й політичному розумінні. Віримо, що українське громадянство докладе до цього своїх сил, як докладало досі.

Не забуваймо, що кожна, навіть мінімальна, але добре організована і, найголовніше, систематично подавана підтримка від кожного окремого громадянина допоможе створити міцну і сталу підбудову для всієї діяльности Державного Центру і його органів, зможе забезпечити безперервний, постійно збільшуваний хід і обсяг їх праці, забезпечити тверду основу для неї.

Пам'ятаймо, що визвольна політика потребує незалежної матеріяльної бази. Ми знаємо, ціною яких зусиль і напружения українці, що перебувають поза межами України, здобувають собі хліб щоденний. Але ми знаємо також у яких невимовно тяжких умовах і під яким терором живе наш нарід у поневоленій батьківщині, змагаючись за своє визволення. Свідомі цього, ми закликаємо українських патріотів тут, у вільному світі, поза межами того терору, приділити з своїх трудових заробітків на наші національно-державні й визвольні цілі, щоб створити потужний фонд для української визвольної боротьби й державної праці, і тим самим спричинитись до їх успішности з окремих, хоч би й малих трудових внесків створімо цей, так потрібний для незалежної визвольної боротьби, фонд.

Закликаємо всіх українських громадян, кому дорога справа визволення змученого чужинецьким терористичним пануванням рідного народу і справа відновлення державної самостійности нашої батьківщини, кому лежить на серці дальша успішна праця нашого Державного Центру, відгукнутися на це звернення — допомогти всіма можливими способами й засобами.

Сплатіть тепер і сплачуйте регулярно надалі податок 22 січня! Передплачуйте далі "Позику Визволення України!" Нехай не буде українського громадянина, якому близькі наші завдання, що не передплатив би позики! Старих передплатників закликаємо набути нові облігації позики!

Громадяни! Стало підтримуйте ваш Державний Центр!

Українські організації! Дбайте про матеріяльне забезпечення Українського Національно- Державного Фонду!

Підміновуйте твердиню чужинецького, тиранського панування над Рідним Краєм, над нашим народом, над вашими найближчими!

Голова Української Національної Ради
Осип Бойдуник

Голова Виконавчого Органу
Симон Созонтів

Генеральний секретар
Василь Діберт

Спільне засідання

(УІБ) 14 травня 1954 р. відбулося засідання президії УН Ради під головуванням голови УНРади інж. О. Бойдуника, і засідання Виконавчого Органу під головуванням Голови ВО інж. С. Созонтова. На засіданні ВО присутні обговорили теперішню загальну ситуацію і розглянули пляни праці ВО, його окремих ресортів, які будуть подані на затвердження президії УНРади.

15 травня ц. р. відбулося спільне засідання президії УН Ради й Виконавчого Органу під головуванням голови УН Ради інж. О. Бойдуника. На цьому засіданні були заслухані інформації дотеперішньої діяльности ВО, розглянуті пляни роботи всіх ресортів Виконавчого Органу та ці пляни затверджено.

Спільне засідання президії й Виконавчого Органу ухвалило відозву до українського громадянства в справі активізації підписки на "Позику Визволення України" й збирання податку 22 січня. Засідання ствердило, що справа мобілізації фінансових засобів серед українського громадянства стає тепер одним з найголовніших завдань в діяльності Державного Центру УНР.

РЕПРЕЗЕНТАЦІЙНИЙ КОНЦЕРТ

(Враження звичайного слухача)

Ініціяторам "Зустрічі українських митців США й Канади з українським громадянством" безперечно належить признання і похвала від українського громадянства Торонта. Треба відверто визнати, що це перша публічна вистава в Торонто, яка була влаштована гідно і репрезентаційно. Звичайно привабливість подібних сесій в минулому знижували тим, що їх влаштовували в "галях" або десь на фармах, в невідповідних для цього місцях. В таких місцях присутні не знали, чи відбиватись від хмар комарів і мух, чи слухати промовців. Організатори "Зустрічі" мали досить мудрости і розуміння, щоб влаштувати виступи артистів в найкращих публічних приміщеннях м. Торонто.

Програма "Зустрічі" була цікава і різноманітна. Справді це був духовий бенкет першоклясної якости. Досить згадати, що в концерті взяли участь: Й. Гірняк, Михайло Мінський, Дарія Гординська - Каранович, Стефа Федчук, Рома Прийма, Євген Цісик, Люба Левицька, Роман Рудницький, Григорій Ярошевич, Осип Гошуляк, Вероніка Максимович, Христя Колесса - Герич, Лев Рейнарович, Василь Тисяк, Борис Мак-

симович, Наталка Носенко, Євгенія Мозгова, Михайло Голинський і проф. Л. Туркевич.

Tot homines quot sententiae. Немає сумніву, що кожний слухач оцінить виступ кожного артиста за своїм уподобанням. Користаючись цим правом хочемо відзначити, що Михайло Голинський прекрасно виконав "Минули літа" О. Нижанківського і "Довбушева пісня" В. Балтаровича. Перед вами виступає артист у цілковитому розумінні цього слова, який вміло, зворушливо й захоплююче передає голосом зміст згаданих поетичних сумних творів. Про виступ Михайла Голинського можна цілком справедливо сказати: "Є ще порох в порохівниці і не ослабла ще козацька сила".

З захопленням і здивованням ми прислухались до чельо в руках Христі Колесси-Герич. Нам ніколи і на думку не спадало, що з цього музичного інструменту можна добути таке багатство різноманітних тонів і акордів, як і на скрипці. Перед авдиторією безперечно виступав віртуоз, що знайшов нові невичерпні музичні можливості в інструменті, що з правила уступав місце скрипці. Христя Колесса-Герич виконала на чельо "Концерт Д-дур-алегро модерато" — Й. Гайдна і "Думку" — В. Барвінського.

В межах цієї коротенької замітки неможна дати належної оцінки виступам всіх наших артистів. Треба було б написати цілу книжку.

Наталка Носенко була незрівняна у виконанні "Вітре буйний" Г. Китастого і "Вечірня пісня" — К. Стеценка. Борис Максимович захопив слухачів звершеною грою на фортепіяно "Героїчний етюд" — В. Косенка і "Прелюд" — Л. Ревуцького. Гра ця була не тільки досконала технічно, а й зворушувала і торкалась серця. Василь Тисяк виконанням "Гетьмани, гетьмани"— М. Лисенка і "Сиия чічка" — М. Гайворонського викликав бурю аплодисментів. Це тим більш визначно, що власне "Гетьмани, гетьмани" краще надаються для баритона ніж для тенора. Як і завжди, своїм прекрасним голосом зачаровувала присутніх Стефа Федчук, виконавши "Думка" — О. Степового і "Крилець, крилець", — Б. Матюка. Роман Рудницький,— 11-літній пяніст своїм прекрасним виконанням ("Капріччіо" — Скарлятті та ін.) подає великі надії на майбутне.

Власне кожний з артистів збагатив програму концерту. Якщо ми докладніше не зупиняємось над виступами інших, то не тому що їх виконання було не на рівні першоклясної якости, а тому, що треба було б, як ми вже відзначили, написати цілу книжку. Хто, наприклад, з слухачів може забути сміх крізь сльози від виступу Й. Гірняка?

Висловлюючи своє захоплення мистецькою програмою зїзду українських митців, хочемо подати кілька зауважень на майбутне. Зустріч митців — це справа народня, справа взагалі українців, незалежно від того, з яких земель України вони, до якої церкви належать тощо. В оголошеннях і в роботі організаційного комітету цього принципу дуже й дуже бракувало.

З цілковитим браком такту організаційний комітет, створюючи "почесний протекторат", не визнав за потрібне запросити до складу протекторату представників українського евангелизму. На нашу думку, найкраще було б зовсім не запрошувати духовенства. Дуже важко зрозуміти, чому в нашому українському громадському житті, починаючи від варення голубців і вареників для пікніків, і кінчаючи "Зустрічею митців", ми повинні влаштовувати, так би мовити, парад церковних представників? Живучи серед канадійців довший час ми ніколи не спостерегли, щоб при подібних нагодах, чи то в "Месей Гвл" чи то в "Мейпл Ліф Гарден", виволікали з церковної тиші і миру імена кардиналів, епископів чи пасторів.

Чи це є Laudum immensa cupido з боку церковної ієрархії чи страх переслідування з боку комітету? В усякому разі, якщо було вирішено шукати почесного церковного патронату, то треба було безсторонньо звернутися до всіх, зокрема і до української евангельської церкви, яка вже набула прав громадянств серед української спільноти на рідних землях, в Европі і на цьому боці океану. Таке незрозуміле трактування українського протестантизму тим більше дивне, що на з'їзді митців були визначні українські артисти і вчені, що не ховаються з своїми протестантськими переконаннями. Протестанти не бажали б, щоб ім'я церкви було вживано при всякій нагоді, проте: Non equidem invidio, miror magis. Нарешті з їх допомогою можна було б притягти на "Зустріч" поважну англомовну авдиторію.

Друга негативна організаційна риса — це цілковитий брак представників Наддніпрянщини в складі комітету. Волинь це не Наддніпрянщина. Тим часом цей жалюгідний дефект порушує принципи соборности, що має виняткове значення при такій широко плянованій імпрезі. Чи не пора нам цього вже позбутися?

Вважаємо за цілком ненормальне явище, що не всі визначні українські сили були використані. Наприклад, чому комітет не запросив взяти участь в концерті п. П. Черняка, добре відомого всім у Торонто артиста-співака? Особисті чи релігійні порахунки, та й ще в середовищі митців, щось дивне, непринустиме. А п. П. Черняк безперечно своїм виступом збагатив би програму концерту.

Незрозуміло також, для чого було такий високомистецький концерт перетворювати на церковний пікнік. Невже комітет вважав виступ якогось католицького священика, що ніби приїхав аж з Південної Америки вітати митців в Торонто, за обов'язкову й невід'ємну частину програми концерту? Якщо так, то треба було запросити і православного священика. Адже у них є також такі, що приїхали з далеких місць і могли б розповісти про свою подорож. Не бракує таких релігійних скитальців і в українських евангеликів. Такі виступи залишають тільки неприємне враження.

Привітання провідних ритуалістичних ієрархів нагадувало: "Нате й мою баньочку на дьоготь". Ні ввічливість, ні побожність не вимагають цього. Навпаки, виступ таких ієрархів поставив їх в ніякове становище. Католицька церква теоретично підносить целібат і невинність думки як найвищу чесноту. Аскетизм це ідеал православних, — таке, принаймні, в писаннях отців церкви. До речі, балерина Рома Прийма була незрівняна і повна грації у виконанні "Русалки". А чи має право високий ритуалістичний достойник відкритими очима дивитись в публічному місці на світську красу жіночого тіла і грації? Члени певних чернечих орденів, зустрівши жінку при людях, мають опустити очі до долу. Отже, чи доцільно було реклямувати виступом присутність церковних ієрархів під час виконання такої прекрасної програми? Тут інкогніто було б в більшій гармонії з наукою їх церков. Ми не проти того, щоб вони були присутні, але тоді треба одверто змінити науку їх церков і стати на протестантський грунт — бачити Бога у всякій красі.

Буфет був прекрасний, але бруд і сміття відбирали апетит.

Те що Ціцерон сказав про твори взагалі правдиве і до всіх речей. Non ignoro quae bona sint, fieri meliora posse doctrina; et quae non optima, aliquo modo acui tamen, at corrigi posse.

Теодор Кукурудза

BETWEEN BETHEL & AI

The alarm clock buzzed!

Sleepily, Lila Paxton lifted her hand from under the rose-colored quilt and pressed the "shut-off" on the clock. She squinted one eye towards her teen-age sister, Ruthie, beside her. Ruthie's breathing was even. Good—the alarm had not awakened her! Lila had been anxious that Ruthie sleep. Ruthie was not strong. Lila smiled as she thought how much Ruthie meant to her since their mother had passed on, and she had been mother and sister to Ruthie.

Lila's hand dropped onto her Bible. She had set the alarm half an hour early so she could have some time with the Lord in prayer and reading His Word. She hadn't read her Bible since school began. She had been so busy keeping house, teaching school and her work at the community church. She had decided she must take time, but, she sighed, surely the Lord would want her to have the extra sleep so that she might serve Him better. Her hand dropped back onto the covers and she drifted off to sleep.

'Lila, Lila."

Lila sat upright in bed, opening her brown eyes, and shaking her shoulder length, chestnut hair.

"It's late," the slight, fair-haired Ruthie exclaimed, pointing to the clock.

"Oh!" Lila had not only slept through her quiet time but beyond her usual getting up time.

The next hour was a blur as Lila dressed and cooked breakfast for her father and Ruthie Her father went out to feed the chickens. He was a quiet man, used to running the farm and since his wife was gone, he was content to let Lila run things. Ruthie finished her breakfast, picked up her books

and ran out onto the highway to catch the bus to the Union High School.

As Lila washed the dishes, she glanced out the window. Next to the Paxton's were the Stott's. Old Doctor Stott had been the neighborhood doctor ever since Lila could remember. Now his son, Owen, had not only taken over his practice, but had bought an airplane so he could reach isolated cases. The landing field was empty. Owen must have left early on an emergency call.

Owen did so much! Yet his spirit always seemed unflurried, while her life went around in circles. She wondered, what was Owen's secret?

She sighed, threw the dish towel over the rack and put on her heavy coat. She walked down the highway, passed the Stott's to the small union grammar school. When she had been given the school, she had been pleased. It seemed handy to each near home, and be able to keep house for Ruthie and hre father. But because everyone knew her, so much was expected of her. Her hands trembled as she unlocked the schoolhouse. She felt drained, as if she were starting the day without reserve.

And a full day it was. Lila didn't have a conscious breathing spell until after the children had left. She had locked the door, and was standing in the yard when Owen's plane circled the schoolhouse and made a smooth landing. She started down the highway; when she reached the Stott's, Owen lopped across the yard and joined her.

"Where have you been?"

He told her of his call. He looked handsome and friendly as he stood, six feet tall, in his flying clothes, with his blue eyes smiling, and his sandy hair tousled. He asked, "How about my coming over this avening?"

She shook her head. "You forget I'm sponsor of our young people's meeting, and the leaders always come to my house Friday evening to plan the meeting."

"And tomorrow?"

"I have to clean house in the mornig. There's orchestra practice in the afternoon. In the evening Ruthie is having the gang in. I must find time to bake cookies. Probably those Trojan cookies. Ruhtie likes them best."

"Why not let her bake them? She's old enough to know how."

"She can, but she likes me to bake them when she's having company. Besides, she'll probably spend the afternoon at Audrey's. You know, they only see each other every day, and hy afternoon Ruthie'll have loads to tell her." Lila leaned against the gate, and laughed, expecting Owen to laugh with her.

He didn't, but eyed her professionally. He reminded, "You know, it's possible to over-do."

"You're a fine one to talk, flying all over the country. Besides, everything I do is for the Lord."

Owen's blue eyes seemed darker as he thought, but he only murmured, "See you Sunday morning."

"At Sunday school."

Lila saw Owen Sunday morning as she sat with her class of teenage girls and Owen with his junior boys. Lila thought, "He does as much as I do, and doesn't seem tired. Probably that's because he's a man and stronger." She frowned and leaned over to quiet one of her girls.

After church Ruthie invited Audrey to dinner. Lila got dinner, and afterwards Ted Philips came by for his sister; Ruthie went home with them. Lila walked over to the church. She always kept the library open on Sunday afternoon.

It began to rain. Lila stood hy the window and watched the drops pelt against the pane. She wished Ruthie were home. Only the highway was passable when it rained. The dirt roads soon turned to mud. Only two couples stopped at the library, and Ruthie did not come home.

Lila closed the library, made a light supper for her father and then trudged back again to church. Because of the rain, there were only a few at the meeting. Lila sat in the back row, too tired to enjoy it. She wonderd, why had she lost her enthusiasm for the things of the Lord? She had had joy in the Lord, and now—

She felt like going home when the older group arrived for church, but there were so few, for the rain was coming down in torrents, that she felt she couldn't leave. Ruthie was supposed to play for the service, but she didn't come, so Lila filled in, playing the hymns mechanically. During Brother Karlson's message, she sat in the front row. When he announced the benediction, she came to with a start. Her mind had been wandering.

Brother Karlson drove her home. She was glad, for she was worried about Ruthie. When she opened the kitchen door, her father was putting wood in the stove, and Ruthie was sitting in front of it with her feet in a pan of hot water.

"Ruthie's got acold," Mr Paxton explained.

"We got stuck in the mud. I tried to help Ted and got soaked."

Lila put her hand on Ruthie's forehead.

"I gave her some hot milk," Mr. Paxton added.

"I think I'll have Owen look at you," Lila decided. "He'll give you something to check your cold."

"I'll be all right," Ruthie objected crossly.

Lila gave her a worried glance and want out into the rain. She ran across the fields to the Stott's back door and knocked.

Mrs. Stott, a stout, gray-haired woman, opened the door and said, "Lila, what can I do for you? Come in."

Lila stepped into the warm kitchen and explained, "Ruthie got wet this afternoon; I though, maybe, Owen would come over and look at her."

"I'm sorry, Owen's out on a call and his father went with him, but if you put her to bed, and keep her warm, she'll be all right."

"Ruthie isn't very strong, but thank you," Lila nodded and hurried home

Anxiously she put Ruthie to bed, and laid down beside her. She started to pray, but she was so worried, she couldn't pray coherently. Nothing must happen to Ruthie! She drifted off to sleep.

Toward morning Lila woke, conscious that she had been half awake for some time because Ruthie was tossing in her sleep. She turned on the light and glanced at Ruthie. She was hot and feverish. Lila put on her blue robe, and applied cold cloths to Ruthie's forehead, but she didn't quiet down. Lila decided to get Owen. He wouldn't be up, but a doctor was used to being disturbed.

It was cold as she walked across the field in the early dawn. She was surprised to see a light in the Stott's kitchen. She knocked. The door opened. "Owen," she exclaimed. "I though you were ont late on a call."

"I was, but—"

"Will you come and see Ruthie?" she broke in. "She got wet yesterday and she's feverish."

"Surely," he nodded.

In a few minutes, they were back at the Paxton's place. Mr. Paxton was up and went into the girls room with Owen. Lila paused in the doorway, then she turned abruptly, went into the living-room and dropped on her knees.

She bowed her head, expecting to pray, but no words came. She felt as if God were a long ways from her. She dropped her hands and opened her eyes. Why should she feel like that? She believed in Christ as Savior; many times in the past He had answered her prayers, and now, when she needed Him, she couldn't reach Him. She felt a presence in the room, and glanced around. Owen stood in the doorway.

"How's Ruthie?"

"She'll be all right. It's only a cold. You shouldn't have been so worried."

"Maybe, only I was tired, and —" her brown eyes were wide with alarm, "Owen I can't seem to pray."

"How long since you've prayed?"

"Why, I pray every day."

"You speak to God in passing, but how long has it been since you waited on iHs presence, listening to Him?"

"I'm busy doing things for Him," she defended.

"When you're too busy to pray, you're too busy."

"You're busy," she countered, standing to her feet.

"Lila," his blue eyes darkened with the seriousness of what he was to say, "Why do you think I was up so early this morning, after a late call? Let me show you a verse." He glanced about the room until he saw the large family Bible. He picked it up and turned to Genesis 12:8. "See."

"And he pitched his tent having Bethel on the west and Ai on the east and there he builded an altar," " she read aloud, then admitted, "You are right. I haven't taken time to build an altar. I shall give up everything but my school and housework" She stepped toward the telephone.

"But where did he build the altar?" Owen reminded.

"Where?" she repeated with a frown.

'Between Bethel and Ai. Bethel is the symbol of communion with God, and Ai is the symbol of the world. Abraham pitched his tent between the two—some communion with God, and some service. Don't stop anything until you've gone to God for guidance as to what He would have you do."

Lila leaned against the door and sighed, "It is surprising how far one can drift from the Lord without being conscious of it."

'Time to get breakfast, isn't it?" Mr. Paxton stepped to the door.

Lila hesitated, then asked, "Dad, will you please get breakfast this morning. I want to be alona for a few minutes."

"Sure. You do too much, anyway," he agreed.

Mr. Paxton and Owen stepped into the hall. Lila closed the door and leaned against it, alone—with the Lord.

—The Instructor.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 8-9. Торонто, Онт. СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ 1954 AUGUST-SEPTEMBER Toronto, Ont. Рік XV. Число 8-9.

НЕПОХИТНА ОСНОВА

"Ще раз захитаю не тільки землею, а й небом. Це ще раз "показує заміну захитаного, як створеного, щоб пробувало непохитне". — Лист ап. Павла до євреїв.

В світі все перебуває в русі і розвитку, ніщо не залишається незмінним. Великі катастрофи час від часу навіщають наш життєвий порядок. Це буває в природі і в людському суспільстві. Землетруси, війни, революції та інші потрясіння випробовують людство. Все, що може захитатися і впасти, падає; все, що стоїть непохитно, залишається надалі.

Саме цей спосіб Бог використовує в духовних питаннях, в справах віри, в житті своїх дітей і своєї церкви. Великі потрясіння навіщають нас з тим, щоб все нездатне встояти непохитно впало, а все одвічне і непохитне залишалося надалі.

Текст, поданий вище, насамперед стосується) єврейської віри "Старого Завіту". Колись старозавітні установи були центром духового життя. Жертви і церемонії "Старого Завіту" мали глибоке духове значення для віруючих. Вони навчали їх зрозуміти благовістя Христове і підготовляли до прийняття духової правди.

Але згадану єврейську установу можна було потрясти. Цей час потрясіння прийшов. В наші дні духовний Ізраїль, правдиві діти Божі, не мають ні священика, ні жертви, ні храму, ні олтаря. Єрусалим сплюндрований і місце де був храм, зоране.

Чому можна було потрясти і завалити старозавітні установи?

Одна з причин полягала в тому, що духова дорога спасіння була представлена людям в "Старому Завіті" в матеріяльних символах, оскільки вони тоді ще не доросли до внятково духового розуміння спасіння. Вони потребували кам'яного храму, жертовника з каменю і тельця для жертви. Для цього треба було мати жерця-священика і відповідні установи. Усі ці речі були матеріяльні і знищити їх можна було матеріяльно. Храм і жертовник могла знищити рука грабіжника, який міг позбавити життя і священика, пошесть могла знищити ягня і тельця. Всі ці речі не були непохитні, їх можна було потрясти і, коли Бог потряс їх, вони впали. Проте непохитні основи "Старого Завіту" пронизують наше життя й досі. Ніякі потрясіння не могли їх знищити. Такою непохитною основою "Старого Завіту" була віра в Христа — спасителя світу. Заповіді святости правди і любови залишилися незмінні і знання, що праведний вірою живий буде, залишилось нам як основа спасіння. Ця непохитна основа віри залишилась незмінна. Вже ніхто не приносить тельця в жертву, але ми знаємо, що Ісус Христос умер за наші гріхи за Писанням.

Знання відкуплення Христового і віру в нього не міг знищити ні меч жорстокого ворога, ні пожежа, ні пошесть. Ця віра і знання духові, нематеріяльні і їх неможливо знищити. Ці речі "Старого Завіту" непохитні і залишились з нами навіки, решта речей під час потрясінь матеріяльних впала, бо їх нищить час.

Ми були також свідками подібних потрясінь. Вже за наших часів православні і католики пробували відновити ці матеріяльні ритуали і церемонії, забувши про їх зміст і значення. Статуї, ікони, священики в ризах, мощі святих і інші матеріяльні речі — все це стало святинею церкви. Проте Бог на наших очах потряс ними в Європі і вони впали. Якщо не змогли устоять старозавітні церемонії і обряди, бо потреба в них і час їх перейшов, то тим більше за наших часів, при новних потрясіннях у світі, ці всі установи завалять ся, бо не вважають на науку і волю Божу, що проголошена людству в його слові.

Бог потряс не тільки церквою і народами, щоб очистити їх від гнилизни і всього непотрібного. Особисто кожний з нас має випробовування від Бога, що мають своїм завданням залишити в нас все непохитне і знищити все хитке й нестале. Ми часом твердимо, що я віддався Господеві і йду за ним. Чи це твердження побуджене на справжній вірі? Ось, наприклад, сталося якесь нещастя, потім друге, потім смерть близького, потім знов втрата. Якщо людина має віру непохитну, то вона не зламається. Часто ми маємо спокуси, що потрясають нас як буря листям. Чи впадемо ми? Якщо наш віра буде побудована на непохитній основі, то ми все це переживемо і залишимось непохитні.

Що тоді є певне і непохитне в нашій вірі, що допоможе нам переносити усі потрясіння? На це в Св. Письмі сказано про Ісуса Христа: "І нема ні в кому іншому спасіння, бо й нема іншого ім'я під небом, даного людям, щоб ним спастись нам". Для кожного з нас родина, дружина і дітки — велика радість. Проте вони не вічні. Квітки і слава це речі, що легко хитаються і падають, здоров'я і життя залежать від часу. Абсолютно усе на світі перехідне. Але ми маємо від Бога дар, що ніколи не зникне, ніколи не захитається, ніколи не впаде; небо і земля перейдуть, а любов Ісуса Христа до своїх дітей ніколи не перейде. Отже ми повинні з всією силою душі прагнути любови Божої. Тільки тоді ми пізнаємо, що: "Тим, що люблять Бога, усе допомагає на добре, які покликані Його постановою". Рим. 8:28.

Юрій Федькович

ОТЧЕ НАШ!

Ти, Отче наш; Котрий єси на небі
І на землі і під землев і всюди:
Котрий сповняєш гори, скали, скинби,
Зірниці, воздух, світ і наші груди.

Імя святое Твое да святиться
Усюди, де Ти знають і не знають;
Усюди слава Твоя да поється,
Як анголи у небі ю співають.

І да прийде царство Твоє святое
І на землі вовіки запанує;
Втолиться плач і кров і брань і бої,
Страшні мечі в плуги ся перекують.

І буде воля Твоя преблагая
По всій землі людьми всіми владіти;
Усі тюрми порозмикають
І перетворять їх в домн просвіти.

Твій хліб святий, насущний дай нам, Боже,
Та не на те, себе щоб лиш кормити;
Але на те даруй нам хліб Твій Боже,
Щоб з бідним своїм братом го ділнтн.

І нам прости проступки наші грішні,
Так, як й ми їх радо мем прощати;
А ми всегда казати мемо втішні,
Що Ти нам есь Отець, Тебе нам величати.

І не вводи нас, Боже, у спокусу,
Слабаж бо є і ніжна наша сила;
Для тогож від лукавства нашу душу
Охороии, спаси, о Боже милий!

Бо Ти один лиш Господь всего світа,
І лиш Тобі одному ся кланяем,
Не як рабн, а як вітцеві дітн;
Учи нас, просвіщай, помилуй! Амінь!

І запитався його один старшина, кажучи: "Учителю добрий, що робити мені, щоб унаслідити царство Боже?" Сказав йому Ісус: "Чого називаєш мене добрим? Ніхто не є добрий, — тільки сам Бог. Заповіді знаєш? "Не чини перелюбу", "Не вбивай", "Не кради", "Не свідчи неправдиво", "Шануй свого батька і матір". Він же каже: "Усе це я хоронив змалку". Почувши це, Ісус промовив до нього: "Ще одного тобі бракує: усе, що маєш, продай та й роздай убогим, і матимеш скарб на небі; та й приходь і йди слідом за мною". Він же, почувши це, засумував, бо дуже був багатий. Побачивши Ісус, що той вельми засумував, сказав: "Як тяжко тим, що мають багатство, ввійти в царство Боже! Легше бо верблюдові пройти крізь ушко голки, ніж багатому ввійти в царство Боже". Ті ж, що чули, говорили: "Хто ж тоді може спастися?" А він відповів: "Неможливе у людей — можливе у Бога".

(Єв. Лук. 18; 18-27)

Леся Українка

БОЖА ІСКРА

Вороги:

Геть ті постів! Навіщо їх співи?
Хто тепер слухать їх рад?
Нас оглушили вже "тихі мотиви"
"Снів" тих, "фантазій", "балад"!
Чули ми й тую "громадську тугу",
Все то слова голосні,
Хату нагріти в зимову хугу, —
Навіть на те не судні!
Годі тих співів! і так уже сумно.
Посміхом спів ваш бринить...
Слова не тямите мовить розумно,
А віршувать, аж — горить!

Прихильні:

Ні, не стихайте, солодкії співи,
Всяк з нас їх слухати рад,
Любо колишуть нас тихі молитви
"Снів" вашнх, "мрій" та "балад".
Тільки навіщо той смуток і туга,
Все ж бо і так ми сумні.
Хай же колишуть, як пестощі друга,
Ваші лагідні пісні!
Ніч налягла безпросвітним склепінням,
Очі й серця нам тьмарить,
Хай же привітним і тихим промінням
Божая іскра горить!

Поет:

Годі вам, гурт ворогів і прихильних,
Марні слова промовлять.
Краще ідіть научіть божевільних,
Як їм притомнимн стать!
Бачили ви, як велике багаття
Кида вогонь аж до хмар?
"Божая іскра" — то тяжке прокляття,
Дикий і лютий пожар.
Вогнища того не може людина
Ні запалять, ні вгасить,
В кого ж запала хоч іскра Єдина, —
Вік її буде носить.

Вечірня молитва.

Всемогутній і віковічний Боже, царю всякого створіння! Прости мені гріхи, які я заподіяв (ла) цього дня ділом, словом і думкою. Очисти, Господи, грішну мою душу від усякої нечистоти душевної і тілесної. Подай мені, Господи, цієї ночі спокійний сон, щоб, вставши наступного дня, я міг (ла) поклонятися духом і правдою імені Твоєму і перемагати всіх ворогів, що повстають проти мене. Охорони мене, Господи, від думок і недобрих бажань, що забруднюють мене. Бо Твоє є царство і сила, і слава навіки вічні. Амінь.

Молитва під час ранішнього богослужіння

Всемогутній Боже! Приходимо до Тебе з хваленням на устах наших за те, що створив нас і пікнуешся про нас. Щиро дякуємо тобі за всі твої благодаті цього життя, а найбільше за твою неоцінену любов у відкупленні світу через Господа нашого Ісуса Христа, за одержані ласки і За надію на вічне життя.

Молимо Тебе, Отче небесний! Поглянь і зжалься над болями наших сердець. Благослови нас тут зібраних і з ласки твоєї вислухай прихильно наші молитви.

Дай нам щире каяття, прости всі гріхи наші, бо грішнмо ми чимало, обдаруй нас благодаттю Святого Духа, щоб ми жили згідно з вимогами святого слова Твого, наслідуючи життя Господа Спаса Ісуса Христа. Нехай щоранку, коли починає зоріти день, з сяйвом проміння сонця увійде в серця наші твоє світло і осіяє їх твоєю благодаттю, премудрістю і любов'ю.

Наймилостивішнй Боже! Благослови все людство, Святу Соборну Христову церкву і всіх християн. Допоможи, щоб серед них завжди процвітало Твое слово, панували мир і згода, спокій і щастя, правда і справедливість, богобоязливість і побожність.

Найласкавішнй Боже! Не залишай без твоєї опіки тих, що подорожують на суші, на морі і в повітрі, ув'язнених, поможи і зміцни віру хворих та засмучених, підтримай своєю безсмертною любов'ю тих, що впали в тяжкий гріх.

Даруй, Боже, благодать усім, що проповідують благовістя, щоб вони життям своїм і навчанням були гідним і живим прикладом правдивих християн.

Благослови Боже і цю країну, до якої Ти нас привів. Даруй її проводові мудрість, щоб він безсторонньо служив справедливості, використовуючи надану йому владу на славу твою і на добро народові, караючи все лихе, для зміцнення правдивої віри і християнських чеснот.

З глибини сердець наших благаємо тебе, Всемогутній Боже, і за наш український нарід. Обдаруй його благодаттю Святого Духа, допоможи йому визволитися з фізичної й духової неволі, щоб він, привернувши собі вільне життя і християнську віру, міг прийти до вічної радості і щастя в Христі Ісусі Господі і поклонятися Тобі духом і правдою.

Боже Духу Святий! Освити і нашу громаду своєю присутністю. Просвіти уми людей твоїх чимраз більшим сяйвом вічної Євангелії. Приведи блукаючі душі до пізнання Бога і Спаса, а тих, що йдуть твоєю дорогою життя, веди непохитно аж до кінця.

Усе це ми просимо ради заслуг Господа і Спаса нашого Ісуса Христа, якому з Тобою і Святим Духом нехай буде честь і слава навіки вічні. Амінь.

Царюй над нами, Спасе!

Царюй над нами, Спасе!
Нехай рука Твоя
Премудрости шляхами
Веде нас до життя.
Яви у світі чудо:
В собі всіх нас з'єднай;
І вірним всім на світі
Свій супокій подай.
В думках, в ділі — дай єдність
В серця вщепи любов;
В борні зо злом — відвагу
В нас розбуди ізнов.
Пошли на всіх нас з неба
Безміри благодать;
Хай словом та ділами
Тебе твої хвалят. Амінь.

("Кн. Хвали", 72)

ЧИ ВИ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ "ЄВ. ПРАВДУ?"
ЯКЩО НІ, ТО ЗРОБІТЬ ЦЕ СЬОГОДНІ!

До 120-их роковин з дня народження

ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ

(Коротка літературна довідка)

Юрій Федькович, буковинець з роду, народився 8 серпня 1834 р. в містечку Сторонець-Путилів.

Перебуваючи замолоду в австрійському війську, Федькович брав участь в кривавих походах в Італію. Це досить яскраво відбилося на його "жовнірській" поезії, яка належить до найкращих творів ("Дезертир", "Рекрут", "Святий вечір",

Не видиш, милий брате, — он-де на підлозі,
Де кров вмерлому з грудн капле в дві дорозі,
Сидять діточок двоє, видко сиротині,
Головкою б'ють до лави, аж ослони сині?
А за тими діточками повздовіла мати
Хиляє бідну голов, ніби хоче спати;
Ні плаче, ні голосить, бо відай не може,
Лиш часом, часом войкне: "Боже, милий Боже!"

("Трупарня")

В своїх оповіданнях ("Безталанне закохання", "Три як рідні брати", "Люба — згуба" та ін.) Федькович талановито змальовує життя жовнірське і селянське — найбільше гуцулів, яких він перший ввів у літературний світ.

Загалом творчість Федьковича багатогранна. Він виступав у різних жанрах — в поезії, прозі, драматургії. В його поезії відчувається живе серце, сповнене палкою любов'ю до свого народу. "Я готов все моє принести на вівтар матці Русі, на вівтар людськості" — так завжди твердив Федькович.

Подаючи думки про пізнання людської душі, Федькович перший на всю Західню Україну звернувся безпосередньо до народу, черпаючи від нього мотиви й зміст для своїх творів. Він образно й яскраво показував поневіряння народу, що його "драв пан, драв піп, драв дяк, драв дячий, драв навіть і піддячий".

Історичні поєми Федьковича ("Лук'ян Кобилиця", "Довбуш") висвітлюють запеклу боротьбу народних мас за своє політичне, культурне й економічне життя.

З великим обуренням і гнівом говорив Федькович і про римського папу, який захопив "півсвіту в свою сіть".

Борючись за торжество правди, Федькович не може зносити всього того, що діється кругом його:

Я маю душу,
І чути мушу, і дивити мушу,
Що тутки на світі, ах, тутки ся діє.

Юрій Федькович займає в українському письменстві одно з визначних і почесних місць.

Помер Юрій Федькович 11 січня 1888 року.

Коротко й зрозуміло

(До 300-річчя возз'єднання України з Росією)

31 травня ц. р., як повідомляє советська преса, на Червоній площі в Москві відбувся парад на відзнаку 300-річчя возз'єднання України з Росією.

Суть цього "урочистого відзначення" коротко й зрозуміло подав у своїй промові генеральний секретар комуністичної партії України Кириченко. Він у своїй промові підкреслив:

"Україна, не зважаючи на великі зруйнування в наслідок війни, знову стала великим центром советської военно-економічної потужности. Виробництво важкої промисловости перевищує цифрові дані довоєнного часу. **Тепер Україна дає третину виробництва всього советського вугілля й сталі, половину заліза і значну частину машин та електричного устаткування.**" (підкреслення наше).

І. З.

"Томін України" (ч. 33 від 14 серпня 1954 р.) вмістив радіокоментар проф. Зенона Сагана, виголошений в радіопрограмі Василя Шарвана 31 липня ц. р., з нагоди 25-річчя ОУН (Організації Українських Націоналістів), під загловком "Єдино правильним шляхом". В цьому радіокоментарі автор ставить питання: "Чи йшли ми і досі йдемо правильною дорогою, чи ні, чи наша догматика — націоналістичний катехізм корисно, чи шкідливо формує душу й світогляд українського народу, а в тому числі й нас самих, чи може він ще відділяє нас від того, за що ми боремося?"

Підкресливши, що "на рідних землях українські націоналісти знають тільки одного провідника Степана Бандеру", що "розсіяні українці в широкому світі тільки його вважають за провідника", автор з властивим йому захопленням закінчує: "Так, ми йдемо правильною дорогою, йдемо дорогою, яка єдино може довести наш нарід до основної нашої національної мети".

Редакція "Єв. Правди" одержала чимало листів, в яких читачі запитують, чи дійсно згадані твердження проф. Сагана актуальні й корисні для нашої визвольної боротьби і яким шляхом у сучасних світових обставинах ми повинні йти в нашій визвольній боротьбі за Незалежну Соборну Українську Державу.

Вспівувати в наші часи дифірамби бандерівщині, що "вона формує душу й свідомість українського народу", як це робить проф. Саган, значить зневажати український нарід.

На запитання наших читачів, як єдино правдиву відповідь, друкуємо (стор. 6) розділ "Єдиний шлях — шлях демократії" з "Кінцевого слова" праці проф. І. Мазепи "Підставн нашого відродження" (част. II).

Редакція "Єв. Правди"

В КАНАДІ ПОНАД 15 МІЛ. НАСЕЛЕННЯ

За даними статистичного бюро в Оттаві населення Канади на 1 червня ц. р. становить 16,195,000 чол. За останній рік населення країни зросло на 414 тис. чол.

АТОМНА СТАНЦІЯ В СССР

Радіо Москва повідомило, що в Советському Союзі відкрита перша станція, яка працює на атомній енергії. Станція потужністю в 5000 кіловат постачає енергію промисловості та сільському господарству найближчих районів.

Яр Славутич

ХАТИНА

Над синім Дніпром, на зеленій горі,
Де течка на сонці кипіла,
Стояла в тополях, у щасті й добрі
Хатина, як маківка біла.

Шуміли дощі берегами Дніпра,
Поля колосились хлібами,
І дочками славилася мати стара,
І батько хвалився синами.

Та хто це опівночі зрушив пили,
Кого на вигнання скарало?
Свій вік на чужині батьки дожили,
Кістьми полягли за Уралом.

По світі блукають і дочки й сини,
Пригадують будні на полі,
А може десь б'ються за правду вони,
Своєї шукаючи долі?

Хатина ж горює на смутній горі
І молиться в небо дірками.
Усохли тополі; на голім дворі
Вітри завивають вовками.

(Зб. "Правдоносці")

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail. Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25с.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
508 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ХУ 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

РОДИННА ДРАМА

Під таким заголовком ("Комсомольська Правда", 2 липня 1954) автор висвітлив звичайне побутове явище в Советському Союзі. Друкуємо ці матеріали для того, щоб наші читачі могли собі уявити "родинні стосунки", які панують в поневоленій червоним драконом країні. — Ред.

Я буду боротися за свою дитину і не віддам її нікому і нізащо! — з обуренням говорить людина молодого ще віку, майже юнак. Йому двадцять шостий рік. Він дуже рано овдовів. Не так давно померла його дружина і дворічна Марина осиротіла. Родичі дружини забрали у нього доньку — едину втіху — і відмовляються повернути її батькові. Народний суд третьої дільниці Жовтневого району м. Москви звернувся до відділу народної освіти того самого району з просьбою з'ясувати цю справу.

Так розпочалася справа. Інспектор відділу народної освіти в справі захисту прав малолітніх Корнеєва розпитала всіх, що знали щось про це.

Дійшла черга й до батька Марини — Івана Попова. Сидить ото Попов перед інспектором, літньою жінкою, і болісно промовляє:

— Відірвати дитину від рідного батька! Хто ж їм це дозволить?

— Ніхто не дозволить, якщо на це не буде підстав.

— Які тут можуть бути підстави?! — вигукує Іван Попов, виправляючи артілі "30 років Жовтня". — Після похорону Шури мати покійної забрала до себе Марину і не повертає її. Довелося звернутися по допомогу до суду.

Інспектор Корнеєва просить Попова розповісти про його родинне життя.

— Дуже добре ми жили. Мирно жили. Всі сусіди нам заздростили.

— І ніхто не порушував спокою вашої родини? — запитала Корнеєва. — Може кревні дружини встрявали у ваш побут? Адже ви оселилися в їхній кімнаті?

Ні, Іван Попов не мав до них претензій. Батько Шури, Костянтин Карташов, розійшовся з дружиною і зник з дому. Незабаром вніхала й теща. Молоді люди залишилися самі в кімнаті, яка належала батькам Шури. Щоранку Попов йшов до артілі. Шура вже не перший рік працювала на тютюновій фабриці "Ява". Маленьку Марину відносили до дитячого садочку. Наприкінці дня родина вже знову була разом. Так змалював своє родинне життя Іван Попов.

— О —

В одному з комунальних московських приміщень на вул. 5-го Яиського поля жила ком'сомолка Шура Карташова з батьком і мати'ю, які працювали в тролейбусному парку столиці. На фабриці "Ява", де вона була стахановцем виробництва, знали, що Шура людина скромна й досить скупа на слова.

Коли з'явився на Шурином горизонті Іван Попов, вона нікому не розповідала про свої почуття до нього. Близькі помітили її потяг до Попова... Незабаром народилася Марина... І Шура стала самітною мати'ю.

Марині йшов другий рік, коли Іван Попов запропонував Шурі оформити шлюб. Після цього вин стає жити разом з дружиною і донькою. Йому видали на це дозвіл тимчасовий — на один рік: отже кімната належала не Шурі, а її батькові й залишалася на його прізвищі хоч він тут і не мешкав.

Тісненько було для чотирьох осіб в одній кімнаті. Іван Попов поставався усунути невигоди. Незабаром йому пощастило зменшити населення кімнати на одну одиницю. Теща Попова втекла.

Доводиться сказати кілька слів на захист теші. За свідченням сусідів, вона від щирого серця обслуговувала молоду родину і втекла не від доброго життя. Їй дуже тяжко було спостерігати, як поводився Попов з її єдиною дочкою. Він бив її на очах теші й дитини, які в ці страхітливі хвилини старалися втекти з кімнати. Коли Надія Михайлівна заступилася за дочку, Попов побив і її.

Отже в кімнаті залишилося троє: Іван Попов, Шура і Марина. До речі, Марина завжди ховалася з кімнати коли батько її приходив напідпитку. Малятко, перехоплюючись у сусідів, було дуже незадоволене, коли його приводили до дому.

Мешканці цього приміщення, де замість стін вшаштовані тоненькі перегородки, знали про знущання Попова над дружиною, але вважали за незручне втручатися в чуже особисте життя. Не зробив цього і батько Шури, який також знав про знущання Попова над дочкою.

— О —

6 грудня 1953 року Іван Попов жорстоко побив дружину. Він добре знав, що напередодні Шура, на його домагання, зробила нелегальний аборт й почувала себе дуже погано. Побиту жінку того самого дня привезли до лікарні. Дві доби промучилася Шура Карташова. В останні хвилини свого життя вона, нічого не ховаючи, сказала батькові, що її відвідав:

— Іван весь час говорив мені, що йому не потрібні діти. Не віддавайте йому Марину... Нехай живе у своєї бабці, якщо мене не стане. А якщо виду'жаю, змінюсь своє життя... Так дальше неможливо!..

За причину смерти Шури визнано аборт. Проте у свідченнях Репки, що він їх дав інструкторові в справі опіки, записано так: "Треба думати, що Попова померла від тяжких переживань і побоїв чоловіка".

Такої саме думки додержуються й сусіди.

Навіть у труну молоду жінку поклали всю в синяках. Це були наслідки останньої дикої розправи, яку виконав Попов. А проте це не пошкодило Попову стати біля труни в позу пригніченого горем чоловіка, коли фотограф, якого запросили кревні, робив знімок з покійної.

—О—

Попова мало турбувала доля Марини. Батьківські почуття, немов морські хвилі, насунулися на Івана Попова, коли закінчилася його... прописка (він мав дозвіл на рік!) паспорта в міліції.

Попов знав, що за советськими законами тепер кімната належить маленькій Марині. Отже, щоб мати житлову площу, він і пред'явив батьківські права на дитину.

—О—

На суді Попов енергійно ганьбив свідків, які говорили правду про його злочинне поводження з покійною дружиною. Але, припертий фактами, не відважився заперечити, що з півроку, після смерти дружини, він ні разу не зайшов до дитячого садочка відвідати свою дитину, ні одного карбованця не дав на її утримання.

Суд, звичайно, став на захист дитини і відмовив Попову в його позові.

Прокурор запропонував ухвалити постанову про додаткове вияснення причини передчасної смерти матері Марини.

Цікаві факти

ДОСИТЬ ДОГМ...

Ватиканська преса повідомляє, що папа Пій XII проголосив перше листопада цього року особливе свято на честь пречистої Діви Марії — цариці неба й землі. Це проголошення не буде вважатися за догму, а тільки встановленням спеціяльного богослужения.

Що й казати, досить вже догм. Треба дати щось реальне, що доходило б до душі живучого.

"КРОВОТОЧИВА СТАТУЯ ХРИСТА"

На кладовищі в Согерті (США) вдова померлого Мікоея Фабіяно поставила на могилі статую Христа з італійського мармуру. Кілька тижнів тому п-ні Фабіяно прийшла відвідати могилу і побачила на статуї "сліди крові". Поки робили аналіз цієї крові, то ні кладовищі, бажаючі побачити на власні очі "нове чудо", зібралося стільки цікавих, що довелося біля могили поставити велику охорону.

Знову антирелігійна пропаґанда в СССР

ЩО СТАЛОСЯ?..

2 липня 1950 року в Лугачовицях (Чехословаччина) була скликана конференція духовенства всіх християнських віровизнань. Виступаючи на цій конференції, як представник Російської Православної Церкви, митрополит крутицький і коломенський Миколай сказав:

"Настав час, коли Господь закликає нас, представників різних віровизнань, до об'єднання в загально-людській справі захисту миру і соціальної правди. Нам треба тепер не в теорії, а на ділі довести вірність Христу.

Ми, християни, не повинні стояти осторонь від світових подій, від потреб часу, пасивно вичікуючи розгорнення подій. Поки в цьому світі триває боротьба між добром і злом, ми повинні бути в найнебезпечніших місцях, на передових постах, захищаючи справедливість.

До цього ми, православні, і закликаємо всіх послідовників Господа Ісуса Христа. Нехай властивість духа кожного віровизнання — молитовність православ'я, активність католицтва, розсудливість протестантизму — об'єднаються для створення миру, що його заповів нам Христос, щоб палкими доказами Павла, рішучими вчинками Петра й палкою любов'ю Івана розкрити всьому світові християнський ідеал миру й перемогти всіх, хто йде проти цього.

Нехай запанує благословенний Богом мир в усьому світі" ("Русская Православная церковь в борьбе за мир", 1950 р.).

Цей же саме митрополит на першій всесоюзній конференції прихильників миру в Москві (26 серпня 1949 р.) в своїй промові підкреслив:

"Ми, церковні російські люди, не можемо тепер мовчати. Керуючись не тільки почуттям нашого громадського обов'язку, але й виходячи з глибини нашої релігійної совісти (підкр. наше), як віруючі православні християни, ми повинні засудити перед лицем всього світу злочинні заходи світової реакції".

Читаєш все це й не віриться, щоб релігія в такій безбожницькій країні, як Советський Союз, була в такій пошані, на такому високому ідейному рівні. Адже тільки так можна розуміти твердження згаданого митрополита "але й виходячи з глибини нашої релігійної совісти". На превеликий жаль, це говорить не митрополит, що вірить в Бога, а єнкаведист в митрополичій ризі.

Що сталося? Адже кожному відома своїм нечуванням в історії людства (винищення духовних пастирів, віруючих, церков та ін.) боротьба советської влади против релігії за гаслом "релігія це опіюм народу". А сталося те, що повинно було статися. Антирелігійна боротьба не дала большевикам бажаних наслідків. Навіть по великих містах люди продовжували вірити в Бога, а про сільське населення не доводиться й говорити.

Раптом війна. Вірою в Бога большевики вирішили піднести патріотизм і використати в інтересах здійснення своїх далекосяжних кривавих планів в опануванні цілого світу. Вони впроваджують релігію, обсаджуючи посади духовенства енкаведистами, яких переодягнули в ризи. Та не так сталось, як бажалось. І ось тепер в усьому Советському Союзі маємо нову хвилю антирелігійної пропаганди. Що сталося?... Сталася звичайна річ. Віра в Бога на теренах Советського Союзу ширяться. Партія, советська влада не можуть справитися з контролем, в своїх інтересах, над цією духовою діяльністю життя і беруться знову ліквідувати її випробуваними методами — винищенням, яке підготовляють антирелігійною пропагандою. Звичайно в цьому процесі спостерігаються деякі моменти марновірства, що нічого спільного не мають з правдивою вірою в Бога. Проте й вони є найкращим доказом того, що свободи релігії в Советському Союзі немає.

Подаємо матеріял із советської преси "По святу водицю...", який відбиває справжній стан релігії в Советському Союзі.

П. Рено

Більшовицькі будні

"По святу водицю"...

(Скорочено)

Розгортаючи антирелігійну пропаганду, советська преса особливу увагу приділяє місцевості Глинково (під Москвою), де об'явилися "святі води". Свідомі по "святу водицю" приїжджають навіть советські сановники. — Ред.

— Та ви до лікаря б сходили.

— Ох, лікарі, лікарі! Нічого не можуть вони зробити. Все таблетки дають, а толку — жодного. Ось би то до Глинкова поїхати...

— Куди?

— До Глинкова. Джерело там є священне, попити водиці тієї...

— Але даруйте, тітусю, яке там джерело священне? Вам напевно, стрептоцид треба приймати, а не святу воду.

— Який бо ти, прости Господи, вайло — відповіла тітуся. — Вигадав якийсь там стрептоцид. Просто не хочеш машину дати старенькій.

Голос у тітусі був скрипучий, ображений. Петро Петрович завжди побоюється, щоб часом його кревні або знайомі не запідозріли його, борони Боже, в зажерливості. Ні, серце у Петра Петровича — не камінь. І дочекавшись неділі, посадив він тітусю у власну машину, поклав у багажник бідон для святої води. Вийхала машина на широкі московські вулиці і помчала до священного джерела, по святу водицю.

Одного недільного ранку ми також відвідали Глинково. На пагорку, де зростають джерела, вишикувалися літні жінки з бідонами в руках; деякі з них співають псалми. Під горою, в пожовклому струмку, що його також вважають священним, хлюпощуться старі жінки, якісь бородачі... Тут же наближається авто. Соліднийдядько в капелюсі, з досить ставранно зав'язаним галстуком, висунувшись з вікна, запитує мокрих баб:

— Де тут, мамуні, машину поставити?

Таких, що запитують, дуже багато. На узліссі виблискує на сонці цілий парк автомашин.

Ось прибула автом "Москвич" дружина заступника директора приладобудівельного технікума ім. Орджонікідзе Ломакіна. А ось зупинився другий "Москвич", який належить інженерові Економову. Тут же стоїть "Победа", в якій приїхали по святу водицю для старенької матері старший лаборант механіко-математичного факультету Московського університету Розанов і його дружина, студентка інституту іноземних мов. А в центрі виблискує чорними боками "ЗІМ" начальника управління капітального будівництва міністерства промислових товарів широкого вжитку СССР Мінасар'яна... Поки одні стоять в черзі по воду, інші лежать на травнчці і діляться з шоферами враженнями:

— Що там не кажіть, а дниу без вогню не буває. Вже щось є корисне в цій воді...

— Можливо, що так. Я ось матір привіз. А вона в мене така жінка, що дарма не поїде. Звичайно, дізналася, винюхала.

Кілька років тому поголоски про "святу водицю" дійшли до районової влади. Переполошилися:

— А що коли в Глинкові справді яканебудь цілюща вода? Адже тоді ми зможемо організувати курорт з скляними санаторіями, з мармуровими купальнями...

Запросили фахівців. Фахівці набрали з джерела водиці,

(Продовження на ст. 6)

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Незабаром вийде з друку "Збірник проповідей", який містить в собі серію проповідей на теми: "Чи є Бог?", "Певність безсмертя", "Небо" та інші. В проповідях висвітлені цікаві релігійні питання, обгрунтовані на науковиx даних.

Тираж "Збірника проповідей" — обмежений. Отже просимо попередні замовлення на "Збірник проповідей" надсилати на адресу редакції "Євангельської Правди".

Ціна $1.50. **Редакція "Ев. Правди"**

Єдиний шлях – шлях демократії

Революція 1917 року в період Центральної Ради породила український національний рух, що наперекір усім несприятливим обставинам завершився проголошенням державної незалежности України. Але устояти перед міцними й ліпше зорганізованими противниками нам не вдалося. Наші внутрішні сили були замало свідомі і не підготовані до опанування нашої великої території. Цим пояснюється поширення "отаманщини", розпорошення рухів з місцевим, "повітовим" патріотизмом і з персональними амбіціями ватажків, що поза цим не розуміли загально-національних інтересів. Після програної визвольної боротьби з'явилися у нас ідеологи (на еміграції і в Галичині), що відвернулися від демократичної нашої традиції і кликали до ідей диктаторських (фашистівських, большевицьких або абсолютистичних).

Однак ці ідеї, при зустрічі з живим життям і потребами нашого народу, виявили себе непридатними для розвитку й поступу України. Після другої світової війни вже і найзапекліші противники демократії мусять прикривати свої дійсні наміри демократичною маскою. Як большевики, так і фашисти розуміють добре, що в теперішніх обставинах їх відкрита пропаганда своєї партійної диктатури не могла б мати ніде в масах ніякого відгуку і успіху. З тим більшою настороженістю і недовірям маємо ставитися до всякої спроби оживити скраховані ідеології диктатури, що неминуче приводять до громадянської війни і політичного та матеріяльного упадку.

Ціле людство нашої планети переживає після другої світової війни велику переломну добу. Живемо в часи, коли розвиток модерної техніки вимагає нової організації міжнародніх зносин в напрямі створення більших державних комплексів, до яких входили б різні народи як рівноправні члени. Але це не повинно впливати на наші визвольні змагання. Ми мусимо й далі з непохитним завзяттям боротися за свою свободу. Якщо нашому народові пощастить вирватися з московської большевицької неволі і ввійти в сім'ю вільних народів світу, то ніщо не може стати на перешкоді нашому всебічному розвиткові.

Проблема визволення України — це насамперед проблема **загального культурного, соціяльного і політичного піднесення нашого народу та створення української належно** розвиненої **провідної верстви. Єдиний шлях для такого розвитку нашого суспільства це шлях демократії.** Цей шлях найкраще надається для відновлення "органічної будови" нашого скаліченого попередньою неволею суспільства. Тому всякого роду змагання до заведення у нас диктатури, до привернення старих, віджилих порядків мусимо рішуче відкинути. Захоплення середньовічними "ідеалами" було б для нашого народу самогубством. Це ясно показав приклад деяких інших сучасних народів, як, напр., Італія або Німеччина. В інтересах кращої долі нашого народу мусимо боротися за демократичний лад на Україні і творити свою провідну верству так само демократичним шляхом.

За демократичну методу організації нашого суспільства говорять наші історичні традиції, а також і наші сучасні національні завдання. Тільки при демократичному ладі, що дозволяє найкраще мобілізувати всі сили нації, українське суспільство зможе досягнути свого всебічного розвитку і сформувати в собі сильну та міцну еліту. Тому в теперішньому змаганні між московським большевизмом і західньоевропейською демократією наше місце на стороні тих, що обороняють найкращі традиції европейської цивілізації — свободу особи і вільність націй проти деспотизму — якого б то не було походження.

Український нарід вже пережив свою первісну культурницьку стадію відродження. Наше суспільство вступило в новий політичний етап свого розвитку. Відповідно до цього мусимо ставити свої чергові завдання. Після всього того, що наше суспільство пережило за останні десятиліття — бурхливого революційного життя і гарячкових шукань різних "нових шляхів", є вже найвищий час для всіх нас **перейти від безконечних ідеологічних дискусій до конструктивної, творчої праці.**

Не забуваймо, що такої страшної катастрофи, як тепер, Україна після татарського погрому ще не переживала ніколи. Московський большевизм веде систематичну невпинну боротьбу не тільки проти українського визвольного руху, але нищить і саму фізичну субстанцію нашого народу. Тепер вільна українська думка, традиційна українська культура можуть існувати тільки поза межами України. Це все накладає на українців на чужині великі, відповідальні завдання.

Наша сучасна еміграція мусить виконати свій обов'язок перед українським народом. Роля еміграції у всіх поневолених народів була завжди велика. Так само наша теперішня еміграція, що своїм числом перевищує всі попередні українські еміграції, повинна допомогти українському народові в його боротьбі за свою національну і людську свободу. Користуючись умовами вільного демократичного життя на чужині, ми мусимо зробити все можливе для того, щоб не дати ворогові знищити в нашому народі того, що творилося протягом довгих століть і становить його найцінніше надбання, це: **постійне невгасаюче змагання до свободи і людяности.**

Щоб ці завдання виконати, мусить бути за межами України свій авторитетний український осередок. Цей осередок має об'єднувати навколо себе всі свідоміші українські елементи, розсіяні по цілому світу, допомагати належному вихованню та підготові активніших і здібніших з нашої молоді і не давати гаснути серед нашого суспільства, так на чужині, як і на рідній землі ідеї вільної, демократичної України, проголошеної революцією 1917 року.

Українська революція дала нам ясну національну ідею **Незалежної Соборної Української Держави, з демократичним ладом.** Тому нема чого дискутувати над тим, що є вже "святим святих" кожного свідомого українця.

В цей критичний момент, коли наш нарід стоїть перед страшною загрозою свого повного національного, а навіть фізичного знищення, завданням усіх українців, де б вони не жили, повинно бути: **стати однодушно до праці для визволення нашого народу.** А коли визволимося, то знайдемо шляхи для впорядкування нашого внутрішнього життя на рідній землі так, щоб це відповідало нашим народоправним традиціям, які ніколи не вмирали в Україні.

(І. Мазепа — "Підстави нашого відродження", част. II, "Кінцеве слово")

"БОГ НАША ОХОРОНА Й СИЛА, ДОПОМОГА СКОРА В НЕЩАСТЯХ". — (Пс. 46:1).

"По святу водицю"...

(Закінчення з ст. 5)

пробробили належні операції і дали відповідь:

— Водичка непогана. Холодненька. В перевареному вигляді можна пити. На жаль, жодних цілющих властивостей в ній немає.

Як немає — то немає. Шкода, звичайно. Не буде, значить, в Глінкові ні скляних санаторій, ні мармурових купалень... І засмучені представники влади махнули рукою на джерело:

— Нехай собі тече... Треба тільки в недільні дні поставити міліціонерів, щоб часом бабусі в черзі не бешкетували.

З того часу і до сьогоднішнього дня стоїть біля джерела міліціонер. І хлупощуться в струмку старенькі бабусі.

А втім, мова йде не тільки про бабусь. Деякі бабусі й тітусі беруть з собою підлітків, школярів, а деякі привозять навіть немовлят. Тут їх купають саме у жовто-бурій, непроточній воді, де весь час хлюпощуться хворі...

— Незручно, звичайно, але що, що зробити? — виправдуються в райцентрі. — Люди по водицю приїжджають здалека, з міст. А щодо самого джерела... Свого часу намагалися його закрити, але справи не довели до кінця. А втім в Московському обласному виконкомі про це знають. Нехай там цю справу й розв'язують...

— Незручно, це правда, — погоджуються й власники машин. Але, правду кажучи, відмовити рідній тітусі, або, скажімо, дідусеві в такій дрібниці, як машина, також не можна. Образяться...

І вантажаться машини бідонами. І мчаться вони "до священного джерела по святу водицю".

("Труд", 25 липня 1954)

НОВИЙ МИЛЯТИН

Районний центр Львівської області — Новий Милятин — розкинувся близько шосе Львів - Київ. Тут, підпираючи до неба кудлаті голови, нещодавно завмерли, виготовлені на скульптурній фабриці, берберійські леви, так би мовити, живий символ керівництва ново-милятинського району. Біля цих кам'яних свідків щодня в очікуванні попутних машин мешканці. Їдуть вони в різні кінці.

— Ви куди сьогодні, Іване Івановичу?— запитує літня неголена людина худенького дідуся з набитим портфелем.

— В Буск,— відповідає власник портфелу.— Думаю чоботи полагодити та й в лазню заскочити, якщо часу вистачить. А ви куди?

— До Нового Яричева, — стиха відповідає неголений,— м'ясо кінчилося, крупів немає, хочу по крамницях походити, звичайно, й поголюся...

Як не дивно, але в районному центрі, відзначеному берберійськими левами, немає ні хлібопекарні, ні організацій промислового та харчового комбінатів. Печений хліб до Нового Милятина привозять за кілька кілометрів — з Львова, м'ясо й м'ясні вироби — з сусіднього районного центра — Буска, деякі інші товари з райцентра Новий Яричів.

В Новому Милятині немає лазні, перукарні, шевської і швацької майстерень. Працівники районного комітету партії, виконкому їздять до сусідніх районів помитися в лазні, полагодити взуття, пошити щонебудь, навіть поголитися.

Сім років тому був тут райпромкомбінат. Не маючи відповідного догляду, це підприємство самоліквідувалось.

Хто в цьому всьому винен? В Львівській області стверділася становище, коли переважна більшість підприємств місцевої й кооперативної промисловости зосереджена у Львові. Артілі в Львові дають 90% всієї продукції і тільки 10% припадає на підприємства в районах. Район відчуває гостру потребу цегли, черепиці, вапна та інших буїдельних матеріялів. Цього року потрібно цегли й черепиці 17 міл. штук, а цегольні можуть дати тільки 9 міл. штук. Решту доведеться завезти із Закарпаття. Для цього потрібні сотні вагонів. А де їх взяти?...

("Правда", 29 липня 1954)

A MATTER OF PRESTIGE

By May Hall Thompson

Joella Webb glanced out of the dormitory window and only half noticed that the long willow leaves made mottled black patterns on the green lawn. A few students moved back and forth across the campus like a shuttle. Being a student here at Litton gave one prestige, Joella knew, yet her eyes were not rested on the spire of the chapel of Freeman College in the distance. Freeman, a self-help, religious college, intrigued her. The students went to chapel every day, took Bible courses, and some prepared for missionary work and the ministry. Joella often had an intense desire to attend the college herself.

To learn more of the Creator and His Word, the Bible, and His purposes for mankind and for herself meant more that the kind of prestige one got by going to Litton. There must be a reason for everything in the sight of God — for life and death, for heaven and hell, for an existence now and the hope of another existence later. Joella felt she must learn all she could, even though she already knew something of the Bible. Not only that, but she felt she should do something about it. She had slipped away to lectures at Freeman on her free evenings when girls and boys of Litton were out for pleasure, and the more that she had heard on religious education the more burning was her desire to learn more.

Now the willow-slim girl with strong, intense features, frowned. Her mind was on matters at home, and she couldn't help thinking of sacrifices her mother made to keep up the Webb prestige, and particularly to keep her in college, for her mother was now a widow whose income went all too fast. Joella glanced at her fine, small gold wrist watch and saw that it was time to leave for a class. She hurried from the room, still wishing she were going to

(Continued on page 8)

Рак і куріння

"Британський Медичний Журнал" опублікував дослідження д-ра Річарда Долл і проф. Бредфорда Хілл, про зв'язок між курінням і раком легенів. Британські вчені цілком підтверджують висновки американських вчених у цій справі.

В 1951 р. згадані вчені надіслали англійським лікарям близько 60 тисяч анкети з таким питанням: "Чи курите ви і яку кількість тютюну чи папірос ви вживаєте щодня?".

40 тисяч лікарів надіслали відповіді. За останні три роки померло 789 лікарів, а саме: в 35 випадках (всі без винятку курили) від рака легенів і в 36 випадках рак прискорив смерть.

Д-р Долл і проф. Бредфорд Хілл опрацювали відповідну статистику. На 1000 чол., віком 35 років і старші, протягом найближчих двох років помре один, що не курить, і три чол., які викурюють щодня 25 папірос або 25 грамів тютюну.

ВОЄННИЙ ДОГОВІР ЮГОСЛАВІЇ, ГРЕЦІЇ Й ТУРЕЧЧИНИ

9 серпня ц. р. міністри закордонних справ: Югославії — ген. Кочa Поповичч, Греції — Стефанопулос і Туреччини — Копруя підписали договір про воєнний союз. Договір укладений на 20 років і має своїм завданням забезпечити ці три Балканські країни проти нападу СССР та совєтських сателітів.

США — КАНАДА — АНГЛІЯ

Недавно відвідав Канаду перший міністр Британії Черчил, який докладно поінформував уряд Канади про розхождення в політиці Англії та США.

Розхождення ці мають для Канади величезне значення. Будучи частиною американського континенту, Канада надзвичайно зацікавлена в цілковитій згоді з США. Разом з тим, будучи частиною британської спільноти, Канада не може не зважати на позицію Англії. Отже Черчил на парадному обіді цілком слушно підкреслив:

— Канада являє собою лінку, яка пов'язує Англію і США.

ВИБОРИ НІМЕЦЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА

У липні ц. р. в Берліні відбулися вибори президента Західньонімецької федеративної республіки. На президента обрано д-ра Теодора Гойса, визначного німецького політичного діяча, члена "Вільної демократичної партії Німеччини".

ДЕЗЕРТИРСТВО ЗРОСТАЄ

За даними західньо-німецької поліції, за останні шість місяців на Захід дезертирували 1462 чол. — працівників східньо-німецької поліції.

ПОМЕР ЕККЕНЕР

На 86-му році життя помер (Фрідріхсгафен — Зах. Німеччина) відомий конструктор цепелінів доктор Еккенер.

Коротко

- Президент США протн змешення закордонної допомоги, визначеної в 3,447,700,000 долярів.
- В США збирають щороку близько понад 85 більйонів долярів податку, тоді як видатки становлять понад 100 більйонів долярів.
- У Західній Німеччині відбулися маніфестації з нагоди перших роковин протикомуністичного повстання у східньому Берліні.

"З ПЕРЕХОДОМ НА ТВОРЧУ РОБОТУ?!..."

Як повідомляє "Радянська Україна" від 3 липня ц. р., пленум Центрального Комітету КПУкраїни "розглянув прохання тов. Корнійчука О. Є. про звільнення його від обов'язків члена президії ЦК КПУкраїни у зв'язку з переходом на творчу роботу і задовольнив це прохання".

СОВЄТСЬКИЙ ПАНТЕОН

Рада міністрів СССР офіційно повідомила, що на передмістю Москви в районі т. зв. Узгір'я Леніна, недалеко села Семеновське, буде побудовано в найближчому часі совєтський Пантеон, де будуть складені тліннї останки Леніна, Сталіна і інших совєтських достойників.

A MATTER OF PRESTIGE

(Continued from page 7)

a Bible class instead of English III.

On the campus she bumped into Maurice Stevens. "Hello," she greeted him. "What's new?" She had known Maurice from childhood.

"I'm leaving college today, Jo," the young blond boy told her.

"Really? Did your father finally consent?"

"No. Dad still doesn't approve. But I have to live my own life. I wanted to go to an agriculture college in the first place but Dad wouldn't have it. I've tried studying law here at Litton but I'm no good at it. But now somehow, some way, I'm going to be a farmer."

"I know just how you feel, Maurice. You know I was only thinking I wish I could go to Freeman."

"Freeman!" Maurice was plainly surprised. "Why Freeman when you can go to Litton?"

"I don't exactly know except that I'd like to study the Bible and go to chapel and maybe even be a missionary."

"Now I am surprised. Does your mother know?"

"Of course not. Mother's ambition is for me to marry rich, now especially since we've lost so much money."

"By the way," said Maurice, "how's your brother Dan coming along? Getting better?"

"What do you mean, better?"

"Why, didn't you know he had pneumonia? Mother wrote me that he was a mighty sick boy. Dr. Stearn told her."

Joella flushed. Suddenly she felt very small, almost cheap. Her mother had not told her that her little brother Dan was sick because her college life must go on smoothly. Yet now she could understand why her last allowance had been so long in coming.

Suddenly the girl said, "I'm going home with you, Maurice, on the same train—today. I'm not going to college any more either, not Litton at any rate."

When Joella arrived home, she found both her brother and mother pale and listless, but Dan was out of danger.

"How could you, Mother?" she asked.

"Why, I did it for you, my dear. You know how much I've set my heart on your going to Litton?"

"That's sweet of you, Mother, but I'd rather have helped if I could."

"There was nothing you could do. It was even better, your staying there. The extra expense, you know."

Joella's face flamed. "Don't worry about the expense of my coming home," she said. "I'm not going to use any more money going to Litton."

She knew there would be a scene. There was. Her mother was first shocked, then indignant, then tear-stricken. "An education will mean everything. Especially one at Litton. That means prestige, my dear. And I won't have anything else for you. It would be selfish of you not to go."

Joella finally consented to finish her education. That much she promised and no more. When she got back to Litton, she would formulate her final plans. May-be Mother was right. Anyone would think she would be but Joella herself. A daughter should be grateful to get to go to Litton.

The next morning she went down town with a pearl-studded ring to sell. Her father had given it to her years before and it was valuable. It would pay the cost of her trip, and more. On the way down she bumped into Maurice again. She saw that the enthusiasm had left his face, but his chin was still firm. Joella knew he had had trouble with his family.

"Dad won't give me money to go to an agricultural college," he told her. "But I'm going some way."

"Have you ever thought of Freeman? While a religious college, it has an ag department. Besides, you could get practical training on its farm run by students."

"Say, that's an idea. I've always thought of Freeman as a college where I'd have to study Bible and maybe become a minister. But the way you put it. And going to chapel and studying the Bible wouldn't be bad for a farmer, would it?"

"It would be wonderful. Oh, dear, there I go again. I had tried to quiet my feelings, at least for a while."

It came as suddenly as an earthquake, for it was an earthquake. Walls swayed, bricks and boards and mortar and broken glass suddenly showered about them. Maurice put his arm around Joella and drew her close to the side of a building. Both were too shocked to say a word. People screamed and some went down under the debris.

Soon it was over but some of the city people were injured and their homes wrecked. As a Red Cross ambulance made its way down the street, Joella suddenly ran forward, surprised that she was still whole and well. "I'm going to help," she shouted to Maurice.

He ran after her. "I'm going to help, too."

Never had Joella worked so hard in her life as she did now, but then Joella had never worked very hard before. Maurice was much better fitted to do his share. His body was hardened from track work, as he was an athlete at Litton. He was used in lifting and carrying stretchers. Joella helped with bandages and the dressing of minor wounds.

She was still working hard when her mother and Mr Stevens arrived.

"Joella!" cried her mother in exasperation. "I've been worried sick. I thought you were hurt and here you are . . ."

"Where's Maurice?" asked Mr. Stevens.

"He's all right; he's helping, too."

The young girl looked at her mother and suddenly felt grown up. And in spite of her weariness it was a good feeling. It seemed as though for the first time in her life she was doing something useful.

"I felt helping here was best, Mother. I knew if you'd been hurt, you'd be taken to a hospital or here or some place."

A very old man with a bandaged head suddenly spoke up. "Well, if it ain't Mrs. Webb. So this is your daughter—but I might have known. It's just like your kind of people to put their shoulders to the wheel in an emergency. I remember when old Mrs. Webb—must have been the girl's great grandmother—helped with the harvesting when help was scarce. She wore a sunbonnet and worked like a man but the next day she was a lady again."

Joella smiled at him sweetly as he went on. "And take the Stevens family. They never shirk an emergency." He put out his old gnarled hand for Mr. Stevens to shake. "Yes sir, these two old families have prestige here in the city. They've always had faith in God and man and themselves."

Joella took a deep breath. She knew now why she felt as she did. She was free.

"Don't bother about me, Mother," she said. "Go back to Dan. I'll be home soon. And, Mother, I want to tell you I made my final decision about college. I want to finish my education, of course. But I'm going to go to Freeman. This will take the burden off your shoulders and I'll be getting what I want. What better prestige could I have than to be a Christian? It's the only kind of getting apart I want. I appreciate all your sacrifice. But this is the way it must be now."

At that moment Maurice came up. "And I'm going to enter Freeman, too. I can work my way through college there and learn to be a good farmer—as well as a good Christian."

Mrs. Webb looked strangely at her old friend, Mr. Stevens. Finally she spoke, "Sometimes it takes an earthquake to shake us up."

Mr. Stevens smiled. "We were in a rut with all our beliefs. But the young ones are right. What more could we ask for them?"

Joella was suddenly very happy. Her mother approved. And so did Maurice's father. Yes, her mother approved, for she heard her mother saying, "Go, then, my dear, to Freeman. And may God bless you."

—The Instructor.

THE CURSE OF COMPANY

A Christian was asked, "Why were you not at church Sunday?" The answer was, "I had company."

A school teacher was asked, "Why were you not at school Monday?" Her answer was, "I had company."

A merchant was asked, "Why did you not open your store for business Monday?" His answer was, "I had company."

Does the reader say that he knows better than that? No teacher or merchant ever gave such an answer. No one ever gave such an answer except those that miss church. The reason is, whether they acknowledge it or not, that they think the church service is of less importance than the school or the store.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 10. Торонто, Онт. ЖОВТЕНЬ 1954 OCTOBER Toronto, Ont. Рік XV. Число 10.

ЛЮБОВ – ДАР БОЖИЙ

"...а найбільша між ними: любов" (1 Кор. 13:13).

Тринадцятий розділ першого листа ап. Павла до коринтської церкви є ядром відповіді на цілу проблему коринтських братів. Своїм змістом цей розділ з'ясовує справжню мудрість, справжню любов, правдиву форму християнського ентузіязму, щиру, чесну й шляхотну духовність, яка не залишає місця й кладе кінець всяким суперечкам і змаганням між віруючими християнами.

Вже останнім віршем дванадцятого розділу ап. Павло вказує на кращу дорогу, про яку він говорить в цілому тринадцятому розділі. Любов в тринадцятому розділі змальована як дар Святого Духа. Це любов, якої не можна заслужити ні здобути своїми власними зусиллями. Це любов, яка дає самому себе в жертву; це діюча, динамічна любов; це любов, яка не шукає свого, це любов, якої властивість любити; це любов — вічна. Любов ця найкраще виявлена на голгофському хресті.

З аналізу змісту цілого листа випливають такі приклади:

Знати Христа й Його розп'ятого — це знати цю любов (розділи 1 2).

Жити життям апостолів, які, коли їх злорічили вони благословляли, коли їх переслідували – вони терпіли, коли їх лаяли, вони молилися, – це знати цю любов (4 : 10-13).

Повік не їсти м'яса, щоб не спокусився слабший брат, за якого Христос умер - це знати цю любов (8:1—3, 13)

Стати для всіх усім, щоб придбати їх для Христа – це знати цю любов (9:19—23)

Бути гідним учасником Господнього столу й робити все на славу Божу це знати цю любов (розділ 10;11:17 32).

Ждати на інших на вечері любови — це знати цю любов (11:33—34).

Дати можливість іншому говорити замість того щоб перебивати й спричинювати замішання – це знати цю любов (розділи 12 і 14),

Старатись, щоб проповідування євангелії було зрозуміле і ясне — це знати цю любов (розділ 14).

Всі ці приклади, які так яскраво пронизують лист, ап. Павла, мають своє завершення в тринадцятому розділі. Тринадцятий розділ представляє нам самого Господа Ісуса Христа. Життя Христа Ісуса сяє крізь рядки й слова цього цілого розділу. Розділ цей описує нам розп'ятого Христа, який присутністю своєї любови й сили через Духа Святого в житті віруючого християнина творить із нього новий устрій, нову людину (2 Кор. 5:17). Отже під кожним словом любов треба розуміти Христа. Коли ми говоримо про Христа, то ми говоримо про любов і наші думки линуть до Джерела й Красоти тієї любови, якою є сам Господь Ісус Христос. Це ж Він, що терпнть усе; це ж Він, що не гордиться; це ж Він, що не шукає свого, що не думає злого, вічно сущий. Тут віра в Христа сяє крізь життя й у житті Його дітей (1 Кор. 4:9-13, 2 Кор 4:5-18; Матв. 5:1-12).

Тринадцятий розділ відкриває нам любов, яка повністю буде в Церкві Христовій тоді коли Христос прийде і настане царство слави. Автор і Джерело цієї любови Господь Ісус Христос. Любов ця вічна (13: 8-10, 12-13), від неї ніщо не може відокремити нас (Рим. 8:38-39). Це сила Божа, якою Бог дає життя там, де панує смерть. Це є тайна Божественної ціли щодо воскресіння мертвих. Отже розділ тринадцятий передбачує те, про що сказано в розділі п'ятнадцятому, ясно вказуючи на протилежність того, що **тепер**, і того, що **потім** (13-8-10, 12). Коли ж пророцтва зникаться? коли ж мови замовкнуть? коли ж знання зневечиться? коли ж знищиться частинне? Відповідь: **потім**, тобто після воскресіння мертвих.

В тринадцятому розділі, так як і в цілому листі, сказано про першість і другорядність: любов, або мови людські й ангельські; любов, або пророкування; любов, або всі таїни й усе знання; любов, або вся віра, щоб переставляти навіть гори; любов або роздавання всього майна і навіть віддавання свого тіла на спалення.

Любов — це відношення людини до Бога й людини до людини, — це дар Божий — це сила Божа, що діє в житті віруючої людини. Любов ця не людське осягнення, вона не може бути здобута людськими зусиллями, й вона не має свого початку в людині Любов приходить від Бога в Христі Ісусі в силі Духа Святого й є даром Божим та силою Божою, щоб виконувати волю Божу.

Саме про таку любов говорить апостол Павло, закінчуючи свій псалом любови такими словами: "А тепер залишаються ці три: віра, надія, любов, а найбільша між ними: **любов.**

Володимир Кучер

Б. Лисянський

УКРАЇНІ

Україно — широка пустеля,
Україно — пригноблений край,
Все стоїш ти — незрушна як скеля,
Все стоїш — як привабливий рай.

Всі змагання, всі спроби ворожі
Твого серця не вбили тремтінь;
Ти і далі стоїш на сторожі,
Віковічних, незломних стремлінь.

Ти — найбільшая радість у світі,
Ти — найвища життя благодать;
За-для тебе так радісно жити,
За-для тебе не жаль і вмирать!

Так ведн ж нас шляхами офіри,
У пітьмі смолоскипом ясній;
Будь і далі нам символом віри,
Будь емблемою вічних надій!

І в цей час, о, Велика Руїно,
Чашу муки ми вип'ем до дна...
Ти повстанеш, моя Україно,
Знову славна, могутня, міцна

Ти повстанеш хай мороком тьмяним
Тебе крнють твої вороги...
Ти воскреснеш і сонцем весняним
Знов засяєш усім навкруги

Діямантом, живим самоцвітом
Заясніеш в життєвій імлі,
Розцвітеш пишнорадісним квітом
На щасливій, на вільній землі!

(Зб. "Pro Patria")

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Незабаром вийде з друку "Збірник проповідей", який містить в собі серію проповідей на теми: "Чи є Бог?", "Певність безсмертя", "Небо" та інші. В проповідях висвітлені цікаві релігійні питання, обгрунтовані на науковних даних.

Тираж "Збірника проповідей" обмежений. Отже просимо попередні замовлення на "Збірник проповідей" надсилати на адресу редакції "Євангельської Правди".

Ціна $1.50.

Редакція "Єв. Правди

Проп. Теодор Галенда

Була і є свята воля Божа

Відбувалися весняні зборн Пітсбурської Пресвітерії. Шановний пастор дуже великої пресвітерської церкви д-р: Мекюен промовляв до Пресвітерії так: "Оглянувши цими днями околиці Пітсбурга, які займають різні слов'яни, я сказав сам до себе: "Ось яке чудове та велике поле для місійної роботн". І справді, мн посилаємо місіонарів до різних народів світу. Це добре. Але Господь посилає і до нас різні народн. Ось хоч бн у нас тут: скількн ми маемо слов'ян, до яких належав і Іван Гус, мученик за Христову віру. Проте ми нічого не робимо для цих людей. На мою думку треба покликати проповідннка, якнй проповідував бн цим людям евангеліє царства Божого зрозумілою їм мовою". Для здійснення цього зборн обралн місійний комітет, головою якого став д-р Мекюен. Для роботи серед людности було поклнкано чеського пресвітерського проповідника д-ра Лоса.

Протягом місяця д-р Лоса не зміг зібрати до громади людей, щоб можна було їм проповідувати евангеліє царства Божого. Після цього він звернувся до д-ра Мекюена з заявою про те, що він повертається до своєї церкви в Небрасці, бо місійної роботи неможливо розгорнути. Голова місійного комітету відповів коротко: "Це справа Божа, отже звернемося з благальною молитвою до Господа, щоб сам Господь дав нам вказівки, що маемо робнтн". Після щирої, з глибокого серця молитви, д-р Мекюен спокійно запитав д-ра Лоса: "Що вн тепер думаете робити?" Д-р Лоса зворушеним голосом відповів: "Після молитви моя думка змінилася. Я відчув, що Господь мені допоможе, що все такн є тут людн, які приймуть Боже спасіння". Д-р Лоса почав знов працювати. Про свої початки ось що він розповідав: "Отже я знову йду відвідувати і запрошувати людей на зборн. Перед одним будиночком стояла громадка молодих людей. Глянувши на них, я звернувся з короткою молитвою до Всевишнього: "Дай мені, Господи, бодай чотирьох з цієї громадки залучити до боротьби за своє спасіння". Серед згаданих людей булн три брати Галендн і господар дому Василь Рьопка. Я порозмовляв з ними по-чеському і запросив всіх завітати на вечірні збори, де я навчав англійської мови і викладав св. Пнсьмо . . . Так з Божою допомогою ми почали."

Фактично так і було. На перші збори прийшли чотири брати -- Петро, Днитро і Теодор Галенди і Василь Рьопка.

Після цього ми почали регулярно відвідуватн зборн для релігійних розважувань і вивчення англійської мовн. Ці релігійні розважування мене заохотили до читання Святого Письма. Незабаром я виявив різницю між наукою Святого Пнсьма та науку, яку я мав у вихованні. Я намагався одержати в цій справі вичерпливу відповідь від греко - католицьких священнків. На жаль, вони нічого не говорнли про Святе Пнсьмо, а старалися в моїх прагненнях пізнати правдиво-го Бога, заспокоїти мене різними доказами з життя святих і церковних авторитетів. Я почав уважно вивчати Святе Письмо і незабаром переконався, що евангельська віра — едииий шлях до пізнання правдивого Бога, якому належить поклонятися духом і правдою. Так я став евангеликом.

1901 рік. Мене і моїх братів Петра та Дмитра покликано до місійної роботи в пітсбурській Пресвітерії. Тут я мав нагоду і надалі студіювати Святе Письмо.

1903 рік. Брати - Петро та Днитро виїхали в інші країнн для місійної роботи і я лишився в громаді, яку очолював пастор д-р Лоса, учителем недільної школи для дорослих. Крім того, я часто заступав д-ра Лоса, відвідував людей і запрошував на богослуження, інформував пастора, кого й коли він має відвідати і роз'яснити слово Боже про спасіння душі.

Свме цього року під час роботи я зустрінувся в одній родині з двома юнаками - - Кульчицькнм та Нижанківським. Я запросив їх на богослуження і запевнив їх, що на цих богослуженнях вони докладно дізнаються про те, що значить Св. Письмо для нас християн. Звичайно вони прийшли і вступили до громади. Згодом Кульчицький став доктором медицини, а Нижанківський — евангельським проповідником. Саме тоді було поклнкано студента-українця З. Бичинського редагувати український часопис, а на піяністку й учительку недільної школи для дітей чешку, панну Ружинку Рибар, з якою я і одружився.

Це була перша жінка, що провадила місійну роботу серед слов'янських народів. Як моя дружина, вона чимало допомагала мені в місійній праці серед української людности.

Місійна робота мене захоплювала. Я часто зустрічався з людьми, від яких я міг дечого навчитнся. Так 1907 року молодого ще тоді Васнля Кузева я запросив на вечірне богослуження, яке вже я проводнв українською мовою і запросив його поінформувати присутніх, як в краю студенти-матуристи ставляться до християнської віри. Кузів радо прийняв запрошення. У своїй промові він підкреслив, що в краю взагалі великий брак християнської віри між студентами, бо вони не мають доброго прикладу від свого духовенства. Василь Кузів залишився прн нашій громаді.

1906 рік. Перша пресвітерська церква для слов'янських народів в Престон коло Пітсбургу реорганізується на три національні групи. Пастор д-р Лоса очолив чеську пресвітерську церкву в Кораополис, Па. Пастор Франк Шваха заступив д-ра Лоса і відправляв богослужения в місцевій церкві на Престон щонеділі рано для всіх слов'ян. Мене призначила пресвітерія для проповідування в українській мові щонеділі ввечорі. Рано я провадив недільну школу для дорослих чеською мовою для всіх слов'ян. За моєю порадою пастор Шваха, в порозумінні з церковною радою, відрядив Василя Кузіва на студії богослов'я, щоб в майбутньому він міг стати українським проповідником.

1912 рік. Закінчивши богослов'я в Пітсбурському семінарі, я був ординований на проповідника пітсбурською пресвітерією і став пастором для української групи в тій першій церкві, де першим пастором був д-р Лоса.

З церкви на Престон, в якій я також був пастором для українців, вийшло 18 чеських проповідників, 6 — українських, 4 українські місіонерки і понад 25 чеських.

1916 рік. Я розпочав місійну роботу серед українців в Гартфорд, Конн.

1920 рік. Мене покликано на пастора чесько-словацької церкви в Албіон, Па.

1922 рік. Я знову повернувся до Гартфорд, Конн.

Коли ми 1903 року розпочинали місійну роботу рідною мовою серед українців, ми не мали релігійних пісень, щоб під час богослуження славити Бога. Довелося багато над цим попрацювати. Я склав чотири такі пісні, що ними користувалася українська група евангельських християн. Ось одна з них:

Слухай! Христос тебе кличе. Що ж відкладаеш?
Часто чуеш Його голос: "Коли ся вернеш?"
Тн вже довго відкладаеш. Чого ж чекаеш?
Скоро життя переплине, де ж ся подієш?

Не відкладай! Спас тя кличе: "Навернись!"
Віддай ціле серце, душу, поки ще час!
Спас тя кличе: "Не відкладай, тепер навернись!"
Бо не знаеш, чи Він завтра закличе ще раз.

Можливо, що в цих піснях бракує сучасної української мови, глибшого релігійного змісту, але на той час, коли їх вперше заспівали, вони зворушили до сліз всіх присутніх. Одного разу д-р Лоса запросив нас і ми прославили Бога нашими піснями на богослуженні в церкві для чехів і словаків. Всі були захоплені й дивувались, що ми -- українці так щиро ставимося до пізнаня правдивого Бога.

1906 року ми мали вже близько 50 пісень. Слава Богу!

Ці коротенькі історичні факти свідчать, що для навернення українського народу до Євангельської віри, на основі Святого Письма, - була і є свята воля Божа.

"Шукайте Господа", доки можна знайти Його, кличте Його, коли до вас близько. Нехай безбожник путь свою покине, а безаконник помисли свої, та нехай обернеться до Господа, а він помилує його, і до Бога нашого, бо він на ласку найбагатший". Ісаія 55:6-7.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ "ЄВ. ПРАВДУ?" ЯКЩО НІ. ТО ЗРОБІТЬ ЦЕ СЬОГОДНІ!

Мокрота, темнота, чудо й богохульство

Усім побожним людям відомо, що в одній з православних церков м. Торонто з'явився "чудотворний образ св. Миколи Мокрого", який віками перебував у Софієвському Соборі в Києві.

Багато написано про цей образ, але найбільше поширена леґенда, в якій досить яскраво й зворушливо висвітлене значення цього образу.

В якихось купців, що переправлялися через Дніпро, через необережність впала у воду дитина. На гарячу молитву матері св. Микола витягнув дитину з води, привернув її життя, і поклавши у церкві під своїм образом, наказав матері у сні прийти й забрати її. Мати так і зробила. Але забираючи дитину, вона зауважила, що з образу тече вода. Це був наочний доказ того, що св. Микола сам був у воді і, рятуючи дитину, до нитки промок.

Як воно справді було, історичних відомостей ми не маємо. Відомо тільки, що з того часу образ св. Миколи почали шанувати як чудотворний і назвали "образ св. Миколи Мокрого". Ритуалістичні церкви вважають цей образ за покровителя-рятівника утопленників. Переказують, що російська царська фльота визнавала цей образ за свого небесного опікуна. На нашу думку цього не могло бути. Адже російську фльоту японці розторощили в бою під Цусімою. Чи могло це статися, якби св. Микола Мокрий був її покровителем?

Цей, великої сили й слави, образ опинився в Торонто. Про нього заговорили на сторінках преси редактор "Н.Д." п. Волиняк ("Нові Дні" ч. 56, 1954 р. "Чудотворний образ св. Миколи Мокрого в Торонті") і о. В. Сагайдаківський ("Гомін України" ч. 39, 1954 р. "З листів до редакції").

Як пише п. Волиняк, образ опинився в Торонто "якимсь чудом." До речі, серед віруючих снують чутки, що образ втік сам з речами якогось священика. Хоч образові й не було уділено прав (чи безправ'я) "ДП", проте він виемігрував до Канади цілком легальним порядком, тобто порядком, який п. Волиняк вважає "якимсь чудом". Отець Сагайдаківський запевняє, що: "Св. образ опинився в Торонті не "якимсь" чудом, як висловлюється п. Волиняк, а — ми віримо — з Божого Провидіння".

Розповідаючи про образ св. Миколи Мокрого, одна бабуся з таким глибоким почуттям робить висновок: "Скажіть, будь ласка, скільки то часу минуло, а коли дивишся на образ св. Миколи Мокрого, то й сьогодні неначе сльози стікають з його очей". І справді, образ св. Миколи Мокрого заливається гіркими сльозами. Плаче він тому, що навколо його імені розгорнулися такі непристойні суперечки, плаче він тому, що в нашому релігійному житті ще й досі даються взнаки мокрота, темнота, чудо й богохульство.

Св. Микола за свого життя був незвичайно побожний. Хоч він визнавав деякі марновірства, що їх православна церква запровадила в життя за його часів, але він любив Бога і шанував його всім серцем. І ось тепер він читає в українських газетах, що Богові приписується таємна "конфіскація" його образу з церкви, переховування по таборах на скитальщині і, нарешті, сенсаційна об'ява в Торонто. Про це о. Сагайдаківський так і пише: "А образ опинився в Торонті, не "якимсь чудом"... а Божим чудом і з Божої волі". Таке "чудо" для св. Миколи можна вважати тільки за богохульство. Якби Бог хотів врятувати образ свого святого, то Він не робив би так, як це роблять грішні слабосилі люди. Не можна ім'ям Бога приховувати наші слабості. Ми певні, що образ св. Миколи Мокрого волів би краще залишитися на місці, з своїм народом, ніж покидати його і тікати на чужину. І справді, хто ж тепер буде дбати за утопленників у Києві?.. Звідки отець духовний знають, що Бог мав щонебудь спільного з досить неясною появою образу св. М. Мокр. в Торонто?

Плаче й гірко плаче образ св. Миколи Мокрого і над методами, якими п. Волиняк рекомендує "рятувати" українську православну святиню. Методи ці пройняті погрозами, обвинуваченнями, закликами, нечуваним гнівом.

Образ св. Миколи Мокрого — це духовий скарб українського народу. Треба по-християнському дійти порозуміння, щоб влаштувати його у відповідному місці і в належний спосіб. Для українців-ритуалістів образ цей становить релігійну, культурну й національну вартість, для протестантів, українців-евангеликів — вартість мистецьку й національну. Ні в якому разі не можуть поодинокі особи, чи окремі групи, парафії чи організації проголошувати виняткове право на образ, як це робить о. Сагайдаківський.

Образ св. Миколи Мокрого плаче (разом з ним плачуть і чесні люди), рясно вкриваючись сльозами. Плаче він тому, що точиться боротьба не про врятування його, як великої культурної й національної цінности, а про використання його, як церковного "бізнесу". Про це о. Сагайдаківський свідомо пише:

"Духовенство і вірні нашої парафії з Високопреосвященішим Архиепископом Палладіем на чолі і з його благословення зупинились на постанові збудувати спеціяльний храм-підземелля, в якому збереження св. образу було б запевнене повністю".

Своїми гіркими сльозами образ св. Миколи Мокрого протестує проти претензій о. Сагайдаківського, що він ніби його повірений і знає його думки. А докази? Отець Сагайдаківський пише: "Святитель Божий Миколай обрав для свого образу... м. Торонто, а в Торонті — скромну українську православну церкву при вул. Квін". Це твердження викликає великі сумніви. Хто знає, що думав чи думає про все це святитель Миколай? Скажімо, хтось вкрав образ чудотворця Микити і завіз аж до Бразілії. Чи можна це вважати за доказ, що св. Микита чи його образ цього бажали? В Торонто скрізь можна купити добру мапу міста. Незрозуміло, чому саме образ св. Миколи Мокрого не придбав цієї мапи і тим самим оминув козацьку православну церкву в Торонто з добрим хором і диригентом, а осівся на Квін вул. Чи він мав голос у цій справі? Дуже й дуже сумнівна річ. Немає нічого дивного, що дехто висловлює думку, що якби образ св. Миколи Мокрого мав вільний вибір, то він напевно б оселився в Українській Пресвітерській Євангельській Церкві, а "щирі релігійні патріоти" намагаються довести, що всі ці суперечки безпідставні, бо св. Микола Мокрий походив з Галичини і його образ повинен належати одній з греко-католицьких церков у Торонто. Непробачна темнота!

Щодо образу св. Миколи Мокрого, то церкви можуть мати ще якесь право, засноване на релігійному характері. Проте, яке право має якась окрема церква чи особа монополізувати й оперувати останками князя Ярослава Мудрого? Треба, нарешті, мати якусь пошану до своєї минувшини і без примусу, суперечок і нікому непотрібної непристойної писанини запропонувати українській спільноті, в особі нею визнаних громадських установ, заопікуватися цими останками. Огидно спостерігати, коли з наших історичних святощів місцеві люди намагаються організувати якийсь ярмарок і джерело прибутків.

Образ св. Миколи Мокрого вже виставлений для всенародього почитання в православній церкві св. Андрея Первозваного при вул. Квін. Відбуваються урочисті безперервні богослуження. З почуттям духової радости о. Сагайдаківський під час богослуження закликає: "Обнімімо один одного перед чудотворним образом св. Миколи Мокрого!" Необов'язково робити це перед самим образом, хіба у когонебудь для цього є велике бажання. Вистачить, коли о. Сагайдаківський та всі, що з ним дискутують, — обнімуть один одного денебудь, але від щирого серця як справжні християни, після чого образ св. Миколи Мокрого та останки князя Ярослава Мудрого будуть урочисто передані на збереження відповідним українським організаціям. Ці історичні цінності, незалежно від того, хто і як їх вивіз, належать українському народові. Жодна партія, група, організація чи парафія і поодинокі особи не мають ніякого права претендувати на ці цінності з тим, щоб прикриваючись релігією, перетворити їх на джерело додаткових прибутків.

Андрій Підвисоцький

Відкиньте від себе усі забобони,
До Божого Слова зверніться.
В зовнішніх обрядах спасіння немає,
Хто вірить в Христа, той спасеться!

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і заграницею $2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Феєсенко

Адреса редакції:
506 Dovington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

XU 9262

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Кінг Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Проблема старих робітників

Більшість проектів забезпечення робітників старчею пенсією передбачає обов'язковий перехід на пенсію людини в віці 65 років, бо саме з цього віку починається виплата соціяльного забезпечення для старих людей Проте, дехто з урядових кіл, а також з промисловців починає приходити до думки, що вік 65 років — це ще надто рано для багатьох людей залишать працю. Вираховано, що число людей після 65 років збільшується майже удвоє скоріше, ніж число людей молодих. Фактичне число людей у віці 65 і старше, що їх маємо тепер, у 1960 році збільшиться з 13,5 мільйонів до 17,5 мільйонів. Отже, якщо вік 65 років буде й надалі границею між середнім віком, тобто найпродуктивнішим періодом життя, і старим віком, коли людина перестає працювати для заробітку, то виплата старечих пенсій лягатиме дедалі важчим тягарем на решту населення.

Серед індустріяльних фірм, що вивчають можливості винайти гнучкішу програму старечих пенсій, є одна велика фірма на сході США, яка останнім часом провадить експерименти, дозволяючи деяким робітникам, за їх згодою, працювати далі і після 65 років. Наслідки цих експериментів непогани. Двадцятьох відсоткам робітників віком понад 65 років було запропоновано працювати й надалі. Дві третини з них на цю пропозицію погодилися.

Найрезонніші доводи того, що вік 65 років не є критичний, походять з того, що люди, які працюють на себе, як ось фармери, власники маленьких підприємств або професійні робітники, тобто особи, що мають змогу самі собі визначати час перестати працювати, дуже рідко кидають працю віком 65 років. Наприклад, майже 400.000 фармерів що більшого чи активно працюють, маючи 70 років.

Бюлетень "Інституту Забезпечення Життя" зазначає, що дуже багато питань, які треба розв'язати перед тим, як впроваджувати в життя якусь нову гнучкішу програму забезпечення старечими пенсіями Дуже важко, наприклад, запровадити короткий робочий тиждень для старших робітників, ще важче запровадити в життя проект перемищення робітників на легшу і нижчу оплачувану працю.

Якщо якусь нову вдосконалену програму визнають інші великі фірми, то це буде тільки часткове розв'язання проблеми робітників, що досягнуп 65 літнього віку і захочуть далі працювати. Але той факт, що такі плани опрацьовуються, свідчить, що відповідні чинники починають переглядати та ревізувати свої думки про те, коли ж справді починається в людини старечий вік.

Нова адреса пастора М. Гітліна така:

P.O. Box 365,
Saskatoon, Sask., Canada

Коротко

★ У США організувався новий театральний ансамбль під назвою "Український театр в Америці". Театр цей очолює Посин Гірник.

★ Цього року минає 40 років від заснування "Просвіти" в Аргентині.

★ В Нью Йорку має бути організована "Українська Школа Вищої Освіти" з правами американських шкіл.

★ Василь Авраменко закінчує фільм під назвою "Тріюмф українського танку".

★ Незабаром вийде з друку альманах "Новий Обрій", присвячений культурному життю української еміграції в Австралії.

★ "Листи до приятелів" повідомляють, що в Англії тепер є близько 30 тис. українців.

★ Після другої світової війни до Венесуели прибуло понад 5 тис. українців.

Президент УНР серед української еміграції

У серпні ц. р. Президент УНР д-р Степан Витвицький разом з керівником ресорту преси і інформації інж. Ф. Пігідо відвідали табори української еміграції в британській зоні Західньої Німеччини.

На головному дворці в Гаиновері пана Президента зустріла численна делегація від ближчих таборів: Бухгольц, Шуленбург та Ботфельд. Професор Зайців-Абрамович привітав Президента іменем української громади згаданих таборів та висловив побажання довгого віку, здоров'я та успіхів у тяжкій і відповідальній його праці. Пані Раїса Ковальська від українського жіноцтва піднесла високому гостеві квіти.

Президент УНР відвідав табори Августдорф, Дінгольц, Гайденау та Фалькенберг-Фішбек Скрізь українське громадянство вітало Президента, як законного представника Української Народньої Республіки Вітали Президента також директор округи Дінгольц пан Йорде, командант таборів пан Брикнер (Дінгольц), пан Дорфлінгер (Гайденау) та пан Шольце (Фалькенберг).

Відвідав Президент також табор Української Пластової Команди над Ізаром, в якому згуртовано понад 150чол. українських дітей.

Відповідаючи на привітання, пан Президент в своїх промовах докладно висвітлював обставини, в яких постала Українська Національна Рада, її завдання та діяльність зовнішнє і внутрішнє. Крім цього, пан Президент докладно подав характер відносин з різними міжнародніми чинниками, зокрема з Американським Комітетом Визволення від большевизму (АКВБ) щодо радіопередач на Батьківщину і про використання Інституту для вивчення історії й культури СССР (матеріяли подамо в наступному числі). Пан Президент скрізь закликав до єдности і гуртування навколо Українського Державного Центру УНР, пам'ятаючи, що найнебезпечніша зброя для нашого ворога наша єдність.

(За мат. "Укр. Ін. Бюро")

Нові видання

Доц. Іван Павелко: УКРАЇНА-РУСЬ І МОСКОВІЗМ" науково-популярна студія. Науково-популярна Бібліотека ч. 1 Видавництво Миколи Денисюка, Буенос-Айрес 1953 Стор. 112. Двобарвна обкладинка В. Крюкова.

Автор, відомий наш науковець, незвичайно образно проходить століттями та показує в популярній формі державний розвиток українського народу. Якраво бачимо, наскільки розбіжними є шляхи розвою руссько-українського і російського державного процесу.

Ціна книжки 3,80 дол

Замовлення і гроші слати на адресу:

Publisher Mykola Denysiuk
G.P.O. Box 1476
New York 1, N.Y. — U.S.A.

Що чути у світі

● Населення Токіо столиці Японії на 1 серпня ц.р. становило близько 8 мільйонів. Отже Токіо є найбільше місто в Азії і посідає третє місце у світі.

● Советський амбасадор в Англії Я. Малік відвідав "червоного єпископа" д-ра Джансона і разом з ним оглянув Кентеберійський собор За словами Джансона собор зробив на Маліка чудове враження

● У східньому Тибеті вибухнули заворушення проти комуністичної окупації.

● Недавно президент УНР д-р С. Витвицький відвідав США з тим, щоб розв'язати деякі зовнішньо-політичні та внутрішні справи.

Читайте "ВІСТІ ПОШТОВОГО ВІДДІЛУ"

Вони містять новини поштових видань УНРади і цікаві статті з української та світової ФІЛАТЕЛІЇ. Виходять "Вісті Поштового Відділу" раз на місяць Ціна в Німеччині — 30 пф., в інших країнах 10 ам. центів.

Замовляти: "Вісті Поштового Відділу"
MUENCHEN 25, Daenkhelstr. 4/o. Germany.

Більшовицькі будні

Престольне свято

Ми виїхали до колгоспу "Правда Півночі" ранішнього ранку. Трава ще не встигла обсохнути і роса виблискувала на польових квітах. В низинах, де ще тримався вогкий, прозорий туман, тягло прохолодою.

Коли кінчився кучерявий ліс очок, наш "Москвич" опинився серед величезного викошеного лугу. Далеко-далеко, наскільки може охопити око, немов линули до нього рівні ряди скошеної трави. Шофер Петро Миколаєвич зупинив машину, взяв трохи конюшини й стиснув у долоні. Пересохла конюшина захрустіла.

Гине сіно, з болем у серці сказав мій супутник. А на полі — ні душі. Ось що коштують нам свята.

І справді. Майже з півгодини їхали ми лугами колгоспу "Правда Півночі" і нікого на них не бачили. Ані гомону тракторів, ані дзвону коси.

Не могли ми відшукати й Цветкова, що заступав голову артілі. На дверях правління колгоспу величезний замок. Вдома ми Цветкова також не застали, хоч у світлиці було чимало гостей. Після деякого вбентеження, нам сказали, що господар "нашенво по колгоспних поїхав".

Повірити було важко. в кімнаті пишався стіл, рясно вкритий пляшками; і гості і домочадці встигли вже пропустити не одну чарчину...

Так само досить пильно ми розшукували і секретаря комсомольської організації Тоню Сміронву. А коли, зневірившись, запитали, чи немає тепер в селі хоч одного комсомольця, то й комсомольців не було.

— А чи часом не до Сергієва зібралися? — звернувся до нас якийсь дідусь, бачучи, що ми стоїмо такі безпорадні біля машини. — Адже свято сьогодні, "Тихвинська". Хіба не чули?! Там народу...

— Народ святкує, а сіно гине... — Роботінки!

— Пересихає, пересихає — ось як сонечко припікає — зауважив дідусь. — Та часом не підкинете мене до Сергієва? Кум там пиво зварив...

Широка вулиця села Сергієва вщерть набита народом. В Сергієві "тихвинська" — престольне свято. Сюди щороку збираються з усієї округи. Чому це так — ніхто нам не міг з'ясувати. Адже в Сергієві і церкви немає!

"Розважаються" тут по три-чотири дні коли польові роботи саме в розпалі.

Біля одного з будинків стояла група міліціонерів. Обличчя в них спітнілі й запорошені.

Ось уже п'яту ніч не сплю, — скаржиться сержант. Доглядаємо, щоб не було бешкету. Не встигли в радгоспі "Дикому" відсвяткувати "купальницю" як настав "Іванів день", а тепер святкують "тихвинську", а там "казанську", а незабаром "перша причастя"... Він безнадійно махнув рукою і, здійнявши кашкет, почав витирати хустинкою голову.

Побачивши машину, з натовпу вийшов кремезний чорноволосий колгоспник і підійшов до нас.

— Голова сільської ради Біловусів, — відрекомендувався він і неприязно додав: — Полюбуватися приїхали? Чотирнадцять гектарів сіна кошеного гине, трава висихає, а у нас — бачите? Самих себе обкрадають... І ви думаєте, що тут віруючі зібралися? Дурниця! Ось запитайте того юнака, що йде з гармоністом — чи вірить він в "Тихвинську Божу Матір"?

Михайло! Підійди но на хвилинку! Ось ці люди цікавляться, що це за свято "тихвинська" і чому ти його святкуєш?

Юнак ніяково усміхнувся:

— Та хто його знає, що то за Тихвинська. Старі мати говорять, що свято.

Біловусів весь час говорить жовтіло, ніби обурюючись, і разом з тим дає зрозуміти, що цього викоренити аніяк неможливо: як за старих часів запроваджено, так і буде!

Про це саме дають зрозуміти і завідувач сільського клубу Валерій Краснорамеиський і секретар комсомольської організації Тоня Сміронва, яку ми також відшукали на гуляннї з нагоди "Тихвинської Божої Матері" на чолі комсомольської організації.

Для чого прибули саме сюди комсомольці. Хіба може для того, щоб придоломити своїх товаришів і запросити їх на роботу?

Та що ви?! усміхнулась Тоня, та хіба вони підуть?! Ну, це у нас запроваджено ще за старих часів. Що ми можемо зробити?

Минулої зими в колгоспі "Червона Зоря" не вистачило корму й багато згинуло худоби. А все в наслідок того, що під час косовиці колгоспники святкували.

За відомостями обласного комітету комсомолу, за час релігійних свят в 1953 році під час збирання врожаю втрачено 10 тисяч робочих днів.

Що ж роблять советські і партійні організації?

Наприклад, у Сергіевському районі протягом року не було лекцій на антирелігійну тему. Працівники обласних організацій не вважають за потрібне відвідати колгосп "Правда Півночі" допомогти комсомольцям організувати боротьбу проти пережитків, проти впливу церкви.

Від м. Вологди до Сергієва щось тридцять кілометрів. Проте там ще не бачили працівників обласного управління культури. Ніхто не думає про те, щоб молодь могла побувати в театрі, на концерті, послухати лекцію чи доповідь. Як не дивно, а колгоспна молодь Сергіевського району майже нічого не знає про спортивні ігри, мало знає советських пісень.

("Комсомольська Правда", 29 липня 1954.)

УВАГА! УВАГА!

Небувала подія на книжковому ринку!

КНИЖКА ОЛЕКСІЯ КАЛИНИКА:

"Що несе з собою комунізм?"

(Документи про російсько-комуніст. терор в Україні)

На 14 розділів книжка советських таємних документів про колективізацію, заготівлі хліба і інших продуктів, розкуркулення, методи катування, голод і т. д.

Це перша на еміграції книжка видана заходами СВУ (Спілки Визволення України), яка містить у собі директиви, протоколи, судово-слідчі справи та інші большевицьк. документи.

Цю саму книжку друкує англійською мовою ЦК СУМ-у в Англії. Тираж обмежений. Замовлення на книжку надсилати на адресу:

Iwan Halonschka,
Muenchen 2,
Dachauerstr. 9/II,
Germany

Ціна книжки:
в Німеччині — 3.00 НМ.;
в Англії — 6 шилінгів;
в США і Канаді — $1.50.

Рецензія

Праця варта студій

"Нові дні" ч. 51-55, 1954 р., містять цікаву розвідку видатного українського науковця проф. І. Розгіна, який працює як вчений біолог в дослідних інституціях Детройту. На Україні, до еміграції, він працював як один з асистентів проф. Богомольця.

У розвідці під назвою "Всесвіт і людина" проф. Розгін аналізує відношення людини до всесвіту та її місце в природі. Самі назви розділів вказують на цікавість проблем, що їх порушує проф. Розгін: "Філософія природи", "Будова живих систем", "Енергетика живої системй", "Організм як жива сила", "Жива істота як колоїдна система" та інші.

Погляди проф. Розгіна можна зачислити до ідеалістичної течії в науці. Разом з рядом визначних вчених він сміливо визнає існування Бога як автора і будівничого природи. Професор Розгін пише: "Найдосконаліпшим проявам мудрости Творця є життя на землі".

Світогляд проф. І. Розгіна тим більш цікавий для нас, що він ілюструє цікавість і беспереможність комуністичного атеїзму і матеріялізму скувати незалежну думку Проф. І. Розгін студіював ціле своє життя на рідних землях, де всім дослідникам сліпомір накідався офіційний матеріялістичний світогляд І, не зважаючи на це, сміливо, що незалежно думають, науковці, наперекір усім намаганням державно-партійної машини, зуміли знайти правду і Бога, досліджуючи об'єктивні факти природи.

Згадуючи розвідкою проф. Розгін вносить вклад не тільки в природознавство, а також доповнює українську наукову термінологію, уникаючи крайностей і плюючи яскравість української мови.

Розвідка проф. І Розгіна "Всесвіт і людина" має науково популярний характер і радимо ширшому загалу ознайомитися з її змістом.

М. Фесенко.

Проп. В. Боровський

Раби не родяться, їх виховують!

Автор книжечки "З венесуельського щоденника" (Видавництво Миколи Денисюка, Арґентина) Лев Стаховський згадує дещо про релігійність мешканців того краю. Згадуючи про еспанського національного святого – св. Якова, з ім'ям якого вони поневолювали й індійські племена, на ст. 8-ій він пише·

"Ще довго героїчні індійські вожді, як Сонакайма, Таманако, Катія, Курікуріян дошкулювали конквістадорам (еспанським завойовникам). Ще тривало два століття, доки їх силу зломано А до бою з ними еспанці кидалися з криком: "Сантіяго у а ельос!", бо св. Яків з Компостелі був не лише патроном Лосади, але й цілої Еспанії. Цей войовничий святий 38 разів спускався з неба, щоб допомогти еспанцям воювати з маврами. Знаменита його поява була в 939 році в битві у Клявіхо. На білім коні з білим розвіваючимся прапором він появився серед еспанського війська, і в той день 60.000 маврів полягло на полю бою... Його знаком є мушля, вона ж потім стала і символом хрестоносців".

Про забавні анекдоти, які йому оповідав один співподорожний про католицьку релігійність індіян, на сторінці 29-ій він пише так:

"Розповідав теж забавні анекдоти, як уже більш цивілізовані та переведені в католицьку віру індіяни обходяться за панібрата з католицькими святими. Так, в одному селі довго не було дощу, і засуха загрожувала катастрофою голоду. Мешканці села спочатку молилися святому, що завідує дощами (забув його імя). Коли ж молитви не приносили бажаних наслідків, то вони рішили вжити більш радикальних засобів. – "Тобі добре, стоїш у холодку церкви і навіть не знаєш, що нам на полях усе сохне!" –– винесли його статую в поле і поставили під тропічне сонце. І щоб збільшити ефект, поклали йому до уст солону рибу. – – "Ось на тобі, спробуй сам, що значить спека і коли нема дощу!" — Невідомо, чи бідний святий після цього послав їм дощ, чи ні.

Велике також серед населення захоплення лотереєю. І коли в церкві священик підіймає вгору святі дари, вони виймають з кишені свої лотерейні квитки і махають ними перед св. дарами. Такий квиток не може не виграти".

Коли б це тільки був жарт. На жаль, це дійсність, висміяна жартом. Все це можливе тільки тому, що церква, яка цих індіян виховує, не тільки що не шанує, а усунула другу заповідь Божу, яка забороняє і "християнське" ідолопоклонство. Ця заповідь говорить: "Не роби собі ідола або чогось схожого до того, що на небі в горі, чи на землі долі або в водах під землею. Не бий поклонів перед ними і не служи їм; Я бо Господь –– Бог твій, Бог ревнивий, **що за гріхи батьків карає дітей їхніх, навіть на третім і на четвертім роді тих,** що ненавидять Мене, і являє ласку тисячам тих, що люблять Мене і заповіді Мої сповняють". В іншому місці св. Письма про таку релігійність сказано: "Бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, й не дякували, але знікчемніли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхне серце. Вони казали, що мудрі, –– й стали нерозумні, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образа тлінної людини, і птахів, і четвероногих, і гадів. Тому то й видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистоту, щоб вони самі знеславляли тіла свої. Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, й служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь... А що вони не вважали за потрібне **мати Бога в пізнанні,** видав їх Бог на розум негідний, – щоб чинили непристойне" (Римл. 1:21, 23, 25, 28).

Тяжко тих людей в незнанні сутті християнства обвинувачувати. Вина тут припадає на тих, що не принесли цьому народові правдивого пізнання Бога. А чи наше ритуалістичне християнство не таке? Чи наш нарід може похвалитися, що має Бога в пізнанні, а не обрядах, церемоніях, образах, статуях і т. д.? А коли цього нема, то згідно з другою заповіддю Божою на кожному й "християнському" ідолопоклонникові лежить кара Божа, що передається і на майбутні покоління, поки вони таки не навчаться поклонятися Богові духом і правдою (Єв. Ів 4 : 23-24).

Ми мусимо ствердити, що велика частина нашого народу боїться читати Біблію. Таке неґативне явище ми маємо тоді, коли сам Христос нас до цього заохочує, говорячи: "Досліді́ть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про мене" (Єв. Ів. 5 : 39). Про цю боязнь д-р. Юрій Мулик-Луцик в своїй статті "До біо-генези типу релігії", вміщеній в 2-му числі "Волині", пише:

"... Ще сьогодні волинські селяни зберігають старе повір'я про "гріх" читати всю Біблію від початку й до кінця. Вони переконані, що Бог карає за це помішанням розуму. Для них прочитати значить те саме, що зрозуміти Біблію, яка для них являє собою святе табу, тобто заборонену святу річ; заборонену в даному випадку для розуму...

Маємо два явища: 1. активне намагання освічених верств привести народ до розуміння релігії та 2. пасивний спротив народу цьому накидуваному розумінню.

З точки погляду народньої психології таке ставлення народу можна б окреслити як примітивне та притаманне всім народам у всіх часах на примітивному щаблі культури. Проте живе сприймання українським народом всіх інших новин поступу при одночасному консерватизмі свойого своєрідного світогляду не уповажнює це останнє явище механічно вияснювати консерватизмом, нехіттю до поступу взагалі. Тому то сучасне переконання мас (старшої ґенерації) на Волині про "гріх розуміти" св. Письмо треба розглядати глибше, не обмежуючись до формального етнографічного ствердження. Як відомо, ця свято-табуальність св. Письма має свої залишки в цілій Україні... Не так своєю наявністю, як саме довгим життям своїм в Україні, це повір'я змушує спинитися над ним глибше. Перш усього, воно у "цивілізованій" формі виступає на протязі історії і у верств освічених. Правда, в них це явище наявне як більш чи менш свідоме намагання не допустити до сфери релігії раціоналізму. Прикладів — багато. Найперший — о. Григорій зі Смоленська (XI ст.), який докіряє митрополитові Климові Смолятичеві вживання в писаннях релігійних цитат мислителів Платона й Аристотеля. Найвизначніший з них — Іван Вишенський, який остро осуджує уводження в релігію думок згаданих мислителів (Поради о очищенію церкви") в XVI-XVII ст. і, очевидно, вони мали за собою більшість українців. Отож народне повір'я в "гріх" розуміти св. Письмо та виступи верств освічених проти розумового аналізування релігій — це те саме і має спільний корінь. Цей корінь — в українській вдачі, що від початку прийняття християнства виявляє тенденцію не до розуміння релігії, а до переживання в містерії обряду.

Георграфія типів релігії: протестантського й католицького виразно свідчить про це, що етично-профетичний тип релігії (протестантизм) вийшов від нордійців, схильних до раціоналізму *), а католицизм тримається в расах альпейській та середземноморській; це тому, що ці останні схильні до містицизму (Е. Кречмер: Ґеніяле Меншен. Берлін 1929, ст. 86 і слід.). Расовий тип українця після досліджєння Х. Вовком, С. Руденком та І. Раковським окреслено як альпеїзовану відміну ядранського типу... Коли ядранський тип, як "психологічно безбарвний" (Кречмер, оп. ціт., ст. 85), дав елемент неокреслений, то очевидно елемент альпейський, альпо-ядранський та середземноморський обмежений до типу релігії містичного, що й проявилося в гоні до містерії культу, в релігійному ірраціоналізмі..."

Отже після розважань д-ра Ю. Мулика-Луцика виглядало б, що згідно з українською природженою вдачею, **українець не виявляє тенденції до розуміння релігії, а до переживання її почуваннями в містерії обряду.** Якби це припущення було правдиве, то це було б трагічним свідоцтвом для нашої української вдачі і нашого лінивства думки в найважнішій ділянці життя людини, а саме — в сфері її вірування. Це було б підтвердженням слів ап. Павла: "А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні (Куліш переклав "в розумі"), **видав їх Бог на розум негідний"** (Римл. 1 : 28). **Отже без належного пізнання Бога не можна мати гідного розуму, а св. Письмо нас до цього веде.** Хоч свої твердження автор прибрав вченими фразами й словами, проте важко з ними погодитися. Адже найкращі й освічені представники української вдачі та духовости висловлюються про це зовсім інакше.

Перший Григорій Сковорода про це переживання релігії "в містерії обряду" пише:

"Щождо обрядів і церемоній, то вони не приємні Богові, бо вони не можуть врозумити добру та розумну душу... Скільки століть мудруєте в церемоніях і які наслідки цього, крім самих розвалів, забобонів та лицемірства? Ледачі! Глупі, побудували на тіні цій своє блаженство... О, дрожайший рай! Найсолодша істина Господня! Коли продиремося до Тебе? Не пускає нас терен церемоніяльний. У ньому ми й застрягли... Страх Божий уводить у внутрішню заслону Біблії, немов би взявши таку людину за руку, вводить її у внутрішній палац, якого вона зроду й не бачила... Біблія ледачому падіння, а доброму повстання..."

Ці думки українського філософа найкраще заперечують здогади д-ра М. Луцика про не звихнену українську вдачу і підкреслюють корисність читання Біблії, яке помагає доброму до доброго, а шкодить тільки ледачому.

Про релігійний світогляд Т. Шевченка проф. Д. Чижевський в своїй статті "Шевченко й релігія" (В Варшавському виданні творів Шевченка) пише: "Переглянемо уважно ті місця, що вражають та можуть вразити релігійного (треба розуміти — православного, або католицького, примітка моя — В. Б.) читача: Усі вони мають той самий подвійний сенс — негацію форми (цебто "містерію обряду" — прим. моя — В. Б.), але через цю саму негацію — визнання змісту. Почитання образів, як самої лише форми даного змісту, це поганство, "де ж християни?" (запис 27. 9. 1857). Релігійне почуття Шевченка вражає той факт, що при згаданих вище театральних умовах (тобто "містерії обряду", — прим. моя — В. Б.) читають євангелію, — поета обурює це протиріччя — протиріччя між святим змістом Св. Письма та зовнішньою пишністю й поверховою обрядовістю ("містерією обряду", — прим. моя — В. Б.) церковної єпископської відправи (Запис 16. 2. 1858 р.)... Шевченко вважає, що треба сучасну християнську релігію звільнити від чужих їй елементів. Це очищення для нього, як і для "Книг Битія Українського Народу" полягає на встановленні безпосереднього відношення індивідиума до Бога. Лише Бог має бути предметом віри та поклоніння: "І Тобі Одному поклоняться всі язики у віки і віки".

І тут ті самі думки, що і в Сковороди. Шевченко відкидає форму, визнає зміст. Він хоче звільнення християнства від чужих елементів та безпосереднього відношення людини до Бога.

Отже припущення д-ра Мулика-Луцика безпідставні, бо не звихнена чужими впливами українська натура, таки свідомо хоче вірити і де треба вживати й розуму, що також не потребує бути тотожним з раціоналізмом, бо розум також відограє не малу ролю в житті віруючого, коли він просвічений Духом Святим. Св. Письмо говорить нам про це так: "І не стосуйтесь до віку цього, але **переміні́ться відновою вашого розуму,** щоб пізнавати вам, що то є воля Божа — добро, приємність та досконалість" (Рим. 12 : 2). "Але ви не так пізнали Христа, якщо ви були чули про Нього й навчились в Нім, як правда в Ісусі, щоб відкинути, за першим поступуванням, старого чоловіка, що зотліває в зваблених пожадливостях, та **відновлятися духом вашого розуму** й зодягнутися в нового чоловіка, створеного по Богу в справедливості й святості правди" (Єфес. 4 : 20-24). "Через це **не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня**" (Єф. 5 : 17). Про це прекрасно висловився перекладач Біблії на українську мову - Панько Куліш:

Молюсь: Не дай мені з розпуки
Зректися розуму свого;
Нехай наука не погасне
В проміннях сяєва Твого!

Нехай мій дух в земній юдолі
Не знижується до звірят,
З Твоєї пресвятої волі
Нехай навіки буде свят!

Коли Т. Шевченко згадує про чужі елементи в християнській релігії, то саме цю боязнь читати Св. Письмо, а де треба й вживання голови — була прищепила народові панівна церква і початково цілком не була вложена Творцем в нашу вдачу. Тут має рацію Д. Берез, пишучи: "Це, що на нашім ґрунті переважає безвольний, непрактичний, закукурічений тип раба, який в обличчі наказу хвилі (має на думці визвольні змагання укр. народу, — прим. моя — В. Б.) не спромігся на масовий чин — **це є один з відємних впливів пануючої релігії, яка замість збудити, приспала людину.**" Це так само відноситься до того, що релігія в багатьох українців опинилася в "містерії обряду", або в "християнському" поганстві та ідолопоклонстві, інакше кажучи — порушила другу заповідь Божу та не зрозуміла науки Христа про поклоніння Богові духом і правдою. Це мститься на нас лінивством та убозством думки в релігійному житті, або як пише Д. Берез — проявляється в безвольності та духовій оспалости. Це мститься на нас, як одиницях і народові, на кожному кроці. Іван Франко тут просто таки сказав: "Яке християнство насадили, таке й мають". В іншому місці він пише: "Обряди і вірування нашого народу, навіть ті, які прийняла й освятила церква, далеко більш надихані поганською вірою в оживленні сили природи, ніж в єдиного, всемогучого, всевідучого Бога... **Правдива релігійність** вимагає чогось зовсім іншого і **тої правдивої релігійности,** ви, тисячолітні вчителі нашого народу, не дали, не прищепили тому народові".

Найвища пора не прикривати цю нам накинену ганьбу й трагедію пишними науковими фразами, а може ще й пробувати з цього робити нашу національну чесноту, а почати рішучу акцію, щоб вивести наш нарід з цієї фатальної оспалости, безвольности та тупоголов'я. Т. Шевченко в поемі "Іван Гус" вже давно кинув гасло до цього святого зриву, закликаючи:

Прозріте, люди, день настав!
Розправте руки, змийте луду.
Прокиньтесь, чехи, будьте
люди,
А не посміщище ченцям!

Говорячи про чехів мав він на думці наш український нарід і журився тим, що наш вільний розум окований кайданами лихої ночі і тому кликав, щоб ми нарешті: прозріли, розправили руки та змили луду. Не Бог, а несовісні слуги церкви довели до цього сумного стану.

Раби не родяться, їх виховують!

ANCHOR TEST

By Jay Worthington

Dirk Barker turned his head as he heard spikes pounding behind him. He knew he shouldn't, in the last 20 yards of a quarter-mile race, but Dirk wanted to reassure himself that he could win.

Needles of fear stabbed his thumping heart, as he saw the crimson jersey drawing alongside. Dirk Barker's jersey was blue—Royal Blue, with ALPINE in white lettering across the front. He was Alpine High School's best quarter-miler, and anchor man on the relay team.

He might still win the 440, Dirk told himself. The finish line was only a few yards ahead—

And then his left foot caught in a hole. The gray track was rutted by the many spiked shoes that had dug past the cheering grandstand this warm spring afternoon in the track season's climax, the District Meet. Dirk had been watching for these treacherous pockets—until he made the mistake of turning his head.

The crimson figure flashed by him, as he stumbled. Dirk fought to regain the lead, but the fear had added to the stiffening in his weary leg muscles. His red-jerseyed rival broke the cotton thread, and Dirk Barker stumbled across the line in second place.

Five points for Hooverton, the winner's team. Only three points for Alpine.

Dirk tried to smile as he shook hands with his conqueror, a yellow-haired youth named Osgood, but he knew that his lean, tanned face showed his chagrin.

"Pretty fine!" panted Osgood, his cheeks red against his blond hair. "I thought you had me!"

Another yard, thought Dirk, and I would have had you . . .

"Good race, Dirk," said Coach Ellington, as the youth reached the Alpine bench.

But the grey-haired coach's eyes mirrored disappointment. Dirk knew why. Hooverton High was the team favored to win the big meet. Alpine had been given only a slight chance. And now Dirk had lost, instead of gaining, two points to the favored team, with victory almost in his hand.

"I would have won, if I hadn't stumbled into a rut," he mumbled, and pulled his blue sweatshirt over his close-cropped brown hair.

"Forget it. We're still running close to a tie with Hooverton in total points." Coach Ellington smiled, and patted Dirk's shoulder. "You can get those points back in the mile-relay, the final event. You'll be running against Osgood again, too. Osgood is Hooverton's anchor man."

"Osgood—?"

Nervous doubts pricked Dirk again. Yet, he might have beaten

(Continued on page 8)

ANCHOR TEST

(Continued from page 7)

Osgood, if he hadn't stumbled.

"If the fellows give me a one-yard lead, I can win the relay," said Dirk.

"*If* they give you a one-yard lead? *If* you hadn't stumbled—?" Coach Ellington's smile had faded. "What are all these *if's*, Dirk? This is no time for doubting. The team is depending on you. How can your teammates have faith in you, if you don't have faith in yourself?"

Dirk stared at the green grass of the infield, and felt hot shame pouring into his neck and cheeks. He could take criticism from almost anybody—except Coach Ellington.

Ellington had always been his model, a true Christian leader Dirk wanted to be like the tall, greying coach, who every year welded a group of awkward, inexperienced youths into a clean-limbed fighting unit. Coach Ellington taught a Sunday school class, and his faith shone from his clear, grey eyes like a beacon of strength.

And now Dirk sensed that he was failing this man— the man he wanted most to be like when he grew to maturity—on the last day he would run for him. He lifted his eyes to meet Ellington's.

"I'll do my best," he promised.

"That's better!" Warmth returned to the coach's voice, although he withheld his smile. "You're the anchor man on this relay team, remember. There can't be any doubts about an anchor, Dirk. An anchor's got to be strong, dependable!"

The strength in the older man's voice made Dirk feel almost weak, by comparison. Did he lack something to become a leader in the real sense of the word? a spiritual leader? How could he overcome these doubts that tormented him?

His teammates performed valiantly, as the sun moved westward and the District Meet neared its close. Hooverton and Alpine were far in front of the other teams, when all the events had been completed, except for the mile relay. Hooverton was leading, however, by the slim margin of one and one-quarter points. The relay would decide the championship.

Dirk licked at his dry lips, as he unzipped his sweat togs. He could feel the nervousness creeping into his limbs.

"All ready, Dirk?" asked Coach Ellington, at his shoulder.

"Yes, sir." Dirk swallowed. Then, as he eyed Hooverton's crack crimson quartet moving towards the track, led by Whitey Osgood, Dirk couldn't help adding, "I know I can win, if they'll only give me that yard—!"

"Forget that yard!" The coach's long fingers gripped Dirk's slim shoulder like a vise. "A time of doubt is the time for faith. Remember that always, Dirk, whether you're in a track meet of wherever you are!"

A time of doubt is the time for faith . . .

Dirk repeated the thought, as he walked to the track's rim with his blue-jerseyed teammates. Of course. Any leader would tell you that . . .

Then he was lost in the whirl of track officials and rivals in various-colored uniforms. Alpine drew the third lane. Hooverton was on the pole, in the first lane.

Little Joe Rymer was the lead-off man for Alpine, and Joe got off to a good start, clutching the light, hollow baton in his left hand. Three runners fought for the lead all around the first circuit of the quarter-mile track. Joe was one of the three, in Alpine's blue jersey and white trunks. The other two were Hooverton's crimson and an orange figure.

Dirk thought that little Joe was going to finish his leg in first place, as the pace-setters fought down the final stretch, but the Hooverton's runner stretched out in the last few yards and handed the baton to his crimson teammate. Still, Joe had run a game race.

Capozzi, number-two man for Alpine, held his position all the way. Capozzi had received the stick about a yard behind his crimson-jerseyed opponent, however, and the first two positions remained unchanged as the third lap began.

Dirk Barker stepped out on the track, ready to run the anchor leg for Alpine. He was conscious of yellow-haired Whitey Osgood, taking his place in the first lane.

"Come on, Bombo!" breathed Dirk, as Bombo Poole trailed his Hooverton rival around the first curve.

Dirk would run to win, no matter what happened. Still, he couldn't help feeling how much more confident he would be if Bombo could only give him that one-yard lead to start off against the dangerous Osgood.

Bombo's blue jersey was at the red runner's shoulder, all the way up the backstretch and around the last big curve. The other runners were dropping back. The race clearly was between Hooverton and Alpine.

Now Bombo was pulling out, challenging, as they came down the last straightway towards the anchor runners. Now Bombo was inching ahead!

Dirk almost jumped up and down, waiting for his teammate to hand him the baton. Bombo was a yard ahead. Bombo was giving him that lead!

The crowd was yelling hysterically, the way they always did during a relay race, when weary runners fought with every scrap of strength and courage.

Then Bombo's heavy legs faltered, 10 yards away from the transfer point. Dirk could see the film of exhaustion glazing his teammate's eyes, as Bombo fought to remain upright.

Dirk's stomach twisted into a knot. The crimson figure was creeping up, coming alongside Bombo!

"Come on, Bombo—!"

Dirk had started running forward, looking over his shoulder, right palm stretched out in back of him, the way relay runners always did in the transfer zone. Now he was running faster, as the Hooverton runner stretched his baton towards Whitey Osgood.

A choking gasp from Bombo's tortured lungs halted Dirk. Too late, Dirk realized that he had been running too fast for Bombo. Now he waited. Bombo lurched forward, slapped the stick on Dirk's waiting palm, and sprawled on the track.

Dirk leaped forward. Despair dragged at his heart. Instead of that one-yard lead he had envisioned, he was trailing the yellow-haired Osgood by three or four yards. How could he ever hope—

Then he suddenly remembered the coach's strong voice, as his spikes dug desperately around the first curve.

"A time of doubt is the time for faith . . ."

New power seemed to flow into his flashing legs, as he angrily cast out his fears. His team wouldn't be losing now, if he hadn't doubted himself in that other race. He never would have stumbled in the first place, if he hadn't turned to look at Osgood, he suddenly realized. His weakness, not the stumbling, had lost that race.

And now he had betrayed his teammates a second time. He could have started this anchor leg on even terms with his rival, Osgood. Instead, he had run away from Bombo, in his anxiety to gain an advantage. He had lost precious yards by halting and then starting again, almost from a dead stop. He had been responsible for the poorest baton exchange the team had executed all season. All because of his doubts . . .

He poured determination into his legs. He gained steadily on the backstretch, until he was at Osgood's shoulder as they started around the last big curve. The effort drained speed and strength from his body. His legs were heavy. His chest was fiery, and his throat and mouth dry and choked.

They came off the curve, into the home stretch. The crowd was yelling crazily.

Could he pass Osgood now, and have enough strength to finish?

Strength? His body had no feeling, except pain. He couldn't trust his body, anyway, and there wasn't time for doubt. This was the time for faith, for inner strength.

He pulled out, forced his legs to move alongside the crimson-jerseyed figure. The yelling became louder.

Osgood's yellow head was back, bobbing. Osgood was moving on sheer will now, too. He had beaten his blue-jerseyed rival once this day. He wouldn't give up.

Dirk yanked at one leg, then the other. He couldn't gain. The white cotton wavered in front of his blurring eyes, 10 yards away. Such a long 10 yards. The yelling was part of the roaring in his ears.

Step . . . Step . . . Only a few more steps, now . . . Faster, or he would lose . . .

He thought it was a tie, a dead heat, as the white yarn loomed suddenly in front of his chest. Then Osgood stumbled and slid back, gasping in defeat, and Dirk felt the yarn break across his blue jersey . .

Coach Ellington was helping to support him, as he stumbled across the inner curb. Blue-shirted teammates grinned proudly at him, ready with his sweat togs.

"We had a real anchor man today," said the coach. "No doubt about that!"

"No more doubts," panted Dirk, his dry mouth cracking in a smile, "about anything!" —Instructor.

SONGS OF THE BIBLE

The words "sang," "sings," "singer," "singers," "singeth," "singing," "song," "songs," "music," "musical," "musician," and "musicians," occur at least 333 times in the Bible.

Spiritual songs have power: power to cheer, to soothe, to carry the story of salvation, and to change lives.

Only those who never knew our God can refuse to sing—children of the heavenly King may sing their joys abroad. *Child's Friend.*

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 11. Торонто, Онт. ЛИСТОПАД 1954 NOVEMBER Toronto, Ont. Рік XV. Число 11.

"ЩО ВИ ДУМАЄТЕ ПРО ХРИСТА?"

Кожний чув про Хрнста від інших, або сам читав про нього у Св. Письмі. В Канаді внаслідок чи знайдете людину, котра б ніколи нічого не чула про Христа. Отже на питання: "Що ви думаєте про Христа?" (Єв. Мат. 22:42) ми повинні дати відповідь. Це питання по суті різниться від таких, як скажімо: "Що ви думаєте про церкву, чи проповідника або пресвітерія?" Воно виняткового стосується Христа. Питання — "Що ви думаєте про Христа?" може мати тільки дві відповіді. Або людина визнає Христа як Богочоловіка І признає його своїм Спасителем, або зневажає його ім'я, даючи іншу відповідь. Той, хто вважає Христа тільки за велику людину, чи пророка, тим самим стверджує неслушність науки Христа про своє божественне походження, про те, що Він і Бог є одно. Такі твердження закидають Христові Спасителеві світу, що він не знав про що говорив.

Перш ніж запитати один одного: "Що ви думаєте про Христа?" запитаємо тих людей, що жили за часів Христа, бачили його в щоденному житті, були свідками його смерти, чули його науку з власних його уст. Насамперед нас особливо цікавить що думали вороги Христові про нього.

За що не любили фарисеї Христа? Вони твердили: "Ця людина приймає грішників". За це саме ми славимо Господа і любимо його. Що було б з нами, як би Христос не приймав грішників? В ньому ми знаходимо прощення своїх переступів. Він любив нас ще тоді, коли ми жили в грішному світі і ненавиділи його правду. Дякуємо Богові, що Христос приймає грішників. Коли Христа розп'яли і він висів в жахливих муках на хресті, фарисеї глузували з нього: "Інших спасав, а себе не може спасти!"

Христос безперечно міг спасти себе, проте він не хотів уникнути хресних мук і смерти, і тим самим набути собі право приймати грішників. Як бн Христос спас себе від цих мук і смерти, то кожний з нас повинен би зазнати кари за свій гріх. Христос же, згідно з пророцтвом Ісаії: "Взяв болесті і недуги наші на себе, а нам здавалось, що це Бог його покарав, побив та понизив. Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші". Христос добровільно взяв на себе смертну кару і муки, які належали нам. Зробив він це тому, що любив грішників більш ніж себе самого.

За що осудив Христа Кайяфа? Первосвященик Кайяфа присудив Христа до смерти за те, що Христос сказав йому: "І бачитимете Сина Чоловічого, що сидить по правиці сили, і йде на хмарах небесних". Кайяфа осудив Христа за те, що він був Син Божий.

Що думав про Христа Пилат? Це була людина жорстока, самолюбна і нещадна. Це була людина, яка в осягненні своєї мети не знала меж. І цей жорстокий і гордий представник Риму публічно заявив: "Я ніякої не знайшов вини в чоловікові цьому" Дружина Пилата, коли він судив Христа, надіслала посланця до нього з словами: "Нічого не роби праведнику цьому, багато бо зазнала я сьогодні у сні через нього". Отже для неї Христос був праведником.

Цікаво почути відповідь Іуди, того з Христових учнів, який зрадив свого вчителя. Іуда знав Христа дуже близько. Що думав Іуда про Христа? Коли серце Іуди було сповнене мукамн, він приніс гроші священикам і архиереям і сказав: "Я зрадив кров невинну". Отже Христос навіть для зрадника був втіленням правди і невинности.

Ось перед нами римський сотник. Це він наказав покласти хрест на плечі Спасителя. Це він уважно доглядав, як вони забивали жорстокі цвяхи в руки і ноги Христа. Це він був свідком його пекельних мук і смерти. І на питання: Що думав римський сотник про Христа? маємо його відповідь: "Справді Божий Син був цей".

Пригадаймо собі розбійника на хресті. Людина, що буквально закам'яніла в ганебних злочинах. І ця людина в останні хвилини свідчить про Христа: "Цей нічого недоброго не зробив". І це твердження перетворюється в проголошення віри: "Спогадай мене, Господи, як прийдеш у царство твоє".

З усіх цих відповідей ми бачимо в сяйві слави постать Богочоловіка, Спасителя світа. Навіть вороги Христа і його науки, добровільно, або проти своєї волі, віддали йому славу.

Якої ж думки були про Христа ті, що пішли за ним? Ось апостол Петро. Це він в хвилини слабості і страху відрікся Христа, коли його вели на неправедний суд. А що сталося пізніше з Петром? Після вознесення Христа на небо ми бачимо Петра в Єрусалимі, де він проповідує вість про спасіння в Христі: "Господом і Христом зробив Його Бог, цього Ісуса, що ви його розп'яли". Своє визнання апостол Петро скріпив своєю власною кров'ю. Іван починає Євангеліє про Христа так: "У почині було Слово, і Слово було в Бога, і Бог був Слово". Апостол Матвій пише про Христа як про царя неба і землі, як про того, якому належить уся слава і сила. Марко описує нам Христа як слугу, підтверджуючи, що Бог умалив себе, прийнявши вид слуги, і принизив себе аж до смерти, смерти ж хресної. Лука змальовує Христа як Сина Чоловічого, що йде з славою на хмарах небесних. Апостол Тома, не зважаючи на хвилини сумніву, побачивши Христа, сказав: "Господь мій і Бог мій". Апостол Павло переслідував і зневажав Ісуса Христа. Після зустрічі з воскреслим Христом по дорозі в Дамаск, усе життя його змінилося. Пізніше він пише до громади в Филипах про Христа: "Ради якого я все втратив і вважаю все за сміття, аби придбати Христа".

Не тільки люди, а й нечисті духи визивали Ісуса Христа, вигукуючи: "Ісусе Сину Бога Вишнього". Ангел радісно благовістив пастухам: "Благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам сьогодні Спас, що есть Христос, Господь". Всі, що вже відійшли на вічний спокій, незлічена кількість душ людських, що їх апостол Іван бачив у видінню, прославляли Христа як Бога: "Спасіння Богу нашому, що сидить на престолі, і агницеві". Бог Отець, що створив усе, об'явив себе людині і проголосив про Ісуса під час хрещення на Йордані: "Ти єси Син мій любий, що я сподобав".

Яка буде наша відповідь на питання: "Що ви думаєте про Христа?" Чи ми осудимо його? Чи можемо ми прожити без Христа? Чи вистачить у нас сили щоб боротись з гріхом і прийняти смерть? Яка буде наша участь у вічності?

Христос кличе: "Прийдіть до мене всі знеможені і отягнені і я дам вам спокій". Нехай дух Божий навчить нас і дасть нам знайти виняткового правдиву відповідь на згадане питання. На цій відповіді залежить наше вічне і дочасне життя.

Прийди, прийди!

Прийди і ти до Спаса,
Мій друже дорогий!
Тебе зморив, замучив
Тягар гріхів тяжкий.

Прийди, прийди! Не бійся!
Христос усіх приймає!
Скажи йому, що в тебе
В душі панує тьма.

Іди і не вагайся!
У Господа Христа
Ти знайдеш вічну радість
Небесного життя!

Володимир Кучер

ТІЛЬКИ ГОСПОДЬ НЕЗМІННИЙ

"Ісус Христос учора і сьогодні такий самий і навіки" — Ак. Павло Євр. 13:8.

Автор листа до євреїв має своїм завданням довести, що Ісус Христос являє собою завершення старозавітньої жертви. Він підкреслює, що жертва за гріхи, втілена в Ісусі Христі і через Ісуса Христа, остаточна, кінцева жертва.

Всім змістом листа автор скеровує думки, серце й життя читача до Ісуса: Він Той через якого промовляв Отець небесний в останні ці дні (1:1-2); Він той, яким Бог віки створив (1:2); Він той, який був сяйвом слави та образом істоти Божої, що носив усе словом сили своєї, що учинивши собою очищення наших гріхів, що засів по правиці величности Божої на висоті, що уналідував славніше ім'я понад усіх ангелів (1:3-4;8:1); Він той Господь, який землю заснував і небеса являють утвір рук Його (9:10).

Ісус Христос — це Син Божий, це великий первосвященик, який співчуває нашим слабостям (4:14-15); Христос завжди спасав тих, що через нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись (7:24-26).

Христос — це той, якого кров очищає наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам живому Богові (9:14). Христос — це посередник Нового Завіту, щоб через смерть, що була для відкуплення від переступів, покликані прийняли обітницю вічного наслідня (9:15); Він за гріхи приніс жертву один раз і по Божій правиці назавжди засів, й далі чекаючи аж вороги його будуть покладені за підніжка його ніг, бо жертвоприношенням одним він удосконалив тих що освячуються (10:12-14).

Давши короткий огляд історії спасіння (11-ий розділ), автор листа знову звертає очі, думки й серця читача до Ісуса: "Дивлячись на Ісуса, на починателя й виконавця віри, що замість радости, яка була перед ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. Тож подумайте но ви про того, що він перетерпів такий перекір проти себе від грішних, щоб ви не знемогались і не впали на душах своїх" (12:2-3). І тут же автор підбадьорює й остерігає нас, кажучи: "Тому то опущені руки й зомлілі коліна випростуйте, і чиніть прості стежки ногам вашим, щоб кульгаве не збочило, але краще видоровіло. Пильнуйте про спокій зо всіми, й про святість, без якої ніхто не побачить Господа".

Вказавши на різницю між горою дотикальною і горою Сіоською, між Єрусалимом земним і Єрусалимом небесним, між кров'ю Авелевою і кров'ю Ісуса Христа (12:16-24), автор листа дає ряд вказівок і порад для правдивого християнського життя, говорячи: "Ісус Христос учора й сьогодні й той самий навіки". (13:8). Яке надзвичайно важливе твердження, коли його порівняти з нашим щоденним життям! Візьмімо хоч би й нас. Кожний рік, місяць, навіть і день приносить якусь зміну в нашому житті, здоров'ї, думках, переживаних, досвіді, надіях. Ще не так давно ми були немовлятами, потім збігли дитячі й юнацькі роки, а тепер ми дорослі батьки й матері, щоб з часом постаріться, поснітти й зблизнится до кінця земної дороги. Що саме за цей час ми зробили для Бога й для наших ближніх? Ми, яким Бог дав життя, здібності, майно, ми, що змінюємося, і з кожним днем наближаємося до вічности. З якою відповіддю ми станемо перед тим, який ніколи не змінюється, який навіки той самий?

В житті все змінюється. Візьмімо квіти в саду, лісі чи на леваді, або просто у вазоні. Вони також змінюються. Вони сходять, ростуть, цвітуть, в'януть і обсипаються. Погляньмо тільки уважно на природу. Ось недавно була весна; потім настало літо, його змінила осінь, а потім стала зима. На перший погляд здається, що кожна пора минулого року така сама як і цього. Фактично це не так. Наприклад, торішня весна відійшла, вона ніколи не вернеться, ніколи не повториться.

Таких прикладів можна було б навести чимало. Проте і згаданих досить для того, щоб переконатися, що усе змінюється. Тільки Ісус Христос, наш Господь, незмінний: "Він учора, сьогодні такий самий і навіки".

Твердо стійте!

(Свято реформації в Ошаві)

Серед урочистої тиші могутнім акордом, у виконанні оркестри і громади, прокунали слова пісні хвали:

Христос основа церкви,
Її Господь і Спас,
Він словом та водою
Створив її для нас.

Так розпочала українська Пресвітерська Громада в Ошаві свято реформації, яке відбулося 31 жовтня ц. р.

На запрошення громади у святі взяла участь оркестра під керівництвом Й. Дзіковича. Своїм артистичним виконанням загально відомих евангельських пісень "Над Христа немає друга", "Є один — нам треба знати" оркестра створила у присутніх щиро релігійний настрій, надала ще більшої урочистости в проведенні свята. Оркестра неначе промовляла, закликаючи всіх присутніх:

Як тебе твій друг покине,
Не журись,— ще ти не сам!
Спас тобі його заступить, —
Найвірніший друг він нам.

Прекрасне враження своїм виконанням справила на присутніх Леся Базовська ("Давня композиція" — акордіон) і Богдан Дзікевич (пісня "Не піддайсь спокусі" — кориет, сольо).

Реферат на тему "Початки української реформації" виголосив пастор М. Фесенко з Торонто. Зробивши короткий перегляд причин і перебігу реформації на заході Європи, він щирше зупинився на українській реформації. Провалізувавши релігійні твори Сковороди, Драгоманова, Франка і Шевченка, подавши ряд цитат і ілюстрацій, в яких яскраво виявлений реформаційний напрям думок цих геніяльних синів України, пастор Фесенко закликав присутніх наслідувати їх заповіти в поширенні евангельського світогляду серед українського народу.

На завершення свята всі присутні і оркестра виконали в великим піднесенням пісню боротьби й перемоги, слова якої глибоко запали в душу кожного учасника свята:

Твердо стійте! Бач прапор наш
В небі майорить?
Поміч нам в-сам-час надходить:
Спас Господь спішить!

Свято закрив молитвою пастор громади І. Яцентий. Програму свята провадив голова громади бр. Михайло Никошин. У святі взяла участь поважна кількість членів громади і гостей.

Засилаю пасторові І. Яцентому, голові громади бр. М. Никошину і ошавській громаді за влаштування такого прекрасного свята щире евангельське спасибі.

Гість П. Каміньків
з Торонто

Заспівайте Господеві!

(ПСАЛОМ 98)

Заспівайте Господеві пісню нову!
Він бо створив чудеса; правиця його і святе рам'я його дали побіду йому.
Господь об'явив спасіння своє, перед очима народів відкрив справедливість свою.
Згадав про милість свою і про свою вірність дому зраїля; всі кінці землі побачили спасіння Бога нашого.
В радості співайте Господеві, вся земле!
У захопленні пісні похвальні заспівайте!
Принесіть похвальні пісні Господеві при гуслях, приспівуючи при гуслях голосами.
Трубами кованими і голосом рога засурміть перед царем Господом!
Нехай загуде море і повнота його, круг землі і що живе на ній!
Нехай ріки в долоні плещуть, горй разом торжествують перед Господом.
Він судитиме землю по справедливості, і по праві — народи.

НОВИЙ ЦІННИЙ ВКЛАД

("Збірник проповідей", накладом Жіночого Місійного Т-ва Пресвітерської Церкви в Канаді, 1954, Торонто, Онт., ст. 138)

В історії української релігійної літератури, оскільки відомо автору, не були поширені збірники проповідей. Релігійні трактати в Україні були написані церковно - слов'янською мовою. Пізніше видавалися розвідки на релігійні теми або біблійні студії українською мовою. Можливо, що були проповіді українською мовою, друковані на звичайній машинці. Словом, на книжковому ринку, при всьому бажанні, неможливо набути збірника проповідей українською мовою. Саме через це треба вітати вихід у світ "Збірника проповідей" (Накладом Жіночого Місійного Т-ва Пресвітерської Церкви в Канаді) за редакцією проф. І. Фдоринського і пастора М. Фесенка.

"Збірник проповідей" — це новий і цінний вклад в українську релігійну літературу історичного значення. Будемо сподіватися, що ця книга стане початком для збагачення релігійної літератури українською мовою новими виданнями такого характеру. "Збірник проповідей" — це новий етап у розвитку української релігійної думки. Безперечно "Збірник проповідей" через деякий час стане цінною рідкістю, як перша книга проповідей серед українського народу українською мовою.

Не перебільшуючи, треба відзначити, що "Збірник проповідей" виданий з великим старанням. На зміст кожної проповіді яскраво відбиваються тривалі студії, молитви й роздумування. В проповідях докладно використані філософські й наукові джерела, думки подані в популярній, кожному зрозумілій формі.

Проповіді в своїй основі побудовані на науці слова Божого і трактують об'єктивно найважливіші питання, як існування Бога, народження Ісуса Христа, його воскресення з мертвих і т. д. Вміщені проповіді і про практичне християнське життя, а також проповіді, в яких висвітлені проблеми нашого модерного життя в світі.

"Збірник проповідей" — це фактично скарб духовних аргументів, доводів і міркувань, що зміцнюють віру. Глибоко-релігійний зміст, на основі наукових даних, прекрасна українська мова, цілковита майже відсутність друкарських помилок, нарешті досить оригінальна обкладинка (синій фон з біжими літерами), — все це робить "Збірник проповідей" не тільки новим цінним вкладом в релігійну літературу українською мовою, а також і новим цінним вкладом в українські книжкові скарби.

П. Рево

ЗБЕРІГАЙМО НАШІ ДУХОВІ НАДБАННЯ!

(Звернення Осередку Української Культури й Освіти в Канаді до української громадянства)

Десятиріччя (1944—1954) існування в Канаді Осередку Української Культури й Освіти, що буде відзначене ювілейними святкуваннями в листопаді цього року, зобов'язує нас пригадати прислівно основну правду, що тільки той нарід збереже своє життя, який розуміє вартість своєї духової творчости.

Матеріяльна культура й цивілізація, це важливий засіб, але він невирішальний. Вирішальне значення для народу має духова культура, до якої належать всі ті цінности, що ними опікуються бібліотеки, музеї і архіви. Через них повʼязане минуле з сучасністю і від них залежить майбутність кожного народу.

Українські духові надбання опинилися під окупацією чужих і ворожих сил. Там нема для них захисту. Українська наука і всі українські культурні осередки в неволі; українську історію і всі українські духові надбання окупант насильно пристосовує і привласнює для своєї потреби. По розгромі осередків українських історичних пам'яток у Празі, Парижі, Берліні, і Варшаві нема нині у вільному світі подібних центрів, що могли б збирати й переховувати українські духові надбання.

Це передбачувальні ініціятори, основуючи десять років тому Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпегу. Вони зрозуміли, що для зібрання, упорядкування й переховання матеріялів, без яких не може бути виявлена правда про Україну, повинно бути безпечне місце. Таким місцем є Канада.

Від 1944 року по нинішній день Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпегу зібрав від розкиданих по цілому світі українців велику кількість таких матеріялів і документів, що їх вартість дуже важко оцінити. В трьох відділах Осередку — бібліотечному, музейному і архівному — вже тепер переховуються перлини української духової творчости і вони стоять до послуг українського загалу та для пращі спеціялістів - науковців. Цю тиху і постійну працю Осередок проводить безупинно далі і щораз то більше людей звертає на неї увагу та користає з надбань.

Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпегу — велике надбання для всіх українців. Він не має субсидій, його утримує тільки свідоме громадянство. З нагоди першого десятиріччя його існування, належало б українському загалові, і насамперед в Канаді, звернути більшу увагу на Осередок. Для його праці непотрібна реклама, а тепло українських сердець, щира підтримка моральна і матеріяльна, бо це наша спільна, українська конечність.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДЯНИ!

— Ставайте членами Осередку Української Культури й Освіти!

— Ставайте співробітниками Осередку та його добродіями!

— Надсилайте документи та вартісні музейні й архівні матеріяли!

— Видавництва: надсилайте свої видання, книжки, журнали, газети!

— Автори! Ваша творчість — рукописи й видання — будуть переховані для майбутности!

Головна Дирекція Осередку Української Культури й Освіти

Адреса:
Ukrainian Cultural & Educational Centre
P.O. Box 791,
Winnipeg, Man., Canada

Т. Шевченко

Ми восени таки похожі

Ми восени таки похожі
Хоч капельку на образ Божий,
Звичайно, що не всі, а так
Хоч деякі.

Крутий байрак,
Неначе цинган чорний, голий,
В діброві вбитий або спить.
А по долині, по роздоллі
Із степу перекотиполе
Рудим ягняточком біжить
До річечки собі напитись.
А річечка його взяла
Та в Дніпр широкий понесла,
А Дніпр у море; на край світа
Билину море покотило
Та й кинуло на чужині.

І жаль тобі її стане,
Малої билини.
Підеш собі, зажурившись,
Гаєм по долині.
Гай шепоче, гнуться лози
В яру при дорозі,
Думи душу осідають
І капають сльози.
І хочеться сподіватись,
Серце розповити,
І хочеться... Боже милий!
Як хочеться жити,
І любити твою правду,
І весь світ обняти!

Благо тобі, друже-брате,
Як є в тебе хата.
Благо тобі, як у хаті
Є з ким розмовляти.
Хоч дитина немовляща,
І воно вгадає
Твої думи веселі...
Сам Бог розмовляє
Непорочними устами.

А тобі, мій однокний,
Мій друже єдиний,
Горе тобі на чужині
Та на самотині.
Хто з тобою заговорить,
Привітає, глянь? . .
Кругом тебе простягласа
Трупом бездиханним
Помаранлая пустиня,
Кинутая Богом.

Кос-Арал
1849

АСАМБЛЕЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

Недавно в Нью-Йорку відбулося засідання Асамблеї поневолених европейських народів. Засідання звернулося до Об'єднаних Націй з просьбою обговорити акти советської агресії, які являють собою загрозу для підтримання миру і небезпеки в усьому світі. Асамблея ухвалила також резолюцію проти прийняття Албанії, Болгарії і Румунії до ОН, оскільки ці держави не суверенні і цілком залежать від Москви.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25с.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Вдова М. Фесенко

Адреса редакції:
808 Dovington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Kain Ст. Вест,
ТОРОНТО

Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Радіопередачі українською мовою

16 серпня 1954 року о 17 год. розпочалися передачі українською мовою з радіостації "Визволення". Це великий чинник у зміцненні сил, які борються з большевицьким окупаційним режимом в Україні та за її межами. Це наслідок реальної політики УНРади, представники Виконавчого Органу якої провадили попередні переговори з Американським Комітетом Визволення Большевизму (АКВБ) про політичні напрями ки у конкретній роботі радіопередач, зокрема української редакції.

Співпраця з Американським Комітетом неросійської еміграції народів СССР в ділянці психологічної боротьби з большевизмом стала набувати реальних форм тільки тоді, коли Американський Комітет почав виявляти розуміння національно - визвольних завдань поневолених народи СССР.

Тільки після розпаду КЦАБ-у відкрилася можливість неросійським групам еміграції розпочати переговори з АКВБ про включення до радіостації "Визволення" української та білоруської редакцій (азербайджанська, вірменська, грузинська, північнокавказька, татаро-башкірська й туркестанська редакції вже були включені раніше).

В основу роботи української редакції лягли виразні національно - державні чинники, на основі яких відбувалася в минулому і сучасному боротьба українського народу за своє визволення й відновлення незалежної державности в формі Української Народньої Республіки. Саме ці моменти в радіопередачах у к р а їнською мовою будуть згадуватися підчас роковин визначних історичних подій, на основі їх буде побудована вся політична пропаганда для українських слухачів.

Після того як АКВБ згодився на вимоги українських політичних кіл і Виконавчого Органу УНРади щодо української антибольшевицької пропаганди та інформації, була сформована українська редакція, до складу якої входять: Микола Ковальський, Андрій Ромашко, Микола Степаненко, Михайло Добрянський, Юрій Тарковичі і Олена Юрченко. Згадані особи — досвідчені журналісти, мають поважний журналістичний стаж і кваліфікації, дехто з них перед тим працював в інших радіовисильнях, а деякі провадили працю в редакціях українських часописів, всі вони відомі громадяни й віддані українській національно - визвольній ідеї люди. Це найкраща зайорука, що українська редакція радіостації "Визволення" успішно виконає свої завдання.

Перша передача 16 серпня 1954 р. містила в собі статті з переглядом історичних етапів державного існування України за часів княжих — Київська Русь, за козацьких часів, і проголошення IV Універсалом Української Центральної Ради 22 січня 1918 року суверенної держави — Української Народньої Республіки. Передача закінчилася національним гімном "Ще не вмерла Україна".

"Радіостація "Визволення", що її дав змогу використовувати АКВБ українським політичним силам еміграції, не могутнє знаряддя в боротьбі за визволення України з під чужинецького панування й за відновлення незалежної демократичної державности. За це українська громадськість висловлює щиру подяку американській демократії, що йде назустріч визвольним змаганням народів СССР, зокрема України.

Редакції національних груп народів СССР привітали початок передач української мовою, і в своїх передачах повідомили про це і побажали українській редакції повного успіху. Адм. Леслі Стівенс, голова АКВБ надіслав телеграму привітання українську редакцію подав до преси комунікат з повідомленням про цю важливу подію. В комунікаті адм. Л. Стівенс підкреслює, що "український народ, сьогодні поневолений б о л ь ш е вицькою диктатурою, безперечно займе своє місце у сім'ї вільних народів".

(За мат. "Укр. Інф. Бюро")

Коротко

★ Кількість безробітних в США в березні ц.р. становила 3.725.000 чол., а у вересні — 3.099.000.

★ День 25 жовтня ц.р. був визначений в США, як День Об'єднання Націй, з нагоди дев'ятих роковин міжнародньої організації.

★ З Токіо офіційно повідомляють, що кількість японської армії до 1955 р. буде доведена до 200 тис. чол.

★ Італійські війська займали Трієст і англійський генерал Вінтертон при урочистих обставинах передав владу італійському ген. — Рієнці.

★ Протягом минулого року в американських лікарнях було 750 тис. чол. хворих на нерви.

Понад 800 іншомовних часописів

За останньою статистикою Загальної Ради Американської Єдности іншомовна преса в США і далі відограє важливу ролю в справі інформації громадськости. У минулому році в США виходило вісімсот п'ятдесять сім часописів в сорока мовах, крім англійської. З них 83, тобто майже десять відсотків, щоденні. Тридцять сім п'ятижневих, 295 тижневих, 61 півмісячників, 279 місячників і 102 різних неперіодичних.

Найбільше іншомовних видань виходить іспанською мовою — 108, з них 11 щоденних. Німецьку пресу репрезентують 82 часописи, з них 4 щоденних. Далі йде італійська — 69 видань, включаючи чотири щоденники. Польська група має 53 видання, з них 8 щоденних, і литовська та чеська, кожна має 40 видань, з них по чотири щоденники. Інші групи з понад десятка щоденними або тижневими часописами: арабська, фінська, французька, норвезька, словацька, шведська, японська та китайська. Фламандська, грузинська, корейська, валійська, лужицька та есперанто — мають кожна по одному часопису.

Загальне число іншомовних часописів в США з 913 в 1951 році до 857 в 1953 році, тобто на 56, найголовніше за рахунок тижневиків з тим самим числом щоденних часописів. Перестали виходити десять іспанських тижневиків, чотири польських та чотири мадярських.

Найбільше зросла російська та українська преса. В році 1949 виходило тільки 17 українських часописів, з них 2 щоденники, 5 тижневиків і 9 місячників. В році 1953 українська преса складалась з 28 видань: 3 щоденники, 4 тижневики, 18 місячників і 3 різних неперіодичних. Як бачимо, українська преса зросла протягом останніх чотирьох років майже на 60 відсотків. Значно зросла також антибільшевицька преса.

Існує також 228 видань, виданих різними національними групами або для них англійською мовою. З них 138, або 61 відсоток, англо-жидівських тижневих або місячних.

НОВІ ВИДАННЯ

Олекса Калинник: "ЩО НЕСЕ З СОБОЮ КОМУНІЗМ?" (Документи про російсько-комуністичний терор в Україні).

Замовляти на адресу: Iwan Haluschka, München 2, Dachauerstr. 9/II, Germany.

Ціна в Німеччині — 3 НМ, в Англії — 6 шілінгів, в США і Канаді — 1,5 дол.

Книжка Олекси Калинника "Що несе з собою комунізм?" — це ще один цінний вклад до загальнолюдської справи - боротьби проти комунізму...

"...Тут постанови обвинконкому, райвинконому, облради; тут телефонограми, телеграми, накази РВК, райпарткому, бо навіть самого Менделя Менделевича Хатаевича, а то й наркомів. І все це документи з датами, підписами, на урядових бланках, — "таємно", "совершенно секретно" і т. д.

Фотокопії багатьох з цих документів додано в кінці книжки.

"...Ми не можемо навести тут усіх зібраних у книжці цікавих документів, що від них віє могильним холодом у справжньому розумінні цього слова..."

"...Треба бачити й перечитати ці документи."

(Ф. П. "Українські Вісті", Н. Ульм, Німеччина, 1954)

РЕЛІГІЙНИЙ ВІНЕГРЕТ

Перед нами "Українське Православне Слово" (ч. 10. за 1954 р.). Це число цікаве тим, що відбиває в собі усі протиріччя і непослідовності православ'я.

Автор статті "Неділя Св. Отців 7-го Вселенського Собору" полемізує з іконоборцями. Авторові явно бракує аргументів. Він пробує довести слушність почитання ікон легендою про те, як Христос рушником обтер своє лице, після чого рушник з своїм образом дав Авгарові для зцілення. Легенда це ще не переконливий доказ. Якщо автор статті змушений покинути грунт Святого Письма і шукати підтверджень у байках, то ясно, що таке твердження безпідставне. Виходить релігійний вінегрет.

Автор погоджується, що "в перші часи християнства, коли ще були гоніння на християн, вживання ікон слабо було поширено". Ми додамо, що не тільки "слабо", а зовсім ні. Перші християнські групи складались переважно з жидів, які мали побожний жах перед усякими спробами малювати Божество, або робити його статуї. Жидівська релігія фанатично боролась з всякими спробами представити Божество в формі статуї або образа. Це настановлення вони перенесли в християнську церкву. Подобизни орлів на значках римських легіонів, що окупували Палестину неминуче викликали повстання жидів.

Запровадження ікон відноситься до пізнішої ери, коли християнська церква перейнялась поганським елементом. Різні символічні зображення перших часів християнства за ікони вважати ніяк не можна. Давши однобічний огляд історії іконоборства автор зауважує, цілком слушно, що "отці церкви погоджувались з філософськими виводами противників іконопочитанія". (Феодор Студит, Св. Нікифор Константинопольський, Іван Дамаскин і інші).

Згідно з доводами атвора "Православна церква мала на увазі... простим умам іконою замінити книгу". Краще було б як би церква навчила свою паству читати книгу замість заміни її іконами. Звичайно в цій думці нема нічого злого. Це стисло протестантське наставлення. В своїх недільних школах для маленьких дітей ми показуємо релігійні образки. Але автор статті наочно змальовує широку дійсну практику своєї церкви. Цей довід в "Слові", очевидно, призначений для "вищих" умів.

Коли протестанти користуються образками, то до них ніхто не молиться і не відбуваються ритуали. Якщо ікона лише "засіб зношення нашої думки, нашої душі в області заочні", як твердить автор, то в який спосіб ці ікони набувають у православних чудодійної сили, зціляють, обновляються, рятують утопленників і т. д. Ось в Торонто православні провадять завзяту боротьбу за чудотворну ікону Миколи Мокрого, що нібн рятує утопленників. До речі, в страхітливій поводі, що сталася недавно в Торонто, в наслідок урагану, втопилося понад сто дітей, жінок і чоловіків. І диво, що чудотворний образ Миколи Мокрого нікого не врятував. Тим часом його ікону православні шанують як чудотворну силу рятувати з води. Всі ці надприродні сили приписувані іконам, не можна назвати заміною іконою книги простим умам. Фактично це є заперечення Св. Книги іконою і наявне ідолопоклонство.

Ці всі факти автор статті замовчує, хоч про них він повинен добре знати. Він становиться на протестантську точку зору, бо очевидно пише до "вищих умів", бо не тільки філософські висновки, але наука слова Божого і звичайний людський розум доводять, що розмальована дерев'яна дошка не може бути носієм духових надприродних сил і поводитись як ангел, чи людина. Отже статтю про "Неділю Св. Отців..." міг би помістити кожний протестантський часопис за незначним винятком.

На ст. 7-ій журналу маємо статтю "Чудо". Автор "Чуда" своєю статтею уневажнює всі доводи свого попередника. Без жодного вагання і "філософських виводів" він пише: "На рідних українських землях, зокрема перед 1930 роком, було Богом явлено багато різних чуд. Обновлення образів, різні сяйва, явлення образу Божої Матері в криниці, прострілений хрест з розп'яттям, з якого текла кров і багато інших".

Це вам приклад як православна церква замінила книгу іконою, щоб "зноситись думкою в області заочні".

Мойсеїв храм мав образ ангела. Проте він не підмінював книгу, не обновлявся, не текла з нього кров. Цей образ просто являв собою прикрасу без ніякого релігійного забарвлення.

Стаття проф. П. Коваліва "Релігія в світлі сучасної науки" має науково популярний характер і в ній немає нічого специфічно православного.

Отже, в православній церкві співіснують різні протилежні світогляди. Одна наука подається "глибоким умам", а зовсім протилежна "простим умам". Така метода відгонить лицемірством. Ісус Христос мав один заклик для всіх і "простих" і "мудрих": "Прийдіть до мене!" — закликав Він. Не до ікон, не до святих, не до кого іншого, до Нього безпосередньо. Кожна церква, яка ставить на дорозі душі, що шукає, якусь перешкоду, ікону чи що інше, зраджує своє посланництво.

Михайло Первак

ТІЛЬКИ 20 ЦЕРКОВ

Кореспондент "Н.Й. Таймс" Кліфтон телеграфує з Києва: "В столиці Советської України, в якій понад один мільйон людности, функціонують тільки 20 православних церков. Решти приміщень церковних відведені для музеїв. Саме тепер в Києві ремонтують Софійський Собор, що його побудував в 1037 р. Ярослав Мудрий. Після ремонту тут буде міститися історичний музей. Працює також одна еврейська синагога на 200 тис. чол. еврейського населення. Печерська Лавра хоч і відкрита, але скрізь, де тільки можливо, рясніють антирелігійні плякати".

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ... ТОРГУЄ

В доповіді на ім'я комісії при ОН в справі боротьби з торгівлею наркотичними виробами американський федеральний комісар Енслінгер підкреслює, що цю контрабандну торгівлю (опіюм, героїн і морфін) очолює червоний Китай. Тільки в 1953 р. з червоного Китаю вивезено 800 тонн наркотичних виробів на 60 міл. долярів. Торгівля згаданими виробами становить одно з основних завдань китайського комуністичного режиму, який за всяку ціну намагається ослабити населення вільних держав.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА — СУВЕРЕННА ДЕРЖАВА

На нараді 9 держав (США, Англія, Франція, Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голяндія, Канада і Люксембург), що недавно відбулася в Парижі, досягнута цілковита згода про перетворення Західньої Німеччини з окупованої ворожої країни на рівноправну суверенну держав. Зокрема кількість нової німецької армії не повинна перевищувати 500 тис. чол.

Більшовицькі будні

"Тихіше! Мамуся працює..."

(В Кишиневі ворожать...)

На подвір'ї будинку ч. 1 на Свічній вул. м. Кишинева граються діти. Верховодить Света Іванова. Граються в ворожку й ворожіння. Света виявляє прекрасне знання ворожіння. Вона швидко розповідає про валети, про королів, про дам, про якісь турботи тощо.

Звідки в советських дітей такий нездоровий інтерес до такого жахливого пережитку минулого?

Мати дівчинки, за словами газети "Молодь Молдавії" — ворожка і "ворожка, якщо можливо так висловитися, з вищою "спіритичною освітою".

Справа організована досить широко. Платні агенти цілісінькими днями вербують довірливих простачків.

"Програма ворожіння" — досить широка: мале, велике, на руці, ворожіння з воском або на кофейній гущі. Є й такі нечувані сеанси, як кидання "чорта" у воду, виколювання очей на "фотографії кривдника". А що коштує сеанс з заячою кров'ю! "Напоївши нею "зрадника", можна приворожити його так, що він "буде бігати за вами швидше, ніж заяць".

Хто ж саме ця ворожка? Це дружина Льва Андрієвича Іванова, завідувача навчальної частини середньої молдавської школи в м. Кишеневі. На його очах вона обкрадає марновірних людей. А Іванов допомагає їй. Під час "сеансів" він ходить навшпиньки та покрикує на дітей:

"Света, Света, тихіше! Мамуся працює"...

("Правда", 29 VI. 1954 р.)

Інститут вивчення історії і культури СССР

Засновано цей Інститут в 1950 році. В Інституті господарювали тільки росіяни. Наукові дійчі неросійських народів СССР не мали туди доступу. Російські наукові кола й технічні службовці використовували значні матеріяльні засоби, що їх виділяв АКВБ для дослідної роботи, але ту роботу провадили по лінії російських імперіяльних інтересів, ігноруючи інтереси неросійських народів СССР та їх національно-визвольні рухи.

Такий стан не задовольняв американців, не кажучи вже про еміґрацію поневолених народів СССР, наукові кола якої довго й марно доводили шкідливість підтримки однієї національної групи.

Восени минулого року була покликана Комісія в справі переговорів з Американським Комітетом щодо реорґанізації Інституту та вироблення передумов, при яких національні центри могли б рекомендувати своїм науковим дійчам співпрацю з Інститутом. Склад комісії був такий: голова — С. Довґаль (Україна), Барасбі Байтуган (Півн. Кавказ), С. Кабиш (Вікорус), А. Кордзая (Грузія), Мустафа Валі (ідель - Урал), Бердімурат Аман (Туркестан), С. Торосіян (Вірменія).

Комісія в своїй праці прийшла до таких висновків:

1) Запропонувати АКВБ реорґанізувати Інститут на основі створення національних секцій, що їх склали б наукові дійчі поодинокних народів, з тим, щоб секції були пов'язані між собою спорадичними науковими конференціями, що їх би скликали для обмірковання наукових проблем та для вислухання доповідей.

Або:

2) Запропонувати АКВБ підтримати створення окремого Інституту у складі наукових дійчів неросійських народів.

Або:

3) Запропонувати АКВБ реорґанізувати існуючий Інститут так, щоб на чолі його стояла Наукова Рада, складена з науковних дійчів різних народів СССР.

Ці висновки були погоджені через представників згаданих національних груп з їх національними центрами і запропоновані представникам АКВБ при Інституті. Після переґоворів, що їх провадив С. Довґаль з доручення Комісії, тільки в грудні м. р. американські представники почали згоджуватися на реорґанізацію Інституту на основі третьої пропозиції, поданої вище.

Після проведення надзвичайно великої й тяжкої підготовної роботи, відбувся 13 липня, 1954 Асамблея в Тутцінгу, яка ухвалила запропонований проект статуту і визначила керівні органи Інституту так: 1) Найвищим органом Інституту є Асамблея дійсних членів, 2) Асамблея обирає Наукову Раду з 7 осіб (2 росіяни, 2 українці, 1 кавказець, 1 білорусин, 1 туркестанець або хтось інший від мусульман), 3) Дирекція складається з 3 осіб (директор, його заступник і науковий секретар). До цієї Асамблеї було покликано 13 українців, 3 білоруси, 2 кавказці, 7 представників від мусульманських народів. До Наукової Ради були обрані: від українців — проф. Борис Мартос і проф. Яким Вакуленко, від росіян — проф. П. Коваль-ковський і проф. В. Мерцалов, від білорусинів — др. С. Станкевич, від кавказців — др. С. Торосіян (вірменин), від мусульман —' проф. Ц. Тоган (тюрко-башкір), а в його заступництві — др. Тдіге Кірімал (кримський татарин). Наукова Рада обрала на голову проф. Б. Мартоса, на секретаря д-ра Станкевича. До Дирекції Асамблея обрала: Б. Яковлева (росіянин), доц. Івана Бакало (українець), ,учеником секретарем — проф. М. Мілєєра.

До співпраці Інституту включилось до 60 українських учених, з яких уже 27 осіб дістали стипендії для виготовлення наукових праць з різних ділянок советознавства, до 40 осіб з українських дослідників додатково зголошено на стипендії. Незабаром Інститут видаватиме наукові праці наших дослідників у мовах англійській, українській та в мовах інших народів СССР. Після проведення заплянованих змін, Інститут буде перетворений на дослідну інституцію країн і народів, які тепер входять до СССР.

Одностайні виступи українських науковних дійчів спільно з іншими науковими силами неросійських народів найкраща запорука, що Інститут буде служити дійсним національно-визвольним інтересам всіх народів країн, тепер поневолених большевизмом.

(За мат. "Укр. Інф. Бюро")

До 10-их роковин з дня смерти

ОЛЕКСАНДЕР ОЛЕСЬ

(Коротка літературна довідка)

Олександер Олесь являє собою першорядного лірика в найновішій українській поезії. Його, як визначного українського поета, акад. Сергій Єфремов характеризує так: "Син свого часу — то великонаддійного, то зневір'я повного . . . Він пережив разом з громадянством і одбив у своїй поезії всі перегнетії бурхливих років, починаючи до перших несміливих надій на сподіване визволення й кінчаючи поетичним виразом жалів за розбитими надіями, зневір'я до недавного руху, прокльонів страшливій дійсності". І справді, в бурхливих життєвих подіях Олесь вбачав нову величну красу, перед якою, набожно схиляючи голову, з захопленням промовляв:

Яка краса — відродження країни!
Ще рік, ще день назад ти чувся плач рабів,
Мовчали десь святі під попелом руїни
І журно дзвін старий по мертвому гудів.
Коли вдяклась взялася міць шалена,
Як буря, все живе схопила, пройняла, —
І ось — дивись: в руках замаяли знамена
І гімн побід співа невідома сторона.

Дивна краса відродження країни полонила, зачаровувала поета. Він стає палким співцем цього відродження. Його поезія звучить в тон с прискореннми темпами і подіями гарячого часу:

Я більше не плачу. Я муку свою
В кайдани стальні закую:
Народ мій закутий в кайдани,
Горять його рани . . .
І душу свою
Я ранім його віддаю.
Я більш не співаю: в борні уночі
Співають залізні мечі . . .
Народ мій мечі розсікають,
До бой скликають, —
І меч мій в борні
Нехай заспіває мені.

Глибоким обуренням і гнівом пройняті його поезії за окрнвдженних. Часами вони наснчені високим біблійним пафосом:

Вам казано — любіть братів,
Діліть добро, не будьте псями,
Бо Бог в рабах запале гнів
І піде вас судить з рабами
І вчине суд страшний над вами . . .

Великі надії минають. Настає зневір'я. І Олесь із співця гніву стає співцем зневір'я. Мотиви розчарування, жалів на тяжку самотність починають панувати в його поезій; хоч кінець-кінцем, він не скорився перед буденщиною і новими палкими піснями починають рясніши його поезії:

О, ще не всі умерли жалі,
Не всі проспівані пісні,
Не всі захмарилися далі ! . .

Олесь знову з незвичайною силою б'е по серцях, запалюючни байдужних і небайдужних, і закликає:

Нових і сил і діл блискучих,
Нових озборених надій,
Бажань і поривів могучих
І грому в бурі молодій ! . .

Діма

ЛИСТОПАД

ТИХО І ПОВІЛЬНО
НА ЗЕМЛЮ НАМОКЛУ
ПАДАЄ МРІЯНЕ
ЛИСТЯ ПОЖОВКЛЕ.

СОНЦЯ ПРОМІННЯ
ПОБЛІДЛО, НЕНАЧЕ
ВІТЕР ОСІННІЙ
ЖАЛІБНО-ГЛАЧЕ . . .

СПІВИ ПТАШИНІ
ДАВНО ВЖЕ ЗАМОВКЛИ,
ПАДА ОСІННЄ
ЛИСТЯ ПОЖОВКЛЕ.

Др. П. Панченко

Незабутній дружині Тамарі

21 жовтня минуло 6 місяців як ти, моя незабутня дружнно, залишила мене раптово й несподівано на ласку Господа Бога.

Здавалося мені, що в ті трагічні дні серце мое не витримае тягарів терпінь, які випали на мою долю, що й мої дні ось-ось кінчаться. З Божої волі я ще, однак, живу. Знаю, що живу для того, щоб підготовити себе на той щасливий день, коли Господь забере й мене з цієї грішної землі на вічне радісне життя.

Довгою кінематографічною стрічкою в ці довгі дні й ночі переходили переді мною чудові образи нашого з тобою подружнього життя, життя безхмарного, життя повного радости і великого щастя.

Серце вирнвалося з грудей від спогадів такого ще недавнього щасливого минулого й сумно стискалося від тягара думок, тяжких і болючих, які, як океанські бурхливі хвилі, намагались затопити мене в своїх безмежних водяних просторах.

Я не стратив розуму в ті трагічні дні, моя кохана дитино, тільки тому, що мав велику моральну підтримку наших приятелів, які намагалися стримати мене від нерозважних кроків і влити в мою, тоді напів уже мертву душу, імператив дальшого життя. Я дуже вдячний їм сьогодні за їх старання і дружню сердечну теплоту, яка зогрівала мое хворе і вимучене серце теплим промінням християнської приязні й любові.

Бог дав мені тебе, моя Тамаро, Бог же і забрав тебе до себе, залишивши мені, як пише пані Ірина Павликовська, тільки "пустку". Так, дійсно, страшну й безмежну "пустку", — серед моря людей, які вже втратили свое серце в гонитві за "мамоною".

За тиждень до твого відходу від мене ми разом читали книгу проф. В. Ф. Марцинковського: "Записки віруючого". Кілька разів ми перечитували цю чудову книгу і кожного разу, не соромлюся признатися, плакали над нею, як діти, подивляючи велику віру в Бога її автора. Своїм змістом ця книжка очистила наші душі своїм ясним світлом і настроїла нас так лагідно й побожно. В цьому настрою, з серцем, сповненим віри й любові в Бога, ти відійшла від мене в далекі небесні простори пару днів пізніше.

Безпросвітний час, цей лікар обездолених, болюче переходив наді мною, не даючи моїй душі полегшення. Ти, моя кохана і незабутня дружино, що за свого життя читала всі мої думки, як в розкритій книзі, все старалася відсунути від мене зайві хвилювання і турботи. Ти й з того далекого нам світу знайшла спосіб потішити мене і врятувати мою душу від розпачу. Ти, тобі лише знаними дорогами, випросила у Бога велику ласку для мене. Одного, тяжкого дня у моему житті без тебе, я одержав заокеанський лист з Ізраїля від проф. В. Ф. Марцинковського, до тої пори мені незнаної особи, яку ми з тобою разом так сильно подивляли.

Цей зовсім несподіваний лист і надіслані книги релігійного змісту, як і пізніші його чудові листи до мене, стали основою мого духового відродження, якого мені, ти це добре знала, так сильно бракувало.

Студії книг проф. В. Ф. Марцинковського відкрили мені зовсім інші духові горизонти і дали відмінне розуміння Божої науки і завдань наших на землі. Я зовсім ясно з'ясував собі повноту своєї гріховної натури, одержавши для щоденного роздумування велику кількість релігійних тез, міцний духовний фундамент, на основі якого я сьогодні, згідно з твоїм бажанням, намагаюся молотися не устами, а цілим своїм обездоленим серцем. Я зрозумів ясно і виразно, що Всемогутній Бог забрав тебе, моя ти радосте, першою до себе, як досконаліший Божий утвір, залишивши мене, грішного, на цій землі страждань, для очищення моєї душі, яку сьогодні намагаюся примирити з Богом.

Сьогодні я вірю непохитно що смерти немае. Вмирае наше тіло, бо душі наші безсмертні. Душ наших дорогих, що відійшли від нас, не треба шукати в місці їх спочинку. Душі їх постійно перебувають з нами, з тими, кого вони так сильно за життя любили. Вони невидимі для нас, але так близько біля нас, щоб стало підтримувати нас в тяжких хвилинах нашого земного існування.

Я свято вірю, що кришталева душа твоя, Тамаро, постійно зо мною, щоб підтримати мене знесиленого і самотнього. За цей час моеї самотности ти так багато доказів дала мені про те, що ти існуеш; що твоя душа зо мною.

Нехай же твое тіло спокійно спочивае у дорогій могилі, а твоя, широко відкрита для великої любові й християнського милосердя, кришталева душа, нехай постійно перебувае біля мене, щоб, як і за твого життя, бути моею дорогою опорою, моїм розумним дорадником, ніжним приятелем і вірним другом!

З волі Божої ти, моя кохана Тамаро, своею ангельською усмішкою, блискучими іскрами життерадісного гумору, і безконечною щирістю й добротою чарувала всіх, хто мав щастя бодай одну хвилину побути з тобою на нашій багатогрішній землі. Чаруеш ти тепер також і там, в радісних і так від нас далеких небесних оселях, і душі всіх тих, що відійшли від нас, займаючи Богом призначене тобі становище.

Сьогодні ти на власні очі бачиш Бога, Його Небесне Царство, в яке ти так щиро вірила і якого собі так сильно бажала.

З ласки великого Бога, якому ти з сльозами в своїх блакитних, як небо, очах, так щиро на землі і за себе і за мене молилася, пам'ять про тебе дасть мені потрібні сили і рівновагу духа, щоб гідно довести до кінця призначені мені мої земні дні, щоб знову зустрітись, коли прийде і для мене так давно бажаний час моеї останньої щасливої дороги.

ВІЧНА ТОБІ ПАМЯТЬ!

SWAMP BOY

By May Hall Thompson

Cast adrift in the dread swamp, choked with lily pads, reeds, and moss-hung cypress trees, and inhabited by the slithering snake, the hungry alligator, and the stalking cougar, was the last place in the world Rickey would have chosen to be. Yet his uncle had chosen it without hesitation—in preference to death.

How the two happened to be so far away from their headquarters at Heartfelt Academy was actually the young boy's doing. When a number of money-order donations had come to the institution from a little post office some 50 miles away, the elder missionary and his nephew were curious. Rickey was so curious, in fact, that he had persuaded his uncle to make the trip with him to find out about the money. They would go to the village from where the donations came. Since the people were poor in that vicinity the donations were indeed a mystery.

Rickey was a big, husky boy for his 17 years. He looked, as indeed he was becoming a young man. His shoulders were broad and square, his chin firm, and his hair a reddish blond. Clad in khaki breeches, and leather puttees, a wide-brimmed straw hat on his head, he had felt equal to any emergency which might arise in his strange quest with Uncle John in the swampland.

On the other hand, Uncle John Kidder was a short man for all his maturity, and not physically strong like his nephew. For years he was head of Heartfelt, a mission boarding school for young people of the backwoods and swamps.

Now as the two were adrift in the dread swamp, Rickey felt compunction for his part in this affair. But then he had been so curious about the money and also about the disappearance of one of the pupils some time back. Now suddenly he said, "I wonder if Thad has something to do with our misfortune. He disappeared so suddenly from the school and never came back. He seemed such a good boys and a Christian but . . ."

"Do not judge him. He may have met the same doom as we."

Rickey's mind went back to their

(Continued on page 8)

ГЕНЕРАЛ КУРТ МЕЙЕР

Німецький генерал Курт Мейер під час другої світової війни командував дивізією націстської молоді. За жорстоке поводження з канадійськими полоненими Мейер був засуджений на довічне тюремне ув'язнення. Через деякий час цей вирок був скорочений до 14 років тюрми.

Тепер Мейер мае 43 роки і звільнений з тюрми. Населення його рідного міста Мюнхен-Гладбах влаштувало Мейерові урочисту зустріч.

SWAMP BOY

(Continued from page 7)

trouble. He and his uncle had gone by car to the post office in question but did not find out who the doqors were. Then they decided to tramp into the swamp country to try to learn something about the mystery from people living close by.

After walking for an hour, a tumble-down shack came into view. Rickey, in the lead, saw the gleam of a muzzle before him as a man stepped out on the porch. Behind the gun the man looked grizzled and dirty with a tobacco-stained mouth.

"Revenuers," he spat at them.

"Moonshiners," gasped Rickey to Uncle John. "But I say," he hurried on, "we're not revenue men. We're—"

"Button yore lip," hissed the man. "Hain't given a care who ye be but yuh'll never git out o' here agin."

The two were speechless.

The old man went on. "Always snoopin' in a feller's consarns. Begrudgin' a man tuh make a livin'. Corn whiskey hain't nothin' I kin see tuh have the law messin' intuh all th' time."

"But," expostulated Uncle John.

"But," sneered the swamp man as he calmly spat a streak of tobacco juice into the air missing Uncle John's face by only a quarter of an inch, "revenue men come in here jest the same."

The moonshiner was walking toward them now. He pushed them ahead of him. Rickey, suddenly realizing the danger of the situation, again vehemently remonstrated. "We're missionaries. We're . . ."

He felt the impact of the gun against his back.

"Servants of the Lord, be ye!" hooted the old man. "Worse than revenuers. Then let the Lord git you out o' here. What'll hit be? A bullet in your hide or the swamp!"

And the two had immediately chosen the swamp.

"Reckon th' swamp hain't a-going tuh tell no secrets anyway," shrugged the moonshiner. "And it has lots of 'em. We git rid of snoopers this here way."

So saying, he pushed them onto a rickety raft and shoved them out into the water, the raft drifting slowly but surely into unknown menace.

Perspiration now stood out in heavy beads upon Uncle Kidder's forehead. It had been like a dream to him until he now actually found himself adrift. He started to speak at that moment a deadly moccasin unwound its reptilian body from a live-oak limb, its beady eyes gleaming, its tongue casting darts of fire. He gasped in horror, but Rickey took his hat and swept the snake into the warmish, sweetish water.

"My life doesn't matter much," said Uncle John, now getting control of his nerves, "but you are young—too young to die."

"Why, we're not going to die!" exclaimed Rickey. "Even the old moonshiner said let the Lord get us out of here. If I only had a pole, I could push this barge along."

Rickey spoke confidently then but as the day wore on and the swamp became more and more smothered with vegetation and insects, his courage lagged. There was a hundred miles of this spongy marsh, steaming with heat and moisture and foliaged plants. He tried to keep into the main channel but the raft would stick in the lily pads and water reeds almost as soon as he thought he had it in the current.

Just how long would it be until one of them was bitten by the poisonous water moccasin? Or would the man-eating crocodile tip their boat and devour them both? Or would hunger get them in the end? Rickey fought these depressing thoughts by constantly bolstering his faith.

Often the two bathed their faces with water and supped a little of the brackish ooze from the palm of their hands. Toward evening Rickey found some pieces of candy in his pocket. These the two ate ravenously, while the boy wondered how much nourishment could be derived from eating stems and leaves and bark of plants.

The moon was like a flickering gash of light above the foliage when it came up above the twilight shadows. Rickey was still keeping the boat in the main channel but he was becoming very tired. He kept at the work while Uncle John finally dozed. His muscles, though hardened, could not stand the strain of constant poling. More and more he had to rest them. Finally he grew drowsy. With caution he pulled in his pole so as not to lose it if he slept.

The scream of a wildcat awoke him as shivers and chills chased up and down his spine. It was nearing daylight, and so he pushed the raft out of the lily pads into the stream and moved on.

At daylight he heard voices. Uncle John moved his cramped position and listened. "Sounds like Thad's voice," he said.

Rickey's muscles gained renewed strength as he pushed on. Suddenly he exclaimed, "It is Thad! He will save us."

Thad and some men were at the side of a hut constructed on props over the water. One of the five rowing out to them. He tugged at their raft and towed it to the shack. And all the while Thad gave no sign of recognition, and his strange attitude warned both Rickey and Uncle John to be quiet.

"Thought they'd git away," snarled the man who was towing them. "Some more snoopers got this far. Nary a one gits through this swamp though."

Rickey's heart fell and a new terror dawned upon him as he saw the evil roll of the men's eyes. His own appealed to Thad but the young boy paid no attention to him.

Instead, he leaped down into the boat. "I'll take 'em to the Bottomless Pit," he announced. The man who had towed them in pulled himself up on the poles to the hut. From within came the reeking smell of corn liquor.

The two who had been cast on the swamp now found themselves being tugged out to the Bottomless Pit. Rickey realized that this was the area of deep quicksand. Pushed out on this both would be sucked down. He shuddered violently. He tried to plead with Thad but the boy in a low voice told them to be quiet.

The lad of the swamp poled expertly through the water, the muscles in his back rippling in the morning sun. Seldom did he get hung up in the pads or reeds, nor did the raft securely chained to his own. With burning eyes Rickey watched the ever-steady strokes of the swamp boy leading them on to destruction. He tried to smile at Uncle John, whom he knew was quietly praying.

Suddenly he saw a landing, beyond which stretched firm ground once more. And at last the swamp boy spoke.

"I'll tell you how I happen to be with those men. I left school one day a year ago to visit my folks. I got myself a raft and decided to take a short-cut through the swamp when I got picked up by these men, the same as you. But since I am a swamp boy myself they didn't suspect me but wouldn't let me go out into the world again for fear I might say something about their moonshinin' business."

Finally the boy went on. "I've played along with them, pretending to be one of them because I soon learned the terrible thing they were doing. They were capturing any snoopers and letting the swamp take care of them. Any who got as far as the still—that's the hut where I live—are sent on to the Bottomless Pit."

Even Thad shuddered as he went on. "Not many ever get our way but I stayed with the men, though I could have escaped before now, because I wanted to save any victims that I could."

"You saved us, Thad," gasped Rickey. "You saved our lives."

Thad nodded soberly. "When I am told to pole a victim to the Bottomless Pit, I take him back to the road by a secret channel. Not even the men know anything about this channel. I took it with my first man in order to try to save him, and I learned a way around the Bottomless Pit."

"Yes, yes, go on," urged Uncle John.

"When they offer me money for saving their lives, I tell them to send a donation to Heartfelt Academy and to inform the officers of the law about this place."

Rickey's eyes shone with understanding. "So that's where the money came from. It was that which started us on our journey into the swamps," he told Thad.

"But no raiding party has ever come," said Thad. "I guess the victims are too scared or else can't tell exactly where the moonshiners are. But I want you to get a posse in here as soon as you can. Send them by this secret channel. I'll mark it with some red flannel strips on my way back. Hurry but be mighty careful."

"Can't you come with us?" asked Uncle John.

"No, I'll stay until a raid is made or the men will get suspicious. And I may save some other person from the fate of the swamp too. Reckon I didn't go to mission school and learn to be a Christian for nothing."

"I should say you didn't," declared Uncle John. "And I see your point."

"We'll get you out, Thad, and that very soon. Be careful, now," called Rickey.

The swamp boy set his boat in motion. In a minute the jungle of swamp swallowed him up. But he knew that at last he himself would be rescued. He prayed a prayer of thankfulness at the same time that Rickey and Uncle John were hurrying along the road with a prayer also in their hearts.

—The Instructor.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XV. Число 12. Торонто, Онт. ГРУДЕНЬ 1954 DECEMBER Toronto, Ont. Рік XV. Число 12.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ!

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Народження немовляти Христа принесло для людства нове животворне світло і перероджує його. Цивілізація, освіта і християнізація — такі наслідки цієї незвичайної події в історії людства. Гуманітарні, філантропічні і релігійні інституції нашого віку — такий результат впливів Ісуса протягом минулих поколінь. Його світло освітляє людство живущим промінням, викликаючи до життя все, що є найкращого в людині.

РАДІСТЬ СТАЛА!

"Люд, що перебував у темряві побачив Світло Велике" **Ісаія 9:2**

К. Р.

В світі радість стала,
Яка не бувала!
Над вертепом зоря ясна
В небесах засяла.

Там Господь з'явився,
З Діви народився;
Мов людина, пеленами
Вбогими вповився.

Ангели співають,
Бога величають.
Всім народам ту чудову
Новину звіщають.

Пастухи з ягнятком
Перед тим Дитятком
На коліна припадають,
Бога величають.

Ми також співаймо,
Бога величаймо,
Свого Спаса і Владику
У піснях прославмо!

Навчи мене, Боже, любити!

НАВЧИ МЕНЕ, БОЖЕ, ЛЮБИТИ,
ВСІМ РОЗУМОМ ТЕБЕ Й ПОЧУТТЯМ,
ЩОБ І ДУШУ ТОБІ ПРИСВЯТИТИ,
І ВСЕ ЖИТТЯ З ЙОГО СЕРЦЕБИТТЯМ

НАВЧИ МЕНЕ ВИКОНУВАТИ
ЛИШЕ ТВОЮ СВЯТУЮ ВОЛЮ,
НАВЧИ ДАРМА НЕ РЕМСТИТУВАТИ
НА СВОЮ ВЕЛИКОТРУДНУ ДОЛЮ

УСІХ, ЯКИХ ПРИПИВ ТИ ЗВІЛЬНИТИ
СВОЄЮ ПРЕЧИСТОЮ КРОВ'Ю, —
БЕЗКОРИСЛИВОЮ, ГЛИБОКОЮ ЛЮБОВ'Ю
НАВЧИ МЕНЕ, БОЖЕ, ЛЮБИТИ!

СВЯТО ВЕЛИКЕ!

Вставайте, вставайте, бо свято велике!
Погляньте, на небі зоря ось зійшла!
Засяла блискуча у нас на Вкраїні!
Хвилини не гайте, бо мить це свята!

Хлоп'ятко вродилось у яслах на сіні!
Цар Правди на землю зійшов нам з небес,
Щоб світ цей спасати, з гріхів визволяти,
На волю пустити люд змучений ввесь.

Погляньте, здалека волхви ось надходять,
Коштовні дарунки Дитинці несуть.
До Єрусалиму спитатись заходять,
А їх царські слуги в палати беруть.

Там з Писань їм кажуть, що у Вифлеємі
Призначений прихід Месії - Царя
Господь їм в пустелі дорогу простує:
До цілі провадить їх ясна зоря.

І ви поспішайте віддати Дитинці,
Цареві Христові, дарунки свої!
Він висушить сльози заплаканий Неньці,
Добром обдарує убогу її.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і Новим - 1955 - Божим Роком!

В-во і Редакція "Євангельської Правди"

Любов і правду Спас Господь приніс у грішний світ

Божий світе, веселися! Нині Спас трій народився!

Сталося ж тими днями, вийшов наказ від кесаря Августа переписати всю вселенну. Цей перепис був перший за правління Квірінея в Сирії. Пішли всі записуватися, кожний до свого міста. Пішов також і Йосиф з Галилеї, з міста Назарета, в Юдею, до міста Давидового, що називається Вифлеєм, бо він був з дому й роду Давидового, щоб записатися з Марією, зарученою з ним, що була вагітна.

І сталося ж, як були вони там, сповнилась дні родити їй. І породила Сина свого первенця, і сповила Його, і поклала Його в ясла, бо не було для них місця в гостиниці.

І були пастухи в стороні тій, що ночівували та стерегли сторожею вночі отари своєї. І ось ангел Господній з'явився коло них і слава Господня осяяла їх; і полякались страхом великим. І сказав до них ангел: "Не бійтеся, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився нам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у місті Давидовому. І це вам ознака: Дитятко знайдете, що сповите, лежить у яслах".

І раптом з'явилася з ангелом велика сила воїнства небесного, хвалячи Бога й кажучи: "Слава на вишніх Богові, а на землі спокій, між людьми благовоління!"

(Єв. Луки 2:1 - 14)

МОГУТНЯ ЖИТТЄТВОРЧА СИЛА

"На це з'явився Син Божий, щоб зруйнувати діла диявола". — І Ів. 3:8

Наука Святого Письма ставить народження Христа, як центральну подію в плині дійсна Бога з расою, що чинить беззаконня. Все було скероване до цього приходу Бога на землю і розвивалось у напрямі до цієї події. Коли ця подія сталася, тоді всі попередні відкриття і вчинки знайшли в народженні Христа своє здійснення і роз'яснення.

Проголошення пророків, мудреців і псалмоспівців більшою або меншою мірою були сповнені цим сподіванням. Так само всі події, що розгорнулися після народження Христа, виходили з нього і залежали на приході Сина Божого.

Згідно з словом Божим, Христос прийшов, щоб "зруйнувати діла диявола", "щоб гріхи наші взяти" — Єв. Ів. 3:5, відкрити Отця — Єв. Ів. 14:9, щоб у другому приході встановити царство Отця — Посл. до євреїв 9:28.

У згаданому тексті сказано, що однією з цілей народження Христа було зруйнувати діла диявола. В тексті слово "з'явився" вказує на існування перед об'явою. В людині з Назарету була об'ява Того, Хто існував задовго до людини з Назарету.

Втілення Бога не було вчинком, яким Бог почав би існувати в будь якому розумінні. Це був вчинок, що ним Бог об'явив свою близькість до людського життя в людській історії. В такий спосіб Бог мав можливість зробити все в людському житті і людській історії, чого Він не міг би виконати поза об'явою в тілі.

Син Божий прийшов знищити діла диявола. У восьмій главі евангелії (ст. 44) від Івана Христос проголошує, що: "диявол був душогубцем від початку... бо він брехун і отець брехні". У Св. Письмі диявол змальований як зрадник і джерело гріха. Праця вбивці — знищення життя, праця брехуна — погашення світла, праця зрадника — зневажання любови, праця грішника — зламання закону. Такі діла диявола.

Знищення життя — це насамперед руйнування духовного життя. Відчуження від Бога це праця диявола, правдива сліпота, це розумова смерть, хворість, біль і нездужання, як передвісники фізичної смерти, є ділом диявола. Отже диявол душогубець, губитель душ у духовому значенні, засліплює їм розуміння Бога, приносить усяку фізичну слабість і руїну тіла.

Більше того. Диявол — брехун. Він гасить всяке світло, щоб люди блукали на бездоріжжю. Неуцтво, розпач і блукання наосліп — такі життєві наслідки людини, в якої духовне світло в розумі згашено.

Зневажання любови — праця диявола. Це наочно й досить яскраво показує той факт, коли диявол увійшов в серце іуди і зробив його зрадником. Усяка заздрість і жорстокість — праця диявола.

Нарешті диявол — найбільший грішник. Гріх — беззаконня. Це значить не бути без закону, але бути проти закону, ламати його. Отже все зло, що його чинять Богові в його світі, все зло, що його зазнає людина від людини, все зло, що людина робить сама собі — все це праця диявола.

Син Божий — наш Спас прийшов, щоб знищити діла диявола. Це Він робить, руйнуючи ненависть дяром любови, беззаконня — даром закону. Він нищить діла диявола, приносячи життя там, де панує смерть. Насамперед Він дає духове життя, що являє собою спільність з Богом, а також розумове життя, що дає можливість людині ясно бачити розв'язні таємниці. В такий спосіб всяка дитина Божа, вдивляючись в явища природи, ясно вбачає в них лице Бога.

Бог нищить темноту, посилаючи світло. Там, де панує смерть, царює темрява. Світло приносить знання, надію і провід. Тепер людина не має потреби блукати наосліп. Приносячи світло в людське життя, Христос руйнує діла диявола. Ненависть, заздрість, самолюбство Христос нищить даром любови, а беззаконня — даром закону, усвідомлювання правди Божої і служіння людям.

В історії людства ця нова могутня й життєтворча сила діє вже близько девятнадцять століть, нещадно знищуючи діла диявола. Ця сила прийшла у наш грішний світ з народженням Христа. Діла диявола ще явні, діла тіла наочні. Проте явні й діла Духа життя, що прийшов з народженням Христа. Саме через це у світі ми бачимо серед брутальности і жорстоких дій диявола так само любов, правду, вірність, чесність і самопожертву. Це лише світанок. Ясний день настане. Все, що народження Христа принесло в світ, набуде повної краси, сили і слави.

Христос прийшов, щоб знищити діла диявола і в нашому особистому житті. Чи вони знищені? Чи може, як і досі, вони ростуть і розвиваються?

Якщо сили зла діють в людині нестримно, то, не гаючи часу, треба звернутися до Того, Хто прийшов зруйнувати діла диявола в усіх людях.

ГЛЯНЬ У НЕБОЗВІД!

"Твої небеса і земля твоя". — Пс. 89:11

Глянь у безконечний синій небозвід,
Подивись розважно в той небесний світ:
Сонце, місяць, зорі, океан світли!
Все те Всемогутній Бог Господь створив.

Глянь в морські глибини: що там животни,
Багрових коралів, сяючих перлин;
Китів - велнканів, різних дивних риб!
Все те Всемогутній Бог Господь створив.

Подивись в повітря, зором довкола кинь:
Скільки там комашок шлях верстають свій;
Орлів, жайворонків, співаків - пташин!
Все те Всемогутній Бог Господь створив.

Глянь навколо себе на милим землі:
Цвітом укрічались луки та гаї;
Кільки там прерізних бачиш ти рослин!
Все те Всемогутній Бог Господь створив.

Подивись на себе, в душу зазирни:
Найдивніше диво — це ти сам єси!
Щоб кого любити, хто б його любив,
Нас собі небесний Бог Отець створив.

("Кн. Хв." ч. 35)

ХАЙ ДОВГИМ Є НАШ ШЛЯХ ТЕРПІННЯ — МИ ЙДЕМ ДО СЯЯНИХ ПЕРЕМОГ; БО З НАМИ — ПРАВДА, З НАМИ — БОГ І ВЖЕ ТАК БЛИЗЬКЕ ВОСКРЕСІННЯ!

ПРИВІТАННЯ НА РІДНІ ЗЕМЛІ

Дорогі брати і сестри!

З далекої волелюбної і благословенної Богом країни вітаємо вас з Різдвом Христовим: "Бог Предвічний народився!"

Нам тяжко уявити життя в країні, де уряд і провідна партія одверто і нещадно поборюють Христа і його науку. Деякі з визначних письменників, по цей бік залізної заслони, пробують в художніх творах уявити собі життя людства без Христа. Автор одного з таких оповідань: "Коли б Він не прийшов" змальовує страхітливу картину. Жінки й чоловіки впадають в розпусту, виявляють жорстокість і звірячі інстинкти. Свободи зникають, відновлюється рабство поганських часів у найгіршій його формах. Інституції, що виникли в наслідок впливів християнства, з а н е п а д а ють. Сильний немилосердно пригнічує слабкого, колишні борці за свободу і правду стають жорстокими визискувачами. Усе життя опановує безрадність, безнадійність, розпач і страх. Якщо це у нас тільки уявлення в художній формі, то у вас це — справжня дійсність.

Фактично знищити цілком впливи науки Христа неможливо, бо християнство в найрізноманітніших формах глибоко пронизує життя кожного народу. Комуністичні уряди пробують це зробити за всяку ціну, в цьому ви на власному досвіді переконані.

З "Бога насмятись не можна". Наперекір жорстоким переслідуванням правди, в мільйонах українських сердець на рідних землях все світиться вогник любви Христової і не вмируща надія: "Христос рождається"! Народження Христа являє собою запевнення життя для тих, які люблять правду і світло, і неминуче пророцтво про загибель і руїну ворогів Христової правди, бо, як сказано в слові Божому: "Ті бо царства й народи, що тобі не схочуть служити, погибнуть і такі народи нещадно вигублені будуть" (Іс. 60:12).

Народження Христа сповіщає не тільки перемогу над злом і безбожністю. Народження у Вифлеємі немовля одного прекрасного дня стане царем всесвіту. Двері вифлеємської стайні відкривають дорогу до палацу царя, до місця найбільшої святині. Христові не знайшлося місця в, гостиниці, як йому немає місця в багатьох людських серцях і країнах. Проте щаслива людина, яка вселила в своє серце Христа, і, не вагаючись, з радістю може відповісти на стародавнє українське привітання — "Христос рождається!" словами: "Прославляймо Його!".

Не зважаючи на переслідування, безбожність, політичний терор, що ним рясніє ваше життя, пам'ятаймо слова ангела під час народження Христа: "Не лякайтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям!" Зоря у Вифлеємі своїм світлом відбивала дивне сполучення смутку і радости. Смуток, бо не було Христові місця в гостинці Проте смуток зник у великій радості. Ви маєте смуток, але радість велика обіцяє, що смуток ваш зникне.

Нехай сам Господь наблизить для вас і для всього українського народу цей день духової свободи!

В імені Торонтонської Пресвітерської Громади вітаємо вас Христос рождається!

Максим Рильський

МОСМУ КРАЄВІ

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, О КРАЮ МІЙ,
ЩО КОЖНОЮ СЛЬОЗОЮ
ТИ ВИПИКАЄШ СЛІД СТРАШНИЙ
ЩО В ГРОБ ВІЗЬМУ З СОБОЮ?

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, О КРАЮ МІЙ,
ЩО ВСІ УБИТІ ДІТИ
ВОЛАЮТЬ У ДУШІ МОЇЙ;
УБИВЦЯМ ВІДПЛАТИТИ!

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, О КРАЮ МІЙ,
ЩО ТЬМА ТВОЄЇ НОЧІ
І ДЕНЬ ВЕСНЯНО - ГОЛУБИЙ
МЕНІ КРИВАВИТЬ ОЧІ?

ТАК ХАРІ ЖЕ Я ЗНАЮ — ЦВІСТИ
ТОБІ, МІЙ РІДНИЙ КРАЮ!
ЧИ ЧУЄШ ТИ, ЧИ ЗНАЄШ ТИ? —
І ГОЛОС: ЧУЮ! ЗНАЮ!

Ф. Москалюк

СВЯТ-ВЕЧІР

Свят - Вечір!.. Незабутня радість!
О, рідна земле, Україно розп'ята!
Сніжок мені, моя страднице люба:
Чи зустрічаєш ти тепер Різдвяні Свята?
Чи знаєш ти, що в світі радість стала,
Яка не бувала?

Скажи мені, моя знедолена мати,
Вся в сльозах, оповита болем і журбою,
Чи засядеш ти за стіл з колядою:
"Бог Предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь!"

Далека чужина... Знов Свят - Вечір!
І знову, неначе живу, тебе бачу, моя Україно!..
І в цей радісний для всього людства вечір
З невимовним болем в серці благаю безупинно:
"Боже! Верни нам батьківщину!
Верни нам нашу матір — рідну Україну!"

Ів. Франко

ОРИ!

(Уривок з поезії "Наймит")

Ори, ори й співай ти, ведетню, закутий
В недолі й тьми ярмо!
Пропаде пітьма й гніт, опадуть з тебе пута
І ярма всі ми порвемо!

Не даром ти в біді пригноблений врагами
Про силу духа все співав,
Не даром ти казок чарівними устами
Його побіду величав.

Він побідить, порве шкарлущі пересуду,
І вільний власний лан
Ти знов оратимеш, властивець свого труду
І в власнім краю сам свій пан.

Д—ма

УКРАЇНІ НА РІЗДВО

Краю мій, степом мальований,
Думно моя вспокоєна,
Скарбе мій, в серці заховання,
Смутку мій, радість і сила!
Сильна безрідних, незначених
Дав подарунків мені ти...
Давнім минущи поміченах,
Всіх не згадать, не злічити.
Пісні, зі мною мандруючі,
В серці пекавши вогнища,
Ясним узором чарующим
Їх на житті моїм вишив.

Ті подарунки незлічені
Довго вже тут, на чужині,
В серці, життям зосталічені,
Я берегу, як святині.
Що ж за дарунок коштовний
В світлі, Різдвяне свято,
Краю мій, степом мальований,
Зможу тобі я піднести?
Я — не герой... Особливе
Щось в подарунку не маю,
Проте найбутня щасливе
Щиро тобі я бажаю.

УКРАЇНО — ПРИГНОБЛЕНИЯ КРАЮ! ТИ ВОСКРЕСНЕШ І СОНЦЕМ ВЕСНЯНИМ ЗНОВ ЗАСЯЄШ УСІМ НАВКРУГИ!

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25с.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
508 Dovington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

Проп. Дм. Галенда

ПРИЙМІМО ІСУСА ХРИСТА ЯК НАШОГО СПАСИТЕЛЯ

Коли ми хочемо щось мати, то ми повинні це щось шукати, прийняти або дістати в посідання. Те саме стосується і нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа. Якщо ми прагнемо мати Його, ми повинні шукати і прийняти Його як нашого Спасителя. Якщо ми бажаємо, щоб Христос прийняв нас в Його благословенне царство, то насамперед ми повинні прийняти Його в наші серця. Бо, як ми не приймемо Його тепер, так будьмо певні, що Він теж не прийме нас у своє царство. Ми повинні прийняти Господа Ісуса як нашого Учителя, нашого Господа, нашого Спасителя, нашого Царя та нашого Бога і вселити Його в наші серця.

Усі ми своєю природою грішні, духово ми мертві завдячуючи нашим провинам; ми є зовсім пропащі і живемо в духовій темряві; усі чому ми потребуємо Ісуса-Христової допомоги. Ми потребуємо Христа, як:

а) Віковічного "Агнця Божого", що узяв на себе гріхи світу. — Єв. Ів. 1:29.

б) Справжнє джерело духового життя, що його Він має дати нам. Сам Христос сказав: "Я дорога, і правда, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки мною" — Єв. Ів. 14:6. Ап. Павло сказав: "Я розп'ятий з Христом; живу ж уже не я, а живе Христос у мені; а що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і видав себе за мене". — Гал. 2:20.

в) Духове світло, що його Він має дати нам, щоб ми не ходили й надалі в темряві, а у світлі, як Христос сказав: "Я світло світові. Хто йде слідом за мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя". — Єв. Ів. 8:12.

г) Єдиного нашого Спасителя, що має дати нам своє спасіння, бо Він і тільки Він може це зробити. Слово Боже підтверджує що це так, а саме: "Нема ні в кому другому спасіння, бо й імена іншого ім'я під небом, даного людям, щоб ним спасатися нам". — Діян. 4:12.

г) Нашого заступника, себто посередника перед престолом Божим, що має благати за нас, бо крім Нього немає будь-якого іншого, хто міг би заступитися за нас. Ап. Іван каже: "Діточки мої, це пишу вам, щоб не грішили, а коли хто згрішить, заступника маємо перед Отцем, Ісуса Христа праведника. А Він вблагання за гріхи наші" — 1 Ів. 2:1, 2. Ап. Павло каже: "Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх: свідчення временами своїми"- 1 Тим. 2:5, 6. Приймімо ж Ісуса як нашого Спаса, бо:

А) Це Його Божа воля, щоб ми так зробили.

Ісус нарікав на євреїв, що ті не приймяли Його, кажучи: "Я прийшов в ім'я Отця мого, і не приймаєте мене. Коли інший (антихрист) прийде в ім'я своє, того приймете" — Єв. Ів. 5:43. І знову Слово Боже каже: "У своє Він (Христос) прийшов, і свої не приняли Його. Котрі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в ім'я Його". — Єв. Ів. 1:11, 12.

Б) Він зробить з нами так, як ми робимо з Ним.

Він приймає нас у своє царство, щоб бути з Ним вічно й тішитися Його славою, якщо ми приймемо Його тепер в наші серця. Безперечно Він відкине нас під час Його другого приходу, якщо ми відкидаємо Його тепер. До таких на своєму страшному суді Ісус каже: "Ідіть від мене, проклятi, у вогонь вічний, приготований дияволові та ангелам його... І підуть ці на вічні муки, а праведні на життя вічне". — Єв. Мат. 25:41 - 46.

Приймімо ж Ісуса в наші серця так, як ми приймаємо в себе повітря, живлення, або звуки в наші вуха.

Ми приймаємо Христа:

а) Вірою, що Він віковічний Син Божий, як ап. Петро, віруючи, сказав: "Ти єси Христос, Син Бога живого!" — Єв. Мат. 16:16. Так і ми повинні говорити.

б) Улюбленням Його як свого Спасителя, як це робили Його учні, коли "вони покинули все, та й пішли слідом" за Ним — Єв. Мат. 19:27.

в) Відкриттям для нього наших сердець, щоб Він вселявся в них жити і керувати нашим життям, як Закхей це робив, про якого сказано: "І злів він швидненько з дерева і прийняв Його радісно. І сказав він Господеві: Ось половину достатку мого, Господи, даю вбогим; і коли кого чим обілив, віддаю вчетверо". — Єв. Лук. 19:6 - 8.

г) Прийняттям Його слуг, яких Він послає до нас, оскільки Христос сказав: "Хто приймає вас, мене приймає; а хто приймає мене, приймає Того, хто послав мене". — Єв. Мат. 10:40.

г) Привітанням малих і простих віруючих в Нього, як Він сказав: "І хто прийме одно таке хлоп'ятко в ім'я моє, мене приймає". — Єв. Мат. 18:5.

д) Прийняттям Його Святого Слова, себто Євангелію Його, бо Ісус сказав: "Слова, що я глаголю вам, це дух і життя" — Єв. Ів. 6:63. Отже, той, хто має духове життя, має Христа, бо Христос каже: "Я дорога, і правда, і життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною" — Єв. Ів. 14:6.

Таким чином, хто приймає Христове Слово, приймає життя; а той, хто приймає життя, приймає Христа, бо Христос— Життя. Приймімо ж Ісуса Христа в наші серця, бо "Хто має Сина, має життя; хто не має Сина Божого, життя не має" — 1 Ів. 5:12.

Мій друже! Чи приймяв ти Христа як свого Спасителя, чи ти вселив Його у свое серце як твого Господа, як Бога і як Царя твого? Якщо ти зробив це, ти щасливий; якщо ні, то нехай Бог допоможе тобі це зробити, поки ще не пізно.

Як зруйнувати Церкву

1. Не приходь до церкви.

2. Якщо прийдеш, то обов'язково з запізненням.

3. В церкві будь завжди з нахмуреним обличчям.

4. При кожному богослужженні запитай самого себе: "А що я з того всього маю?"

5. Ніколи не виконуй церковної праці. Тільки критикуйся і критикуй інших.

6. Рідн до іншої церкви тоді, коли відбувається богослужження в твоїй церкві. Цим покажи пасторові свою неприязнь. Найкраще бути самостійним.

7. Пастир все зробить. Ти тільки спостерігай.

8. Не давай перший пожертви на релігійне діло.

9. Ніколи не заохочуй і не підбадьорюй проповідника. Як сподобалася тобі його проповідь, то мовчи.

10. Якщо гості завітають до церкви, постарайся обов'язково поінформувати їх про помилки свого пастора, бо інакше вони можуть і не зауважити їх.

11. З таким пастором, як твій, не можна залучити нових членів для церкви, отож, нічого не роби.

12. Якби з'явились у церкві ревні працівники, ти часто протестуй, що церква під впливом кліки (малої сильної групи), що водить всіх за ніс.

13. Якщо життя твоєї церкви гармонійне, не сиди тихо, а скрізь галасуй, що всі сплять, недбалі, та що бракує їм ревності. Галасуй скільки можеш, тільки ніколи нікому не кажи, що в твоїй церкві все гаразд.

Тоді зруйнуєш церкву!

"Єв. Паломник"

ВІДІЙШОВ ВІД НАС

Видавництво і редакція "Євангельської Правди" висловлює своє глибоке співчуття родині пастора Івана Гергорашв. Господь покликав до себе цього визначного працівника на євангельській ниві і всі, що його знають, глибоко відчувають страту.

Іван Морган

СЛОВО ХРЕСТ У СВЯТОМУ ПИСЬМІ

"Коли ти Син Божий, зійди з хреста". — Єв. Мат. 27:40

Хрест означає насамперед кару, що її зазнав Ісус Христос: "Який замість радости, що була перед ним, витерпів хрест, не дбаючи про сором". — Євр. 12:2.

Кара смертю на хресті була великим презирством в євреїв. В п'ятій книзі Мойсея сказано: "Бо шибеник це прокляття Боже" — Второзак. 21:23. В "Новому Завіті" Павло цитує "Старий": "Проклят хто виснить на дереві". Це була найганебніша і найстрашніша кара, навіть на ті жорстокі часи. Римляни так само вважали кару смерти через розп'яття за надзвичайно ганебне явище. Ціцеро наказує: "Нехай слово хрест буде найдальше не тільки від тіла римського громадянина, а навіть від його думок, його очей, його вух".

Цю кару широко використовували в Римській імперії, Єгипті, Палестині і інших країнах сходу. Від неї були звільнені римські громадяни Їм замість розп'яття відрубували голови. Смерть через розп'яття була для рабів і всіх поневолених народів. Розпинали за найогидніші злочини, а саме: за зраду, дезертирство під час війни, мордерство, розбій на морі і т. д. Ця кара існувала аж до часів Костянтина. Людину перед розп'яттям бичували, щоб прискорити смерть і тим зменшити муки. Дуже часто жертва не тільки втрачала свідомість, а й вмирала під ударами. Якщо жертва залишалася в живих, то її примушували нести свій хрест до місця розп'яття, клали на хрест, прибивали великими цвяхами, після чого хрест підносили і опускали нижній кінець в яму. Жертву залишали на соиці аж поки вона не вмирала. Генрі Доскер так описує хресні страждання: — "Страждання розп'ятого були неймовірні в жаркому кліматі. Гострі місцеві запалення разом з втратою крови з роздертих цвяхами ран травматичну гарячку, що погіршувалася від спеки сонця, від неприродно підвищеної позиції тіла і від пекучої спраги, Рани розпухали навколо грубих цвяхів, розірвані нерви і жили викликали страшну агонію. Артерії голови і живота переповнювалися кров'ю, в наслідок чого був страшний головний біль. Розум жертви пронизувався страхом, передчуттям і жахливими уявами аж поки висновена жертва не вмирала. Це була повільна і жахлива смерть".

Ісус Христос зазнав цієї жахливої смерти і страждань для нашого спасіння. Він умер рабською смертю щоб визволити нас з рабства смерти. Його фізичні страждання були безмірні, але духові перевищували фізичні муки. Словами: "Боже мій, Боже мій, чому мене покинув еси?", Христос виявляв свої духові муки тоді, коли наші переступи відокремили Його від Отця, коли Бог відвернувся від нього з гнівом, бо на ньому були наші гріхи. Хресні муки спричинили йому смерть, хоч Христос умер також і від душевних мук. Залишений всім світом і самим Богом на злорадство сил тьми, праведник постраждав за неправедних. Кров і вода, що витекли з рани після смерти Христа, на думку багатьох дослідників, являють незаперечний доказ, що Христос умер не тільки від фізичних мук, в від духової розпачі, від розриву серця.

Слово хрест означає цю страшну кару, що Син Божий добровільно прийняв з любові до нас, щоб спасти нас від жахливої і неминучої кари за нашу зіпсованість. Хто відкидає цю жертву, нестиме моральні і фізичні хресні муки тут і у вічності.

Хрест у Св. Письмі так само означає закінчену дорогу спасіння: "Слово бо про хрест погибаючим дурощі, нам же, що спасаємось, сила Божа" — 1 Кор. 1:18.

У католиків і православних знак, тобто саме дерево, якщо над ним священик проробить певний ритуал — спасає. Знак хреста має силу ніби захистити людину від сили тьми. Це все марновірство і забобони, що не мають нічого спільного з Св. Письмом. Сатана може хрестити перед образом без перестанку. Йому нічого не стається, як нічого не буває його дітям, що це роблять. Хрест це сила Божа на спасіння тільки одному розумінні: кров Ісуса Христа очищає нас від усякого гріха. На хресті Христос сказав: "Звершилось!" Так, на ньому звершилося велике визволення, про яке передрікли пророки за тисячу років наперед, в усіх деталях. День визволення нас від смерти, тління і гріха, примирення з Богом, коли ми з його ворогів обернулись кров'ю Христа в його дітей навіки. Христос спас нас від мук пекла для радости вічного життя. І чимало людей матимуть велику несподіванку після смерти, яку колись мав багач. Він одержав те, в що не хотів вірити.

Нарешті хрест означає терпіння, переслідування і втрати, що його учні мають зазнавати в цьому житті в ім'я Його. "Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого й візьме хрест свій та й іде слідом за мною" — Мат. 16:24.

Це не ті втрати і терпіння, що ми їх зазнаємо в наслідок своїх помилок і переступів, або переступів наших батьків, чи нашого народу. Цей хрест — це власний мій. Ми маємо нести хрест, що його нам дає Христос. Христос каже, що всі, які будуть праведно жити, гонені будуть. Коли ви втрачаєте приятелів, жертвуєте товариством, втрачаєте майно і часом життя, ви можете сказати, що несете хрест. Коли ви йдете за течією і пристосовуєтесь до загалу, то ви не несете хреста, фактично ви його зреклися. Ваша віра марна і не сподівтеся на порятунок від Бога. Але радість нести хрест Христовий полягає не в гоніннї, а в тому, що яке б не було гоніння, ми ніколи не будемо знищені, не зазнаємо поразки. За хрестом і смертю завжди бувае воскресіння з мертвих... Отже для нас смерть не може жала, пекло не може мати перемоги, а гоніння Господь обертає у велику радість. Все це залежить на одному: чи ми любимо Його щиро і чи ми любимо його понад все і більш ніж ті речі, що ми їх маємо в світі. Життя кожного з нас відкрине і доведе наше справжнє ставлення до нашого Бога і нашого Спасителя.

Т. Шевченко

* * *

Во Іудеї во дні они,
Во время Ірода царя,
Кругом Сіона й на Сіоні
Романські п'яні легіони
Пасхудились. А у царя,
У Ірода таки самого,
І у порогу й за порогом
Стояли ліктори. А цар...
Самодержавний государ!
Лизав у ліктора халяву,
Щоб той йому на те, на се...
Хоч піддиварів позичив;
А той кишеню чрасе,
Вийма гроші і не лічить,
Неначе старцеві дае.
І п'яний Ірод знову п'е!
Як ось не в самім Назареті,
А у якомусь у вертепі,
Марія сина привела,
І в Вифлеем з малим пішла...
Біжить почтар із Вифлеема
І каже: — Царю! Так і так!
Зіновать, кукіль і будяк
Ростe в пшениці! Кляте плем'я
Давидове у нас зійшло!
Зотни, поки не піднялось!
— Та що ж, — промовив Ірод п'яний, —
По всьому царству постинять
Малих дітей; а то, погані,
Нам не дадуть доцаровать. —
Почтар, ніякову, був підлитий,
Оддав сенатові приказ,
Щоб тільки в Вифлеемі били
Малих дітей.

Трохи гумору

С. Руданський

ПІП З КРОПИЛОМ

На Ордані, як звичайно
У людей буває,
Ходить батюшка з кропилом,
Хати окропляе...

Ходить батюшка з кропилом;
Чого-ж тут боятись?
Але одна молодиця
Аж пищить схоронись.

Ставить діти на припічку,
Каже їм сказати,
Що матері нема вдома,
На ярмарку мати...

Сама лізе під постелю,
Лежить, упрівае...
Далі чуе — отець входить
"В Ордані" співае.

Отець входить, всюди кропить
Образи й пороги,
Вікна, стелю і постелю...
Та й заглянув в ноги.

І нічого... дае дітям
Хреста цілувати,
Та й питае, мов не внае:
"А де ваша мати?"

— Пішла мати на ярмарок,
Нема вдома мами. —
Закричали малі діти
Рівно голосами...

— То скажіть-же своїй мамі —
І показав рукою,
— Нехай бере на ярмарок
І ноги з собою!

НА РІЗДВО

(Уривок з романа-хроніки "Волинь" Уласа Самчука)

Український нарід глибоко побожний. Його побожність природня й щира. Як зразок цеї побожности друкуємо уривок з роману-хроніки "Волинь" У. Самчука, в якому яскраво й правильно змальоване святкування Різдва на Волині. Як хто б назвав ці святкування православними, то він глибоко помилявся б. Майже всі українські різдвяні звичаї (за винятком деяких молитов і згадувань про Ісуса Христа, внесених до програми святкувань) походять з передхристиянських часів, коли український нарід поклонявся Даждь-богові, Сварогові, Велесові та іншим стародавнім українським богам.

Імена цих давніх богів канули у вічність, проте ритуали і певні звичаї перенесені у християнські свята. Поганське походження багатьох різдвяних звичаїв і колядок доведене. Можна з певністю ствердити, що всі ці "різдвяні" звичаї — це давній витвір природньої побожности українського народу, а не "святі" православні звичаї. Звичаї ці не заперечують християнства, бо їх або інтерпретують у новому дусі, або значіння їх цілком забулося.

Євангелики не мають потреби ні поборювати ці звичаї, ні плекати їх. Це рештки стародавньої побожности українського народу і, як живущі історичні пам'ятки його життя, мають свою цінність. З розвитком правдивої духової побожности, що протиставляє дух букві і зміст зовнішності, ці звичаї цілком змодифікуються і нарід виконуватиме їх більше для розваги, ніж з почуття релігійности. Тоді правдива й глибока релігійність українського народу знайде своє здійснення в переконанні, що "Бог є дух і Йому треба поклонятися духом і правдою".

Ред.

Поволі наближались до Різдвяних свят.

Готуватися до них почали вже тиждень перед ними. Цього року не виглядатимуть вони надто пишно. Льоху, що годували, "земля з'їла", а без "свіжнини" що то за свята? Ані тобі ковбас, ані печені, ані сала. Але все таки — звідти-звідти і якось зігналось. Мовляв, коли вже цілий піст на хлібі та воді, то хай хоч у свято дещо по-людськи. Куплено риби, рижу, цукру. Сушені груші, сливи та яблука свої. Господи Боже - мало не два карбованці готовими грішми видалося, аж страх подумати таке нечуване марнотратство. Але ж на Святий-Вечір, як не кажи, а без дванадцятьох страв обійтися не можна, хоча тепер ті "забобони" відходять і хоча Матвій усіми силами проти тих забобонів. Що там казна, що видумувати, наїжся по-людськи, Богу помолися, піди, як можеш, до церкви, книгу добру, божественну, прочитай і маєш свято.

Але за забобонами горою Настя — як батьки, як діди так і ми будемо робити, не ми ті закони писали, не нам їх і касувати, а не добра та пташка, що свого гнізда цурається. І вона пече, і варить, і смажить, правда, дванадцять не дванадцять страв, а до половини завжди доходила. І фасольову юшку з олією, і смажену та запечену в тісті рибу, і душену капусту на вареники, і кутю з узваром, і всілякі там інші калачі, книші, ковбаси, та різні, різні витребеньки, що їх і не перелічити. Не забуто також і за пару пляшок. Якби так хто надумав навинутися з Різдвом Христовим привітати далеких хуторян. І хіба для такої бідної родини треба ще чогось іншого? Що це пани які, чи багатії, чи хто-зна що.

Сіна на покуть та дідуха з жита — це вже Володькова турбота і виконує він її дуже ретельно, дай Боже, щоб усі свої справи так пильнували. І носив, і розволікав скрізь сіно, і смітив, і вигляд мав при тому, ніби він піп який, що служить урочисту службу в церкві. Чекав же він того свята і не міг ніяк дочекатися, так йому вже той піст набрид, ціла та проклята цибуля, та картопля, та огірки, а особливо та самота і та щоденна праця. А тут ось свято, усього буде повно, і поїдуть до церкви, і побачать усіх своїх, а потім напевно приїде дід із Запоріжжя, тітка Зінька із Залужжя, можливо обидві Катерини — залузька і клопітська, дядько Єлисей, можливо й дядько Омелько. Володькові весело, гостинці, щось почує нового, похвалиться як то він вже читати й писати вміє, а там піде з колядою до мельника та побережника, заколядує копійок з п'ять грошей, а там і до них колядники навинуться чого доброго зі звіздою та дзвінком церковним. І як тут не радіти зі свята і як тут не метушитися?

І от нарешті останній день — Свят-Вечір, і от нарешті вечоріє. На дворі все впорано, січки на цілий тиждень нарізано, дров цілий стос наколено, води повну діжку наношено. У хаті ж також напечене та наварене і такі тут пахощі, що хоч би святим був, то й не вдержишся, щоб не згрішити і чогось смачного, як мама не бачать, заздалегідь не покуштувати.

І нарешті всі сходяться до хати, і нарешті всі готуються сідати за святу вечерю. Розуміється, що Володько скрізь першим товчеться. Мати каже, що де його не посій то вродиться. Хведот і здалека йому не дорівнює, хоча й той не дармує. А для Володька то все так чомусь робиться повільно, всі такі вайлуваті, не рухливі і чому б, коли вже свято, та не сідати раз-два за стіл, брати нові ложки і їсти. І чого тут ще всілякі проволоки. А тут ще ось засвітили перед образами лямпадку та свічки і всім кажуть ставати навколішки і молитися.

Хоча все це Володькові досить подобається, і та лямпадка, і ті свічки... у хаті ясно, і тепло, і гарно. Мати застелила стола таким чистим і вишиваним настільником, що до нього аж страшно доторкнутися. А на столі під настільником жито та всіляка пашня, а зверху з одного кінця калач білий з плетінкою, а з другого —книш круглий з кружечком зробленим квартою, з якої п'ють воду.

І от усі, не виключаючи і Хведота, моляться. Батько, звичайно, спереду, з книжкою, молиться він довго, сорокате "Господи помилуй", та ірмоси, та кондаки всілякі, широко і уважно хреститься. Зате Василь, а особливо Володько гонять, ніби на рекорд, ніби їх хто жене в шию, а тому їм дуже хутко не хватає молитов, особливо у Володька, вони зовсім не знають що далі робити, а вставати ніяк не можна — гріх великий. Володько переказує ті самі молитви по кілька разів, швидко й часто хреститься, розглядається по всіх, як ті моляться, стежить за батьком, коли то він нарешті скінчить, бо його думка вже давно десь там біля риби та на покуті, біля того сіна і дідуха. А Хведот — той тільки для виду тут же вертиться, раз стає навколішки, раз зводиться на ноги, то потім знов навколішки. І при тому "мухи гонить", бо він тільки й знає, що "Вомаця, Сина і Святого Духа" та, здається, першу частину "Отченашу".

Найщиріше й найспокійніше молиться мати. Вона стоїть дещо збоку, щоб їй не заважали, поволі, виразно, шепотом переказує всі, які знає молитви, б'є глибокі до самої землі поклони, іноді вдаряє правим кулаком у груди і переказує: "Боже милостив, будь мені грішній!", а Володько все дивується, що "мама моляться по-мужицьки", не по-книжному, а по-своєму, і йому здається, що така молитва не може бути справжньою, бо справжньою є лише та, написана у книзі, що її читає батько. Але йому хочеться вже вставати і він довго про це не думає.

І кінчається молитва лише тоді, коли батько, відступивши пару кроків від столу, сам б'є три поклони з словами: "Господи Боже, і нам даруй життя вічне!" І не встигне батько ще звестися на ноги, як Володько, а за ним Хведот, уже женуться і вже вмощуються за столом на найпочеснішому місці, очікуючи на юшку та вареники, тримаючи в руках нові, дерев'яні ложки. І, розуміється, і тут ще не без перешкод. Їх ще звідтіль виганять, мовляв, вони тут не найповажніші парсуни і що негаразд дітиськам скрізь першими сунутись, але то вже не така біда. Вони навіть за таке не ображуються. Ось і батько вже поволі на своє місце сідає, за ним Василь, мати ставить перші страви, Володько і Хведот можуть нарешті вмоститися на тривало, при чому Володько все намагається сидіти біля самого сіна на покуті; тут йому дуже приємно, він уявляє себе у якомусь іншому, небуденному світі, десь ближче від того маленького Христа, що цієї ночі у яслах народився.

А їсти доводиться поволі й уважно, бо при столі батько, і це те найгірше для Володька, а особливо для Хведота. Цей просто знов і знов переживає свою вічну трагедію, бо немилосердно все розливає. Його ложка не хоче ніяк його слухатися і чим більше він намагається не розливати, тим більше розливає, аж поки батько змушений взяти його на коліна і годувати. Але як же після того людина себе почуває? Настрій Хведотів зовсім падає і коли б не таке свято, він би напевно розревівся, лише тепер він не наважується цього зробити. Така лагідна тиша, так гарно горять над головами свічі, такі всі спокійні й щасливі. І це триває, ніби добра лагідна, весняна погода, коли літають метелики і співають птахи.

— Ну, я ж і наївся! — кряче Володько, коли скінчилась вечеря і він мусить покинути своє місце на покуті.

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ЮРІЯ КЛЕНА

"Крізь полум'яний шум страшних пожеж
Лови ти чуйним слухом далекі дзвони,
що вітер їх несе з незримих веж".

Ю. Клен

13 листопада ц.р. в залі української православної церкви на Баторст вул. відбувся вечір пам'яті Юрія Клена, що його влаштувало Т-во прихильників видання його творів.

Програму вечора розпочав п. М. Сосновський короткою й змістовною промовою. Др. Ю. Русов, друг поета, прочитав реферат на тему "Містерія поезій Ю. Клена". Референт виголосив реферат з глибоким почуттям і щирістю, підкреслюючи і ілюструючи те, що цілком слушно можна назвати містикою поезій Юрія Клена. Брак друкованих творів цього геніяльного українського письменника позбавляє можливости розгорнути ширшу дискусію над цією темою, проте ненадруковані уривки, що їх цитував референт, яскраво характеризують драматичну містику поета. Ця поезія насичена трагічним, надприродним, сповненим таємниць і разом з тим чудово відображає сучасні модерні проблеми і боротьбу нашого народнього життя.

Поет Євген Маланюк подав "Літературний портрет" Юрія Клена. Його біографічні зауваження були цікаві й цінні. Їх варто було б зберегти на письмі для майбутніх часів, як велику цінність для біографів.

Змалювати літературний портрет великого письменника не легке завдання, яке Є. Маланюк виконав талановито й прекрасно. Слухаючи його доповідь, перед вами, неначе на екрані, вирисовувалася постать людини великого дару, щирого українського патріота, який в духовій боротьбі за правду свого народу не заломався, не пішов на компроміс, а всі свої сили, талант і енергію, віддав для того, щоб залишити свому народові неукотворний вічний пам'ятник. Не зважаючи на передчасну смерть, це завдання Ю. Клен виконав.

Твори Ю. Клена вражають не тільки силою і звершеністю форми, а й глибоким духовим змістом. Вони відбивають усю ідейність і принциповість автора, його велику любов до свого народу і розуміння народньої душі. Характерно, що коли Ю. Клен мріяв переїздити до Канади, то його перше запитання в цій справі до пастора М. Фесенка було: "Чи зможу я в Канаді служити своєму народові літературною творчістю?".

Його думки були не про врятування від репатріяції, не про добробут своєї родини. Він розцінював усі свої пляни з погляду, чи матиме з цього духову користь його народ, чи ні. Без фанфар, без шуму він виконував велику творчу працю. Пройдуть покоління і імена багатьох тих, що ними тепер рясніють сторінки української преси, забудуться. Пам'ять про Ю. Клена житиме так довго, як житиме народ.

Досить цікава була мистецька частина вечора. Юрій Починок — "Пам'яті Ю. Клена", Ніна Тарновецька — "Зимовий похід", Юрій Бельський —"Репатріяція" — своїми деклямаціями захоплювали і зворушували слухача. Власне це є справжнє мистецтво. Мистецька частина вечора цінна й тим, що вперше в Канаді українська авдиторія мала нагоду почути цю незвіщину й драматичну, повну містики поезію. Чия вина, що ці перлини української творчости й досі невидруковані? А вина безперечно велика. Адже український нарід позбавлений обізнання з цим чудесним скарбом. Незвичайно, до глибини душі, вражає й, оригінальний метод деклямації, сполучений з грою на фортепіяно п-ни Галини Голинської.

Вечір пам'яті Ю. Клена був духовим бенкетом великої духовної вартости, за що належить щире спасибі організаторам і виконавцям програми вечора.

Як відомо, тепер зорганізоване Товариство Прихильників Видання Творів Юрія Клена. В роботі цього товариства повинен взяти участь кожний українець. Національна і мистецька цінність творів Ю. Клена надзвичайно велика. Ми не можемо допустити, щоб ці першорядні твори були невидруковані. Про докладніші інформації в цій справі належить звертатися на адресу:

"Yuriy Klen Foundation"
282 St Clarens Ave.,
Toronto 4, Ont.

Для добра справи дозволимо собі подати кілька критичних зауважень.

Під час вечора до залі весь час доносився дивіяк варварський шум. Несамовиті вигуки, співи, неначе п'яного хору, дикі звуки "оркестри" для танців — все це вносило дисонанс в атмосферу мистецтва і посвяти. Потім стало відомо, що в сусідній залі "розважалася" молодь. Про що думала адміністрація православної громади? Замість того, щоб порадити молоді взяти участь у вечорі пам'яті великого українського письменника, адміністрація відвела молоді залю та дозволила влаштувати буквально Вальпургієву ніч. Як видно, в громаді з вихованим молоді не гаразд. Танці, очевидно, більше мають для громади значення, ніж вшанування пам'яті великого українського письменника.

Нам здається, що програму вечора можна було б збагатити участю фахового літературного критика, який надав би оцінку творів Ю. Клена. Таких людей в Торонто ми маємо і загалом, готуючись до вкадемій, треба ширше використовувати наші фахові сили, бо дуже часто бувае, що історик читає лекцію з геннекології, а доктор медицини доповідає про будову мостів. Часом воно бувае не так зле. Проте авдиторія бажае слухати про генекологію від генеколога, а про мости від інженера. Що ми часто не розуміємося ні на тому, ні на другому — справи в принципі не змінює.

М. Феденко

— Ти проси Бога, щоб розсівся, — додає Василь.

— Я такоз наївся, — подае голос Хведот.

— То моліться Богу і спати. Завтра навсіножнику, — каже мати.

— Я, мамо, так налопався, що ось-ось дусну, — хвалиться далі Володько.

— І я такоз наопався, — не відстае Хведот.

— Не базікайте мені тутеньків, а помоліться Богу! — каже швидко мати, що швидко збирае зі столу, в якої ще повні руки роботи і якій дещо неохоче помагае Василь.

— — — — — —

Але ось батько затягае церковні ірмоси. "Христос рождается", "Рождество твое, Христе Боже, наш". Він їх усі зиае і все напам'ять. Василь йому дещо помагае. Потім переходять на колядки. "Дивная новина", "Небо і земля", "Христос Спаситель в полноч родився". Батько сидить у чистій сорочці і в "куцані" наопашки, біля столу, напрохи ніоло, на стільці — Василь. Волосся Василя, хоч і наоліяне та причесане, але сторчить на всі боки, як віхоть пшеничної соломи. Володько і Хведот сидять просто на долівці і, задерши голови, дивляться сливе до рота батькові, намагаючись вловити мотив. Володькові це інколи вдаеться і він підтягае своїм, надто ще молодим, дискантом, але Хведот лише може тут хіба роззявити рота й дивуватися, як то у них усіх так гарно виходить.

На дворі мороз, але сьогодні він не має доступу до цієї родини. Тут сьогодні і тепло, і затишно. Вікна замальовані ласкавими, місяць обливае їх своїм сяйвом і вони горять переливно і дивовижно, ніби те пальмове листя лите із срібла.

Леся Українка

ВСЕ-ТАКИ ДО ТЕБЕ..

І все-таки до тебе думка лине
Мій занапащений, нещасний краю!
Як я тебе згадаю,
У грудях серце з туги, з жалю гине.

Сі очі бачили скрізь лихо і наспасля,
А тяжчого від твого не видали,
Вони б над ним ридали,
Та сором сліз, що ллються від безсилля.

О, сліз таких вже вилито чимало, —
Країна ціла може в них втопитись;
Доволі вже їм литись, —
Що сльози там, де крови мало.

"IF I HAD NOT COME"

From "Stories of Long Ago"
By Nan Weeks

It was Christmas eve; and after Bobby had carefully hung his stocking by the fireplace he went off to bed. Usually Bobby did not like to go to bed early, but tonight he was eager to get to sleep so as to be sure to wake up early to see his gifts.

For their daily Bible lesson that day Bobby and his father had read Jesus' own words to His friends, found in John 15:22. Five words had stayed in Bobby's mind, and he kept saying them over and over until he fell asleep. They were the words, "If I had not come".

It seemed as if he had not been asleep any time when a cross, harsh voice said: "Get up! Get up! I tell you! It's time to get up".

Thinking about the skates he wanted, and the flashlight, and the motor, and the books for which he'd been wishing, Bobby got up and hurried into his clothes and went downstairs. But all was still. No one was there to greet him; no stocking hung beside the fireplace; no wreaths were in the windows; no splendid tree was there.

Hurrying to the door Bobby looked down the street. The factory was open, and he could hear the rumble of the machinery He grabbed his toque and sweater and raced down the street to the factory door, and there stood a grim-looking foreman.

"What's the factory running for on Christmas?" asked Bobby.

"Christmas?" asked the man. "What do you mean? I never heard that word. This is one of our busy days, so you clear out o' here."

Filled with wonder, Bobby hurried on down the street toward the stores, and, to his amazement, he found them all open. The grocer, the drygoods man and the baker—each one was busy and cross, and each said in reply to his question, "Christmas? What's Christmas?"

When Bobby tried to explain, "It's Jesus' birthday, and the first part of the word 'Christmas' means Jesus," he was gruffly ordered to move along as this was a "very busy day."

Going around the corner, he thought: "I'll go to our church, our own church, for there's going to be a Christmas service there." All at once Bobby stopped short before a big vacant field, and he mumbled to himself: "I guess I'm lost. I was certain our church was here. I know it was." Then he noticed a signboard in the centre of the big vacant lot, and on going nearer to it read the words, "If I had not come".

Suddenly the meaning of it all dawned on the puzzled boy, and he said: "Oh, I know. 'If I had not come',—that's why there's no Christmas Day or any Church."

He was wandering along in a gloomy way, when he thought of the box of toys and games his class had sent to the Orphan's Home, and he said half aloud: "I guess I'll go up to the Home and see the children get their presents." But when Bobby reached the place, instead of seeing the name of the Home over the gateway, he read those same five words, "If I had not come", and beyond the archway there was no fine building.

Seeing an old man, feeble and ill, by the roadside, Bobby said: "I guess you are sick, mister. I'll run to the hospital and tell them to send an ambulance for you" But when he reached the grounds no splendid buildings were to be seen, nothing but signs and posters bearing the words, "If I had not come".

As Bobby hurried back to the corner where the Rescue Mission had been, he said, "I'm sure they'll take the poor old man in here anyway". But men with angry faces were gambling and swearing, and over the door Bobby saw, instead of the name of the mission, those same words, "If I had not come".

Thinking still about the poor old man, Bobby hurried home to ask his father and mother to help him. On his way across the living room he waited to look up in a Bible those words, "If I had not come". Turning past all the pages of the Old Testament he found that there was no new part. After Malachi all the pages were blank, and as he held them up to the light, on each one he could see a faint outline of the words, "If I had not come".

With a sigh, Bobby said, "Oh, what a terrible world this is! No Christmas, no churches, no homes for little orphan children, no hospitals, no Rescue Missions, no almshouses, nothing but jails and gambling places and police-patrols and sickness and wrong and—"

Just then there came the sound of bells. The chimes were playing. Bobby listened, and, sure enough it was his favorite hymn, "Joy to the world, the Lord is come", and then he heard his mother's cheery voice saying, "Merry Christmas, Bobby!"

With a joyous bound Bobby was out of bed and, kneeling down, he said, "O Lord Jesus, I thank you that you did come; and I'll show you how thankful I am by always trying to be the kind of boy I know you want me to be".

Діямантовий ювілей електрики

21 жовтня 1879 р. група американських науковців, до якої входив і Томас Альва Едісон, зібрались навколо маленької скляної лямпочки, в якій електричний струм проходив через карбонізовану бавовну, утворюючи блискуче тривале світло. Це світло тривало 40 годин. Цей день тепер вважають за початок електричної доби.

Ще до кінця того самого року Едісон виставив на публічний огляд електричну лямпу нового типу, влаштувавши освітлення частини міста Менло Парк, Нью Джерсі. А протягом трьох років на Перл стріт у місті Нью Йорку почала працювати перша центральна електрична станція, даючи світло відразу на 440 лямпочок.

Сімдесять п'ять років, що минули від дня, коли перша практична і дешева лямпа була винайдена, розвиток електричної індустрії в США може бути прикладом нечуваного прогресу та експансії. В 1902 р. в США було 3,600 центральних і близько 50,000 ізольованих станцій, що виробляли 1,000,000 кіловат-годин електрики на рік. Минулого року виробництво електрики досягнуло 513,000 мільйонів кіловат-години.

Цю майже неймовірну кількість електричної сили продукують не тільки приватні компанії, що складаються з понад 3,000,000 індивідуальних акціонерів, а й федеральні, стейтові та муніципальні підприємства, яких багато на півдні та заході.

Розвиток продуктивности електростанцій разом з величезним ужитком електричної енергії набагато здешевили її ціну від того часу, коли маленька станція на Перл стріт почала працювати. В ті часи, щоб виробити одну кіловат-год. електричної енергії, треба було витратити десять фунтів вугілля, і вона коштувала тоді 24 центи; тепер електростанції пересічно витрачають три четверті фунта вугілля на одну кіловат-годину енерії, що коштує тепер тільки пару центів.

Ці три чверті століття існування електрики цілком змінили основний характер американської економіки. Перед тим праця тварин становила 79% від загальної енергії, уживаної в США, решта це була людська сила та сила машин. В 1960 р., як тепер вирахувано, машини постачатимуть 96% всієї енергії, людська сила тільки три відсотки і тварини — один відсоток. Пересічний американський робітник матиме у своєму розпорядженні 15,835 кіловат енергії, що збільшує його пересічну заробітну платню з 8 долярів за 54½-годинний тиждень до 72 долярів за 41-годининий тиждень в 1953 р.

Хоч майже три чверті всієї випродукуваної електричної енергії йде на комерційні та індустріяльні потреби, вплив, який вона має на індивідуальні приватні будинки можна тільки уявити собі, переглянувши листи вироблюваних тепер електричних приладів. Крім електричного світла, холодильники, тостери, праски, машини до шиття, пилосмоки, радіоприймачі, телевізійні апарати та електричні годинники облегшують та спрощують працю господині дому. Пересічна американська родина, що в 1900 р. вживала 200 кіловат-годин, тепер — 2,355 кіл.-годин.

Захоплення чудесами електрики трохи затьмарене страхом перед можливістю застосування атомової енергії. Але без електрики не було б і атомової енергії, а застосування її для мирних потреб було б неможливе без електрики. Електричні компанії беруть участь у розв'язанні проблеми застосування атомової енергії для мирних потреб.

Коли Томас Альва Едисон помер у 1931 р. було запропоновано для вшанування його пам'яти вимкнути на одну хвилину всю електрику на терені США. Зважаючи на величезну шкоду, що її ця одна хвилина могла спричинити, цей плян відкинули. Одна свідомість того, яку величезну ролю відіграє електрика в нашому житті, була вже найкращим признанням Великому Прометееві наших днів.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 1-2. Торонто, Онт., Січень-Лютий 1955 January-February Toronto, Ont. Рік XVI. Число 1-2.

СЛУГА ЧИ ВЛАСНИК?

Ми часто обманюємо самих себе, припускаючи, що ті чи інші речі належать нам, тобто наша власність. Виходячи з цього, ми будуємо різні пляни, у нас виникають часом і нездійснені мрії і т. д. Звичайно, рано чи пізно, ми переконуємося, що наші погляди помилкові. І справді, якась економічна криза, чи політична подія, або катастрофа, нарешті, — смерть раптом перекреслює всі наші пляни й мрії, вказуючи, що не тільки все, що в нашому посіданні, не належить нам, а й ми самі не належимо собі. (Псал 90:1-12. І Кор. 6:19). Тоді ми переконуємося (якщо є ще час для цього), що згідно з словом Божим, ми тільки скитальці й прийшлецї на цій землі.

Щоб краще з'ясувати все сказане, візьмімо хоч би такі приклади. Уряд тієї чи іншої країни забезпечує дітей-школярів потрібними до навчання книжками. Фактично книжки — це власність уряду, тоді як дитина вважає їх за свої і завжди це підкреслює: „мої книжки"; вона не каже: „державні книжки" Перший-ліпший урядовець завжди каже: „моє бюро", тоді як бюро належить якомусь підприємцеві, в якого він тільки працює. Часто доводиться чути: "наша вулиця", "наша дільниця міста", "наш парк", "наша річка", "наші гори", "наша країна" і т. д. Усе це неправильні поняття, які часто позбавляють людину правильно орієнтуватися в щоденному житті.

Тимчасом біблійне поняття слуги й власника зовсім загубилося в сучасному світі. Саме через це ми маємо стільки розчарувань, журби й понівечених сердець. Через це людське життя, яке дав нам Бог, не є таким, яким його хоче бачити Всевишній, не є справжнім людським життям, а людина дуже далека від поняття щасливої людини в біблійному розумінні.

Сучасна людина, не думаючи серйозно про смерть, тим самим не думає серйозно й про життя. Замість спрямовувати своє життя на Автора, Творця й Спасителя життя — самого Бога, людина орієнтується на ідолів (гроші, жінка, діти, майно, будинки, авто, телевізія, холодильник і т. д.). Отже життя втрачає свій зміст, своє значення, свою ціль.

Сьогоднішня людина навіть коли читає, або промовляє слова нашого Спасителя Ісуса Христа: "Шукайте ж найперш Царства Божого й правди його, а все інше вам додасться" (Єв Мат. 6:33. Єв. Лук. 12:31), то не думає серйозно над значеннями цих слів, над тим, щоб здійснювати їх у повсякденному житті. Ось ап. Петро каже: "Кінець вже всьому приблизився, тому будьте мудрі й пильнуйте в молитвах!" (1 Пет. 4:7). Читаючи це слово Боже, сучасна людина часом може подумає: "А чи справді кінець усьому наблизився?"

Проте Бог дивиться на наше життя інакше, ніж засліплена своїми гріхами та ідолами людина. Боже слово правдиве й святе. Усе сказане в ньому має велике значення для людини, яка через духову сліпоту не бачить цього, а тому не може зрозуміти і його ваги. Ап. Петро пригадує нам: "Будьте мудрі й пильнуйте в молитвах!" Безперечно в даному разі мова йде про Божу мудрість в Христі Ісусі, яка вселяється в серця всіх тих, хто цілком довірився Богові і непохитно вірить у здійснення Його волі й Його слова святого. Саме про цю мудрість говорить і ап. Павло, підкреслюючи, що Христос Ісус став нам мудрістю від Бога, правдою, освяченням і відкупленням (1 Кор. 1:30). Автором цієї мудрости є Дух Святий, на що ясно вказує ап. Павло в І Кор. 1:18-26 і 2:6-16. Мудрість ця виявляється в наших молитвах і в щирій любові до наших ближніх. Отже ап. Петро закликає: "Найперше майте щиру любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів!" (1 Пет. 4:8). Мудрість ця виявляється також у гостинності один до одного, а тому ап. Петро кличе: "Будьте гостинні один до одного без нехоті!" (1 Пет. 4:9). Мудрість ця виявляється в правильному служінні один одному тими дарами, що ми їх посідаємо, бо ми їх одержали як слуги всякої Божої ласки (1 Петра 4:10). Усім цим ап. Петро пригадує нам, що наше життя, розум і серце, здоров'я, майно, гроші, мова, родина і т. д. належать Богові, який дав нам життя і все потрібне до життя, щоб ми ним користувалися, згідно з Божою волею, служачи один одному. Ап. Петро пригадує нам, що не тільки все, що ми посідаємо, і чим ми користуємося, являє собою власність Бога, а й сама людина становить Його власність. Його утвір, куплений Його дорогоцінною кров'ю (Д. Ап. 27. 23; 2 Кор. 5:17; І Кор. 6:20; 7:23; І Пет. 1:18-19; Мар. 9:41 і т. д.). Отже наше ім'я, родина, майно, словом —все наше життя належить Богові. І невипадково ап. Петро застерігає: "Коли хто говорить то нехай говорить як Божі слова; коли хто служить, нехай же служить по силі, що її дає Бог, щоб у всьому прославлявся Бог через Ісуса Христа, якому слава та влада на вічні віки, амінь" (1 Пет. 4:11).

Володимир Кучер

Щиро дякуємо за "Збірник проповідей"

"Збірник проповідей" одержали, за що від щирого серця дякуємо редакції "Єв. Правди". Ми дуже відчуваємо гостру потребу в евангельській літературі. Раптом одержуємо "Збірник проповідей". Яка тяжка, велична й разом з тим потрібна й корисна, проробленa праця, з благословення Божого! Який глибоко-релігійний зміст кожної проповіді, прекрасна й така зрозуміла українська мова.

На нашу думку всі проповіді у "Збірнику" творять одну цілість, яка промовляє і до серця і до розуму людини. Ми з дружиною читаємо Св. Письмо щодня, але часом багато дечого не розуміємо. "Збірник проповідей" відразу став нам і учителем, порадником і великою духовою поживою.

"Збірник проповідей" так добре опрацьований, що кожна проповідь не тільки доходить до глибини серця, а й захоплює, дає велике духове задоволення. Саме в цьому й велика заслуга "Збірника", особливо тепер, коли людство прагне правди, прагне пізнати правдивого Бога, а йому запаморочують голову різними ієсенітницями, тобто пастирі каламутять воду, а вівці залишаються в болоті...

Живемо ми на хуторі. Просимо не забувати про нас, бо ми прагнемо Христової правди.

Брат і сестра в Христі

14 січня 1955 р. **Олена і Семен Мандрики**
Caneyville

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Доводимо до загального відома, що вийшов з друку **"ЗБІРНИК ПРОПОВІДЕЙ", 1954, Торонто, Онт., стор. 138.** "Збірник" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Певність безсмертя", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обгрунтовані науковими даними.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Єв. Правди":

506 Ossington Ave., Toronto 4, Ont., Canada.

Ціна $1.50.

Редакція "Єв. Правди"

ПІД ЗНАКОМ ЛЮБОВИ БОЖОЇ

(Ялинка в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто)

Поволі збігали останні похмурі й коротенькі осінні дні... Наближався холодний морозний грудень. Життя почало набирати значно живіших темпів. Особливо це було помітно серед дітвори. Тільки й чути: "Звідки має приїхати отой св. Миколай?" "А чи привезе він подарунки?" "А чи буде він старенький?" "А чи ходить він з паличкою?" і т. д.

Аж ось одного прекрасного дня, під час недільного богослужения, пастор М. Фесенко повідомив про те, що він одержав телеграму від св. Миколая, який має бути в громаді під час різдвяної ялинки, 17-го грудня, і що його треба як слід зустрінути.

Слухаючи це повідомлення, діти наче завмерли, забули навіть, що їм пора вже йти до недільної школи.

Та дітворі було не до школи. Головне тепер ялинка, забава, зустріч св. Миколая, чим його потішити, що з ним говорити... Уявіть собі, яке коротеньке повідомлення, а скільки клопоту й турбот!.. Галинка обов'язково хоче деклямувати, а Юрко співати, Лідочка танцювати, а Ганнуся св. Миколая вітати... От і робіть, що знаєте, а часу залишилося дуже й дуже мало. Заворушилися батьки й дорослі члени громади.

— Діти — говорить пастор Фесенко — це наша зміна, це наша надія. Ми повинні робити так, щоб, з благословення Божого, вони в своєму житті мали якнайбільше радісних і щасливих хвилин... Це гордість українського народу і майбутня міцна основа нашої Батьківщини — України.

Наполегливою й плодотворною працею відповіли на заклик пастора батьки, дорослі члени громади і діти. В роботі було чимало приємних і неприємних хвилин. Проте все зроблено, підготовлено, щоб справді діти мали щасливу й радісну хвилинну.

А чи ж усе було гаразд?

І редакція "Єв. Правди" доручає мені почесне завдання: відвідати 17-го грудня громаду. Подякувавши, я почав з нетерпінням чекати цього дня.

17-го грудня 1954. Вечір. Велика заля церковного приміщення, а повернутися немає де... Скрізь діти, батьки, гості... На обличчі кожного з присутніх щаслива й радісна усмішка. Дзвінкі дитячі голоси зливаються в чарівну симфонію радости. Гордо, чудово прикрашена, височить в різнокольоровому сяйві ялинка, так би мовити, основа основ дитячої "різдвяної" забави. Навколо ялинки купи різних подарунків.. Якщо дорослі батьки тільки звертають увагу на ялинку, то малята зачаровані, захоплені нею, і, дивлячись на її красу, просто завмирають.

Швидко минають перші хвилини дитячого захоплення й скрізь в залі чути: "А де ж св. Миколай?" Дорослі, звичайно, задовольняються повідомленням по телефону, що бушує снігова хуртовина і св. Миколай трохи спізниться, але дітям, правду кажучи, це не... подобається. І справді, такі цікаві дарунки під ялинкою, а ти чекай!

Врятовує ситуацію сестра М. Фесенко, яка пропонує розпочати програму дитячої забави співом колядок під акомпаніямент Роди Фесенко (піяніно). Колядки проспівали, прекрасно! А де ж св. Миколай?! І пастор М. Фесенко поспішає звернутися до дітей з коротенькою промовою. Під час Різдва — говорить він — ми з великою радістю обмінюємося подарунками. Що це значить? Це значить, що ми згадуємо про дар Божий, коли Бог народився як немовлятко у Вифлеємі, і цим об'явив свою любов усім людям, зокрема дітям. Отже ваша сьогоднішня різдвяна забава, ялинка, приїзд св. Миколая з подарунками, і, нарешті, вся програма забави, відбивають у собі вчинок любови Божої до людей.

Гучні аплодисменти заповнюють залю... Хвилина-дві і знову: "А де ж св. Миколай?!" Проте доводиться заспокоїтися, бо вчителька недільної школи Леся Бурбеля урочисто починає читати уривок з Св. Письма про народження Христа. Уважно слухають присутні св. Письмо і радість, духове піднесення опановують їх, бо й справді "В світі радість стала, яка не бувала!".. Любов та правду Спас Господь приніс у грішний світ.

Вислухали й діти уважно читання св. Письма. Та думки про св. Миколая їх не покидають. Доки ж чекати?!.. Адже Галинка Бовкун не може дочекатися, щоб вийти на сцену, а Вітя Слонівська ось-ось і сама піде на сцену, щоб показати свої артистичні здібності... Словом — горе і радість! Войовничий настрій наростає, "незадоволення" набирає загрозливої сили... Досить жартів! Де св. Миколай? Давайте подарунки! Раптом все стихає, як у весняний вечір після дощової зливи. Що сталося? Невже прибув св. Миколай?

О, ні! Замовкли всі присутні, від найменшого до найстаршого, бо вражені, захоплені й зачаровані. На сцені стояли дві маленькі постаті – Галинка Бовкун і Лідочка Середа — в прекрасному українському вбранні. Ні деклямації, ні співів. Це символ нашої батьківщини України, колись такої квітучої, пишної й чарівної, а тепер такої знедоленої й поневоленої. Під грім аплодисментів Галинка і Лідочка залишають сцену.

Не встигають діти опам'ятатися, щоб запитати про св. Миколая, як Людмила Коник з великим піднесенням деклямує вірш, пройнятий палкою любов'ю до рідного краю. Деклямація Людмили справляє велике враження на присутніх, які нагороджують її гучними аплодисментами.

Наталочка Черняк розважила присутніх своєю прекрасною, на її літа, грою на піяніно, а Ганнуся Черняк на велике задоволення всіх малих і дорослих учасників забави продеклямувала релігійного змісту вірш: "Любіть Ісуса Христа!" Знову таки і Наталочка і Ганнуся залишають сцену під бурхливі аплодисменти.

З великою посвятою вклала свою данину в програму дитячої забави й вчителька рідної школи п-ні К. Слонівська. Живий образок з участю зайчика й квітки, який підготувала п-ні Слонівська, був надзвичайно милий. Досить зворушливо виконували свої ролі Галинка Максимлюк, Юрко Коник і Вітя Слонівська. Особливо забавна була малюсінька Вітя.

Бурхливі аплодисменти, якими нагородили присутні виконавців "живого образка"—Галину, Юрка й Вітю, як по-команді, раптом стихли. Що сталося? Телефон!.. А до нього уважно весь час прислухалися діти. Хвилина-дві і в залі блискавично пролунала вістка: св. Миколай близько церкви... І дійсно, через кілька хвилин, побрязкуючи дзвіночками, в червоному жупані, з білою, як сніг, бородою, св. Миколай (Ф. Москалюк) переступив поріг залі. Дорослі і, особливо діти, привітали його буквально громовими аплодисментами, які дуже рідко випадають на долю кого-небудь іншого. В короткій, але змістовній і повчальній доповіді, св. Миколай розповів про свою подорож, згадав про Україну, похвалив чемних, слухняних, що добре вчаться діток, дав пораду неслухняним, і почав роздавати подарунки.

Одержуючи подарунки, всі дітки обіцяли св. Миколаєві бути чесними, слухняними, вчитися добре і відвідувати богослужения. Можна бути впевненими, що під батьківською опікою пастора М. Фесенка, який приділяє винятков увагу вихованню молодого покоління, діти свою обіцянку виконають.

Як почували себе діти після приїзду св. Миколая, коротко дуже важко описати, а докладно неможливо через брак місця в "Єв. Правді". В основному всі щось цікаве дістали, всі були задоволені. Ось, наприклад, Лідочка Середа, проходить, неначе та королева. Чому? -- питаєте. А тому, що вчителька недільної школи Рода Фесенко дала їй першу нагороду за найкраще відвідування школи. Правда, Галинка Максимлюк і Наталочка Черняк одержали другу нагороду, але й вони дуже задоволені і вважають, що всі присутні в залі всю свою увагу звертають тільки й тільки на них. До того ж Наталочка Черняк одержала це першу нагороду за малюнки релігійного змісту.

Так "Під знаком любови Божої" в Укр. Єв. Громаді м. Торонто відбулася дитяча різдвяна забава, з участю батьків та гостей, під ялинкою, з приїздом св. Миколая і одержанням прекрасних подарунків.

Дитяча різдвяна забава пройшла з великим успіхом. Проте було б непробачною помилкою, якби ми не відзначили при цій нагоді кількох дуже скромних осіб, які своєю невтомною, часто, на перший погляд, непомітною працею й турботами, сприяли цьому успіхові. Це сестра Юлія Фесенко, яка керувала цікавою програмою дитячої забави, господиня Жіночого Т-ва — сестра Тетяна Кам'янецька, що з допомогою молоді влаштувала смачну вечерю-закуску, і сестра Марія Маланюк, яка приготувала знамениті, так знамениті, тістка для великої кількости учасників забави. Від імені всіх, а цього напевно ніхто не заперечить, учасників різ-

РІЧНИЦЯ ДЕРЖАВНОСТИ І СОБОРНОСТИ УКРАЇНИ

1918
22 СІЧНЯ

ПРОГОЛОШЕНО В КИЄВІ IV УНІВЕРСАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ПРО САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ

1919
22 СІЧНЯ

ПРОГОЛОШЕНО В КИЄВІ СОБОРНІСТЬ УКРАЇНИ, ТОБТО ОБ'ЄДНАННЯ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ

УКРАЇНЦІ!

Здійснюючи волю українського народу, перший парлямент Української Народньої Республики — Центральна Рада — 22 січня 1918 року в Київі проголосив Четвертим Універсалом самостійність і незалежність Української Держави.

Рік пізніше, 22 січня 1919 року, Всеукраїнський Трудовий Конгрес у Київі проголосив соборність українських земель в єдиній суверенній Українській Народній Республиці.

В тяжких збройних кількарічних змаганнях уряд Української Народньої Республики, разом зі своєю Армією, під агресивним напором збройних сил московського большевизму та иших загарбників змушений був залишити рідний край. Підступом і терором московські большевики окупували Україну і накинули нашому народові чужий для нього політичний, соціяльний і економічний лад. Український нарід позбавлено свободи, яку він собі виборов під час великої Національної Революції, і запроваджено жорстокий тоталітарний режим, що заперечує всі права особисті й громадські. Забрано землю, що її передала українському народові українська влада при проведенні аграрної реформи, а замість того запроваджено колгоспну панщину. Терором позбавлено український народ свободи совісти і релігії, свободи виявляти та розвивати свою рідну культуру й науку та інші форми національного життя.

Не зважаючи на ті жорстокі форми поневолення, український народ невпинно веде боротьбу за відновлення суверенности Української Держави на чолі з урядом Української Народньої Республики, що тепер перебуває в екзилю.

Ми певні того, що стан, який існує тепер в країнах диктатури й тиранії, довго тривати не може. З тією тиранією український народ веде боротьбу впродовж десятиліть. У цій визвольній боротьбі й надалі треба виявити якнайбільшу активність всіх сил народу.

Світові події ведуть до неминучого удару двох протилежних сил. Український народ мусить бути готовий до великого моменту здійснення своєї мети у визвольній боротьбі — відновлення Української Народньої Республики.

Державний Центр Української Народньої Республики, беручи на увагу прямування народів до свободи, здійснить свої визвольні завдання при всебічній підтримці українського громадянства.

Ми свідомі труднощів і перешкод, які зустрічаємо на шляху до мети, але спільними силами, об'єднаними навколо Державного Центру Української Народньої Республики, ці труднощі поборемо та здійснимо ідеал українського народу, що його проголосила Центральна Рада і Всеукраїнський Трудовий Конгрес в Київі 22 січня вікопомних років.

На чужині, 22 січня 1955 р.

Президія і Виконавчий Орган
Української Національної Ради

двиної дитячої забави — дорослих і дітей, від громади, редакції "Єв. Правди" і від себе висловлюю згаданим сестрам щире евангельське спасибі.

Різдвяну дитячу забаву відсвяткували. З ласки Божої діти, в разом з ними і дорослі пережили щасливі й радісні хвилини. А тепер знову трудові будні...

Нехай же Господь Бог благословить наших діток, щоб вони росли й розвивалися, як справжні християни, на славу українського народу і своєї любимої батьківщини.

Слава Україні!

Власний кореспондент
"Євангельської Правди"
В. Невпинний

Іван Бовкун

КОЛИ?

(Землякам на еміграції сущим)

Коли з'єднаєтесь ви, злидарі нужденні,
Розбиті чварами ненависти й незгод?
Коли скарбуєте величний гімн вогненний
За страждущий і розп'ятий народ?

Коли в потоці бід окрилете надію
Найбільш впосліджених на просторі землі?
Коли зогрієте великий вигляк днини
В руслі змонтованих як криця, як граніт?

І в поступі нестримнім аж до сонця,
Коли ви станете як з братом рідний брат,
Щоб небо зайнялось у марші правдоносців
І в'язень усміхнувсь з-за павутиння грат?

Коли відчуєте ваги страшної голос,
Один з небагатьох на протязі віків?
І з мудрістю століть, коли віллетесь в колос,
Перед обличчям грізної борні?

І чи уклонитесь ви покликові крови
За брата брат — лавиною грудей,
З серцями спраглими до згоди та любови
Перед порогом Матірних дверей?

Бо знаю, — в час тяжкий, — з метою вбити Матір
Нас кат поставить всіх соборно під стіну...
І розпне багнетами на ґратах,
Щоб нами і для нас віддалити весну.

БУДЬМО ГОТОВІ!

Виконавчий Орган Української Національної Ради, вітаючи всіх українців в поневоленій Батьківщині та у вільному світі з Різдвяними Святами і Новим Роком, закликає до активности в організації визвольних сил українського народу, до національної дисципліни, до підтримки Державного Центру Української Народньої Республики, що очолює боротьбу українського народу за повне й всебічне визволення України та за відновлення його суверенної демократичної держави — Української Народньої Республики.

Будьмо готові стати всі в ряди активних борців, коли настане історична хвилина розплати з гнобителями України!

Хай 1955 рік принесе волю нашій Батьківщині!

(З "Різдвяного привітання В.О. УНР")

Марія Богуцька

Молю, благаю!

Новий Рік!.. Кругом лунає:
Здоров'я, щастя, многих літ!
Я ж, Боже мій, єдиного бажаю:
Дай всім людям мир в Христі! —
Молю, благаю!

Новий Рік!.. О, краю мій, часи тяжкі!
До Тебе линуть всі мої думки.
І всім єством моїм єдиного бажаю:
Дай, Боже, волю краєві моєму —
Молю, благаю!

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly, — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
928 Bedingfeld Ave.,
Toronto 4 — Ontario

NU 9282

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

АРХИПИСКОП БОРИС

(Посланець московського патріярха)

Недано Нью-Йорк відвідав, маючи візу на два місяці, архиепископ Борис, екзарх московського патріярха. Журнал „Ньюзвік" опублікував надзвичайно цікаве інтерв'ю представників журналу - завідувача церковного відділу Герґі Ферґер і експерта в справі російських питань Леона Волкова.

Хто такий Борис?

Архиепископ Борис, у світі Борис Іванович Вік, має 48 років, народився в Сафатові. В 1949 р. з архиепископом стався дуже цікавий випадок, за що його Святійший Синод позбавив катедри. А сталося ось що. Під час процесії, в день Водохреща, на Волгу, владика дозволив кільком вірючим скупатися в ополонку, яка була прорубана на льоду за хрестом. Газета "Правда" з обуренням пакинулася на о. Бориса за... "зневажання прекрасних звичаїв, бо віруючі, які кидалися в ополонку зо хрестом, не мали на тілі купальних трусиків"...

Цей епізод не мав великого значення, бо, як бачимо, о. Борис приїхав аж до США з візиторською візою.

Працівників журналу "Ньюзвік" в Св.-Миколаївському соборі зустрів І. Дзвончик—соборний настоятель. На вакітання, чи можна бачити архиепископа Бориса, І. Дзвончик сухо відповів: "Владика відпочиває". Раптом з'явився якийсь чолов'яга, в окулярах, і по-російськи запитав: "Хто це?" "Вони представники преси" — відповів настоятель. — "Будь ласка, проведіть їх до владики".

Так журналісти опинилися у вітальній кімнаті владики. Представник агентства ТАСС міцно вмостився на дивані, поруч з американськими журналістами. На одній стіні яскраво світилася червона ямпадка. На другій стіні висів великий портрет патріярха московського Алексія.

Хвилина-дві і на порозі з'явився архиепископ Борис. Висока й кремезна постать з широкою бородою, в темному підряснику з панагією. За ним, неначе тінь, увійшов чолов'яга в окулярах. Це був його "секретар" (дуже нагадував представника МВД) — проф. Ленінградської Духовної Семінарії - Олександер Шішкін.

Настоятель собору взяв на себе функції перекладача і почалося інтерв'ю. До речі, архиепископ Борис не знав, що один з американських журналістів — п. Волков, володіючи російською мовою, все розумів, коли владика обмінювався думками в своїм "секретарем", який буквально не давав йому говорити. Це надавало інтерв'ю досить цікавого характеру.

Чого саме архиепископ Борис прибув до США?

Не встиг владика сказати кілька слів, як його "секретар" зупинив і настоятель Дзвончик передав журналістам декларацію владики, яка була написана на машинці англійською мовою, в якій між іншим значилося: "Я приїхав до США, щоб прийняти справи православної церкви московської юрисдикції. Вірю, що Господь благословить народи наших країн і в Новому Році пошле їм мир".

Чи має намір владика Борис нав'язати контакт з митрополитами Леонтієм та Анастасієм, які обслуговують близько 500 тис. віруючих?

Настоятель Дзвончик передає думку владики по-англійськи: "Російська православна церква завжди прагнула миру серед віруючих... Ми від щирого серця жаліємо тих, що покинули матір церкву".

Як православна церква співпрацює з владою в СССР?

При цьому запитанні владика, нахилившись до "секретаря" Шішкіна, сказав: "А чи не пора вже припинити інтерв'ю?" "Дайте відповідь на запитання і годі" — зауважив Шішкін. І Дзвончик передав відповідь владики: "Політика нічого спільного з церквою не має. Ми вірмо в єдину апостольську церкву". Всі присутні усміхнулися, а обличчя владики і Шішкіна неначе закам'яніли.

На закінчення настоятель Дзвончик, з дозволу "секретаря" Шішкіна, звернувся до журналістів по-англійськи:

— Як правило, в газетах переробляють інтерв'ю, скорочують, додають від себе. Ми вам дали докладне інтерв'ю і будемо сподіватися, що ви його без жодних змін надрукуєте...

Коли ще вимогу Дзвончик пояснив архиепископові Борисові, то він по-російськи випалив:

— У нас в Росії поширений жарт: коли газети брешуть, то вони пускають утку... Я бажаю американському народові побільше уток на обідньому столі і поменше в пресі...

Всі аж качнулися від сміху. Найбільше сміявся сам архиепископ Борис. Не сміявся тільки "секретар" Шішкін.

Розпрощавшись, журналісти пішли до виходу.

ЩАСТИ БОЖЕ!

(Важливе проголошення для православних)

Як подає преса, архиепископ Мстислав в супроводі вищого православного духовенства відвідав "Білий Дім" у Вашінгтоні, де мав розмову з представником президента Айзенгавера. При цій нагоді президентові була передана чудова евангелія з найкращими побажаннями та опінією української православної ієрархії про президента. Між іншими хвалебними епітетами президента названо "взірцевим християнином".

Саме на це ми й хочемо звернути увагу православного загалу, щоб він міг зробити для себе відповідні висновки з цього офіційного проголошення керівного проводу православної української церкви.

Кого ми називаємо взірцевим християнином? Це людина, що, поперше, має правдиву віру, правдиве знання християнської науки, подруге, це людина що живе праведним життям, беручи собі за взірець Ісуса Христа. Людина, що чесно живе, але не визнає Христової науки, може бути і магометанином. Людина, що обізнана з наукою Христовою, а живе ссавшись, являє собою звичайного лицеміра.

Президент Айзенгавер, маючи правдиве знання Христової науки, старається в світлі цієї науки жити праведним життям Отже цілком слушно українська православна церква вважає його "взірцевим християнином", тобто християнином, що його життя і вірування мають бути взірцем для всіх, отже і для православних. Це надзвичайно важливе проголошення і, на нашу думку, православні повинні знати у що вірить президент Айзенгавер, щоб мати можливість наслідувати його.

Президент Айзенгавер належить до пресвітерської церкви в Вашінгтоні. Пресвітеріяни вірують в Єдиного Бога, в життя вічне, воскресення з мертвих, прощення гріхів і що Ісус Христос був справді Сином Божим. Пресвітеріяни визнають єдиного посередника між Богом і віруючим — Ісуса Христа. Пресвітеріяни відкидають посередництво святих, Діви Марії, священиків і церкви. Пресвітеріяни не визнають поклонення образам, молитов до святих, наушної сповіді, і вважають, що пастирів (священиків) повинні обиратися віруючими, а не призначатися згори.

Пресвітеріяни цілком заперечують необхідність целібату для чорного священства (монахи, епископи іт. д.) і вважають Свяге Письмо за єдиний авторитет в питаннях життя і віри, тобто постанови соборів і писання отців церкви пресвітеріяни визнають тільки такі, які не розходяться з Св. Письмом.

Ми дуже задоволені, що, нарешті, православна ієрархія знайшла добрий взірець для життя і вірування своєї пастви, і сподіваємося відповідних реформ в православній церкві. Усім бо відомо, що слово православного ієрарха рідко коли розходиться з ділом.

В добрий час! Щасти Боже!

Іван Морган

Чи ви вже передплатили „Єв. Правду"?

1954

"СПІВІСНУВАННЯ"...

ЧАС ВЖЕ ЗНЕВІРИТИСЯ

Міжнародня політика некомуністичного світу дуже різко відрізняється від такої саме політики комуністичного світу. Якщо некомуністичний світ свою міжнародню політику будує на щирості й відвертості, то комуністичний світ цю політику проводить підступно й лукаво. В такій саме атмосфері відбувалися, під знаком "мирного співіснування" найголовніші події в міжнародньому житті протягом 1954 року. Найголовніші події були такі:

1. Укладення в Женеві індокитайського миру, на підставі якого буквально розірвали на дві частини В'єтнам. Цей гадебний мир треба вважати, по-перше, за тяжку розплату некомуністичного світу за свою щирість і, подруге, за велику перемогу комуністичного світу, здобуту підступністю й лукавством.

2. Організація азіятського союзу на манильській конференції в складі США, Англії, Франції, Сіяму, Пакістану, Філіпін, Австралії і Нової Зеландії. Цей союз має своїм завданням припинити просування комунізму в Південно - східній Азії і, тим самим, дати можливість "мирного співіснування" в цій частині світу.

3. Створення "Західньо-Европейського Союзу" в складі Англії, Франції, Італії, Бельгії, Голляндії, Люксембургу й Західньої Німеччини. Некомуністичний світ широ заявляє, що це найкраща запорука не тільки до "мирного співіснування", а й для здобуття миру для всього людства. Комуністичний світ підступно, твердить, що це основна загроза для "мирного співіснування".

Советський Союз, який очолює комуністичний світ, в усій своїй пропаганді, на цей раз, цілком відверто і широ (журнал "Слав'яне", ч. 5, Москва, 1950) заявляє некомуністичному світові:

"Советський народ хоче миру. Але його миролюбність — миролюбність сильних. Ми маємо всі засоби, в тому числі й сучасні, щоб дати нищівну відсіч агресорам. Не може бути сумніву в тому, що коли пани імперіялісти накинуть людству третю світову війну, гинилий капіталістичний світ завалиться назавжди і поховане під своїми руїнами всіх підпалювачів війни та їх підсобників".

Отже миролюбність Советського Союзу — це "миролюбність сильних", яка веде до завоювання комунізму в цілому світі. А ця "миролюбність сильних" вже проковтнула не одну країну, які, потопаючи в крові насильства й терору, "йдуть вперед по шляху до комунізму". Ось як советські борзописці змальовують ("Українська Рад. Соц. Республіка" — В. Нижник, 1950) поневолену, гридущену й винищувану Україну:

"З кожним днем все більше й більше зростають славні перемоги українського народу, який сповнений почуття гордости і радости за свою соціялістичну Батьківщину — великий Радянський Союз, в складі якого під переможним прапором Леніна -- Сталіна росте й міцніє Радянська Україна. Возз'єднаний в єдиній Українській Радянській державі, український народ під керівництвом комуністичної партії більшовиків України разом з усіма братніми народами великого Радянського Союзу героїчно бореться за дальший розвиток народнього господарства й впевнено йде вперед по шляху до комунізму".

А хіба, скажімо, поневолена Чехо-Словаччина не "тішиться своїм життям"? В журналі "Слав'яне", ч. 5, Москва, 1950 р., читаємо:

"Над Чехо-Словаччиною війшло сонце нового життя. Народ, який віками зазнавав гнобління від загарбників, підніс голову й випростав плечі, назавжди і непохитно став на єдиню правильній шлях — шлях будівництва комунізму".

І так без кінця... Всі без винятку, країни, які до сьогоднішнього дня силою поневолені, "простують по шляху до комунізму", тобто до комунізму в цілому світі. А некомуністичний світ, на чолі з США, щиро й відверто вірить у "мирне співіснування" з комуністичним світом. Час вже зневіритися.

Рік 1954 відійшов у вічність. Що дасть людству рік 1955, - побачимо.

Сем. Підвисоцький

1955

БУДЬМО ГОТОВІ!

"Відповімо на акт агресії..."

Така була основна думка в новорічному посланні конгресові президента США Айзенгавера. "Минулого року — заявив президент — відбулися великі події, які дають нам право сподіватися не тільки на дальше зміцнення миру, а й на торжество справедливости й свободи в усьому світі. Вільні держави світу тепер набагато міцніші колективно ніж коли-небудь у недавньому минулому. Будьмо готові, щоб відповісти негайно й рішуче на всякий акт агресії, скерований проти кого-небудь з нас".

РІК МИРУ І РОЗКВІТУ

Перший міністр Канади Л. Ст. Лоран у новорічному посланні підкреслив, що 1955 рік принесе Канаді мир і розквіт, скорочення безробіття, розширення закордонних ринків і підвищення заробітків та життевого рівня всього населення країни.

"ГЕТЬ НА БАТЬКІВЩИНУ!"

У новорічному посланні президент Сіньман Рі висловив бажання про найшвидше об'єднання Південної й Північної Кореї. Настав момент, коли комуністам китайським, на думку президента, треба рішуче сказати: "Геть на батьківщину!"

"Ворог підступний і невмолимий!."

Так заявив державний секретар США Даллес на новорічному прийомі представників преси.

— Вільні держави світу — заявив Даллес - в 1954 році виграли більше, ніж програли. Саме через це загроза війни трохи зменшилася. Єдність вільного світу і його оборонозздатність зміцніли. Новий Рік вільний світ зустріває з оновленою вірою у власні сили. Проте сили противника не послабшали. Наш ворог залишається підступний і невмолимий. З нейвіронюсилою він намагається нас обдурити й приспати нашу пильність. На це ми повинні зважати, не покладаючись на те, що наші заходи для всесвітнього миру закінчаються успішно.

"ВІЙНА ЗА ФОРМОЗУ НЕ ЗА ГОРАМИ!"

Чан Кай-Ші в новорічному посланні підкреслює, що бомбардування червоними Ташенських островів і Кемой треба вважати за початок боїв за Формозьку протоку. Разом з тим він застерігає, що "війна за Формозу не за горами і може вибухнути в першу-ліпшу хвилину".

ПІД ЗНАКОМ СПОКОЮ

Прем'єр Великої Британії Черчіль висловив надію, що 1955 рік буде проходити під знаком спокою і розвитку міжнародньої господарської кон'юнктури. Зміцнення єдности й сил Заходу — найкраща запорука цьому.

"ГРІЗНИЙ І ПОНУРИЙ РІК"...

Таку думку висловив про 1955 рік єпископ Діебеліус голова німецької евангельської церкви.

НЕПОХИТНА ВІРА НЕРУ

Голова уряду Індії, Нєру, в новорічному посланні висловив непохитну віру в те, що 1955-ий рік стане роком сталого миру між Заходом і Сходом

Немає чого радіти

Урядова газета СССР "Правда" пише, що 1955 рік "не приніс радости робітникам в капіталістичних країнах" і "злий дух німецького мілітаризму вітає над Европою".

Федір Кропива

ЛИЦЕМІРСТВО

"Горе вам, письменники та фарисеї, лицеміри, що проходите море й землю, щоб зробити одного нововірця, і коли станеться, робите його сином пекла, удвоє гіршим вас."
"Горе вам, письменники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які зверху здаються гарними, а всередині повні кістов трупних і всякої нечисти." — Єв. Мат. 23:15, 27.

Читаючи наведені рядки Св. Письма, на перший погляд, виглядає дивним, чому Спаситель наш, Господь Ісус Христос, так гостро докоряв письменникам та фарисеям, тодішній провідній верстві жидівського народу, які в очах суспільства й римської влади виглядали дуже гарними, чесними, побожними людьми, які точно й буквально додержувалися приписів Мойсеевого закону та переказів, провадили зразкове родинне життя, а до явних, відвертих грішників, і навіть поган, ставився лагідно, з співчуттям?

З евангелії ми знаемо, що Христос спасав, прощав таких грішників, як наприклад, біснувату Марію Магдалину, блудницю що сльозами омивала й цілувала Йому ноги і волосям голови своеї витирала їх, жінку, піймалу на перелюбі, захланного митника Закхея та багато інших. Чому це так? Тому, що по природі всі ми грішні. Нема праведного нікого. Для того сам Господь з любові до нас прийшов у світ в людськім тілі, щоб спасати людей своїх від гріхів їх. Спасав Він тих, які приходили до Нього, які усвідомлювали всю глибину свого падіння, каялись і шукали в Нього прощення. Він казав: "Прийдіть до мене всі знеможені та отягчені, й заспокою вас". "...Хто приходить до мене, не вижену геть".

Гріх великий переступ, страшна гидота перед святим, праведним Богом. Хто чинить гріх, невільник гріха і противник Бога. Всі ми засуджені на вічну погибель, бо всі ми грішні. Примиритись з Богом, найти прощення у Нього ми можем тільки через покаяння й віру в Спасителя нашого Господа Ісуса Христа.

Явні грішники приходили до Спасителя шукати прощення, письменники ж та фарисеї цього не робили. Совість у них була заглушена, духово вони були сліпі й глухі. Виконуючи формально всі приписи Мойсеевого закону та батьківські перекази, але без внутрішнього відчуття любові до Бога й ближніх, вони думали, що їм нічого не бракує, що вони звершенні, безгрішні. Тому то Спаситель так гостро докоряв їм.

Слова гострого докору Спасителя відносяться не тільки до сучасних Йому письменників та фарисеїв, вони мають не тимчасове значення, а містять у собі глибоку науку, пересторогу для людства на всі віки.

Лицеміри найгірші, найнебезпечніші вороги не тільки проти Бога, а й проти суспільства. Вони далеко гірші від явних злочинців, засуджених на довічне ув'язнення, або на кару смерти. Лицемірний учень Христів, Юда Іскаріотський, поцілунком зрадив свого Спасителя. Лицемірні патріоти зраджують свій край, свій нарід. Від явного ворога встерегтися можна, але від приятеля-лицеміра неможливо.

Ми знаемо з "Діянь Святих Апостолів" і з історії християнської церкви, з яким великим успіхом ширилося в усьому світі християнство. Апостоли й учні Христові — наочні свідки Його чудес, Його воскресения з мертвих і вознесення на небо, сповнені Духа Святого, проповіддю евангелії завойовували для Христа імперії з далеко більшим успіхом, ніж теперішній слабкий світ з допомогою танків, літаків, атомових та водневих бомб.

Урочистого руху християнства, опертого на вірі в Христа Спасителя, на рівності, братерстві всіх людей і любові до ближніх, і особливо **опертого на вірі в життя вічне в Христі Ісусі,** не могли стримати ні страшні тортури, ні смерть на хрестах, ні смерть від диких звірів в Колізеї Риму.

Первісні християни відбували свої молитовні зібрання не в прекрасних катедрах, прикрашених "чудотворними" іконами та статуями святих, а в катакомбах, в звичайних домах, або в полі чи лісі, де щиро, в глибокій вірі, молились та славили Господа Бога. І Бог щедро благословляв їх. Апостоли та учні Христові відправляли богослуження в звичайній одежі, не надівали на себе золотих риз, ні великих наперсних золотих хрестів, не накладали на голови оздоблених золотом та брилянтами тіяр чи митр, не вживали ні кадила, ні антимінсів "з частинками мощей святих мучеників". До речі, ритуалістичні церкви вчать, що без антимінсу з частинками "святих мощей", посвяченого епископом, не може бути богослуження. Яка нісенітниця! Адже Христос ясно сказав: "Тіло не годиться нінащо. Слова, що я глаголю вам, це дух і життя" — Єв. Ів. 6:63. Бідні святі мученики за правду Христову! За життя їх тортурували поганські кати, а після смерти не дають їм спокою теперішні модерні кати, в золотих ризах, які немаче м'ясники ріжуть їх тлінні останки і торгують ними.

Проповідуване апостолами християнство з непереможною силою Духа Божого ширилося в усьому світі. Ті, хто приймав християнство, той ставав новою народженою згори людиною. Християни тоді являли собою світло і сіль землі серед моря жорстокого й здеморалізованого поганства. Під впливом цього світла багато римлян, не тільки нещасних рабів та бідних, голодних плебеїв, а й багато патриціїв і воїнів ставали тайними християнами. Християнство тоді було чисте, святе. Таким воно було до перших початків ІУ століття.

Від намірної розкоші римська провідна верства здеморалізувалася і Римська Імперія почала занепадати. Підневільні народи почали бунтуватися і згодом стали загрозою й для Римської Імперії. Римський імператор, Костянтин Великий, збираючись на війну з ними, не був певний щодо перемоги, бо бачив перед собою величезну силу противника. Будучи досвідченим полководцем, він знав, що перемога залежить не від кількості війська, а від якості, від героїчного духа. Знаючи, що в рядах його армії переважна більшість християн і що християни чесні, відважні люди, які без страху вмирали за свої переконання, він почав хитрувати. З його наказу, досить хитрого, на військових прапорах були намальовані хрести з написом: "Цим переможеш!" (В ті часи християни вважали хрест не за святощі, а за символ). Воїни християни, захоплені таким вчинком імператора, з великим ентузіязмом кинулися у бій і перемогли противника. Імператор Костянтин, з вдячности до християн, оголосив християнство рівноправним з поганством, а згодом і з державною релігією. Це примусило багатьох поган, з страху, щоб не втратити свого провідного, вигідного становища в державі, лицемірно перейти на християнство. До церковного проводу ввійшли нові письменники та фарисеї, лицеміри, які почали запроваджувати в церкві, наперекір науці нашого Господа, поганський культ. Пройняте жертвоприношенням і церемоніями християнство почало втрачати свій зміст і християнська церква почала занепадати. Ось до чого може довести лицемірний провід у церкві,

В християнській церкві виникають непорозуміння, розбрат, боротьба за першість, за владу. З Індії переноситься в християнську церкву буддійський аскетизм, чернецтво, ідольство: духовенство не мае права одружуватися... Почались "святі інквізиції"... Отже під прикриттям християнства відновилося поганство. Були побудовані величні катедри, монастирі, церкви, каплиці, але Христа в них не було. Дух ритуалістичних церков схарактеризував з незвичайною геніяльністю російський письменник Ф. Достоевський в "Легенді про великого інквізитора" (роман Ф.Достоевського "Брати Карамазови"). В цій легенді інквізитор гостро питае Христа: "Це Ти? Це Ти? Чого Ти прийшов до нас? Чого Ти прийшов нам перешкоджати?.. Ми робимо в ім'я Твое, але ми не з Тобою, а з ним!" (Розуміється, з дияволом. — Ф.К.).

Жидівським письменникам і фарисеям хоч і пощастило вбити й поховати Христа, привалити великим каменем і запечатати Його гріб та й поставити ще сторожу, проте через три дні Він воскрес. Новим письменникам і фарисеям хоч і пощастило поховати Його в жертвоприношеннях і церемоніях, замурувати Його в стінах церков та монастирів і поставити цілі армії інквізиторів стерегти Його, але Він воскрес і житиме вічно. Бог послав сповнених Духа Святого реформаторів, які ціною власного життя здійняли людям духову полуду з очей, і світло правди Божої знова засяяло всім людям в Його повній красі величі і чистоті.

Бог не позбавив своеї ласки і українського народу. На початку XУIII ст. появився на українських землях предтеча українського евангелізму, народний філософ і великий мислитель Г. С. Сковорода. Його усна й писана наука, його поезії, до яких він сам компонував музику, були глибоко про-

йняті релігійним і суто евангельським змістом. Яскравим виразником українського евангелізму був і наш геніяльний поет та національний пророк Т. Г. Шевченко. Під впливом науки Св. Письма пролуніало його пророче, огненне слово в обороні покривдженого українського народу. Одні вважають Шевченка за атеїста, другі — за вільнодумця, треті — за православного. Усе це безпідставні припущення. Досить прочитати такі твори, як: "Кавказ", "Іван Гус", "Юродивий", "Світе ясний", "Неофіти", "Дневник", щоб переконатися, що Шевченко був глибоко віруюча людина в суто евангельському дусі.

Г. С. Сковорода і Т. Г. Шевченко мали великий вплив на розвиток евангелізму на українських землях. Велику ролю в розвиткові українського евангелізму відіграв визначний український письменник Пантелеймон Куліш, який разом з письменником І. Левицьким і д-ром богослов'я Пулюєм, переклав Біблію на українську мову. Британське Біблійне Товариство видрукувало її тисячами примірників. Наш нарід дістав нагоду читати Слово Боже в рідній, зрозумілій для нього, мові.

Ще за російського царату — в часи найжорстокішої й найчорнішої реакції — почав ширитися на українських землях евангелізм. Православний клер, щоб спинити евангельський рух, звернувся до російського уряду. Уряд жорстоко карав евангеликів тюрмами та засланням до Сибіру. Проте, як жидівські письменники та фарисеї безсильні були затримати Христа у гробі, так і православні письменники та фарисеї безсильні були затримати Його святе слово. Не зважаючи на жорстоке переслідування евангелізму, він буйно шириться серед українського народу. (Остання советська статистика подає, що в Україні є тепер понад три мільйони евангеликів. — Ф. К.).

Велика матеріяльна нужда та політичні утиски примусили сотки тисяч українського народу вемігрувати за океан — у вільні країни Північної Америки — до США і до Канади. Тут також, з Божою допомогою і в наслідок моральної підтримки місцевих братів евангеликів, діставши Св. Письмо в рідній мові, українці почали переходити на евангельську віру. В різних місцевостях Канади і США почали організовуватися евангельські громади. Тільки в Канаді, як подає урядова статистика, ми маємо понад 30. тисяч українців евангельського визнання.

Проте сатана не спить. І до евангельських церков пролізають його амбасадори — нові письменники та фарисеї, лицеміри. Прикидаючись ангелами, вони роблять сатанинську роботу. Візьмімо хоч би такий факт. До Америки приїздить молодий греко-католик з початковою освітою. Коштом евангельських церков він здобуває середню й вищу теологічну освіту. Здавалось би тільки треба дякувати Богові та проповідувати благу вість серед українського народу. Так ні. Ця людина вступає до католицької духовної семінарії нібито "для доповнення знання латинської мови". (Хіба в протестантських каледжах нема професорів — знавців латинської мови? — Ф.К.). Отже людина, навчена евангельських правд, повертає знову до католицької церкви, б'є поклони перед "святим" Йосафатом Кунцевичом та іншими ідолами, визнає папу за свого непомильного й непогрішного зверхника, за намісника Христа. Яке страшне лицемірство! Яка хула! Та цього недосить. Довідавшись, що католицьким священикам в Америці не вільно женитися, ця людина відмовляється від кандидатури на священика, і примощується на вільне місце проповідника в одній з українських евангельських церков. Прикидаючись великим евангельським реформатором "з подвійною теологією" і великим українським патріотом-націоналістом, цей "проповідник" завзято й безпощадно поборює комунізм.

Друга світова війна з її страхітливими наслідками. Комуністична, безбожна Росія стає союзником Великої Британії й Америки. Що ж робить цей "патріот", "християнин"? Він починає галасувати за те, щоб послати допомогу комуністичній Росії! Яке лицемірство! Та це ще не все.

Перекочовуючи з однієї евангельської деномінації до другої, цей "проповідник" не може загріти собі місця, — мало платять. Але залишившись і без малої платні, він починає галасувати тепер про незалежність українських евангельських церков. (Тоді, коли йому платили, він був проти незалежности. — Ф.К.). Цю "незалежність" він не йде пропагувати в ті місця, де нема українських евангельських громад, де люди потребують благовістя, а йде в організовані евангельські громади, виносить розбрат і злобу в їх життя. Яке жахливе лицемірство!

Ми, українські евангелики, розуміємо незалежність — і до неї прагнемо, щоб з Божою допомогою стати незалежними фінансово, самих себе утримувати і мати духові зв'язки з всіма евангельськими деномінаціями. Християнство, блага вість спасіння, не є власність якоїсь окремої нації чи держави, — це дар Христа Спасителя для цілого людства. Ціль приходу Христа Спасителя у світ полягала в тому, щоб була "слава на вишинах Богу, а на землі спокій, між людьми благовоління". (Єв. Лук. 2:14).

Звичайно такі "проповідники" не можуть мати якогось поважного впливу на розгорнення евангельського руху серед українського народу.

Ми віримо, що з допомогою Духа Божого, евангелізм буде ширитися і завойовувати все нові, все ширші простори для Імперії Христа. Ми віримо, що прийде той блаженний час, коли настане Царство Боже на землі й буде єдине стадо і один пастир: ні папа, ні патріярхи, ні розсварені українські митрополити-партизани, а сам Господь, наш Спаситель Ісус Христос.

Благаймо Господа Бога, щоб ми могли бути гідними членами Його пастви.

ВІД РЕДАКЦІЇ

"Слово" — орган Української Незалежної Реформованої Церкви в Канаді в ч. 1 за 1955 р. в "Замітках і помітках" за підписом **Обсерватора** пише.

"Ще в справі "непотрібної резолюції". Свого часу на сторінках баптиського "Християнського Вісника", "Канадійського Ранку" і "Євангельської Правди" обговорювано т. зв. "непотрібну резолюцію" Собору УЄО в справі поправленого видання Святого Письма перекладу Куліша. Цю "резолюцію" треба назвати **неіснуючою**, бо тепер вийшло на яв, що Собор УЄО нічого подібного не ухвалив, як про це свідчить протокол з Собору, підписаний його головою і секретарем. Це був блоф добре відомих осібняків, в яких інтересі було таку "резолюцію" сфабрикувати і опублікувати. Вони находять велику насолоду в поширюванні блофів. (На жаль вони також називаються евангеликами.)"

Беручи на увагу, що в замітці згадується "Євангельська Правда", редакція вважає за свій обов'язок довести до загального відома, що в її архіві **зберігся оригінал протоколу Собору з текстом "непотрібної резолюції"**. Протокол цей написаний від руки секретарем Собору і засвідчений двома підписами: голови і секретаря Собору. Отже "непотрібна резолюція", на превелике диво пана Обсерватора з "Слова", **існує**. Причини, в силу яких управа Українського Євангельського Об'єднання, друкуючи протокол Собору, опустила "непотрібну резолюцію", для редакції "Єв. Правди" невідомі.

Надзвичайно обурливий факт. Автор згаданої замітки, заховавшись, як той полохливий заяць, під псевдонімом **Обсерватор**, і не маючи громадської відваги й мужности назвати прізвища "двох відомих осібняків", які, на його думку, "сфабрикували резолюцію" в такий брутальний спосіб фактично кинув обвинувачення взагалі евангеликам. Так може робити тільки людина, позбавлена елементарних правил християнської етики.

Дозволивши на своїх сторінках **Обсерваторові** безпідставною, нічим неоправданою, брутального змісту заміткою незаслужено й публічно звести ганебний наклеп на евангеликів, "Слово" в цьому ж числі (ст.8) люб'язно відводить місце для статті "Вигляд слуги", в якій автор **Л. С.** лицемірно твердить:

"Христос і Його справжня церква поширюють свої впливи і здобувають людські серця діючою любовю, яка завсігди виявляється в служенні ближнім."

Залишаємо читачам оцінити зміст "замітки блефу" пана **Обсерватора** і характер "діючої любови" його природнього двійника пана **Л. С.** — "невтомних" працівників "Слова", та їх методи "здобування людських сердець".

Редакція "Єв. Правди"

THE QUEEN ANNE TEAPOT

Esther D. Hoosy

Mrs. Green kept a shop on Jane Street. Some people laughingly called it "The Old Curiosity Shoppe." This did not bother Mrs. Green in the least. She knew that it contained a great variety of things, for she obliged her friends by putting anything they wished to sell in her windows and on her shelves, charging a small commission if they were sold. She made a fairly good living, for her needs were few, and she had a tiny nest egg in the bank against a rainy day.

One day a frail, bent, old lady came into the store carrying a parcel under her arm. "Why, Mary, whatever is the matter? You look very worried."

"I am worried. Mr. Horcroft called last night to say that if the interest is not paid on the mortgage, he is going to foreclose. You know I had that big doctor's bill to pay and it took all my ready money, so I fear that I am going to lose my home."

"Dear, oh, dear, that is too bad, and when does the interest fall due?"

"The first of December, and I have just a little over a month to get it ready. The only thing of value that I own is that old teapot that belonged to my grandmother. My mother told me it was solid silver. It was given to her by a lady she nursed, as a wedding gift, a long time ago." As she was talking Mary uncovered the teapot and handed it to Mrs. Green.

"I know it right well and am sorry to see it leave your dresser, but I hope that I can get a good price for it."

"Mother told me that she thought it was worth about thirty dollars. But I would be grateful if you could get twenty-five for it."

Mrs. Green took the teapot and reaching for a silver cloth she rubbed it until it shone. "Now, that will look better," she said as she put it in a prominent place in the window.

"I am so glad you called, Mary, for I just had a couple of pickerel given to me, and you know I am not very fond of fish. I want you to take one for your dinner."

The old lady took the fish and with tears in her eyes she thanked Mrs. Green for her kindness. She was grateful for the fish as she had not tasted meat for several days.

A few days passed but no one asked about the teapot. On Sunday, just as Mrs. Green was returning from church and was putting the key in the lock, she saw a man gazing at the teapot.

"How much do you want for that?" asked the men pointing at the silver teapot.

"Thirty dollars, but I do not sell anything on Sunday. You will have to come some other day."

"But I am just passing through the town and will not come back this way. I like the looks of it and if you will open the store and let me have it, I will give you thirty-five dollars for it. It is far more than it is worth, but I am in a hurry and would like to have it."

For a moment Mrs. Green hesitated. She thought of poor Mary and wondered if she should let the man have it. Then she remembered that the Lord had promised to care for the fatherless and the widow; could she expect Him to do this if she did wrong?

"Come, be quick, nobody will be the wiser and I am in a hurry," said the man. She shook her head and said, "I cannot sell on Sunday."

The man went away, murmuring something about sanctimonious people, and Mrs. Green went into her home with a heavy heart. She wondered if she should have let the man have the teapot, as she might not get another chance to sell it. She felt so miserable she could not eat any dinner. Then she went into her room and told the Lord all about it and how she had been tempted to let the man have it. After placing her trouble in the Lord's hands she felt better, but still she worried lest she should not sell the teapot and Mary could not pay the interest.

"I could loan her some of the money I have been saving against sickness. Why, oh, why did that man have to come on a Sunday? How happy I would have been if it had been a week-day and I had sold the teapot."

About a week later, a little, wizened, old man stopped at the shop and gazed long and earnestly at the teapot in the window. She went to the door and asked him if he would not come in and examine it. He did so and as soon as he got the teapot in his hands, and noticed the trademark he would not let it go. He glanced again and noticed that it was an early seventeenth century hallmark, and would just exactly match an antique collection that a client of his wanted. He started to count out thirty-five dollars to the shopkeeper, when she remarked, "It belonged to a poor widow who is going to lose her home if she cannot raise enough to pay the interest. She had been ill, and that is why she had to use the money she had saved to pay the interest."

The man began to feel very uncomfortable. He knew right well that the teapot was worth 20 times more than he was giving for it. "If that is the case I will give you five dollars more," he said, as he handed that amount to Mrs. Green and turned away.

It was getting late when he reached his home. He could not understand why he felt so miserable when he ought to be rejoicing because he had made a good deal. It was not often that an antique dealer got a prize like he had. He could easily get eight hundred dollars for it from the man who was making the collection. He went to bed but he could not sleep. He tossed and turned until it was quite late. "I gave that woman five dollars more than she asked so she ought to be satisfied."

He fell into troubled sleep and woke thinking of his mother, whom he had loved dearly. Vividly he remembered her last dying words: "Good-bye, Laddie. I'll see ye in heaven. May God keep you from stumbling."

He had wondered far from the straight path since then. He had prospered in this world's goods, and had forgotten the Savior whom his mother had taught him to love. In the darkness of night, his sins rose before him with amazing clearness. He felt as guilty as if he had stolen the Queen Anne teapot from its owner, who did not know its value. This was terrible! He rose and took a sleeping tablet that his doctor had given him, but even this opiate failed in making him sleep. His sins rose before his eyes like a great mountain. "I will send that woman a check in the morning," he said, but sleep did not come in spite of this. He rose from his bed and fell on his knees imploring God's forgiveness for his sins. There came into his mind the words, "A broken and a contrite heart, O God, thou wilt not despise."

The next day he took the teapot to the man who was making the Queen Anne collection, and sent a check to Mrs. Green for the amount the man had given him. "The forty dollars I gave her will help to enable that poor widow to keep her home."

When Mrs. Green received the check she was so astonished she could not speak. "To think I doubted the Lord and feared no one else would buy it! Truly His ways are wonderful and past finding out If I had sold that teapot on the Lord's Day, poor Mary would have lost her home. I have learned my lesson. Truly God says, 'They that honor me I will honor.' I will never doubt Him again."

When she took the check, also the forty dollars, to Mary, at first she could not understand, but when her old friend explained the whole matter, she was overjoyed. She could now pay, not only the interest, but the amount of the mortgage. Her home was safe and she could live on in it until she died.

"I will praise the Lord as long as I live," she said reverently.

—The Instructor.

Листи читачів

Визнання посвяти

Нижче друкуємо частину листа з Пітсбургу, що стосується праці пасторів братів Теодора і Дмитра Галендів. Ми певні, що читачі приєднають свій голос до автора листа з почуттям вдоволення працею цих двох правдивих пасторів на ниві Христовій.

"В одному з чисел "Євангельської Правди" нас дуже зацікавила стаття пастора Т. Галенди — "То була воля Божа". В статті докладно й правдиво висвітлена релігійна праця серед нашого народу в Пітсбурзі. І справді, в наслідок зусиль пасторів Дмитра і Теодора Галендів нові душі народилися в Царство Боже — плоди невмируючої праці. Хоч де-хто потім і приєднався до інших деномінацій, проте всі, що увірували, зросли для прекрасного християнського життя.

"Не було фанатизму" або "нестриманого вогню". Все було в досконалому порядку і здоровому розумі. Бог має своїх власних служителів, яких Він використовує для проголошення посланництва цього чудесного благовістя".

Катерина Волощак

Не забудьте передплатити "Єв. Правду" на 1955 рік

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 3. Торонто, Онт. БЕРЕЗЕНЬ 1955 MARCH Toronto, Ont. Рік XVI. Число 3.

ЗАКОН

"Буква бо вбиває, а дух животворить" — 2 Кор. 3 : 6.

Закони, з допомогою яких ми стараємось жити сьогодні, з допомогою яких ми намагаємся провадити наше життя в минулому, дуже втрачають своє значення і підпадають великій критиці.

Закон насамперед забороняє. Власне тому завжди є бажання уникнути, або, так би мовити, "обійти" закон. Візьмімо хоч би такий приклад. Приїхавши до міста якийсь добродій запаркував своє авто, вкинув належну суму грошей до контрольної каси і пішов розв'язувати справи. Оплачений за паркування час збіг ає, він, глянувши на годинник, підходить до авта, тримаючи гроші в руці, щоб вкинути їх в касу, якщо надійде поліцай. Оскільки він чекає на дружину, то йому доводиться весь час оглядатися, чи часом не йде поліцай. Словом, в такий спосіб наш добродій намагається "обійти" закон. Або такий приклад. Закон дозволяє їхати автом 50 миль на годину. Шофер, не маючи часу, натискає на газ і авто набирає швидкости 65—70 миль на годину. В такий спосіб шофер порушує закон. Дружина шофера пригадує йому, що закон так не дозволяє їхати, і він змешує швидкість. Але, як навмисне, два авта, які були далеко позаду, випереджають шофера, що поспішає. Тоді шофер, прискорюючи шандкість, злісно каже дружині: "Бачиш, з вами жінками нічого не вдіеш, тут не слід зважати на закон, а треба так робити, як інші роблять." Раптом поліційне авто і наш шофер знову зменшив швидкість.

Досить і цих двох прикладів, щоб переконатися в тому, що люди в той чи інший спосіб завжди намагаються уникнути, або "обійти" закон. Це можна спостерігати в приватному, в суспільному, навіть у державному житті.

Проте людський закон це не закон Божий, який являє собою ласку, виявлену в кожній ділянці нашого життя, і найяскравіше в Його Сині і нашому Господі Ісусі Христі. На превеликий жаль, люди, думаючи про закон Божий, забувають про ласку Божу. Часто люди намагаються зрозуміти ласку Божу через закон, не знаючи, що закон Божий пізнається Його ласкою й тільки Його ласкою, що закон Божий відкривається в ласці Божій, в Божій любові, в Божому прощені, в добрій новині для спасіння людства: в євангелії.

Людство, втративши біблійне поняття закону Божого, сьогодні впадає у дві крайности: в диктаторство (тиранію), або в хаос (безладдя). Оскільки диктаторство і хаос не походять від Бога, а від сили, що протидіє любові, ласці, волі в порядкові Божому, то людство, замість служити Богові і виконувати волю Його в його щоденному житті, служить тому, що іншить його життя і призначення. Це значить, що люди втратили правдиву ціль і праведну орієнтацію в їх житті. Саме через це люди підлягають законові: не законові ласки, виявленої в Христі Ісусі, в силі Духа святого, а законові, даному Богом для переступів. Ап. Павло ясно говорить: "Що ж тоді закон? Він був для переступів. Його додано, доки не прийде насіння (тобто Христос!), якому обіцяно . . ." — Гал. 3:19. І далі: "Тому то закон був нам учителем аж до приходу Христа, щоб нам оправдатися вірою. Як та віра прийшла, то ми вже не під учителем" — Гал. 3:24-25.

Люди, що не знають ласки Божої в Христі Ісусі, безперечно підпадають під закон, який осуджує їх і є їх учителем аж доки вони не покаються й не приймуть оправдання вірою в Господа Ісуса Христа. Тоді, як каже ап. Павло, вони вже не під учителем, "бо праведний вірою жив буде" — Гал. 3 : 11. А дальше він продовжує такими словами: "Христос викупив нас від клятьби закону, ставшись за нас клятьбою... щоб на поган благословення Авраамове прийшло в Христі Ісусі, щоб обітування Духа приймали ми через віру"—Гал. 3:13-14.

Отже тільки людина, що пізнала повноту ласки Божої в Христі Ісусі, так, як пізнав її ап. Павло, може сказати: "Бо законом я вмер для закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом; живу ж уже не я, а Христос живе в мені; а що живу в тілі тепер, то живу вірою в Сина Божого, що мене полюбив і видав себе за мене" — Гал. 2 : 19-20.

У згаданих стихах ап. Павло свідчить тільки про себе самого. В інших стихах він говорить про всіх віруючих християн і, насамперед, віруючих з євреїв, тобто про тих, для яких був даний закон для їх переступів: "Ми по природі євреї, а не грішники з поган; та знаючи, що людина не може бути оправдана ділами закону, а тільки вірою в Христа Ісуса, і ми увірували в Христа Ісуса, щоб оправдатися вірою в Христа, а не ділами закону; бо жодна людина ділами закону не буде оправдана" — Гал. 2 : 15-16.

І не тільки в листі до Галат, а теж у всіх інших своїх листах ап. Павло, єврей з євреїв, ясно вказує на конечність віри в Христа Ісуса й конечність пізнання повноти ласки й любови Божої (Єфес. 1 : 3-14; 2 : 5-9; Рим. 5 : 1-11; 3 : 20, 24; 4 : 9-15; Филип'ян 3 : 4-10; Кол. 2 : 8-23; 2 Кор. 5 : 16-21; Єфес. 3 : 14-19, і т. д.). Тим то у листі до братів у Римі ап. Павло говорить про праведність Божу, підкреслюючи ясно й недвозначно що "праведний вірою жив буде"

Віруючу людину провадить Дух Святий. Ап. Павло каже. "Коли ж Дух вас провадить, то ані ви не під законом" — Гал 5 : 18. Перечисливши вчинки тіла, для яких був даний закон, ап. Павло говорить про плід Духа: "А плід Духа: любов, радість, спокій, довготерпіння, доброта, милосердя, віра, лагідність, здержливість. На таких закону нема" — Гал. 5 : 22-23.

Так самр ап. Павло пише браттям у Римі: "Так, мої браття, і ви вмерли для закону через тіло Христове, щоб належать вам Іншому, Воскреслому з мертвих, щоб приносити плід Богові. Як були бо ми в тілі, то пристрасті гріховні, що походять від закону, діяли в наших членах, щоб приносити плід смерті. Тепер же ми звільнились від закону, умерши для того чим були зв'язані, щоб служити нам в обновленні духа, а не у ветхості писання" — Рим. 7 : 4-6.

Віруюча людина виконує волю Божу в її щоденному житті; вона служить Богову законові ласки, витисненому не на камінних таблицях, а на тілесних таблицях серця. Її життя, її праця, її досягнення, її майно, її здібність є від Бога й в Бога, бо "Він дав нам силу бути слугами "Нового Завіту", не букви, а Духа; "Буква бо вбиває, а дух животворить" — 2 Кор. 3 : 2-6.

Володимир Кучер

Т. Шевченко

Чи ми ще зійдемося знову?

Чи ми ще зійдемося знову?
Чи вже навіки розійшлись?
І слово правди і любови
В степи і дебри рознесли?

Нехай і так!.. Не наша мати,
А довелося поважати.
То воля Господа. Годіть!

Сміртіеся, молітесь Богу
І згадуйте один другого.

Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть!

12 березня ц. р. в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто відбувся **"Шевченківський вечер".**

Докладні матеріяли про вечер подамо у квітневому числі "Єв. Правди".

Редакція "Єв. Правди"

ВІН ПОВСЯКЧАСНО БУВ ТАМ...

Куди вони йшли, він був там. Ось він на глиняній долівці, в бідній хатині "Нового Світу". Ось він зігнувся в човні, який посувається тихо понад узбережжям страхітливого на небезпеку для життя. Ось він пробивається верхи між дикими корчами, вузькою стежечкою, що вела від одного поселенця до другого. Ось він на скрипучому возі, що котиться по запорошеній дорозі, яка перетинає великі і далекі простори.

Божа людина з назви, а часто судця — учитель і лікар, в разі потреби. Він не йшов шукати золота, слави, а тільки служити. І він будував життя в тяжких умовах, на чужині, для майбутніх поколінь.

Народжується дитина, він, без запрошення, з'являється, благословляє і радіє. Наближається смерть і він в домі потішає, зміцнює віру. Там, де втрачали надію, він підбадьорює й запевняє в краще майбутнє.

Він відчував страх, самітність і біль, так само як всі інші. Його організм зазнавав мук від холоду. Його м'язи були знесилені і хворі. Його шлунок відчував голод, бо був порожній. Проте він ішов між них поважно, спокійно, з благородною усмішкою, бо то була частина його роботи. Виконуючи цю роботу, він допомагав будувати велику, багату й могутню країну — Америку.

Ніхто ніколи не довідається, скільки разів він був, в якій великій мірі та спонтіна, незнана сила і незломна віра, були підпорою для тих людей, що їх ділами так рясніють томи історичних книжок. Ніколи й ніхто не зможе встановити ту моральну силу, що він вложив у фундамент способу життя "Нового Світу".

Він повсякчасно був там, тут і є нині з нами. Не в бідній хатині, не в човні понад небезпечним узбережжям і не в скрипучому возі, а у великому провідному і керівному дусі нашого життя.

Ви знайдете його скріз, в домі молитви і що дня в своєму приміщенні. Нехай кожний подумає над цим і зайде до дому молитви раз на тиждень, і переконається, як це допомагає в житті людині.

Такі статті часто містять американські поважні журнали. Як тяжко було будувати життя першим поселенцям в "Новому Світі" — Америці. Такий в основному зміст цих статтей.

З нагоди п'ятдесятиріччя українського евангельського руху в Америці і Канаді, варто пригадати як перші емігранти-українці будували своє життя в "Новому Світі" в надзвичайно тяжких обставинах.

Божих людей, які підтримували б молодих будівників духово, а часом і матеріяльно, було дуже мало. Правда, було чимало власних чорноризників фарисеїв, з яких одні прислужувалися папі римському, а другі московському православ'ю, а треті — власній кишені. Доми Божі перетворювали на торжища, а віруючі, з нудьги, за керівництвом отців, розбивали один одному голови хрестами і свічниками. О, який жах!

Українська еміграція складалася переважно з мало-письменних переселенців. Не маючи духового проводу, всі вони знаходили собі потіху в корчмах, де одні залівали горе, а інші розважались. Проте Провидіння Боже не залишило емігрантів українців без світла правди Христової. Воно просвітило їх словом Божим і вони почали духово відроджуватися, будувати справжнє християнське життя.

П'ятдесят років минає, як в Америку й Канаду до українців завітали Божі люди. Вони гостро запротестували проти обдурювання, обману і релігійних забобонів, закликаючи віруючих звернутися до Св. Письма. Історія українського евангельського руху в Америці й Канаді запише небагато прізвищ перших його піонерів. Велика кількість Божих людей не буде відзначена в цій історії. Проте треба підкреслити, "що вони там були" і сіяли зерно правди Христової, зміцнюючи евангельську віру. А було їх чимало.

Досить згадати, як сорок пять років тому в Неварку, Н. Дж., в США, довелося організувати евангельську громаду. Терністий був шлях цієї організації. Труднощі з допомогою Божих людей, які щиро несли слово Божої правди, були усунуті і українські евангеліки в Неварку і до сьогоднішнього дня тішаться плодами правди Христової. Правда перших організаторів в громаді є тільки кілька братів, але ті, що роз'їхалися, на місці нового побуту продовжували бути Божими людьми і несли а українські маси евангеліє – добру новину.

Сміливо можна стверднти, що праця перших українських евангеликів не загинула. Деякі то більше лунають голоси, що в різних країнах українські Божі люди, з Св. Письмом в руках, "розколюють скелю" темноти, забобонів і маріяверства. Євангельський рух серед українського народу зростає. Не тільки в Америці й Канаді, а й на рідних землях український нарід прагне пізнати правдивого Бога на основі Євангелії. Це найкраща запорука до визволення нашого народу з неволі духової і фізичної, бо, як сказав наш Спаситель Христос:

— Без мене не можете зробити нічого.

Переклав з англійської журналу "Лайф" і з власними коментарями подав **Т. Рудий.**

Леся Українка

На роковини

Не він один її любив,
Немов красу-дівчину,
Поети славили в піснях
Віддавна Україну.

Від неї переймали сміх,
І жарти, і таночки,
Її байки, немов квітки,
Сплітали у віночки.

Той в ній давнину похокав,
Той мрію молоденьку, —
Він перший полюбив її,
Як сни кохає неньку.

Хоч би була вона стара,
Сумна, змарніла, бідна,
Для сина вірного вона
Єдина, люба, рідна.

Хоч би була вона сліпа,
Каліка, недоріка, —
Мов рана ятрилася в ньому
Любов його велика.

Вкраїна бачила не раз,
Як тії закоханці
Надвечір забували все,
Про що співали вранці.

І, взявши дар від неї, йшли
До іншої в гостину;
Вони не знали, що то є
Любити — до загину.

Він перший за свою любов
Тяжкі дістав кайдани,
Але до скону їй служив
Без зради, без омани.

Усе знесла й перемогла
Його любови сила.
Того великого вогню
І смерть не погасила.

Під знаком зростання

(Річні збори Української Пресвітерської Громади в Торонто)

7 лютого б. р. під головуванням паст. М. Фесенка відбулися річні збори Української Пресвітерської Громади в Торонто, при секретарюві проф. І. Флорінському, якого збори обрали одноголосно.

Від ради управителів скарбник бр. А. Максимилюк склав фінансовий звіт. Рахунок зисків і витрат за 1954 р. виносить $4,057.58, а обороти доріжнюють $8,729.25. Беручи до уваги, що евангельські церкви не дозволяють своїх громадах бінго, танців та інших, не властивих для церковної організації, способів здобування фінансів, згадані суми вказують на особисте зацікавлення членів громади працею церкви та на добру господарку.

Звітальні збори підвищили свою частину платні пасторові і ухвалили в 1955 р. сплатити 1,000 долярів церковного боргу. Ухвалено також зібрати $240 на місійну працю в Індії, Африці та інших країнах.

Членам ради управителів загальні збори висловили подяку і вибрали нову раду в складі: інж. П. Черняк, інж. М. Федорів, бр. В. Грисюк, бр. І. Бовкун. Згідно з попередньою постановою члени церковної сесії автоматично входять до складу ради управителів. Отже членами сесії є: паст. М. Фесенко і брати: Т. Кам'янецький, І. Середа, А. Максимлюк.

Загальна кількість громади — 103 дорослих особи. При громаді видається щомісячник "Єв. Правда", який редагує окремий комітет, працюють недільна й рідна школа для дітей.

Загальні збори з задоволенням відзначили зростання громади, поліпшення фінансового стану і побільшення видавничої діяльности.

Культурно-Освітній Відділ Громади

"ДОСТОЯНО БЛАГОВІСТЯ ХРИСТОВОГО ЖИВІТЬ, ЩОБ Я ПОЧУВ ПРО ВАС, ЩО ОДНОДУШНО БОРЕТЕСЬ ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ" — ДО ФИЛ., 1:27.

В Монтевідео (Уругвай) організована Українська Євангельська Пресвітерська Громада. Щиро вітаємо братів і сестер, що стали на шлях українського евангелізму і бажаємо вам Божого благословення на ниві Христовій. Для ширшого ознайомлення з роботою громади подаємо, з незалежним від редакції запізненням, різдвяне послання, передане по радіо (ЧХ-44 Соліс, Монтевідео): "На Свят-Вечір", і заклик "До української еміграції Уругваю".

Ред. "Єв. Правди"

У СВЯТ-ВЕЧІР

(Різдвяне послання, передане по радіо)

Українська Євангельська Громада в Монтевідео (Уругвай) вітає український народ на рідних землях і всю українську еміграцію, в усьому світі розсіяну, з святами Різдва Христового та з Новим 1955 Божим роком.

Сьогодні Свят-Вечір. Українці у вільному світі засядуть за святочні столи, щоб за українським звичаєм спожити кутю і урочисто зустріти народження Господа нашого Ісуса Христа.

Цієї святої ночі, пригноблений, зневірений і вижнажений тяжкою і духово принижчений і матеріяльно пограбований український народ на рідних землях, благає народженого Христа, щоб Він визволив його з неволі московсько-безбожницького червоного дракона.

У цей Свят-Вечір я закликаю усіх тих, у кого б'ється українське серце, хто не забув біленьких хат, вишневих садків, Дніпра Славути, Зелених Карпат і бурхливого Дністра, разом з євангельською громадою помолитися за Рідний Край і за наш многостраждальний народ.

"Господи, Боже наш! Боже ласки та милосердя! Ми віримо правді твоїй і визнаємо, що все ти посилаєш нам по заслугах наших, бо караєш грішних і милуєш праведних.

Вислухай же теплу молитву нашу, яку приносимо тобі з сльозами на очах. Винні ми перед тобою, бо й справді часто забуваємо про тебе, Бога нашого. То не судн нас, Боже, за безмірні провини наші, бо ти милосердний і ласці твоїй не має кінця. Змилуйся над нами, Всемилостивий, прости нам всі гріхи наші і верни нам вільну батьківщину — Україну.

Там, в далекій пригнобленій Україні, тужать беззахисні наші батьки, матері, брати та сестри, сини та дочки. Загрій їх ласкою своєю, і оборони від напасти ворожої та помсти кривавої.

Край наш рідний зруйнований, а народ гине в Сибірських просторах на невільничій праці. Боже! Зглянься над безмежним горем народу нашого, не дай йому загинути в тяжкій неволі і не допусти землі рідної до загибелі. Звільни від лютого ворога наш любий край, пошли змученому українському народові давно бажанний спокій".

Дорогі во Христі брати і сестри!

В цей знаменний в історії людства святий вечір, після благальної молитви до Всевишнього, український народ лине думками на Захід, до української еміграції. Український народ вимагає від української еміграції якнайширше популяризувати серед народів вільного світу визвольну боротьбу українського народу за свою і інших народів волю.

Батьківщина вимагає від своєї еміграції ліквідувати ворожнечу між церквами, політичними партіями та різними товариствами і організаціями. Україна наказує нам єдиним фронтом домагатися перед урядами країн нашого поселення допомоги українському народові в його визвольній боротьбі.

Дорогі брати і сестри! Перед тим, як засісти за святочний стіл, відкрийте свої серця і душі перед Господом і запитайте самі себе. Що зробили ви для рідного краю? Чи зреклися ви поганських вчинків і чи унаслідували ви науку Ісуса Христа? Чи маєте ви любов до ближнього і чи виявляєте ви християнську і національну жертовність? Ви будете глибоко розчаровані, бо життя ваше далеке від життя християнського і наскрізь пройняте великою заборгованістю перед Богом. Отже, припишіть ваше безщінне існування на землі, розкайтеся перед Богом у своїх християнських і національних гріхах, відкрийте свої серця і прийміть в серця ваші свого Спасителя Ісуса Христа. Тоді ви перебудуєте своє життя, пізнаєте правду Божу, здобудете мудрість, снагу і енергію, щоб жити справжнім християнським життям, бо як сказано у святому Письмі: "І пізнаєте правду, а правда вас визволить" — Єв. Ів. 8 : 32.

Дорогі брати і сестри! У сьогоднішній Свят-Вечір разом з євангельською громадою звертаємося з благальною молитвою до Творця нашого полегшити наше життя на чужині:

"Всевишній Боже! Приходимо до тебе з хваліннім на устах нашних, за те, що оберігав нас, піклувався про нас. Щиро дякуємо за всі твої благодаті цього життя, а найбільше за твою неоцінену любов у відкупленні світу через Господа нашого Ісуса Христа, за одержані ласки і за надію на вічне життя.

Молимо тебе, Отче небесний! Поглянь і зглянься над болями наших сердець, благослови нас в Уругваю розселених, з ласки твоєї вислухай благання наші. Дай нам ширше каяття, прости всі гріхи наші і обдаруй нас благодаттю Святого Духа, щоб ми жили згідно з вимогами Святого Письма твого, і щоб серця наші були осяяні світлом твоїм, твою благодатю, премудрістю і любов'ю.

Милосердний Боже! Благослови ввесь народ український по всьому світі розсіяний і допоможи нам, щоб серед нас завжди процвітало твое Слово, панували мир і згода, любов до ближнього і братерство.

Наверни нас, Боже, до науки Ісуса Христа, правдивого національного відродження, християнської культури і освіти та технічно - господарського прогресу. Всемогучий Боже! Пошли волю нашій пригніченій Україні, визволи народ наш з московсько - комуністичної неволі, не допусти нас до загибелі на чужині, і допоможи нам вернутися в Рідний Край.

Благослови Боже Уругвайську Республіку, до якої ти нас привів. Даруй її проводові мудрість і розум щоб він всесторонньо служив справедливості, використовуючи надану йому владу на славу твою і на добро народові, караючи все лихе для зміцнення правдивої віри і християнських чеснот.

Освяти, Боже, нашу громаду своєю присутністю. Просвіти її світлом святої євангелії. Приведи блукаючі душі до пізнання тебе, а тих, що йдуть твоєю дорогою життя, веди нехитно аж докінця, бо твоя влада і твое есть царство і сила і славаОтця і Сина і Святого Духа. Амінь".

В. Дзюба

Заклик

(До української еміграції Уругваю)

З ласки Божої і з допомогою Української Пресвітерської Церкви в Канзді, Української Реформованої Церкви в Північній Америці, та в порозумінні з Об'єднанням Євангельських Церков в Уругваю, Монтевідео, організована Українська Євангельська Громада, яка покликала до життя Українську Пресвітерську Церкву, про що Управа Громади доводить до загального відома.

Українська Пресвітерська Церква, прагнучи звільнити свій народ від темряви, релігійних забобонів, і розбрату, змагається за його духове пробудження і відродження; за яке боролися найкращі сини України: Шевченко, Куліш, Сковорода, Котляревський та інші.

За єдине джерело своєї науки Українська Пресвітерська Церква визнає тільки слово Боже — Біблію, кладучи в основу своєї роботи серед членів громади єдність, любов, братерство і толерантність.

Любов до ближнього і допомога ближньому — такі основні засади українського евангелізму — засади християнського життя культурної передової державної нації. Отже, Українська Євангельська Громада в Монтевідео закликає всю українську еміграцію Уругваю співпрацювати з нами, вступати до складу нашої громади, відвідувати наші богослужіння, ширити Святе Письмо і євангельську літературу.

Управа Української Євангельської Громади в Монтевідео.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
806 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

НАШ НАЦІОНАЛЬНИЙ ІДЕАЛ

Шевченко, роздумуючи про майбутній лад на Україні, бере за взірець не самодержавну Московщину і не первісний, ще не оформований остаточно устрій старої Київської держави, або пережитий становий лад часів Хмельницького-Мазепи, — а новочасну заокеанську республіку в Америці, що в другій половині XVIII ст. визволилася під проводом Вашінгтона:

Коли
Ми діждемося Вашінгтона
З новим і праведним Законом?
А діждемося таки колись!

Шевченко з його геніяльною интуіцією, не тільки правильно зрозумів нашу історію, наші народоправні, демократичні традиції, але й відчув ясно загальний характер нашого народу, його вдачу і ті завдання, що стоять перед нашим суспільством в сучасну добу. Тому поруч з закликом до революційної боротьби за волю України ("...обух громадою сталити") і поруч з вірою в те, що Україна таки діждеться колись "свого Вашінгтона", він рівночасно проповідує для нашого народу також вищі моральні почуття — любов до правди, добра й освіти. Це ж він писав на адресу панукочої кляси: "Схаменіться, будьте люди!" Цей ідеал людяности, гуманности, що від давніх часів живе в нашому народі і ніколи не вмирав.

Про українців-полян, що жили над Дніпром, літописець в XI ст. писав, що вони мають "нрав кроток і тих". Християнство поглибило людяні нахили та звичаї в українському народі.

Відомо, що коли в українських містах було заведене т. зв. Магдебурзьке право, то згідно з українським звичаєм усі жорстокі приписи цього права були в нашій судовій практиці скасовані, бо українська народня совість не хотіла миритися з чужим нелюдяним правом і законом.

Уся українська література пройнята ідеями гуманности, любови до "найменшого брата". Також наш філософ Сковорода, цей український Сократ, що ціле своє життя провів серед народу, завжди проповідував вищі моральні почування. Численні приповідки та псалми Сковороди, що перейшли й збереглися в народі, свідчать про те, що ідеї людяности та народолюбства, які він проповідував, знаходили дуже вдячний ґрунт в психіці та світогляді нашого народу.

Наш нарід відрізняється від народу польського і московського. З "Політичних пісень укр народу XVIII—XIX ст.", що їх свого часу опублікував М. Драгоманів за кордоном (Женева 1881 р.), видно, що народні маси на Україні й після великої руїни, жили іншими думками і поглядами на громадські справи, ніж народні маси в Московщині або Польщі. "З усіх пісень, котрі ми переглянули, — пише Драгоманів, — видно, що український народ і в XVIII ст. дуже ясно розумів свою осібність од Москви — і як осібної породи, і як осібної громади. Думка про осібність і від Польщі, і від Москви не щезла в українському мужицтві й досі, не зважаючи на те, що вона не підпиралась осібними державними порядками і не розвивалась письменством на власній народній мові. Українські мужики близько підійшли до найвільніших думок нових европейських освічених людей. В усіх піснях нема й сліду прихильності до царського уряду, а видно досить подрібний показ усього лиха, яке виходило од нього для тодішньої України. Не тільки московські селяни-хлібороби, але й міські робітники досі стоять дальше од думок нової европейської освіти, ніж селяни-хлібороби українські. Це виходить з великої лошани московських мужиків до царя, як до чогось святого, а також із звички думати про церковні обряди .. Україна здавна, — а найбільше з XVI ст. до половини XVIII ст. була відчинена для вільного входу заграничної освіти і мала свої, вільні громадські школи, — тоді як Московщина залишалася до XVIII ст. зовсім без шкіл, а потім мала тільки такі, які заводило і терпіло царське начальство".

Все це мусіло, на думку Драгоманова, спричинитись до того, що в "українському мужицтві стало більше вільних думок і звичаїв, ніж в польського селянства, а ще більше, ніж в московського мужика. Народ український довго жив спільним життям з широким европейським світом і йшов з Европою до самого XVIII ст., поскільки це йому дозволяла його нещасна доля, що послала на нього татарські руйнування Тільки міцний царський кордон, а потім відчуження від українського народу панських станів власне з XVIII ст. — поклало межу між українцями і европейським світом. А все таки й досі багато вільних і світлих европейських думок і змагань здибуємо серед українського мужицтва".

Дійсно український нарід наслідком особливих обставин своєї історії довший час жив спільним життям з західньо-европейським світом і тому мав свої відмінні погляди на громадські справи, в порівнанні з народом московським і навіть польським.

В українських ідеологічних течіях, що існували перед або під час революції 1917 р., всюди бачимо одне: у нас приймалися, росли й розвивалися лише ті течії, що відповідали духові та вдачі нашого народу. В значній мірі цим пояснюється **протибольшевицький характер** українського руху від самого початку революції 1917 р. Большевики, як продукт чисто російських відносин, на Україні не мав і не має ґрунту. Тому аж до приходу московських окупаційних військ у нас ніяких **українських** большевицьких організацій не було. Як колись ідеал єдности слов'янських народів, принесена до нас із Зах. Европи, знайшла у нас інший вираз, ніж у росіян, так тепер світова ідея соціялізму набрала у нас форми соціялізму **демократичного**, західньо-европейського, а не диктаторського, московського.

Українські соціялісти були і є того погляду, що державне рабство, яке завели московські большевики, не має нічого спільного з соціялізмом. Без політичної свободи соціялізм неможливий. Соціялізм може перемогти тільки як рух свобідно виявленої волі більшости народу і для добра всього народу. Такого погляду були і є прихильники соціялізму в цілому світі.

Тому безпідставно большевицька пропаганда на Україні намагається представити Шевченка як предвісника большевицького руху на Україні. Якраз навпаки. В поезії Шевченка знаходимо майже всі основні елементи тої **ідеї демократичної української держави**, що після вибуху революції 1917 р. була проголошена в Універсалах Української Центральної Ради і Всеукраїнського Трудового Конґресу. Це була ідея самостійної української держави, що народилася вже за часів Хмельниччини і тільки тепер остаточно скристалізувалася в огні і бурі великої української революції.

Наша революція дала нам формулу національного ідеалу, що є синтезою нашого минулого з сучасним. В старе поняття держави влито новий соціяльний зміст відповідно до вимог і потреб модерної нації і держави, що основані на широкій, всенародній базі. В цьому є запорука, що цей наш ідеал вільної самостійної України, за який поклали свої голови тисячі й мільйони наших предків і сучасників, є реальний і невмирущий.

Богдан Хмельницький, Дорошенко, Мазепа, Орлик, Шевченко — це наша жива традиція, з неї мусимо виходити при будуванні нашого сучасного, так і нашого майбутнього.

Наш національний ідеал — вільна, незалежна Україна, з орієнтацією на культурно-демократичний Захід, а не на деспотичний схід. Тільки зах.-европейська культура, з її засобами свободи людини, ініціятиви й самодіяльности суспільства, може забезпечити нашому народові всебічний розвиток і належний опір згубному для нас впливу московських деспотичних традицій. Борючись за цей ідеал, ми боремося за перемогу ідеалів цілого культурного людства і тим самим здобуваємо собі право бути рівними серед інших вільних народів світу.

(І. Мазепа: "Підстави нашого відродження", ч.ІІ)

Чи ви вже передплатили "Єв. Правду"?

А ЧИ Й СПРАВДІ ВОНО ТАК?

(Не "Український Голос", а "голос православної нетолерантности" знову згадав українських евангеликів)

"Український Голос" в ч. 5 від 2 лютого 1955 р. містив статтю за підписом В. К. "Перегляд минулого", в якій автор, згадуючи українських евангеликів, пише:

"Згадати, що в початках і протестанти окремо робили заходи, щоб притягнути українців до себе. Крім тих, що до них прийшли, вони окремо виховували "проповідників" з українців, платили їм і посилали проповідувати. Старалися притягати родини навіть дарунками. Всіх таких "проповідників" мали в Канаді коло 60, одначе загал за протестантами не пішов, крім хіба деяких поодиноких родин. І нині протестантів українців і не згадується".

Звичайно, якби редактор "Укр. Голосу" читав, і до того уважно, вміщувані до газети матеріяли, то напевно він виразився би таке примітивне, безграмотне і далеке від правди твердження. На жаль, редактор "Укр. Голосу" такої практики не додержується. А шкода....

Кожна чесна людина, прочитавши: "І нині протестантів українців і не згадується" про себе подумає: "Припустімо, що автор статті "Перегляд минулого" людина безграмотна, темна в історичних питаннях, а може й тяжко хворіє на попсюну хворобу - "православної нетолерантности", але ж редактор повинен хоч би що небудь знати про українців протестантів!"

Повинен знати не тільки редактор, а також і автор хоч би про те, про що пише. Отож, дозвольте кілька слів вправ.

Український евангелізм розпочався ще на рідних землях. Проф. Грушевський у своїх працях згадує про десятки громад на Волині, в Галичині ще в XVII ст. В основі українського евангелізму ми маємо Святе Письмо. Яскравими виразниками евангелізму в Україні були Сковорода і Шевченко.

Українські інтелігенти і інші особи, надхнені евангельськими ідеалами, приїхавши до Канади, ширили ці взнесені думки духової свободи серед свого народу. Природньо вони співпрацювали і єдналися з однодумними їм братами інших народів і англійським. Евангельський рух має в собі колишніх священників, пастирів, що прийняли слово Боже через проповідь англійських пасторів, а також і тих, що пізнали правду через Євангелію або приїхали до Канади як протестанти. В братерській любові вони допомагали один одному і не раз рятували з біди тих, що були в нужді. Висміювати такий стан може людина, позбавлена елементарної моралі. Не менш нечесний і закид, що все це робилося "за плату".

Наклепи в згаданій статті "Укр. Голосу" ним більш дивні, що сама православна церква багато в чому повинна дякувати українським протестантам та їх пасторам за їх допомогу на початку свого життя на чужині. Неважне ця церква забула про ту велику фінансову допомогу, що її дістав для неї від американських пресвітеріян український пастор в Нью Йорку? За це його тоді вшанували почесним обідом, а тепер назвивають разом з іншими "проповідником" в лапках. Якщо "нині протестантів українців не згадується", то чому митрополит Іларіон перекладає разом з українськими баптистами, пресвітеріянами та пасторами з'єднаних церков Біблію на українську мову для протестантського Британського (англійського) Біблійного Товариства? Чому тоді митрополит Полікарп в Європі приємно дякував англійським і іншим протестантам за щиру і щедру допомогу? Чому тоді православна церква з вдячністю приймала від паст. В. Кузіва свічки тощо, що їм толерантно передавали українські протестанти в Європі? Нарешті, православний еп. Мстислав публічно назвивав президента Айзенгавера "взірцевим християнином". А чи знаєте ви, "церковні науковці з "Укр. Голосу", що президент Айзенгавер належить до пресвітерської церкви?

Чи й справді про українських евангеликів "і не згадується"? Будь ласка, останній домінічальний перепис в Канаді "згадав", що понад 60,000 українців зголосилися як протестанти. Під час попереднього перепису, десять років тому, українців протестантів було близько 30,000. А чи відомо редакторові "Укр. Голосу", що толерантне українське суспільство, визнаючи місце і значення українського протестантизму серед нашого народу, впровадило їх представника до президії КУК?

Віротерпимість не являє собою ознаки всіх православних. Проте редактор "Укр. Голосу" повинен уважати за свій обов'язок перечитувати інтуговані до друку матеріяли, а не заховувати в статтях під ініціялами нечесні наклепи на поважні церковні організації.

В. Климків

"Їди і не грішни більше"

В одному з китайських оповідань автор висвітлив способи, що їх навчають різні релігії про дороги спасіння.

Подорожній впав у глибоку, темну яму. Лежав він на дні в болоті і тяжко стогнав.

Якийсь прохожий, почувши стогін, підійшов до ями, але не допоміг подорожньому в його нещасті. Він глянув у яму і спокійно пішов далі. Це магометанство.

Конфуцій, проходячи мимо, також підійшов до ями і сказав: "Друже! Я співчуваю тобі. Чому ти був такий неуважний, що аж в яму потрапив? Я раджу тобі: коли ти видістанешся з цієї ями, то остерігайся, щоб знов не впав до іншої". "Я не можу вилізти навіть з цієї ями", — відповів нещасний. Це конфуціянство.

Буддійський священик проходив пізніше і, побачивши подорожнього в ямі, каже йому: "Шкода мені тебе, бідолахо, до болю. Якби ти зміг видертися принаймні до половини стіни ями, щоб я міг тебе схопити, то я поміг би тобі". А подорожній в ямі не міг навіть зрушитись з місця. Це буддизм.

Нарешті прийшов Спаситель. Почувши крики про допомогу, він спустився на дно ями, узяв подорожнього, виніс його на гору і сказав: "Ідн і не грішн більше". Це християнство.

С. Гордон

Сповідь без дихання

В короткій замітці, надрукованій в "Оссерваторе Романо" — офіційній газеті Ватикану, читаємо: "Гігієнічний акустичний апарат для сповідання має великий успіх. Це патентована маленька шухлядка, названа "фіатравке". Вона має чотирокутний вигляд і її можна застосувати для кожного отвору в конфесійній будці. Особи, які сповідаються, часто мають погане дихання або навіть хворі і дихають на священників-сповідників. Герметична мембрана цього винаходу обережає священників-сповідників від заразних бактерій".

Міністерство здоров'я в Італії устаткувало 120 фіатравок-сів в шпитальних каплицях для сповідників. Римський Канадійський Коледж замовив 30. Замовлення надходять в великій кількости в Німеччини і Швайцарії. Один священик з гір Абруцці сказав: "Винахід цей посланий Богом, особливо, коли парафіяни (подібно до моїх) люблять цибулю і часник".

("Таймс", 6-12-1954)

ПІСТ

Вони ж бо питають у мене щодня про путі мої, наче б вони були такі люди, що живуть праведно, і не відкидають законів Бога свого; вони допитують у мене про справедливість судів моїх; хотіли б наблизитися до Бога "Чому воно так, що ми постимо, а ти не бачиш цього? Впокоряємо душі наші, а ти не знаєш?" — Ось бо, в день вашого посту ви виконуєте волю вашу і вимагаєте тяжкої праці від інших. Ви постите хіба для сварки й розбрату, щоб немилосердною рукою бити інших; ви не постяте того дня так, щоб голос ваш було чути на небі. Чи це такий піст, який Я собі вибрав, — день, коли людина вдноморює душу свою, хилить, наче тростина, голову свою і попіл та руб'я підстилає під себе. Чи це назвеш ти постом і днем, угодити Господеві?

"Ось — піст, який Я люблю: зніми кайдани несправедливости; розв'яжи пов'язи ярма, опусти придушених на волю, і розірви всяку кормигу; поділись із голодними хлібом і заведи в хату бурлаків бездомних, як побачиш обідрання, прикрий наготу його, і від однокровного твого не ховайся" - Іс. 58:2, 7.

П'ять порад християнинові

ОСЬ ПЯТЬ ПОРАД! Коли їх будеш додержуватися, будуть допоміжними тобі щодня.

Дотримувані, вони триматимуть тебе від звернення на лиху дорогу.

Хоч сатана спокушуватиме тебе, та зайдуть проби, ти безперечно переможеш і у Христі залишишся.

1. **"Дивися на Ісуса"**, — Він ніколи не опустить тебе; іди за Його стопами, наслідуючи Його усе. Марні принади світу цього зникнуть спереду зору твого, як дивитимешся на Ісуса, твого Спаса-асесвітну.

2. **"Читай щодня Біблію"**, коли хочеш бути дужим, щоб свідчити про Ісуса та бути приkладом для інших; "Творець", "святе Письмо" та "Чинитель" залишаються, а ті, що занедбують слово Боже, певно пропадають.

3. **"Молися безперервно"**. Це приведе тебе до Того, хто очищує тебе і шукає блаженства твого; нема нічого найбільшого, чого б наш Бог не зробив, і немає нічого найслабшого, чого б Він не врятував.

4. **"Свідчи про Спаса іншим"**. Будь завзятим ради твого Творця; допомагай всім відшукати їх спасаючого Господа; бо що ж можеш ти подати кращого всім над Ісуса Спаса, приятеля тим, що потребують?

5. **"Роби все щось для Ісуса!"** Він спас тебе від вічного болю; отож будь готовий завжди виконувати Його волю; шукай щодня нагоди боротися за людську долю, це дасть тобі багато радощів і вічний спокій.

(За євангеліем від Марка)

Ясно й зрозуміло

В каліфорнійській російській газеті "Наше Время" (ч. 196) Г. Н. Бобров пише:

"Советський режим зництив інститут приватної власности тільки на час свого існування. Все, що залишиться після розвалу цього режиму, являє собою власність попередніх власників, які були в Росії до большевиків... На добро колишніх власників, що тепер перебувають за кордоном, народ не може претендувати, бо ж він не може себе вважати за советських грабіжників... В Росії, до комуністів, при вільній ініціятиві й вільній праці про визиск не могло бути й мови... Матеріяльне становище Росії після її визволення від большевиків може врятувати тільки негайна передача всього, що залишилося від комуністичного режиму, попередніми власникам. Усунути попередніх приватних власників, що тепер перебувають за кордоном, від відродження Росії і позбавити їх права на одержання своєї власности, ніхто і ніякого права на це не має".

До цього можна тільки додати:

— Хай живе самодержавна, неподільна, вільна, багата й православна Росія!

Увім собі тільки, щоб такі ратівники Росії, як би їм пощастило ними бути, зробили б з Україною... Один жах!

П. К-о

Коротко

★ За повідомленням західньо-німецького бюро в справі втікачів, за минулий рік із советської зони Німеччини втекло до західньої понад 200 тис. чол.

★ На кінець червня ц.р. кількість наземної армії США буде скорочена до 1,100 тис. чол.

★ На 91 році життя помер ерцгерцог Евген Габсбург, який під час першої світової війни був головнокомандувачем австрійської армії.

★ В Удіні (північна Італія) закрився віддів товариства друзів Советського Союзу.

★ Недавно канцлер Німеччини Аденауер відсвяткував своє 79-річчя.

400 ЛІТАКІВ

Протягом поточного року Японія має одержати від США 400 літаків. Певна кількість літаків будуть турбінні найновішого типу.

БАГАТИЙ РІК

Голова "Дженерал Моторс" Харлоу Кортіс заявив, що в 1955 р. автомобільна промисловість США дасть 7,600 тис. легких і вантажних машин (минулого року виготовлено 6,950 тис.). Національний прибуток, на думку Кортіса, досягне рекордової цифри — 370 мільярдів долярів.

Пам'ятні збори

(Панахида в Народному Домі)

"Народний Дім" в Торонто вшанував пам'ять своїх визначних членів спеціяльними зборами і панахидою. Такі пам'ятні збори безперечно треба вітати. Сама по собі думка варта похвали. Пам'ять людей, що працювали на добро свого народу в народних організаціях, повинна бути дорога нам. Не слід забувати людей так скоро, як вони зійшли з сцени життя. Добре, що такі люди зробили, нехай буде прикладом для наступного покоління.

Звичайно, такі пам'ятні збори найкраще організувати в формі академій з відповідною програмою. Панахиди доцільні в межах організацій суто церковних, які переконані, що молитви, які виголошує священик під час панахиди, можуть полегшити чи полегшити долю покійних, хоч наука слова Божого про цю долю говорить ясно: у вічності доля людини залежить на вірі в Ісуса Христа, доведеній послідовним життям. "Хто віруе в мене, не осудиться" — говорить Ісус Христос.

Мені здається, що масові панахиди за членів світських організацій цілком недоцільні. Багатьох покійних членів такими панахидами ми не вшановуємо, а зневажаємо. Візьмім визначних протестантів пасторів І. Бодруга і Павла Крата. Ціле своє життя вони боролися з темнотою, а разом з тим і проти панахид. Тепер "Народний Дім" вшанував їх пам'ять, відправивши по них панахиду, для чого запросив православного священика. Як що додержуватися такого методу вшанування, то, наприклад, людину, яка ціле життя боролась з п'янством, треба вшановувати великою пиятикою. Для померлих членів організації найкраща пошана була б тоді, коли б їх згадали добрим словом і не зневажали панахидами їх поглядів.

Нарешті, чи не час вже зрозуміти, що релігія — це річ особиста і для громадської експлуатації не надається.

Прихильник "Народного Дому"

М. Петренко

Організація видавничої спілки

Ініціятивна група Української Пресвітерської Громади в Торонто організувала 18 лютого ц. р. українську видавничу спілку, яка ставить своїм завданням видавати українську евангельську і світську духову літературу.

Збори спілки, які відбулися в церковному приміщенню Громади, вибрали Управу спілки в складі: голова спілки — І. Флоринський; заступник — М. Фесенко; скарбник — Ф. Москалюк; секретар — Й. Гриншка; радні — Т. Кам'янецький, П. Панченко і М. Богуцька.

Членом спілки може стати кожний, хто цікавиться виданням української духової літератури, не залежно від релігійної чи якої іншої приналежности.

Членський удів десять долярів.

Видавнича спілка вже друкує працю проф. І. Флоринського — "Сковорода — предтеча українського евангелізму".

Готуються до друку: "Великий релігійний бунтар", "Релігійний світогляд Ів. Франка", "Біблійні мотиви в творчості Лесі Українки", а також випрасовується переклад "Нового Завіту" і "Псалмів", зроблений Кулішем, Пулюєм і Левицьким.

Управа спілки вважає, що переклад Св. Письма, який зробив Куліш, являє собою надзвичайно великий народний скарб, який за всяку ціну треба зберегти і надалі. На цьому перекладі виховалися покоління українських евангелників. Його вартість і в наші дні незрівнянна. Цей переклад повинен і надалі служити криницею духового знання для українського народу. Спроби замінити переклад Куліша новими перекладами невистарчальні, бідні і своєю якістю набагато нижчі. Бракує в ньому тільки сучасної літературної української мови, над чим саме тепер видавнича спілка працює.

Хто бажає надіслати свої уділи, або мати докладніші інформації в справі видавничої праці, просимо звертатися на адресу "Євангельської Правди" —

506 Ossington Ave., Toronto, Ont.

Управа Видавничої Спілки

Пропаґанду — на вищий рівень

Можна думати, що боротьба за визволення України вступає в останню, вирішальну фазу, а тому саме тепер передова частина української еміґрації повинна розгорнути енергійну пропаганду серед населення кожної країни.

Трилітня практика показала, що вжитий нами тут спосіб пропаганди по радіо дає добрі наслідки, бо чарівна краса української пісні в душах слухачів прокладає широкий шлях для сприняття інформацій про високу українську культуру і, головне, про боротьбу українського народу за свою національну правду. Велич української культури і героїзм борців за волю України, подані на фоні чудової національної музики, викликають у радіослухачів зрозуміліший подив і змінюють думку про те, що український нарід, як творець цих високих духовних цінностей (культура і героїзм) не може і не буде жити в неволі.

Наші радіопередачі відбуваються в супроводі чудових українських пісень, у виконанні найліпших українських хорів і солістів. Зокрема ми передаємо в мові еспанській науково-популярні відомості про високу українську культуру, про її великих світських і духовних представників, про будівничих Української Держави, про славних героїв України.

Щира й сердечна подяка за цю культурну акцію, насамперед, належить державній владі Венецуели, яка дозволяє українські радіопередачі провадити в Державному Радіо столиці Венецуели.

Сердечне українське спасибі висловлюємо і всім жертводавцям, які не забувають свого обов'язку перед поневоленою батьківщиною — Україною.

У нас виступають люди різного віку і різних політичних переконань (до речі, про які ніхто не запитує) в цій праці для добра України.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Проф. Петро Макаренко,
організатор і керманич "Осередку для вивчення культури України" у Венецуелі.

Ракетні "птахи"

Не зважаючи на різноманітні заспокоювання, припущення й висловлювання про всесвітній мир, якими так рясніє міжнародне життя, Канада весь час готується до оборони. Департамент оборони уважно готується до можливого нападу літаків агресора, тренуючи армію, озброюючи авіяцію винищувачами найновішої реконструкції і т. д. Останнім часом до оборонних заходів долучена ракетна зброя, так звані "птахи", які мають апарати далекого керування. Ці "птахи" — винищувачі можуть винищити ворожі бомбардувальники без великої небезпеки для себе.

БОРОТЬБА З БЕЗРОБІТТЯМ

Безробіття в Канаді дедалі зростає. Уряд розпочинає рішучу боротьбу з безробіттям. Найбляжчим часом будуть організовані громадські роботи, на які буде асигновано 100 міл. долярів. Стоїть на порядку денному й питання про фінансову допомогу безробітним, тобто, щоб збільшити терміни на одержання допомоги і асигнувати кредити на додаткові виплати.

ЗАЛІЗНИЦІ КАНАДИ

Канадійські залізниці мають понад 58 тис. миль. В залізничному транспорті, який за минулий рік перевіз близько 70 мільярдів миль-тонн, працює понад 214 тис. чол.

ТРАНСПОРТНИЙ ЛІТАК ХС-132

Міністер воєнної авіяції (США) Тельбот в розмові з представниками преси заявив, що на заводах Доглес будують великанний транспортний літак ХС-232 на 80 тонн корисного вантажу.

Трохи гумору

ПАНАМ СКРІЗЬ ДОБРЕ

Іде бідний пішки, а багач їде в авто та й питає його:

А звідки ти, чоловіче?

А він і каже:

З тамтого світу.

А що ж там наші батьки роблять?

— А що ж, вельможний пане. Панам скрізь добре: в котлах сидять, люльки палять, а бідні дрова рубають та під них підкладають.

Листи читачів

"Очікую появи наступної праці"...

"Збірку проповідей" одержав. Ще не встиг прочитати всіх проповідей, однак приємно мені стверднти, що "Збірка" написана доброю, літературною мовою і своїм змістом безперечно зацікавить широкий загал.

Складаю всій редакції "Евангельської Правди" якнайкращу ґратуляцію і очікую з нетерпінням появи наступної праці "Сковорода — предтеча українського евангелізму".

З братерською пошаною та привітом

К. Костів.

До загального відома

Доводимо до загального відома, що вийшов в друку **"ЗБІРНИК ПРОПОВІДЕЙ", 1954, Торонто, Онт., стор. 138.** "Збірник" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Певність безсмерти", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обґрунтовані науковими даними.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Евангельської Правди":

506 Ossington Ave., Toronto 4, Ont., Canada

Ціна $1.50.

Редакція "Ев. Правда"

THE SECRET FIVE PROMISE

By Barbra Wilson

"Wait, there's just one thing I want straight before we close this meeting," Big Bert Dawson declared as he jumped to his feet. The boys of the Secret Five Club always called him Big Bert because although all the boys were 10 years old, Bert's small round head, short stocky neck, and big bulky body made him appear somewhat of a small giant to the others.

"Okay, Big Bert. What is it?" Jim Allison asked rather irritated. "I promised Brother Dodd I'd mow the church lawn this afternoon and it's late."

"I know. Sometimes I think you'd be happier if we junked the Secret Five and joined your class instead," answered Bert

Jim dared not admit that this was actually true. All of his efforts to persuade the members of the Secret Five to join his Sunday-school class would be wasted if they knew that was the principle reason he joined the secret club.

"I'd like to pass a rule that all of us must promise not to tattle on any member of the Secret Five while at school," Big Bert said. The big boy was forever in trouble at school, and it was not hard for the others to guess why he wanted such a rule.

"None of us would agree to lie to Miss Moore, Big Bert. And you know it," Jim protested.

"You don't have to tell her any thing," Big Bert argued. "Just keep quiet. That's all." Jim frowned. He did not like the idea. "Let's take a vote," Big Bert said

Jim looked at the other boys. There was Rex Nelson. He was a red-headed boy with bright freckles all over his face, and a mouth that smiled easily. But Jim knew how Rex would vote. Big Bert would always tease Rex about his freckles, if he did anything to displease the big boy.

Frank Williams, with his black hair and piercing black eyes, was one of Jim's best friends. But Jim knew that he could not count on Frank. It was only last week that Frank had come home from school with his nose bleeding and his left eye swollen. He refused to talk about the incident, but when Big Bert arrived at school the next morning with his upper lip pouched out, the boys knew what had happened

Jim looked at Bill Mason. He was a small boy for his age. A small, pale boy, with a haunting look in his restless blue eyes. Some said it was because he had been ill so much, and this was probably true. But Jim could expect no help from him Being small and frail, Bill had a

Continued on page 8

THE SECRET FIVE PROMISE

Continued from page 7

fascinating hero-worship for Big Bert.

"If only there were some way of winning Big Bert over, the others would be happy to follow his example and join our Sunday-school class," Jim thought. "But Big Bert calls me a fancy-dcer every time I invite him to our class."

Jim's thoughts were interrupted. "I said let's take a vote!" Big Bert roared. "All those in favor of the new rule raise your right hand."

Big Bert quickly shot his hand into the air. Bill methodically followed his example. Rex eyed Big Bert a second, then raised his hand. Frank glanced away from Jim's questioning eyes and with slow determination, brought his hand to his shoulder.

"Four out of five. The new rule is carried," Big Bert blurted out. "Meeting adjourned!"

"Don't forget my party tomorrow afternoon," Bill reminded them.

"Don't worry, we won't," Jim answered dejectedly, shoving his hands into his trouser's pockets as he walked out of the club house.

At school the next morning, the recess bell rang and the pupils began filing out into the spacious hall. Their gay voices filled the air which was strong with the odor of chalk and pencil shavings.

Bill, one of the first out, came running back into the room just as Big Bert and Jim left their desks.

"Miss Moore," he cried. "The outside door is stuck and we can't get it open."

The kindly Miss Moore stopped straightening the books on her desk and smiled down at the pale youngster.

"Just a minute, Bill, and I'll see if I can open it for you," she said.

Deep little furrows plowed across the boy's forehead. "Hurry, Miss Moore, hurry. Our team is supposed to be in town."

"All right, then. If it's that urgent, you finish arranging these books, and I'll go on. You should be through by the time the door is opened."

Bill's drawn expression turned to one of excitement, as Miss Moore's calico-printed skirt swished through the door.

"Ah, go on Bill. I'll clean the desk off for you," Big Bert insisted.

Surprised, Bill muttered his thanks as he dashed into the hall. Jim saw Big Bert hurriedly put the books in order. Then he quickly opened the top drawer of the desk, slipped something into it, closed the drawer again, and smiled to himself as he left the room.

Recess over, the class had just begun it's geography lesson. Miss Moore reached into the drawer of the desk for a ruler to point out the city of Calcutta on the map.

There was a sudden scream of terror and Miss Moore jumped from the desk, shaking her hand vigorously. Wide-eyed, the pupils sat speechless as they watched their teacher burst out of the room and rush down the hall.

Presently, Miss Moore, having re-gained her composure, appeared with Mr. Blake, the principal.

"Bill Mason," Mr. Blake called. "Miss Moore tells me that someone put a mousetrap in her desk." Bill gulped hard and stared at Mr. Blake with two frightened blue eyes.

"Miss Moore also tells me that you were the only one who had an opportunity to be near her desk during the recess period." Mr. Blake paused and then continued, "Have you anything to say for yourself, Bill?"

It seemed to Jim that all the blood in Bill's face had oozed completely away. He could see Bill's fear-ridden eyes still glued on Mr. Blake. Jim knew now what Big Bert had been doing at the desk, but he couldn't tell. The rule had been passed and he never broke a promise, even though it had been made against his better judgment.

Big Bert moved uneasily as Bill was called to the front of the room. For a moment, Jim thought he was going to say something, but he didn't.

Bill's spindly legs were shaking visibly as he walked up the aisle. Except for his footsteps, the room was silent. It seemed to Jim that he would never reach the front.

"Bill," Mr. Blake said, "I'm really surprised to find that you have nothing to say for yourself. I was hoping you were innocent. It is so unlike you to do a thing like this."

Bill glanced at Big Bert and bit his upper lip. Big Bert sat motionless.

Mr. Blake continued rather hesitantly, "I'll have to punish you. You realize that, don't you?"

In a shaky voice that was barely audible, Bill answered, "Yes, Sir."

Mr. Blake nervously cleared his throat. He thought this a distasteful business; Jim could tell by the expression on his face.

"This is the first time you have been into trouble, Bill, and I'm going to make it as light as I can. You'll have to remain after school for one hour this afternoon."

Bill swallowed to push the lump back down his throat. His eyes fell to the floor and a big wet tear rolled down the side of his nose and splattered on the toe of his shoe.

Janie Watson jumped to her feet. "But, Miss Moore, you can't keep Bill after school today. It's his birthday and his mother has invited us to a party."

"I'm sorry Janie," Miss Moore answered. "But he has to be punished."

As Jim thought of the ice cream and cake his mouth watered. Then he realized how humiliating it would be for Bill not to be present for his own birthday party. He leaped to his feet.

Big Bert looked frightened. He leaned over and whispered, "Remember your promise, Jim. You agreed to it."

Yes, Jim knew he had agreed to the new rule. Now, he wondered how he could ever have agreed to something so unfair.

"Mr. Blake," Jim heard his own voice saying. Mr. Blake turned to him and asked, "Yes?"

"Bill didn't put the mouse-trap in Miss Moore's desk. I was in the room when he left and I'm ready to take his punishment." There were several oh's and ah's of disbelief in the classroom.

However, Mr. Blake looked very relieved. Bill was such a quiet boy, no one thought him guilty. He didn't question Jim further, but gave Miss Moore instructions to keep him after school.

There was a puzzled expression on Big Bert's face as Jim walked back to his desk.

When school was out, Jim remained at his desk as the other boys and girls filed past him, into the hall and out into the bright sunlight. He could hear their screams and shouts as they lingered on the school yard playing kickball.

Then someone shouted, "Let's hurry or we'll be late for Bill's party." A moment later a heavy silence had fallen over the empty school yard.

Jim worked on some problems Miss Moore gave him. He glanced at the clock every few minutes.

Three forty-five. The others were probably just now reaching Bill's house and they were handing him presents as they entered the door. Mrs. Mason would be standing near by to take their wraps.

Three-fifty. Everybody would be playing games. Guessing games were to be first, Bill had told him. Being a studious boy, Jim was good at these.

Four o'clock. Miss Moore became irritated with Jim's clock-watching, and asked him to keep his mind on his work. But he didn't have to watch the clock to know that the party was well under way now, and that his friends were probably playing musical chairs.

Four-fifteen. The last game was to be pinning the tail on the donkey. This was always a big hit at all parties. How Jim liked it. Then everyone would march into the dining-room and stand around the big table as they made wishes for Bill. Then he would blow out the candles and everyone would have ice cream and cake. Jim's mouth watered again at the thought.

A stocky figure opened the door of the room and walked slowly to Miss Moore's desk. The teacher was grading papers.

"Miss Moore," Big Bert said quietly.

Startled, Miss Moore dropped the papers and turned towards the boy. Jim looked up from his work. The boy had his hands behind him and his head lowered a little.

"Miss Moore," he hesitated, then continued, slowly forcing the words out of his mouth. "I came to tell you that Jim didn't put the mouse-trap in your desk. I did it." Jim could hardly believe his ears.

"Bill and Jim wouldn't tell you because of a silly rule I passed for our club," he said. "But all afternoon at the party, I kept thinking of how Jim stood up for what he thought was right, and how he preferred to be punished for something he hadn't done rather than let Bill be unjustly punished, or to break his promise to me."

Both Miss Moore and Jim stared at Big Bert. This was a new Big Bert, one neither of them had known before.

"Jim," the boy said as he walked to his desk. "We'll do away with that rule, but I don't think we'll ever need it again, anyway," he smiled.

"And if that invitation to join your Sunday-school class is still open for me, I'd like to take you up on it. There's something I seem to be missing."

Jim said, "We'll be very happy to have you, Bert."

Bringing a small bundle wrapped in a napkin from behind him, Big Bert handed it to Jim, as he added, "Here, I brought you my cake. I had no way to bring the ice cream, so I ate it."

Jim grinned broadly and broke off a piece of the cake and ate it.

Miss Moore smiled thoughtfully as the two boys, arm in arm, walked out through the dark hall and into the friendly sunshine, munching the cake happily.

—The Instructor.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 4. Торонто, Онт., Квітень 1955 April Toronto, Ont., Рік XVI. Число 4.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

А першого дня тижня рано вранці прийшли вони до гробу, несучи наготовлені пахощі, та й застали, що камінь був відвалений від гробу. А ввійшовши, не знайшли тіла Господа Ісуса І сталось, як вони не могли зрозуміти цього, ось два мужі в блискучих одежах стали перед ними. Коли ж вони налякались і похилили обличчя до землі, ті сказали їм "Чого шукаєте живого між мертвими? Нема його тут, - він воскрес. Пригадайте собі, як він вам говорив, коли був ще в Галилеї, кажучи, що Син чоловічий повинен бути виданий у руки людей грішників, і бути розп'ятий, і третього дня воскреснути. І згадали вони його слова А вернувшись від гробу, сповістили про все те одинадцятьох і всіх інших. (Єв Лук. гл. 24, ст. 1-9)

Воскресення Ісуса Христа

Щоб зрозуміти факт Христового воскресення, треба брати християнство в цілому: насамперед факт існування Бога. В той час як неможливо довести, згідно з законами логіки, що немає Бога, все вказує на Його існування. Велика нужда людства через гріх і факт існування Бога викликають певність, що Бог не лишив людей на призволяще і в певний момент людської історії, який був наперед приготований, Він як Богочоловік включився в хід подій на землі. Безпосередні докази на користь воскресення Ісуса Христа, як, наприклад: свідчення апостолів, порожня домовина, історичні пам'ятки, виникнення церкви і багато інших вагомих аргументів треба брати в зв'язку з величною постаттю нашого Спасителя.

Деякі з людей можуть сказати, що вони ніколи не бачили, щоб будь-хто воскрес з мертвих, — це правда. Проте, ні ми, ні вони не бачили такої людини, як Ісус Христос. Це є неймовірним, що хтось із звичайних людей воскрес з мертвих, однак коли ви пізнаєте Ісуса Христа, як Він представлений в писаннях, ви стверднете, що хоч і здається мало ймовірним, щоб звичайна людина воскресла з мертвих, але що стосується Христа, то якраз навпаки. Є неймовірним, щоб смерть могла стримати Його. Ісус Христос абсолютно виняткова особа. Його влади над природою, життям і смертю, його наука, його моральна чистота і сила, його наука про себе, — все це робить воскресення фактом незаперечним.

Людство вічкувало на цю подію тисячоліттями і пророцтва підтверджують її дійсність.

Апостол Петро, ніби передбачаючи вигадки скептиків наших часів, писав: "Не за байками бо, хитро придуманими, йдучи, об'явили ми вам прихід Господа нашого Ісуса Христа, а бувши самовидцями величі Його" — 2 Петра 1:16.

(З проп. М. Фесенка "Воскресення Ісуса Христа", "Збірник проповідей")

Редакція і Видавництво "Св. Правди"

ВІТАЮТЬ ВСІХ

З СВІТЛОНОСНИМ ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

МИР ВАМ!

Жоден з історичних фактів не має такого вичерпного підтвердження, як воскресення Ісуса Христа. Факти, що людство приймає, як історичні, не мають і десятої частини тих доказів, що їх має воскресення Ісуса.

Коли Христос появився в кімнаті, учні мали найперше доказ слуху. З'явившись, Ісус Христос промовив до них. Вони знали його мову, бо "ніколи не говорив чоловік так, як цей чоловік". Усе, що Христос сказав їм, гармонізувало з його попередньою наукою. "Мир вам!" Він був миротворцем і джерелом спокою. Після такого привітання учні не могли не пізнати свого вчителя. Він тихо докоряє їм: "Чого стривожились? І чи що такі думки встають у серцях ваших?" Його докори — це прихована втіха. Чи цей докір не нагадав їм пригоду на Галилейському озері і такий самий докір, або подію, коли він прийшов до човна по воді. Тоді вони злякались, думаючи, що бачать привид, але він сказав їм: "Це я, не лякайтесь!" Учні не змінились тепер, як і при інших пригодах, "вони ж, налякавшись і перестрашившись, думали, що духа бачать". Вони не сподівались бачити свого Господа. Отже, це твердження, що вони переконалися під впливом фактів, бож вони на власні очі бачили воскреслого Господа, надзвичайно важливий доказ.

Вони мали доказ не тільки для свого слуху. Те, що вони бачили, було переконливим помад усе. Спаситель сказав їм: "Гляньте на руки мої і ноги мої, це ж я сам!" І сказавши це, показав їм руки і ноги. Вони бачили і переконалися, що перед ними було тіло Спасителя. Вони ясно бачили слідн від цвяхів на його руках і ногах. Ця повна не була хвилева. Апостол Іван пізніше писав, що апостоли свідчать про те, що вони "бачили очима і на що дивилися". Вони мали вистарчальну нагоду цілком впевнитися, що перед ними було не якесь видиво, в сам Господь у воскреслому тілі.

(З проп. С. Сперджон "Перша поява Воскреслого Христа", "Збірник проповідей").

Б. ЛИСЯНСЬКИЙ

Вже не рік...

Вже не рік, і не два, не три
В чужині я отут пропадаю...
Понесіть же, весняні вітри,
Мій поклін до далекого краю.

Розкажіть усім любим братам,
Як за ними я тяжко сумую,
Що душею все з ними я, там —
Не сприйма я тут радість чужую.

Не сприйма я своє тіло і кров
Всі спокуси провидю-наближні,
І зберіг я своїм серці любов
До того, чим були ми щасливі.

Не пристав до чужої юрби —
Бо як чи може душа проміняти
На тутешні блискучі скарби
Наші рідні, убогі хати?!

Та чи ж можна забути колись
Наше сонце, і небо, і ниви,
Що вином золотим налились
І гойдаються пишно щасливі?!

Та як чи можна не згадувать знов,
Наші тихі зористі ночі,
Такі теплі — як любська кров,
Такі ніжні — як шепіт дівочий.

То чи ж як час колись в душі зітре
Урочисті наші спів великодній,
Що могутніми хвилями йде
І потопає в небесній безодні.

Ну, а рідним наша весна —
Та чи я рідна їй є ще на світі?
Так стихійна, так пишно вона,
Так усміхнена в ніколи привіті!

То ж не може вже серце й на мить
Призабуть чар рідної хати...
Тільки там йому хочеться жить,
Тільки там йому любо вмирати!

Володимир Кучер

ЛЮБОВ

Воскресення Господа Ісуса Христа являє собою складову частину Його хресної смерти, Його втілення та приходу на землю.

Таємниця евангелії царства Божого приходить в наслідок ласки Божої через віру в Його сина, в нашого Господа Ісуса Христа. В цьому полягає міць християнської віри, збагачення в Господньому ділі, певність, що праця віруючих християн не марна в Господі 1 Кор. 15 : 58.

Звертаючи увагу коринтських братів і сестер на евангелію, евангелію спасіння, "яку він їм благовістив, яку вони прийняли, в якій вони стоять і якою вони спасаються", ап. Павло каже так: "Якщо пам'ятаєте ви, яким словом я благовістив вам і якщо тільки ви увірували не наосліп". Цим ап. Павло домагається від коринтських братів і сестер правдивої віри, пригадуючи притчу про сіяча й добрий грунт, сказану Господом Ісусом Христом. Увірувати наосліп значить, що зерно евангелії не впало на добру землю, а "край дороги", або "на кам'янистий грунт", чи "між терен". Якщо тільки ви увірували не наосліп, то щоб підтвердити правдивість свого благовіствування ап. Павло каже. "Бо я передав вам найперше, що й прийняв, що Христос умер за наші гріхи, за писанням, і що поховано Його, і що воскрес третього дня за писанням" — 1 Кор. 15:3-4. Це нагадує слова нашого Спасителя, який, даючи останню науку своїм учням, сказав: "Це слова, що говорив я вам, ще бувши з вами, що повинно справдитися все, писане в Законі Мойсеєвому, і в пророках, і в псалмах про мене" — Єв. Лук. 24:44. І далі: "Тоді Ісус розкрив їм розум розуміти писання" Єв. Лук 24 : 45 До того учні не були тверді у вірі, вони вагались. Як тільки Христос розкрив їм розум, вони почали розуміти писання і, отже, Христос сказав їм: "Так написано й так треба було терпіти Христові й воскреснути з мертвих третього дня; проповідувати в ім'я Його покаяння і відпущення гріхів між усіма народами, почавши від Єрусалиму. Ви ж свідки цього" Єв. Лук 24:46-48.

Павло, як найбільший апостол Спасителя, цілком усвідомлював, як потребу розуміти писання, так і доконечну потребу правдивої віри. Він знав, що правдива віра в Ісуса Христа, це віра не тільки в Його прихід і в Його смерть, в також в Його воскресення. Він знав, що хрест пізнається через воскресення, що Голгофа не мала б жодного значення якби Христос не воскрес. Ап. Павло знав, що Христос "був виданий за наші гріхи й воскрес для нашого оправдання", що Христос воскрес, щоб ті всі, які увірують в нього, теж воскресли. Тому Павло й пише: "Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасливіші від усіх людей. Тепер Христос воскрес із мертвих; первістком між мертвими стався. Яко ж бо через людину прийшла смерть, так через людину воскресення з мертвих. Яко бо в Адамі усі вмирають, так в Христі всі оживають" — 1 Кор. 15:19-22.

Христос прийшов, щоб знищити жало смерти — гріх, щоб знищити силу гріха, щоб дати життя вічне всім, хто увірує в нього.

У благовіствуванні евангелії ап. Павло вважав за найважливіше воскресення Ісуса Христа: "Коли ж бо Христос не воскрес то марна проповідь наша, марна ж і віра ваша. Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо свідчили про Бога, що воскресив Христа — Дії Ап. 2:24,32; 3:15; 13:30,34; 1 Кор. 15:15; Гал. 1:1; 2 Кор. 4:14; Кол. 2:12, якого не воскресив, коли не воскресають померлі. Бо коли мертві не воскресають, то й Христос не воскрес. А коли Христос не воскрес, то марна віра ваша; ви ще в гріхах ваших"— 1 Кор. 15:14-17. Якщо б Христос не воскрес, то проповідування евангелії являло б собою пусту фразу, містичну концепцію; поява Ісуса Христа учням тоді не могла б бути — 1 Кор. 15:5-8; не було б і правдивої віри — 1 Кор. 15:17. Віра була б "вірою" без відкриття, без пережиття, без певности прощення гріхів, без праці Святого Духа. Інакше кажучи це була б віра "наосліп".

Прихід, смерть і воскресення Господа Ісуса Христа пророкували ще за часів "Старого Завіту". Ап. Павло каже: "...Христос умер за наші гріхи за писанням, і що поховали Його, і воскрес третього дня за писанням" 1 Кор 15:3-4. Якщо третій стих, коли на ньому зупинитися, викликав би у нас безнадійність: — Христос, Син Божий умер..., то наступний стих подає нам невимовну радість: "Цей, який умер і був похований, воскрес на третій день"— Дії Ап. 2:24,32; 3:16; 13:30,34; 2 Кор. 4:14; Гал. 1:1; Кол. 2:12.

Воскресення Господа Ісуса Христа зумовлює життя і існування Христової Церкви; воскресення Ісуса Христа народжує і творить нову спільноту, нове служіння, нову, певну й сповнену радости надію. Цей, "який створив всі віки" — Євр. 1:8,10; Єв. Ів. 1:3; 1 Кор. 8:6, цей, хто "початок і кінець" — Об'яв. 1:8, цей "над усіма благословенний Бог" — Рим. 9:5, прийняв тіло людини, умер за наші гріхи і воскрес третього дня за писанням.

Далі ап. Павло вказує на появу Ісуса Христа Петрові, дванадцятьом апостолам, п'ятьом стам братам, Якові та й самому Павлові — 1 Кор. 5:5-8. Ап. Павло свідчить і про своє минуле грішне життя, про ласку Божу в Христі Ісусі, якою Бог не тільки простив Йому його гріхи, а й дав Йому місце працювати в Його винограднику більше за всіх 1 Кор. 15: 9-10 Павло усвідомив, що його служіння це служіння не його, а Господнє, проповідування евангелії він вважав повинністю — 1 Кор. 9:16. В наслідок ласки Божої Павло, "бувши бо вільним від усіх, стався слугою для всіх, щоб більше придбати" — 1 Кор. 9:19. В наслідок любови Божої Павло "для жидів був, як жидовин, щоб жидів придбати; для підзаконних був як підзаконний, хоч сам підзаконним не бувши, щоб підзаконних придбати. Для тих, що без закону, він був беззаконний, не бувши беззаконний Богові, а законний Христові, щоб беззаконних придбати. Для недужих він був як недужий, щоб придбати недужих. Для всіх Павло був усім, щоб конче спасти деяких" 1 Кор 9:20-22. Роблячи все це "для благовісти, щоб бути спільником у ньому". 1 Кор. 9:23, ап. Павло закликає коринтських братів, кажучи: — "Жадайте дарів кращих, і я покажу вам ще кращу дорогу" 1 Кор. 2:31. В даному разі ап Павло має на увазі дорогу свідомости в служінні евангелії. Дорога, що про неї говорить Павло, не є дорога "наосліп". Це дорога сповнена віри, надії і любови, де домінує любов 1 Кор. 13:13. Бо во ім'я тієї любови "Христос постраждав за наші гріхи, щоб привести нас до Бога" — 1 Пет. 3:18; Ів. 3:16; Рим. 5:1-11; 1 Ів. 4:7-16, во ім'я тієї любови всі, які увірували в Христа Ісуса, одержали власть статися дітьми Божими — Єв. Ів. 1:12-13.

Знаючи про брак любови в коринтській церкві — 1:11; 3:3; 4:6; 4:8-13, ап. Павло закликає коринтян до справжньої любови, яка не шукає свого, в дає себе в жертву, яка терпить і ніколи не зникає — 1 Кор. 13:4-8. В цих словах ап. Павла криється повеління Господа Ісуса Христа: "Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоею, і всією думкою твоею, і всією силою твоею... І люби ближнього твого як самого себе" — Єв. Мар. 12:28-34. Саме про любов, що являє собою ознаку справжнього християнського життя, говорить і ап. Іван: "Улюблені, любімо один одного; бо любов від Бога, і кожен, хто любить, родився від Бога й знає Бога" — 1 Ів. 4:7.

Справжня любов — це ознака дорослого християнина. "Коли я був дитиною, то я говорив як дитина, думав як дитина й розумів як дитина. Коли ж я став дорослим то відкинув дитяче" 1 Кор. 13:14, ап. Павло закликає коринтян: "Браття, не будьте дітьми розумом своїм, будьте в злому дітьми, а в розумі досконалими будьте".

Знаючи добре убогість духового стану коринтян, ап. Павло пише їм: "І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, а як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я вас годував молоком, а не їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер ще не можете, бо ви ще тілесні. Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, й хіба не по-людському робите? Бо коли хто каже: "Я ж Павлів", а інший: "Я Аполлосів", то чи ж ви не тілесні?"

Любов — дар Божий. Тільки довірившись Всевишньому, людина може мати цей дар. Ап. Павло бажає, щоб життя коринтських братів було справді християнським. Домагаючись, щоб усі їх вчинки були узгіднені з волею Божою і на славу Божу: "То ж, коли ви їсте чи коли ви п'єте, або коли інше що робите — все на Божую славу робіть", ап. Павло закликає: "Пильнуйте, стійте в вірі, будьте мужні, будьте сильні, хай з любов'ю все робиться в вас".

В небесах лунає, вся земля співає: Христос воскрес!

ХРИСТОС ДІЙСНО ВОСКРЕС

Всі історики тепер погоджуються (християнські і нехристиянські), що ті, які слідували за Христом і стали основоположниками церкви, були переконані, що Христос воскрес з мертвих. Але, що ж викликало це переконання? Що стало причиною тому, що перші учні стали вірити і твердити, що Христос воскрес з мертвих? Саме тут починається серйозна різниця в твердженнях.

"Новий Завіт" дає ясну й цілком задовільну відповідь на це питання. У "Завіті" сказано, що Христос дійсно воскрес з мертвих. Віра учнів виникла в наслідок того, що вони і справді бачили на власні очі й торкались воскреслого Ісуса. Вони вірили, бо на досвіді переконалися, що воскресення було фактом. Вони не тільки бачили порожню домовину, але й бачили самого Ісуса живим після смерти на хресті.

Якщо ми відкинемо це пояснення про винекнення віри учнів у воскресення Христа, то яким іншим поясненням можна було б його замінити?

Пояснення жидівської старшини може й було хитромудрим кроком за часів Христа, в наші ж дні відкидають його навіть найгірші опоненти християнства. Вони твердили, що учні прийшли і самі викрали тіло Христа. В даному разі звертаємо увагу на психологічну неймовірність цього Людина, припустімо, обманює, щоб здобути користь, або славу. Проповідь апостолів про воскреслого Христа примусила їх зректися всього майна, доброї кар'єри, перетворила їх життя на стале страждання. Побої, ув'язнення, зневага, голод, холод, нелюдські знущання — ось у чому полягало їх щоденне життя. Їх вважали за шкідливих криміналістів і неслава їх дорівнювала їх стражданням. Майже кожного із них було жорстоко замордовано. Є психологічною неймовірністю, щоб дванадцять осіб і чимало інших були готові зносити все це за свідомий обман. В наші дні вигадка священиків часів Христа втрачає всяку силу, бо ми знаємо характер, життя і працю апостолів. Безперечно, що всі вони вірили цілим серцем аж до смерти, що Христос воскрес з мертвих і в ім'я цієї віри принесли в жертву геть усе: майно, ім'я, славу гоніння і саме життя.

Починаючи від Штрауса, якихось сто років тому, поширилася в різних редакціях теорія пояснення віри в учнів Христа в Його воскресення під назвою "теорії видіння". Майже всі невіруючі наших днів обстоюють це пояснення. Вони твердять, що фактично учні не бачили Ісуса після Його смерти. В наслідок певних патологічних процесів в їх тілі, вони просто мали галюцинації. При галюцинації нерви ока перебувають не під впливом зовнішнього об'єкту, а подратовані якимось патологічним процесом у тілі галюцинята. Отже виходить, що коли б апостол Петро та інші мали на той час фахового невролога, до якого вони могли б звернутися по допомогу, то християнства не було б.

Якщо воскресення Христа є справді історичним фактом, тоді християнство являє собою правдиву дорогу. Якщо ж християнство збудоване на галюцинаціях перших учнів Христа, то дарма, що ми будемо говорити прекрасні речі про Ісуса, проте в даному випадку християнство буде фальшивою релігією і твердження її основоположника будуть рівнозначні ганьбі й межуватимуть з ненормальністю.

Чи справді Христос воскрес з мертвих? Згідно з "Новим Завітом" об'явлення Ісуса Христа були наочно тілесні. Правда, Його тіло набуло нових незвичайних властивостей, Його об'явлення мали щось таємниче. Проте немає сумніву, що перед учнями Він був в тілі, розмовляв, вони могли торкатися Його, Він приймав поживу. Ми не маємо наміру деталічно розбирати теорію галюцинації. Скажемо тільки, що ця теорія має єдине заперечення: вона не в силі перемогти. Це заперечення виявляє цілковиту її безгрунтовність. Отже скептики повинні шукати якнайбільше нових аргументів, щоб і надалі залишатися в невірстві.

ГР. ДОМАШОВЕЦЬ

Воскресний дзвін

Воскресний дзвін — дзвенить усюди!
Не зовсім дзвін, а дзвін небес.
В світанку ранок — встали люди;
Скрізь Божий мир. Христос воскрес!

Воскресний дзвін, моя губа дуднє...
А голос рветься і летить...
До всіх кінців земної сітки,
Щоб серця людські пробудить.

Воскресний дзвін гуде. Природа
Прокинулась. Ранок. Все встає...
І сила вірного народу
З воскресшим Самсон нам шле.

Воскресний дзвін все б'є. Не стане,
Щоб світ увесь збудить во сну.
Він багатше і народ наш встане,
Зустріти радісну весну.

Дзвенить нам дзвін...Народ воскресне!
І воскресе в своїм краю...
Про царство знятоє небесне
І буде жити, як в раю.

(Із 36 "Проміння")

Нехай весь світ радіє

СЬОГОДНІ ВОСКРЕСЕННЯ!
ХАЙ ЗНАЄ ВСЯ ЗЕМЛЯ,
ЩО ПАСХА ВИЗВОЛЕННЯ
ВІД ГОСПОДА ПРИЙШЛА!

З НИЗИН ЗЕМЛІ ДО НЕБА,
ВІД СМЕРТИ ДО ЖИТТЯ
ГОСПОДЬ ІСУС ВЕДЕ НАС!
ЗА ЦЕ ЙОМУ ХВАЛА!

СВОЇ СЕРЦЯ ОЧИСТІМ
ЩОБ БАЧИТИ МОГЛИ
МИ В СЯЄВІ ВЕЛИЧНІМ
ВОСКРЕСЛОГО З МЕРТВИХ!

ЩОБ ЛАГІДНИЙ ТОЯ ГОЛОС
МИ ВЧУЛИ З УСТ ЙОГО
І ПЕРЕМОЖЦІ СМЕРТИ
СЛАВИЛИ ДНЯ ЦЬОГО!

ХАЙ НЕБО ТОРЖЕСТВУЄ!
ХАЙ ТІШИТЬСЯ ЗЕМЛЯ!
НЕХАЙ ВЕСЬ СВІТ РАДІЄ
ЦЬОГО СВЯТОГО ДНЯ!

НЕВИДИМЕ И ВИДИМЕ
НЕХАЙ РАДІЄ ДНЕСЬ.
ГОСПОДЬ, СПАСІННЯ НАШЕ,
НАШ ЦАР І БОГ — ВОСКРЕС!

Леся Українка

До тебе, моя Україно!

До тебе, Україно, наша бездольная мати,
Струна моя перша озветься.
І буде строфа урочисто і тихо лунати,
І пісня від серця поллється.

По світі широкому буде та пісня літати,
А з нею надія кохана
Скрізь буде по світі літати, між людьми питати,
Де схована доля незнана?

І, може, зустрінеться пісня моя самотная,
У світі з пташками піснями,
То швидко полине тоді тая гучная зграя
Далеко шляхами—терпами.

Полине за сине море, полине за гори,
Літатиме в чистому полю.
Здійметься високо-високо в небесні простори
І, може, спітка тую долю.

І, може, тоді завітає та доля жадана
До нашої рідної хати,
До тебе, моя ти Україно мила, кохана,
Моя безталання мати!

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
500 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9262
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6962

ВЕЛИКИЙ РЕЛІГІЙНИЙ БУНТАР

(З реферату, що його виголосив проф. І. Флоринський на "Шевченківському вечорі" 12 березня 1965 р. в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто)

Прагне і розум, і серце великої
праці такої,
Щоб і вікам тим, що будуть,
зосталась вона дорогою,
Щоб і потомки далекі добра
Зазнавали від неї,
Звали того невмирущим, хто силу
Зробить її мав.
(Б. Грінченко: "На віщо"?)

Цю велетенську й страшну боротьбу з "велику працю", щоб і "віками зосталась вона дорогою", завжди пронизує пекуче питання "Для кого?"

У відповідь того, кого ми з з вами – "потомки" сьогодні вшановуємо світлу пам'ять і називаємо "невмирущим", завжди була та сама: "Для рідного краю!"

Я так її, так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
За неї душу погублю
("Сон")

Своєю любов'ю, своїми думами про вічність наш невмирущий духовий велетень — Шевченко прикував себе до рідного краю — України, розп'яв себе на ній:

Він перший за свою любов
Тяжкі дістав кайдани,
Але до скону їй служив
Без зради, без омани.
Усе знесла й перемогла
Його любови сила.
Того великого вогню
І смерть не погасила.
(Л. Українка: "На роковини")

Шевченка ми шануємо не тільки як віруючу людину, а також як і великого релігійного бунтаря. Здійнявши бунт своїм вогненним словом в релігійному житті українського народу проти беззаконня, ідолопоклонства, проти людських переказів, марновірства, деспотизму, гордости, тупости, нетерпимости, обрядовщини ритуалів, проти зматеріялізованого сурогату людських вигадок, що ними т. зв. "помазаники Божі", "заступники Христові" та "різні посередники" між Богом і людиною отруюють душу і розум віруючої людини, великий релігійний бунтар Шевченко закликав і кличе український нарід повернутися до слова Божого, до Христа, до духового досвіду первісних християн. Досвід цей Шевченко передає нам з неперевершеною силою в образі матері ("Неофіти" - - з життя первісних християн), яка стала до боротьби за справу сина, який, з наказу римського імператора Нерона був покараний на смерть за те, що став християнином:

І тяжко, страшно заридала
І помолилася в перший раз
За нас розп'ятому. І спас
Тебе розп'ятий син Марії.
І ти слова його живії
В живую душу прийняла
І на торжища і в чертоги
Живого істинного Бога
Ти слово правди понесла

Великий релігійний бунтар Шевченко відхиляє завісу далеких, далеких віків... Перед його очима вирисовується глибокий змістом і потужний своєю силою враження образ.

... І, нісши свій хрест, Ісус прийшов на місце, Череповищем зване, по-еврейськи Голгофа. Тут його розп'яли. І по всій земній кулі, як і сьогодні, пролунало:

Хрести... Розп'яття.. Голгофа-гора..
Чи чуєш ти з неї моління?
За грішних, за тебе Господь умира.
Людству здобуває спасіння!

Христос в нелюдських муках вмер на хресті. Фарисеї і підбурений ними нарід рішуче вимагали для Христа такої страшної смерти. Вони думали, що в такий спосіб буде розп'ята правда й справедливість, яку проповідував він. Та сталася незнана в історії людства подія. Христос, який народився, жив, діяв, страждав, помер, був похований — воскрес, ствердивши цим правдивість своєї науки, здобувши ціною своєї крови життя вічне для людини.

Відчуваючи всім своїм єством, всім своїм серцем, цю, сповнену краси, величі і сили, подію, Шевченко свою віру в розп'ятого Христа висловлює так:

Тоді вже сходила зоря
Над Вифлеємом... Правди слово,
Святої правди і любови
Зоря всесвітняя зійшла!
І мир і радість принесла
На землю людям. Фарисеї
І вся мерзенна Іудея
Заворушилась, заревла
Неначе гадина в болоті
І сина Божого во плоті
На тій Голгофі розп'яла
Межи злодіями. І спали
Упившись кровію, кати,
Твоєю кровію. А ти
Возстав од гроба, слово встало,
І слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святії.
("Неофіти")

Але перед очима Шевченка стоїть і другий образ, образ розп'ятої, знедоленої його батьківщини, де:

Немає сім'ї, немає хати,
Нема брата, ні сестри,
Щоб не заплакані ходили,
Не катувалися в тюрмі,
Або в далекій стороні
("Неофіти")

Перед Шевченком уярмлений український нарід, перед ним стоїть не вимріяна, а реальна, жива людина— цей вінець творення Божого, але людина скривджена, духово та фізично поневолена. І великий релігійний бунтар - Шевченко, з властивим йому обуренням проти такої страхітливої неправди, відкидає посередників між Богом і людиною царів, панів і попів, ставить цю людину перед Богом, перед Тим, "який возстав од гроба" і запитує:

За кого ж ти розіп'явся
Христе, сине Божий?
За нас добрих, чи за слово
Істини. Чи може,
Щоб ми з тебе насміялись?
Воно ж так і сталось
("Кавказ")

Це крик страдницької душі, сповненої боротьби за божественний ідеал правди, це голос людини християнського серця, пройнятого щирою любов'ю до Христа, сина Божого. Так тільки може звертатися до Христа людина, яка прийняла його в своє серце, людина, яка й думки не припускає, що з Бога можна насміятися. А "воно ж так і сталось". І великий релігійний бунтар — Шевченко виводить на світ Божий православ'я, яке, прикриваючись "вірою в Бога і Христа", підтримує кріпосницький лад, допомагає царизмові в його грабіжницькій політиці. Шевченко як старозавітний пророк картає православ'я своїм вогненним словом Христової правди:

Храми, каплиці і ікони
І ставники, і мірри дим,
І перед образом твоїм
Неутомленії поклони
За кривду, за вину, за кров,—
Щоб братню кров пролити
просять,
І потім в дар тобі приносять
З пожару вкрадений покров.
("Кавказ")

Не проти Бога здіймає бунт Шевченко, а проти релігійної темноти, неуцтва, назадництва, лицемірства, суесловія, проти православного духовенства, яке, закривши перед народними масами живого Бога, обрядовщиною, ритуалами і кадильним димом, яке, потопивши слово Боже — евангельські істини у вирі власних вигадок і різноманітних нісенітниць, благословляє кріпосницькі порядки, підтримує й прославляє загарбницьку, криваву політику царату, поширює темряву, виправдує поневолення й гноблення людини людиною:

А тюрм, а люду!.. Що й лічить!
Од молдаванина до фіна
На всіх язиках все мовчить,
Бо благоденствує! У нас
Святую біблію читає
Святий чернець і научає,
Що цар якийсь-то свині пас
Та дружню жінку взяв до себе
А друга вбив. Тепер на небі!
От бачите, які у нас
Сидять на небі! Ви ще темні,
Святим хрестом не просвіщенні!
У нас навчіться!.. В нас дери,
Дери та дай,
І просто в рай,
Хоч і рідню всю забери!
("Кавказ")

Перед очима віруючого Шевченка стоїть невичерпне море людського лиха:

А сліз, а крови! Напоїть
Всіх імператорів би стало
З дітьми і внуками втопить
В сльозах удов'їх А дівочих
Пролитих тайно серед ночі!
А материїх гарячих сльоз!
А батькових, старих, кривавих —
Не ріки — море розлилось,
Огненне море!
("Кавказ")

Віруючий Шевченко бачить, що все це море невичерпного людського лиха бушує під гаслом "любови, християнського закону та справедливости". І великий релігійний бунтар -- Шевченко гнівно зриває з усіх цих ганебних, нелюдських вчинків, так лицемірно сфабриковане облудно-фарисейське покривало, і своїм потужним словом звертається з іронією до "всевидящого ока":

А ти, всевидящее око!
Чи ти дивилося з-висока,
Як сотнями в кайданах гнали
В Сибір невольників святих,
Як мордували, розпинали
І вішали?! А ти не знало?
І ти дивилося на них
І не осліпло? Око, око!

Не дуже бачиш ти газбою!
Ти спиш в ізоті...

("Юродивий")

І після величного бунтарства своєї великої душі й полум'яного серця, віруючий Шевченко звертається до живого, правдивого Бога:

Господь лихих карає,
Душа моя знає;
Встань же, Боже, — твою славу
Гордий змиває.
Возвисся над землею
Високо, високо,
Закрий славою своєю
Сліпе, горде око.

(Пс. "93")

Велич великого релігійного бунтаря і віруючого Шевченка полягає не тільки в тому, що він викривав, картав все, що заважає людині пізнати живого Бога, а й в тому, що він вказує шлях до такого пізнання, шлях до справжнього християнського життя.

Івана Гуса — цього палкого чеського патріота, який так могутньо підніс голос "за Євангелії правди", "за темні люди", Шевченко вважає за "праведного", за "великого мученика". Констатуючи, що хоч і Івана Гуса за постановою Констанцького собору "Ченці осудняли, запалили.. та Божого слова не спалили", Шевченко висловлює щире і взносле бажання:

А я тихо
Богу помолюся,
Щоб усі слов'яни стали
Добрими- братами,
І синами сонця правди,
І еретиками
Отими ж Констанцький
Єретик великий!
Мир мирові подарують
І славу вовіки.

("Єретик")

В цьому, неперевершеним своїм змістом і красою, бажанні ми маємо "символ віри" великого релігійного бунтаря і віруючого Шевченка. Шевченко бажає, щоб такий дорогий йому український народ, — який одного, стали протестанти ми ("еретиками"), "добрими братами", "синами сонця правди", такими "як Констанцький еретик великий" патріот Іван Гус, які, поклоняючись живому правдивому Богові, духом і правдою,

Мир мирові подарують
І славу вовіки.

("Єретик")

Бажання великого релігійного бунтаря і віруючого Шевченка здійснюються на наших очах. Євангельський дух серед українського народу, як на рідних землях, так і на еміграції, ширується, розвивається, набирає потужної сили. В релігійному житті українського народу наближається 12-та година, коли за пророчим, вогненним словом геніяльного сина України, великого релігійного бунтаря, віруючого Шевченка:

Церква - домовина
Розвалиться, а звід неї
Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помолеться на волі
Невольничі діти

Своєю творчістю Шевченко не тільки ознайомлює нас з тим, що діялося за давніх часів в Україні, а й навчає нас вірити в правдивого, живого Бога, любити українську землю, український народ, ближніх, любити правду, добро, ненавидіти зло, ставитися з презирством до неправди і підступности. В живих образах Шевченко показує нам великі подвиги і ганебні діяння. І в усій його творчості ми відчуваємо його шляхетний напрям думок, щиру віру в Бога, безкомпромісову непримиренність до всього, що затемнює в релігійному житті людини істини Євангелії, відчуваємо його глибокий і розумний патріотизм, любов до всього прекрасного і доброго, любов до людини.

Благаймо Всевишнього зміцнити в наших серцях віру, любов і братерство, ці невмируші евангельські ідеали, які так велично проніс у своєму християнському серці, через усе своє страдницьке життя, великий релігійний бунтар і віруючий Шевченко.

Вірмо в правдивого, не в кіоті, а в живого Бога, як вірив Шевченко:

Молюсь тобі, Боже милий,
Господи великий!

(Сон "Гори мої високі")

Вірмо, що "жива правда у Господа Бога", як вірив Шевченко:

А ти, моя Україно,
Безталанна вдово!..
Годуй дітей, жива правда
У Господа Бога

("Сон")

Вірмо в перемогу добра над злом, в торжество Божої правди, як вірив Шевченко:

Встань же, Боже, суди землю
І судей лукавих!
На всіх сяйні твоя правда,
І воля, і слава!

(Пс. "53")

Борімося за визволення нашої батьківщини-України зпід ярма московського безбожницького дракона, як боровся Шевченко:

Не вмирає правда наша,
Не вмирає воля,
І неситий не виоре
На дні моря — поля.
Не скує душі живої
І слова живого.

("Кавказ")

Любімо український нарід, ближніх, як любив Шевченко.

Холоне серце, як згадаю,
Що не в Україні воховають,
Що не в Україні буду жить,
Людей і Господа любить.

("В неволі тяжко")

Любімо нашу батьківщину-Україну, як любив її Шевченко:

Свою Україну любіть,
Любіть її.. Во время люте,
В остатню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть.

("Чи ми ще зійдемося знов?")

Клично український нарід "трубним голосом" старозавітніх пророків звернутися до євангелії з таким взиванням благанням, як звернувся Шевченко:

Не погасай, моє світило,
Душевну мряку розганяй,
Вбирай мене у твою силу
І путь кріпь терпя, путь смутаную,
Небесним сяйвом полиняй.
Подай думкам твою святиню,
Святим надхненним напої,
Щоб голосив я благостиню,
Яку подало ти мені

("Тризна")

— О —

У ці урочисті хвилини, коли ми згадуємо "незлим тихим словом" геніяльного сина України — Шевченка, ми думками линемо на рідні землі — в розп'яту Україну, де стогін, муки й прокляття, в Україну, де зойк дітей і матерів, в Україну, де в пеклі кривавих днів не пригас вогонь завзяття й віри в її воскресіння, в Україну, де витає великий дух нашого національного пророка Шевченка і кличе:

Встане правда! Встане воля!
І Тобі одному
Поклоняться всі язики
Вовіки і віки.

("Кавказ")

в Україну, що про неї Шевченко благав:

О, Боже, сильний і правдивий!
Тобі можливі чудеса!
Словом хвалою небеса
І сотвори святеє диво!
Воскресить мертвим воскли,
Благослови всесильним словом
На подвиг повній і суворий
На визволення земді!

("Тризна")

У своїй вірі у "визволення землі" український нарід стоїть як скеля. Він вірить, що наближається той час, коли слова його геніяльного невмирущого поета і національного пророка Шевченка

І на оновленій землі
Врага не буде, сулостата,
А буде син і буде мати,
І будуть люди на землі

("І Архіпелаг і Галилей")

стануть реяльною дійсністю. Так, шлях терпіння українського народу довгий і тернистий. Але ми впевнено йдемо до великих перемог, бо з нами правда, з нами Бог, Бог живий, прядивий, в якого так щиро вірив великий релігійний бунтар — Шевченко, і який заповів нам:

Не хрестись.
І не кленись, і не молись
Нікому в світі. Зберешуть люди,
І візантійський савваф
Одурить! Не одурить Бог

("Лікері")

За залізною заслоною

Дайош "добровольців"!

Перший секретар ЦК партії Нікіта Хрущов, який повернувся з подорожі по далекосхідніх районах СССР, на комсомольських зборах заявив:

Минулого року 150 тисяч молодих людей як "добровольці" поїхали обробляти цілинні землі (Сибір, Казахстан та ін.). Цього року ми повинні навербувати ще більше "добровольців", ніж у минулому.

Особливу увагу треба звернути на Алтайський край. Чимало з наших громадян уявляють цей край як місце заслання. Але я особисто переконався, що там тільки бракує людей. А ми повинні пам'ятати: що більше у нас людей, то сильніші ми.

... Людність Советського Союзу нараховує близько 200 мільйонів чол. Проте коли б було ще 100 мільйонів, то й цього було б мало... Отже молоді люди повинні їхати і там утворювати родини.

... На далекосхідніх землях вже опрацьовано 17 мил. гектарів. Цю площу треба збільшити до 30 мільйонів. Нова земля краща ніж в Україні, а живуть на ній тільки зайці та кози. Там усе є, крім людей".

Що й казати, зайців та козлів не примусиш працювати, а людей, то будьте певні, будуть працювати, "как часи", чого завжди жадав "великий Сталін".

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ВЕЧІР

(Українська Пресвітерська Громада м. Торонто)

У своєму рефераті, глибоко-продуманому, яскравому своїм змістом і новою темою "Великий релігійний бунтар", що його ми вислухали на "Шевченківському вечорі" 12 березня 1956 р. в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто, проф. І. Флоринський підкреслив: "Шевченкова любов до України не знає меж. Його любов до України можна порівняти тільки з любов'ю материнською, бо тільки єдина мати має силу всі свої почування повернути на материнську любов, бо тільки єдина мати з любови до дитини готова віддати своє життя". Цю любов до України болісно відчуває кожний з нас, що перебуває поза межами України. Особливо глибоким сумом і невимовною тугою відбиваються в наших серцях Шевченкові переживання в засланні:

Чи ми ще зійдемося знову?
Чи вже навіки розійшлись?
І слово правди і любови
В степи і дебри рознесли?
Нехай і так! Не наша мати,
А довелося поважати.
То воля Господа. Годіть!
Смиріться, моліться Богу
І згадуйте один другого.
Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В остатню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть.

Цією невгасною любов'ю до України був пройнятий і зміст реферату і концерт "Шевченківського вечора" в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто, яка вшанувала світлу пам'ять геніяльного сина України — Тараса Григоровича Шевченка.

Нарешті ми в залі церковного приміщення. Вражає велика кількість присутніх не тільки членів громади, а й гостей... Деякі родини прибули навіть з немовлятами. Відчувається якесь приємне піднесення, святковий настрій. Ось біля нас якийсь дідусь розмовляє з знайомим:

— Кажу вам правду... Ось вже сорок років, як я в Канаді, а Україну не можу забути . . . Шевченка люблю над усе! Оце ледве дочекався сьогоднішнього вечора, щоб щось послухати про Шевченка... Кажу вам правду...

— Цікаво, цікаво — звертається до своєї дружини, досить поважний добродій, видно науковець, — "Великий релігійний бунтар" — зовсім нова тема!

— Пані Маріє! Ви ж казали, що не будете на вечорі...

— Так, так, але я ніколи б собі не подарувала, що такий величний вечір і я не пішла. Це ж був би сором!

— Звичайно, коли дітвори стільки прийшло, то про нас дорослих не доводиться й говорити...

А в глибині залі прикрашений чудовим українським рушником портрет Шевченка неначе промовляє:

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом

Раптом все стихає. Линуть урочисті звуки (піяніно Е. Фесенко) канадійського гімну, після чого пастор громади М. Фесенко відкриває "Шевченківський вечір" коротким привітанням і конферансьє п. Й. Гринишак розпочинає концертову програму.

Програма вечора складалася з 25 номерів (2 відділи), добірної музики, деклямацій, інструментальних і вокальних соло і дуетів, в основі яких переважно були Шевченкові твори. Щоб докладно розповісти про всі виступи, то довелось би писати цілу книжку.

Отож скажемо коротко.

Присутні були не тільки вражені, а й зачаровані виконанням п-на Черняка ("Огні горять, музика грає", "Лічу в неволі дні в ночі", "Владико неба і землі") і п-ні Черняк ("Ой не світи, місяченьку!", "Хустина", "Розвійтеся з вітром". З незрівняним артизмом, темпом, щирістю і силою почуття і враження виконав п-н Черняк "Гетьмани, гетьмани, якби-то ви встали!", а п-ні Черняк до глибини душі зворушила присутніх високоякісним і задушевним виконанням — "Хусточка".

Великий друг і приятель громади, оперний співак сербської опери, п. Мілан Узелець захопив присутніх своєю інтерпретацією клясичної музики ("Waisa Erbea", "Pour un baiser"), а також сербськими народніми мелодіями ("На Бембасу" та ін.). У виступах п. Мілана Узелця відчувався талановитий артист.

З почуттям, що його так відчули присутні, виконала на скрипці "Intermezzo" — муз. Маскані п-на Наталя Лайдинга.

З неперевершеною щирістю висловив п-н Т. Кам'янецький почуття всіх присутніх, деклямуючи "Мені однаково, чи буду...". Крізь сльози, старечі сльози, звучав на устах п-на Кам'янецького останній акорд деклямації:

Та не однаково мені.
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні
Її окраденую збудять
Ох, не однаково мені

Деклямуючи "Гамалія" п-н Й. Гринишак створив буквально живий образ полонених запорожців у турецькій неволі. З потужньою силою передав п. Гринишак окремі епізоди, які зворушили кожного з присутніх до глибини душі, — тугу запорожців у неволі, героїчну боротьбу і, нарешті, визволення:

Слава тобі, Гамаліє,
На ввесь світ великий,
На всю Україну,
Що не дав ти товариству
Згинуть на чужині!

Наприкінці першого віддлу програми вечора проф. І. Флоринський виголосив реферат на тему "Великий релігійний бунтар". Своїм рефератом проф. Флоринський відкрив новий підхід до розуміння творчости Тараса Шевченка. Відомо, що до цього часу доповідачі про Шевченкову творчість неначе умовилися не згадувати таких творів з "Кобзаря", які могли б дратувати релігійні почуття ритуалістів.

На їх жаль такими творами дуже рясніє "Кобзар". Через цю "умову замовчування", як правило, в рефератах подається слухачам лише фрагментальний образ величі великого українця, до того знівечений тенденційною інтерпретацією. Образно висловлюючись, Шевченка обкрадають, щоб припасувати його до католицизму або православ'я. На цей раз ми перший раз почули об'єктивний і глибокий аналіз Шевченкової творчости. Наводячи чимало цитат і слушних ілюстрацій, проф. Флоринський науково довів, що Шевченко не був ні атеїстом, ні православним, з обуренням ставився до католицизму, не захоплювався й мнимим прометеїзмом. Релігійний світогляд Шевченка слід окреслити як евангелика в широкому розумінні цього слова, тобто, як людини, що її життя насичене евангельськими ідеалами.

В своєму рефераті проф. Флоринський змалював правдивий образ Шевченка, цього геніяльного поета і будителя, як віруючого і великого релігійного бунтаря, що будував свій "бунт" на Біблійній науці. Перед слухачами неначе жива стала величня постать Івана Гуса.

Другий відділ концерту розпочали діти в чудових українських одностроях. З властивим дітям захопленням, Наталочка Черняк продеклямувала "Село", Галя Максимлюк "Сонце заходить, гори чорніють" і Ліда Середа — "Заповіт". Щасливі діти! З яким піднесення вони деклямували твори такого близького й дорогого їм Шевченка, коли "йому тринадцятий минало" і який "пас ягнята за селом", якому так було "любо, любо неначе в Бога".

Поважно, урочисто, з глибоким почуттям і зворушливо продеклямувала п-ні Марія Богуцька "Там, де Дніпро пливе, грає". Ця деклямація неначе написана спеціяльно для Шевченківського вечора. Своїм виконанням п-ні М. Богуцька торкнулася сердець слухачів і не одного зворушила до сліз.

Бездоганно виконала п-нна Наталія Дмитришин на скрипці "Медитацію" муз. Таїс і народний танець. Блискуча техніка і вміння володіти інструментом полонили присутніх.

"В'язанка українських пісень", що її виконав на акордіоні п-н Іван Бовкун, пригадала всім присутнім чарівну їх Батьківщину-Україну. В піснях цих відчувається журба і надія.

Вальс Шопена у виконанні п-нни Софії Кам'янецької (піяніно) звучав прекрасно, на високому художньому й технічному рівні. Звуки впевненої, плинної гри линули, немов сонячне проміння і відбивалися приємною луною в серцях слухачів.

Акомпаніямент для учасників концерту був в надійних руках п-нни Олі Пензей, п-ні Іраїди Черняк і п-нни Елеонори Фесенко, які великою мірою сприяли успіхові вечора. Ну, а конферансьє п. Йосип Гринишак своєю простотою, щирістю і вмілим провадженням програми вечора був чарівний.

Усіх виконавців програми вечора присутні цілком заслужено нагороджували бурхливими оплесками.

На закінчення концерту-вечора всі присутні з великим піднесенням і глибокою вірою у воскресіння України проспівали український національний гімн "Ще не вмерла Україна".

Розпорядчик вечора п-н Іван

Зухвальство автора

Автор статті "Єдина Церква і роз'єднане християнство" ("Українське Православне Слово" в ч. 3 ц.р.) стверджує, що "Східню Праовславну Церкву заснував Спаситель Христос". Історія церкви стверджує, що православна й католицька церкви виникли в процесі засмічення християнства поганством набагато пізніше. Христос заснував церкву евангельську, про що ап. Павло пише: "Тільки достойно благовістя Христового живіть, щоб, чи я прийду та побачу вас, чи то й не буду між вами, почув про вас, що стоїте в одному дусі, і однією душею боретесь за віру евангельську" — Фил. 1:27.

У первісній церкві окремого одягу для апостолів або епископів (старших церковних) не було. Відправа церковна не мала літургії, а складалась з читання св. Письма, молитви, науки і співів (див. зразок богослужения, що його провадив ап. Павло в Трояді -- Дії 20:7-11). Апостоли навчали, що Христос единий посередник між Богом і людьми і що нема іншого імені, крім імені Христа, щоб ним спасатись — Дії 4:12 і 1 посл. Павла до Тимофея 2:5. Це виключало віру в посередництво святих, священиків.

Отже, зовнішия форма богослужень, одяг епископів, наука, в церкві в ті часи нічого не мала спільного з сучасною наукою і практикою православної чи католицької церков. Лютер, Іван Кальвін та інші реформатори не заснували нової церкви, а тільки відродили чистоту евангельської віри, засмічену ритуалістами в пізніші віки. Твердити, що Христос заснував православну церкву, що вона зберегла в непорушности і чистоті науку Христову, це просто зловживати фактами історії. Твердження автора статті, що православна церква має "безперервність Апостольської спадкоемности" — це фікція, якої не потребує ні Св. Письмо, ні здоровий розум. Віра в те, що духову благодать можна передати фізичними рухами рукоположення, дуже поширена у примітивних народів. Бог же вимагає від людини насамперед святости. Яку, припустім, благодать положенням рук може передати п'яниця або перелюбник, незалежно від того, яку посаду в церкві він посідве? Таких в історії церкви серед вищих ієрархів було чимало. Довести історично існування спадкоемности також неможливо.

Вибори старшини в церкві з самого початку підтверджують апостоли — Дії 6:1-7. Щодо тайн, то Христос установив тільки "Господню Вечерю" і "Хрещення". Решту тайн Христові безпідставно приписує церковна ієрархія. Не маючи підстав у Святому Письмі, ні в словах чи наказах Христа, решту тайн, очевидно, будується на "переказах", постановах соборів і т. д. Такий спосіб дає широкі можливості додавати різні нові теорії і вигадки.

Автор згаданої статті впевнений, що серед православних ніхто не знає історії церкви і тому пише з незвичайним зухвальством.

А чи й справді так!?..

М. Макух

Середа своею теплою гостинністю і зразковим порядком, коли кожний з присутніх мав можливість мати місце, почувати себе невимушеним і в спокійних, культурних обставинах вислухати реферат і концерт, безперечно здобув чимало приятелів

О--

Отже, як умовились про все коротко Дозвольте, дорогі читачі, кінчати "Шевченківський вечір" в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто пройшов з неабияким успіхом. Концертна частина була чудова. Реферат "Великий релігійний бунтар" кинув слухачам чимало свіжих, цікавих і актуальних думок. Можливо, що реферат не переконав усіх присутніх, проте зробив сміливий виклик, що вимагає задовільної відповіді. Однак, ви запитаете: "А все таки, кому належить пальма першенства на вечорі?" Галиниці, тільки Галиниці Бовкун. Навряд, чи хто з присутніх на вечорі забуде, як це малятко (3 роки) в прекрасному українському вбранні, неначе символ України, кілька разів поривалося на сцену, щоб потішити своїм дитячим словом дідуся Тараса, як воно переживало і, кінець-кінцем, заплакало... Цим Галинка пригадала присутнім Шевченка, який в дитинстві не раз "в бур'яні виспівував та плакав", своїми сльозами Галинка пригадала присутнім Шевченкові дитячі сльози, про які проф. Флоринський в рефераті сказав: "Святі, великі й щирі дитячі сльози! Вони й викликали Боже благословення на майбутнього геніяльного сина України". Так, пальму першенства на вечорі здобула малюсінька Галинка Бовкун.

"Шевченківський вечір" в Українській Пресвітерській Громаді м. Торонто був змістовний, на високому культурному й художньому рівні, повчальний, чудовий! Висловлюемо щире українське спасибі пасторові громади М. Фесенкові, Управі Громади, Культурно-Освітньому Відділові Громади, які з великою посвятою, власними силами влаштували на чужині вечір глибоко співзвучний з Шевченковими думками:

І коли тебе забуду
Ієрусалиме.
Забвен буду, покинутий,
Рабом на чужині.
І язик мій онімie,
Висохне лукавий

Слава Україні!

Гості:

Сем. Підвисоцький

Марія Кузьменко

ПОПРАВКА

У звіті річних зборів ("Єв. Пр." ч. 3 ц.р.) Укр. Пресвітерської Церкви в Торонто вкралася прикра помилка, а саме: пропущено прізвище доктора **П. Панченка,** вибраного членом ради управителів.

Редакція "Єв. Правди"

ЧИ ПЕРЕДПЛАТИЛИ ВИ "ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ПРАВДУ"?

HEARTS RESURRECTED

By Doris L. Kersting

Elinore stretched herself lazily and remembered that it was Easter morning. A day of resurrection. She smiled to herself derisively. There was no happy Easter for her. Just the same old battle. Above the sound of running water she could hear Art happily humming.

"Don't you know it's Sunday morning? You can sleep late!" she sang out teasingly. She hoped she sounded cheerful. She didn't want Art to think she was breaking down at this late date and regretting her stand.

"Not me," he called back, "Pokey and I have to get over to the mission early. We're expecting a big crowd today." No doubt about his being cheerful! The exuberance of Easter itself seemed to be all through him.

Elinore heard Pokey's slippered feet shuffle into the kitchen, and the familiar click of the coffee maker as the kitchen door swung open She could hear the two voices muffled into unintelligible sounds by the walls between. She heard the icebox open and shut, the clink of the milk bottles

Elinore felt left out and lonely She wished there were something she could do to dull the gnawing of unhappiness and defeat within her It was difficult indeed to act happy day after day when you weren't. And she was especially unhappy this morning. Art had asked her to sing at the Easter service at the mission, and as a matter of precedent, she had refused.

A year ago Art had given up Trinity Church for the Eastside Mission. Elinore's will had been firmly set against such a move, and she had refused to attend worship with him or assist him in any way "You'll realise one of these days," she told him, "what a shame it is for an impressive man like you to waste yourself down in the slums After all, the better class of people have to have someone to minister to them, and you're just the type for them. Anyone can preach in a mission!"

But a year had passed, and none of Elinore's words, however bitter, touched or hurt him. No amount of trials could drive a wedge between him and his "little ragamuffins" as Elinore called them, so deeply did he love them.

And Pokey! She had crawled right into his heart that first night he had found her outside the mission door, a little mite of an Italian girl, with no home, no name, no kith or kin.

"I'm just pokey," she said, "as the kids call me."

Elinore had to admit to herself that she was an alluring little creature, and she was almost sorry to see her leave. The month she had been with them had changed her from a pale, dark-eyed little witch, into a smiling bright-eyed, little charmer Mr Van Brogh need not be sorry if he kept his promise. "If you cannot find her a good home by Easter Sunday," he had said, "my wife and I will take her, to get her off your hands. If we can't get along with her we can always put her in a home, but my wife is getting along in years, and could use some help and company."

"Such an ungracious way to take a child," Elinore fumed to herself. "I'd keep her myself, if it wouldn't tickle Art so much. And I'll do nothing to please him until he takes

(Continued on p 8)

HEARTS RESURRECTED

(Continued from p. 7)
back Trinity Church, and preaches to civilized people. How stubborn he has been to hold out against me for a whole year. But I'll not give in! I'll not give an inch!"

She was sitting disconsolately at her bedroom window when Art and Pokey came in dressed for church. Pokey had on a dress of sunshine yellow with a ribbon to match—an outfit entirely of Art's choosing, and she was as beautiful as a child could be. And even if Elinore hadn't loved Art, she would have had to admit that he looked magnificent. She did love him, and she had lived a stubborn year practically without him. The lump that had been gathering in her throat grew so large at sight of them that she could scarcely speak.

"So you're leaving us today, Pokey," she said. "I hope you'll like your new home." She didn't let her eyes meet Art's. She wished they would hurry and go before she cried right there before them both.

The child stepped up and kissed her on the cheek. "I thank you so much," she said bravely. "Where God sends me, I will go."

Art stood twirling his hat and looking down at Elinore. Oh, how she longed to spring up and say, "Wait, I'll go with you!" But she was too proud. She had held out this long and Art must learn that she was in the right. But, oh, a year was a long time to quarrel. It held a lot of Sundays when she had walked off to Trinity with her head high, and seen Art drive away to the Eastside Mission.

Yes, the Sundays were piling up and this was Easter Sunday. A day, Art always said, to arise from our old mistakes and start again.

"Well, good-bye, dear," he said, as he stooped to kiss her. She lifted her face with a show of indifference. "Good-bye."

It seemed to her that his shoulders sagged just a little as he went out.

In the kitchen she found everything in perfect order, and every dish washed and put away. She ate a languid breakfast, and dressed slowly for church, her new Easter hat topping her attire. She was all in style for Trinity Church as she went down the walk. Heads turned as she passed. She was Mrs. Art Cambridge and she really was "a looker." Why couldn't she still be Mrs. Art Cambridge, wife of the pastor of Trinity Church? She dissolved the lump in her throat as she walked along, by telling herself that Art had disgraced her. She had come from one of the best families, had married well, was educated, refined, charming. Yes, she was everything a woman could be, and Art had disgraced her. These were the things she made herself believe as she walked along in her lovely new suit and hat, her pretty feet taking each step neatly and surely.

Less than two blocks from home, she came upon a child who was weeping bitterly as she walked along. Elinore quickened her pace and walked with the child. "Can I help you?" she asked.

The girl was perhaps 10 or 11 years old, possessing a very fine and sensitive face. She surveyed Elinore a moment quietly before she committed her confidence. Then she said, "I was to sing the solo parts in the Easter music today at the Eastside Mission"—her voice broke—"and now I can't go!"

"Why can't you go?"

"Mother is too sick for me to leave, and I've just been down to my cousin's to see if she would take my part, but she says it's too short notice."

"What is your name?" Elinore asked, her feet clipping along very fast to keep up with the hurrying child.

"Enid Brown. I live in the back alley of the next avenue here. I like to go down to the mission since Father lost his money, because folks are so nice to you no matter how you dress.

"And today is the dedication of the building addition"—her voice was full and running over with tears—"and I had a new dress and everything." Enid quite broke down.

"You mean," Elinore asked, "that they have built on to the Eastside Mission this year," Art hadn't mentioned it to her.

"Oh, yes," Enid said, brightening. "we had so many people to service you know—even sometimes real important people who like to hear Rev. Cambridge—oh, you should hear him! He's the nicest man in the world!"

Tears stung under Elinore's lids. How well she knew he was.

"We had so many every Sunday," the child went on, "that there wasn't room. Folks said it was impossible to get money and materials, but Rev. Cambridge and God can do anything! The new part is so pretty, and for today it's got Easter lilies all around, and that's where the service is Pokey is going to play 'The Resurrection' on the violin, and she has magic in her fingers, I think. I'm the only one that can't be there, and Rev. Cambridge practiced with us so hard. I know he'll be disappointed."

Elinore put her hand on the child's arm. "Perhaps I could sing the solo parts," she offered.

"Oh, would you really? But you're on your way to your own church."

"I'll be glad to do it, Enid." And as Elinore spoke the words, her heart seemed to leap up, like a chained creature given its freedom. They stopped at the little house on the back alley, and Enid ran in and brought out the music. She looked at Elinore appealingly, as if there were one thing she longed to ask but dare not. Elinore smiled. "Something more?" she asked.

"I hope you'll forgive me, but the folks down there just don't dress Fifth Avenue style—they can't, and you'll kind of put them in the shade—" She stopped embarassed at her own boldness.

"Thank you for reminding me," Elinore smiled. "I'll go home and change into something simpler, and call a taxi. And thank you, Enid, for letting me sing your part. I hope I shall do even half as well."

Half shyly, Enid admitted, "I prayed for someone to sing it, but it seemed so hopeless. Next week at Junior League I can tell how I had a prayer answered this week."

Elinore walked away with wet eyes.

Attired in a very simple but becoming outfit, Elinore entered the back door of the mission unobserved. Stepping silently into the vestibule, she heard Art's voice saying, "Where is Enid?"

"Enid isn't here," several voices answered. "Her mother is sick."

"Don't forget to take them a touch of Easter today," Art said. "Omit the solo parts. The organist may play them without the voice."

Elinore stepped in from behind and laid a hand softly on his coat sleeve. "I just met Enid," she said, "and was beguiled into singing her part." Elinore knew she would never forget the look on Art's face at sight of her. It was something she never wanted to forget.

Elinore was carried completely out of herself as Pokey played the violin. She had, as Enid had very aptly put it, "violin magic in her fingers," yes, and in her heart.

The crowd of murderers at the Mount of Olives, the staves, the spears, the angry voices, the tramping feet—they were all there. And then the agony of the Cross, the blackness over the earth, the deep night of sin. "And I was that vile, Lord," whispered the heart of the perfect woman, Mrs. Art Cambridge, "I was that vile."

What glory did the little genius put into the resurrection morn! She finished with a flourish of triumph, her face aglow. A ripple of sound went through the building as the congregation took a deep breath. Handkerchiefs were out, not a few, and Elinore's among them. Art's message was short and powerful. No child wiggled in his place as he spoke. It was the loveliest Easter service Elinore had ever attended, barring none. She knew that Trinity Church itself could not have compared with it.

She laid a detaining hand on Art's arm as he started to the back of the room after service. "Tell Mr. Van Brogh we are keeping Pokey," she whispered.

"Art," she said, as they were riding home, Pokey between them on the front seat, "do you realize this is the first time I've *ridden* home from church for a year?"

"Dear," he said, "I've prayed for this day for a long time. It surely is the Lord's Easter gift. Our home has risen from the dead. Eh, Pokey?"

Pokey's dark lashes curled bashfully on her round cheeks, as she said, "I wanted to ask God to let me stay with you, but I thought maybe He would think that was His business where I stayed."

Over Pokey's head, Art and Elinore's eyes met in a smiling glance. "Have you given your heart to the Lord, Pokey?" Art asked.

The dark lashes lifted. "This morning when you gave the invitation, I said in my heart, "I will come to Jesus." Her voice was low, but sure.

"And I have had a resurrection in my heart," Elinore confessed. "Art, I was all wrong. You've proved that. I know now that I enjoyed the honor and prestige that we received from people of the world when you had Trinity Church. But I don't care anymore. Every time I look at Pokey I'll remember how she looked the first day you brought her and compare her with how she looks now. I want to have a part in your transformations down there, Art.

They pulled up the alley and into their own garage. Art turned off the ignition, and flung open the car door.

"Welcome home, Pokey," he said, and his voice was reverent.

"A new home," Elinore said softly, "full of new hearts." And giving a hand to each of them they went into the house.

—The Instructor.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 5. Торонто, Онт., Травень 1955 May Toronto, Ont., Рік XVI. Число 5.

ТРУДНІСТЬ СПАСІННЯ

"І коли праведник тільки що спасеться, то безбожник і грішник де явиться?" — І Пет. 4:18.

Основна думка про труднощі спасіння полягає в тому, що життя праведника повинно бути пройняте змаганням, працею і боротьбою, що спасіння не легка річ. Це не значить, щоб ми своїм змаганням і працею спасали себе, бо "не спасеться ділами закону жодне тіло". Ми спасаємося виняткового працею і покорою Христа. Але у змаганні до спасіння праведник тільки що спасається, бо: "Богато лиха у праведника" - Пс. 34:19.

Трудність дороги спасіння походить із звершеності вимог Бога. Христос наказав нам бути подібними до небесного Отця. Для цього, як Христос сказав в заповідях блаженства, життя людини повинні пронизувати: тихість, жадання і прагнення правди Божої, милосердя, чистота серця, прагнення миру, цілковитий брак гордости, бідність духа, вірність Христові в гузуванні, гоніннях і горю. Хто скаже, що легко йти цією дорогою? Хто скаже, що ми усе це вже осягнув, що йому немає за що боротися? Хто скаже, що він має всі ці плоди духа, що про них сказано в Св Письмі: "Любов радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість стриманість На таких нема закону?" Гал. 5:22. До цього ап. Павло додає: "Мертві ж діла тілесні; оце вони: перелюб, блуд, нечистота, розпуста, ідолослужіння, чарування, ворогування, сварі, ненависть, гнів, суперечки, незгода, єресі, заздрість, убивство, п'яність, бенкети й таке інше Це наперед глаголю вам, як ж і наперед глаголав, що хто таке робить, ті царства Божого не наслідять"

Отже, праведник тільки що спасеться, якщо він буде в житті напружувати всі здібності свого духа, всі сили душі і тіла, на виконання без винятку згаданих вимог і дотримуватися дороги правди.

Дорога спасіння трудна ще і тим, що Бог випробовує нашу праведність, її справжню вартість. Праведник проходить серію випробувань, що зміцнюють його віру і праведність, коли він встоїть і не впаде. Коли ви були голодні і не обманювали і не крали, були гнівні і не ображували і не лаялись, мали нагоду мати незаконні розваги і утрималися, тоді ви праведник. Терпіння відкриває чи наша праведність справжня пердина чи підроблене шкло. Щоб добре зерно в колосі на стеблі стало хлібом споживання, його треба скосити, змолотити, перевіяти, змолоти, замістити тісто на воді і спекти на вогні Процес досить складний. Не менш складна й тяжка дорога праведника Він повинен зазнати всього того, чого зазнає й добре зерно. Дітей тьми Бог не випробовує, їх гниляизна і смерть явна, вони можуть жити в багатстві і славі світу цього собі на погибель Для праведника потрібна школа життя в праведності. Змагаючись у боротьбі і у випробуваннях, праведник тільки що спасеться Про це кожний знає з власного досвіду.

Поглянімо на своє життя, заглянімо в наши серця і ми визнаємо правду слову Божому. Як тяжко було вивести ізраїльтян з Єгипту. Так само тяжко додержувати вимог праведности. Потрібне велике змагання й боротьба Зовні спротив і переслідування Фараона, в середині підлість знеціненої рабством душі, що за єгипетську юшку була готова продати свободу. Такі самі змагання ми маємо в душі праведника. Врятувати Лота з Содому було не так легко. Всі кревні Лота відмовились тікати з осудженого міста, за винятком найближчих. Сама дружина Лота загинула, рятуючись: "Тим же, хто думає стояти, нехай дивиться, щоб не впав." — І Кор. 10:12.

Тимчасом осудження незвичайно легке. Коли праведник тільки що спасеться, то безбожник і грішник де явиться?" Ніде. Що ж треба робити, щоб бути осудженим? Вбивати, різати, чи красти? Зовсім ні. Ми маємо жити життям світу і робити, що робить світ без Христа. Світ забуває про одну велику правду. Люди світу вповнені, що вони стоять на якомусь невтральному ґрунті, з якого підуть у життя вічне, або на погибель. Справа стоїть зовсім інакше. Невтрального ґрунту немає. Світ проклятий Богом, він вже погиб і його бог —Сатана. Над ним виконується кара, що її Бог природ за неприродність. Нас карає природа, людн, ми самі себе, — все йде широким потоком в море погибелі. Щоб загинути не треба нічого робити надзвичайного, треба просто провадити життя світу аж до кінця і погибель для людини забезпечена. Спастися через покаяння і віру в Ісуса Христа ми можемо. Щождо погибелі, то ми давно мертві в гріхах, давно осуджені і на нас вже виконуються початки кари. Де явиться безбожник, без молитви, без Бога, без світла, без правди? Судіть самі

Дорога спасіння трудна, вона пройнята великим змаганим, дорога погибелі легка й весела І це тому, що гріх є безмірно грішний. Богові було неймовірно тяжко визволити нас з в'язниці Диявола. В Гефсиманському саду Христос плакав і кривавий піт стікав з його чола Він знемагав, бачучи перед собою чашу смерти і Божого гнів Його агонія на хресті і муки були невимовні Ми схилямо голови в глибокому мовчанні, усвідомлюючи, яких неймовірних страждань він зазнав для нас. Пам'ятаючи, якою ціною Він купив нам прощення і свободу, і, знаючи, що тепер ми маємо спасіння як дар крови Його, і, якщо наша віра нелицемірна, то ми повинні всім єством прагнути до праведности, не звертаючи уваги на трудність дороги, на тяжкі випробовування. Той, хто інакше робить, царства Божого не наслідить.

Як же вийти переможцем в змаганні? Насамперед, треба мати перед собою завжди Ісуса Христа. Пригадайте Петра, що як тільки він перестав дивитися на Христа він почав потопати, як ішов до нього по морю. Не нехтуйте найсильнішої зброї — молитви, Сатана тремтить як бачить дитину Божу на колінах. Найслабкіша людина виходить переможцем в змаганні, якщо вона не нехтує молитви. Не нехтуйте Слова Божого. Це меч духовий Наш ворог озброєний до зубів. Його зброя найдосконаліша і найпідступніша, без меча, з голими руками, вам не встоять. Отже досліджуйте Письмо, бо в ньому ви знайдете життя вічне. Робіть все тільки з благословення Божого Якщо думаєте щось робити і не знаєте, чи це добре чи зле, то краще не робіть, і не зробите помилки. Візьміть щит віри в Ісуса Христа, як свого Господа і Спасителя. Цією вірою зможете ус. стрілн лукавого вгасити

Вітаємо з Воскресенням Христовим

Українська Євангельська Громада в Монтевідео (Уругвай) поздоровляє редакцію "Євангельської Правди", всі євангельські громади, церкви і установи в Канаді і Пів. Америці, всіх пасторів і проповідників св. Письма та всіх дітей Божих з святом Воскресення Христового.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Твердо віримо, що воскреслий Спаситель благодаттю Святого Духа об'єднає нас в одну українську родину і приведе нас до Рідного Краю—в Україну, де ввесь український нарід на підставі Євангелії величатиме Єдиного і Всемогутнього Господа нашого Ісуса Христа.

За Управу Укр. Євангельської Громади

Б. Лаврушко, голова. **Р. Задорожний,** секретар.

ВЕЛИКОДНЯ РАДІО-ПЕРЕДАЧА В УКРАЇНУ

(Передав через СБС проп. Ів. Роберт-Ковалевич)

Дорогі Брати і Сестри в Україні і в розсіянні сущі!

Знову, з ласки Божої радіємо великим днем і світлим святом Воскресення Христового. І знову вітаємо одни одного тридцятиднім: "Христос Воскрес!"

Ніхто не спроможний висловити тієї глибокої радости, що сповняє серця людей, які люблять Христа. Цією радістю і любовю, що її дарував нам наш Спаситель, ділимося нині з вами й щиро вітаємо вас, дорогі наші брати і с'єстри в Україні і з всім її дітьми в розсіянні лихою долею по широкому світі.

Христос Воскрес із мертвих і для всіх нас віруючих в Його Воскресення все стало новим. Ми були відчужені від Бога, але тепер маємо доступ до Нього; ми ходили в гріхі під владою смерти, тепер ми маємо власть називатися дітьми Божими, бо ми, як каже апостол Петро: "Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности, щоб звіщати чесности Того, Хто покликав був вас із темноти до дивного світла Свого, колись не народ, а тепер народ Божий, колись не помилуваний, а тепер помилуваний" (1 Пет. 2:9-10.

Життя, наука, смерть і воскресення Ісуса Христа малоціннє для людей, які Його не прийняли в своє серце, як свого особистого Спасителя, і не воскресли з ним із свого гріховного життя, щоб жити в любові з Богом і своїм ближнім. Серед таких людей ми маємо й державних провідників, які стараються ушляхетнити людей і запровадити мир у світі з допомогою брехні і насильства, відкидаючи Бога, нехтуючи його правду, любов і справедливість, що їх оповістив світові його Син, наш Спаситель Ісус Христос. Такі провідники були й тоді, коли Христос прийшов, щоб сповістити про Царство Боже людям на землі. І коли він з'явився посеред них у великих ознаках і вказав на їх страшне беззаконня, — вони його схопили і розп'яли на хресті, думаючи, що навіки заховають правду Божу в гробі. Проте їх злобні замірн тоді, так як і сьогодні темні діла й замірн новітніх фарисеїв, Каяф, Іуд, Пилатів — Христос обернув в ніщо Своїм Воскресенням.

Воскресення Христове запевняє, що Христос завжди з нами і подає нам повсякчасну допомогу в боротьбі за вільне життя. Він сказав: "Ось Я зо вами в усі дні до кінця віку." Запевнення і віра в Христа дають силу і відвагу борцям змагатися і вмирати за правду Божу і волю людини. Найкращі сини нашого народу приносили й приносять відважне свідоцтво віри і сили життя нетлінного в катівнях МВД та в лавах УПА. Людину, що її життя сповнене цією силою, — не переможуть жодні темні сили. Ісус Христос сам терпів геройчно нічим не виправдане переслідування, приниження, катування, але коли настав час, він переміг людську жорстокість і саму смерть силою Свого Воскресення. Це нам дає запевнення, що й український народ видержить в боротьбі і діждеться свого воскресення волі, бо бореться він за Богом дане йому право на власне вільне життя.

В цей урочистий день — Воскресення Христового — ми дякуємо Богові за його велику ласку, що вивів нас з "дому неволі" у вільний край-Канаду, де маємо можливість жити вільним духово-релігійним і соціяльно-політичним життям, чого ми не мали тоді, — а наші брати нині не мають на своїй рідній землі. Уряд нашої країни-Канади дає нам ще й ту можливість, щоб передати цей наш радісний великодній привіт через державну радіо-станцію вам, брати і сестри в Україні, та запевнити вас, що ми вас ніколи не забуваємо а також запевняємо Вас, що наша країна Канада не є Вашим ворогом, але бажає Вам і всім народам волі, добра і мирного співжиття з вами.

В день Воскресення Христового не забуваймо науки великого Христового апостола Павла: "Отож, коли є в Христі яка звохота, коли є яка потіха, коли є яка спільнота Духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть ви радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну душу, один розум. Не робіть нічого підступом або з чванливости, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі."—Фил. 2:1-5.

Дорогі наші брати і сестри в Україні і на вигнанні сущі!

Передаємо всім вам з вільної Канади наш щиросердечний братній привіт та бажаємо, щоб радість Воскресення Христового була все з Вами.

Христос Воскрес!

За Українське Євангельське Об'єднання

Ів. Роберт-Ковалевич голова

В. Вінявський секретар

"КОЛИ Ж ХРИСТОС НЕ ВОСКРЕС, ТО МАРНА ПРОПОВІДЬ НАША, МАРНА Ж І ВІРА НАША. І ЯВЛЯЄМОСЬ КРИВИМИ СВІДКАМИ БОЖИМИ, БО СВІДЧИЛИ ПРО БОГА, ЩО ВОСКРЕСИВ ХРИСТА, ЯКОГО НЕ ВОСКРЕСИВ, КОЛИ МЕРТВІ НЕ ВСТАЮТЬ" — Пос. 1 Кор. 15:14—

До дня матері

І. ГАРАСЕВИЧ

МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ

Спустилася тиха вечірня година;
У млі потопає зелена долина, —
Усе засинає . . . Дитино засни.
Маленька дитино!

Ось швидко біжить до малої хатини
Блідий місяць і промінь свій кине,
І буде шептати тобі тихії сни . . .
Маленька дитино!

Засни ж ти на крилах безвинної мрії,
Про тихий потічок і ніжні лілеї,
Про рай, що співають в гаю соловї,
Маленька дитино!

Ледь-чутно співатиму я колисанку
Тоді, моє щастя, рожеві, як ранки,
Аж очка ти студиш під співи мої,
Маленька дитино!

Коли ж у серденько вкрадуться примари,
А чоло невинне думка захмарить, —
Згадай, над тобою Вселюблячий Бог,
Маленька дитино!

Він висушить сльози любов'ю своєю,
І серденько з туги увільнить рукою . . .
Він хоче, щоб діти не знали тривог,
Маленька дитино!

Вже небо засіялось густо зірками!
Ось бачиш, одна ясно сяє над нами
І шепче для тебе рожеві сни, —
Тихенько засни . . .

(Із. 36. "Проміння")

Федір Москалюк

Молитва

Скрізь плач і зойк, жорстока боротьба,
Народ знедолений, скривавлений надсилу.
На тебе, Господи, надію покладаєм,
Допоможи нам, Спасе, пережити цю руїну.

З пекельних тюрм, з сибірських тайг,
З могил глибоких, блнзьких і далеких,
Палкі благання до Тебе линуть, Божий Сину!
Воскреси нам, Спасе, нашу Україну.

В далекій чужині, розсіяні в цілому світі,
Ми линемо завжди думками в рідні землі,
Яких не забуваємо ні на хвилину,
Поверни нас, Спасе, в рідну нашу Україну!

БОГОХУЛЬНІ КОМЕДІЇ

(Як римо-католики створюють святих)

Щоб заворушити нервами римо-католиків, а також і у-країнців католиків, що ялентаються у хвості, потрібна час-від-часу "велична подія", тобто треба відіграти велику комедію і вислати якогось "святого" до неба. Таку комедію релігійні маси не розуміють і ніколи не зрозуміють, проте грають її з надзвичайною церемонією — помпою, словом — на славу "людини і Бога".

Римо-католицька церква у-важно дбає про вписування у-мен на сідалище своїх святих. Головна церемонія відбувається на площі св. Петра в оточенні кам'яних подобин — святих. Головну ролю виконує папа Пій XII.

На стільці-ношах, або як їх називають "стілець державн", несуть кремезні хлопці папу, понад головами вірующих, до престола, спорудженого на сходах Базиліки св. Петра.

Папа зручно вмощується на троні. На голові у нього вишукане корона, прикрашена дорогоцінними бриллянтами, а навколо кардинали і біскупи.

Папа, звернувшись до Святого Духа по допомогу, вигалошує молитву:

— На славу пресвятої Трійці, на зміцнення католицької віри і збільшення християнської релігії, авторитетом Ісуса Христа і св. ап. Петра і Павла і "нас" самих, після тривалого роздумування і в наслідок багатьох просьб, Ми вирішуємо і стверджуємо, що посвячений Пій X святий"

Комедія ця відбувається в супроводі дзвонів по всьому Ватикані, після чого римо-католики повинні: а) уважати і-талійського шевця сина, знаного в історії як папа Пій X, за святого; б) широ віритн, що він на небі має велику силу посередництва, що до нього треба звертатися з молитвою і він все зробить у Бога, що він має силу робити чудеса.

Так папа Пій X став 4,394-им святим на списку "Мартирологіум-Романум", після рекордів. Загальна кількість святих від початку римо-кат. церкви сягає двадцяти тисяч.

Яка ганьба! Римські монахи в безумному засліпленні закликають св. Духа, св. Трійцю, св. апостолів і навіть Спасителя Христа брати участь в богохульній комедії. Охоплені бувально божевільним засліпленням, вони неспроможні зрозуміти, що існує єдиний "Ревний Бог" з наказу десяти заповідей Божих, що Бог — мудрість, життя і порядок, що всякий, хто порушує його волю, гине.

Святі у римо-католиків у великій моді. У XIX ст. Ватикан створив аж 65 святих, в XX ст. покищо 42. Поза церковю святими починають цікавитися. Письменник Грегам Грін в одній з своїх новель пише: "Тепер святі можуть носити модерне вбрання, пити Мартіні і часто бути близькими майже грішникам". Однак процес канонізації все ще вважається за містерію, бо як людина може бути канонізована святим?"

Ватиканські теологи уважають за диявольський вплив, називати за життя кого-небудь з пап, чи інших святим і віддавати йому належну святим почесть. Проте вірні римо-католики називають своїх пап "найсвятішими отцями" за життя, що заперечує твердження їх власних теологів.

Виникає питання, як живий і грішний папа і всі грішні кардинали і епископи за науко ю їх власних теологів можуть зробити когось мертвого святим?

Спробуйте у св. Письмі знайти про те. "Хто і як має створювати святих?.."

На закінчення в статті говориться, що папа Пій X, вимагаючи, сказав тихими словами до свого лікаря: "Разом в одно все в Христі". Ці слова говорять самі за себе. Інакше папа не міг сказати і себе дурити, бо правда в Христі і через Христа до Всемогутнього Бога-Отця, Творця вселенної, бо тільки Бог являє собою джерело життя і святости. Ні папа, ні ієрархія якої б то не було релігійної групи, не були і не будуть більші від ап. Петра, хоч бн понядгали на себе всі діяманти цього світу, який з надхнення Св. Духа у своїй проповіді в Єрусалимі сказав: "Про цього (Ісуса Христа) всі пророки свідчать, що всякий, хто вірує в нього, відпущення гріхів приймє через ім'я його" Дії ап. 10:43.

За **Анатолем Грумвальдом.** Переклав скорочено з своїми коментарями з тижневика "Лайф"

П. Рудий

"СПРАВА УКРАТНСЬКОТ ДЕРЖАВИ — ЦЕ СПРАВА ЦІЛОТ НАЦІТ УКРАТНСЬКОТ, А НЕ ЯКОТСЬ КЛЯСИ ТТ ЧИ ПАРТІТ".

С. Петлюра

До дня мученицької смерти—25 травня 1926 р.

Борис Лисянський

Квітка на могилу Симона Петлюри

Ховалося сонце, густішали хмари,
Каміння вкривало всі наші путі,
Ворожих шакалів хижацькі отвори
До нашого серця шукалн шляхи.

Розкрилась відразу всі їх таємниці,
Коли від зломчиця підступливих ран
На вуличний брук світової столиці
Упав непритомно наш Вождь-Отаман.

Стріляли — в ідею, забили людину,
Забили лише її тіло слабе.
Дарємні зусилля огнидного чину:
Велична ідея і далі живе!

Живе, розливається буйним потоком,
Що путь собі вільну знаходить між скель,
І вісником правди, надхненним пророком,
Плине переможно до рідних осель.

Плине, як могутня, незтримна стихія,
Що сил набирае новнх звідусіль, —
Як символ потуги, як світла надія
На зріст молодий всенародніх зусиль.

Упав наш Апостол . . . та вогнище віри
Незгасне для нас по собі залишив
І теплою кров'ю своєї офіри
Нам шлях у майбутність посвятно скропив.

То ж та його жертва була недаремна
І вовч коштовний відразу дала,
Бо сила ворожа — брутальна і темна —
Ударів од неї тяжкнх зажила.

І хочем у нього сказать на могилі:
"Спи, Батьку, спокійно — без болю й тривог,
І далі будь певний в святім Тобі ділі,
Бо шлях наш в прийдешність—це шлях перемог.

Хай нині немае між нас Мойсея,
Що в Рідную Землю путі нам шукав,
Веде нас і далі безсмертна ідея,
Вона нас готує до з'єднаних лав.

Остання впаде нам колись перепона
І рідні нивн та рідний наш степ
Ще зродять, дадуть нам-з глибини свого лона
Новітніх Богданів, новітніх Мазеп.

Услід за Тобою підуть ті герої
Та вивільнять творчий розумний почин,
І силою духа, і силою зброї
Завершать достойно твій жертвенний чин!"

(Із Зб. "Pro Patrіa")

ВЕЛИЧНА ІДЕЯ ЖИВЕ

В травні від руки найлютішого ворога українського народу — московського комунізму — загинули великі сини Соборної України: Головний отаман — наддніпрянець Симон Петлюра (в Парижі 26 травня 1926 р.) і полковник — наддністрянець Євген Коновалець (в Роттердамі 28 травня 1938 р.). В особі Симона Петлюри і Євгена Коновальця Україна втратила ідеальних українців, для яких не існувала ні Наддніпрянщина, ні Галичина, ні Буковина, ні Закарпаття, а тільки СОБОРНА УКРАЇНА. Вороги прорахувались. Велична ідея за державну самостійність і соборність України, що за неї віддали своє життя Симон Петлюра і Євген Коновалець, живе і навіки житиме серед українського народу.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
806 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ЕМ 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-67 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6082

Федір Кропива

РОЗУМНЕ СЕРЦЕ

"Навчи нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце!" — Пс. 90:12

Господь Бог у своїй безмірній любові й милосерді до грішного людства вибирає одиниці, яких обдаровує силою згори і доручає їм відкрити людству свою правду, свою волю. До таких великих вибранців Божих належить пророк Мойсей.

У другій книзі Мойсея висвітлена така історична подія. Жидівський нарід, перебуваючи в Єгипті, багатів і сильно розмножувався. Єгипетський фараон, думаючи що для його краю може бути велика небезпека від жидів, в разі війни, наказав пригнічувати їх тяжкою невільничою працею. Побачивши, що це не дає бажаних наслідків, він вдався до народовбивства. Фараон дав наказ убивати всіх новонароджених у жидівських родинах немовлят чоловічої статі. Плян був жорстокий, сатанинський, хитрий. Через кількадесять років у жидівського народу залишилось би саме жіноцтво. Жінки, в силу природних обставин, одружувались би з египтянами, отже був би зник з лиця землі весь жидівський нарід. Бог не допустив до цього.

Коли народився Мойсей, мати його, бажаючи врятувати свою дитину від смерти, переховувала його через цілих три місяці. Коли неможливо вже було переховувати, вона робить кошик, покриває його смолою, кладе в нього своє немовлятко й ховає його в очереті ріки Нилу.

Відомо, що Єгипет находиться в горячому підсонні. Ліси й поля його кишать дикими хижими звірями, різними отруйними гадюками та величезними повзунами; ріки, озера й калюжі переповнені страшними земноводними пажерами — крокодилами; в повітрі хмарами носяться хижі птахи, отруйні мухи та комарі.

Яка велика небезпека була для залишеної в очереті дитини! Важко уявити собі горе й розпач бідної матері. Треба вірити, що вона молилась, благала Бога за свою дитину — молилась не устами лише, а всім серцем, всім своїм єством. "Молитва віруючої матері з дна моря спасає" — так говорить народне прислів'я. Так сталось і з Мойсеєм. Бог спас його. Бог спас його тому, що призначив йому бути його вибранцем, — щоб через нього відкрити людству свою святу волю, свою правду; щоб, після відкриття тієї правди, люди жили, не як дикі звірі в джунглях, а як діти Божі, створені за образом і подобою його.

Часто Бог для чудес використовує природні явища або людей. Так сталось з Мойсеєм. Дочка фараона, в оточенні рабів і рабинь, йде до ріки купатися. Раби починають ходити поміж очеретом, полохати крокодилів, щоб охоронити царівну від небезпеки, і раптом знаходить немовля. Царівна підходить, придивляється і відразу пізнає, що немовля жидівського походження. Перед нами велике чудо. Фараон видає жорстокий наказ — вимордовувати жидівських немовлят-хлопчиків, а в його доньки пробуджується велика материнська любов до знайденого жидівського немовляти.

Царівна бере немовля до двору свого батька-фараона й усиновляє. Мойсей виростає при дворі, дістає шляхетне виховання й найвищу на ті часи освіту. Ставши дорослою людиною, перед ним відкрилися двері до всіх вигод і розкошів фараонової родини. Мойсей все це відкидає. Він сповнений великої любови до свого поневоленого народу. З Божого повеління він стає його вождем. Силою великих ознак і чудес, даних йому від Бога, він збирає весь свій нарід і виводить його з Єгипту до обітованої землі.

Жиди перебували в Єгипті близько чотириста тридцять років. З Святого Письма ми знаємо, що сини Якова, за винятком праведного Йосифа й малолітнього Веніяміна, були дуже зіпсуті. Перебуваючи так довго серед поганства, в погорді, в рабстві, вони ще гірше здеморалізувались. Великі чудеса й добродійства від Бога, які наочно спостерігали, — як перехід через Червоне море, хліб (манна) з неба, добуття чистої, холодної води з скелі в безводній, гарячій пустині та багато інших, не впливали на них. Вони завжди нарікали на Бога й на Мойсея за те, що вивів їх з Єгипту, мовляв, вони мали там повні казани м'яса й досить хліба. А що їм довелося зазнавати немилосердних египетських нагаїв, день і ніч гнути спини, про це вони забули. Нарід цей був впертий, жорстокий і запеклий серцем.

Бог кличе Мойсея на гору Сінай, щоб відкрити йому свою волю, дати людству дороговказ в їх життю — своїх Десять Заповідей. Слабодухого Аарона люди змушують вилити їм із золота теля. Люди кланяються йому, вигукуючи, що це їх бог, який вивів їх з неволі египетської. Люди часто відкидають чисту, святу правду, а йдуть за неправдою; відкидають правдивий шлях життя, а йдуть манівцями. Жиди відкинули Бога-Творця, а почали поклонятися образові худобини. Раз телець став богом, то нема чого соромитись: повна свобода диким, низьким пристрастям, звірячим інстинктам. Появилися в таборі тубільні розпусні жінки і починаються дикі оргії. Яке страшне зіпсуття! Яка зневага милосердного, люблячого Бога, яка страшна трагедія для їх вождя — Мойсея!

Чому Бог вибрав для себе такий зіпсутий, здеморалізований нарід? Чи ж не було в світі кращих, шляхетніших народів? Були, але праотцем жидівського народу був Авраам, якого Бог полюбив за його велику віру й відданість, якому пообіцяв, що в його насінні благословляться всі народи, — це значить, що з цього народу мав прийти у світ Спаситель людства — Ісус Христос. Обітниць своїх Бог не змінює, бо хоч всі ми грішні, але він любить нас. Часом Бог зсилає на нас великі кари, але разом з тим має велике милосердя до нас.

Мойсей просить милосердя для людини, просить розбудити її совість, розум, щоб вона зрозуміла свої обов'язки щодо Бога й ближніх своїх, — він благає: "Навчи нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце!"

Під серцем, про яке згадується в багатьох місцях Св. Письма, треба розуміти серце не фізичне, а духове серце. Духове серце — це центральний осідок нашої волі, розуму, думок, бажань, цілей і прагнень; джерело, з якого зроджуються добрі й злі вчинки.

Чому саме Мойсей молився, щоб Бог допоміг людині придбати розумне серце? Тому, що розумне серце допомагає людині зрозуміти правду Божу, яка визволить її з усякої неволі, бо через лихий стан серця людського все зло у світі. "Лукаве над усе в світі серце людське й ледаче; хто його зміркує?" — Єр. 17:1.

"Добра людина із доброї скарбниці серця свого виносить добре; а лиха із лихої скарбниці серця свого виносить лихе. Бо чим серце переповнене, про те промовляють уста його" Єв. Луки 6:45.

"Навчи нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце" — молився Мойсей якихось три тисячі сімсот років тому. Три тисячі сімсот років! Скільки за цей період повстало народів, потужних держав, а скільки безслідно зникло з лиця землі! "Небо й земля перейде, слова ж мої не перейдуть", — сказав Спаситель — Єв. Мат. 24:35. Так, ми переходимо, зникаємо, а слово Боже вічне.

Чому такі несподівані, катастрофальні зміни, така нестатість у світі, стільки горя, нужди й несправедливости? Тому, що люди — одиниці і цілі народи не лічили і не лічать днів життя свого, не молились і не моляться Богові, щоб придбати розумне серце; тому, що люди відкинули правдивого Бога, якого нам відкрили пророки і сам Спаситель Ісус Христос. Якщо люди звертаються до Бога з молитвою, то здебільшого роблять це не щиро, лицемірно, бо їх боги, їх власні забаганки, пристрасті, які походять не від розумного, а від лукавого й ледачого серця. Людство подібне до того багача, з Христової притчі, якому земля зародила багато овочів і він, з самолюбним вдоволенням, говорив: "Розберу клуні мої та більші побудую, і звезу туди всі плоди мої і добро моє, і скажу душі моїй: "Душе, маєш багато добра, зложеного на літа многі; спочивай, їж, пий, веселися" — Єв. Лук. 12:18 і 19. Не знав ба-

Огляд преси

РЕЛІГІЙНЕ МРАКОБІССЯ ТРИВАЄ...

В газеті "Новое Русское Слово" — Нью-Йорк від 18 березня 1956 р. вміщена досить цікава стаття А. Воронова — "Религійність в СССР" (передр. із "Соц. Вестника"). Намагаючись висвілити справжній стан релігійности в СССР, автор пише:

"Релігійних сект в Росії завжди було багато. А тепер, коли церква своєю спільною роботою з советською державою себе скомпроментувала в очах багатьох віруючих — цих сект стало ще більше. І особливо вони приваблюють до себе молодь."

Виходить, що суть вся в "сектах" і в тому, що "православна церква себе скомпрометувала." Що це саме за секти? Побоючись сказати відверто, що евангельський рух, який навчає пізнати живого Бога, в СССР шириться й розвивається, особливо серед молоді, не отруєної обрядовщиною й ритуалами православної церкви, автор між іншим додає:

"Є в СССР і баптисти. Вони навіть недавно відбули міжнародній конґрес у Москві. Секта адвентистів 7-го дня в одному Ґорькому протягом року прийняла 19 нових членів — пише "Комсомольська Правда" - всіх комсомольського віку. Кілька місяців тривала боротьба за душу одного комсомольця. Кінець-кінцем секта 'перемогла, комсомолець повернув комсомольський білет і приєднався до секти. Релігійні послання ходять по руках в містах і колгоспах і, як визнає влада, їх молодь читає з більшим інтересом, ніж партійну літературу.

Особливої шкоди завдають впливові комсомолу серед колгоспної молоді зібрання сектантів. В колгоспі "Ленінець" біля клюбу стоїть великий будинок, в якому, при зачинених віконницях, відбуваються дивні речі, -- розповідає "Літературна газета". — Чути спів старих релігійних пісень, і видно, що горять свічки. Туди натовпом поспішає молодь, на яку даремно чекають в комсомольському клюбі. Кореспондент московської газети розповідає, що в одному з таких будників "при закритих віконницях" він навіть вислухав проповідь одного дуже активного студента висуванця на тему: "Треба протиставити загальній диявольській активності свою пасивність".

Отже, без обрядовщини й ритуалів, а на підставі слова Божого, евангелізм допомагає поневоленим червоним безбожницьким драконом трудящим масам в СССР пізнати живого Бога і поклонятися Йому духом і правдою.

Чим же "себе скомпрометувала" православна церква? Зовсім не тим, що "співпрацює з советською владою," як про це твердить автор статті, а тим, що своїм релігійним мракобіссям вона не може задовольнити справжніх релігійних потреб віруючої людини. А релігійне мракобісся православної церкви в СССР, як і колись в царській Росії, триває, про нього автор згаданої статті, А. Воронов, пише так:

"Цілі загони міліції охороняли колгоспників, що зібралися в розпалі жнив святкувати "чудо у башті святогр Антонія недалеко від Тифліса" — писали з обуренням советські газети. Напіврелігійні, напівсуєвірні збори відвідали всі тяжко хворі й каліки з околиць. Масова істерія і масовий психоз, що так яскраво позначився в цьому, можливі були тільки тому, що віра в небесні "чудеса" в народі далеко сильніша, ніж віра в проголошувані десятки роки "чудеса соціялістичного будівництва."

Є в СССР, звичайно, і "чудотворні озера" та інші місця паломництва. Туди прибувають хворі не тільки з околиць, а й з далеких місцевостей, сподіваючись зцілитися від хвороби або від фізичної та душевної недуги. Як в аналогічних місцях в католицьких країнах Заходу, там продаються "чудотворні" образки, "цілюща" вода і різні дрібнички, яким приписується цілюща сила . . . Не зважаючи на вживані владою заходи, "святі місця" процвітають, вироби продаються з великим успіхом і паломництво не припиняється".

Релігійне мракобісся православної церкви в СССР у формі різноманітного марновірства процвітає й розвивається. Не відстає в цьому і православна церква за межами СССР. В згаданому числі цієї же газети на сторінці третій читаємо таке оголошення:

> Настоятель, правління парафії, церковно-господарчий комітет, церковний хор, сестрицтво соборного храму Христа Спасителя в Нью Йорку, Т-во інститутoк величности імп' Марії Федорівни
>
> **доводить до відома парафіян і всіх віруючих російських людей про те, що**
>
> **У Хрестопоклонну неділю, 20 березня,**
>
> **БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ І МОЛЕБЕНЬ**
>
> ласкаво відправить наш первосвятитель
>
> **Високопреосвященний ЛЕОНТІЙ,**
>
> Митрополит Всея Америки й Канади
>
> в сослужінні окружного духовенства і протидиякона
>
> **ВОЛОДИМИРА МАМОНОВА**
>
> Т-во кол. інститутoк величности Імператриці Марії Федорівни, очолюване К. В. Денікиною, одержало від Сірійської Православної Церкви з міста Бейрута безцінний подарунок:
>
> ЧАСТИНУ ЖИВОТВОРЧОГО ДЕРЕВА ГОСПОДНЬОГО
>
> — і —
>
> ЧАСТИНУ ПОЯСА БОГОМАТЕРІ.
>
> **Цю Святину Т-во Інститутoк передало до храму.**
>
> Після Літургії Владика Митрополит Леонтій виніс Святиню на середину храма для поклоніння віруючих.

Цікаво, чи надовго вистачить для православної церкви "пояса Богоматері" та "животворчого дерева христового" для підтримування її релігійного мракобісся?

Ів. Зоренко

гач того, що цієї ж таки ночі заберуть у нього душу.

Відомий російський письменник, Максим Ґорький, ще за царату, готуючи ґрунт для комунізму, у своїх творах прославляв босяків, людей дна, бувших людей, словом — був "творцем босяцької слави". Він писав: "Віруйте в розум і не загинете; розум — падлюка, а серце — ґлупота." Цей погляд суто матеріялістичний, наскрізь помилковий і отруйний.

Джерелом усіх прагнень людини, як вже було сказано, є серце. Від доброго, розумного серця випливає добрий, чесний розум, добра воля, віра в Бога, любов, співчуття, милосердя, справедливість, здорові взнеслі думки, вищі ідеали - прагнення до звершенности, до краси життя. Від злого нерозумного серця, випливає противне. Розум це знаряддя серця: він виконує те, що підказує серце. Розумне серце спонукає наш розум робити розумні, шляхетні діла, а дурне — скеровує на злі, нерозумні діла. Отже, заперечувати, відкидати серце (зрозуміло, духове — Ф.К.), це те саме, що їсти хліб і заперечувати, що той хліб родить земля, або, пити чисту джерельну воду і заперечувати існування джерела, з якого та вода витікає.

Холодний розум не від розумного серця не дає добра ні одиницям, ні людству, ні тим, хто його має. Ось перед нами сучасні диктатори: Ленін, Сталін, Муссоліні та Гітлер. Це люди незвичайного розуму, це генії, але злі генії. І справді, що дав людству їх розум? Смерть мільйонів людей, невимовні страждання, ріки крови, руїну... Часто навіть здібні, розумні люди, через брак розумного серця, руйнують самих себе, свої родини, гинуть п'яні під парканами, вдаються до страшних злочинів, попадають до в'язниць або на шибеницю.

Люди з розумом від розумного серця - з розумом Христа -- являють собою велике благословення для людства. Тільки такі люди можуть вивести людство на правдивий шлях життя, - на шлях царства Божого на землі.

Чи просили ми Бога, щоб він навчив нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце! Життя наше, порівнюючи з вічністю, дуже й дуже котротеньке, але відповідальність наша, оскільки ми вищі істоти — дуже велика перед Богом: "Бо хоч ти зробив його трохи меншим від ангелів, то увінчав за те славою і честю. Поставив його господарем над ділами рук твоїх, усе положив єси під ноги його" — Пс. 8:5 і 6. Ми завжди повинні бути готові стати перед лицем Божої справедливости і скласти свій звіт. За час нашого короткого, але бурхливого життя ми дуже багато згрішили. Як же нам виправдатися перед Богом? Молімося, щоб наше серце стало розумним, щоб спонукало нас покаятись, навернутись поки ще не пізно, і в ім'я заслуг Христа Спасителя нашого, благаймо у нього прощення, щоб в ім'я його заслуг ми могли стати перед лице його чистими й оправданими.

НОВИЙ ПЕРЕКЛАД БІБЛІЇ

(Скрегіт зубів І . . . плач)

В журналі "Тайм" від 11-го квітня, 1955 р., вміщене коротке оповідання про те, як митрополіт Огієнко зробив новий переклад Біблії українською мовою. Оповідання це надзвичайно цікаве. Починається оповідання так: "В Київському університеті, 45 років тому, молодий український поет Іван Огієнко скреготав зубами коли читав Біблію в українській мові. (Переклад Куліша, Левицького і Пулюя. — М.Ф.) Переклад був пронизаний довгими періодами, архаїзмами, переобтяжений незграбними російськими фразами. Отже поет Огієнко вирішив присвятити своє життя для перекладу Біблії на живу українську мову" і т. д.

Це оповідання, побудоване на інформаціях, що походять з кіл близьких до Огієнка, своїм змістом завдає великої кривди Кулішівському перекладові Біблії.

Кулішівський переклад Біблії це один з найкращих, які ми маємо на слов'янських мовах. Він відрізняється точністю передачі оригіналу і красою мови. Церковно - слов'янські вирази Куліш використав для урочистости. Отже критику поета Івана Огієнка Кулішівського перекладу Біблії треба вважати за велику зневагу такої цінної праці визначного українського письменника.

Якщо поет Іван Огієнко "скреготав зубами", читаючи, 45 років тому, Кулішівський переклад Біблії, то від нового перекладу Біблії, який зробив колишній поет, а теперішній православний митрополит Огієнко, української євангелики не тільки скрегочуть зубами, а гірко, гірко плачуть. Для прикладу візьмімо хоч би Псалом 7 ст. 1.

У Куліша цей стих звучить

"Господи, Боже мій! На тебе я вповаю, спаси мене від всіх гонителів моїх, і визволи мене!

У згаданому оповіданні в "Тайм" колишній поет Огієнко вважає такий переклад "архаїчним, пронизаний довгими періодами і т. д." І, присвятивши 45 років новому перекладові, колишній поет, а теперішній православний митрополит Огієнко переклав цей стих так.

"Господи, Боже мій - я до Тебе втікаю: спаси Ти мене від усіх моїх нападників, і визволь мене!"

Порівнявши ці два перекладу, немає чого й дивуватися, що від нового перекладу Біблії, який зробив митрополит Огієнко, українські євангелики не тільки скрегочуть зубами, а гірко, гірко плачуть. Чи варто було витратити 45 років, щоб так знівечити переклад Св. Письма? Ця превелика жаль, такими "перлинами" новий переклад Біблії дуже й дуже рясніє. Для ясности подаємо кілька фактів, досить важливих, до згаданого оповідання.

Пишучи історію нового перекладу Біблії, треба було завначити, що за практичні початки нового перекладу відповідальні й українські пастори пресвітерської церкви: Павло Крат і Василь Кузів. Це ж вони перекомендували тоді ще професорові І. Огієнка Біблійному Товариству на перекладача.

Крім того, пастори В. Кузів і Жабко-Потапович доклали "чимало праці" до нового перекладу. Не будь їх впливу і протекції митр. І. Огієнко давно вже був би усунутий від перекладу з огляду на протести українських євангеликів, які були обурені запровадженням анапесту в переклад, та мовними зворотами перекладача. Подаючи в оповіданні таланти перекладача митр. Огієнка, треба було згадати хоч би з вдячности згаданих пасторів, які витратили чимало часу та здоров'я, працюючи над новим перекладом Біблії разом з митр. Огієнком.

Перша редакція перекладу "нового Завіту" не варта була жодної критики За ягодою своїх помічників перекладач митр Огієнко змінив звичайну прозу "Нового Завіту" на стародавню ритмичну прозу, яка називається анапестом В стародавній Греції цей тип прози використовували в театрах, а також вояки, йдучи на війну, співали пісень, складених анапестом. Віруючі і досі не можуть зрозуміти, як людина може дозволяти собі так вільно поводитися з Словом Божим. І справді, якщо можна перекласти слово Боже анапестом, то чому б його не перекласти ямбом або хореєм?

Про красу мови нового перекладу Біблії не доводиться й говорити. Немає сумніву, що краса української мови була принесена в жертву вимогам анапесту.

Переклад має явні докази віри перекладача. В багатьох важливих місцях перекладач, нехтуючи зміст оригіналу, надав змістові православну теологію, штучно міняючи зміст слів. Якщо в остаточній редакції згадані хиби не усунені, то перед українськими євангеликами стане невідкладне завдання: зробити новий переклад Св. Письма, що не був би так страшно спотворений.

М. Фесенко

СЕР ВІНСТОН ЧЕРЧІЛЬ

У квітні ц. р. залишив пост першого міністра Англії сер Вінстон Черчіль, якого треба вважати за найвидатнішого державного діяча XX ст. і найвизначнішого англійця наших часів.

Президент США Айзенгауер звернувся до Черчіля через телебачення з такими словами:

— Мій старий і дорогий друг Вінстон Черчіль залишив пост голови уряду її Величности. Природньо, що ця подія викликає в моїй пам'яті чимало споминів воєнного й мирного часу. Я завжди надзвичайно цінив свій зв'язок з такою великою людиною, як Вінстон Черчіль.

А тепер дозволю собі сказати кілька слів безпосередньо сер Вінстону.

— Всі ми у вільному світі з великою пошаною ставимося до вашого рішення залишити офіційний пост і жити спокійним життям. Але ми ніколи не примиримося в думкою, що ми більше не зможемо користуватися вашими порадами. Ваш величезний досвід, мудрість і мужність ще дуже потрібні вільному світові.

— І ми знаємо, що кожного разу, коли ми зверемося до вас по допомогу, ви ніколи нам в цьому не відмовите. Бажаємо вам і вашій родині щастя й щастя.

Др. П. Панченко

В річницю смерти Тамари Панченко

(21. 4. 1954 — 21. 4. 1955)

"Життя сон, а смерть пробудження" писав в своїм денніку російський філософ і письменник граф Л. Толстой.

Дня 21 квітня ц. р. минув рік такого, так для мене сумно-трагічному "пробудженню" від "життєвого сну" моєї незабутньої дружини Тамари' "Пробудженню", містичну таємницю якого може відкрити лише велика віра в Творця Вселенної, волею Якого повстав цей термінований "життєвий сон" і рай-дісна "смерть-пробудження" до нового вічного життя в небесних оселях.

Незмінний Божий закон "життєвого сну" і "пробудження" неабиякгаиго і без вняткиу у призначений нам час —очікує кожного з нас для радости чи покутних терпінь на тому, незнаному нам світі.

За свого так короткого "життєвого сну" ти, моя любa Тамаро, являла собою ніжну польову квітку, що постійно спрямовувала свої пелюстки до голубої блакити далекого неба і так богато прагнула сонця й чистого повітря.

Як квітка, що тягнеться до сонця, ти постійно прагнула радости й щастя для себе й для інших, незмінно щаслива, ти стало обдаровувала всіх своєю чарівною усмішкою і веселим безжурним сміхом, створюючи коло себе атмосферу приязні й дружби ширим поглядом своїх добрих, блакитних, як небо, очей.

Найбільшим же твоїм безцінним скарбом було твоє кристалево-чисте й безмежно-добре, кожної хвилі готове на самопосвяту, серце, яке примушувало тебе, зовсім непрошею, з'являтися там, де була потрібна твоя допомога, яку ти так щедро подавала тим, що її потребували.

Там, де була ти, там постійно панували радість і щастя, бо вся твоя істота, була сповнена Божого дару, який ти так щедро розсипала навколо себе.

Нехай тебе тіло спить спокійно в дорогій могилі, а твоя душа нехай постійно перебуває зо мною до часу призначеного мені мого щасливого "пробудження" від мого сьогоднішнього тяжкого "життєвого сну"!

ВІЧНА ТОБІ ПАМЯТЬ!

"Збірник проповідей" – взнесла праця

Хочу з щирого серця сказати, що "Збірник проповідей" вливає так глибоко на людську душу, що коли починаєш його читати, то не можеш відірватися. Чудові проповіді змістом, написані такою доступною мовою. В усіх проповідях відчуваєш божественність людського духа, окремі слова, цілі речення неначе ллються з животворчого джерела.

Сказати, яка проповідь найкраща, неможливо, всі прекрасні, всі порушують такі цікаві питання для християнського життя кожної людини, всі відзеркалюють у собі божественний дух.

"Збірник проповідей" цінний ще й тому, що проповіді написані не однією особою, а кількома.

Варто, щоб у кожній українській родині був "Збірник проповідей". Висловлюю щире спасибі всім, всім, хто не пошкодував своє праці для такої цінної і потрібної книжки, бо й справді проповіді взнесли й повчальні. Шкода тільки що більше проповідників не взяли участи у "Збірнику проповідей". Але це можна виправити при наступному виданні "Збірник проповідей".

Бажаю дальшого успіху на освітній Христовій ниві.

Щастя Боже!

Марія Богушька

Бажаю Божого благословення

Вітаю редакцію "Єв. Правди" ім'ям Господа Ісуса Христа і бажаю багато благословення в житті та в праці для Христа.

Цими днями я одержав "Збірник проповідей". Ціна ця книга своїм змістом, написана вона прекрасною українською мовою і так дбайливо видана. Дуже приємно не тільки самому читати таку книгу, а й не соромно рекомендувати її іншим. Хай Бог вам допоможе в цій видавничій праці для нашого знедоленого народу.

У нас в Аргентині взагалі бракує доброї змістом і гарно виданої літератури на рідній мові. Правду кажучи, вона є, але бідно виглядає і змістом слабенька. Власне в цьому полягає причина того, що наші люди захоплюються чужою літературою. Наші видавці повинні видавати таку літературу, щоб була нашою гордістю, щоб нею цікавилися й чужинці.

За видання "Збірника проповідей" вітаю сердечно редакцію "Єв. Правди" та Жіноче Місійне Товариство Пресвітерської Церкви, яке допомогло видати цю цінну книгу, що стане не одному у великій пригоді.

Прошу надіслати мені каталог книг вашого в-тва, за що дуже буду вам вдячний, а також поінформувати, в який спосіб я можу надсилати вам передплату та пожертви на нове видання добрих книг.

Пробачте, що так попросту звертаюся до вас, але не забувайте нас в Аргентині. Сам я походжу з Волині коло Рівного, прибув до Аргентини в 1938 році, маючи 12 років; належу до віровизнання евангельських християн; Україну ще так пам'ятаю, ніби тільки вчора з неї приїхав.

Пробачте, що слабо пишу по українськи, але я мало ходив до рідної школи. Думаю, що ви добре зрозуміете мій лист.

Прийміть моє сердечне привітання.

Ваш брат в Христі

Роман Хімчук

Буенос АЙрес

Від редакції

"Обсерватор" з "Слова" — орган української незалежної реформованої церкви знову (ч. 2, березень-квітень 1955 р.) твердить, що собор У.Є.О. не ухвалював резолюції, яку прихильники перекладу св. Письма митр. Огієнком охрестили "непотрібною."

Текст "непотрібної резолюції", що зберігся в архіві "Євангельської Правди" такий:

"На пропозицію паст. Л. Бучака Собор доручив Головній Управі звернутися з проханням до Американського Біблійного Товариства прискорити видрукування української Біблії великого і малого форматів ПОПРАВЛЕНОГО перекладу П. Куліша". Протокол написаний рукою пастора Вівського і засвідчений головою собору.

Вважаючи, що дискусія про "непотрібну резолюцію" абсолютно нікому непотрібна, що в ній тільки зацікавлений "Обсерватор" з "Слова", щоб вводити в оману своїх читачів і мати можливість показати свій природний хист до висловлювання в пресі в брутальній спосіб своїх думок, Редакція "Єв. Правди" на цьому дискусію припиняє.

Редакція "Єв. Правди"

THE ROD OF CORRECTION

By Dorothy Koert

Judd was depressed. His deep-set eyes scanned the wide desert in the July sunlight. Dust rose about their feet as the camels moved forward in an easy lunging gait of three miles an hour. Had it not cost him his blue convertible, he could have been happy indeed about this trip into the Central Desert of Australia. The party consisted of Lloyd Brown, a scientist; Frank Mason, a missionary, and four native families besides himself.

"I could define this trip in four words", thought he. "I could well call it 'Dad's Rod of Correction.' I know just why I am sitting on a camel and going at a snail's pace instead of riding behind the wheel of a blue convertible," he thought as he stared in disgust at the old camels and the shabby gear of saddles and camel boxes. These were dromedaries trained to go without water for long periods in the wasteland where they ate the leaves of mulga and the low-growing acacia for refreshment.

Judd with his yellow hair and tan shirt looked like a part of the desert.

"Dad thinks I will get rid of what he calls foolishness on this trip. What difference will this trip make?" he reflected.

"The short-wave transmitter set," Judd said to himself. "At least I can have some fun with that!"

Hopefully, he turned to Frank Mason.

"Where did you pack the transmitting set?" he asked.

"The box camels are packing the scientific equipment. They are third in line. But the set has refused to work. That cuts us off from communication with civilization."

"Well, that leaves us the natives, the camels, and the red sand. It should be, I suppose, an exciting change, though there are times when I doubt it," remarked Judd.

"Come now, it's not quite that bad," cheerfully responded the square-shouldered man. "There is real adventure in this trip. Few men have ever climbed Ayers' Rock. Look there! See that tree with its twisted branches silhouetted against the yellow rock gleaming in the sun, and the blue sky above. That's beauty. Here is the lure of adventure, inspiration, and the excitement of danger. Let us carry on without murmur or dispute."

"You mean this is not going to be too safe?"

"There may not be enough water in the soaks. The water camels can only carry a supply of four eight-gallon drums. Sometimes there is a hundred miles between the soaks. And then the colts carrying the flour and sugar might bolt at any time. We may get lost: we must trust these natives entirely to take us through to Ayers' Rock, but we must also trust in the protection of God."

Judd rode in silence.

"It is my own fault," he thought "If I had kept my mouth shut that night at dinner, Dad would not have been so set on sending me on this trip. That night turned the trick for me; my convertible went up in thin smoke right there over my apple pie. And what do I get? This! This trip as a birthday present instead of a little blue dream of floating power. That's why this whole trip makes me irritable."

Judd remembered clearly what had happened at the dinner table. He had been feeling in good form so he had let loose just like he did with the gang

His mother had asked, "What are your teachers like this year?"

Judd had been really quite happy with that question. But he had stuck his foot right into his mouth at that moment and it had landed him smack out here in the desert. If only his Sis had stopped him with a kick under the table, but she had added fuel to the fire with her giggle. Naturally, he thought he was doing all right. He had begun his description of the teachers with Miss Harper, his art teacher.

"Well, there is Miss Harper, she waddles. A fellow I know says she looks like she has been on a horse

(Continued on p. 8)

THE ROD OF CORRECTION

(Continued from p. 7)

all her life. Old Pebbleshack is our math teacher."

"Pebbleshack?" his mother had interrupted.

"Yes, Stonehouse, you know her."

"Mrs Adams is your music teacher. Do you like her?" egged on his sister.

"That woman with the hoarse voice. I never heard any other voice like that, at least I don't think I ever have. When I first heard her I did not know whether she was talking or blowing a horn. And when she sits, she sits like a grand piano, what I really mean is that I don't like women who plank their feet far apart like a cowhand."

The laugh he had expected froze right in the middle when his dad had said, "I see, so you are oozing with respect for your teachers. Now when I was in school—"

Judd had quickly responded with dripping patience. "Yes, Father, I know. When you were in school, you told me all about that before."

"Young man, I see what you need is to be taken down a peg or two."

Judd was certainly relieved when that meal was over, but that night he had overheard his dad talking to his mother.

"If you will let me handle that young fellow, I'll get him straightened out. He thinks he is a big wheel in this small town I must have been asleep to let it go so far. What he needs is to get out in a strange environment where the props of his family won't count. Frank Mason is going on an expedition into the Australian Desert; I think I could get him to take Judd along this summer."

"So here I am," thought Judd in a sullen flood. "I certainly must be cutting a wide swath out here in the open spaces. I'm throwing my weight around, and winning every heart. Here I am wasting my youth. Oh, have you met Judd? No, what's he like? Oh, he is terrific. He sits almost on the tail of a camel and sulks all day long. The kid is dead from the heels up. Oh, he is terrific! What a heel I've turned out to be."

His throat felt parched.

"I'm thirsty," Judd told his companion. "What's the chance of getting a drink?"

"That's what I tried to tell you. We are out of water, and Amarari soak is six miles ahead. We will have to wait."

Judd's thirst grew with this knowledge. It became an obsession. He had to have water.

"Imagine that, not even a soda fountain in sight!" he commented dryly.

Suddenly he demanded, "Why must we go to Ayers' Rock?"

"Ayers' Rock is an important part of our research. In the caves are rock paintings which reveal much about the life of the primitive tribes before the white man had arrived," stated his friend. "Lloyd Brown is collecting material for his book. Naturally every man seeks his own; I came for this opportunity to observe the native life with the hope that our Church might begin work among these people."

Time dragged, and Judd was full of heaviness as he struggled for two hours with his thirst. Finally, he realized the camels were stopping. Before them in the red sand and patches of yellow grass was Amarari soak. With impatience the youth watched the slow movements of the natives.

"What are they going to do?" asked Judd irritably.

"The natives will not drink from the spring until they have made a fire of spinifex to frighten away the 'wonambi.' This is an evil work, for we worship God in the spirit and rejoice in Jesus Christ."

"Weariness, heat, emptiness! Even a tear would be a jewel in this forlorn land," thought Judd. "How can Mason be so cheerful and calm. He is thirsty too."

He gazed at the fire near the spring and thought over his observation of the natives. He had watched the children play in the creek beds, hunt for food, and sing their songs by their small fires. He had noticed the amount of love and attention the parents and adults gave the children, yet they had not been allowed to approach the old men when they talked of ceremonial matters.

"Even in primitive tribes youth must be disciplined and taught respect and courtesy for their elders: I see that is an important factor in society of any kind," reflected Judd.

In a drowsy numbness he glanced toward the missionary who was bringing him a drink. Judd stared into the soft, dark eyes. The loneliness was shattered, the weariness was destroyed, the humdrum was broken; a flush glowed in Judd's face. Eagerly, he grasped the cup of water held out to him, and drank until his thirst was quenched.

"The natives are always ready to stop traveling and to go on a hunt. A fresh kangaroo or wild turkey track makes them wish to halt the camels. I am glad the party leader keeps them moving," said Judd.

"The stop at the spring will not be long," replied his friend.

The sand dunes rose from 20 to 50 feet in height completely hiding Mt. Conner and Ayers' Rock from their view. But, though the camel man had no compass, they moved steadily towards their goal. The guide simply lit a line of fires to chart their direction.

All that day and the next, they traveled across the red sand. But finally, on the third morning, Ayers' Rock was before their eyes; an enormous mass with precipices rising perpendicularly from the ground to a thousand feet in height. All day they approached across an open plain. Late in the afternoon when they drew near the campsite a gloom settled over the party as the Rock shut off the light from the western sky. The air grew cold with the approach of night. With the darkness a weirdness crept over the tumbled boulders as the party halted, and "Hoochta" rang out as an order for the camels to drop to their knees. The natives began to make camp, and soon they had a roaring fire.

"How big is the Rock?" asked Judd.

"Two miles across," replied his companion quickly with a vibrant tone which to Judd had the draw of a magnet "There are many deep bays and protruding headlands"

Judd fell asleep feeling very small in the shadow of the great Rock. After a night's rest he felt better about the prospect of the stiff climb There were six in their party. About a third of the way up, the angle became so sharp that they were forced to lie on their sides; working with both hands and feet they moved inch by inch up the bare rock. Judd kept watching his footing; a detached fragment could easily cause a serious accident. At any instant he might plunge down Once he slipped, grasped at nothing for security, slid three feet, a jutting fragment held him from falling. When they finally reached the summit, Judd looked down at the specks below which were the tents of the camp. At this height the tents were unbelievably small.

As they stretched out on the rock to rest their weary bodies, the native guide told them about the "manu."

"Only the medicine man can fight the 'manu'. He is a tree-dwelling demon who attacks the native's spirit at night. They are always seeking the spirits of little children, whose spirits leave their bodies when they sleep."

A silence hung over the group.

"Sometimes the 'manu' catches the little spirits for a meal," the native added.

The missionary spoke boldly and reproved him: "You make it sound like a cat and mouse game. This is not the true way of life."

"His faith is quenching all the fiery darts of the natives," thought Judd.

"It is time we go down now," said the native leader.

The party began the descent slowly. They reached the ground at sunset. As soon as the climbers walked into camp they could sense the tension. Men sat with their shot-guns under their arms. They kept the fire small, and crouched around the blaze hide the light.

"What's the matter?" questioned Judd.

Frank Mason went over to a native, and began a hurried conversation. Dread crept everywhere in the gathering darkness.

"What's the matter?" insisted Judd

"They think they found the mark of the 'kadaiteha.' He is an invisible man sent to avenge an offense against a law of the tribe. These men walk in darkness. We can have no fellowship with them".

"These natives are surrounded by violence," observed Judd.

All at once Judd discovered something.

"The only thing I know about these natives is what they say and do. Why, that is the only way we know about anyone! That's why it is important to be careful of what we say and do No wonder Dad was disgusted! I was foolish. Frank Mason has made me ashamed because he does nothing in strife, or vain-glory. In humbleness of mind he esteems others better than himself."

Then Judd remembered the proverb he had memorized. "The mouth of a righteous man is a well of life; but violence covereth the mouth of the wicked."

"I want to know Christ and the power of His resurrection, and the fellowship of His suffering. It will never be that I have attained, or that I am perfect, but I will follow after," Judd said to himself.

Suddenly Judd realized that the 'Rod of Correction' had driven the foolishness out of his heart.

—The Instructor

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 6. Торонто, Онт., ЧЕРВЕНЬ 1955 JUNE Toronto, Ont. Рік XVI. Число 6.

РОДИННЕ ЖИТТЯ

Правдиву основу життя кожного християнина становить любов, що походить від Бога, Дар Божий. Це стосується й родинного життя, для якого правдива любов Божа являє собою основну підвалину. Тільки правдива любов може створити щасливе родинне життя.

Творцем і царем християнської родини, як і християнської церкви, є Бог. Родинне життя складає невелику частину християнської церкви. Люди можуть творити різні організації, часом подібні своїм вигладом до християнської церкви. Проте витором і творцем християнської церкви є тільки Бог. Христос сказав: "Скажу ж і я тобі, що ти єси, Петро, і на цьому камені збудую церкву мою, і сили пекельні не переможуть її" — Мат. 16:18. Творцем і християнської родини є тільки Бог.

Бог покликав нас бути членами своєї церкви. Це покладає на нас велику відповідальність. Ми повинні бути слугами Бога й свідками його могутніх діл в історії й в нас самих. Тімто Божа любов є в нас, діє в наших родинах. Про цю любов ап. Петро говорить: "Цілковиреч майте щиру любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів" — 1 Пет. 4:8. Ап. Павло так само підкреслює: "Любов довго терпить, милосердствує; не осоромлює, не шукає свого, не пориваєть до гніву, не думає лихого; не веселиться неправдою, а веселиться правдою; все покриває, всьому йме віри, на все вповає, все терпить, ніколи не зникає" — 1 Кор. 13:4-8.

Правильне поняття любови, животворчий її досвід — формуються й викристалізовуються ся там, де царює Бог, тобто в житті християнської церкви і християнської родини. Правдива любов має свій початок у Бозі. Це дар Божий. Любов ця яскраво відбивається в нашому ставленні до Бога, в наших родинах, у взаємовідносинах, тобто в нашому відношенні до Бога, до наших жінок, наших чоловіків, наших дітей, наших батьків.

Формування й діяльність правдивої, щирої любови в родинному житті великою мірою залежить від батьків. Ап. Павло каже: "Батьки не дратуйте дітей своїх, а зрощуйте їх в науці і напоминанню Господньому" — Еф. 6:4. На це повинні звважати батьки, які часто додержуються думки, що виховування дітей в науці Божій це завдання вчителів недільної школи і пастора церкви. Така думка хибна. Ми, батьки, відповідаємо за наших дітей. Наш обов'язок полягає в тому, щоб виховувати наших дітей в науці Божій. Це святий обов'язок кожного батька і кожної матері. Святкуючи "День матері", "День батька", ми тим самим пригадуємо собі велику вагу і обов'язок, що його Бог поклав на нас у вихованні дітей. Відзначаючи такі дні, ми тим самим краще усвідомлюємо нашу відповідальність за виховання дітей.

Родинне життя починається актом подружжя. Подружнє життя — велику життєва школа надзвичайно складної й новочасної науки. Подружжя не кінчається церемонією весільного дня, це тривалі роки трудового життя. Присяга, що її складають молоді під час шлюбу, це не який-небудь атрибут весільної справи. Присяга — це рушійна, творча сила на все життя для подружжя. Вона завжди актуальна. Тільки Божа любов допомагає про неї пам'ятати й додержувати її в подружньому житті.

Діти особливий дар і особливе благословення в нашому земному житті. Діти надають родинному життю більшого змісту, ціле спрямованости. Батьки своїми взаємовідносинами, поводженням повинні бути зразковим прикладом для дитини. Завві пестощі так само шкідливі, як і часом непотрібне відштовхування від себе. В родині дитина повинна здобути все те, що потрібне для справжнього християнського життя: віру в Бога, любов до ближнього, освіту, повагу до праці, любов до своєї батьківщини.

Ап. Павло не зазнав подружнього життя. Проте він прекрасно знав таємницю щастя родинного життя, яку відкрив йому, як слузі євангелії, Бог. Він знав, що родинне життя є тільки тоді щасливе, коли воно побудоване на правдивій любові, автором якої є Бог. Ап. Павло знав, що тільки правдива любов, цей дар Божий, становить основу щасливого родинного життя. Де Бог, там любов, бо Бог — автор і творець правдивої, щирої любови.

Навчивши про родинне життя, зп. Павло мав на увазі родину як клітину церкви, в якій царює Бог. Він мав на увазі батьків і дітей, усіх членів родини. Отже слова науки ап. Павла про родинне життя актуальні і для нас: "Діти, — слухайтеся своїх батьків у Господі, це бо по правді. Повшай батька твого і матір, це перше заповідь з обітуванням: щоб добре тобі було, і був ти довголітній на землі. І ви батьки, не дратуйте дітей своїх, а зрощуйте їх у науці і напоминанню Господньому" — Еф. 6:1-4.

ПРИСУДЖЕННЯ ДИПЛОМІВ

30-го травня б. р. в залі Торонтоського університету відбулося урочисте присудження дипломів медичним сестрам, які закінчили трирічний курс навчання при шпиталі св. Михайла в Торонто. На святі були присутні у великій кількості визначні гості, кревні ті приятелі медичних сестер.

Дипломи видавав др. Е. Ф. Ірукс — гол. хірург шпиталю.

Дипломи одержали сто одна особа. Це одні з найбільших випусків медичних сестер в історії шпиталю.

Промовляв до медичних сестер священик І. Е. Меріган. В короткій промові він підкреслив, що взносить служіння медичної сестри полягає в тому, що, полегшуючи страждання слабих, вона тим самим служить самому Христу.

Шпіталь св. Михаїла в Торонто перебуває під адміністрацією католицької церкви, але великою мірою утримується на протестантські кошти. Чимало найкращих лікарів протестантів обслуговують шпиталь. Головний хірург так само протестант. Курси для медичних сестер при шпиталі у своєму складі мають чимало студенток-протестанток, відзначаються доброю відготовкою медичних сестер.

Серед медичних сестер, що звкінчили курси, ми маємо двох українок, членів української пресвітерської церкви в Торонто: панна Ірина Каменецька і панна Наталя Сич. Родини їх добре знані серед українців в Торонто своєю виховною посвятою.

Від імені української евангельської громади м. Торонто і редакції "Єв. Правди" вітаємо Ірину і Наталю і бажаємо успіхів у дальшній праці.

Наталія Сич

Ірина Каменецька

ЗВЕРНЕННЯ

Головної Управи Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці

Повідомляємо членів Філій і Відділів УЄО, проповідників та управи їх церковних громад в Канаді і США, що згідно з рішеннями Головної Управи УЄО на засіданні у вересні м.р. в Торонто — Собор УЄО цього року відбудеться в перших днях вересня на "Лейбор Дей" в церкві української евангельської реформованої громади Детройт, Міч., США.

Закликаємо всі українські евангельські громади, різних деномінацій і відділи УЄО взяти участь в роботі Собору через свої делегатів. Одночасно запрошуємо на Собор і гостей з близьких і далеких місцевостей Канади і США.

Делегатів і гостей просимо своєчасно повідомити Головну Управу УЄО про свій приїзд а тим, щоб місцевий Комітет в справах скликання Собору міг підготовити для всіх приміщення.

Управа УЄО доручає скласти доповіді на Соборі таким особам:

1. "Стан українського евангельського руху і його завдання на майбутнє" — проп. Ф. Кузів, Крекстон, Н. Дж.

2. "УЄО, його труднощі і вихід з них" — проп. Л. Бучак, Гемілтон, Онт.

3. "Євангельська преса, її завдання і труднощі" — проп. Ів. Роберт - Ковалевич, Вінніпег, Ман.

4. "УЄО і співпраця українських і чужинних церков різних віровизнань та його спостереження, як учасника З'їзду Світової Ради Церков в Евайстон, США" — проп. Ів. Яценти, Ошава, Онт.

5. "УЄО і тридцятиліття українського евангельсько - реформованого руху в Західній Україні та стан місійної праці в Європі тепер" проп. В. Боровський, Детройт, Міч.

6. "Ставлення УЄО до світських організацій і громадських установ та визвольних змагань українського народу" — проп. Л. Стандрет, Торонто.

7. "Потреба в евангельській літературі та її поширення в народі" — проп. М. Фесенко, Торонто, Онт.

8. "Конечність посилення евангелізації для піднесення морально-культурного рівня та християнського с п і в життя і співпраці" — проп. В. Вінявський, Вінніпег, Ман.

9. "Роля жінки-матері в рядах УЄО" — пані Марія Бучак, Гемілтон, Онт.

10. "Чого сподівається українська евангельська молодь від УЄО" — один з молодих членів української пресвітерської громади в Ірвінгтон, Н. Дж.

11. "Євангельський рух серед українського народу на рідних землях і на еміграції і українська інтелігент-науковець" — проф. С. Д.

12. "Роля УЄО серед новоприбулих" — брат Іван Петращук, Детройт, Міч.

13. "Довголітні спостереження з українського еванг. руху в Канаді — його додатні і від'ємні сторони" — брат Ст. Свамерс, Ошава, Онт.

Часу до Собору залишається ще чимало. Однак вважаємо за потрібне подати в цій справі основні моменти, щоб усі зацікавлені роботою УЄО і Собором мали можливість продумати питання, які ставить Собор перед собою, а доповідачі могли докладно й вичерпно підготовити матеріяли з доручених їм питань для загального обговорення на Соборі.

Якщо хто має будьякі думки, резолюції чи зауваження щодо Собору і праці УЄО, то просимо подати до Головної Управи УЄО для внесення їх до ділової програми Собору. До цього закликаємо не тільки братів і сестер, що живуть у Канаді і США, а всіх розсіяних по широкому світі, яким дорога евангельська справа і добро рідного народу.

Подаємо до відома, що згідно з рішеннями на засіданні Г.У. УЄО 15 лютого ц.р. в Торонто, проп. В. Вінявський перебрав обов'язки секретаря і скарбника УЄО. Усю кореспонденцію щодо Собору і гроші просимо надсилати на його адресу: 180 Селкірк Ave., Вінніпег, Ман.

Ми всі, які стоїмо близько справ УЄО, яким лежить на серці евангельська справа знаємо, що Собор має розв'язати багато важливих і трудних справ. Проте, коли в нас буде добра воля, то з Божого благословення ми ці труднощі переможемо. Отже невідкладний обов'язок всіх, і насамперед проповідників та всього членства евангельських громад в Канаді і США, полягає в тому, щоб взяти участь в роботі Собору громадно, пам'ятаючи, що тільки спільними силами можна розв'язати великі, важливі, трудні справи. Делегати, особливо доповідачі повинні наперед подати конкретизовані думки на письмі під час нарад Собору, або завчасно надіслати до секретаря. Підкреслюємо, що думки найшвидше загалу дуже бажані для розв'язання питань і вироблення для Собору програми, а також для успішного продовження евангелізаційної праці і зміцнення організації УЄО.

Немає більше взнесеної мети в житті, як служити Богові, засівати насіння святої евангелії Христової в серцях рідного народу. Це завдання Христової церкви, значить завдання УЄО. Звернімося в щирих молитвах до нашого Господа, щоб зробив нас гідними в служінні Йому і нашому багатостраждальному народові, щоб дух Христів керував у серцях наших під час праці Собору.

Пам'ятаймо, брати й сестри, що не Головна Управа УЄО до цього вас всіх закликає. Вірмо, що сам Христос, якому ми зобов'язані служити через наше поєднання в ньому, до вас відкликається.

За Головну Управу УЄО:

Ів. Роберт-Ковалевич, голова **В. Вінявський, секретар**

І. Тарасюк

"Ішло за ним багато народу. І, обернувшись, сказав до них: "Коли хто приходить до мене, і не зненавидить батька свого і матір, і дружину, і дітей,і братів, і сестер, та ще й душу свою,—той не може бути моїм учнем. І хто не несе свого хреста, і не йде слідом за мною, той не може бути моїм учнем."

Єв. Лук. 14:25-27

До нарад Собору УЄО

До праці!

До праці, до праці, Ісусові слуги!
До праці, ще доки приємний є час;
Мерщій поспішайте й годинки не гайте,
До діла, бо кличе Христос усіх вас!

На ниві Ісусовій праці багато,
Там кожний роботу для себе знайде;
То-ж всі одностайно працюймо завзято,
Аж доки Господар наш з неба прийде.

Корчуйте, рубайте, оріте новину,
Бадилля вогнем ви нещадним паліть!
Глядіть, аби зникли всяку терину;
Робіть же, робіть, що Господь вам велить!

Каміння з дороги святої скидайте,
Щоб людям до правди було легше йти,
Всім в'язням Христову свободу звіщайте,
Скажіть, що Спаситель всіх хоче спасти.

Спішіть на поміч всім бідним, нещасним,
Кого придушила неволя лиха,
Ви їм послужить своїм прикладом власним,
Рятуйте їх швидче з кайданів гріха.

Упавшому братові дайте ви руку,
Сумних потішайте ви словом життя,
Не будьте байдужі до горя і муки
І кличте ви всіх до нового життя.

Ставайте ж до праці на праведній ниві,
Бо вашу роботу ніхто не займе!
Тож щиро працюйте, не будьте лінивi,
По праці ж усіх вас Бог в славу прийме!

(Із збірки "Проміння")

"Горе вам письменники та фарисеї, лицеміри, що проходите море й землю, щоб зробити одного новонавірника, і коли станеться, робите його сином пекла, удвоє гіршим вас."
— Єв. Мат. 23:15.

Ів. Франко

Каменярі

Автор "Каменярів" Іван Франко — найморгутнішій своєю літературною творчістю поет пошевченківської доби. В українській літературі Франко посідає місце поруч Шевченка і Лесі Українки. Творчість Франкова розкривається перед нількона поколіннями, не втрачаючи своєї актуальности. Акад. С. О. Ефремов цілком справедливо охарактеризував Франка як "співця боротьби і контрастів". Поезію "Каменярі" написав Франко, маючи 22 роки. Це одна з перлин творчости Франка, як великого українського поета, якого ми не маємо жодного права забувати.

В одному з наступних чисел "Єв. Правди" подамо докладні матеріяли про Франка, щоб наші читачі, серед яких точиться розмова про його творчість, могли її зрозуміти як слід. Ред.

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Безмірна, та пуста, і дика площина,
І я, прикований ланцом залізним, стою
Під височенною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кождого чоло життя і жаль поряли
І в оці кождого горить любові жар,
І руки в кождого ланци мов гадь обвили,
І плечі кождого до долу похилились,
Бо давить всіх один страшний якийсь тягар.

У кождого в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам згори мов грім гремить:
"Лупайте сю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинять вас! Знесіть і труд, і спрагу й голод,
Бо вам призначено скалу сесю розбить."

І всі ми, як один, підняли вгору руки,
І тисяч молотів о камінь загуло,
І в тисячні боки розприскалися штуки
Та відривки скали; ми з силою розпухи
Раз-по-раз гримали о камяне чоло.

Мов водопаду рев, мов битви гук-кривавий,
Так наші молоти греміли раз-у-раз;
І пядь за пядею ми місця здобували
Хоч не одного там калічили ті скали,
Ми далі йшли, ніщо не спинювало нас.

І кождий з нас те знав, що слави нам не буде,
Ні памяті в людей за сей крівавий труд,
Що аж тоді підуть по сій дорозі люди,
Як ми проб'єм її та вирівняєм всюди,
Як наші кості тут під нею зогнивють.

Та слави ж людської зовсім ми не бажали,
Бо не герої ми і не багатирі,
Ні, ми невольники, хоч добровільно взяли
На себе пута. Ми рабами волі стали:
На шляху поступу ми лиш каменярі.

І всі ми вірили, що своїми руками
Розіб'ємо скалу, роздробимо граніт;
Що кров'ю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

І знали ми, що там далеко десь у світі,
Який ми кинули для праці, поту й пут,
За нами сльози ллють мами, жінки, і діти,
Що други й недруги — гнівні та сердиті —
І нас, і намір наш, і діло те клянуть.

Ми знали се, і в нас нераз душа боліла,
І серце рвалося, і груді жаль стискав,
Та сльози, ані жаль, ні біль пекучий тіла,
Ані прокляття нас не відтягли від діла,
І молотів ніхто із рук не випускав.

Отак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті!
Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі,
І щастя всіх прийде по наших аж кістках.

Володимир Кучер

ПЕРЕСПІВ XXIII ДАВИДОВОГО ПСАЛМА

Господь мій пастир,
В недостатку не буду я;
Він любить мене так,
Як люблю його і я.

Він душу мою оживляє
Ради йменя свого;
Веде мене й стереже
Від всього зла кругом.

В долині темряви
Він теж знайде мене;
І виведе й простить
І до себе забере.

Для мене сам Господь
Стіл мій наповнив;
І голову оливою
Мені він намастив.

Добро й благодать
По всі дні супроводять мене.
І в домі Господньому
Місце буде моє.

Там, де Дніпро пливе, грає

Там, де Дніпро пливе, грає,
Степ широкий процвітає.
Там то в давній час
Розкинувся город славний,
Древній, давній, давній
Київ — батько наш.
Вбрався в славу й красу,
Держава українську булаву
Через многії роки,
А в багатій Україні
Жили славні й вільні
Сини — козаки.
Була краса, була й сила;
Дружба, любов там гостили;
Народ панщини не знав,
Жили в згоді і братерстві,
Та під небом українським
Прапор волі повівав.
Позаздростив злії долі:
Прийшли татарн й моголи,
Москалі й ляхи;
Криваві ріки поплили,
Україну трупи вкрили;
Жарїли шляхи...
Життя клали козаченьки
В обороні України-Неньки,
Гинули мов квіт...
Проблиск волі немов згас,
Кривди в небо голосили...
Тяжкий то був час!
Раптом серед темряви й руїни
Сходить зоря в Україні:
В хатині бідній і нужденній
Родиться кріпак Тарас —
Син великий України,
Українського народу геній.
Це він відкрив правду
І розказав перед світом,
Хто ми, чиїх предків діти,
Ким і за що закуті,
Що люд гноблений ярмо скине,
Україна не загине.
Тремти, лютий враже,
Слава предків не поляже:
День Божого суду прийде,
Правда неправду переможе,
Сонце щастя й волі
В Україні зійде.
— Не спіть, зброю куйте,
Борітеся — поборете!
Борітеся, діти мої,
Вам Бог помагає,
За вас правда, за вас сила,
І воля святая!
І славетних предків внуки,
Уходились за шаблюки;
Клич до волі залунав
І жорстокий бій счинився,
Лютий ворог покорився
І цариат безсило впав.
Скрізь по милій Україні
Прапор волі й щастя майорить;
Про свободу дзвони дзвонять,
Одні одного вітають;
Раптом ворог лютий і підступ
Ярмо знову відновив. (ний
В боротьбі кривавій, тяжкій,
Вся соборна Україна гомонить:
— Честь тобі, Тарасе батьку!
Слово твого заповіту буде жить
Поки сонце світло посилає
І стоятн буде світ.

Цей вірш деклямувала пані М. Богуцька на "Шевченківському вечорі" в громаді (12 березня 1955 р.). Виконуючи просьбу деяких братів і сестер, друкуємо його в "Єв. Правді".
— Ред.

ПРОТЕСТ ПРОТИ СМЕРТНОЇ КАРИ

Пастор Бродвейської церкви конгрегатів, Джозеф Гентлі, виступив з вимогою скасувати смертну кару як жорсткою, нелюдською, нехристиянською, аморальною спосаду боротьби з злочинами.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.
Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25ц.
РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко
Адреса редакції:
866 Ossington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

HU 9282
ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5370; Дом. RA 6062

З ІСТОРІЇ КАТОЛИЦЬКОЇ І ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКОВ

В "Історії української літератури" — проф. М. Возняка ми маємо надзвичайно цікаву характеристику католицької і православної церков. Візьмімо хоч би такі уривки:

"Наслідки люблінської унії показалися для української нації тим грізніщі, що люблінська унія припала саме на час католицької реакції в Польщі. Розпочали її езуїти, спроваджені 1564 р. до Польщі. Перед їх приходом католицька церква в Польщі находилася в повному розкладі. Причина цього роскладу лежала не стільки в успіхах реформаційного руху, скільки в самім польськім духовенстві, що не дбало про усунення надужить в церкві й усю свою вагу зосереднло сливе виключно на обороні своїх матеріяльних інтересів. Щезла всяка дисципліна. Духовенство й не сповняло вложених на нього обов'язків і часто мало думки, протилежні думкам, які голосила католицька церква. З матеріяльних користей шляхта давала парохії своїм дітям так, що плебанами були малолітні або хоч і доросла, але такі, що не висвятилися. Серед духовенства розпаношилася крайня розпуста й неморальність. Доступ до вищих духовних посад мали тільки особи шляхетського походження й неодному з них становище єпископа було потрібне тільки на те, щоб мати можність жити пишно й багато. Зокрема витворився погляд на манастирі як на джерело наживи. Ігуменства здобувалися часто при помочи підкупства. Ігумени вели себе як повні господарі манастирських маєтків: дарували їх або віддавали на користування різним особам, впливовим на королівськім дворі, щоб добитися номінації на єпископів. Не диво, що не тільки мужеські, але й жіночі манастирі стали гніздами розпусти" ("Історія Укр. Літератури" — М. Возняк т. II, сторінка 37).

"Політична й економічна недоля українських земель, реформаційні течії й католицька реакція в Польщі, недостача школи на Україні та звязку православної церкви з грецьким патріярхатом, такі й інші обставини спричинили розгардіяш і деорганізацію в українськім церковнім житті. Вищі достойники православної церкви прикривали світські привички архиерейською одіжжю. Свої посади одержували вони при помочі зв'язків і патронату сильних і підкупу королівської надвірної служби. В управі церковними маєтками в усім наслідували світське панство; як старости, тримали у себе товпи слуг і озброені відділи й нерідко нападали на сусідів. Церковні маєтки роздавали владики й архимандрити немов приватну власність своїм дітям, братам і своякам. Бували випадки, що знатні шляхтичі випрошували собі у польського короля єпископські й ігуменські місця й протягом багатьох літ лишалися непосвяченими, уживаючи рівночасно церковного хліба. Між єпископами були жонаті, між духовенством двоженці, а деколи священики зовсім не женилися, але жили з наложницями. Ігумени манастирів жили відкрито з любовницями, мали й виховували дітей: не так часто можна було стрінути в манастирях чернечі подвиги, як п'янство й шумні оргії. На роскішне життя треба було як найбільше грошей, а тим самим як найбільше доходів. Діставали їх з маєтків при помочі утисків народніх мас, також при помочі податків, наложених на нижче духовенство; в разі, коли підвладні священики не заплатили податку, владики вкидали їх до тюрми й били. З манастирів, призначених єпископським місцям, поробили собі хутори й утримували там ясирні"... (З тієї же історії т. II, ст. 43).

Проф. М. Возняк пише, що коли верхи укр. нації — шляхта й вище духовенство — почали переходити на унію й польщитися, коли езуїти почали моральним і фізичним терором "навертати" українців на "батьківську віру", — серед свідоміших мас українського народу почалась сильна реакція. Провід взяли в свої руки міщани. Вони почали організовувати при церквах братства. Ціллю й завданням тих братств було: боронити свою віру, ширити серед українського населення освіту, а також стежити за моральним станом духовного проводу, який дуже низько впав.

Найсильнішим з таких братств було Ставропогіяльне Братство у Львові, яке набрало великого національного значення й сили в 1586 р. На чолі того братства були високоосвічені люди. При тім братстві була висока школа, в якій набували науку молоді люди без різниці походження чи маєткового стану. На одного з членів того братства, Юрія Рогатинця, який був учителем тієї школи, напав в році 1587 Васько Балабан (мабуть брат або свояк єпископа Гедеона Балабана — Т. К.) і, б'ючи його, говорив: **"тому, що пишеш і читаєш святі книги, що пристойне духовній особі, а не тобі, то й справедливо, щоб за імя Христа терпів муки"** (Том II, стор 72). (Треба підкреслити, що проф. М. Возняк хоч і католик, але, будучи чесним науковцем, безсторонньо висвітлює історичні факти, пише правду. На превеликий жаль, наші католицькі єпископи й священики також добре знають історію, але на велику шкоду українському народу фальшують її — Т. К.).

Проф. М. Возняк висвітлює життя української православної церкви, другої половини XVI ст. Не було це життя краще і за часів козаччини. Візьмімо для прикладу хоч би таку подію. На початку XVIII століття великий син України, гетьман І. Мазепа, бажаючи визволити Україну зпід московської неволі, уклав договір з шведським королем Карлом XII. Коли через поразку шведів під Полтавою, його акція не вдалася, українська "рідна", "козацька" церква, з її митрополитом Теофаном Прокоповичом на чолі, викляла Мазепу за зраду цареві Петрові й дуже тішилась з перемоги Петра. Митрополит Прокопович привітав царя-ката пишно-мовною промовою. Згодом він виїхав до Москвщини, як права рука Петра. Чи ж так діяла в таких випадках первісна християнська церква?

В Збірнику "Четьї-Мінеях" (щомісячне читання) висвітлений такий випадок. Римський імператор вирушив в одну з своїх колоній, в якій вибухло повстання. Це повстання він придушив дуже жорстоко, вимордувавши чимало невинних людей. Повернувшись з походу, імператор хотів зайти в церкву (треба припускати, що він був християнин). Єпископ Вавіла вийшов йому назустріч, гостро докорив йому за жорстокість, за пролиття крові невинних людей і не дозволив йому ввійти до церкви. Ось як діяли пастирі первісної християнської церкви.

Згадуючи немилосердного ката для українського народу, царя Петра, не можна замовчати того факту, що він не був сином царя Олексія. За тих часів був у Росії досить здібний, а разом і неймовірно жорстокий патріярх Нікон. Він користався владою нарівні з царем. За його патріяршества стався в російській православній церкві розкол. Розкольників — єпископів і священиків — карав Нікон жорстоко, саджаючи на палі, а звичайних мирян засилав до Сибіру. У приватному житті ця людина була дуже неморальна. Від співжиття Нікона з другою дружиною царя Олексія—Наталією Наришкіною народився Петро, який дістав у спадщину від свого батька-Нікона жорстокість і послідовність в осягненні своїх цілей. Досягнув він престола страшним терором; ув'язнив свою старшу сестру (від першої дружини царя Олексія з Милославських) Софію; вимордував чимало бояр, які, знаючи, що він син неправного ложа, старалися не допустити його до престола; ув'язнив свою першу дружину, а взяв дружину на "віру"; власними руками замордував свого сина Олексія; під час боротьби з гетьманом Мазепою й шведським королем Карлом вимордував до щенту населення міста Батурина з жінками й дітьми. Щодо України Петро являв собою кривавого ката, далеко гіршого, ніж Чингісхан.

Порівнюючи первісну християнську церкву з "нашою прадідівською", "козацькою" православною, ми маємо дуже сумні, але й повчальні факти. Єпископ первісної християнської церкви, Вавіла не допустив до Божого храму римського імператора за жорстоке винищення в далекій римській колонії напівдиких людей, а українська православна церква, з високоосвіченим митрополитом Теофаном Прокоповичем на чолі,

з радістю вітала московського царя, кривавого ката для України, а великого сина України, гетьмана Мазепу, що бажав здобути волю своєму народові, проклинала.

Цар Петро, побоюючись правдивої християнської церкви, касує патріяршество й утворює святійший синод, з підпорядкуванням його міністрові, т. зв. обер-прокуророві. Отже російська і українська православні церкви залишають своє безпосереднє завдання — нести в широкі маси благовістя і стають вірними слугами царя, підтримують і прославляють його в усіх його жорстоких проявах щодо людности. Кандидатів на єпископів призначують царі. Амбітних і самолюбних людей єпископство приваблювало не тільки своїм становищем у тодішньому провідному суспільстві, а також і своєю прибутковістю. Як колись особи, що бажали бути єпископами, підкуповували двірську службу польських королів, так само й за російського царату здобувалися єпископства підкупом царських прибічників. Православна церква починає втрачати авторитет серед віруючих. Нарід, бачучи зіпсуття церковного проводу, відпадає від віри. Наслідки всього цього ми бачимо і переживаємо тепер. Московський комунізм, з його безбожництвом, — рідна дитина православної церкви.

При царському дворі було чимало різних посередників, що з їх допомогою різні пройдисвіти здобували високі духовні та світські посади. Найвпливовішим посередником за часів останнього московського царя Миколи II був сибірський конокрад, п'яниця й роспусник, Григорій Распутін, який вважав себе за святого. Бажаючи дістати єпископську посаду, треба було обов'язково відвідати Распутіна, вклонитися йому в ноги, поцілувати в обидві руки, підняти (це головне) коштовний дарунок. Після цього цей п'яничуга йшов до царя й полагоджував справу. Не важко собі уявити, що міг дати такий єпископ для віруючих. Проте факти залишаються фактами. З допомогою Распутіна здобув собі посаду петербурзького митрополита й головування в святійшому синоді колишній екзарх Грузії, єпископ Пітірім, людина зіпсута з усіх поглядів. Досить того, що митрополит Пітірім висвятив на єпископа т. зв. келейника, якого тримав при собі, як наложника. Неймовірне, але правдиве. Про все це знали, але нічого не можна було зробити: він мав за собою царя й Распутіна.

На Волині, в місті Крем'янці, був вікарний єпископ Діонісій, з походження росіянин. Коли Україна стала незалежною державою, єпископ Діонісій стає щирим українцем, доводячи студентам духовної семінарії, що українська мова найкраща, наймилозвучніша мова в світі. Як тільки Волинь захопила Польща, єпископ Діонісій відразу перефарбувався на польського патріота. Почав знімати від священників, щоб вони святкували й правили служби Божі з нагоди польських національних свят, іменин і дня народження Пілсудського тощо.

Ставши митрополитом, Діонісій почав запроваджувати т. зв. "польське православ'я". Він гостро наказав священникам святкувати всі свята разом з поляками, тобто за новим стилем. В результаті цього розпорядження під час великих українських свят церкви замикалися; віруючі молилися під церквами; під час свят за новим стилем нікого не було в церквах, — тільки священики та диякі, а люди працювали на полях. На загальний протест українського населення своє розпорядження Діонісій примушений був скасувати. В особистому житті митрополит Діонісій умовив дружину колишнього лісничого державних лісів Юденка на співжиття з ним, за що Юденкові дав посаду члена духовної консисторії. Про це знала вся волинська епархія. Часто можна було чути нарікання священиків, що "православною мит рополією править не митрополит, а грубіян баба." Саме ця аморальна людина, цей, з дозволу сказати, митрополит Діонісій, напередодні другої світової війни висвятив для української автокефальної церкви професора Івана Огієнка, (теперішній митрополит православної церкви в Канаді)—передав йому "благодать" і апостольську "сукцесію".

На превеликий жаль, чимало подібних сумних фактів ми маємо в житті православної й католицької церков і сьогодні. Життя цих церков потребує реформи, як людина повітря.

Доводимо до загального відома, що вийшов з друку

Збірник Проповідей

1954, Торонто, Онт., стор. 138

"Збірник проповідей" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Певність безсмертя", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обгрунтовані науковими даними.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Єв. Правди":

506 Osmington Ave., Toronto 4, Ontario
Ціна $1.50. Ред. "Єв. Правди"

ДЖЕРЕЛО НАУКИ ДУХОВОЇ

"Збірник Проповідей" я одержав, сердечно дякую. У цій книзі я знайшов джерело науки духовної, сповненої життям правди. Мені це не доводилося чути так ясно висловлені думки про слово Боже і його значення для вічного життя людини, яка вірує в Бога, любить і виконує його волю.

Нехай Бог благословить усіх тих, хто щиро працює на ниві Господній!

Як тільки вийде з друку книжка про Гр. Сковороду, прошу зараз же мені надіслати, за що буду дуже вдячний.

Ваш брат у Христі Ісусі,
Теодор Котур.

ДЛЯ ВСІХ ХРИСТИЯНСЬКИХ ВІРОСПОВІДАНЬ

Сердечно дякую за надіслану так цінну й цікаву книжку "Збірник проповідей". З погляду релігійної філософії — це глибокі розвідки, рівноцінні для всіх християнських віросповідань.

Сердечно вдячний,
Ст. Килимник

ЧЕРВНЕВІ ІСТОРИЧНІ ДАТИ

5—VI—1775

З наказу царині Катерини II російські війська зруйнували Запорізьку Січ.

5—VI—1648

Гетьман України Богдан Хмельницький здобув велику перемогу над поляками під Корсунем.

23—VI—1917

Українська Центральна Рада проголосила в Києві І Універсал.

22—VI—1941

Німеччина розпочала війну з большевицькою Росією на українських землях.

Листи читачів

МУДРО НАПИСАНА КНИЖКА

Щиро дякую за надіслану мені книжку "Збірник проповідей". На сучасну пекучу потребу серед українського народу здорової євангельської літератури, згадану книжку треба вважати за незвичайно корисну й цінну.

Проповіді у "Збірнику" безсторонні, цікаві своїм змістом, мудро написані, висвітлені прекрасною мовою. Тематика дуже відповідна й актуальна. Глибина думки і легкий та ясний спосіб її висловлення роблять книжку доступною для широких мас громадянства. Ще річ, проповідь покійного Теодосія Довгалюка дорогоцінна духовна перлина у "Збірнику".

Дай, Боже, щоб подібних книжок багато більше появилось на євангельському полі. Дуже дякую за ласкаву пам'ять. Радію, що маєте на увазі видати друком більше подібних книжок для поширення євангелізму між українським народом.

З щирим християнським привітом
Іл. Кубрин

ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНУ ПРО ІМІГРАЦІЮ

На бажання президента Айзенгауера до обох палат Конгресу подані поправки до закону 1953 року про допущення в США 214,000 Ді-ПІ.

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Видавництво "Дорога Правди" видало чергову книжку, працю З. Бичинського "Іван Гус". Ціна її $1.50. Книжку можна замовити у

REV. M. PODWORNIAK
56 Harbison Ave.,
Winnipeg, Man., Canada

Чи передплатили ви "Єв. Правду"?

Петро Шмалій

ВИШИТІ СОРОЧКИ

(Нарис)

Гучно "відсаяткували" москалі всіх кольорів і відтінків трьохстоліття "добровільного приєднання" України до Московії. Щоб це "приєднання" не виглядало штучним, фальшивим або примусовим, а було виявом бажань українського народу, то саме цей український народ, "ратифікував цю угоду" мільйонами жертв в боротьбі з Московщиною, від Переяславської угоди аж до сьогоднішнього дня... Щоб переконати світ про "братнє возз'єднання," москалі витратили сотні тисяч тонн паперу, десятки тисяч тонн фарби і мільйони грошей. І все це марно. Вірити в цю брехню можуть ще тільки московські поплентачі, бо залишається й надалі найкращим переконливим способом "добровільної угоди" - московський наган.

Щоб увіковічити це "братнє возз'єднання," "воздвигнули памятник нерукотворный" і уквітчали його найдорожчими самоцвітами трупами найкращих синів і дочок України; трупами козацькими, трупами під Карпатами, Базаром, у Сибіру, Соловках, Казахстані, Воркуті, 1933 року, в різних каналах і... у Вінниці. І, як би ж то вже на цьому кінець . На жаль, імперіялізм та манія "величия" засліпили москалям очі і відібрали розум. Осушити море крови в якому купається їх ім'я, дуже важко.

Вінниця — це одна з "коштовних" перлин, що "оздоблює" той "памятник нерукотворный". Про цю "перлину" хочу дещо сказати.

Чотири роки збройної боротьби українського народу з червоними і білими москалями, в неймовірно тяжких обставинах, за відновлення суверенної Української Держави — найкращий духовий вияв українського народу, що ним він заперечує і перекреслює московську пропаганду про "добровільне возз'єднання". Під тиском большевицьких орд героїчна армія України, на чолі з Головним атаманом і Головою Уряду Української Народньої Республики, Симоном Петлюрого, залишає рідні землі. Опинившись на чужині, уряд УНР розпочинає боротьбу з червоною Москвою іншими способами й методами.

Так культурно-громадській і науковій праці для українців збігає час аж до 1939 року, коли в повітряних просторах загули літаків мотори, несучи смерть і руїну. Скрізь загриміли гармати і зацокотіли кулемети, знищуючи все живе й рухоме . . . В усьому світі запанував "танок смерти", який в усій своїй смертоносній силі розгорнувся на просторах України. В обставинах такого страхітливого життя в українському народові зростали надії, кріпла віра для осягнення своїх ідейних прагнень, розпочатих у 20-их роках. Одначе реальні, жорстокі події перекреслили ці сподівання. На Україні змінилося тільки прізвище узурпатора . . .

Побачити рідну хатину, в якій я спинався до життя, охопило всю мою істоту. Хотілося ще раз почути під ногами землю моїх предків, яку вони оберігали так свято, по якій і я мав щастя брати участь у бойових переходах під час визвольних змагань . . . Для цього я почав вживати рішучих заходів. В липні 1943 р. мені, нарешті, пощастило дістати офіційну відпустку до моїх батьків, яких не бачив протягом 23 років. Не гаючись, я вирушив у подорож.

Я не намагався приховати своїх піднесених пережиаань, які опанували мене, коли потяг наближався до кордонів України. Я жив єдиною думкою, яка мене захоплювала й зворушувала: нарешті я побачу моїх рідних, друзів і земляків, розпитаю про їх життя, дізнаюся, чи й справді "советський соціялізм" випередив "царизм", створивши для своїх громадян "рай!" На жаль, ця думка зникла, як тільки я переїхав кордон і опинився в Україні. Моє захоплення й зворушення перетворилося на біль і обурення. Обурювався я брехнею, якою так огидно большевики обдурюють світ і наївних "патріотів" за кордоном. Невимовний біль пройняв мене, коли я побачив "советський рай". Похилені, з обшарпаними стінами і дірами в стрісі, колись чисті й чепурні, стоять біленькі хатки. Довкола цих "куренів" лобода й пустирі . . . Зникли колишні клуні, стайні, та повітки. Зникли тини, садки, не видно квітів перед вікнами, а яких так кохались українські жінки . . . Мої земляки якісь похмурі, замкнуті, з поглядом недовір'я в очах, зодягнуті в лахміття і босі . . . На моє запитання, а як же з одягом у зимову пору, мені відповили: "Так само. Тільки ноги обмотуємо в ряднину або онучі" . . . Один жах! Але на мене чекали ще більші несподіванки.

Висівши з потяга у Вінниці, я не впізнав цього, колись чепурного, що потопало в садках, міста. Вигляд його був сірий і убогий, як і його мешканців. Так само обшарпані будинки, а дахи від іржі стали червоні, неначе під стиль режиму. Тільки й того, що дощі їх обмивають а вітри висушують. Нових будівель не видно, але височить новозбудований прекрасний, в модерному стилі, будинок НКВД. Прекрасна і залізнична станція. Церковні будівлі знесені і площі, на яких вони стояли, незабудовані. Готель "Савой", колишня краса міста, виглядає як заїжджий двір.

Зголосившись в німецькій комендатурі, і, діставши дозвіл на перебування та харчовий приділ, я вийшов на вулицю, в цілком пригніченому настрої. Злидні, марні й сумні голодні обличчя людей, знову чужий "господар" на рідних землях, все це гнобило мене. Я замислився . . . Я відчув у цьому нещасті моїх земляків якусь долю й моєї вини . . . Ось я, одягнений як багач. І справді, своїм зовнішним виглядом я звертав на себе увагу. На мені було гарне спортове вбрання, англійський кашкет, (кепка), жовті черевики і шкіряні рукавички. Словом, звичайний одяг, що на нього ніхто в Европі не звертає уваги. Так, в "гнилій" Европі, де робітники, як ввесь час галасують большевики, "вмірають з голоду" . . . Я прожив на чужині 23 роки спокійно, в достатках, а вони на рідній землі в голоді й холоді . . . Мій поганий настрій збільшували турботи про засоби дальшої подорожі, куди не було залізниці. Обмірковуючи це питання, я почув українську мову. Глянувши, я побачив двох вояків в німецькій уніформі.

— Здоровенькі були, панове! — привітав я їх.

— Доброго здоров'я! — відповіли разом вояки і зупинились. Я назвав себе і пояснив, чому саме я подорожую.

— Як так, то просимо зайти до нас, пане сотнику . . . Познайомитесь з нашим сотенним командиром . . .

Поки ми дійшли до приміщення, я вже знав, що мої нові знайомі буковинці, належать до українського куреня (дві сотні), що вони кілька днів тому прибули до Вінниці, розбивши червоний партизанський відділ, а тепер не знають куди закине їх доля.

Командир першої сотні (друга була на іншому примищенні) молодий, енергійний поручик, прийняв мене дуже чемно і гостинно. Правда, спочатку він був досить обережний, але, перечитавши мої старі посвідки, і, дізнавшись, що я належав до армії УНР, зрадів і відразу ми нав'язали вояцький контакт.

— Що ж там чувати у вас, пане сотнику? Адже ви перебуваєте ближче до горнила, в якому перетоплюються політичні й військові події . . . — заговорив поручник.

— Для нас, українців, крім поганого, немає нічого доброго — відповів я. - Думаю, що про це ви знаєте з перебігу подій. Доля знову обернулась до нас спиною і ми повинні ще міцніше змагатися, щоб світ чув і знав про нас . . .

- Так воно є, пане сотнику... Мої хлопці також не хочуть змагатись у складі німецького вермахту . . .

— А хто ж вас примушує до цього, пане поручнику? . . . На Волині оперують організовані повстанчі відділи отамана Бульби, а це рукою подат . . . Принаймні будети змагатись за рідну ідею, під рідним прапором і . . . без "контролі" . . .

— Поділяю вашу думку, пане сотнику! Але наш курінний, "фолькс". . . .

— А на якого дідька він вам здався, друже поручнику? "Загубіть" його десь, в дорозі . . . Адже війна . . .

Поручик щиро зареготав. Обіцяв обміркувати це питання і допомогти мені в справі мого дальшого пересування. Разом з тим порадив мені піти у "Парк Культури" і подивитись на наслідки, які залишили по собі московські червоні "брати".

— Там саме провадяться розкопки. До сьогодні видобули 1700 трупів . . .

— Дуже дякую . . . І де ж би я пропустив нагоду побачити на власні очі "піклування батька народов" про своїх громадян. . .

(Закінчення в наступному числі)

Раптом завітав фаховий маляр...

(Замість фейлетона)

Поява в одній з торонтонських православних церков чудотворного образу св. Миколи Мокрого свого часу викликала чимало дискусій, непорозумінь тощо. Урочисто, з участю єпископа (цієї ж церкви) і священиків образ виставили в церкві для поклоніння віруючих.

Образ цей найбільш славився тим, що в Україні рятував утоплеників. Росіяни, позаздрівши українцям, зробили цей образ навіть патроном своєї фльоти. Це фльоті не допомогло. Можливо, що Микола Мокрий, будучи українського походження, поставився до російських плянів не дуже прихильно. В усякому разі фльота та довго не існувала.

Коли стало відомо, що цей образ незвичайної чудотворної сили, з'явився в Торонто, то щирі і побожні православні, яких ще не торкнулася зараза канадійського скептицизму або якої іншої єресі, з нетерпінням чекали на якесь чудо. Найбільше ж були зацікавлені в тому, щоб образ Миколи Мокрого показав англійцям свою чудотворну силу. Збігали тижні, місяці, сталося чимало нещасних випадків на воді, в наслідок ураганів загинуло чимало людей у водних глибинах. Як же на все це реагував образ Миколи Мокрого? Його начебто в Торонто й не було... Чому це так? Тільки тепер усім стало ясно.

Торонто відвідав п. Михайло Дмитренко, український маляр, який розуміється на малярстві, а на образах зокрема. Оглянувши образ, він заявив, що це не оригінал чудотворного образу Миколи Мокрого, а тільки... копія. (Див. "Віра і Культура" ч. 5, 1955). Докази п Дмитренка досить слушні. Отже, в Торонто ми маємо не оригінал, а фальсифікат чудотворного образу. Якщо важко повірити, щоб оригінал образу Миколи Мокрого міг творити чудеса, то про фальсифікат не доводиться й говорити.

Правда, чимало православних і надалі будуть сподіватися чуда. Можливо, що й не без підстав. Католицька і православна церкви навчают, що особа через рукоположення в священики дістає окрему, на все його життя, благодать. Такий священик може бути дуже поганою людиною, але благодать, що він її одержує, діє. Наприклад вночі, з суботи на неділю, священик зробив великий злочин. Проте в неділю, під час тайни евхаристії, згідно з його словами, що він їх промовляє, хліб перетворюється в тіло, а вино в кров Христову, так в справжнє тіло і кров. Жодних заперечень проти цього згадані церкви не визнають.

Дехто доводить, що хоч торонтонський образ Миколи Мокрого і фальшивий, але в наслідок єпископської благодаті разом з благодаттю священиків, які з захопленням влаштовували, благословляли і служили перед цим образом, він безперечно набув чудотворної сили, не зважаючи на своє походження. І справді, якщо так може бути з священиком, то чому так само не може статися з образом?

На мою думку п. Дмитренко не повинен був доводити до загального відома свого відкриття. Яка з того користь? Адже хто вірив, що образ чудотворний, той і надалі буде вірити... Священики ж будуть виголошувати проповіді, що, мовляв, "темні сили диявола ополчилися проти чудотворного образу". Словом, мракобісся триватиме.

Особисто я не знаю п. Дмитренка. Проте мені здається, що він щось має проти православ'я. І справді, своїм відкриттям п. Дмитренко завдав нищівного удару молебнам, молитвам та іншим церемоніям, що з таким захопленням і піднесенням влаштовує православне духовенство перед згаданим образом. А чи подумав п. Дмитренко про те, скільки праці, грошей і часу витрачено і раптом... марно. Серце від болю стискається, коли згадаєш, скільки церемоній і прибутків втрачено!.. І треба було п. Дмитренкові завітати до Торонто... Як на гріх, треба було йому бути фаховим малярем... Краще був би він звичайнісіньким православним. Тоді він домагався б, щоб образ належав до тієї чи іншої православної церкви — і все було б гаразд! А то фаховий маляр! Недосить розумітися на малярстві і доводити віруючим, що їх так ганебно обдурюють... А скільки горя, яку небезпеку створив п. Дмитренко для догми православної церкви?! Треба було про це здорово подумати...

Що ж тепер буде з "підземною церквою?" А бизнес був би чудовий!.. Що не кажіть, а п. Дмитренко зробив негаразд. Треба було мовчати та й годі. Хіба це перша фальшивка чудотворного образу в православній чи католицькій церкві? На таких "образах" і "чудесах" зросла сила церковної організації серед малоосвіченого народу. А може п. Дмитренко приховує пляни реформації православної церкви? Якщо так, то нехай починає з своєї власної церкви і парафії. Знайдеться і там йому чимало праці.

Православні м. Торонто! Не звертайте уваги на відкриття п. Дмитренка. Яка різниця? Кінець-кінцем і фальшиві речі часом роблять великі чудеса.

Григорій Сухий

Оголошення

У видавництві "Бібліотека Українського Євангелика" можете набути таку літературу:

Українські Біблії, ціна	$1.35
Нові Заповіти, перекладу І. Огієнка	0.75
Др. Л. Цегельський: "Звідки взялася і що то є єв. віра?"	0.25
В. Боровський: "Ще і ще про "віру батьків"	0.10
Паст. Д. Галенда: "Що нам робити, щоб спастись?"	0.50
В. Боровський: "Історія мойого визволення"	0.50
В. Боровський: "Теодосій Довгалюк"	0.20
Ян Амос Коменський: "Лябіринт світу й рай серця"	0.90
"Збірник проповідей"	1.50
І. Петращук: "Як я став євангеликом?"	0.10
"Хто ми?" (Летючка)	0.03

Замовлення надсилайте на адресу:

REV. W. BOROWSKY

1934 Florence Street Detroit 3, Michigan

THE UNHEARD-OF WAY

CHESTER SHULER

Esther Jennings was in the midst of the week's ironing when "Aunt" Hanna Perkins called. The visit was not entirely unexpected. Esther had heard considerable about Aunt Hanna, and was rather eager to meet the titled lady, who was "aunt" to everyone in Greenmom.

Aunt Hanna, too, was eager to call at the Jennings' home. She knew perfectly that it had been exactly two months and seven days since a new family had moved into the town. Therefore, it became her duty to know more than anyone else about the newcomers. And, too, she had a message of great importance for Esther, her brother John, and any other member of the Jennings' household interested.

For some time now, the village gossips had been busy wondering, talking, surmising. Why, for example, didn't Mr. Jennings come home except over week-ends, and some times not even then? Did Esther know how to keep house properly? Did John, her 17-year-old brother, make good marks in school? These were a few of the questions discussed at almost every meeting of the various sewing clubs, committee meetings, and the like, where talkative folks, like Aunt Hanna, assembled.

"I'm going over there to call right soon," Hanna had vowed. "And then we'll know the answers".

This bright afernoon she had kept her promise. She wasted few words on the introduction. Esther was rather surprised by her opening statement: "My, you have a nice place here. But I surely do sympathize with you people!" Aunt Hanna sighed heavily.

"Sympathize with us?" repeated the girl, puzzled. "But why, Miss Perkins?"

Hanna sighed again. Sighing, Esther decided, was a part of the good lady's sympathizing. Hanna let her gaze wander about the tidy kitchen, thence through the clear windows to a spot in the yard where Esther and John had been planting flowers. Another long-drawn sigh. Esther repeated her question, "Tell me, please!"

"Well, 'course you know, I don't like to tell new folks unpleasant things. Then again, it's my duty to do it. My Christian duty. You know the Good Book says we are to 'weep with them that weep'. So why shouldn't we sympathize with those who—"

Esther's patience was threadbare. She was becoming somewhat alarmed, too. "Tell me, please, what is this? Has something dread-

(Continued on page 8)

THE UNHEARD-OF WAY

(Continued from page 7)

ful happened to my brother, or father, or—"

Aunt Hanna elevated her thin hands at an angle before her face. "No, no, it's not quite that bad! Not quite. But dear, dear, I do pity you young people—or anyone, for that matter—who moves into this here community and tries to fix things pretty! It just ain't worth while! Indeed it ain't. You just don't know your neighbors, Miss—er—may I call you Esther? It'll seem more neighborly like, you know."

Esther breathed again. She hardly knew whether to feel angry or amused. But she did feel relieved. "Surely, you may, if you like. But I don't understand your meaning about the neighbors, and—"

"I notice you're great for flowers and nice things in your yard. That's grand of you. I used to have a pretty yard—before I came to this town. But it's no use here. Not a bit o' use. These boys are the worse allowed to live. Yes, ma'am! They'll run 'cross your lawn, tramp down your flowers, an'—would you believe it?—some o' those littlest Higgins' boys actually go into yards an' pull flowers out o' the ground! Just thought you ought-a know. It's my Christian duty to tell you."

Esther replaced the socket of her iron on the electric switch. "It's kind of you to tell me this. But I don't think the boys will annoy us greatly."

"I'm glad you think that, my dear—you may call me 'Aunt' Hanna; most everyone does—but I just know what those brats can do. And if they miss your yard, it'll surprise me!"

"I think we shall manage," Esther smiled, beginning to iron again.

"I see your brother's big and strong, and can run like a streak. Maybe if he grabs some o' 'em an' shakes 'em good, it'll have a good effect. I do hope it will, anyway! I must be goin' now. Have six more calls to make this afternoon. Keeps one movin', but I'm pretty spry yet."

Esther smiled as she saw her caller vanish into a neighbor's house. "Going to compare notes, most likely," the girl thought. "But she's interesting, and she means well. After all, it's as well to be forewarned."

John was amused when he heard of Aunt Hanna's "sympathy." "I have a hunch those same 'brats', as she calls them, haven't been spoiled by an overdose of real kindness in this town."

The Higgins' boys visited Esther and John as soon as their flowers had been planted and the lawn mowed twice. Evidently they were just looking the situation over, for they did not disturb anything.

Esther and John tried to make friends with them. But the boys were shy, and would not come near.

"Them's the ones!" Aunt Hanna said in a loud whisper, arriving on the scene just as the boys departed. "Keep your eyes open now—they're plannin' mischief, you mark my words!"

She was not mistaken. Three days later, Esther's patience was tried severely. Several of her most-prized plants had been wantonly broken down.

"That 'aunty' of yours wasn't too far wrong, I guess," John grunted, when Esther told him of the destruction. "If I catch those little rascals, I'll—"

Esther's look stopped him. "I think there is some other way to stop this," she said, thoughtfully. "At least, we ought to try."

She told John of her plan. "I guess maybe you're right," he agreed. "At least, it's worth a trial."

As if disappointed that they had not been pursued for their first offense, the Higgins' boys returned that evening just at dusk. They amused themselves by breaking off a half-dozen of Esther's choicest peonies. John came 'round the corner just in time to see it.

"The little scamps!" he muttered. "If it weren't for Esther's idea, I'm afraid I'd half kill some of them. But she's usually right." He grinned. "However, a little fright may not harm them."

Next evening about dusk, John hid himself behind a clump of thick bushes Esther worked quietly in the shadow of the porch vines.

There was a slight rustle at the hedge, and two of the "brats" appeared inside the yard. They glanced quickly around, then began trampling down some of the plants. They watched the house carefully, ready to run if need be.

John stole silently from his shrubbery. Suddenly each boy felt a strong grip on his collar. They looked into the kindly but grave eyes of John Jennings.

Realizing they had been caught in the act, they struggled to get free, but John held them tightly. Thus far he had said nothing. Had he spoken angrily, the boys would have felt it was fun; this silence, however, they didn't relish.

Just then Esther strolled up to them. "Good evening boys", she said kindly. "Do you live around here?"

Tim and Ben looked at her, at each other, then at their captor. But they were too surprised to speak.

"Who are your two silent friends, John?" Esther smiled. "You might introduce me."

"W-we don't wanter be introduced!" Tim blurted suddenly. "Honest, we didn't mean to hurt—"

Esther pretended she hadn't heard. "Have you boys come to see our flowers?" she asked. "Evidently you're fond of flowers. Just look about and enjoy them. Which do you think are the prettiest?"

"T-they're purty, I guess," Ben muttered.

"Give the boys some to take along home, John," Esther said. "They may choose any they like."

"We—we don't want any flowers," Ben said. "Our dad don't like flowers. We never have any at home."

"Oh, that is too bad! But let me get some roses for you." Esther quickly cut some lovely roses. "There, take those home and place them in water. They'll remain pretty for some time that way."

Two begrimed hands stretched forth for the roses. Two pairs of half-startled, half-moist eyes looked up into the smiling face of the pretty girl. "Thanks," Tim managed to say. "I'm—sorry—'bout the flower stalks."

"Me, too," Ben muttered. "We won't do it any more." John released both boys, but they remained there. "Sure are pretty roses," Ben continued. "You — I guess you're awful kind. Our Mom was kind. She usta have roses, an'—"

"And where is your mother now?" Esther was leading the two over to a bench. "Is she at home this evening?"

"She—she's—dead," Ben choked. "She's been dead three years."

"You poor boys," Esther sympathized. "No wonder you like flowers so much. But look, it's late now. You'd better go home, but be sure to come over tomorrow evening and help John and me, won't you? Maybe, if you work real hard, we can pay you something for your help."

Two faces brightened. "Honest? After—after this?"

"Certainly. And besides, I know you won't break any more of our plants. When you want flowers, just ask me for some."

Two days later Aunt Hanna received the shock of her life when she found Esther and the two boys on their knees among the flowers. At one side, in the shade, a bushel or more of cut flowers were strewn about. Carefully-made bouquets lay in neat rows on the porch.

"What's all this?" Hanna gasped.

Enjoying her visitor's confusion, Esther answered, "I have two of the best helpers, here. We've been making bouquets for the sick folk at the hospital; Tim an Ben are going to get cleaned up now, and take them over to the wards. The boys are so fond of flowers, and haven't any of their own, so they like to help John and me over here, you see."

"Yes, but I—I—ah— Well, I declare!" Hanna was comical in her surprise. She sat down suddenly and gazed in wonder.

Two days later Hanna came back "Esther, I have something won-der-ful to tell you! I was over at the hospital yesterday visitin' old Mrs. Gipes, and while I was there in comes a gang o' boys and girls. Each has an armful of the prettiest flowers, an' they begins to distribute them among the sick folk. I could hardly believe my two eyes, when I saw those two Higgins boys in the lead. I just never have seen such a change in any young-uns before." Hanna smiled suddenly. "And I guess it's all due to you, Esther Jennings!"

"Oh, you met my Sunday school class at work, eh?" Esther smiled. "I sent them over there, and as they had to go alone, I'm glad to hear that they did their work nicely."

Hanna gasped. "Your Sunday school class! You don't mean to say them Higginses is in Sunday school? Well, I never!"

"Certainly. Why not? They have souls to be saved just the same as any other children."

"Well, I guess that's true, too. But I never thought — "Aunt Hanna was speechless for almost half a minute. Then she smiled. "You people sure have an unheard-of way to get on the good side o' folks, an' 'specially them boys, Esther Jennings. Anyway, it worked!"

"I once read, Aunt Hanna," Esther answered thoughtfully, "of One who believed in kindness as a cure for many human ailments. So you see, John and I have merely tried to use somewhat the same 'prescription' as best we could. The Great Physician, Jesus, wrote it with His finger in the sands of Galilee long years ago, as you may recall."

Hanna nodded, vigorously. "Yes, yes, I know. I know. Pity is, it's not used more these days!"

—The Instructor

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 7-8. Торонто, Онт., Липень-Серпень 1955 July-August Toronto, Ont. Рік XVI. Число 7-8.

СЛАБОХАРАКТЕРНІСТЬ ІЛІЯ

В першій книзі пророка Самуїла (2-5 гл.) висвітлена жахлива руїна Ізраїля. Десятки тисяч найкращих бійців полягли в бою від меча філістів, нарід опинився в рабстві, країна немилосердно пограбована. Родина первосвященика загинула, а найбільша святиня, що була свідком подіяння стін Єрихону, святиня з скрижалями Мойсея і жезлом Аарона, в якій перебувала Шекайна, потрапила до рук поган.

Що привело нарід, церкву і весь край до такої страшної руїни?

На чолі тодішньої церкви стояв первосвященик Ілій. Походив він з роду Аарона, його сини були священиками при храмі Господньому. Одночасно Ілій виконував і обов'язки світського провідника, як суддя над Ізраїлем.

В руках Ілія була зосереджена світська і церковна влада. Отже він мав велику відповідальність перед людьми і Богом.

Чесний, широй вдач, Ілій був глибоко релігійний і покірний перед Богом. В цьому не було заздрости. Через хлопця Самуїла, що служив при храмі, Ілій одержує від Бога докірливе відкриття про передбачену його руїну. Ілій прийняв це відкриття з тихою покорою, сказавши: "Він Господь, що йому до вподоби те Й вчинить". Він не намагається доводити, що така кара страшна, що мовляв, він робив що тільки міг, словом, він не виправдується.

Кара справдилась. Ілій сидів при храмі. З поля бою прибігає посланець. Він розповідає йому, що десятки тисяч народу загинули, що його сини полягли від меча філістів. Ілій любив свій нарід, любив і своїх синів. Такі відомості дуже вразили його, але він зміг їх перенести. Проте, коли посланець сказав, що "Ковчег Завіту" потрапив до рук невірних, серце Ілія не витримало і він впав мертвий на землю. "Бо серце його найбільше боялось за Ковчег Божий".

Перед нами дві постаті: Самуїл і Ілій - Самуїл — хлопець, що прислуговує в церкві, і Ілій — патріярх, представник найвищої церковної влади. Не зважаючи на тому велику різницю між своїм і церковного служника становищем, Ілій покірно, без заздрости, без претензій на якесь священство, вислуховує відкриття про кару від Бога. Отже, постать Ілія справляє гарне враження. Він має багато доброго в собі. Він любить Бога, свій край і своїх синів. Що ж привело його до руїни?

Слабохарактерність — такий основний дефект Ілія. Брак моральної рішучости — ось що привело його самого, його родину, церкву і край до цілковитої руїни. Він знав, що діється в храмі. Він знав що його сини-священики насильно обкрадають людей, які приходили до храму з жертвами. Це насильство набрало таких розмірів, що люди перестали приходити до храму. Він знав про їх поводження з жінками і дозволяв їм: "Ні, діти мої, недобрий іде про вас поголос, який я чую, ви приводите до переступу нарід Господній". Дальше ціх словесних докорів щодо злочинів синів Ілій не пішов.

Тим часом сини, слухаючи батьківські докори, робили й далі, що їм тільки хотілося. Два рази одержав Ілій попередження від Бога про повалення синів в храмі. Проте Ілій не відважився на бузькі рішучі заходи. Устами невідомого пророка Бог сказав Ілієві: "Ти поважаєш синів твоїх понад мене". Цей докір як і інші залишився без наслідків. Ілій тільки й те робив, що сварився і умовляв здеморалізованих синів.

Слабосильні люди завдають людству чимало зла. Одверте безчинство викликає обурення і спротив, але безвольна доброта обезброює людей. Як би на місці Ілія був би якийсь безкомпромісний первосвященик, такий як і його сини, то нарід з гнівом усунув би їх. Добросердість, м'якість, патріотизм і релігійність Ілія обезброювали нарід. Своєю ж слабохарактеристикою Ілій накликав гнів Божий на себе, на церкву і на край, — сталася жахлива руїна. Цей приклад з слова Божого дає нам прекрасну науку для впровадження нашої батьківщини — України.

Що має спільного ця стародавня ізраїльська трагедія з нашим модерним часом, зокрема з українською справою? Насамперед те, що ми бачимо, як на наших власних очах повторюється у всеукраїнському маштабі гріх первосвященика Ілія з такими ж трагічними наслідками.

Толерацію зла в суспільстві і умовлення, що привели український нарід до руїни, ми практикуємо в нашому житті і надалі. До речі, яскравим Ілієм у всеросійському маштабі був Керенський, який знову намагається рятувати Росію.

Ця слабохарактерна людина під час революції намагалася умовленням спинити пожежу мордів, насильства і беззаконня. Керенський — це предтеча Сталіна. Без Керенського Сталін був би неможливий.

Стежкою умовлень і м'якої толерації зла прокралась й українське суспільство. В результаті стан України не кращий від стану Ізраїля за часів первосвященика Ілія. Нарід у рабстві, церкви оволодіні, грубою силою використовується віра в Бога. Потрібні рішучі заходи для зміни духового життя нашого народу, його моральних якостей. Що ж ми робимо для цього? Говоримо, умовляємо й толеруємо зло. Фактів про це не бракує й в житті української спільноти на еміграції.

Ілій повинен був позбавити своїх синів священства і гостро покарати їх. Цим він врятував би край від руїни і своїх синів. Українське суспільство повинно взяти за вправило, щоб у проводі церковно-громадського життя не було людей типу синів Ілія.

Визвольна боротьба українського народу рішуче потребує морального й духового оздоровлення. Наш святий обов'язок полягає в тому, щоб усунути марновірство, припинити толерацію неморального життя, п'яцтва, скандалів, і виховувати в людині чесність, відвагу і правдивість. Тільки опанувавши ці чесноти, наш нарід стане не міцнішим в очищенні своєї останньої мети у визвольній боротьбі. Для цього і, насамперед, такі чесноти повинні мати його світський і церковний провід.

Генеральний 81-ий собор пресвітерської церкви

1-8 червня 1955 р. відбувся генеральний собор пресвітерської церкви.

Уряд пресвітерської церкви будується винятково на науці слова Божого Він складається з Ієрархії, так би мовити, невеликих парляментів, тоді як уряди православної і католицької церков, складаються з Ієрархії осіб. Уряди ритуалістичних церков в основі є монархістичні, тоді як уряд пресвітерської церкви суто демократичний і діє під проводом духа науки Христової.

В Діяннях апостолів, ми маємо докладне висвітлення виборів провідних мужів для керування добродійними і фінансовими справами церкви, як вказано вище.

В Єрусалимі перший собор церкви розв'язував справи порядком обговорення і своїх уповноважених вибирав: "Уподобалися тоді апостоли і старші і вся церква вибраних мужів з між себе послати в Антіохію з Павлом..." - Діян. ап. 15 : 22.

Отже, кожною громадою в системі пресвітерської церкви керує обрана церковна сесія. Члени сесії вибираються на цілє життя. До їх компетенції належать справи духові і церковної дисципліни. Справами фінансовими і маєтковими керує рада управителів.

Влада єпископів в ритуалістичних церквах в пресвітерській церкві належить пресвітерії. Пресвітерія складається з вибраних представників від кожної громади в двому місті чи околиці. Звичайно вибирається два делегати, один з-між пастор. В пресвітерії завжди має бути половина звичайних членів громад і половина пасторів. Раз на рік відбувається синод. Всі члени пресвітерії можуть брати участь в синодальних засіданнях, які мають суто духовний характер, ціллю їх є вивчення слова Божого, духова спільність, братерська дискуся різних проблем, що виникають в межах „провінції".

такі основні завдання синодальних засідань.

Найвищу інстанцію пресвітерської церкви, яка дорівнює за своїми функціями ролі патріярха і собору в ритуалістичних церквах, представляє генеральний собор церкви. Собор складається пропорційно до числа членів пресвітерії - один на всім членів пресвітерії. У складі собору має бути рівне число звичайних членів громад і пасторів.

Робота собору пресвітерської церкви цього року була глибоко пройнята діловим характером. Кількість пожертв на місійні цілі (бюджет на 1956 рік) підвищена до 1,200.000. Вислухавши й обговоривши звіти своїх комітетів, собор ухвалив відповідні постанови для дальшого поліпшення роботи.

Голова собору вибирається на час сесії собору, проте він виконує деякі функції аж до наступного собору і виборів нового голови. Собор також призначає сталих секретарів різних комітетів (бордів). Комітети ж поновлюють третину свого складу щорока і виконують усю працю церкви. Правлюють комітети домашніх місій, закордонних місій, адміністраційний комітет, архітектурний, евангелізаційний та інші.

В роботі собору пресвітерської церкви цього року брали участь три українських делегати, а саме: пастор Л. Бучак (Гамілтон), пастор д-р С. Сасс (Едмонтон) і пастор М. Фещенко (Торонто). Гостив на соборі і пастор І. Яцентий (Ошава). Згадані пастори, скориставшись нагодою, гідно презентували в різних нарадах собору справу українського народу.

Собор звернувся з закликом до всіх церков збільшити пожертви, оскільки відчувається гостра й велика потреба в місіонерах, шпиталях, школах та інших інституціях в країнах, де нарід неспроможний цього сам для себе зробити.

Собор з подякою вислухав звіти про виникнення китайської пресвітерської церкви на Формозі, що почала сама керувати своїми справами. Так само великий релігійний рух і організація великої кількости пресвітерських громад серед так званих "мисливців за головами" в горах Формози являють собою підтвердження для всіх, що Бог в своїй ласці не зважає на лиця.

Поле праці потреби проповіді науки Христової величезні. Бракує коштів. Віруючі Канади мають цілковиту можливість ці кошти побільшити пожертвуваннями. Собор певен в тому, що це завдання буде виконане з честю й християнською любов'ю.

"...Дванадцять апостолів покликали громаду учнів та й сказали: "Не личить нам, покинувши слово Боже, служити при столах. Наглядіть же, брати, між собою сім мужів доброї слави, повних Духа святого та мудрости, — їх настановимо для цієї потреби. Ми ж у молитві та служінні слову завжди перебуватимемо". І сподобалося це слово всій громаді, і вибрали Стефана, людину повної віри й Духа святого, і Пилипа, і Прохира та Никанора, Тимона та Пармена, і Миколу — нововірних з Антіохії, — яких поставили перед апостолами, і, помоливши, покладали вони руки на них. І росло слово Боже, і дуже множилося число учнів в Єрусалимі, і велика кількість священників покорялася вірі" — Дії ап. гл. 6:2-7.

ЦІКАВИЙ КОНЦЕРТ — ПІЯНО

(Королівська Музична Консерваторія в Торонто)

24 червня 1955 р. в Королівській Музичній Консерваторії м. Торонто відбувся концерт-піяно учнів Александра Флорука, який належить до учительського складу консерваторії.

Це був незвичайно цікавий концерт, в якому взяло участь 15 учнів. Батьки і знайомі та просто прихильники музики заповнили концертову залю.

Діти з напруженням і деякі з них нервово чекають на початок концерту. Ось появляється молодий, досить рухливий учитель. На знак діти одне по одному виходять на сцену і ввічливо вклонившись авдиторії, виконують музикальні речі. Присутні зустрічають всіх виконавців гучними оплесками. Буквально під грім оплесків виконавці залишають сцену, не зважаючи різниць виконання. Всі дістають цілком заслужену нагороду і заохочення для дальшого навчання.

Діти вражали певністю і виключно талановитми виконаннями вивченних ними композицій. Зокрема слід відзначити таких молодих виконавців, як Ніна Маковкін, Анджела Фуско, Ростислав Левицький, Ірина Гладкова і Дарія Марцинківська. Проте всі виступи, без винятку, вияв'яли добру підготовку, в якій яскраво відбилося навчання майстерного вчителя, що ставиться з великою любов'ю до дітей і до музики. Цей концерт не тільки виявив музикальні здібности дітей, а й не в меншій мірі музикальну й педагогічну талановитість їх молодого вчителя.

Помітно було, що деякі з батьків переживали не менше, ніж їх діти на сцені під час грн. Проте всі присутні безперечно були задоволені концертом. Присутні на концерті мали нагоду послухати в прекрасному виконанні дітей композиції Баха, Форреста, Моцарта, Столцеа, Косенка, Берліна, Бетховена, Чайковського, Шумана, Глюка та інших.

Чарівність музики не втрачала на якості, а навпаки побільшувалася наївними, але щиро-дитячими виконаннями молодих піяністів.

Немає сумніву, що Александр Флорук і його школа запевнений розквіт і майбутність.

Серед присутніх гостей на концерті був визначний канадський композитор Б. Берлін. Так само концерт відвідали пастор Фесенко з дружиною, инж. І. Янішевський з дружиною та інші.

Сем. Підвисоцький

Б. Грінченко

Зорі

"Мамо люба! Глянь, як сяють
Ясно зорі золоті!
Кажуть люди, то не зорі,
Сяють душі то святі.

Кажуть, хто у нас на світі
Вік свій праведно прожив,
Хто умів-людей любити,
Зла ніколи не робив.

Бог узяв того на небо
Ясно зіркою сіять . . .
Правда, мамо, то все душі,
А не зорі там горять?

Так навчив мене, голубко,
Щоб і я так прожила,
Щоб доброго робити вміла,
А робить не вміла зла."

"Християнський Стяг" (ч. 2, 1965) вмістив статтю пастора П. Костева: "Митрополит д-р Огієнко, як перекладач Біблії". Пастор П. Костів констатує: "Найбільшою прогалиною в церковному й культурному житті українського народу була відсутність повної Біблії на зрозумілій для всіх мові".

Далі, з надзвичайно великим перебільшенням, автор статті характеризує д-ра Огієнка, як знавця грецької і гебрейської мов.

Поринаючи в морі надуманих слів, не зважаючи на справжній стан перекладу, П. Костів пише: "Українська Біблія в перекладі проф. д-ра Ів. Огієнка клясична й найкраща з усіх досі існуючих перекладів чи не між всіми слов'янами. Мистецтво кожного перекладу полягає в тому, щоб якнайточніше зберегти характер оригінальної мови без порушення фразеології та взагалі законів перекладної мови... В цьому сенсі митрополит Іларіон показав себе справжнім майстром".

Про що ж саме говорять факти?

Візьмімо "Новий Заповіт" і "Псалтир", в перекладі д-ра Огієнка, і "Новий Завіт" та "Псалми" — в перекладі П. Куліша і порівняємо переклади деяких псалмів. Наприклад:

Ст. ст. 1—3 псалма 19 в перекладі д-ра Огієнка звучить: "Небо розповідає про Божую славу, а про чин Його рук розказує твердь. Приськає словом день дневі, а ніч ночі показує думку, — без мови й без слів, не чутний їхній голос".

Тут ми маємо штучність і незграбність думки і вкрай незрозумілу мову. І справді. Що значить "Приськає словом день дневі"? Якщо для кожного зрозумілі такі вирази, як "кіт приськає до сірка", "він приснув від сміху" і т. д., то вираз "приська словом день дневі" являє собою глибоку таємницю перекладача. До того ж гебрейський текст зовсім не потребує "приськання".

Взнесло, побожно, згідно з оригіналом і з великим натхненням, що передається й читачеві, переклав згадані стихи 19 псалма П. Куліш так: "Небеса являють славу Божу, і простір звіщає про діла рук Його. День дневі сповіщає про них, і одна ніч дає вістку другій. Ні це мова, ні це слово, але чути їх голос".

Коментарі зайві, а висновок про якість перекладу зробіть, дорогі читачі, самі.

БЕЗПІДСТАВНЕ ЗАХОПЛЕННЯ

(Новий переклад Біблії д-ра Огієнка найгірший з усіх перекладів нашого часу)

Читаємо в перекладі д-ра Огієнка псалом 23:

"Господь — Пастир мій, тому в недостатку не буду!

На пасовиськах зелених мене покладе, на тихую воду мене запровадить.

Він душу мою відживляє, ради Ймення Свого Він провадить мене по стежках справедливости.

Коли я піду хоча б навіть долиною темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені! Твоя палиця й підпора Твоя - вони втишать мене!

Ти передо мною стола наготовив при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша — то надмір пиття.

Тільки добро й милосердя гнатися будуть за мною всі дні мойого життя, а я буду стояти в Господньому домі на довгі часи".

Перекладом цього псалма д-р Огієнко розкриває "свою велич" як "знавця стародавніх мов, неперевершеного перекладача і... поета". Що значить "долина темряви"? Що то за вираз "моя чаша то надмір пиття", або "добро й милосердя будуть гнатися за мною"? Цим слабеньким перекладом, сурогатом поезії, на яку спроможний учень другої або третьої кляси середньої школи, д-р Огієнко відібрав у церкви чудову, правдиву поезію, що нею пронизаний зміст 23 псалма у П. Куліша, і який звучить так:

"Господь — пастир мій, не матиму недостатку.

Дав мені оселю серед лугів земних, він веде мене до тихих потоків.

Він справляє душу мою; він веде мене по праведній дорозі задля імени свого.

Хоч би я ходив по долині тіни смертної, то не боюся жодного лиха, Ти бо єси зо мною; Твоя палиця й підпора дає мені духа.

Ти наповняєш стіл мій перед очима ворогів моїх; ти помазав голову мою і кубок мій повний, аж переливається.

Так, милосердя й благодать будуть проводжати мене по всі дні життя мого; і житиму в домі Господнім по всі дні".

На нашу думку, навіть неможливо порушувати питання про те, що 23 псалом у перекладі д-ра Огієнка далеко кращий, ніж у перекладі П. Куліша. Хіба ж може, наприклад, огієнківський вираз "моя чаша — то надмір пиття" замінити кулішівський вираз "і кубок мій повний, аж переливається"?

Цілковите нехтування оригінальних мов червоною ниткою проходить через весь переклад псалмів. З самого початку перекладач "товче залізною різкою посуд гончарський" і так "товче переклад" аж до кінця.

Досить і цих фактів, щоб переконатися в тому, що захоплення пастора П. Костева новим перекладом Біблії, який зробив д-р Огієнко, безпідставне. Д-р Огієнко, як видно з перекладу, знає грецьку й гебрейську мови зле, великою мірою відстав і від сучасної літературної української мови, його новий переклад Біблії — найгірший з усіх перекладів нашого часу на слов'янських чи будьяких інших мовах. Українському народові на довгі роки відібрано добрий переклад. Замість нього друкується якесь екцентричне, занапастоване, ділетантське тлумачення.

Не краще стоїть справа і з перекладом "Нового Завіту". Проф. Огієнко або не знає грецької мови або її нехтує. В Єв. від Мат. (гл. 2 ст. 15) сказано: "щоб справдилось, що сказав Господь через пророка". У д-ра Огієнка маємо: "Щоб збулося сказане від Господа пророком". Оригінал твердить, що Господь сказав через пророка, д-р Огієнко твердить, що пророцтво було сказане пророком від Господа. В перекладах немає різниці принципової, але є велика різниця мовна, яка виявляє незнання мови.

Надзвичайно велику помилку припустив д-р Огієнко в перекладі ст. 17 гл. 5. -в. від Матвія: "Не думайте, що я прийшов знівечити закон або пророків, не прийшов я знівечити, а СПОВНИТИ". Д-р Огієнко перекладає цей стих так: "Не подумайте ви ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, а доповнити". Таким "перекладом" д-р Огієнко відкидає науку про те, що Ісус Христос своїм життям і смертю сповнив усі вимоги праведного закону Божого, що тепер, хто вірує в Христа, тому сповнення Закону Христом зараховується без заслуг ласкою Божою. Православна церква з цією наукою не погоджується. Вона навчає, що людина спасається не тільки вірою, а й ділами закону. Отже д-р Огієнко наперекір ясному змістові оригінала заміняє слово "сповнити" словом "доповнити", тобто вимога виповнення закону як умови спасення залишається в силі. Цю думку д-р Огієнко підкреслює й в посланні ап. Павла до римлян, пишучи слово "закон" з великої літери. Цим він підкреслює, що мова йде не про загальні вимоги праведности, не про загальний закон Божий, але про "Закон", даний через Мойсея. Знову врятовано (правда штучно і наперекір ясному змістові оригінала) православну доктрину про спасіння ділами.

На підставі яких мовних даних д-р Огієнко, знову таки наперекір ясному змістові оригінала, перекладає в посланні ап. Павла стих 27 (гл. 1) так: "...Почув я про вас, що ви стоїте в однім дусі, борячись однодушно за віру В ЕВАНГЕЛІЮ". Навіть православний російський синодальний переклад не відважився змінити цього неприємного для православної церкви місця. В синодальному перекладі, в перекладі П. Куліша та інших перекладах, згідно з оригіналом, цей стих звучить так: "..Почув про вас, що стоїте в одному дусі, і однією душею боретесь ЗА ВІРУ ЕВАНГЕЛЬСЬКУ".

Такі приклади можна наводити без кінця. Вони говорять за те, як д-р Огієнко, цей, за твердженням пастора П. Костева "справжній мистець перекладу" знівечив слово Боже.

В перекладі П. Куліша ми маємо архаїзми, проте в цілому переклад Біблії виконаний сумлінно, з великим знанням стародавніх мов, з трактуванням слова Божого, як святині. Цього ні в якій мірі ми не можемо сказати про переклад д-р Огієнка.

Дехто з православних висловлює побоювання, що д-р Огієнко, співпрацюючи з протестантами, допустить протестантські впливи в перекладі. Ці побоювання безпідставні. Д-р Огієнко, а на це він великий мистець, зумів так обкрутити протестантів — членів ревізійної комісії в справі перекладу Біблії, що вони, знаючи ще менше стародавні мови, ніж д-р Огієнко, **без застережень прий-**

(Продовження на ст. 4)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly, — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і заграницею $2.00. Окреме число 25с.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
506 Osslington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

XV 6882

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
456-67 Klng Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5570; Дом. RA 6062

М. Подворняк

СПОГАДИ

Пройшло багато літ. Минулі дні,
А спогад в серці ще жевріє . . .
Колись у нашій рідній стороні
Апостол Божий правду сіяв.

Зо сну будились села і міста,
Степи широкі оживали . . .
Наш рідний край із темряви устав,
Усе хвалу Творцю співало.

Христові піонери скрізь пішли,
Народові вказали путь дорогу,
І світло правди й волі понесли,
І грішних кликали до Бога.

Своїх апостолів Господь послав
Простих, із нашого народу,
І кожен з них писав і сповідав
Про Божу правду, про свободу.

По українських селах і містах
Христове світло засіяло,
І люди каялись в своїх гріхах,
Степи заснулі оживали . . .

Минуло відтоді чимало літ,
А спогад в серці все жевріє . . .
Про те, як в нашій рідній стороні
Апостол Божий правду сіяв.

(Із Зб. "Проміння")

Безпідставне захоплення

(Закінчення з ст. 3)

ніяли всі його "православні інтерпретації".

Д-р Огієнко зробив велику прислугу православним теологам своїм "новим перекладом Біблії".

У світлі цих прикладів, взятих випадково, стає ясним, що новий переклад д-ра Огієнка кульгає на обидві ноги. Його можна читати тільки як ілюстрацію, як не треба перекладати Святого Письма. Цим перекладом абсолютно неможливо користуватися під час богослужень. Він тенденційний і неточний. Дивно й цілком незрозуміло, чому саме пастор П. К. Костів захоплюється цим перекладом. Адже висловлюючи своє захоплення перекладом у згаданій статті пастор робить погану прислугу правді і євангельському руху.

Той факт, що українські баптисти нічого не зробили, щоб в самому початку зліквідувати цей "переклад" не виправдує їх претензії на вищу вартість. Найголовніше, що вони свого обов'язку перед своїм народом не виконали і тепер ми всі будемо примушені читати по наших церквах, на велике здивування присутніх, такі "перлини", як один день "приськає" до другого, та інші надумані й вигадані нісенітниці, що знецінюють зміст слова Божого.

М. Фесенко

● Під час землетрусу в східній частині провінції Шензі (Китай) загинуло 1000 чол.

● За відомостями лондонських торговельних підприємств СССР купує в Канаді 600 тис. тонн (22 мільони бушлів) пшениці.

П'яцтво і міжнародня політика

Читача здивує такий заголовок. І справді, який зв'язок може бути між цими двома поняттями? Нормально такого зв'язку безперечно не може бути. На жаль, фактично він існує. Навіть така важлива конференція, як Женевська, не обійшлась без бенкетів.

Міжнародню політику, на якій залежить війна і мир, добробут або руїна мільйонів людей повинні провадити тверезі люди, в тверезому вигляді. Цього ніхто не може заперечувати. Навіть такий брутальний спорт, як боротьба, і то вимагає від борців утримуватися від алкоголю.

Хіба вчитель може навчити дітей в п'яному вигляді? Хіба на найдрібнішій праці терпітимуть людину, що зловживає алькоголем? Звичайно людина може собі дозволити випити, не підчас праці, а у вільний час.

З цього універсального правила останнім часом зроблено виняток для міжнародної політики. Ось недавно всі часописи висвітлювали перебіг конференції представників східньої потуги — СССР з Тіто, в Сербії, подавали фото. Люди, що очолюють комуністичну державу, яка контролює життя третини людства на земній кулі, представлені на фото в п'яному вигляді, ледве тримаючися на ногах. П'яний як ніч Хрущов намагається цілувати чужих жінок, а Булганін з ідіотською посмішкою на обличчі націлюється до підсесної чарки. Що може дати світова політика для людства, якщо вона перебуватиме в руках п'яниць, які навіть не соромляться показуватися публічно в п'яному вигляді.

На банкетах, під час конференцій в Ялті, Потсдамі, конференцій, таких жахливих своїми наслідками, представники великих держав, як передавала преса, випивали по двадцять тостів. Це викликує подив, що до споможності великих державних мужів споживати алкоголь, але разом з тим це викликає страх за долю людства. В результаті договору в Ялті, до речі, Сталін пив тільки воду, в пляшках від горілки, а гості водку, мільйони людей потрапили в комуністичне рабство, сотні тисяч загинули страхітньою смертю (репатріації, лінц і т. д.) Пили й в Потсдамі.

Ці факти вимагають цілковитої заборони вживати алкоголь на міжнародніх конференціях. Парляменти вільних країн повинні ухвалити закон, що всі договори, підписані на конференціях, де споживались алкогольні напої, автоматично уневажнюються. Алкоголь і дипломатію ще більш небезпечно змішувати, ніж алкоголь і бензин. Ніхто того не заперечує, що хто бажає, той має право споживати алкоголь, проте жоден державний муж під час виконання своїх обов'язків не має найменшого морального права отруювати свій розум алкоголем.

На Україні у запорожців у мирний час кожен міг пити, скільки хотів, але під час походу пияств'о каралося на горло. Це був мудрий закон.

В Росії досить поширений вислів, що складної проблеми "без горілки не разбереш". Представники західних демократій повинні довести ділом, що міжнародня політики й п'яцтво несполучені.

Найганебніша риса міжнародніх нарад це безперечно публічне п'яцтво провідних мужів. Як правило, з таких нарад нічого не виходить, крім зла, терпіння і страждань для мільйонів людей. Факт наочний Женевської конференції "великої четверки". З'їхалися, поговорили, випили і . . . роз'їхалися. А людство, непевне завтрішнього дня, як стояло, так і стоїть в обличчі третьої, страхітливої своїми наслідками, світової війни.

Збірник Проповідей
1954, Торонто, Онт., стор. 138

"Збірник проповідей" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Певність безсмертя", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обгрунтовані науковими даними. Ціна $1.50.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Ев. Правди":

506 Ossington Ave, Toronto 4, Ontario

Святий обов'язок редактора

До редакції кожної газети надходять матеріяли, в яких автори, висвітлюючи те чи інше питання, разом з тим часом висловлюють безпідставні твердження на адресу інших організацій, чи осіб. Святий обов'язок редактора, або не подавати в газеті тверджень, що йдуть у розтіч з справедливістю, або зазначити, що редакція з такими безпідставними твердженнями не погоджується.

"Шлях перемоги" (від 26 червня 1955 р.) містить листа про "Страшну секту". Секта описана й справді страшна. На жаль, автор листа, описуючи "страшну секту", свідомо, чи несвідомо, згадує одним духом і "всяких баптистів, євангеликів і т. д.". Автор пише: "Скільки наших новоприбулих емігрантів опинилося у лабетах ріжних сект на терені Бразілії. Вже не кажу про всяких баптистів, євангелістів і т. д.".

Якщо автор допису не знає, то редактор "Шляху перемоги" повинен знати, що баптиська та інші евангельські церкви — це поважні релігійні організації, які існують по всіх цивілізованих країнах світу. Адже теперішній президент США так само пресвітеріянин. Вже пора, щоб і редактори української преси в цьому питанні як слід розбиралися.

Не так давно кардинал Магіґан в Торонто публічно закликав протестантів і католиків до взаємної толеранції. У нас немає сумніву, що й редактор газети "Шлях перемоги" так само визнає релігійне переконання за особисту справу кожного громадянина. Воно так і має бути в Україні, звільнений від безбожницького червоного дракона. Чому тоді редакція газети "Шлях перемоги" містить твердження необізнаних авторів, в яких поважні евангельські церкви ототожнюється з якоюсь збоченою сектою?

Що "страшна секта" витворювала в Бразілії, то "свята інквізиція" масово виробляла в не так далекому минулому. А згадаймо релігійні погроми невинних людей в Домініканській республиці в наші дні.

Якщо автор згаданого допису і редактор газети "Шлях перемоги", який, вмістивши такі безпідставні твердження, погоджується з ним, бажають знайти дух сектярської ненависти, подібної до "страшної секти", то насамперед треба заглянути і то пильно в свою душу.

Толеранція — властива риса українського народу і ми повинні свято її додержуватися, особливо в релігійних справах.

Генадій Колючка

Огляд преси

Кому потрібна така писанина?

"Українське православне слово" (червень, а 1955 р.) містить статтю "Протестанти на богословськім роздоріжжі".

В цій статті подані такі "перлини богословського роздоріжжя":

"На одній давнішій конференції їхніх богословів в Европі були навіть страшенно смілі, як на протестантів, голоси, що кликали повернути назад до почитання Божої Матері. "У нашій Церкві сумно та студено, бо забрали нам матір, а без матері в родині жити важко"...

Отже "богослов" нарікає, що забрали нам матір".

Спадає н.. думку: де, коли, хто серед протестантів міг говорити чи писати такі нісенітниці? Ми не будемо заперечувати того, що серед протестантів є поодинокі особи, що збившись пантелику, часом можуть сказати або написати щось подібне. Таких слабосилих людей чимало у світі. Але коли хтось закидає поважному релігійному рухові самозаперечення його центральних доктрин, то треба подати джерела і прізвища таких осіб.

Автор згаданої статті винайшов якогось "методистського єпископа", на прізвище Френсис Г. Енслій. Цей єпископ, як що вірити авторові, проголосив, що: "протягом генерацій... протестанти базували своє богословське навчання на грецькому богословському навчанні".

Як видно, згаданий єпископ перебував весь час на Марсі, або його думки навмисне перекручено. Адже відомо, Іван Кальвін і Мартин Лютер разом з іншими реформаторами будували своє богословське навчання безпосередньо на слові Божому.

Богослов'я протестантизму засноване на кальвіністичній інтерпретації, а це нічого спільного не має з грецьким богословським навчанням. Воно гостро різниться від православної теології, зокрема в питаннях спасення вірою і інших. В основних тезах кальвіністичного протестантського богослов'я яскраво підкреслені суверенність Божа, зіпсуття людської природи, безумовний вибір Божий грішників до спасіння, обмежене відкуплення, непереможна ласка Божа і невідкличне спасіння покликаних. Визначні протестантські теологи і теологічна преса стоять на цих позиціях.

Ця наука в різних формах знайшла свій вислів у всіх пресвітерських, реформованих і баптиських деномінаціях світу. Визнання віри англіканської церкви індетичне з визнанням віри пресвітерської. Методистські церкви трохи різняться від пресвітерських у питаннях кооперації людини в справі спасіння і пов'язаних з цим доктрин.

Автор статті про "богословське роздоріжжя" виявляє повну необізнаність з протестантською теологічною літературою, стверджуючи, що: "Пошматований і позбавлений християнської глибини протестантський світ, устами одного з своїх учених визнавців шукає доріг до оздоровлення".

Якщо єпископ Енслій і сказав те, що йому приписує автор статті, то в такому разі ця людина так само ігнорантна щодо протестантської теології, як і автор статті. Кому потрібна така писанина?

Припустімо, що ми знайшли якогось православного священика, який би написав не знати що про свою церкву та її вірування. А чи ж мали б ми право нав'язувати погляди такого священика усій православній церкві? Безперечно, ні. Це значило б свідомо обдурювати читача.

Радимо авторові статті про "богословське роздоріжжя" читати такі видані теологічні протестантські журнали як "Прінстон Теолоджікал Ревю", "Теолоджі Тудей", "Еванджелікан Квотерлі". Читаючи ці журнали, вряд чи можна відважитися накидати всім протестантам дивні погляди окремих одиниць.

Щодо "пошматованости" протестантських церков, то треба сказати, що між різними протестантськими деномінаціями більше кооперації і любови, ніж між православними. Існує сила "православних" церков: патріярша, синодальна, автономна, підсовітська, канонічна, благодатна, і багато інших, які часто називаються іменами їх єпископів. Всі ці церкви завзято ворогують між собою, а їх "пастори", не вагаючись, очорнюють один одного. Отже найбільшу "пошматованість" виявляють самі православні.

Ми певні, що автор статті "Протестанти на богословськім роздорожжі" не зрозумів того, про що читав, або просто не зміг правдиво передати прочитаного, а тому і не згадуємо його прізвища, щоб зайвий раз не соромити його.

Ів. Зоренко

"Зміцнюймо міжнародню торговлю"

Такої в основному думки додержувався Доллес, виступаючи недавно на засіданні комісії Палати Представників в справі вишукування засобів. Доллес сказав:

— Потужність вільних держав набагато перевищує военну потужність советського бльоку. Військові сили західніх союзників — це основа нашої мирної політики. Нашими договорами ми створили могутні військові бази, з яких ми можемо в першу-ліпшу хвилину завдати нищівного удару агресорові, який може втратити більше, ніж виграти, і це примусить його опам'ятатись. Але все це треба підкріпити ліберальною політикою в міжнародній торгівлі, для чого існуючі торговельні угоди треба продовжити ще на три роки. Ми повинні уважно дбати про життеві інтереси західніх держав. Зміцнюймо міжнародню торгівлю, бо це є майже вирішальний чинник для піднесення добробуту держав і разом з тим основна передумова для забезпечення безпеки вільних держав.

БЮДЖЕТ КАНАДИ

Бюджет Канади вперше після кількох років зведений з дефіцитом в 146 мільйонів долярів.

ЗАКАРПАТСЬКА ГІДРО-ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ

Як повідомляють "Известия" в Карпатах будується велика гідроелектростанція (біля озера Сіневір) між Тереблеви, яка витікає з озера, і Рікого, яка протікає у кількох кілометрах на захід.

Петро Шмалій

ВИШИТІ СОРОЧКИ

(Нарис)

Величезний колишній овочевий садок графа Грохольского большевики перетворили в "Парк Культури". Розкинувся цей садок за півтори верстви від Вінниці, по шляху Літин-Лятичів-Проскурів. Над широкою брамою напис: "Парк Культури Вінницкого Району". Сухе бадилля і галуззя, якими напис був колись удекорований, позвисало, справляючи досить неприємне враження.

Увійшовши до "Парку" і пройшовши яких 150 метрів, я почув знайомий мені ще із студентських часів трупний запах . Зробивши ще з десяток метрів, я побачив рови, з обох боків яких була наспипана свіжа земля, а між деревами розтягнуті дроти, на яких висіли: кожушки, свитки, катанки, вишиті рушники, скатерки, військові миколаївські ватянки і багато іншого лахміття . . . На поверхні всього цього, неначе покривало, були у великій кількості вишиті сорочки . . . Таких величезних ровів було аж чотири. Глянувши в один з них, мене охопив неймовірний жах і захопило дух. Повнісінький рів людей в різних позах... Хто на спині, хто на животі, хто на боці, уздовж і впоперек . . . Здавалося, що вони ворушаться і ось-ось почнуть вилазити з рову . . . Нога одного нещасного лежала на сусідові, ніби він намагався встати, ще живцем кинутий до рову, але його придушив інший . . . Тут же лежать двое стуливнись обличчям, не наче злились в поцілунку смерти . . . А ось голова одного лежить на плечі другого, ніби він щось говорив тому на вухо . . . Виижається жахлива картина, як цих людей вбивали і кидали до рову. Навіть людина з найміцнішими нервами, вряд чи могла б спокійно на все це дивитися . . .

— Пане, прошу вас відійти! — говорить міліціонер. — Зараз прийдуть робітники і будуть виймати цих нещасних.

Я не в силі опам'ятатись і зовсім не реагую на міліціонера. Помітивши, що я не розумію його, чи, може, української мови, міліціонер по хвилині додав німецькою мовою: "Bitte schön Herr, gehen sie weg! Hierbleiben ist verboten." (Прошу вас пане відійти! Тут залишатись заборонено).

Нещасні! . . . Нещасні! . . . Нещасні! . . . стукотить в моїй голові . . . А хіба ж це поняття вичерпує розуміння московської гуманности до цих жертв?..

Я переходжу до другого, порожнього рову. Всі жертви, які були в ньому, лежать біля нього. Між ними чимало таких, що добре збереглися, решта — кістяки. Руки у всіх зв'язані шнурком на спині, а від пострілу зіяють дірки в потилицях. Жіночі трупи окремо, їх не так вже багато. Звертає увагу один труп, який своєю будовою тіла, вказує на те, що жертва була молода, добре збереглася... Русяве, довге волосся розсипалось довкола голови і в ньому гребінчик. Чую голосіння. Доходжу до кінця і натикаюсь на стареньку бабусю, яка сидить на пеньочку перед кістяком. Біля неї в кров'яних плямах вишита сорочка. Бабуся зовсім не реагує на мою присутність. Час від часу вона переводить погляд від сорочки на кістяка і знову на сорочку, ворушить губами. Молиться чи говорить з кістяком? Глянувши на кістяк, який видавався мені, що це був ще молодий юнак, питаю:

— Бабусю, це ваш син?

Старенька здрігнулась від мого голосу, підвела голову і я побачив худеньке, рясно порізане зморщками страдальницьке лице матері.

Це ваш син? — питаю вдруге.

— Так, паночку! Мій Павлунь, наймолодший . . .

То ви, бабусю, маете ще синів?

Перевівши погляд на розвішанний на дротах одяг, вона дивилась кудись в далечінь. По хвилевій мовчанці, старенька відповіла:

Колись мала, а тепер самітна . . .

- А деж вони?

— Там, де й Павлунь . . . і кивнула в бік кістяка головою.

— Цього ось, хоч кісточки знайшла, а про тих не знаю, де спочивають . . .

— На війні, мабуть загинули?

Еге, на війні . . . Андрійко, старший, у Петлюри воював, а Карпунь, середущий, пішов у повстання, до Шепеля, там і загинув . . . Казали, що Шепель теж, за Петлюру воював...

— Так, бабусю, за Петлюру... Я теж петлюровець.

В очах бабусі засвітилось хвилеве зацікавлення, але зараз же й погасло. Вони знову стали сумні й байдужі. Я зауважив, що вона мені не повірила, але біль і горе гнітили її. Вона відчувала потребу поділитись своїм горем. Хвилина—дві і вона знову заговорила:

— Не мала я, паночку, на цьому світі радощів, тільки сльози . . . Чоловік загинув на війні в п'ятнадцятому році. Цю втрату замінили мені діточки, але . . . У вісімнадцятому році загинув Андрійко, десь аж на Чернигівщині, від москалів. (Мені спало на думку, що він напевно був у бригаді полков. Болбачана), а Карпунь рік пізніше, від денікінців. Павлунь був ще тоді маленьким, а як підріс і почав ходити до школи, то не злюбив москалів. Нічого я не могла подіяти. Тягали його кілька разів, а у 1937 році як забрали, то я вже більше його не бачила. Було йому тоді вісімнадцять рочків . . . Скільки я находилася, напросилася, щоб вернули мені мого Павлуня . . . І знайшла його аж тут . . . По сорочці впізнала — І покотилися з очей бабусі рясні, гарячі материнські сльози... Я, розгубився Вояк і, загартований бойовим життям, я не міг дивитися, як криваві сльози матері спливали по змученому, вистражданому обличчі... Я відчув потребу полегшити страждання матері, яка подарувала Україні трьох синів і . . . боявся. Боявся образити її святе, материнське почуття, боявся, щоб не вразити своїми такими звичайнісінькими словами її страждань, глибину яких, крім матері, дуже важко кому-небудь іншому збагнути. І скільки в Україні таких матерів-бабусь, що навіть і кістяків своїх дітей не відшукали . . . Тіштесь, малороси! За Вінницький "бенкет" і те все, що відбулось в Україні, вам належить пальма першенства! . . .

Я зняв з голови кепку, нахилився і, взявши спрацьовану, худу руку бабусі, підніс до уст . . . Бабуся перестала плакати, і, поклавши другу руку мені на голову, сказала:

— Нехай тобі Бог заплатить, сину! — промовила вона. — А я було не повірила, що ти петлюровець . . . Пробач мені, сину! Ох, діти мої любі, діти . . .

Над кістяками біля третього рову голосили жінки, а довкола них стояли з похиленими до долу головами прибиті горем дядьки.

— Чого ви плачете? — звертаючись до дядьків запитав я.

— не дивуйтесь. "По бійці кулаками не махають." Бачите, яке колосисте жито виросло на цій землі, що нею вас наділили москалі, і яке ви посіяли!... Так, так! Треба було підтримувати Петлюру, який закликав боронити Україну, а не чужих московських зайд. А тепер маете і добробут, "рай".

— Та хто ж ви будете? — запитав один з дядьків.

— Я саме петлюровець, з яких не один поклав свое життя за рідний край . . . — відповів я.—Двадцять три роки перебував на чужині, а тепер приїхав подивитися на добробут, що ним наділила вас московська комуна, і потрапив саме на похорон . . .

— Щож, паночку, — відповів той самий дядько, — ми були темні, неосвічені і . . . нас обдурили . . .

— Стара пісня, дядьку! Як би хтось вам сказав бити головою об стіну, ви напевно цього не зробили б?

— Воно, звісно . . . істинна правда . . .

— Отож пам'ятайте, що бити ворога, ніколи не пізно! . . . Зрозуміли?

— Зрозуміли! О, тепер ми розуміемо — загули дядьки.

— Пам'ятайте, що коли хочете щасливо жити і працювати спокійно, то треба подбати, щоб не "хазяював "москаль", або будь-який інший зайда . . . Розумієте?

— Розуміемо, добре розуміемо! . . .

— А нам казали, що петлюровців вже нема — почувся голос з гурту.

— Це неправда, дорогі земляки! Петлюровців тепер більше, як було колись . . .

Обвівши очима ці рідні мені постаті, я побачив, що це не гурток, а вже чимала громада. І як вона так швидко зросла!... Ці знесилені, стероризовані істоти, пронизували мене своїм поглядом і жадібно чекали, що я їм скажу "ще щось" більше... Вони вже не були затурканими дядьками з "общего котелка"... Їм можна було "дещо" сказати, але . . . говорити було небезпечно. Скрізь снували "приятелі" нового "хазяїна"... Махнувши кепкою в повітрі, я вигукнув:

— Бувайте здоровенькі! Нехай Господь Бог допомагае вам, на все добре! . . .

В п'ятидесяти метрах від жахливих ровів вирисовувалися дві могили з замордованими жертвами. Біля могил сила народу, різні комісії від закордонних держав, журналісти, фотографи, кінооператори і чимало військових. Я протисув-

ДОБРЕ І ЗЛЕ

Священик заступає для тебе Ісуса Христа. Шануй його.

Священик — твій найбільший добродій. Будь йому вдячний.

Священик молиться за тебе. Не забувай про нього.

Священик це лікар твоєї душі. Відкрий перед ним провини свої.

Священик провадить тебе до Бога. Зберігай його вказівки.

Священик є теж немічна людина. Не осуджуй його за слабості.

Священик має людське серце. Потішай його чемним і добрим словом.

Священик може помилитись. Молися Богу, щоб Він його просвідчував.

("Голос Спасителя", ч. 2, лютий 1955, Йорктон).

АТОМНИЙ ЗАВОД

Міністр прації Гоу (Канада) заявив представникам преси, що уряд має на увазі асигнувати 7-8 мил. дол. на збудования заводу, який працюватиме з допомогою атомної енергії. Це має бути гідроелектична станція в Онтеріо. Споруження цієї станції коштуватиме 15 мил. долярів.

ПОНАД 15 МІЛ. НАСЕЛЕННЯ

За даними Статистичного Бюро (Оттава) населення Канади на 1 грудня минулого року дорівнювало 15,410,000 чол.

ся до одної з могил. 350 кістяків, притрушених травою, материнкою і чебрицем. На краю могили два високі дубові хрести з написом:

"Тут спочивае 350 жертв московсько-большовицького терору. Вічна їм пам'ять!"

Плачуть присутні, тихо, поодинокі плач переходить в ридання . . . Від болю й сорому за наслідки московської "людяности", сонце сховалось за дерева. Тихим подихом повітря галуззя дерев сумно й ніжно посилало останній привіт жертвам "добровільного возз'єднання" . . .

Передо мною могили, білі ються кістяки . . . Притулившись щільно один до одного, вони неначе утворювали безконечний, білий шлях . . . яким мандрує безперервно у засвіти не одне століття український народ . . . А уздовж цього шляху повівае символ його життя і мук - - вишнті сорочки . . .

Нова й оригінальна теорія

В журналі "Нові Дні" (червень 1955) вміщена стаття проф. Е. П. Сластененка — "Гібридизація як фактор еволюції". В статті проф. Сластененко висвітлює нову й оригінальну теорію щодо ролі гібридизації в процесі еволюції. Думка хоч і не нова, проте революційна в наші дні в біології, оскільки проф. Сластененко позриває цілком з теорією дарвінізма, даючи нові і більш завдовільні пояснення змінам, що повстають в еволюції живих істот.

Ми хочемо вказати коротко на далекосяглі філософські наслідки цієї теорії. Насамперед нова теорія проф. Сластененка веде до логічного висновку, що повинен був бути певно означений час "масового утворення видів".

В Біблії ми так само маємо твердження про певний період в розвитку життя на землі, коли види виникли масово. Проф. Сластененко не договорює, що саме викликало виникнення видів. Оскільки теорія проф. Сластененка заперечує теорію Дарвіна щодо виникнення видів, то логічно залишається тільки надприродний шлях для цього, тобто визнання, що Бог являє собою остаточну причину їх повстання в певний період і в певних формах.

Нова теорія проф. Сластененка з усіх існуючих теорій нашого часу найбільше наближається до Біблійного розуміння виникнення і розвитку життя. Де в чому вона приглуе нам теорію другого визначного біолога минувшини Кювье.

Праця проф. Сластененка обгрунтована фактами, власними спостереженнями і працями інших науковців. Це безперечно цінний вклад не тільки в українську науку, але і в науку світового знання. Ця праця буде надрукована в провідних наукових журналах англомовного світу.

Безперечно, праця проф. Сластененка викличе живу дискусію. В наші часи, хоч наукові світ загально визнае невистарчальність дарвінізму в поясненню явищ розвитку життя і видів на землі, проте не вмовчи іншої кращої теорії, більшість вчених, догматично дотримуються старих тез.

М. Ф.

Свобода тільки для себе

VI Український конгрес, що недавно відбувся в Нью Йорку, одноголосно ухвалив резолюцію, в якій конгрес протестує проти переслідування російськими комуністами православних і рико-католиків. Конгрес просить, щоб уряд США виступив в цій справі в Москві з домаганням дозволити вільно виконувати свої функції тільки двом церквам: православній і римсько-католицькій. ("Новий Шлях" ч. 47, 1955).

Характерно, що в резолюції нічогісінько не сказано про переслідування, що їх зазнавали і зазнають українські евангелики в Україні, яких тепер нараховується там сотні тисяч.

Дивує й те, що конгрес прохає свободи тільки для двох ритуалістичних церков. Що це значить? Безперечно члени конгресу досить обізнані з існуванням в Україні українського евангельського руху. Знають вони і про переслідування евангеликів в Україні, про що не раз писалось в українській і англійській пресі.

Очевидно, що VI український конгрес перебуває під таким тиском клеру ритуалістичних церков, що хоч і знає все це, але не відважується піднести свого голосу на захист усіх віруючих людей в Україні, які зазнають нелюдських страждань від безбожницького комунізму.

Конгрес бажае зберегти свободу тільки двом ритуалістичним церквам, а щодо решти, його це не цікавить. І знову таки дивно що при цім Конгрес вважае себе демократичним, гуманним і свободолюбним, проте з таким немилосердям ставиться до українців, що вірують інакше, ніж члени конгресу. Невже члени українського конгресу не розуміють, що коли свободу матиме тільки якась одна група, то вона обертається в тиранію.

Нехтуючи українських евангеликів і людей інших віровизнань в Україні, конгрес тим самим став на шлях заміни комуністичної тиранії ритуалістичною. В Україні має панувати свобода совісти й релігій.

Такі резолюції лише дискредитують українців перед чужинцями.

П. Г.

ПОПРАВКА

В попередньому числі "Єв. Пр." (ч. 6, червень 1955) з технічного недогляду пропущене прізвище автора статті "З історії католицької і православної церков" **Т. Каменецький.** Просимо вибачення у читачів і автора.

Ред. "Єв. Пр."

ЖЕНЕВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

22 липня 1955 р. закінчила роботу Женевська конференція, в якій брали участь: Айзенгауер (США), Іден (Англія), Фор (Франція) і Булганін (СССР). Конференція доручила міністрам закордонних справ надалі опрацьовувати три питання, які вже голови згаданих держав обговорили, але не дійшли до будь-яких реальних постанов.

БУДУЮТЬ БОМБОСХОВИЩА

Західньонімецький парлямент обговорює план побудови бомбосховищ в усіх містах і пунктах з населенням 10 тис. чол. Згідно з планом на це будівництво уряд має витратити близько 285 міл. долярів.

КОРОТКО

● Уряд Ізраїля замовив у Франції 15 турбінних літаків. Швидкість польоту цих літаків перевищує швидкість звука.

● Заводи Західньої Німеччини одержали від США на 20 міл. дол. военних замовлень.

ПЛЕМЯ ПАПУАСІВ

Австралійський патруль виявив в глибоких нетрах Нової Гвінеї племя папуасів, які ніколи ще не бачили білої людини. Папуаси дуже приязно зустріли патруль, цікавилися шкірою, одягом білої людини. Папуаси запевняють, що їх племя має близько 20 тис. чол. Приміщення свої влаштовують вони на деревах, окремо для чоловіків і жінок. Всі вони високі на зріст і досить міцно збудовані.

ПОЗИЧКА ІТАЛІЇ

Міжнародний Банк при ОН дав Італії позику (70 міл. долярів) на відбудування країни.

GOD IS JUDGE

By Anne Hovendam

Mary Ann sat in the last row on the platform at the eighth grade graduation exercises, her pretty new handkerchief, which had been her brother Peter's gift, wadded into a tight moist ball. All 50 pairs of eyes had turned expectantly toward Mister Philips as he mounted the platform, his arms loaded with diplomas and special awards.

Mister Philips smiled broadly at the audience of parents and friends, then turned to the pupils, a teasing twinkle in his eye.

"It is my privilege to present the diplomas and awards to this fine group of boys and girls. Each one is given with my personal hearty congratulations to graduate and parents."

Mary's gaze strayed to her parents down in the middle section. Mother was holding the squirming Linda Mae. Father was beaming with pride and his hungry eyes seemed to devour the plain, dark-haired girl in yellow. She hastily looked away. Hope and fear hammered away at the walls of her chest.

"Oh, I just must win one of those awards!" she thought.

The diplomas for everyone were first in order. But when the last one of these had been presented, the tension tightened. First in the special recognitions were the straight-A students. All the eighth-graders knew that Marilyn Jame's and Duncan Holcomb's names would be called.

"Marilyn had everything," Mary Ann reflected—"brains, looks, clothes." And Duncan? Well, maybe you wouldn't call him handsome exactly, but he surely knew how to wear his clothes for a boy and his sleek black hair and brown eyes, the capable confident way he did everything — from that terrible science to playing the piano and tennis — always made Mary Ann feel clumsy, even though he never preteuded superiority.

Next came awards for the 10 highest-ranking students. Mary stole a hasty glance around. Some, like Lola and Bob — who were just marking time until the athletic letters would be given — were indifferent, but others, she knew were listening anxiously, like herself. Subtracting the two A-students left eight possibilities. One by one these were also checked off.

"The places for nine and ten are a tie," Mister Philips announced. "I will call them both at this time."

Mary Ann's heart stopped its terrific pounding and stood sickingly still for a second.

"Ralph Cameron and Lola Jones."

Lola! Mary Ann recalled that she had spent a valuable evening helping her with her English notebook. Lola had expected only an athletic letter. Now, she'll get that, too, Mary thought a trifle bitterly.

"Ralph and Lola are tied with ninety-two points," Mister Philips announced.

Mary, fingering the edge of her report card enclosed with the diploma, wondered about her score.

"Our last award and perhaps of the most merit is the Outstanding Service Award which is given for service to the school, whether on the playground, the classroom or extra activities."

Hope flared faintly within Mary's breast once more. Her friends had often observed, "Mary's a good scout," or expressed appreciation of her help and thoughtfulness.

"These awards are determined by a committee of the teachers and the class from a secret ballot of the class and teachers. Since the votes were so close with much outstanding leadership, I am privileged to award three plaques."

Although it was over in a minute, it seemed such a long minute, as with blurred eyes the girl in yellow organdy watched Duncan, Marilyn and her best friend, Sue, go forward to receive the last and most honored awards.

Mary Ann did not linger with her chatting classmates. On her way down the hall, she slipped, unobserved, into a deserted cloak room to take a quick peek at her report card.

"Ninety-one," she exclaimed in a whisper; "ninety-one — so close. Yet it might as well be eighty-one! If I hadn't helped Lola with her notebook she'd never have made it and if I'd spent that evening on my science instead—"

The boys and girls swarmed by on their way to greet their parents. Mary Ann hastily pressed her ball of a handkerchief to her eyes and prepared to join the others.

"Oh, Mary Ann." Sue was searching her friend's face anxiously. "I've looked everywhere for you. I—" she fumbled helplessly as she looked with imploring eyes into the other's face. "Oh, Mary Ann, I wish you would have gotten the Service Award instead of me!"

Tears welled up in Mary's eyes, but as they came they washed away something ugly She put an arm around Sue, hugging her quickly. "No, Sue," she whispered, "I'm glad you got one. You deserve it."

Abruptly, she left her to join her family. A hasty glance assured the surprised girl of the same pride and happiness lingering in their faces.

"Whatja get on your report card, Sis?" Peter wanted to know. "I passed. Wanta see?"

Baby Linda was tugging at her hand. "Mary, you look booful."

Mary Ann picked her up and hid her wet cheek in the baby's curls. Her heart was murmuring, "You darling; even if taking care of you did take time from school projects and probably cost me the Service Award, I love you."

Her brother was watching curiously. "You didn't win anything, did you, Sis?" Mary recognized the sympathy in the somber blue eyes and the hushed tone, but it stung like a whip lash.

"Oh, yes, she did," his father corrected quickly; "our Mary is a winner all the way through." He pulled gentle fingers through his daughter's dark hair. "Come on, son, let's get the car for our women."

There were surprises at the dinner table that evening. Mother had fixed the table with candles and flowers. There was fried chicken, mashed potatoes and her favorite desert of ice cream and cookies.

"Is Mary got another birfday" Linda Mae wanted to know, which made them all laugh. Mary Ann, who had not thought she could laugh, was surprised at the warm glow in her heart.

Her mother arose from the table and came back with a beautiful white Bible which she handed to Mary Ann with a loving, proud smile

"From your Daddy and Mom. We have placed the marker at Psalm seventy-five which has some verses on God's promotion. Would you like to read the Psalm for our devotions?"

Mary began in a tremulous voice: "Unto thee O God, do we give thanks, unto thee do we give thanks; for that thy name is near thy wonderous works declare." She remembered soberly that this afternoon she had not been feeling very thankful. She paused, startled, when she came to verse five; then continued aloud, thoughtfully: "Lift not up your horn on high; speak not with a stiff neck. For promotion cometh neither from the east, nor from the west, nor from the south. But God is the judge: He putteth down one, and setteth up another."

Peter had been listening with interest. "I guess that is what you meant when you said Mary was a winner, huh Dad? Mary Ann, I guess it means that you can count on God for awards and promotions." A sudden flash of fierce brotherly defense and pride came into his eyes: "And I guess God's awards will be better than Marilyn James got, even if she is so smart and has such pretty clothes and gets to do everything"

The family still lingered happily at the table after Father's closing prayer of thanksgiving for this special day, when the telephone jangled into their talk. Mother's nod told Mary that she might answer.

She was back in a minute, her eyes shining, questioning. "It is Sue. Mr. and Mrs. Dennis are taking Sue on a vacation trip among The Islands for her graduatiou gift and they've invited me to go, too". She paused. "I don't know what to say, Mother. I know you're behind after working on my dress and I've not had much time to help you, but Sue insists she doesn't want to go without me."

Her parents were exchanging quiet glances. They did not seem the least surprised. Father said, "Well, here's Peter. He will have some free time on his hands. He's our fifth-grader, now. How about it, Peter?" He clapped a hand on his son's shoulder.

"Uh—" Peter swallowed hard, a crest-fallen look on his face. He glanced from Father to Mother who were waiting quietly and then at his sister's hopeful face. His own face brightened as though a reflection of Mary's. He said, "Sure, Sis, you go right ahead. I —I guess I can be a winner, too."

Mary's heart was too full for words, but her smile of thanks included them all as she hurried to give Sue her answer.

In her own room, that evening, Mary Ann knelt a long time beside her bed.

"I thank Thee, dear Lord, for my own dear family — and for Sue. Most of all, I thank Thee for winning in my heart, today—and for Thy promotions."

— Bible Truth

РЕКОРДНА ЦИФРА ВТІКАЧІВ

У травні ц. р. кількість утікачів із Східної Німеччини до західньої становить 12 тис. чол. Це рекордна цифра за останні 14 місяців.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 9. Торонто, Онт., ВЕРЕСЕНЬ 1955 SEPTEMBER Toronto, Ont. Рік XVI. Число 9.

ПРОРОК БІЛЕАМ

Ізраїль був на прикінці свого сорокалітнього походу в пустині. Старше покоління, що вивівло стільки непокори і спротиву Богові все вимерло. Очищені і зміцнені полки Ізраїля отаборились на кордонах обіцяної землі. Чудеса, що Бог вчинив поміж них, і їх побідний похід збентежив моабійського царя Балака. Бо це як раз на його кордонах отаборився цей незнайомий їм, але сильний нарід. Цар Балак не покладався в цім випадку на силу своєї зброї, він хотів помочи від Бога в цій війні. Він чув, що в країні Петор над Ефратом жив славнозвісний пророк, людина дуже побожна, що її слухав сам Бог і він послнае посли з подарками до нього в надії здобути поміч. Він робив те, що робили і мабуть будуть робити усі урядн і народи світа в часах війни. Звичайно це ставить модерних Білеамів в дуже трудні обставини, бо вони мають благати Бога разом за обидві воюючі сторони. Але це вже не наша, а їх прикрість.

Пророк Білеам не був звичайною людиною. Слава про його розійшлась по всіх сусідніх країнах і сягла аж до моабіїв.

Його популярність була подібна до популярности декоторих модерних релігійних лідерів, що пробують догодити всім і готові йти на компромис з чим будь, аби лише догодити приятелеві. Ці люди не є без гарних і шляхотних рис характеру. У всякім разі слава Білеама лунала по тих краях.

Він був людиною глибоко релігійною. Він не був атеїстом чи скептиком, зовсім ні. Серед народів, що не знали праведного Бога, він мав якесь духове знання. Це на нього зійшов Дух Божий, коли він пророкував про Ізраіля. Він мав видіння і сни від Бога, та бачив навіть ангела Господнього. Його бажанням було померти смертю праведника (4 Мойс. 23:10). Сам по собі він був людиною незвичайно праведною. Коли посли Балака принесли йому всіляки дарунки, щоб він прокляв Ізраіля, він відповів їм, що наколи б Балак наповнив золотом свої палати для нього, то навіть і тоді він би не зміг і не сказав би неправди, але лише те, що Бог наказував би йому. Із оповідання ми довідуємося, що як йому не хотілось подарунків і золота Балака, все ж він сказав моабського царевi правду. Не дивлячись на все це, Білеам не помер смертю праведника. Писання каже, що його вбито мечем з іншими мідіянами.

В чим полягала вина Білеама? Білеам знав свої обовязки, але не був в виконанню їх ані цирим, а ні правдивим.

Його головним пороком була зажерливість. Ненаситна любов маєтку. Коли прийшли до нього посли від Балака з подарунками він відмовив їм, бо Бог заборонив йому йти. Коли Балак послав знову до нього вже не старшину, але князів з ще більшими подарунками та обіцянками почестей, Білеам знов сказав їм, що нічого не зможе зробити навіть коли б кімнати палаца царського були повні золота для нього. Але це були лише слова. Білеам знав, що небезпечно йти проти Бога. Що він робить? Він пробує уговорити Бога зробити те, що Бог відмовив йому передтим. Він просить послів зістатись, аби він мав нову нагоду змінити намір і пляни Бога. Бог позволив йому йти, але цей дозвіл був карою за прохання. І що це була кара, Білеам довідався через свою худобу, котра спасла його від смерти.

Коли Білеам прибув до Балака, його відношення до Бога не змінилось. Хоч він і не сміе переступити наказ Бога, він все пробуе змінити його пляни підкупом. Коли Білеам зустрів Бога в перше, то перше, про що він каже Богові е розмір його жертв і приносів. Ось він поставив сім жертвеників і приніс сім бичків і баранів Богові. Коли Бог замість прокляття знов благословляе Ізраіль через Білеама, він іде на інше місце з новими і більшими жертвами і так пробуе три рази. Він думав, що як його можно було підкупити золотом так самo і його Бога можно було підкупити дарами. Ця богохульна уява ясно вказуе, що Білеам мав знання про Бога; але не мав віри в Нього. Цей гріх Білеама ми повторюемо кожний раз, коли пробуемо набути благословення від Бога і прощення своїми добрими ділами. Коли забуваемо, що ми неможемо мати заслуг і що спасення набуваеться поодинoко через віру в Ісуса Христа поодинoко Його заслугами, ділами і смертю. Це е специфічний гріх Католицизму і Православія, котрі вчать, що спасення залежить на наші власні зусилля і що ми можемо не тільки вповні догодити Богові і спасти себе ділами, але зробити більш ніж треба. Надвишок добрих діл у них можна зарахувати на рахунок інших людей, котрі наробили більш зла ніж добра. Білеам і не думав во всім слухатись Бога і не був чесним а Ним. Правду він мусів казати, бо очевидно, що йому ходило про репутацію правдивого пророка. Наколи б хоч раз його пророцтво не сповнилось, то вся його репутація як пророка пропала б. Тому він пробував за для почестей і золота Балака, уговорити Бога проляти Ізраіля, коли це не вдалось, він пробуе підкупити Його жертвами. Коли і це не вдалося, він в найчорнішій спосіб пробуе іншої схеми, він відділити Ізраіля від Бога і накликати на них гнів Божий. Коли він побачив, що він не може знайти способу змінити волю Бога супроти Ізраіля, Білеам пробуе змінити відношення Ізраіля до Бога. Це йому легко вдаеться і він тим накликуе на них гнів Божий. Білеам радить Балакові, щоб розпустні жінки і мужчини серед мидіян спрятелювались би з ізраільтянами та завели їх в нечистоту і ідолъство. Цей плян був виконаний і мав успіх. Тисячі ізраільтян погибло за цю провину.

Пророк Білеам е типічним представником релігійної клясн людей, що знають Бога але живуть по своїй волі, стараючись лише про свій добробут і свою користь.

З. Гощинський

В моїм занепаді

В моїм занепаді, в струхлінню мого духа
Тобі найперш я звірю біль свою.
О Господи, бо знаеш мою тугу.
Мої потрєби, душу всю мою

Із серця лію ці сльозн покаяння;
Я їх не знав, не відав дотепер.
У них вогнем пала мое страждання,
В них дух мій квилить, дух, що був цример.

Куди ж з безміром болів тих піду я?
З струхлінням тим до кого обернусь?
Світ цілий — дим Твій, скрізь у нім домуеш;
Скрізь вчую подих Твій, де тільки не найдусь.

Ти в кожну мить мене звалнти можеш,
І піднесеш з упадку Ти одних,
Коли схилюсь від кар твоїх, о Боже,
У тлін безрадісних і спалених долян.

Сьогодні кличу, - змилуйсь надо мною,
Врятуй мене; з недолі підпеси;
Постав мене всесильною рукою
І шлях мій, Господи, надією зроси!

З збірки "Перед троном правди і краси".

СВЯЩЕНИК ЯК ТВОРЕЦЬ СВОГО ТВОРЦЯ

Підчас коли протестанти узасаднюють свою науку виключно на св. Письмі, католики будують свої вірування і пановання по більшій части на традиціях. Важну ролю відграють в справах релігійних розважання бездільних, переповнених сліпим девоцтвом монахів, а вже рішаючим голосом в католицизмі є безперечно гадки-розумовання так званих "св. отців." Їх власть спирається на таких богохульствах, що певно неодин з трудністю повірить, що такі речи істнують як на папері так і в практиці.

Такий заголовок, як повище, мусить зацікавити кожного думаючого чоловіка, що плекає в собі духа релігійного—християнського. Визначні доктори Римської Церкви підтверджують такі заголовки в своїх писаниях, а ці знову стають апробовані спеціяльною папською комісією. Такі авторітети висказують свої власні погляди, папи через комісії їх підтверджують і така наука, хоч і незгідна з св. Письмом, як що тільки пасує для папських плянів стає доґмою і поза її границі не може вийти ніякий католик і не вільно йому спитати — для чого той так писав, казав, на чім обґрунтував свої твердження, чи так воно дійсно є, бо тоді його назовуть "еретиком", "протестантом."

Та воно часто і не безпечно давати своїм вірним такі книжки читати. Хоч католик призвичаївся бути без власної думки та по перечитанню неодного з тих творів, богохульних в найдальших границях, може пробудитись у нього думка, може пробудитись розум — а тоді такий чоловік, не знаючи нічого правдиво-християнського, скаже лишень: "геть з католицизмом." Чоловік з якою-такою самостійною думкою мабуть ніколи не зможе бути католиком.

Щоби це все не виглядало на голословні твердження, подаються нище аргументи з авторитетних творів католицьких святих отців і авторів.

Сила цілого папства, сконцентровується в священстві, яке присвоює собі силу рівну Всемогучому Сотворителю. Це твердження взято з книжки святого Альфонза Лігурі, доктора, котрого твори одобрені католицькою церквою. Цитуємо з творів св. Лігурії:

"Що до сили священиків над правдивим тілом Ісуса Христа, це вірно, що коли вони проголосять слова освячення, Тілесно Слово (тілесний Ісус) слухає їх і віддається в їх руки під видимими знаками тайни. Остовпіємо з дива коли почуємо, що Бог послухав Йозуї — Господь послухав голосу чоловіка і зупинилось сонце, коли він сказав: "Сонце стій над Габаоном . . . " і зупинилось тоді сонце. Але оскільки більше диво для нас, коли видимо, що на зазив слів священиків — Hoc est corpus meum (це є тіло моє) — Бог самий сходить на вівтар, що Він приходить, де тільки Його кличуть, так часто як Його кличуть і віддається в їх руки, хоч би вони були Його ворогами. По своїм приході, Бог зістається цілковито в їх розпорядженню; вони (священики) можуть переносити Його де самі хотять, замкнути Його в кивоті, виставити на вівтар, або виносити за церкву; вони можуть, коли схотять, їсти Його тіло і давати як корм другим. "О, як велика їх власть" каже св. Лоренс Юстиніян, говорячи про священиків. "Падає слово з їх уст і хліб матеріяльно перемінюється в тіло Христове і Тілесне Слово сходить з небес і правдиво буває присутним на столі вівтаря Ніколи доброта Божа не дала такої власти ангелам. Ангели перебувають з Богом, але священики беруть Його в руки, розділяють Його вірним і сами беруть участь в цім кормі."

"Достоїнство священика перевисшає достоїнство ангелів, які також поважають священство", говорить св. Григорій Назіазенський. Всі ангели разом не можуть відпустити хоч би одного гріха (пише Альфонс.) Ангели-хоронителі стараються про ласку для повірених їм душ, щоб вони могли удатися до священиків, щоб розгрішив їх. "Хоч ангели можуть бути присутніми," каже св. Петро Дамян, "однак вони чекають на силу священиків, бо ні один з них немає власти ключа — звязувати і розвязувати".

"Що більше, власть священика перевисшує власть благословенної діви Марії; бо хоч та мати божа молиться за нас і все може отримати, чого тільки захоче, таки вона не може увільнити християнина ані від найменшого гріха." "Благословенна діва була далеко більше совершенною як апостоли, але Господь не їй повірив ключі царства небесного, а апостолам," каже Інокентій III. Св. Бернард з Сієни писав: "Пресвятая Діво, вибач мені, бо я проти тебе не говорю: Господь поставив вище священство як тебе." Той святий подає причини висшости священиків від Марії; вона втілила Ісуса Христа раз, а при посвяченню евхаристії священик втілює Христа коли тільки йому забагнеться; так, що колиб до цього часу не було в світі особи Спасителя, священик вимовляючи слова освячення, дає світови цю велику особу — Богочоловіка "О чудне достоїнство священства" — викликує св. Августин; в руках священиків, як в утробі Марії, воплощається Син Божий. Звідси священики називаються родичами Ісуса Христа: такий титул дає їм св. Бернард, бо вони є причиною того, що Христос перебуває в благословенній "гостії."

"Так отже священик може називатися свого рода сотворителем свого Сотворителя (пише св. Алфонс) тому, що вимовляючи слова освячення, він творить Христа в сакраменті, даючи Йому тайне перебування і віддає Його як ягня на жертву предвічному Отцю. Як в сотворенню світа вистарчило, що Бог сказав "Нехай станеться і сталося," так досить сказати священикові: "Hoc est corpus meum" ("це є тіло моє") і ось хліб вже не є хлібом, але тілом Ісуса Христа." "Власть священика є власть божественної особи," каже св. Бернард з Сієни, "бо переміна хліба в тіло, вимагає стільки ж сили, як і сотворення світа." А св. Августин пише: "О поважана святість рук! О щаслива чинність священиків! Той що сотворив мене, дав мені власть (як що так можу сказати) сотворювати Його; і Того що сотворив мене без мене, я сам Його самого можу сотворити!" "Як слово Боже сотворило небо і землю, так," каже св. Еронім, "слова священика творять Ісуса Христа." "На знак Божий з нічого повстала твердь небесна і розляглася земля; але не менша є сила слів священиків".

Підчас жертви в "службі Божій" головним жертвуючим і жертвою є Ісус, каже о. Манзі; як священик — Він благословляє священика, але як церкву — священик благословляє Його.

Коли Христос вознісся на небо, Він лишив священиків на землі, які мають заступати Його місце, посередника між Богом і людьми, спеціяльно на вівтарі. "Нехай священик приступає до вівтаря, як другий Христос," каже св. Лаврентій Юстиніян. Каже св. Киприян, що священик при вівтарі заступає самого Христа. Каже св. Хризостом: "Коли бачите жертвуючого священика, подумайте собі, що Христос невидимо ділає там своє рукою."

Священик заступає самого Спасителя, коли говорить: "Ego te absolvo a peccatis tuis" (розгрішаю тебе від гріхів твоїх). Цю велику власть, яку Христос дістав від свого предвічного Отця, Він передав священикам. "Ісус наділяє священиків своєю силою," каже Тертуліян. Щоб простити один гріх — треба всемогутности Божої. Бачимо отже, що Христос простив гріхи розслабленному, Жиди справедливо говорили: "Хто може простити гріхи як тільки один Бог?" Але те що Бог може чинити всемогутністю своєю, то може зробити священик сказавши: "Ego absolvo te . . . розгрішаю тебе". Яке б було велике чудо, колиб хто перемінив негра в білого чоловіка; але священик чинить щось ще більше чудесного, коли говорить "Розгрішаю . . ."

він перемінює грішника в праведника, Божого ворога — в Божого приятеля, з невільника творить вільного і наслідника рая."

Оці повисші твердження — почавши від слів: "Що до сили священиків..." аж до "і наслідника рая"—це рядки вибрані з книжки св. Альфонса Лігурі. Твори цього св. позволяє церковний авторітет читати декретом з 22 липня 1831, "позволяє вірним своїм заховувати всі думки цього святого, без розбору причин, на котрих міг автор спиратися."

Так звучать богохульства найстарших провідників римської церкви! Дехто, а може і ніхто, не повіривби, що усе вище наведене писав "святий" і може подумає, що ми кидаємо неславу на католиків, що це помилка — то на це така рада: Купіть собі книжку під заголовком: "Dignity and Duties of the Priest: or Selva," by St. Alphonsus de Ligouri, Benziger Brothers Publ. Co., New York, N. Y. — а там вже найдете сторони 31-35, з котрих ось подане вище переведене майже дословно.

БЕЗПІДСТАВНЕ ЗАХОПЛЕННЯ

(До перекладу Святого Писання проф. І. Огієнком)

(Продовження)

Цікаве те, що в випадку з українським перекладом ревізійна комісія відступила від звичайної практики Бр. Біблійного Товариства. Так наприклад новий переклад Біблії в російській мові Бр. Б. Т-во піддало під розгляд і оцінку всіх пасторів і в наслідок цього було усунено з перекладу багато вульгаризмів.

Новий український переклад Старого Завіту та поправки до Нового Завіту і псальмів лишаються таємницею. Лише декілька членів ревізійної комісії мають уяву про характер перекладу, решта загалу побачить його, коли переклад буде надрукований і коли годі буде щонебудь поправити.

Те що новий переклад Нового Завіту був злим, доводить той факт, що згідно з повідомленням ревізійної комісії, автор перекладу погодився на сотки поправок. Це в той час як всякі автори цитують, як авторитетні мильні тексти перекладу, недавно занехані перекладчиком. Фактично весь переклад Нового Завіту і псальмів потребує цілковитої переробки. В цілях оцінки характеру праці перекладчика та членів ревізійної комісії ми мусимо користатись лише тим текстом, що його раніш надрукувало Бр. Б. Товариство.

Мова перекладу проф. Огієнка, що був вже опублікований, в першу чергу вражає неприроднім порядком слів. Власне тяжко знайти якийбудь порядок в реченнях проф. Огієнка. Нормальний порядок слів в українській мові подібний до такого ж порядку в грецькій мові. Перше стоїть підмет потім присудок відтак додаткові частини речення. Правда, що такі мистці прози як Липинський з успіхом міняли цей порядок слів.

Оскільки завданням проф. Огієнка було подати правдивий переклад Святого Писання і оскільки йому ніхто не доручував поліпшувати мову оригіналу, то він повинен був притримуватись нормального порядку слів у реченнях, який є однаково властивий грецькій і українській мовам. Що ж ми знаходимо в перекладі? З правила порядок слів в перекладі Нового Завіту і псальмів так штучно і непотрібно перемішаний, що часом необхідно просто дошукуватись змісту речення. Те, що вдавалось талановитому Липинському, надаючи оригінальности його мові, у д-ра Огієнка вийшло просто мовною пародією і плутаниною, затемнюючи ясний зміст тексту. Наприклад у проф. Огієнка знаходимо: "І ходив Він по всій Галилеї, по їх синагогах навчаючи, та Євангелію Царства проповідуючи, й уздоровляючи всяку хворобу й всяку неміч між людьми" — Мат. 4:23.

Мова П. Куліша безперечно більш плинна, порядок слів нормальний, його легше читати і розуміти: "І ходив Ісус по всій Галилеї, навчаючи по школах їх, і проповідуючи евангелію царства, та сціляючи всякі недуги і всякі болесті поміж людьми."

Непотрібні перекручення порядку слів знаходимо на кожній сторінці в перекладі проф. Огієнка. Див. Мат. 4:5; Пс. 19 і інші місця.

Переклад проф. Огієнка також вражає великою кількістю непотрібно вжитих заіменників, найчастіше особових. З них перше місце по числу надуживань займає заіменник "він".

В грецькій мові подібно до української закінчення дієслова вказує на особу. Наприклад Мат. 6:19, Куліш перекладає згідно з духом грецької і української мови: "Не збирайте собі скарбів на землі". Але д-р Огієнко цілком без потреби вставляє "ви" і перекладає "Не складайте ви скарбів собі на землі". Це робить мову дуже кострубатою та тяжко зрозуміти, що примусило перекладчика так її нівечити. Таких місць у перекладі д-р Огієнка без числа. В стиху 16 гл. 6, він перекладає: "А коли постите ВИ, то не будьте сумні". Куліш вповні правильно перекладає без "ВИ". "Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду". Підкреслюємо, що грецький текст цих окремих заіменників в оригіналі немає, та не вимагає їх і українська мова.

Д-р Огієнко претендує на доброго знавця грецької мови, чого з перекладу зовсім не видно.

Наприклад в 9 гл. ев. від Мат. ст. 18-26 знаходиться оповідання про воскресення дочки одного старшини. Д-р Огієнко перекладає слова старшини до Христа так: "Дочка моя хвилі цієї вмирає". У Куліша ж знаходимо правильний переклад: "Дочка моя тільки що скінчилась". В грецькім тексті вжито слово "етелеутейзен" — це є перший аорist від слова "телеутао", яке означає "скінчитись", "умерти". Тепер в грецькій граматиці д-ра І. Г. Мейчена знаходимо таке визначення першого аоріста: "Аоріст подібно до імперфекта відноситься до минулого часу, але імперфект відноситься до акції, що продовжується, в той час як аоріст є простий минулий час". Всупереч цій граматичній дефініції знавця д-р Огієнко мильно перекладає простий минулий час як теперішній час, і пише: "Дочка моя хвилі цієї вмирає", в той час як елементарна граматика вимагає перекладу Куліша: "Дочка моя тільки що скінчилась".

З вище наведеного виходить, що перекладач або не знає грецької граматики, або насилує зміст Святого Писання і своїм перекладом чудо воскресення перетворює в чудо сцілення. Що гірше лишаємо судити читачеві.

Незвичайно дивовижним є друге насильство над ясним змістом, що його робить перекладач в дуже важнім місці. Д-р Огієнко всюди, де в Куліша вжито вираз "Син Чоловічий" перекладає це своєрідним, але наскрізь мильним виразом "Син Людський". Звичайно читачам Святого Писання не ходить про те, що перекладач думає, проте як автори святих книг повинні були писати, але всім цікаво знати актуальний зміст.

В грецькій мові, подібно до української, існують наступні терміни щодо людей: "анейр" — мужчина, "гюней" — жінка, "антропос" — чоловік, " антропотейс" — людськість". Останне слово в ті часи можливо ще не було поширене, але напевно вживалось інше подібне "антропісмос". З усіх цих слів в Єв. Маттей вибрав (в грецькім тексті, Матт. 9:6, 12:8, 32 і т. д.) слово "антропос", воно має значіння українського слова "чоловік" і може бути вжито по відношенню до людини взагалі, як так само і в більш стислім змісті "мужчини."

Таке ж значіння має в англійській мові слово "мен". Цікаво що всі англійські старі як рівнож і модерні переклади зроблені колегіями першоклясних мовознавців переклали повищий вираз як "Син Чоловічий" (Сон оф мен). Російський синодальний переклад, що вражає своєю точністю перекладу так само вживає цей вираз.

Не вважаючи на це все, Др. Огієнко переклав повище місце як "Син людський." Цім він порушує єдність Писання і затемнює його зміст. Ісус Христос називаючи себе "Сином Чоловічим" в першу чергу мав на увазі не стільки вказати на свою людськість як підкреслити свою божественність. Щоб зрозуміти вповні цей вираз ми повинні прочитати стихи 13 і 14 з 7 гл. кн. пророка Даниїла: "І бачив я в нічних видивах, аж це З НЕБЕСНИМИ ХМАРАМИ ЙШОВ НІБИ СИН ЧОЛОВІЧИЙ . . . Влсть його власть віковічна що ніколи не минеться, і царство його не повалиться."

В цім стиху в гебрейськім тексті вжито слово, що означає в першу чергу "чоловік". Отже Ісус Христос застосовує до себе це надприродне видіння з кн. Пророка Даниїла підкреслюючи цім свою божественність і сповнення в нім цього незвичайного пророцтва. Переклад д-ра Огієнка "Син Людський" розриває цей цінний звязок з пророцтвом і цілком затемнює значіння. "Син людський" немає ніякого звязку з надприродним "Сином Чоловічим" в книзі пророка Даниїла. Цей вираз хіба може вказувати на людське в Христі Ісусі, в той час як дійсним значенням виразу є підкреслення Божественности Христа та його працю як обіцяного Месії. В такий спосіб поганим перекладом зубожено багатий на зміст текст.

Знову незвичайно важним є, чи усунено анапест в перекладу Нового Завіту і псальмів? Де-які наївні члени ревізійної комісії виправдуються тим, що нібм хто нехоче не потрібує читати анапестом. Це твердження виявляє або особисте незнання або повну зневагу евангельського загалу. Анапест є ритмом, який вимагає наго-

(Продовження на ст. 5)

Повнищі богохульні претензії рітуалістичного клеру вражають ще більше, коли ви читаєте ось такі новини в часописах: "Священик Римо - католицької церкви Яків Главін явився перед суддею С. А. Тобурн вчора і признався в знасилуванні сімілітньої дівчини". Торонтто Дейлі Стар, серпня 25, 1955 р.

Проте церква вчить, що на слово повищого священика хліб і вино перетворювалися в правдиве тіло і кров Христа. Коментарії зайві.

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і закордоном $2.00. Окреме число 25с.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ

Адреса редакції:
108 Dentington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

XU 9262

ГАРІ Р. РАНКС КО.
ПОГРЕБНИК
455-57 Квін Ст. Вест,
ТОРОНТО
Телефони:
Оф. WA 5570; Дом. RA 6062

Україні

Десь в безмежність линуть наді мною хмарини,
Канчуть думки в безмежність до себе . . .
Я далеко від Тебе, моя Україно,
Та серцем й думками — у Тебе . . .

Вдень і вранці, думки мої завжди з Тобою,
Навіть ніччю до Тебе літають,
Й то з Дніпровою довго говорять водою
То із вітром в степу розмовляють;

То полинуть на Київ, на Лавру поглянуть,
На церквів золотаві низки . . .
Володимиру, Лаврі святій, та Богдану,
Мої думки уклоняться низько . . .

Так весь час в Україну думки мої линуть,
Над Дніпровою ставши водою . . .
Я далеко від Тебе, моя Україно,
Та серцем й думками — з Тобою . . .

Д—а.

Нова книжка

Др. М. Костів переклав з німецької мови працю Г а н с а Брандендурга "Дорога до Христа." В цій книжці читач знайде багато глибоких думок і помічних євангельських міркувань. В книжці помітні сильні впливи піетизму та подекуди, що є властиве німецькому піетизмові, злегка обходиться догматику. Пересічний читач ледве чи це замітить.

Книжка написана популярно і легко читається. Відомною річчю є той факт, що переклад, цитуючи Св. Письмо, користається перекладом проф. І. Огієнка. Поперше цей переклад вже радикально в багатьох місцях змінено. Подруге переклад проф. Огієнка зовсім не надається в такій серіозній і глибокій книжці як "Дорога до Христа." Місцями наведені тексти перекладу проф. Огієнка заперечують думки автора. Наприклад на ст. 20, в розділі "Кінець усім релігіям" автор слушно доводить, що Христос є "кінець усім релігіям" в тім змісті, що в Нім сповняється все найкраще, що інші релігії мають і в той же час "Він— це відповідь Бога на всі релігії людства." Як поперття перекладчик наводить стих 17 Єв. від Маттея, гл. 5, в перекладі проф. Огієнка "Я не руйнувати приїшов, а доповнити". Якщо Христос приїшов лише "доповнити" старозавітний закон, то очевидно цей закон лишається в усій силі і актуальним. Тоді Христос не сповнив найкраще в Законі, але лише підтвердив і доповнив його. В такім випадку Христос не є "кінцем" старозавітній релігії.

Оригінал вимагає перекладу, що його дав Куліш: "Не приїшов я зневічнити, а сповнити." Переклад Куліша є в абсолютній гармонії з думками розділу, як це ясно побачить читач. Тако-ж проф. Огієнко часом витворює слова, що мають подвійний зміст і затемнюють думку. Напр. на ст. 23 в тексті вжито слово "богобійний." Що це слово означає, чи сотник боявся Бога, чи Бог його побив, чи він був проти Бога? Куліш вжив краще слово "богобоязливий." В слідуючих виданнях цієї книги рішуче треба замінити всі тексти текстами перекладу Куліша. Спроба д-ра Костіва скористатись в теологічній праці п е р е к л а д ами проф. Огієнка є осторогою для інших, бо переклад проф. Огієнка для таких праць цілком не надається. Він надто вільний і неточний.

Книжку "Дорога до Христа" можна набути по адресі:

DR. M. KOSTIW,
(13b) Langweid-Forst
ueber Augsburg
West Germany

Воскресіння

Магомеданє вірять, що має з'явитися Магді, цебто посланець Аллаха (Бога), що довершить діло Магомета, 1881-го року з'явився він, як Магді, дервіш (магометанський подвижник) Мохаммед-Ахмед, який зібрав багато сторонників у горішньому Єгипті й Судані та очолив повстання проти англійців. Супроти нього виступив англійський генерал Ч. Д. Гордон, що отримав кілька перемог над військом Магді. Але одного разу сам потерпів поразку і навіть попав у неволю.

Коли Гордона привели до Магді, то той подивився на нього і сказав: "Білий генерале! Хвилини твого життя порахувані й ще сьогодні труна твого закопають у землю. Чи хочеш сказати дещо?"

"Воскресну" — відповів Гордон із повною певністю й абсолютним спокоєм.

По обличчі чорного властителя пройшов жах. Він зрозумів слова Гордона буквально, а знав із досвіду, що Гордон говорив завжди правду, й що все, що він говорив, докладно виповнювалося, а це значить, що нема підставн сумніватися, що й ця його заява не здійсниться. Отже, якщо до цього часу він, як звичайний генерал, завжди перемагав, то буде, як він воскресній стане на чолі своїх військ. Ні, краще вже змагатись зо звичайною людиною, ніж з воскреслою. І Магді приказав звільнити невільника й відіслати його до своїх.

Друзі! Чи віримо в своє воскресіння, як генерал Гордон? Така віра, дійсно, дає повний спокій навіть в обличчю смерти, а внаслідок того дає часто перемогу вже тут. Сам Христос сказав, що воскресіння буде. Вірою в воскресіння ми перемагаємо страх смерти, а саме воскресіння буде повною перемогою над самою смертю.

Ми очікуємо тієї щасливої хвилини, коли затрубить Господня труба й всі віруючі, що поснули, воскреснуть із мертвих!

Відійшов від нас

Дня 17 липня, 1955, в неділю, в Гоней Гарбор, Онт., помер інженер Борис Крат, брат покійного пастора Павла Крата. Талановитий інженер електромеханік, він скінчив інженерний відділ в Едмонтонському Університеті та одержав посаду по фаху в Вестінггауз Ко., Гамілтон.

Енергійний і працьовитий він скоро видвинувся на праці та мав перед собою велику перспективи, коли несподівана смерть на 57 році життя перетяла його працю. Його бувши колеги і знайомі згадують його як доброго товариша,

Покійний полишив жінку Марію, з дому Вининчук, два сини і сестру Александру Палієнко. Борис Крат родився на Великій Україні і 25 років прожив в Гамільтоні, де належав до Онтерійського Товариства Інженерів.

Покійний з родиною був членом Євангельської Злученої Церкви в Гамільтоні.

165.200.000

Людність США становить 165,200 тис. чоловік. Це в 55 раз більше кількости на момент оголошення декларації незалежности -- 4 липня 1776 року.

КОРОТКО

● Група ортодоксальних рабинів в Америці звернулася до советського уряду з проханням дати їм дозвіл відвідати СССР.

● Газета "Дейлі Мейл" (Англія) повідомляє, що закінчується конструкція першої британської водневої бомби. Досліди з бомбою відбудуться найближчим часом.

ТЕРОР У ВЕНГРІЇ

З Будапешту надходять відомості про посилення терору в усій Венгрії. Неспокійний стан в країні досяг таких розмірів, що урядові довелося застосувати рішучі й негайні заходи не тільки проти звичайних громадян, а й проти деяких поважних адміністраційних і партійних керівників.

В країні запроваджений суворий контроль документів всіх автомобілістів. Американське й британське посольства перебувають під безперервним доглядом. Мешканцям міст суворо заборонено збиратися групами на вулицях, зміцнена охорона всіх харчових складів.

БЕЗПІДСТАВНЕ ЗАХОПЛЕННЯ

(Продовження з ст. 3)

лосу на кожнім третім складі. Візьмемо як приклад з:

"Hymn to Proserpine" by Swinburne:

"Ye are Gods and behold ye shall die, and the waves be upon you at last."

"Descent of Sennacherib" by Byron. "And the sheen of their spears was like stars on the sea where the blue waves roll nightly o'er deep Galillee".

З повищих прикладів ясно, що природний наголос слова має збігатися з наголосом анапеста. Те, що написано анапестом, неможна читати інакше, бо прийшлось би калічити нормальний наголос слів. Отже твердження, що занапестований проф. Огієнком переклад Нового Завіту можна читати і без анапесту, є несенитницею призначеною для неграмотних людей. Правда, прийняття де-яких нових поправок могло в тих місцях нарушити ритм анапесту, але решта лишиться як було. Отже лишається принціпове питання, яке моральне право мав перекладач міняти звичайну не ритмовану прозу Нового Завіту на штучний ритм анапесту, який до того вживалося в парнографічних виставах стародавнього грецького театру, та яким грецькі вояки співали свої зухвалі військові пісні? Більшої зневаги Слова Божого тяжко уявити. Не тільки це, проф. Огієнко аби дотримати анапесту мусив добірати слів, які хоч і не передавали змісту оригіналу проте пасували до ритму. Цею необхідністю пояснюється безліч непотрібних займенників в перекладі, перекручення порядку слів і сила інших хиб.

Всякий перекладач моральною забов'язаний подати, як найточніший переклад оригіналу. В випадку перекладу Святого Писання — відповідальність незвичайна, бо Святий Дух вживаючи як інструменти авторів окремих книг дав нам відкриття правди Божої, тому перекладач мав дбати за точність перекладу в першу чергу а відтак за подібність форми. На жаль в перекладі проф. Огієнка нема ані одного ані другого.

Наведені хиби перекладу є лише ілюстраціями, бо фактично переклад є переповнений неточностями і ексцентричностями.

Питанням є, що євангельський загал буде робити з цим нещасливим перекладом? Потреба в Біблях є величезна і нема сумніву, що загал буде з захопленням купувати "новий переклад" не розуміючи його маловартности.

Проте велика відповідальність лишається на євангельськім проводі. Наш край у нас забрано силою наїздників, чужинці забрали у нашого народу свободу, але нам власний провід відбирає у народа можливість пізнати Слово Боже без людського над ним насильства.

Переклад Куліша мав свої хиби, але з всіма своїми хибами він стоїть куди вище і більш сумлінно зробленій ніж переклад проф. Огієнка.

М. Фесенко.

Доводимо до загального відома, що вийшов з друку

Збірник Проповідей

1964, Торонто, Онт., стор. 138

"Збірник проповідей" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Певність безсмертя", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обгрунтовані науковими даними.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Єв. Правди":

506 Ossington Ave., Toronto 4, Ontario

Ціна $1.50. Ред. "Єв. Правди"

НОВЕ НЕБО

"І бачив я нове небо й нову землю, перше бо небо і перва земля перейшла, а моря вже більше не було". Відкр. 21:1

Соломон, що є найбільшим філософом всіх віків серед людей, каже ж це буде, в цім житті ми будемо завжди свідками учинків, що вже мали місце колись в один або другий спосіб. Проте річи можуть стати для нас новими коли ми приймемо Христа як Месію і Спасителя: "Тим же, коли хто в Христі, той нове сотворіння, старе минуло, ось стало все нове". 2 Кор. 5:17. Річи стануть новими, коли Ісус Христос знов прийде на землю і усталить нове небо і нову землю. Одною з ознак новизни, що на неї звертає увагу Свяге Писання є що: моря вже більш не буде.

Декотрі з віруючих розуміють це в той спосіб, що на новій землі не буде зовсім великих просторів води. Можливо що і так, але в Біблії, коли ми зустрічаємо слово море, в пророцтвах, які відносяться до будучини, як наприклад в 7 гол. кн. Даниїла, море означає людство в цім світі, розбурхане всіляками течами, боротьбою, стихійне і непокірне, але в тексті, що ми прочитали, море є символом тих річей, що неминуче тимуть місця на новій землі.

Що представляє море для нас тепер? Море є повно тайни. Вчені кажуть нам, що можливо цілі континенти сховані на його дні такі як Атлантіда. Можливо історії цілих народів затаєні в його глибинах. Які богатства природи таяться в нім і ті що воно вирвало від людей. Скільки драм і трагедій воно бачило, певно, море є найбільшим кладовищем на землі. Але в нім є не тільки смерть. Воно повне життя, його глибини наповнені незнаними сотворіннями. Оповідання про невідомі морські змії і чудиця час від часу появляються на сторінках газет. Що є в морських глибинах ніхто не знає. Це є світ — наповнений тайнами. Писання каже, що моря вже не буде, не вода, що є в морі, але що в новім небі і на новій землі — тайни зникнуть. Це не значить, що ми будемо все розуміти, цього ніколи не станеться, і на новій землі зостануться речі, які наш розум просто не зможе похопити, не буде всілі зрозуміти, і так ті річі зостануться недорозумінними для нас, але усі наші особисті питання, що здавались таємними і тяжкими, стануть ясними і простими. Життя і смерть, сотворення, любов Бога, світ природи, що оточує нас, всі вони втратять свою таємність. Наші особисті тайни, все зле і добре і нічого не буде тайного, щоб не сталось явним. Навіть наші думки стануть явними. Того часу на новій землі усе буде щиро, одверте, явне і чисте.

Другою рисою моря є непевність. Ясна і сонячна погода може за кількох годин змінитись в страшенний ураган. Ті, хто плавали морями в старі часи, може якесь покоління назад, не все були певні, що вони повернуться. У нас є приказка, що хто на морі не бував, той горя не видав. Навіть в наші дні техніки і великих кораблів час від часу ві чинтає, що один або другий пароплав пішов до дна. Дійсно, море є непевне і вибагливе. На новій землі щезне всяка непевність, моря вже не буде. В цім житті нема речі, про котру я міг би сказати: ось я її маю і ніщо її від мене не візьме. Люди в світі цінять найбільш за все здоровля тіла і матеріяльний добробут. Речі, що є найменш певні, є багатства і здоровля. Біржева криза вимела була і знищила колосальні багатства, мільйонерів повернула в бідних. Декотрі з них наложили навіть з горя на себе руки.

Російська революція обернула десятки тисяч багачів в бідняків. Нема певности в посіданню — вчить нас життя. Здоровля, його і за гроші не купити, той хто стратив, а той хто має, боїться, щоб його не стратив. Смерть, слава бости, хліб щоденний, все це повно непевностей. На новій землі слабих не буде, і про багатства люди і не думатимуть, бо все буде їх, а вони Христові. Речі духові, що ми про них так мало тепер дбаємо, стануть тоді нашим найбільшим багатством.

Ми всі знаємо про неспокій моря, воно вічно хвилюється великими або малими хвилями. То воно з силою бє об скали, то потроху обгложує і зга-

(Продовження на ст. 6)

НОВЕ НЕБО

(Продовження з ст. 5)

жує береги, ніхто ніколи не бачив моря спокійним, як поверхня озера в тихий ранок. Людство подібно до моря, що його бачив Даниїл в видінню, на котрім змагались чотири вітри. Всі ці народи, нації, держави змагаються і боряться один з одним, анархісти, комуністи, фашисти і т. д., ведуть провід в цій боротьбі, партія з партією, народ з народом, за землю, за повітря, за воду, за багатство і що тільки хочете, все хвилюється як розбурхане море. У Бога моря вже більш не буде, всі люди знатимуть, що вони браття, обеднані не кровю батьків, не узами нації, не інтересами кляси, але увязю що е вічна, кровю що цілить і робить чужих блищими ніж брати, кров Христа зробить тихими води людства, братерство і мир що перевищує всяке розуміння пануватимуть на новій землі.

В старі часи, та почасти і в наші, море все розлучало. Раніш, щоб переїхати море, брало місяці, воно розлучало на віки, тепер на довгий час. Коли нас відділяе земля, то ми не відчуваемо розділення так глибоко, як коли нас відділяють великі водні простори. Ванкувер нам здається блищим ніж Лондон, але в дійсности воно може бути навпаки. Тепер море відділило нас від наших рідних, від нашої землі, від усього, про що ми часом любимо вспімнути, і про що ми ніколи не забуваемо В стародавні часи люди не знали де кінчається море і тому море було для них ще більш ніж для нас символом розлуки.

В новім небі і на новій землі моря вже більше не буде. Чи ви маете кого, що ви стратили? Кожний із нас мае відправитись в далеку дорогу і одні із нас підуть скорше другі пізнійше, кожен в свій час, може за якихсь 60-70 років зі всіх, що тут сьогодня е, вже нікого не буде. Але хоч ми зійдемо з цього світа, то ті всі, хто приняли Христа і надіялись на него, всі хто записані в книзі життя, знов зустрінуться. Коли безвірний провожае до могили свойого близького, то його серце надриваеться і повне розпукою; для нього ця страта е стратою на віки, ця розлука е розлукою на віки. Він чи вона знатимуть, що вже ніколи вони не почують милого голосу, що їм вже нема на когo спертися в труднощах життя і це розділення на віки.

Але дітям Божим сам Господь каже, що моря-розділення більше не буде. Ми зустрінемо всіх тих, кого ми любили, знов, ми будемо з ними і їх приязнь і любов по довгій розлуці буде для нас ще цінніша, бо сам Господь мав наше імя записаним в книзі життя. Певність, розуміння, мир, зустріч, будуть дійсно новим, але Господь обіцяе нам ще більші багатства і дари.

"І обітре Бог усяку сльозу з очей їх, і смерти більш не буде, ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже, перве бо минуло." Відкр. 21:4.

ЛИСТИ З АМЕРИКИ

ДЕНЬ ПРАЦІ ТА АМЕРИКАНСЬКЕ РОБІТНИЦТВО

Щороку в перший понеділок вересня американське робітництво святкуе свое, створене з його власної ініціятиви свято — День Праці. Ще на початку 80-х років відбувались подекуди паради організованого робітництва, поступово перетворившись в національне свято Праці, присвячене соціяльним та економічним досягненням американських робітників, що зробили свою вкладку до справи зміцнення, процвітання та добробуту нашої країни.

Життеві сили американського робітництва зробили дуже багато для створення найвищого в світі життевого стандарту та найбільшої в світі продукції, таким способом наблизивши нас до повної реалізації наших традиційних ідеалів економічної та політичної демократії. Сила та діяльність нашого профспілкового руху свідчать про дійсне намагання нашого народу забезпечити і підтримувати свободу для кожної окремої особи та її добровільних асоціяцій.

Робітництво теперішньої Америки — як чоловіки так і жінки — сильні. Вони мають все — почуття своеї достойности й певности, так само як і комфорт у приватному житті, про який ще його діди не насмілювались і мріяти. Досягнення робітництва е досягненням цілої нашої нації. Робітництво зробило націю сильнішою, багатшою, розвинуло торгівлю і добробут торгівців, працедавців, фармерів.

Протягом останніх років основні права робітництво дістали оборону та підтримку з боку закону. Право робітників об'еднуватись у робітничі юнії і через ці юнії підписувати контракти з працедавцями, вибороване протягом довгих років, тепер уже міцно вкоренілось. Юнії та промисловці навчились співпрацювати, спільно опрацьовувати умови праці в атмосфері миру та взаемного розуміння. До тепер уже підписано близько 100,000 договорів з юніями, і тільки деякі з них, і то дуже рідко, оголошували страйки або припинення праці для відновлення своїх контрактів.

Протягом останніх 20 років число членів американських юній зросло з 3,250,000 аж до 15-16 мільйонів. Число робітників, охоплених програмою пенсій та забезпечення завдяки колективним договорам зросло буквально з нуля до поважного числа в 9 мільйони робітників користаються платними відпустками. Пересічна тижнева платня за цей час зросла в долярах і центах більше як на 250 відсотків, а в розумінні реальної заплати та купільної спроможности — майже на 90%.

Організоване робітництво зуміло також знайти нові і дуже ефективні способи забезпечення робітників на час безробіття. В червні дві великі автомобілеві фірми — Форд і Дженерал Моторс — погодились виплачувати з фірмових фондів "додаткову допомогу на безробіття" для робітників, звільнених підчас застою в роботі. Обидві фірми погодились вкладати по 5 центів від робочої години до спеціяльного фонду, звідки і буде виплачуватись робітникам допомога. Сподіваються, що фонд Дженерал Моторс буде доведено до суми 150 мільйонів, а фонд Форда до 55 мільйонів долярів.

Незабаром такі самі вимоги, очевидно, будуть виставлені в індустріях сталевій, фармерського машинобудівництва, гумовій та електричній, а можливо також і в залізничній та мясопакувальній. Є шанси, що нові умови праці далі поліпшать матеріяльне становище американського робітника, збільшить соціяльну відповідальність американського капіталізму двадцятого віку і запровадить до економіки ще один елемент стабільности.

— Common Council.

Нарада Українського Ошавського Євангельського Обєднання

В неділю, 21-го серпня, відбулася спільна вечеря Ошавського Євангельського Обеднання з участю представників Української Торонтонської Пресвітерської Церкви.

Панство Купер з звичайною їм доброзичливістю запросили всю громаду для цієї ціли на свою фарму. Фарма панства Куперів знаходиться недалеко Ошави. Через фарму протікае потічок, біля якого розкинувся невеликий гарний лісок.

На нараді було присутніх біля тридцяти членів і прихильників Єв. Обеднання. Торонтонську громаду репрезентували Пастор М. Фесенко, Бр І. Середа, Сестра К. Середа. Молодь репрезентували Мар'яна Каменецька і Рода Фесенко.

На чистім повітрі, під відкритим небом, в братерській розмові під проводом Пастора Української Ошавської Церкви, І. Яцентія, брати і сестри обмінялись думками про діла Євангельського руху. Було підкреслено потребу більшої духовости та обов'язковість припинення антагонізмів особистого і загального характеру, що часом вносять розколи і дісонанси в життя громад. Говорилося про конечність більшої жертвенности на потреби евангельського руху.

Спостережено гарний поступ Ошавського УЄО та позитивну працю на користь церкви під умілим проводом Бр. Николишина, голови товариства.

Жіноча секція товариства приготовила вечерю для всіх присутніх. Віддавши подяку Небесному Отцеві, брати і сестри продовжували нараду за спільним столом. Брати Т. Котик і Н. Заліщук подбали про харч і напитки на цілий день.

Також спостережено велику активність жіночого членства громади і дружини Пастора Яцентія в праці УЄОбеднання. Гостинність і прихильність членів української пресвітерської церкви разом з їх пастором добре знані в Торонті.

Представники торонтонської громади подякували братям і сестрам та розпрощались з ошавськими друзями.

Іван Середа

Досягнення медицини за п'ятдесят років

Щеплення американських дітей проти поліо вакциною д-ра Солка вписує ще одну блискучу сторінку до історії медицини. За останнє півстоліття медична наука зробила надзвичайний поступ у боротьбі з деякими страшними хворобами, що від них в деяких частинах світу вимирали сотні тисяч людей.

Ці досягнення сучасної медицини стають особливо очевидні, коли порівняти пересічну тривалість життя людини тепер і пятдесят років тому. В 1900 році пересічний вік людини був 50 років. Тепер він наближується до 70 років. Півстоліття тому тільки одна особа з кожних трьох народжених доживала до 70 років. Тепер більше як половина всіх народжених досягають цього віку.

Цей прогрес ми здебільшого можемо завдячувати контролеві заразних хвороб, особливо дитячих. Сироватки, які щеплюють дітям, щоб запобігти хворобам, а також протиінфекційні ліки (антібіотики, як ось пеніцилина та срептоміцина) частково спричинилися до зменшення випадків смерти від зараження. Частково це ми можемо також завдячувати санітарному доглядові за продуктами та контролю їх постачання, підвищенню санітарних умов життя, боротьбі з паразитами та комахами і поширенню інформацій про санітарію та гігієну.

Колись дітей косили такі 5 дуже поширених заразних хвороб, як віспа, дифтерит, кір, скарлятина та коклюш. Дифтерит та віспу вдалось побороти майже доцenту щепленням відповідних сироваток. Комбінацією щеплення та антібіотиків зведено до мінімуму небезпеку від коклюшу. Кір зробили менше страшною хворобою ін'екціями гамма глобуліни. Комбінаціями щеплення та хемічної терапії знижено число випадків смерти від шкарлятини.

В багатьох частинах світу майже зникли тиф і дизентерія. Успішно провадиться також боротьба з малярією. Вакцинація виявилась дуже ефективною в боротьбі з холерою, сказом та пропасницею.

На початку нашого століття туберкульоза являла собою найголовнішу причину смертности, за нею йшли інфлюенція та запалення легенів. Тепер опановано контролю над туберкульозою комбінацією ліків, заходами охорони здоров'я, хірургією та щепленням. Число смертних випадків від туберкульози значно поменшало. Те саме можна сказати про запалення легенів та інфлюенцію, бо антібіотична терапія зменшила число випадків ускладнення після тих двох хвороб, які ще 50 років тому часто були фатальними. Шлункові хвороби немовлят, які колись були надзвичайно небезпечні, тепер майже зовсім зникли.

Не зважаючи на всі ці успіхи, сучасна медицина досі ще має великі проблеми з деякими хворобами, коли смерть має ще великі врожаї. Хоч пересічне життя людини довшае, проте серед деяких груп людей щодо віку збільшується відсоток смертних випадків від таких хвороб як рак і серцеві хвороби, що стоять на першому місці на листі хвороб, які спричиняють смерть, не рахуючи нещасливі випадки.

По всій країні, по всіх лябораторіях іде гарячкова праця в напрямі винайдення способів боротьби з цими страшними хворобами. Американське Товариство для боротьби з раком, Американська Асоціяція для боротьби з серцевими хворобами з допомогою різних громадських організацій роблять все нові й нові атаки на цих страшних ворогів людства. Будемо сподіватись, що й їх пощастить незабаром подолати.

Common Council

За залізною заслоною

МОЛОДЬ НА "ЦІЛИНІ"

"Комсомольська Правда" пише, що до Будамшанського радгоспу (Чкалівська область) прибуло на так звану "цілину" п'ятдесят учнів (трактористи і машиністи) Халіловської школи. Що ж вони роблять? Вісімнадцять трактористів виконують випадкову роботу, а решта, в наслідок поганої організаційної праці, — вештається в радгоспі. Всі одержують дуже мізерну платню. Живуть учні в тісноті, сплять на підлозі, харчуються в сухом'ятку. Директор радгоспу — А. Є. Щукін — людина бездушна, ходить собі та посвистує.

OPEN RANGE

By May Hall Thompson

Heat hung like a veil over the land. Cattle bawled restlessly, hot and hungry. Young Glen Morse knew the situation was serious and he wanted to do something about it. Finally he had an idea.

"We'll drive the cattle and horses to the river," he told his foreman. "There's free grazing land there."

But the foreman, a Westerner named Boyd, did not agree. "Those poor people below have only a few acres of land of their own and they depend on that river range. They couldn't buy feed under any circumstances."

Glen, though born an Easterner, had attended a ranch school in the Southwest and had then persuaded his father to buy the T-Bar ranch. All had gone well until the present drought.

Now Glen frowned. He remembered seeing one young nester or small farmer using small parcels of land between big ranches. This was a boy named Dent Hatcher, who rode a scrawny pony and who had eyed Dent's own beautiful horse with admiration as the two passed each other and exchanged a few words. Quickly he put the mental picture of the boy out of his mind.

Instead, his eyes pierced through the dusty haze to the line of the stream in the distance, looking like a greenish snake winding its way along the floor of the valley, which happened to be open range. The nesters had homesteaded around it but none had ever tried to homestead it. Neither had the big ranchers.

"Come, Boyd," said the 17-year-old boy with the reddish hair and bright blue eyes, "are we going to take our stock there?"

"No," answered the foreman. "I told you I don't think it's neighborly or friendly or Christian."

Glen flushed. "I suppose you think it's all right spending my dad's money for expensive feed when we can legally get some for nothing." He walked off without waiting for an answer. He knew what he was going to do in the absence of his father, who had gone back East for a few weeks.

First he bridled his horse, Starlight; then he rounded up his own string of horses, a dozen or more. He packed two of them with provisions and then began driving them to the valley.

It was a long drive over to Saltbush creek. Always before, Glen had galloped along on Starlight, but driving a string of hot, sweating horses was much different.

Finally he was almost to the first reaches of the stream when, squinting his eyes against the sunlight, he saw the lean, ribby buckskin horse of Dent Hatcher, the young boy nester. Dent looked a bit like a scarecrow himself as he rode toward him with arm upraised. His eye took in Glen's bay horse longingly.

Glen drew to a halt. Starlight was wet with sweat which was caked with dust. His mouth slavered. Glen felt the legs quiver and knew Starlight and all the horses had been hard hit by the heat and by thirst and this hot drive. Dent's lean horse seemed to be in better shape. No wonder, thought Glen in irritation. They have the forage and stream down here. "What do you want?" he asked.

"I've come to tell you to take your horses away."

"Why? This side of your fences is free, isn't it?"

"Yes, but we're having a hard time down here, too, and this range won't stand any more grazing. I've come to tell you that some of the men saw you ride in and are angry. They may drive you out."

"They wouldn't dare!"

"Maybe not. But then I've come to tell you, too, that the water isn't good."

"But you use it!" scoffed Glen.

Den'ts face colored under his heavy tan. He started to say something more but Glen's words came first. "That's only another way of trying to make me turn back. But I'm not going to turn back I've my interests to protect and I have my rights same as you."

A baffled look showed on Dent's face as he turned his scrawny pony Dent was not only courteous and kind but a real Christian, hence he would do nothing wrong. Already Glen noticed that his horses were along the stream nosing the water thirstily but distastefully. Glen rode Starlight to the edge of the creek. He was a bit worried about his favorite horse. The animal needed a drink of water, so Glen slacked the rein and let him bend his head low and nose the stream. As he did so, he noticed that Dent cast a look backward.

Then Starlight snorted and lifted his head and Glen forgot all about Dent's actions in thinking about the horse. Starlight waited a moment before once more nosing the water. This time he drank. "He doesn't like it," thought Glen half

(Continued on page 8)

OPEN RANGE

(Continued from page 7)

angrily. "If he wasn't so hot and thirsty, I don't believe he'd drink it."

The other horses were acting in about the same manner. Finally all had drunk, however, and began to graze dispiritedly on the green forage along the banks. They shied away from the scrawny cattle that grazed nearby. Glen thought almost with humor, "They're highbrow, our horses." And then Glen took a drink from his own canteen.

The sun was westering and soon rested at the very edge of the horizon, a swollen red ball indicative of more heat the following day. Glen made a meal of boiled potatoes and canned pork and beans. After he had eaten, he took a look at the horses again and noticed that they were slowly drifting back toward home. This time the situation wasn't even slightly humourous to the youth.

In exasperation he saddled Starlight again and started after them. They were easy to round up because they weren't moving fast but they were hard to turn. "They want to go home. Don't they realize that there isn't any decent grazing on our ranch any more? I thought horses were smarter than that."

He got them down into the valley again but was afraid to leave them alone. He should have help here. Perhaps he was the one who wasn't so smart. He changed his saddle to another horse so that Starlight could graze and then began night herding. "They'll probably settle down to grazing soon and forget home. Then I can sleep," he thought. He rested but did not take time to pray.

The moon came up and a coyote yipped from the ridge above. Then he heard gruff voices behind him. "We'll show that stuck-up boy", he heard one man say.

"All we can do is drive his horses back. We don't want to get into trouble."

"Ranchers used to give us nesters plenty of trouble trying to keep the whole range open."

"I know, but these ranchers were pretty good. Didn't try to drive us away. And the boy and his father are newcomers."

Glen sat rigidly in his saddle, anger waves running up and down his spine. He was a bit frightened, too, knowing he could do little in case these men wanted to get rough. Then he heard Dent's voice, "Let the boy be. He has a right here same as us. The range is open. To hurt him is un-Christian."

Then another man said, "Reckon Dent is right. We'll wait and see if they bring in cattle. Then we can still act."

They rode on back through the scrubby brush, leaving Glen to face the night alone. He dared not try to sleep now. After a time he felt his horse shudder beneath him. He noticed that the animal was wet with sweat though the night had cooled off and the horse was doing little work. Getting down from the saddle, Glen also noticed that the horse's mouth was flecked with foam. Great waves of fear now passed up and down the boy's back.

Quickly he walked to where Starlight stood dejectedly in the moonlight. Glen had noticed that the horses had grazed only a little. And now he saw that Starlight, too, was foam flecked and shivering and that all the horses seemed to be sick. Glen was panic stricken.

"I'll have to let Boyd know right away," he said to himself. "But I'm afraid to leave the horses, and I'm afraid to try to get them back to the ranch the way they're acting. What can I do?"

Then a thought came to him. Maybe he could find a phone close by. No, the nesters were not friendly with him. They would think he was trespassing. His mind then went to the boy, Dent. Maybe Dent's folks had a phone. If not, maybe Dent would ride to the ranch for him with a message to Boyd. He would pay him well. Yes, he'd try to risk finding the boy — it was the only thing he could do. But at that he would have to wait until daylight.

Never had a night been so long and lonely, and never had Glen felt so friendless. He felt so distracted he didn't know what to do. And if the horses died! If they died, it would be all his fault.

At dawn he was startled by a cheery whistle close by. With heart leaping he saw the pony buckskin coming through the brush. And it's rider was Dent! Those few words he had heard Dent speak to the men made him seem a friend. And now he needed a friend. "Dent!" he called.

Before he could explain the matter, Dent had seen for himself. "It's the water, like I told you. It has half-way poisoned them."

Glen stiffened. The boy could not be speaking the truth. "Why, your cattle and horses drink it," he blurted out, taking off his sombrero to wipe his brow. If the boy were not sincere, what could he do now?

"They're used to it from the beginning. Kind of like being vaccinated, so to speak. But you can see that the water isn't much good. Reckon that's the reason nobody's ever tried to get this land. It comes in handy for us small ranchers though, especially in time like this with wells going dry and the range all dead."

"Will you take a message for me, Dent? I'll pay you well. Maybe our foreman will know what to do, or will call a vet. And we got to get these horses back."

Starlight was shuddering in convulsive movements. Glen was terrified once more.

"I'll go, shore. And you don't need to pay me. Reckon neighbors ought to help each other. But going won't do much good. The horses can't get back now until they get to feeling better."

Glen felt as wet now as the horses looked. And his body shook slightly, too,, even though he had not drunk any of the water. However, as the blood-red sun came over the horizon, bringing new heat, he felt thirsty and wiped his lips. The water in his canteen was gone. And he knew at that moment that both he and the horses would have to have water.

"I love horses," he heard Dent say. "I've gone up to your ranch lots of times just to look across the fence at those horses. Of course, I love my little buckskin, too. She's a good mare even if she is just a mustang. I wouldn't know what to do without her. So I know how you'd feel losing your Starlight. And I want to help you and the horses."

"Help us! Can you help us, Dent!"

Dent didn't answer, for at that moment he saw one of the horses head for the stream, and quickly he was after it. The little buckskin was fleet of foot and wiry, even if she didn't look like much, thought Glen. "If she had some good feed, she'd be a good horse, if not a beauty." Then he wondered why he had thought of that at a time when he was so fraught with anxiety. "I guess it's because I'm learning to be more mindful of other people's trouble. I know now the hard life these people live. And I realize Dent's real kindness to me. I'd like to do something for Dent."

At that moment Dent called him. "Help me round up the bunch and we'll drive them to our ranch. We've got a deep well of good water and it's not dry yet. The horses can drink a lot of good water to get rid of the poison. Then your foreman can truck over some hay to feed them for a day or two until they're well enough to go home."

"But, Dent, you're short on water! Everybody is now."

"No matter. It will save the horses. Look at this sorrel. Kind of sick but almost as pretty as your Starlight."

"That's Gleam. And he's yours now, Dent. And there'll be hay to feed him until the range is good again. I'll bring it over in the truck. I'll bring enough for your buckskin, too."

There was joy in the boy's eyes such as Glen had never seen before in any eyes. "Aw, you shouldn't do that." Dent's voice was hoarse.

"Sure I should. You've saved all the horses. That shows you're a friend and a neighbor and a Christian. I've learned a lot since yesterday, and I want to be a friend and neighbor and a good Christian, too. I know the Christian way but since coming out to this country I have neglected it. Your good example has set me right again. Glen's eyes were now as joyful as Dent's.

Together the two boys began driving the horses to cool, fresh water.

—The Instructor.

"МИ ВСІ ВІРНІ ЗАПОВІТАМ ХРИСТА"...

Митрополит Мінський і Білоруський Пітирим, який очолював групу представників советського духовенства, що недавно відвідали Англію, прийняв в Единбурзі представників преси, яким заявив:

— Часто нам закидають, що ми беремо участь у боротьбі за мир під тиском нашого уряду. Запевняю вас, що це не так, що в цьому питанні православна церква Советського Союзу цілком незалежна від уряду. Беремо ми участь у цій боротьбі тому, що ми вірні заповітам Христа".

Голова "Всесоюзної Ради Євангельських Християн-Баптистів", І. І. Жидков, сказав журналістам, що в СССР тепер 500 тисяч баптистів, — тобто більше ніж в Англії.

Що евангельський рух в СССР зростає це цілком природньо і цифра 500 тисяч безперечно реальна. Проте запевнення митрополита Пітирима, що, мовляв, православна церква в Советському Союзі цілком незалежна від уряду, — дуже тоненькими нитками шита. Хто може в це повірити?

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 10-11. Торонто, Онт., Жовтень-Листопад 1955 October-November Toronto, Ont. Рік XVI. Число 10-11.

БЛИЗІСТЬ БОГА

Дія. 17:24-28

Приповістка: "До Бога високо, а до царя далеко" висловлює думку про самітність людини в світі і неможливість знайти порятунок. На землі — тому, що людський уряд і взагалі люди є безсердечні у Бога ибн тому,, що Він так далеко від нас, що не чує нашого благаючого голосу. Безперечно, ця приповістка була складена людиною, що в своїм житті стратила усякий звязок з Богом. Її повторюють найбільше ті, що їх досвід був подібний до досвіду людини, яка складала цю приповістку. Ця приповістка висловлює переживання людини, яка не може знайти Бога і не бачить Його а ні чує.

Чи дійсно Бог є далеко від нас? Апостол Павло каже що Він недалеко від кожного з нас. Ніколи ми не відчуваємо Його то лише тому, що ми є опанованні духовою сліпотою. Ми дивимось і не бачимо, слухаємо і нечуємо.

Бог незвичайно близький до нас. Нема жадної іншої істоти чи речі щоб була до нас ближче ніж Бог. "Ним бо живемо й двигаємось і єсьмо. Його бо і рід мн." Уся природа, що Бог сотворив, є переєднана Ним. Коли ми обернемось лицем до світа, що оточує нас, ми зустрічаємось майже лицем до лиця з Богом.

Але часто ви зустрінете людину, що відкидає це, вона каватиме вам, я не вірю ні во що чого я не бачу і не торкнуся. Як я дивлюсе на світ, я бачу всілякі явища і я приймаю їх, але я не бачу ніде Бога. Те, що я небачу, для мене не існує. Це є так званий наївний матеріялістичний світогляд. В дійсности люди того що є, так як воно є, ніколи не бачили, а бачать те, чого в дійсности нема. І це не є гра слів, але устелена дійсність.

Майже відсоток [illegible] ого знання про [illegible]явищні речі ми одержуємо через зір. Але наш зір є такийже неправдивий як і наші інші чуття. Зір н[illegible]омує нас в фарбах і формах ц[illegible] чого ми ніколи не пізнаємо в правдивім стані. Усі кольори що ми бачимо дише існують в нашій уяві, так само як світло і тьма. Якісь таємничі хвилі падають на ті речі, що оточують нас, відбиваються від них попадають нам до ока. В оці певні електро-хемичні процеси викликають в мізку вражіння світла і кольорів. Їх нема поза нашою головою. Те що ми бачимо в дійсности не випадає так як ми його бачимо.

Знов ми небачимо багато річей що існують. Наприклад, людство жило тисячі рокіа і ніколи не підозрівало, що є мілярдні мікроскопічних істот навколо нас, які грозять нам смертю. Ми п'ємо їх, вдихуємо з повітрям, їмо. Наше обличчя, руки і усе тіло вкрите ними. Вони є страшно огидні на вигляд, декотрі подібні на хробаків та від них умирають мілюни людей що року. Це добре, що ми їх не бачимо, бо інакше наше життя було б страхіттям. Ми їх не бачимо, але проте вони є. Скільки-ж є ще іших річей які існують, хоч ми їх і не бачимо? Нема сумніву що існує незчислима кількість речей, які ми не бачимо і те що ми бачимо зовсім не є таким як ми уявляємо собі. Ті люди які кажуть, що вони вірять тільки тому, що вони бачать, в дійсности вірять в те, чого нема, а те що є того не знають. Наші інші органи подають нам ще гірші інформації ніж око. Тайни і чудеса оточують нас на кожнім кроці, річи що привищують розуміння найбільших геніїв людства, рука Бога торкається нашого щоденного життя і ми все ж остаемось сліпими. Ми могли без кінця наводити чудесні явища які оточують нас, але на котрі ми не звертаємо уваги лише тільки тому, що ми привикли до них. Наприклад, чи ви задумувалнсь коли над питанням чому камінь падає на землю, а не продовжує летіти в гору? Його щось тягне. Виявилось з дослідів, що ця сила оперує на всім всесвіті. Електрони в атомі керуються нею так само як і найдальші зорі. Вона тримає місяць близько землі, а землю близько сонця. Без цієї сили неможливе життя, без неї неможе існувати матеріял. Вона передається в мент з одного краю всесесвіта в інший. Наколи ви піднімете руку то в силу закона тяготіння в один мент цей рух відбивається на найдальших зорях всесесвіта, звідки світло доходить до нас лише за мілюони років.

Що є сила тяготіння ніхто не знає. Чому ця сила діяе згідно певної формули так само невідомо. Ісаак Ньютон, який відкрив закон тяготіння каже, що він думає, що Бог навмисно сотворив силу тяготіння так щоб ближчі зорі не перешкаджали одна одній в своїх рухах. Це є найкраща відповідь що її має наука. Ми не будемо торкатись сьогодня таких містерій як час, пдостір, вічність, життя, існування, матерія. Це є явища в котрих ми торкаємось поли одягу Бога. Ми мабуть ніколи не пізнаємо, що ці речі є в собі аж поки не перейдемо в вічність і навіть тоді деякі річі можуть залишитись вище нашого розуму. Тільки скрайне зрозуміла людина може твердити, що вона знає усе, це, що є, а чого нема. Найкраще місце для таких людей в домі божевільних. Ми живемо в світі великих таїн і кожна подія і явище природи кричить до нас про мудрість і силу Творця, дійсно Бог є не далеко від нас, але ми дивимось і не бачимо.

Бог є незвичайно близько нас не тільки в природі. Він проявяе себе з такою ж силою в нашім життю так само. Пригадаємо кожен свое життя, чи не знайдете ви моментів і днів коли ви були на краю гибелі і певної небезпеки. В той час коли здавалося що всяка надія була для вас стрчена, якась невидима рука втяне по[illegible]лась і рятувала вас від [illegible] стя і [illegible]

ЕВОЛЮЦІЯ В ЗБРОЯХ ВЖИ- ...АННЯ АТОМОВОЇ Й ГІДРО- ГЕННОЇ БОМБ

З огляду на загрожуючу не- щ день його навіть від усяких випадків. Ми бачимо руку Божу лише тоді, коли Він чудесно визтяне нас від смерти, але ми маємо не меншу причину дякувати Йому за чудову охорону, котр ми маємо що дня.

Тільки сліпий не бачитиме рукн Бога в своїм життю. Дан Крауфорд, який лишив усе і поїхав в Африку як місіонер, оповідае про свої пригоди. Він поїхав на свою відповідальність і його ніхто не утримував. Він жив тим, що міг дістати на місці сам для себе. Він описує як він мав дістатись до свого місійного центру Їх дорогу перетяла річка яка розлилася від дощів і її не можна було а ні перебрести, а ні переплисти. Тоді він звернувся до Бога з проханням. За якийсь час величезне дерево, що стояло на другім березі річки похилялось і впало наввпоперек річки, роблячи природний міст. Дан Крауфорд пише, що небесні царські інженери збудували понтонний міст для слуги Бога. Меер Лондону одного року поїхав в Африку на полювання. Коли вони розкполились табором в одній місці, захопленій красою природи він віддійшов стежкою геть від табору в ліс без зброї. Коли він вийшов на полянку в одній місті, йому на зустріч вискочив лев. Меер Лондону не знав що робити, але він пригадав опівідання про Даніїла в ямі з львами. Він впав на коліна і закривши очі звернувся до Бога з гарячою молитвою про порятунок. Коли пройшло кілька хвилин і нічого не сталося, він відкрив очі, але льва не було. Коли він вернувся до Лондону, він устаяив спеціяльний фонд і кожного року в той день в церкві на зібранню мало проповідувать[illegible]ись про близість Бога в життю людини. "Ним бо живемо і двигаемось і єсьмо." Одни по[illegible]ганими запитав у християни[illegible]Ук.де є Бог?" Той відповів фор[illegible]ст[illegible]ажи мені, де [illegible]прийма на Со[illegible]го Євангельськ[illegible]ас в річах в Північній А[illegible]ють нас. 3—5-го [illegible]ересня [illegible]ля Детройті, Мічиг[illegible] найбільше

(докінчення ст. 2)

Близість Бога

(продовження зі ст. 1)

Він наближується нас в Христі Ісусі. В природі Бог близький нам як сотворитель, в житті як Господь, і в Христі як Спаситель. Близість Христа до нас є близькістю крови. Ніщо так не зв'язує людей як кров. Кров вяже. Кров привязує брата до брата і батьків до дітей. Кров'ю, що Христос пролив на Голготі Він притяг нас до себе.

Наколи Ви приймете цю кров в покаянні, ви станетесь Богові такими ж близькими як і Його Син. Христос купив цю близість для нас тим, що умер замість нас на Голгофі. В світлі цієї жертви, слова, що Бог є далеко від нас є чорною невдячністю і хулою. В Христі Бог є ближче до нас ніж наші діти, наш нарід чи що інше. Звичайно ми можемо дріктися близости Бога. Дивлячись на світ, що він сотворив, ми можемо признавати лише зовнішність, в своїм житті ми можемо відмовитись подякувати Йому за Його дари. Ми можемо потоптати кров Христа. Але коли ми відділимо себе від Бога, ми добровільно приєднаємось до духа всесвітньої злоби, чекаючи разом з ним на погибель в ненависті. Звичайно, причиною сліпоти людини є гріх, таїний або явний. І доти доки людина не покається в своїм обманстві і грісі, вона ніколи не прийме Бога в свое серце. Бог же каже: "Прийдіть до мене і хто прийде до мене, не вижену геть."

Чому Бог, прийшовши в тілі дозволив бити себе, плювати на себе, допускав катування, невічення свого тіла і врешті дозволив замордувати себе?

Цього вимагали Його власні атрибути, незмінні закони справедливости. Згідно них грішникам належиться кара за гріх. Ці закони якраво висловлені Мойсеєм: "Око за око, зуб за зуб, кров за кров, шкода за шкоду."

Усе людство, кожен із нас, винен перед Богом і людьми.

Це ми заслужили своїм життям або ви нас плювати, аби нас катовано, аби з нас точили кров і в решті віддали с ті перший, а від. так др в цім не бу не кривди.

Ті поличн жили, Бог ли мали пр витерпів ці мала текти ю. Коли ним належало бути розпятими на хресті за наше життя, Він добровільно дав розпяти себе за нас. Коли ми мали вмерти, Він переніс смерть за нас і був віддінений від Бога хмарою наших переступів. "Ілі, Ілі лама савахтані" — це крик духового жаху перед безмежною гидотою людського життя. Він перейшов смерть і Бог воскресив Його із мертвих на свідоцтво нашого примирення з Ним.

"Справедливість у Бога покрите одна жертва крови Христа на хресті."

Коперник ще за свого життя склав епітаф для свого надгробного памятника. Але цей епітаф так само може добре бути прийнятий всіма людьми ще за їх життя. Коперник написав: "Я не прошу такої ласки, яку мав Павло, я не прошу такого милосердя, як Ти дарував Петрові. Але прощення, яке Ти дарував розбійникові на хресті, цього я щиро жадаю."

Думки

Починай кожний день з Богом. Не журись; працюй тільки, скільки можеш; роби як найлішше, а решту лишн.

Зауважь собі людину, що шукає і знаходить щось доброго в кожнім. Це є великодушна людина.

Світ дає найліпше наперед, але на кінець кусає як гадюка. Ісус дає що найліпше при кінці. Чим дальше йдемо з Ним тим більше добра, тим більша радість.

Рухайся сам, а порушиш світ. Це одинокий спосіб до поступу.

Тиран це чоловік, що знаходить свое щастя в нещастю других.

Хто уважно робить малі діла, той може сподіватися, що незадовго буде мати перед собою великі.

Мусиш добре наздити і осідлати свою волю коли хочеш спокійно жити.

Любов витримає великі бурі, але не витримає полярного морозу простої рівнодушности.

Любов затримається на чуже маленькій нязді, але не на безиздійности.

—

Найбільше отруйний газ

В "Листах до приятелів" за червень 1955 року поміщено такий анекдот: "Мусолині, щоб принизити дипломата старої школи, послав його на якусь маловажну конференцію в справі газів. Дипломат здає звіт: — Виявилось, каже, що є один газ, найбільше отруйний, на який ради знайти не можливо. — Який? — питає дуче. — Кадило — ексцеленціе! — відповів дипломат.

Чому цієї анекдоти не вивчити б на память усім кадильницям і подавачам плащів у наших середовищах?"

Правда, тут йде мова про всіх тих, що ймлють шукаючи користи, підхлібляються до сильніших цього світа, хвалити їх та підносити нещиро їхні заслуги, здібности й благородність. Людська натура дуже ласа на такі признання й звеличування, але раніш чи пізніш людина переконується, що за всім цим переважно криється фальш і що це є короткотривалим.

Але може бути ще інше символічне значіння цього кадила, це — фальшивої, самоошукачої, зовнішньої ивбожности. Тому для більшости сьогодніших християн — кадило є символом внутрішнього, духовного зачадження, а тим самим найбільш трійливого газу для людського духа.

Слово Боже про це говорить: "На віщо мені множество жертов ваших говорить Господь... Як приходите, щоб явитись перед лицем моїм, то хто від вас вимагає, щоб топтали двори мої? Не носіть уже більше дарів надармо: палення кадила огидло мені; новинх місяців і субот, та сходни святочних не можу стерпіти: беззаконність поспіль із свиткуванням! Новомісячя ваші й свята ваші ненавидить душа моя: вони стали вагатою мені, тяжко мені нестн їх. І коли ви простягаєте руки ваші, то я одвертаю очі мої від вас, а як ви умножуете молитви ваші, то я їх не чую, ваші бо руки повні крови, обмийтесь, станьте чистими; одкиньте далеко вчинки ваші зперед очей моїх; перестаньте чинити зло; навчітесь чинити добро; шукайте правди, рятуйте придавленого, оборонайте сироту, заступайте вдову; а тоді прийдіть — і розсудимось, — говорить Господь Коли б гріхи ваші були, як багряниця — я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були червоні, — обмию їх, як вовну. Схочете слухняним робом у мене ходити, — буде вас земля усяким благом наділяти; затнетеся ж, опір ставши,— тоді меч пожере вас; це уста Господні говорять!" (Ісаї 1,11-20).

Один біблійний коментатор подає до цих Господніх слів таке пояснення: "Жертви, ходження до церков, святкування свят, молитви, іншими словами — зовнішні вправи набожности, які не мають освячуючого впливу на серце й життя людини, є безвартісними та є Богу гидотою," а ми від себе додаємо, — а для людини самообудруванням, або заважданнями свойого сумління.

"Коли людина має зовнішньо поправитися, тоді треба цю поправу почати з середини. Треба відступити передовсім від того, що злом в очах Божих. Змінене життєве наставлення людини має проявитися в роблению діл справедливости й доброти," а не виконування чисто зовнішніх обрядів, форм і церемоній.

В цьому випадку релігія може дійсно стати "опіюмом народу," а ми, на жаль, і маємо переважаючо подібний рід релігійности в нашому народі Найвищий час протверезитись і вийти на свіже й чисте повітря непофальшованого Слова Божого.

В Боровський

Найкращий Різдв'яний подарунок

Збірник Проповідей

"Збірник проповідей" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Пеаність безсмерта", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обгрунтовані науковими даними.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Єв. Правди":

506 Osnington Ave., Toronto 4, Ontario

Ціна $1.50. Ред. "Єв. Правди"

ВІДБУВСЯ СОБОР УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБЄДНАННЯ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

Цьогорічний Собор Українського Євангельского Обеднання Північної Америки відбувся в днях 3-5-го вересня ц. р. в Детроті на запрошення Української Євангельсько-Реформованої Церкви в цьому місті.

На Собор прибули делегати й гості, проповідники й світські члени, з Канади й США, міжними загально відомий та шанований бувший Суперінтендент Української Євангельсько-Реформованої Церкви в Україні — **Василь Кузів,** який тепер е пастором Української Пресвітерської Церкви в Н ю а р к у. Предсідником Собору було вибрано паст. Л. Бучака з Гамільтону, Канада, а секретарем—редактора "Канадійського Ранку," паст. І. Ковалевича. Собор ухвалив вислати привіти панові Преидентові Д. Айзенгаверові, де проситься його і Американський Уряд, мати на увазі в своїх міжнародніх аспіраціях, що Український Нарід стогне в нелюдській неволі й прагне до вільного й незалежного життя та Президентові Уряду Української Народньої Республіки в екзилю — панові С. Витвицькому з побажанням, щоб Бог поміг йому найти шляхя до обеднаня всієї української еміґрації для здійснення завітних мрій Українського Народу.

В суботу, 3-го вересня, було обрано нову Управу Українського Євангельського Обеднання, до якої між іншимн обрано Суперінтендента — Василя Кузіва, головою; проф. Михайла Левицького з Детройту, заступником на США, а паст. Івана Ковалевича з Вінніпеґу заступником голови на Канаду. Пастора Володимира Боровського з Детройту вибрано екзекутивним секретарем, а добр. Іван Петращука з Детройту — скарбником.

В неділю по полудні відбулося врочисте Богослуження присвячене 30-літньому Ювілею Української Євангельсько-Реформованої Церкви в Україні, яка під цей час не е в стані проявляти там якоїбудь діяльности. До чисельно зібраної святочної громади проповідували Суперінтендент — В. Кузів та проповідники — І. Ковалевич і В. Боровський. Сольоспіви виконали пані В. Максимович, дружина відомого українського піяніста, та Є. Волдс (Волощук) в супроводі органу.

Зараз же по Богослуженні відбулося прийняття. І на Богослуженні й на прийняттю були присутні визначні українські приятелі з американського протестантського світа, а присутні представники з ріжних українських організацій міста Детройту в своїх теплих промовах склали на прийняттю свої привіти. Багато інших запрошених визначних американців і українців, що з ріжних поважних перешкод не могли прибути на це свято, висловили з цієї причини свій жаль та прислали свої привіти та побажання листовно.

ЗМІСТ ПРИВІТУ ВІД СОБОРУ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБЄДНАННЯ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ДО ПАНА ПРЕЗИДЕНТА СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО

Ваша Ексцеленціє!

Собор Українського Євангельського Обеднання Північної Америки, що відбувся в днях 3-5-го вересня б. р. в Детройті, засилае Вам свої найщиріші привітання. Нашою молитвою е, щоб Господь дав Вам, единому й дійсному репрезентантові лиґітимного Українського Уряду й Вашим співробітникам, Свойого благословення для успішного обеднання української еміґрації для спільних зусиль в боротьбі за привернення волі й незалежности Україні, країні батьків наших.

Володимир Боровський, пастор
Екзекутивний секретар УЄО.

★

ПРИВІТ ДО П. ПРЕЗИДЕНТА Д. АЙЗЕНГАВЕРА УХВАЛЕНИЙ СОБОРОМ УКР. ЄВАН. ОБЄДНАННЯ В П.А. В ДЕТРОЙТІ В ДНЯХ 3-5-го ВЕРЕСНЯ, 1955

Українське Євангельське Обднання Північної Америки зі свойого цьогорічного Собору, що відбувся в днях 3-5 вересня в Детройті, засилае Вам свій сердечний привіт та запевнення нашої щирої співпраці у Ваших благородних стремліннях запевнити ЗДА та всьому світові мирний розвиток та братне співжиття між народами на основах повної рівности та пошановання їхньої гідности й природних прав до вільного життя, дбаючи рівночасно про справедливе й доцільне розвязання їхніх економічно - соціяльних проблем.

Тому, що волелюбна країна батьків наших — Україна, все ще стогне в політичній, економічній та духовій неволі накиненого їй чужою силою нелюдського політичного режиму, ми просим Вас і Ваш Уряд мати цю нестерпну ситуацію в країні батьків наших у Ваших міжнародних аспіраціях, поки Україна не стане в повному розумінні вільною й незалежною державою

Ми молимося за Вас і Ваших співробітників. Хай Господь руководить Вами у Ваших рішеннях й дасть Вам здоровля для успішного сповнювання Ваших обовязків та змагань.

**Укр. Еван. Обеднання
Північної Америки.**

Підписав:

Пастор В. Боровський,
Екзекутивний секретар

★

РЕЗОЛЮЦІЯ В СПРАВІ ЗМІНИ ДАНИХ В ДОКУМЕНТАХ ДП.

З огляду на те, що в останій світовій війні було порушено тоталітарними режимами основні права людини й прийняті в культурному світі елементарні норми міжнародного життя, жертвами цього порушення, на жаль, стали в деякому відношенні і певні демократичні чинники. Це викликало в багатьох втікачів з-під тоталітарних режимів і боязнь і недовіря в пошанування правопорядку в демократичних країнах. Наслідком цього було те, що багато ДП в Европі були змушені заасекурувати свое житя зміною персональних даних в своїх документах. Опинившися в вільному світі й переконавшись, що демократичні країни таки е твердо рішені боронити прав азилю політичних втікачів, вони тепер е раді виправити в своїх документах ці неточности.

В звязку з цим Собор УЄО просить уряди вільних демократичних країн, а в першу чергу ЗДА, піти на зустріч прагненням цих людей і тим направити помилки минулого й дати їм нагоду відчути всю радість життя вільної лидини в вільній країні.

Урядові Канади висловлюеться подяку за позитивне полагодження цієї справи.

★

РЕЗОЛЮЦІЯ В СПРАВІ ВЖИВАННЯ АТОМОВОЇ И ГІДРОГЕННОЇ БОМБ

З огляду на загрожуючу небезпеку вживання атомової й гідрогенної бомб в евентуальних будучих війнах, Собор УЄО вважае, що се довело б до жахливої масакри невинного населення й давало б перевагу не покривдженим і поневоленим, а маючим силу. Не війни, сила та імперіялістичні тенденції мають розвязувати міжнародні конфлікти, а абсолютна пошана до природних, справедливих, Богом установлених прав народів до вільного й самостійного життя та непорушність прав і гідности людини.

З огляду на загрожуючу небезпеку вживання атомової й гідрогенної бомб в евентуальних будучих війнах, Собор УЄО вважае, що це довело б до жахливої масакри невинного населення й давало б перевагу не покривдженим і поневоленим, а маючим силу. Не війни, сила та імперіялістичні тенденції мають розвязувати міжнародні конфлікти, а абсолютна пошана до природних, справедливих, Богом установлених прав народів до вільного й самостійного життя та непорушність прав і гідности людини.

Обеднані Нації мали б стати тим авторитетним арбітром, що мав би стояти на сторожі прав не "великодержав", а всіх народів, не керуючись їхньою величиною, а слушністю їхньої справи. До цього Обеднані Нації мали б пристосувати свій статут і діяльність. "Право великих" і їхне "вето" дае нічим морально неоправдане "право Советському Союзові" тероризувати цілий світ і тримати масу народів в бридкому рабстві та нелюдській експлуатації. І білий і червоний економічний і політичний імперіялізм, належить до не завжди почесних пережитків минулого і е негідний людини 20-го століття. Це все суперечить основним моральним принципам християнського світогляду й Богом установленому порядку.

Проситься Обеднані Нації доложити всіх старань, щоб атомові і гідрогенні бомби були вилучені з ужитку в евентуальних будучих войнах.

★

РЕЗОЛЮЦІЯ з нагоди святкування 30-літнього Ювілею Української Євангельсько-Реформованої Церкви в Україні принята на Соборі Українського Євангельського Обеднання в Північній Америці в днях 3—5-го вересня 1955 року в Детройті, Мічіґан, США.

(докінчення на ст. 4)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і заграницею $2.00. Окреме число 25с.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
608 Dovlington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
В. ЗАЛІЩУК
Погребник
455 Кінг Ст. Вест,
Торонто
Телефон ЕМ 8-5370

Що читачі думають про "Євангельську Правду"

В. Рудюк, Бразилія:

"Щиро по-українському дякую Вам за предорогого журнала, яким Ви так гарно посуджили нам."

А. П. Фільчук, Зх. Держава.

"Дякую щиро за Вашу святу услугу — "Євангельську Правду". Відвідувала нас регулярно, приносила нам добрі вісті . . . Нехай Милосердний Отець Небесний дає Вам сили, і допомогає в тій святій роботі, не тільки на 1955 рік, але на многія літа."

"Все добре в "Євангельській Правді!" Отакі журнали я дуже люблю і поважаю". "Мій муж говорить: "Це самий найкращий журнал зо всіх журналів."

А. Богуславський, Торонто, Канада.

"Ласкаво прошу приняти мою передплату за цінну газету "Є. П."

Р. Хильчук, Буйнос Арес, Аргентина.

"З глибини мого серця щиро дякую за журнал 'Євангельська Правда.' Цей журнал для мене дуже цікавий і він мені подобається."

Проф. І. Розгін, Дітройт, Міч.

"Висловлюю Вам подяку при цьому надсилаю передплату на газету 'Євангельська Правда.' Дякую за працю і бажаю Вам всякого добра а головне успіху."

Симон, Татьяна і Тарас Варагіш, Німеччина.

"Ми дістали від одної жінки Вашу газету 'Євангельську Правду,' котра нам дуже подобається, бо читаєш Слово Боже."

А. Чабанюк, Німеччина.

"В імя Бога дякуємо Вам за Вашу часопис 'Єв. Правда,' що є дуже гарна часопис. Нехай же Бог Вас надалі благословить своїм ясним благословенням."

Пастор Вл. Куркщ, Парагвай.

"Бажаю Вам Божого Благословення у Вашому виданню журнала 'Є.П.' Бажаю Вам найкращих Божих успіхів у виданню Вашого журналу. Нехай Бог благословить і розширить цей журнал".

Юстина Чамборик, Саскатун, Саскачевен.

"Дуже радо читаю Ваш журнал . . . Як найкращі побажання для Вашої великої праці."

Брат і Сестра Погорілі, Німеччина.

"Дорогий брате, хочу передати Вам, як від себе так і від других братів та сестер, щиру подяку, що допомагаєте нам у духовному життю, яке Ви висвітаюєте на сторінках часопису 'Євангельська Правда'."

Бр. І Сестра' Михайло і Катерина; Франція,

"Привіт в Франції. Дорогі прошу, щоб Ви висилали нам журнал 'Євангельську Правду'. Я так люблю Слово Боже читати."

Проф. С. Килимник, Торонто, Канада.

"Є. П.' читаю з любовю."

Асоціація Суспільної Опіки. "Торонто Дженерал Госпіталь"

"Ми хочемо, щоб Ви знали, що 'Євангельську Правду' дуже цінять і вдячні за неї. Щиро дякуємо".

Ф. Чабаненко, Аргентина.

"Дякую за Євангельську Правду. Вже немало Ви допомогли християнською літературою, яка безумовно знаходила відповідний грунт для посіву християнських засад."

А. Самолюк, Сан Франциско, Злучені Держави

"Вперше хочу Вам подякувати за то що Ви висилаете Ваш журнал. Я люблю його читати."

Л. Регач, Бельгія.

"Група евангелників, котрі читають 'Євангельську Правду,' щиро дякують Вам за висилання Є.П."

І. Андріенко, Німеччина.

"Дякую Вам щиро за присилання Вашого багатоцінного часопису. Він являється тут не аби-яким помічником в духовному труді поосеред нашого народу. Нам удалося придбати для Христа 10 душ. Багато в цім опримав нам Ваша дорогоцінна 'Є.В'."

П. Самнар, Англія.

"Щиро дякую Вам за Ваш цінний часопис."

М. Дзиман, Гефорд, Саск.

"Щиро дякую за дорогоцінну 'Євангельську Правду'. Я тішуся тим, що можу відбити всякі неправдиві наклепи на правдиву Реформовану Церкву."

І. Скрипиця, Франція.

"Дякую Вам за 'Євангельську Правду'."

Н. Залещук, Ошава, Канада.

"Щиро дякую Вам за 'Євангельську Правду'. В ній є гарні статті від початку до кінця".

Сестра Катерина; Франція.

"Дякую за 'Євангельську Правду'. Я дуже вдоволена Вашим часописом. Я багато навчилася з нього і передала іншим".

Від Редакції: Редакція і видавництво щиро дякують всім братам і сестрам за їх сердечні побажання і благословення. Жалуємо, що не змогли помістити всіх листів, які ми одержали. Повищі опінії наших читачів є нашою найбільшою нагородою і заохоченням до праці. За минулий рік ми дістали лише одного листа, що гостро осудив нас. Редакція помістила б і цього листа, але на жаль автор його не дав нам на це дозволу. Ми дякуємо Богові за всі добрі серця, які так щиро готові помогти нам ласкавим словом та проснмо Господа, щоб Він поміг нам оправдати їх похвалу і надії.

Резолюція

(продовження зі ст. 3)

З нагоди 30-літнього Ювілею Української Євангельсько-Реформованої Церкви в Україні, який під цей час може бути святкований тільки в вільному світі, Собор Українського Євангельського Обєднання Північної Америки ухвалив: — закликати всіх Братів і Сестер та прихильників українського церковно - реформаційного руху в Україні та в світі, не спромеврюватися життєтворчим ідеям цієї Церкви та взагалі евангельського християнства, що були також завітними мріями кращих і передових синів Українського Народу, але бути їм вірними та продовжувати відповідно до можливостей даних обставин здійснювання цих ідеалів, що мають вести наш нарід до духовного пробудження й відродження. Особливо в вільному світі робити все можливе, щоб якнайширше поширити між українцями в розсіянню розуміння евангельського християнства й цим належно підготовити грунт до нових завдань, коли б в країні батьків наших — Україні, змінилися обставини й прийшло до повної свободи сумління. Робити це через побільшування й масове розповсюджування вартісної й безсторонньої евангельсько - християнської літератури, через посилення місійної акції й організацію українських евангельських громад по краях поселення нашої еміграції, через українські евангельські радіо передачі, вишкіл нових богословських кадрів, опрацювання й видання в українській та англійській мові "Історії Української Євангельсько - Реформованої Церкви" та підручника про науку й завдання цієї Церкви.

Взиваються до ревної й постійної молитви за наших Братів і Сестер в Україні та людей всякої віри в Советському Союзі, що не можуть втішатися правдивою й повною свободою віри, особливо тих, що стали жертвами терору ісиуючого там безбожного режиму

Сніжний дощик

В танку легкім, в танку ніжнім,
Зачароруючи всіх,
Пада, пада дощик сніжний,
Білокрилий пада сніг.

Де не глянь — усе білім,
Все собою сніг покрив,
Навіть чорні-чорні вії
У дівчини побілів.

Мов метеликів біленьких
Незчисленний рій десь взявсь.
Закружлив сніжок легенький
І за вітром вслід подавсь.

А вітрець жартує ніжно,
Кида знов наверх від ніг,
І кружляє дощик сніжний,
Білокрилий пада сніг.

Д-ма

Оголошення!

НОВИЙ ЗАПОВІТ

висилається бажаючим один примірник безкоштовно на різних мовах.

Просимо осіб, що прочитають це оголошення, познайомити з ним своїх сусідів та чужинців.

Звертатися на адресу:

P. u. A. PAONIUK
D.P. Lager Wehnen
(POSTLAGERND)
(23) Post OFEN
über Oldenburg (Oldb.)
Deutschland (Germany)

Дещо з економіки

Систематичні студії показали, що автомобілі служать тепер довше, ніж колись. В 1925 році пересічна кількість миль, яку міг зробити автомобіль, була несповна 22,000, а в 1945 році — 81,000 миль.

На початку 1950 року на кожні три особи понад 14 років припадало одне авто; передбачається, що в 1975 році одне авто припадатиме на дві або дві з половиною особи того самого віку.

Тоді як для перевезення однієї тони вантажу потягом треба витратити 56,6 грамів вугілля, дизель для тої самої праці потребує тільки дві чайні ложки нафти.

Адміністрація Нюйорського порту гадає, що року 1960 місто матиме два міліони пасажирів на гелікоптерах. По цілій Америці на цей час сподіваються мати понад шість міліонів осіб, що користуватимуться послугами гелікоптерів.

Одна третина бюджету пересічної американської родини іде на їжу, спиртні напої та тютюн. Минулого року кожний американець випив близько 17 галонів пива та інших солодових напоїв, 4 галони міцних напоїв і чотири кварти вина.

Фармерські родини витрачають на їжу такий самий відсоток свого бюджету, як і міські родини.

Протягом останніх 50 років радикально змінились американські звички щодо традиційного родинного меню на користь фруктів та городини. Господині вже більше не налягають їсти мясо та картоплю на обід чи кашу на сніданок. Салати, фруктові соки, особливо останні допомагають робити їжу ріжноманітною і збільшують її споживність.

ЩО О. КОНИСЬКИЙ ДУМАВ ПРО ДУХОВНИЙ СТАН В РИТУАЛІСТИЧНИХ ЦЕРКВАХ

Ми подаємо нижче духовий протест О. Кониського проти церковного занепаду. О. Кониський був сам православний та є відомим автором молитви за Україну "Боже Великий Єдиний,"

Не призивайте всує Бога,
Не призивайте ви Христа,
Не оскверняйте ви святого
Животворящого хреста.

Христос учив народ любити,
І за народ Христос страждав,
А ви грабуєте освіту
І те, що Бог народу дав.

Христос носив вінець терновий,
Святую кров Свою пролив,
Своєю смертію святою
Народ з неволі іскупив.

А ви — народ рабом зробили,
Братів за гроші продали,
Народ у терніях водили,
І піт і кров Його пили.

Не християни ви, а Юди!
Цілуєте ви хрест святий,
А хрест народові на груди
Щодня кладете ви тяжкий.

Ви гірше Юди! Той вдавився,
Виж тими грішми живете,
Що менший брат для вас трудився
І брату жить не даєте.

Не призивайте ж всує Бога,
Не призивайте ви Христа,
Не оскверняйте ви святого
Животворящого хреста.

Понад біліон долярів було виплачено минулого року індустріяльними підприємствами на компенсацію робітникам за різні каліцтва підчас праці.

Як повідомляє Фонд Двадцятого Століття, найбільше вугілля здобувають в Европі— майже 45% всього здобуваного в цілому світі вугілля. Злучені Державн дають 34% світової продукції вугілля. Решта припадає в рівній долі Совітському Союзові та всім іншим країнам узятим докупи.

Перший зареєстрований організований страйк у Злучених Державах відбувся в Ню Йорку 1776 року, коли міські малярі припинили працю, вимагаючи підвишки.

Найбільше страйків у Злучених Державах відбулося на прикінці Другої Світової війни. Приміром у 1946 році у страйках брало участь 4.6 міліонів робітників, через що було втрачено майже півтора відсотки потенціяльного робочого часу.

—Common Council

"ВІДСТУПЛЕННЯ"

Кардинал Нюман в одній зі своїх книжок описує початок обрядів в католицьких церквах.

Читач Нового Завіту знає дуже добре, що про це нічого не пишеться в ніяких документах з апостольських днів. Майже всі ці обряди походять з пізніших днів, з днів "відступлення", про котрі говорив ап. Павло, що мають прийти по ньому, згідно з словами пророка.

Колиж велике число членів церкви відпало від примітивної віри і стратили Святого Духа, церковні головачі змішали з Християнством всякі поганські обряди і філософію, щоб тим способом придбати собі послідувателів. Кардинал Нюман так пише про цей факт:

"Правителі первісної церкви були завжди готові прийняти і освятити існуючі обряди і звичаї людства, як рівнож і філософію, коли лиш показувалось, що цього потрібно. Вони думали, що сила християнського духа буде годна опертися насиллю зла, що більше, буде годна навіть і диявольський спосіб поклонення перемінити на християнський. Вони знали, що ці звичаї (обряди) походять з примітивних уявлень, які породжував інстинкт природи і що змагаючись винайти те, що їм було потрібне, якщо і не уживали те, що винайшли, то з часом вони скривались. Всеж таки у них був праобраз з котрого у поган лишилась лиш тінь."

Про часи, коли найбільше було перенято поганської обрядовщини, так говорить Кардинал Нюман:

"В четвертім століттю два напрями чи течії втиснулись в Християнство зі скоростю властивою тільки церкві: одна течія це — аскетизм (пустиножительство) а друга — обрядовщина або церемоніялізм. Про це говорив Евсебій, що Константин (Великий), в ціли скоршого прийняття Християнства поганами, вбрав його (Християнство) в зверхні форми, окраси, до котрих погани вже були звикли в своїй релігії."

Так, говорить він, святині посвячувано спеціяльним святим, кадило, свічки, свячена вода, обернення до сходу, (пізніше) образи і інші обряди модерної Римської Церкви увійшли в звичай. Це все є "поганського походження, говорить кардинал, але посвячене і прийняте за своє католицькою церквою.

Сталося це так, підтверджує Др. Киллен в передмові до своєї "Первісної Церкви":

"В періоді від апостолів до Константина, Християнська громада змінила свій вигляд. Епископ Риму, цілковито не знана особистість авторам Нового Завіту, виріс в цім часі високо і згодом обняв провід всіх церковних громад. Обряди і церемонії, про які Петрові та Павлові і не снилося, влізли по тихоньку до церкви а дальше, оголосилося їх яко божеські постанови."

Коли Господь вивів Свою церкву з Єгипту, Він дав церкві спеціяльні накази, щоб вона уникала і не мішалися з поганськими богослуженями, ні з їх обрядами. "То бережись, щоб не запутався ти із ними, та щоб не почав ти шукати богів їх, питаючи: Як служили ці народи богам своїм? Чинитиму і я так. Не будеш чинити таке Господеві Богу твому . . . Усе, що заповідаю вам старайтесь сповняти; нічого не причиниш і нічого не уймеш". (5 Кн. Мойсея 12:30-32).

Так отже Господь дивився на небезпеку "відступлення" від чистоти духовного богослуження старих часів. Але час від часу церков Ізраїля додавала і відкидала що їм здавалось добрим до Його слова і завела поганські церемонії і звичаї, що спричинило корупцію і зіпсуття правди.

Люди відступали від первісної простоти віри, люди відвернулись від слова Божого Люди дещо вкоротили в Святім Письмі — а додали традицію. Вони були цілком готовими прийняти і наслідувати "самі звичаї і обичаї" диявольослуження".

В старо-завітні дні Господь говорив, що ті речі (обряди) ненавиділа душа Його (Ісаія 1). Вони не мають нічого спільного з Євангелієм Божественного спасіння, яке приніс нам Посередник між Богом і людьми, через Котрого всяка душа приходить до Бога. (1 Тим. 2:5). Така система обрядовщини заступає грішникові вічного Священика, служачого в небі, до Котрого приходимо впрост без жадного людського посередництва. Це Його слова, що кличуть до кожної душі: "Прийдіть до мене всі знеможені та отягчені, а я впокою вас.

ЛИСТ З УРУГВАЮ

В Уругваї нараховується українців біля 10,000 осіб. Все це заробітчанська еміграція із Волині, Галичини, Лемківщини та Закарпаття, які лишили свої землі в роках 1925-1933. Післявоєнних українських еміґрантів біля десятка родин.

Всі ці еміґранти з дебільшого осіли на кольоніях як фармери і закріпилися на землі як господарі підчас другої світової війни. Значно менша частина замешкала в столиці і заняті в місцевій індустрії. Живуть ці робітники в найбідніших районах міста і 60-70% не мають своїх хат.

Вся еміграція під оглядом релігійним в основному розділена на дві частини: це грекокатолики, а тепер римо-католики і православні. На перефери́ї значна частина українців є протестантами і обєднані в російські громади, суботників, пятодесятників і інших.

В Монтевідео є українська католицька церква о.о. Василіян. Укр. православної церкви немає і вірних приєднала до себе російська православна закордонна церква. Також є православна церква московського патріярха. Під оглядом національним 90% всієї маси укр. еміґрації вважають себе "руськими." Тому в розмові можна чути: "Я руський з Волині, руський з Галичини, або-Закарпаття." 10% українського населення вважають себе дійсними українцями. Є в Уругваї Т-во Просвіта, де головно членами є католики. Також є Т-во Відродження — православні. Як і водиться в нашому жалюгідному життю, ці два Товариства гризуться між собою і тому в цій країні немає єдиного українського тіла.

Русифікація українців пояснюється відсутністю інтеліґенції та сваволя білої російської еміґрації і совітської кольонії. "Советські патріоти" які находяться під контролем і керівництвом советської амбасади.

На протестантів українського походження має великий вплив Американське Словянське Євангельське Обєднання на чолі з П. Дейнекою, який усіх загаляє до єдиної російської кошари.

В серпні 1951 року за допомогою і під керівництвом пастора Л. Бучека з Гамільтону, в Уругваї організувалась українська евангельська громада яка пізніше покликала до життя Українську Пресвітерську Церкву. Укр. Єв. громада на сьогодні обєднує більше число свідомих українців. Працюємо ми цілком самостійно і користаємось опікою і допомогою Американської Методиської Церкви в Монтевідео. Головою громади є брат Богдан Поврутко, секретарем Ів. Коваленко, скарбником Роман Задорожний. Загальне провідне керівництво я взяв на себе.

В орґанізації нашої евангельської громади ми наразилися на важкий спротив з боку укр. католиків, головно о.о. Василіян і то навіть атаки довелось витримати мені. (Дивись: Укр. Слово" як напад та "Наш Клич" як захист). Але ці атаки не тільки не пошкодили нашій орґанізації, але навпаки скріпили нас морально, духовно і орґанізаційно.

В перших днях нашого життя деякі українці віднеслися до нас як до "зрадників національної справи." Бо мовляв всі "штунди" це російські наймити. Для уругвайської української маси український евангельський рух є новиною, бо ці люди ніколи не чули Слова Божого в українській мові. Ці люди під натиском католицької або православної "церковщини" так відстали від життя, що не взмозі зрозуміти правди Христової. Тому в Уругваї є велике поле дії для українського протестантизму. Бо ультра католицьке виховання і крайнє російське православіє довело українське населення до повного упадку як під оглядом моральним так під оглядом духовим. Так наприклад в домівці тов. "Просвіта" в Монтевідео майже два рази на місяць мають місце так звані "забави". Сюди приходить молодь і старші люди, сюди також приходять матері з дітьми, і замість культурно-національних розваг та освітної праці починається частування горілкою. Через дві години всі учасники таких "забав" напів пяні і пізніше починаються фокстроти і інші вульґарні "танці." На превеликий жаль матері привчають до горілки і малих дітей, мовляв "щоб не померзли" (бо танцюють на дворі).

Цікаво це тим, що всі ці "розваги" проходять на очах католицького священика чину Василян Іванишина. Тому наша евангельська громада взяла курс на духовне і національне відродження української еміґраційної маси в Уругваї. Але наші успіхи в цьому дуже мізерні бо кожен із нас живе із праці своїх рук і то не регулярної і постійної праці.

Місіонерська праця тут вимагає коштів і часу, а ми не маємо ні одного ні другого. За рік нашої праці крім наших зібрань, ми провели три радіо передачі національно релігійного змісту. Наші радіо передачі викликали велике зацікавлення українців, але ми їх частійше не можемо давати за браком коштів. Пів години радіо передачі коштує 18-22 долярів. Всю літературу на евангельські теми ми роздали населенню безкоштовно і цим зробили добру пропаґанду для справи евангелизьму. У громадсько-політичному життю наші братчики приймають активну участь. І так, комітет сприяння УНРаді на 80% складається із евангеликів. Найліпшим доказом нашої діяльности на національно - культурній і політичній ниві є факт, що я був делеґатом на другий конгрес проти советської інтервенції в країнах Латинської Америки, який відбувся в Ріо де Женейро, в днях 22-26 серпня ц. р. Цікаво те що евангелики Коваленко, Лаврушко і Задорожний, а також Дулевич М. і В. склали пожертви на покриття моєї подорожі на конґрес в розмірі двох тижневого заробітку. Це говорить за високу національну свідомість наших евангеликів.

Наші потреби і наші завдання. Нашим завданням є проповідувати і поширювати Слово Боже серед нашого народу і через духовне відродження піднести національну свідомість нашої еміґрації. Щоби виконати ці завдання, ми повинні кількісно і якісно зрости щоби могти самостійно існувати як під оглядом духовим так і під оглядом орґанізаційним. Для цього нам потрібний від праці вільний місіонар, який би займався духовною, культурною, освітною і орґанізаційною діяльністю. Другими словами, ми мусимо показати людям, як мусить виглядати духовне, особисте і культурно освітне і національне життя українського евангелика.

В додаток до цього ми мусимо не менше як один два рази в місяць давати радіо авдиції на релігійно-національні теми в еспанській і українських мовах.

Цих так важливих завдань, ми дякуючи малій кількости і фінансовій мізерії виконати не можемо і тому звертаємось за допомогою і вказівками до Українського Евангельського Обєднання на американських теренах.

Нашим репрезентантом на теренах Канади і США є пастор Л. Бучак.

З дорученням Управи Укр. Єв. Громади в Монтевідео, Уругвай,

Інженер Василь Дзюба

Що бачили росіяни на американських фармах

Всім цікаво, що 12 советських фармерів розповідатимуть вдома і як звітуватимуть про свою місячну подорож і оглядини багатих фарм у родючому стейті Айова, де росте висока кукурудза і де свині досягають дуже великої ваги. У всякому разі, вони не намагались навіть приховати своє здивовання.

Вони були вражені родючостю тамтешнього ґрунту та плодючістю і здоровим виглядом худоби по фармах. Вони були глибоко здивовані, коли побачили, що одна американська фармерська родина, маючи різні машини, може провадити 200-акрову фарму, не наймаючи робітників.

Продуктивність американських фарм росіяни добре пізнали на прикладі одного фармера з Айови, який минулого року випродукував 168,000 фунтів свинини, 5,600 дюжин яєць, 7,000 бушлів кукурудзи, 1,500 бушлів ячменю і 21 тону сіна на своїй 160-акровій фармі.

Механізація американських фарм, а також науковий підхід до сільсько - господарських процесів дали змогу зібрати 37.1 бушлів кукурудзи з одного акру, тоді як у Советському Союзі збирають тільки 17.8 бушлів. Американські фарми тепер мають майже 100 міліонів рогатої худоби, проти 60 міліонів по советських колхозах. А ще яких 30 років тому совети мали 62 міліонів голів худоби, тоді як Америка мала тільки 59 міліонів.

Орґанізація і провадження фарм у стейті Айова, як зрештою і по інших американських фармах, добре оброблені поля, величезні качани кукурудзи, модерні трактори і доїльні машини, нові види здобрювачів ґрунту, прекрасні дороги і шоси від фарм до ринків збуту, все це вражало фермерів-колгоспників, що приїхали з

країни, де існує зовсім інша система господарювання. Вони змушені були визнати, принаймні самим собі, що далеко менша розміром але добре обладнана фарма в стейті Айова далеко переважає в розумінні продуктивности величезні колгоспи в Советському Союзі.

Як і треба було сподіватись, росіяни побачили багато такого, що вони могли зрозуміти. Наприклад, вони здивувались, коли побачили, що після жнив тут так ретельно не збирають руками колосків на нивах, як у Советському Союзі. Але найбільше вразило їх стосунки американських фармерів з американським урядом. У протилежність до Советського Союзу де продукція колгоспів контролюється з центру, американські фармери, на їх велике здивовання, вільні прийняти чи відмовитись від державного контролю їх способу провадження господарства. Так само вони ніяк не могли зрозуміти академічної свободи американських стейтових університетів, які не потребують і не дістають директивів з Вашінгтону.

Не менше здивувало американців те, що росіяни виявили такий великий інтерес до фінансового боку американських фарм: скільки дістає фармер за свою продукцію? Скільки він платить податків? Що саме дає йому змогу запровадити такий високий життевий стандарт?

—Common Council

Лист в справі "атомової" резолюції собору У.Є.О.

Вп. Пане Редакторе:—

Резолюція собору У.Є.О. про "виелімінування вживання атомової й гидрегенної бомб" в міжнародних конфліктах пробує розвязати проблему міжнародної справедливости з мильного кінця. Чому шукати лише виелімінування атомових бомб, смерть від отруйних газів, або від бактерій не менш страшна і не менш масова. В решті вбити людину можна вдаривши сокирою по голові. Як що вже домагатися якогось "виелімінування" то треба було б домагатись припинення методу розвязання міжнародних конфліктів збройною силою взагалі. Бо якою б зброєю воюючі народи не нищили один одного, мирне населення все буде терпіти. Але нам здається, що і резолюція про заборону війни поміж народами не єбулаб в наші дні на місці. Мир який толерує страждання і розтління сотків міліонів людей в тяжкій неволі є гірше атомової війни. Атомова війна відбере багатьом з мирного населення життя, але існування в рабстві у комуністів розтліває душу, нівечить характер і в решті решт вбиває тіло. Ріжниця поміж комуністичним рабством а смертю від атомової бомби лиша та, що в комуністичнім рабстві людина вмирає поволі, вмирає духом і тілом, від атомової бомби смерть скора і не торкається характеру і души людини. Отже неможливо говорити про примусовий мир на земській кулі, аж поки кожний поневолений нарід не здобуде свободу а серед них українці на першім місці. Резолюція собору У.Є.О. повинна була домагатись в першу чергу від народів світу знищення комуністичного і іншого рабства, як що треба то збройною рукою, від так запровадження тривалого миру і проголошення всякої війни злочином.

Солоденькі слова про пошанування прав людини і т. д. додані до резолюції, принципіального питання не міняють. Перше свобода а потім мир.

З евангельським привітом,

Петро Галущак

TWANGA'S VERSE

By

Esther Miller Payler

From the very first day Twanga came to the mission school, there were two big wants which filled his soul and mind. He wanted to be a Christian and he wanted a bicycle. When Twanga saw the kind smile of Dr. Paul, and he said to him: "Twanga, you are welcome to the school. All of us are your friends and want to help you". Twanga knew he wanted to be a Christian too, just like Dr. Paul.

In the afternoon of the first day at school, after lessons were over, Twanga was told: "Help Gara with the chickens."

Twanga was not used to sitting still so long, and he was glad to run down the path with tall Gara, to the chicken pens. As they fed the chickens and filled their water pens, Gara whistled like a bird. Twanga tried to imitate him, but the sounds were so different, both laughed. "I will teach you the words, Twanga, then you can sing them," said Gara smiling. "Dr. Paul taught us."

"They are the words I heard you singing in chapel," said Twanga. "It sounded like such a happy song and I want to sing it too!"

After Twanga had repeated the words several times and could sing the tune with Gara's help, he said, "The Bible is the book which tells about Jesus, isn't it?"

"Yes", answered Gara. "It is the book of life. It has in it the verse which was given to you for your own by the teacher."

"Trust in the Lord," answered Twanga. "The teacher said if I will trust in the Lord Jesus I will not be afraid. Now I am afraid of the evil spirits, of fire and darkness."

"I was afraid of evil spirits and darkness," admitted Gara, "but I was never afraid of fire. Fire is good, for it cleans, and helps the new grass to grow. It warms our bodies when the wind blows chill, and cooks our food."

Twanga's dark eyes got bigger and rounder and the whites seemed to bulge from his black face, as he whispered, "See, what fire did to me when I was little! It burned my mother and me, and I still remember the hurt of the pain." He pointed to a long pink scar on his back. "Our village was burning the old grass. The fire was so big we could not stop the evil spirits of it and they ate up our village too!"

"Whenever you are afraid, keep saying your verses and praying and Jesus will help you," said Gara. "Dr. Paul is never afraid, for he is a Christian. I am trying to be like him, but he says I must try to be like Jesus."

"I want to be a Christian too, and not be afraid," exclaimed Twanga. "I want to be a Christian so much that it hurts me down

(Continued on Page 8)

Хлопець, що виробляв мило

Його імя було Самуїл. Коли йому було шістнадцять років, він лишив свій дім пошукуючи праці. В одній руці він ніс пакунок, в котрім було все, що він мав. Як він вийшов з дому, він зустрів старого приятеля. Цей, коли довідався де хлопець йде, сказав: "Старайся почати в добрий спосіб і ти матимеш добрий успіх". Самуїл сказав йому, що він знає лише одну річ, котру він може робити, а це виробляти свічки і мило. Він вивчив це ремесло вдома. "Добре, сказав старий капітан баржи, "помолимся разом перед тим як ти підеш далі, а від так я дам тобі маленьку пораду". Вони стали на коліна під відкритим небом, і старий чоловік помолився за хлопця і просив Бога захистити його і опікуватись ним в великім місті. Коли вони знов сіли разом, старий чоловік сказав хлопцеві: "Хтось скоро буде першим серед усіх тих, хто виробляє мило в Ню Йорку. Ним можеш бути ти так само добре, як хто інший. Я надіюся що це буде так. Старайся бути добрим хлопцем і віддай своє серце Христові, віддай Господеві все що належить Йому з кожного доляра, що ти заробиш. Роби чесно добре мило, давай повний фунт і я є певний, що ти станеш багатим чоловіком."

Хлопець лишив свого приятеля і пішов в велике місто, де він знайшов, що працю знайти тяжко. Памятаючи на пораду свого приятеля він приєднався до церкви і з першого доляра, що він заробив, він дав десять центів для Господа. За якийсь час він знайшов постійну працю, з часом він став ся спільником а від так і власником підприємства. Він усе додержував і сповняв пораду старого капітана, і в той час як його підприємство зростало і ширилось він давав десятину з всього свого прибутку Господеві. Потім він почав давати одну пяту частину і все ж його підприємство зростало. Пізніше він став давати три десятини, потім чотири десятини, пять десятин, і на кінці коли він виховав свою родину, він віддавав увесь свій прибуток. Його підприємство зростало постійно і до своєї смерти він віддав Господеві міліони долярів.

Його імя є Колгейт-Самуїл Конгейт і коли ви прочитаєте це імя на милі або інших виробах ви можете пригадати собі це оповідання про хлопця, який віддав своє серце Ісусу і котрий пробував жити так як Бог хотів щоб він жив.

TWANGA'S VERSE

(Continued from Page 7)

inside," he thumped his chest, and his eyes shone. "Trust in the Lord."

Gara and Twanga gathered the eggs in a big basket and carried them carefully back to the kitchen of the school. As they walked they were singing, "Jesus loves me." Twanga was so happy to be learning the words, so he could sing them by himself now. He said to Gara, "I am learning to be a Christian."

Gara nodded. "As soon as we give the eggs to the cook boy, I must go down to the village to get some supplies the ox-cart man is bringing in for Dr. Paul."

"It will be dark when you get back. The village is far," murmured Twanga. Fear was in his eyes picturing the dark jungle and the cries and sounds of the wild animals.

"I will go on the bicycle and it will not take as long as walking," said Gara.

"Can you ride a bicycle?" asked Twanga. "I saw one once but it belonged to a government official and we were not allowed to touch it."

"Yes, I can ride a bicycle. Dr. Paul taught me and I shall ask him if I cannot teach you too," grinned Gara.

As the boys were going into the kitchen, Dr Paul called to them. "How is it going, Twanga?"

"Fine," grinned Twanga. "I want to be a Christian and I am going to try hard."

"Remember your verse," said the doctor.

"May I teach Twanga to ride the bicycle?" asked Gara.

"Of course, when you get back from your trip to the village. Then we will always have another messenger handy," answered Dr. Paul.

As Gara got on the bicycle, Twanga watched him. He put his hand on the wheel, touched the shiny chrome, and rang the bell. "It is wonderful. I want to learn to ride it and some day I want to have a bicycle of my own."

"So do I," said Gara, as he pedalled off.

Twanga watched Gara go down the path through the jungle. He watched until he could not see him any more.

As he worked, Twanga kept watching the sun. "Surely Gara can't be back yet. Even with a bicycle he could not fly so quickly to the village and back, but I want to see him come back and get my riding lesson."

Down the long path, Twanga could see Gara coming. Gara waved to him. Twanga thought: "How wonderful it must be to skim over the ground like that and only moving your legs with that easy motion, instead of walking slowly! I must learn and I must get a bicycle!"

Gara gave the bundle to Dr. Paul and then said, "Now for the lesson in bicycle riding."

Twanga touched the bicycle lovingly. While Gara held it, he climbed into the seat. He put his feet on the pedals. He laughed aloud as he pressed his foot and the pedal went down and the wheel spun. Gara kept telling him what to do and holding the bicycle as they circled the open space in front of the mission school. Other boys came out and watched, or stopped their work to look. Twanga exclaimed, "Let me go by myself."

For a few feet he wobbled and then over he went, scratching his leg. He scrambled to his feet again, trying to smile. "Trust in the Lord," he murmured to himself and tried again. By the time the supper bell rang he could ride by himself. "You are a fine pupil. Tomorrow we will practice again."

"Every day until I am a fine rider," cried Twanga.

Twanga studied hard. Often as he looked up from his book or the chart the teacher was pointing to, he saw the bicycle in the shed under the palm trees and it always made him glad he could ride it. "Some day," Twanga kept telling himself, "I shall have a bicycle of my own and then I can ride all over the country. I will go to tell people about Jesus and how He does not make people afraid, but He helps them to forget fear. The bicycle will take me twice as far as my feet could carry me."

Gara was Twanga's best friend. He helped him with his lessons patiently. He let him take the bicycle on trips and errands, instead of going himself as he knew how Twanga loved to ride. They worked together and studied together. One morning Gara was not up to take care of the chickens with Twanga as usual. Twanga went over to Gara's sleeping hut. "Gara, wake up," he said, shaking his shoulder.

Gara did not move, or open his eyes. His shoulder felt burning hot to Twanga. "He's sick!" Twanga cried aloud and ran to Dr. Paul. He stumbled in his haste and when he felt the fear choking him, he kept saying over and over, "Trust in the Lord."

Dr. Paul came quickly and examined Gara. "Twanga, will you go to the hospital on the other side of the village where you were with me last week, and get me some medicine?"

"Yes, yes," said Twanga.

"Here, it is written on a paper. Get is as quickly as possible and come back, as Gara's life depends upon it," said Dr. Paul. "We will pray for you. I dare not leave Gara."

Twanga pedaled as fast as he coud. Soon the sun was very hot and he could feel the perspiration running down his back and salty on his lips, but still he pedalled on not stopping to rest. When he got tired, he sang to himself "Jesus loves me" and remembered Gara teaching him. "Trust in the Lord' is my verse, so I must do that about Gara."

When Twanga was almost to the village, he sniffed, "I smell smoke!"

The smoke got thicker and blacker. Soon he heard the crackle of flames. He kept pedalling on, his heart beating so fast he felt smothered. On the side of the path, he could see the flames and the smoke. "Grass fires! The village is burning off the old grass!" he said aloud. "Trust in the Lord," he kept saying and praying.

"I'm going back and tell Dr. Paul I can't get through the fire," thought Twanga in a panic, the old fear clutching at him. He remembered Gara's kindness to him and how sick he was and how his life depended upon his medicine. Twanga felt empty in the pit of his stomach and sick. The closer he got to the fire the worse he felt. He wanted to turn back and not go through the fire.

Tongues of flame licked across the path he had to go through. Smoke billowed across it so he could not see the village. Praying aloud and saying his verse, Twanga went through. Sweat poured from him and he choked and coughed. Now the smoke grew less, and no more flames licked at his legs so he could feel the scorching heat.

"God be praised, I'm through the fire," he cried and pedalled on.

He waved to the villagers and sped on, but the medicine man stopped him by grabbing hold of the handlebars. He glared into his face, monkey paws and bones, swinging from his neck, as he held on. "Where are you going!" he thundered.

"Let me go. I must hurry and get medicine for Gara who is sick," said Twanga.

"The evil spirits are getting even with you for being Christians. Take me back to Gara. I'll get him well with my herbs and spells and the help of the jungle gods."

"No, no, let me go!" cried Twanga.

"I will give you anything you want, if you will take me to Gara and we shall bring him back and both of you will return to your old belief."

"No, let me go on!" cried Twanga. He was praying quietly and saying his verse.

The medicine man's evil eyes were like fiery points. "You want a bicycle like this for your own. You shall have it. I shall get one for you from the trader. I have many palm nuts to sell."

Twanga felt weak. A bicycle for his very own. How badly he wanted one, but then he remembered Gara's sick face, and Dr. Paul's words. "No!" shouted Twanga and jerked the bicycle out of the medicine man's hands. "I want a bicycle but I want to be a Christian even more!"

Twanga forgot the fire, he forgot how tired he was; he only felt sure that he was trusting in the Lord and He was with him and in spite of thinking of Gara, it made him feel happy deep inside.

Only while they were getting the medicine at the hospital did Twanga rest and eat; then he was on his way back again. He knew the medicine man would be waiting for him, but he kept praying and saying his verse. As he neared the village, he remembered a path he used to walk as a child, which went around the village. Swiftly Twanga went around that path. "I will have to go through the fire farther that way," he thought, but he kept on going.

The fire was dying down. The men were beating at it. The flames were not across the road. Twanga kept saying his verse and praying. "The fires are past." He breathed more deeply of the clear air. "Soon I'll be back to the school and Gara."

Twanga saw the mission buildings through the trees. He pedalled as fast as his tired legs would. His muscles ached. Twanga leaned the bicycle against a palm and ran to the hospital door. Dr. Paul met him: "Gara's still alive. I didn't think you could be here yet."

"Jesus went with me," smiled Twanga, and suddenly he knew how tired and hungry he was. "Fear's gone!"

Dr. Paul smiled. "Yes, indeed, 'Trust in the Lord!'"

Twanga nodded.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

EVANGELICAL TRUTH

„Слово Твоє світло на стежці моїй"

Рік XVI. Число 12. Торонто, Онт., Грудень 1955 December Toronto, Ont. Рік XVI. Число 12.

Божий світе, веселися! Нині Спас твій народився!

Сталося ж тими днями, вийшло повеління від кесаря Августа переписати всю вселенну.

Ця перепись була перва за правління Кириней в Сирії.

Ійшли всі вписуватись, кожен у свій город.

Пійшов вже і Йосиф із Галилеї, з города Назарета, в Юдею, в город Давидів, що зветься Витлеєм: (був бо він з дому й роду Давидового)

вписатись із Маріею, зарученою йому жінкою, що була тяжка.

Сталося ж, як були вони там, сповнились дні родити їй.

І вродила Сина свого первороднього, і сповила Його, й положила Його в яслах, бо не було їм місця в гостинниці.

І були пастухи в сторонні тій, що почаївували та стереган сторожею в ночі отари своєї.

І ось ангел Господень став коло них, і слава Господня осяяла їх; і полякались страхом великим.

І каже їм ангел: Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям.

Бо народивсь вам сьогодні Спас, що есть Христос Господь, у городі Давидовому.

І це вам ознака: Знайдете дитину сповиту, лежачу в яслах.

І зараз явилось з ангелом множество войстка небесного, хвалячи Бога й глаголючи:

Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благовоління.

І сталось, як пішли від них на небо ангели, пастухи казали одни до одного: Ходімо ж аж у Витлеєм, та побачимо слово це, що сталось, що Господь об'явив нам.

І пішли з поспіхом, та й знайшли Марію і Йосифа, й дитину лежачу в яслах.

І побачивши, об'явили слово, сказане їм про хлопятко це.

І всі, слухаючи, дивувались тим, що розказували пастухи перед ними.

Марія ж ховала всі слова ці, роздумуючи в серці своїм.

Євангелія від Луки Гл. 2

РІЗДВЯНА МЕДИТАЦІЯ

Витлеємське немовля і ви

Немовля родилося у Витлеємі багато років тому. Його батьки були бідні і дитина не мала надзвичайних вигод. Осягнувши вік дорослої людини, Він не командував арміями, не підбивав царств, не посідав великих маєтків та не мав рахунку в банку. Він не написав книжки, не намалював образа, не створив музики.

Великі світа цього насміхались з нього і він умер смертю злочинця. І все-ж цей чоловік змінив цивілізований світ. Нелічима кількість людей жила і вмерла, тріумфуючи силою віри в нього та корячись Його науці. Він має в наші дні більш учеників ніж коли раніш. Його засади визнаються навіть тими, хто відкидає Його авторитет, бо вони є найшляхотніші й найчистіші. Жодна людина ще не змогла найти дефектів в Його характері. Що ви робитимете з Ісусом, що Його називають Христом? (Ф. Брукс).

Христос і Різдво

Христос є центром і джерелом правдивого Різдва. Якщо ми не приклонимо колін перед Спасителем і не привітаємо Його цього дня, якщо ми не усвідомимо собі, що Бог прийшов на землю в особі немовляти, яке родилось у Витлеємі, ми не матимем дійсного Різдва, а лише залишки старих, потертих суспільних звичаїв і традицій, які є сполучені з традиціями і мертвими обрядами; більшість з них є малокорисні.

Христос, якого Народження на Різдво ми святкуємо, є Спасителем світа. Цього благословенного часу присвятіть себе знову благовістю. Напиши на хресті були на трьох мовах, щоб усі люди могли скористати з великого дару. Отже думаймо за тих, що ще в темряві.

Дари на Різдво

Давайте згідно своєї змоги, але не забудьте дати себе, бо це найважніше. О п о в ідають про одного індійця, що слухав проповідь благовісти, про любов Божу до нього. Під той час, коли він слухав, його серце зворушилось і він сказав: "Я мушу дати щось Христові." Я віддам Йому свого собаку. Це була велика жертва для бідного індійця, який жив з полювання. Його собака був йому товаришем і помічником при полюванню, він любив його. Тому, що він любив його і тому, що собака помогав йому заробляти на життя, індієць високо цінів його. І цей маєток, що він так незвичайно цінив, він хотів віддати Ісусові.

Він слухав знову науку про чудесну любов і про чудесного Спасителя. Знову він сказав: "Я мушу подарувати Йому свою рушницю." Рушниця була для індійця цінним життям, однак він був готовий віддати її тому, хто зробив і переніс для нього так багато.

За хвилину пізніше, він сказав: "Я віддам Христові себе". Тепер індієць внутрішньо доріс до того духового стану, в якому Бог хотів його бачити. Він був готовий віддати все, навіть себе Синові Божому.

Чи ми дорослі вже до такого духового стану і розуміння?

З ВИСОТ НЕБЕСНИХ

Справедливість буде в Нього поясом стану, а правда підперезанням чересел у Нього. Ісаія, 11:5.

З висот небесних уночі в світ згрішений суминй
Небесний хор приніс бальзам, чудовий спів новий:
"Мир, доброволя між людьми і слава в Небесах!"
Ввесь світ заслухавсь був уподі у дивних тих словах.

Та Пречудова Новина до нас приходить все,
Христова Церква Вістку ту по світу скрізь несе.
Під стріхи хат, домів, палат приходять ті слова,
Що над вертепом хор з Небес колись давно співав.

Та, замотавшись в марноті, воює світ, терпить!
Хоч двадцять сот мине ось літ, а зло таки рядить!
На мужа муж з мечем іде, не чує слів святих,
Що Божі слуги кажуть нам: "Отямтеся, брати!"

Та, ви, що Вістку ту собі сховали у серця,
Що вірите, що Спас Ісус — Син Вишнього Отця, —
Дивіть: зближаються ось дні братерства між людьми!
Кріпіться, путники трудні, надію майте ви!

Швиденько час цей промина . . . Ісаія пророк
Що на землі буде гаразд, що прийде Правди Вік.
Господь Ісус ось в світ прийде, як переможний Цар,
Повалить царство Сатани, встановить вічний рай! Амінь.

Др. Говард Келі, світознаний гінекологіст відомий своїми науковими працями і визнанній авторітет в науці каже: "Я вірю, що Ісус Христос є Сином Божим, що Він родився немовлям людини батька, що Він зачався від Святого Духа і народився від Діви Марії."

Найголовніші пророцтва "Старого Завіту" про народження Ісуса Христа

Весь "Старий Завіт" існував надовго до часів Христа. Остання книга "Старого Завіту" була написана на яких 400 років перед народженням Христа. Встановлено, що цей збірник книг існував сотні років до Христа.

В "Старому Завіті" ми маємо ряд місць, що ясно передрікають народження Ісуса Христа. Для всіх людей будуччина, як правило, закрита. Ми маємо спомини про минуле, ми свідомі теперішнього, але будуччина оповита цілковитою непевністю і непроглядною темрявою. Що з вами буде за рік? Ви не знаєте. Ще менше ви можете сказати де ви будете і що ви будете робити за десять років. "Старий Завіт" сотні років наперед передрік усе про Ісуса Христа, про Його народження, життя, науку, страждання, смерть і воскресення з мертвих. Оскільки знання будуччини зовсім неможливе для людей, лише один Бог міг відкрити ці факти людям наперед як підтвердження подій, що сталися пізніше.

Про Христову родину

Ось, надходить час, говорить Господь, і збудую Давидові праведного пагонця, що володіти ме, як цар, і мудрим робом ходитиме й чинити ме суд і справедливість на землі.

За днів Його спасеться Юда, й жити ме безпеч Ізраїль, і ось імя Його, яким Його звати муть: Бог — оправдання наше.

ЄремП 23:5, 6.

Тих днів і того часу зрощу з Давида пагонця праведного, — цей чинитиме суд і справедливість на землі.

В ті часи буде Юда спасен і Єрусалим житиме в безпеці, і дадуть імя йому: "Господь — оправдання наше!"

Так бо говорить Господь: Не переведеться у Давида муж (насідник), що сидіти ме на престолі дому Ізраїлевого.

ЄремП 33:16, 17.

Стан родини під час його народження

Хто пійме віри тому, що ми чували, й кому явна правиця Господня?

Він бо виступив перед ним, як пагонець, і як паросток із землі сухої; а нема в йому ні виду, ні величності; й ми бачили Його, та не було в йому видоби, щоб надила нас до него.

ІсаП 53:2.

І внайде пагонець із корення Ессейового і вітка виристе з кореня Його.

І спочине на йому дух Господень, дух премудрості й розуму, дух ради й кріпості, дух знання й побожности.

І сповниться страхом Божим; і судитиме він не, як око бачить, і не, як ухо чуе, - присуд видавати.

По справедливості судитиме вбогих, а справи злиденних на землі по правді рішати. Палицею слова ударить він землю, і безбожного погубить уст своїх духом.

Справедливість буде в його поясом чересел, а правда — підперезом ребер у його.

ІсаП 11:1-5.

Час Його приходу

Двигну всі народи, — й прийде Той, що його бажають усі народи, й сповню дім цей славою, говорить Господь сил небесних.

Мое срібло й мое золото, говорить Господь Саваот.

Величч цього останнього храму буде більша, як давнішого, говорить Господь Саваот, й на це місце пішлю мир, говорить, Господь небесних сил.

Аггея 2:7-9.

Так дізнайсь і розумій: від того часу, як вийде приказ, щоб одбудувати Єрусалим, до Христа Владики — сім сімок і шістьдесять дві сімки; й вернеться, нарід і збудовані будуть вулиці та мури, але в тісних часах.

А як мине сім і шістьдесять дві сімки, віддяний буде на смерть Христос, і не буде народом його той, що його одцурався. А місто й святиню рабурять народ воєводи, котрий прийде, й буде кінець його наче від повені, аж до кінця війни буде пустошення.

І утвердить завіт на многими одна (послідня) сімка, а в половині сімки перестане жертва й приносини, а святиня стане гидкою пусткою, накінці же постигне давно призначена погибель й самого пустошника.

Місце Його народження

Тепер ще узброюсь, товпо розбишацька, обляг нас обляг; нехай бють по щоці лозою володаря Ізраїлевого!

І ти, Ветлееме — ти Ефрато, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем в Ізраїлі, а його народинн — від початків, від днів вічності.

Михея 5:1-2.

Його народження від діви

Оце ж дасть вам сам Господь знак: Ось невинна дівиця почне в утробі та й породить сина, й дадуть імя йому Емануіл (Бог із нами).

Ic. 7:14

Бо хлопятко народилось нам — сии данний нам; власть на раменах його, а дадуть імя йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого в і к у, Князь, мира.

Царству його й миру його не буде границь; на Давидовім престолі й царстві він сяде, щоб утвердити й укріпити його судом справедливим від тепер по віки. Ревнива любов Г о с п о да Саваота це вчинить.

Ic. 9:6, 7

ПРОПАГАНДА, ЩО НЕВДАЛАСЬ

Безбожник, як то діеться й тепер в Україні, їздив по містах і селах та читав протирелігійні відчити. Одного разу, кінчаючи свій богозневажливий реферат, безбожник так сказав: "коли б дійсно Бог існував, то Він не дозволив би мені так свобідно Його зневажати. А гляньте на мене; я сильний, завжди веселий і задоволений." Один з присутніх селян відповів йому: "В мене є пес, що часто ночами бреше на місяць, чи то місяцеві щось шкодить? Він обертається в своєму світлі по небозводі й не завважує мого пса". Так само і Господь. Що стається Йому від гавкання всіх богозневажників укупі. Його сонце сходить і світить однаково як добрим так і злим.

Рецензія

Пает. Г. Брандербург:
ДОРОГА ДО ХРИСТА

З великою втіхою т р е б а ствердити, що бідна кількістю українська християнська література останньо збогатилася кількома новими вартісними виданнями. Сюди можна віднести "Збірник проповідей", виданий стараннями паст. М. Фесенка; книжку "Іван Гус", покійного евант.-реформованого пастора З. Бичинського, що вийшла тепер уже третім накладом та чудову працю Директора Місійнього Товариства для поширення Євангелії (бувше Т-ва "Світло на Сході") в Штутгарті, Німеччина, паст. Г. Брандербурга п. з. "Дорога до Христа" в перекладі Д-ра М. Костіва.

Ця книжка заслуговує на нашу особливу увагу та поширення з огляду на її надзвичайну актуальність. Вона не займається віроісповідними проблемами, а дає відповідь на такі всіх турбуючі проблеми, як: релігія, Бог, Біблія, Христос, покаяння, навернення, віра і т. д. Автор місцями говорить вченою мовою, але тим самим українській інтелегент та науковець знайде в цій книжці цікаво розроблену християнську тематику, якої він дотепер не міг знайти в нашій мові.

Авторові цієї праці та перекладачеві належить тут висловити велике признання й подяку за видання цієї так потрібної книжки, а нам усім треба докласти всіх страань, щоб вона якнайширше розійшлася між нашими людьми без огляду на їхню віроісповідну приналежність. Іншими словами, кожен з нас має подбати про те, щоб розпродати як найбільше примірників цієї книжки між своїми сусідами та приятелями.

Треба тільки тішитися, що вже в друку знаходиться друга книжка цього самого автора п. з. "Блудний син".

"Дорогта до Христа" має 170 сторінок і коштує тільки один доляр.

В. Б.

Українська Пресвітерська Церква

20 Клермант вул., Торонто, Онт.

Богослужения кожної неділі в 11 год рано і в 7 год. вечором.

Молитовні зборн в середу в 8 год. вечора.

Всіх радо вітаемо.

"КОЛИ Б Я НЕ ПРИЙШОВ"

На Свят Вечір, по тім як Богдан повісив свої панчохи на ліжку, він поклався спати. Звичайно Богдан не любив йти спати так рано, але цього вечора він хотів заснути раніш, щоб він міг проснутися рано слідуючого дня і побачити різдвяні подарунки.

Цього дня для денного читання Писання Богдан і його батьки взяли власні слова Ісуса Христа до його приятелів з Євангелія від Івана 15:22. Пять слів залишились в памяті Богдана і він повторяв їх знову і знову аж поки не заснув. Ці слова були: "Колиб я не прийшов".

Здавалося, що він не спав дуже довго, коли суворий голос сердито казав: "Вставай! Вставай! Я кажу тобі! Вже час вставати!"

Думаючи про лижви, які він сподівався, кишеньковий електричний лихтарик і мотор, та книжки, які він хотів мати, Богдан встав, скоро зодягся і збіг на долину. Але все було тихо. Не було нікого, хто привітав би його. Не було різдвяного вінка в вікні, ані ялинки.

Богдан підбіг до дверей і подивився на вулицю. Фабрика працювала і він чув шум машин. Він зодяг плащ і побіг до дверей фабрики. В дверях стояв сердитий надзиратель.

"Чому фабрика відкрита на Різдво?" — спитав Богдан.

"Різдво? — здивувався надзиратель. — Про що ти говориш? Я ніколи не чув цього слова. Сьогодні ми маємо багато праці і ти біжи геть".

Збентежений Богдан спішив до склепів і на своє здивування, він знайшов, що всі вони були відкриті. Торговець, різник і банкір — кожен був занятий і сердитий, і кожний сказав у відповідь на його питання, "Різдво?" "Що це є Різдво?".

Коли Богдан пояснював: "Це є день народження Ісуса Христа" — йому казали щоб він біг далі, бо вони "дуже заняті сьогодні".

Тоді він подумав: "Я піду до нашої церкви, бо там мусить бути Різдвяне Богослуження". Раптово Богдан зупинився перед великим пустим місцем. "Я мабуть заблукав" — сказав він. "Я був певний, що наша церква була якраз тут. Я знаю це напевно". Тоді він побачив оголошення в центрі пустого подвір'я, і наблизившись прочив: "Колиб я не прийшов".

Раптово значіння усього, що з ним трапилось, стало ясне збентеженому хлопцеві і він подумав: "О, я розумію, "Коли б я не прийшов" — тому нема Різдва і нема церкви".

Він ішов поволі засмучений і відтак пригадав собі пакунок різних забавок і книжок, що його клас післав до сиротинця. Він рішив: "Я думаю, що я піду до сиротинця і побачу чи діти дістали пакунок". Але коли Богдан дійшов до місця де мав бути сиротинець, замість назви сиротинця на воротах були написані пять слів: "Коли б я не прийшов". За воротами був пустир, будинки та діти десь зникли.

Зобачивши старця при дорозі, що був слабий і безпомічний, Богдан сказав: "Ви мабуть слабі діду, я побіжу до шпиталя і скажу, щоб вони післали когось за вами". Але коли він прибіг на місце де мали стояти чудові будинки шпиталя, він нічого не знайшов окрім оголошення з словами: "Коли б я не прийшов".

Богдан спішна тепер до вулиці де була Місія Спасення. Він казав: "Я є певний, що вони приймуть старого, слабого дідуся там". Але в тім будинку було щось інше, — люди грали в карти і клялися. На дверях Богдан прочитав ті самі слова: "Коли б я не прийшов".

Думаючи про старого, слабого чоловіка при дорозі, Богдан тепер спішив до дому, щоб попросити свого батька і матір помогти йому. Переходячи через гостинну кімнату, він хотів знайти в Біблії слова "Коли б я не прийшов". Перелиставши весь Старий Завіт він побачив, що Нового Завіту не було. По книзі Малахія всі сторінки були білі, а коли він приніс їх ближче до світла, на кожній він міг побачити відбиток слів: "Коли б я не прийшов".

Зітхнувши Богдан сказав: "О, який страшний став тепер світ! Без Різдва, без церков, без сиротинців, без шпиталів, без місій спасення, без домів для старих людей, — лише вязниці, корчми, жорстокість, поліційні патрулі, слабість, зло"... і якраз тоді він почув дзвони. Богдан прислухався, це була його улюблена мелодія, що її виграваили дзвони:

"У Ветлеемі нині новина:
Пречиста Діва вродила Сина!
В яслах на сіні Його поклала,
Пісню тихенько Йому співала."

Крізь сон він почув голос матері: "Христос Рождається! Богдане!".

Веселий він випригнув з ліжка, став біля нього на коліна і молився: "О Господе Ісусе, я дякую Тобі, що Ти прийшов, і я доведу свою вдячність тим, що завжди буду таким хлопцем, яким Ти хочеш щоб я був".

Ісус Христос чудом народжений від Бога

Народження Ісуса Христа було чудесним, цебто надприродним. Він народився від діви Марії і від Святого Духа. В наслідок цього народження "Син Божий" стався "Сином Чоловічим." Він узяв на себе людське, однак безгрішне, тіло, щоб Він міг спасти нас, тих, що вірують в Нього і приймають Його як свого Спасителя.

В Слові Божому ми маємо підтердження, що Ісус Христос мав чудесним способом народитися, а саме:

Почувши архангелове благовіщення, діва Марія спитала Його: "Як буде це, коли чоловіка не знаю? І, озвавшись ангел, рече їй: Дух Святий найде на тебе, і сила Вишнього отінит тебе; тим і, що вродиться святе, називатиметься Сином Божим"—Єв. Лук. 1:34, 35.

"Як він (Йосиф) про це думав, аж ось явився йому вві сні ангел Господній, глаголючи: Йосифе, сине Давидів, не бійся взяти до себе Марію, жінку твою; бо що в ній зачалося, те від Святого Духа. І вродить вона сина, і даси йому ім'я Ісус; бо він спасе юдей своїх від гріхів їх" — Єв. Мат. 1:20, 21.

Ісус Христос не тільки людина, а й Божественна Істота

Ми повинні в це вірити, бо Слово Боже виразно і вичерпно стверджує, що це так. Дух святий про Христа через пророка Ісаїю каже:

"Порадник, Бог кріпкий, Отець майбутнього віку, Князь мира" — Іс. 9:6.

Усі ці божественні імена і властивості були приписані Ісусові Христові.

Ап. Іван, розовпідаючи про Ісуса, сказав:

"У почині було Слово (Ісус Христос), і Слово було в Бога, і Бог було Слово . . . Все Ним сталося . . . В Ньому життя було; і життя було світлом людям". Єв. Ів. 1:1-4.

Ісус казав, що Він не тільки рівний Богові, а що Він односущний з Отцем.

"Хто видів мене, видів Отця; як же ти кажеш: Покажи нам Отця?" — Єв. Ів. 14:9, 10. І знову: "Я і Отець — одно" — Єв. Ів. 10:30.

Після того як Христос оздоровив одного біснуватого, Він сказав йому:

"Вернись до дому твого та розкажи, скільки зробив тобі Господь. І пішов він по всьому городу, проповідуючи, скільки зробив йому Ісус" — Єв. Лук. 8:39. В даному разі Ісус і Господь одна й та сама Істота.

Його ученики вірили, що Він Бог. Після свого воскресення Ісус з'явився перед учениками вдруге, коли і Тома був між ними. Ісус показав йому на своїх руках і ногах рани від цвяхів і рану в боку від списа і Тома скрикнув: "Господь мій і Бог мій!" — Єв. Ів. 20:28.

Ап. Павло каже:

"Тим достерігайте себе і все стадо, в якому вас Дух Святий настановив вас епископами, щоб пасти церкву Божу, яку придбав кров'ю своєю". — Діян. 20:28. Тут Христову Церкву і кров апостол називає Божою Церквою і кров'ю, бо Христос Бог, явлений нам в людському тілі, що народилося від Бога. І далі: "Бо в Ньому живе вся повнота Божества тілесно" — Кол. 2:9.

Маючи таку силу доказів, ми також повинні вірити, що Ісус Христос є не тільки людська істота, не тільки Божий посланець, а що Він Сам Вічний Бог, Творець неба та землі, Який прийняв на себе людське тіло, і таким чином Бог стався людиною, щоб спасти усіх тих, що вірують в Нього та приймають Його як свого Спасителя.

Ісус Христос прийшов на цей світ з небес

Ісус не земна, а небесна Істота. Він прийшов на цей світ, щоб "знайти та спасти погиблих". Тут ми маємо пам'ятати що:

1. Ісус був посланий на світ з небес від Бога, свого Отця. Про себе Ісус Никодимові сказав: "Не послав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спасся Ним світ" — Єв. Ів. 3:17.

Іван Хреститель розповідає про Ісуса так: "Хто згори гряде, той над усіма; хто від землі, той від землі, і від землі говорить; хто з неба гряде, той над усіма" — Єв. Ів. 3:31.

Ісус каже: "Зійшов Я з неба, не щоб чинити волю Мою,

(докінчення на ст. 6)

„ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА"
THE EVANGELICAL TRUTH
Published monthly. — Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Передплата на рік в Канаді і замор. долярів $2.00. Окреме число 25ц.

РЕДАГУЄ — КОМІТЕТ
Видає М. Фесенко

Адреса редакції:
868 Dovington Ave.,
Toronto 4 — Ontario

ГАРІ Р. РАНКС КО.
В. ЗАЛІЩУК
Погребник
455 Кінг Ст. Вест,
Торонто
Телефон ЕМ 8-5370

"Божественні" люди

"Українське Слово" в ч. 11 так описує священників:

"Бог покликав нас на це достойство, щоб ми були посередниками поміж Богом і людьми.

Без священників і їхніх службовців діло освячення людського роду не є можливе. За словами св. Івана Золотоуста, священство виконується на землі, але воно належить до небесних чинів. Що священик виконує на землі, те Бог довершує в небі. Св. мученик Ігнатій каже, що священство з-поміж усіх земних благ і почестей є найвищим ступенем людської гідности. Знову ж Діонисій Ареопагит називає священика просто "божественною" людиною. — "Священику, — каже св. Касіян, — коли зважиш високу небес, то ти є вищий; коли подивляєш красу сонця, місяця і зір, то ти кращий; коли дивуєшся величності ангелів, то ти величніший. Тільки один Бог і твій Сотворитель стоїть вище від тебе".

Чи дійсно Бог зробив священників "посередниками поміж Богом і людьми"? Чи дійсно "освячення людського роду не є можливе без священників"? Чи дійсно вони є "божественні" і є вище місяця, сонця, ангелів і лише один Бог Сотворитель стоїть вище їх?

Всякий думаючий людині ці екстравагантні претензії здаватимуться, як що не свідомим богохульством, то результатом хворобливої уяви, зокрема як що людина мала нагоду мати стосунки з цими "божественними" в щоденнім житті. Але найважнішим те, що Слово рішуче заперечує ці богохульні самовзеличення. В першу чергу Слово Боже заперечує, що є більш посередників поміж Богом і людьми ніж один Ісус Христос. "Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос", 1 Тимотея 2:5. Святе Писання також вчить, що люди можуть спастися лише і виключно через Ісуса Христа і ніким більше. "І нема ні в кому другому спасення, бо й нема іншого імя під небом, даного людям, щоб спастись нам" Діяння 4:12.

Щодо самовзеличення взагалі, то Христос так навчав: "Ви ж не зовіться учителями, один бо ваш учитель-Христос, усі ж ви брати. І отця не звіть собі на землі, один бо Отець у вас, що на небі. І не звіться наставниками, один бо в вас наставник — Христос, більший же між вами нехай буде вам слугою".

Як далекі горді претензії "божественного" священства від тихости Христової.

"У.П.С." в науці про священників наводить на поперття своєї науки (1 Петра 2:9) "Ви ж рід вибраний, царське священство, народ святий, люди прибрані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло."

Повищі слова Писання зовсім не відносяться до церковної ієрархії. Послання Петра скероване не до священників а до віруючих людей взагалі. Перший стих послання Петра ясно вияв'яює до кого він звертається: "Петр апостол Ісуса Христа, вибраним захожанам розсіяння". Як раз оцім "захожан розсіяння" апостол Петро і називає "царським священством".

Церковна ієрархія не має найменшої підстави приписувати ці слова, що ніби вони відносяться до них.

Загально, Слово Боже навчає про універсальне священство всіх віруючих здобуте Ісусом Христом для всіх дітей Божих. Так Йоан Богослов в Одкритто пише: "Зробив нас царями і священиками Богу і Отцеві своєму" (Одкр. 1:7).

В слові Божім чимало написано і про священників і про архиєреїв, написано ясно і недвозначно, але чомусь усі ці місця, які безперечно до них відносяться і в цім не лишають ніякого сумніву, вони цитувати не люблять.

НЕМА РІЧНИЦІ

Українська преса стало приносить відомости з рідного краю про обмеження свобід і ріжні безконечні заборони російського комуністичного уряду та його насильства над українським народом. Російська преса твердить, що всі ці насильства та комуністичні методи не є властиві російському народові. Російська преса стало підкреслює, що російський нарід одне, а комуністи щось іншого. Ця пропаганда можливо переконує лише самих авторів.

Неважно, який би уряд не був в Росії, українці від нього можуть сподіватися лише заборони і брутальностей. Ось перед нами "Союз"—тижнева часопись для українського народа'. Цей часопис виходив в Пітсбургу і його редактором був загально знаний Пастр. Е. М. Глова. В ч. 49 "Союза" за грудень 1914 року поміщена стаття "Львів під Росією". Галичина була тоді окупована російськими царськими військами. Як що в повищій статті замінити слово "губернатор" словом "комісар", а слово "Львівська губернія" словами "Львівська область", то читач буде думати, що це є найновіші розпорядження російської комуністичної влади в Галичині. Отже для цікавости нижче ми місимо без змін статтю з "Союзу" — "Львів під Росією":

ЛЬВІВ ПІД РОСІЄЮ

Російські часописи доносять ріжні вісти про теперішний Львів. Подаємо тут читачам ці вісти; деякі з них відносяться не лише до самого міста, але до цілого обшару східної Галичини, занятої Москалями.

Губернатор военний видав оці розпорядження:

1. Заказується у всіх печатних письмах подавати які небудь вісти з военного терену, та про діяльність російських властей; заборонено також обговорювати політичні й суспільні питання — без попереднього дозволу цензури.

2. Заказується печатати й розповсюднювати плякати, оголошення та роздавати які небудь летучі листки й образки без дозволу поліційної власти.

3. Заборонена є кингарняна продаж і випозичування книжок в російській і українській мові о скільки вони видані поза границями російської держави.

4. Заказується продаж і випозичування книжок в інших мовах, о скільки їх зміст є ворожий російському урядови і державі.

5. Забороняється виставляти театральні штуки без дозволу російської цензури; не вільно устроювати концертів і відчитів без дозволу місцевої поліційної власти.

6. Не вільно виставляти в кінотеатрах образків, коли фільми не були цензуровані поліцією.

Ці, що не послухають цього розпорядження, будуть покарані взвищею до 3 місяців, або грошевою гривною до 3000 рублів.

Дальше оголошує генерал-губернатор Галичини:

"Дішло до моєї відомости, що Австрійці в Галичині розпустили поголоски, неначе би російський начальний вождь цофнув обітницю дану Полякам, що дасть їм автономію. Я уповноважений заявити, що в цих поголосках нема ніякої правди. Начальний вождь зовсім не змінив своїх погядів щодо будучої судьби Польщі. Ці поголоски розсівають Австрійці в Німці, щоби впровадити непорозуміння між обединаних Славян".

Школи. Свого часу появилися вісти, що в школах буде впроваджена московська розговірна мова. Тепер доносять петроградські часописи, що в біжучім році школи зовсім будуть замкнені ізза недостачі фондів. Натомісць приватні школи будуть могли бути отворені, одначе вони будуть підлягати контролі державних інспекторів.

Львівська губернія. Організація львівської губернії вже скінчена; зміни є лише предвиджені в розмеженню губернії львівської від галицької. Останними часами іменовано: поміч-ником голови львівського повіта д-ра Сохоцького, бувшого москвофільського адвоката в Бродах; начальником долинського повіта Н. Любченка, його помічниками: І. Желінського і І. Руда.

ЙОГО НАРОДЖЕННЯ

"Ось Діва матиме в утробі і вродить Сина, і дадуть Йому ім'я Емануїл, що в перекладі є: "З нами Бог" — Мат. 1:23.

"І вродить вона Сина і дасть Йому ім'я ІСУС; бо Він спасе людей своїх від гріхів їх" — Мат. 1:21.

Енциклопедія Українознавства

Появився перший зошит другої (словникової) частини Енциклопедії У к р а їнознавства. Повний твір буде обіймати 4 томи, 1600 сторінок, 20 зошитів.

Перший зошит виказує, що монументальна підготовча праця була переведена першорядними фахівцями в приготованню матеріялів. Пояснення окремих слів є стисле але вичерпуюче і є не тільки на рівні з енциклопедіями подібного характеру, що набули світової слави, але нічим їм не уступають. Видання другої частини Енциклопедії Українознавства треба вітати як велике осягнення.

Проте на жаль склад редакторів церковного відділу нічого доброго не обіщає українським протестантам. Нас було скривджено в першій частині, очевидно, що і в другій частині представлення українського евангельського руху буде відано на поталу "редакторів", що в силу своїх становищ і ритуалістичних церквах будуть просто неспроможні обективно писати про українських протестантів.

В одній Канаді, при останньому перепису, 65 тисяч українців зголосилися як протестанти. В Злучених Державах їх вдвічі більше. На рідних землях українських протестантів мільони. Це є один з найактивніших релігійних рухів серед нашого народу. В суперечі цих фактів з страху перед ритуалістичною ієрархією редакція енциклопедії не знайшла можливим покликати так само і українського протестанта в склад редакційного комітету. Українські протестанти мають серед себе фахівців і науковців; які нічим не уступають іншим особам покликаним співпрацювати в Енциклопедії. Чи це є обективно і науково. Лишаємо про це судити читачам. Управа Українського Євангельського Обєднання зверталась в цій справі з протестом до головного редактора енциклопедії, але навіть не дістала відповіди. Мя не вірмо, щоб головний редактор чи інші світські особи, які є відповідальні за всю працю, є ритуалістичними фанатиками, але очевидно, що як в часи середньовіччя, ритуалістичні церкви серед українців ще і доси викликують страх і покору навіть ціною "науковости".

ВІРШ - ЗАГАДКА

Хто це, хто це усе місто
В легке-біле намисто
Одягав?
Дерева, будинки, люди,
Всіх намисто всюди-всюди
Обсипає . . .

Все за ранок побіліло,
Все намисто так змінило,
Мов не те.
Стало все, неначе нове,
А намисто знову й знову
Все паде . . .

Наче пух, таке легеньке,
Покружляє, й потихеньку
Упаде до ніг . . .
Ходять люди всі по місті
В легко-білому намисті
Просто сміх!

Д-ма

ОГОЛОШЕННЯ

Вже можна набути слідуючі книжки духовного змісту:

ЗБІРНИК ПРОПОВІДЕЙ, стор. 140. Ціна $1.50

ІВАН ГУС, З. Бичинського, стор. 200. Ціна $1.50

ДОРОГА ДО ХРИСТА, Г. Брандербурга, стор. 170 Ціна $1.00

Замовляти по адресі:
REV. W. BOROWSKY,
1934 Florence Street,
Detroit 3, Michigan

ОГОЛОШЕННЯ

До каси Українського Євангельського Обєднання в Північній Америці вплинули такі вкладки та пожертви:

Паст. Д. Галенда від Гуртка Молоді (С.Е.) при Савт Сайд Пресвітерській Церкві в Пітсбургу $50.00
Українська Пресвітерська Церква в Нюарку $100.00
Сестра Варніцька, Нюарк $25.00
Укр. Еван. Реформ. Церква в Детройті $50.00
Укр. Ев. Реформ. Церква в Ошаві, Канада $55.00
Укр. Пресвітерська Церква в Торонті $25.00

Щиро дякуєм всім членам і жертводавцям за чинну співпрацю на Ниві Христовій. Хто слідуючий?

Коли б у цьому виказі зайшли якісь помилки, дайте знати про це скарбникові.

Свої членські вкладки і пожертви посилайте на адреси скарбників УЄО:

В Канаді:
REV. WASYL WINIAWSKY,
123 Royal Road N.
Portage la Prairie, Man.

В США.:
MR. IWAN PETRASZCZUK,
1153 Glynn Court,
Detroit 2, Michigan.

Давид Брейнер місіонер до кан. індійців

Давид Брейнер був місіонером поміж індійцями в самих початках, коли білі лише починали селитися в Новій Англії. Одне індійське плем'я відзначалося непримиримістю і жорстокістю супроти білих, та робило постійні напади. Д а в и д Брейнер хоч і в слабім здоровю рішив один без зброї прийти до них і проповідувати їм Благовістя.

По довгій і виснажуючій подорожі він прийшов близько головного місця осідку цього племені та поставив своє маленьке шатро. Декотрі індійці, що полювали в тій околиці, зобачили його і донесли ватажкові племені про білого чоловіка. Ватажок зібрав раду і вони рішили його вбити. Декілько вояків було послано убити Брейнера. Індійські воїни любять робити засідки, тому коли вони дійшли до місця де було шатро Брейнера, вони поховались в кущах чекаючи на те, щоб Брейнер вийшов з свого шатра і тоді б вони його легко могли убити стрілами.

Але в той час як вони чекали, Брейнер молився. Пройшло досить часу, але він все провадив в молитві. Індійцям надоїло чекати і вони рішили, що чотири з них підкрадуться до шатра і довідаються чого він не виходить. Вони тихо підкрались до шатра і загинувши до середини зобачили місіонера, що він молився. Він стояв на колінах спиною до них. Вони бачили, що він з кимсь говорить, хто це був вони немогли бачити, але що він наочно добре його бачив, бо інакше не промовляв би так щиро до когось. . Це зробило глибоке враження на індійців і вони рішили почекати і дивитись далі. Але, що це? Величезна гадюка просунула своє жахливу голову під одну сторону шатра і вповзла до середини. Вона вповзла до ніг Брейнера, переліза через ноги і піднесла свою голову, як би маючи намір укусити його в шию.

Але ні, гадюка цього не робить, і зробивши декілько рухів, вона вповзала з шатра і зникла в траві. Здивовані індійці слідкували за рухами гадини з страшним захопленням. Те що гадюка не вкусила чоловіка для них було великою несподіванкою тайною. Безшумно вони приєднались до своїх товаришів і оповіли їм те, що вони бачили в шатрі. Вони рішили повернутись до ватажка і розповісти йому усе. В міжчасі Брейнер так був захоплений молитвою, що нічого не знав про всю цю подію, а ні про візит гадюки, ані про інших вояків. Він встав з колін і пішов до індійського посселення, незнаючи як його приймуть дикі індіяне, що так ненавиділи білих. На його велике здивування і радість, здавалось, що все поселення привітало його, як ніби він був дорогий приятель. Вони радо слухали його науку і за якийсь час багато з них увірувало.

РЕЦЕНЗІЯ

Появилася друком книжка Івана Слобожанина (Видавництво "Вільна Україна") "Нариси з аграрного питання." Ця розвідка трактує одне з найважніших питань української сучасности і будучини, а це земельне питання. Праця написана обективно, заснована на фактах, та не базується на якихсь наперед принятій ідеольогії.

Головні висновки автора звучать переконуюче, наприклад, незаперечне твердження, що "Початок вивільнення України від тоталітарного большевицького режиму має бути одночасно й початком кінця колгоспної системи в сільському господарстві". Так само важне підкреслення автора, що аграрне питання нероздільно повязане з індустріяльним розвитком. Вирішальна роля кооперації для розбудови здорового сільського господарства є слідно обгрунтована. Добробут селянства не є самоціллю, але має служити вищім інтересам цілого краю. Це все добре повязане.

Нам лише здається, що автор погоджується наділити землею забагато категорій граждан. В результаті площа кожного окремого наділу землі може бути економічно недоцільною.

„Термін "нетрудові власники" був в минулім остільки надуживаний, що автор зробив би добре означивши своє розуміння цього терміну, або заміняв його іншим більш ясним. Ця праця в цілости заслуговує повної уваги, а зачеплені питання широкої дискусії.

М. Фесенко

ЧИ ВИ ВЖЕ ВИСЛАЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ?

Нова програма Об'єднаних Націй в справі допомоги біженцям

Всі знають про біженців. В пресі часто можна зустрітити описи драматичних обставин утечі людей эза Залізної заслони на захід, але про долю тих, що по таборах роками очікують рішення своєї долі, пишуть дуже мало, і громадськість майже нічого не знає про неї.

Зараз в Европі є 200 офіційних таборів для біженців з населенням понад 70,000 душ і, мабудь, не менше, як 50,000 живуть по неофіційних таборах. Крім того, є не менше, як 200,000 таких, яких доля ще не вирішена і які живуть у жахливих умовах по пивницях, горнищах по перенаселених містах і селах Західної Европи.

Переважно це колишні ДП (переміщені особи). З багатьох і дуже комплікованих причин вони не мали змоги почати нове нормальне жита. В дуже небагатьох випадках, проте, деякі порушення правил громадської безпеки, часом дуже незначні, а часом і злочини, перешкоджають їм у переселенні.

Загалом число таких безпритульних людей, що втратили свою батьківщину і не мають змоги знайти нову, доходить до 300,000, і це число править за трагічне нагадування про нерозвязану досі проблему про втікачів. Тепер їх становище стало ще більш нестерпним, бо доведено, що його можна поліпшити і проблему цю можна розвязати. За доказ того може служити минулий рік, коли заходами добровільних організацій під керівництвом Високого Комісара в справах утікачів і з фінансовою допомогою фонду Форда було дещо зроблено для поліпшення становища втікачів.

Минулого року Генеральна Асамблея ОН вирішила, що для того потрібні інтернаціональні зусилля, і встановила спеціяльний фонд при ОН для фінансування роботи і виробила програму праці, яка полягала в: 1) давати терміново допомогу в окремих випадках, 2) розселювати людей на постійне життя в Европі та за океаном і 3) допомагати старим і непрацездатним людям, які потребують спеціяльної опіки.

Принципи цієї програми дуже прості. Навчання людей якогось ремесла, на яке є попит. Якщо людина має якийсь фах, але не має грошей, щоб купити струмент або найняти майстерню, то їй треба допомогти грішми. Селянам, що хочуть працювати коло землі, допомогти землею та раманентом і т. п.

Завдання полягає в тому, щоб зібрати потрібні для виконання програми фонди — 4,200,000 долярів. Але ще не обізвалось багато країн, які могли би допомогти. Успіх праці фонду залежить тепер від громадськости.

Дуже показовий приклад Голяндії. Якщо зараз є змога приступити до виконання програми допомоги Австрії та Греції, то цим можна завдячувати внескові Голяндії в сумі одного мільйона долярів. Але фонду біженців при ОН потрібна підтримка всіх країн і всіх народів. Тільки тоді він зможе виконати програму допомоги втікачам, програму, яка має своєю метою закрити одну з найтрагічніших і найганебніших сторінок історії сучасности.

Common Council

Чудом народжений

(продовження з ст. 3)

а волю Пославшого мене" — Єв. Ів. 6:38.

2. Ісус був посланий на цей світ з небес Богом, Його Отцем, для того, щоб "знайти і спасти" вас, мене і кожного, що бажає бути спасеним.

Оповідаючи, для чого Він прийшов на цей світ з неба, Ісус сказав: "Прийшов бо Син чоловічий, щоб шукати й спасти погибле" — Єв. Лук. 19:10.

Дорогий читачу! Чи спасений ти нашим Господом Ісусом Христом, що був посланий Його Отцем на цей світ з неба? А може ти надалі залишаєся не спасений? Гляди, щоб не було пізно! Не відкладай, будь ласка, того, бо ти не знаєш, що може статися з тобою завтра.

Д. Галенда

І. М.

РИМСЬКІ ІСТОРИЧНІ ДЖЕРЕЛА ПРО ІСУСА ХРИСТА

Про Ісуса Христа, по-за Новим Заповітом, свідкують ще інші дійсно історичні документи. Цих документів не є, правда, багато, — і ця їх обмаль — як свого часу, так і тепер — являється у безбожників причиною недовірства в дійсне історичне існування особи Ісуса з Назарету. По своїй же яскравості й ті документи, що залишились, аж надто вистарчають.

Їх можна поділити на три групі: римські, жидівські й мусульманські.

Перше ніж будемо розглядати історичні свідчення римлян про особу Христа, необхідно коротенько вияснити, чому їх у римлян так мало. Треба памятати, що за життя Ісуса Христа Юдея була тільки маленькою провінцією великої Римської Імперії. Політично провінція та нічим особливим не вирізнялась; підбита, як і багато інших навіть більших провінцій, непереможною зброєю Риму. Заселював її не дуже численний жидівський народ, що в ті часи, як твердить Йосип Флавій (Йосип Флавій: "Про стародавність жидівського народу") не цікавився ні торгівлею, ні війнами, а обробляв свою багато обдаровану землю. Був це народ з високо розвиненою релігійною культурою, яка, одначе, в ті часи була вже захитана й культивувалася кількома не згідними з собою сектами. Дотого там час-до-часу вибухали народні бунти і розрухи, так маловартні в подіях великої імперії.

І ось у тій то провінції сталася подія: обурена народня маса розпяла на хресті, за вимушеною згодою римського намісника Пилата, молодого свойого релігійного діяча, що своїми думками та проповідями йшов у розріз з усталеними релігійними традиціями, з національно - політичною ідеологією цілого народу. Пилат хоч і бачив усю безпідставність засуду, одначе, уникаючи народнього незадоволення, а можливо й бунту, поглянув наче крізь пальці на самовілля юрби, якою кермувала політична думка аристократів-фарисеїв. Аж ось тривожною хвилею пробігла чутка, що тіло, поховане в осібнім гробівищу, цього розпятого проповідника десь у дивний спосіб зникло. Невеличкий гурт людей з захопленням і якоюсь дивною вірою твердив, що він воскрес; інші скептично, хоч і неспокійно, говорили, що тіло було викрадено з гробу його послідовниками. Швидко все це наче притихло. Але то тільки на перший погляд. В дійсності ж то тут, то там почали виникати гуртки людей, що визнавали себе послідовниками науки цього розпятого провідника — Ісуса.

Так уявлялась ця подія згідно тодішнього римського публичного світогляду. Носились чутки, що цей Ісус робив ріжні чудеса . . . Але хіба це могло тоді когось здивувати. Це ж був час наївної віри в незвичайне. Ще не цілком втратила силу віра в міти, ріжні леґенди й дива. Кожний обяв природи мав свого бога, і являвся нічим іншим, як чудодійною волею тих богів, а людські події проходили в уяві народів під знаком втручання тих богів у людські справи. Одже на тлі тодішнього погансько-мітичного світогляду чутки про чудеса Ісуса Христа мусіли видатися дуже непомітними.

Перейдемо до історичних документів.

Римський історик з першого віку нашої ери, Тацит, що його вважають за одного з кращих істориків клясичного Риму, в свой знаменитій "Історії", де описано історію римських цісарів, змальовуючи події від смерти Нерона, до смерти Доміціяна (тобто з 68 до 96 року), згадує Христа і християн. Пишучи про пожежу Риму в 64 р., вину якої Нерон звалив на християн, Тацит говорить, що дійсним спричинником пожежі був сам Нерон, ща захотів знищити убогі квартали столиці, а заразом (він уважав себе великим поетом) полюбуватись величністю палаючого міста. Ось у цім місці Тацит, даючи характеристику устійчивости віри хри-

Найкращий Різдв'яний подарунок

Збірник Проповідей

"Збірник проповідей" містить у собі досить цікаві проповіді ("Чи є Бог?", "Небо", "Наука і Біблія", "Народження Богочоловіка", "Певність безсмертя", "Воскресення Ісуса Христа" та інші), побудовані на науці слова Божого й обґрунтовані науковими даними.

Замовлення на "Збірник проповідей" просимо надсилати на адресу редакції "Єв. Правди":

506 Ossington Ave., Toronto 4, Ontario

Ціна $1.50. Ред. "Єв. Правди"

стіян, і їхньої небоязні мук, каже про них: "Той, від якого ця назва, Христос, був при імператорі Тиберії — прокуратором Понтієм Пилатом відданий на смерть. Вкедовзі після того подавлене, погубне суевіря стало знову розпоширюватись і не тільки по Юдеї, де воно повстало, але й у самому Римі, де найбільш обурюючі й ганебні заблуди, що їх приносять звідусюди — знаходять гарячих споклонників."

Ці слова, як бачимо, досить вороже наставлені, одначе не дивлячись на свою злонехіть до християнства, ці слова являються найяскравішим документом, що підкреслює історичне існування Христа і свідкує про Його Особу, як Особу Того, що Його наука робила вплив не тільки в Юдеї, але й у самому Римі.

Наскільки ця опінія є важна в свойому історичному значінні, може переконати нас те, що такий критик християнства як Е. Новет, відмовляючи в своїх працях всяку віру в правдивість евангельських подій, не може відкинути факту розпяття Христа при Понтії Пилаті (тим самим факт його дійсного існування), і лиш тому не може, бо про це говорить Тацит в своїй "Історії".

В "Аналах", -- другій своїй історичній книзі, Тацит свідкує про це, що в його часи переймались християнством ("чужоземним суевірям") представники римської аристократії, що є цілком згідне зо сідченням ап. Павла (Филип. 4-22).

В творі Светонія, історика також І-го віку нашої ери, "Віта Клавді" є знову ж таке свідчення про християн і Христа: "Клавдій вигнав з Риму жидів, що ввесь час хвилювались під впливом Хреста".

За те, що Светоній ужив Хреста, а не Христа, ухопились критики християнства, доказуючи, що не Ісуса Христа мав на увазі Светоній, коли писав це, а очевидно якогось політичного жидівського провідника, що звався Хрестос. Але їх намагання були розбиті цілим рядом дослідників, які доказали, що Хрестос у Светонія це тільки інша вимова імени Христос, і що ці дві вимові були актуальними в часи Светонія і досить розповсюдненими, на що вказують історичні дані. Знову ж про таке вигнання жидів з Риму говорить і Діяння Апостолів, де у 18 голові читаемо, що "Клавдій повелів усім жидам вийти з Риму".

В іншому місці у Светонія читаемо: "Були видані на муки християни, люди, що визнають нове і шкідливе суевіря". Крім того про християн і особу Христа можна найти яскраві свідчення у Цельца, пітагорійця Нуменія, епікурійця Лукіяна . . .

Також до римських документів ще можна зачислити так зване́мий "Рапорт Пилата до Тиверія цісаря". Правда, походження цього документу ще критично не провірено, і пропонувати його за дійсний рапорт історичного Пилата ми не сміемо, але цілим своїм змістом він дуже близько підходить до історичної правди.

("Будівничий Церкви Божої")

ЖНИВО ВЕЛИКЕ

Нижче ми містимо науку Паст. В. Довгалюка одного з найкращих працівників на рідних землях. Цей відданий і талановитий пастор згинув в Сібіру за імя Христа.

Лука 10:1-24

Ось Я посилаю вас, як ягнят між вовки. Лук. 10:3.

З дивними словами висилає Спаситель своїх робітників: "Жниво велике, робітника ж мало: просіть же Господа жнива, щоб виправадив робітників на жниво своє". Жнивом називав Спаситель те, що ми б назвали пустинею, а в найкращому разі — полем без овочу. В Його очах — це поле готове до жнива. Він бачить серце людини, бачить, як знівечено воно, бачить, що дуже жадне воно підкріплення — і це, за думкою Спасителя, називається жнивом, готовим до жнив. Бо що ж давали пастирі свойому стадові? Застоєну, зіпсуту воду, безліч жадань і твердий бук, яким підганяли своє стадо. Але Господь милосердний післав жниво спасіння — та брак було женців. Як прикро дивитись, коли настануть у полі жнива, -- збіжжя доспіло, з за браком женців з перестояного колосся обсипається зерно. Так було і з тими сімдесятьма. І перше, що їм каже Спаситель робити то це -- просити Господа, щоб післав робітників. Як же це воно? Хіба ж це не Його справа, не Його річ? Авджеж! Та Його справа повинна бути нашою справою. Хто просить робітника на жниво Господа, то почуває, що його самого замало, що сам він не справиться з роботою, і він ніколи не буде пересяклий завистю на свого товариша по роботі.

Посилаю вас як ягнят поміж вовків. Що за дивовижа, подумає дехто. Проти вовків слід би посилати львів, а не безборонних ягнят. Та на диво — ягнята мають бути сильніші, аніж вовки. У своїй безборонності знайдуть вони силу в одному лише слові: "Я посилаю вас!" Коли Він з вами, то хто може бути проти вас? Вовчому успосібленню світа треба ж протиставити успосіблення ягняти Ісуса, а зброєю має бути не дикість, не роги й зуби, але терпеливість; терпіння і сльози.

Оттак узброює Христос своїх людей. Тією зброєю невинне ягня поборола світ і само стало львом.

А оце тепер кілька вказівок на дорогу: "Не носіть калитки, ні торбинки, ні обув'я. В першу чергу треба вірити тому, хто сильніший над усіх. Про ягнят піклується пастир в першу чергу, їх привілей бути поперед усього нагодованими. На ягнят пастир уважає найбільше, тому і каже Христос: посилаю вас, як ягнят а не каже -- як овець.

"Нікого в дорозі не вітайте!" Це виглядає так непривітно, бо чейже мандрівники радо вітають один одного. Але коли б ви знали, з якими церемоніями були получені в цій країні вітання, прикрашені довгими облесними словами в супроводі довгих повільних рухів, то зрозуміли би Спасителя, чому Він заборонив їм вітатися й на те гаяти час. Його справа вимагала поспіху. Це треба розуміти й нам і мати на оці Слово Боже й душевну справу людини.

Друга вказівка Спасителя звучить так: " котру ж господу ввійдете, перш кажіть: Впокій домові цьому! — і коли там буде син упокою, спочине на ньому впокій ваш: коли ж ні, до вас вернеться." Заборонено було їм вітати когось у дорозі, так оце поручається зробити це вдома. Правда, годі знати, чим хто дихає і чи в хаті жие людина жалібна Божого спокою, чи це байдужне дитя світа. І це вітання мало бути мірилом, що ясно вказує, куди попало привітне це слово, — на добрий ґрунт, чи на твердий камінь.

Третя вказівка: "У тім же домі зоставайтесь, ївши й пивши, що є в них: достоєн бо робітник нагород своєї. Не ходіть од хати до хати. І в котрий город увійдете, й приймуть вас, їжте що поставлять перед вами, і сціляйте в ньому недужих, і кажіть їм: "Наблизилось до вас Царство Боже". Так само, як і при висилці дванадцятьох, забороняє Ісус вештання від хати до хати, бо знає, що це не спричиниться до чогось доброго. З радістю повинні приймати те, чим їх гостять й нічим не гордити. Хто дає поживу духову то-б-то це, що є в житті найкращим, має право користуватись дарами тілесними, потрібними до життя. Словами: "Достоєн робітник своєї нагороди" Спаситель оказав на всі часи своє піклування про долю проповідників Слова Божого. Подібно висловлюється й апостол Павло: "Коли ми духовне сіяли вам, то чи велика річ, коли ми тілесне ваше жатимем" (1 Кор. 9:11). Але геть з думкою, щоби пасти череду ради зиску... Тут треба погодитися з влучною думкою Григорія Великого: "Дійсний проповідник проповідує не тому, щоб дістати нагороду, але бере нагороду, щоб могти проповідувати".

"У котрий же город прийдете й не приймуть вас, вийшовши на улиці його, скажіть: І порох, що прилипав до нас із города вашого, обтрушуємо вам; тільки ж це знайте, що наблизилось до вас Царство Боже" — оце остання вказівка для апостолів. Вона ідентична з вказівкою даною дванадцятьом. Правдиві пастирі не повинні, в разі коли їх не приймуть, нарікати і обтрушувати порох з звітах і статтях часописних, але тихо отрясти порох зо своїх ніг. Вони повинні знати, що Слово Христове було предвісником життя і смерти. Є ж бо й мертві громади, для котрих кожна проповідь є цвяхом для їхньої домовини. Громадам, котрі відкидають евангелію, грозить Ісус й предрікає їм долю гіршу, ніж Содомі й Гоморі. Класичний приклад -- це Капернаум. Скільки чудових слів, скільки чудотворних уздоровлень та великих діл Ісуса бачило це місто усе надаремно! Через це й такий грізний суд спав на нього.

(Далі буде)

PEACE ON EARTH

By Nova

It was with a feeling of bitter futility that John Thurston closed his ledger at 5 o'clock on Christmas Eve and looked out the window at the milling crowds of Christmas shoppers in the street below. "Look at the worried faces," he thought. "Every one of them making a last minute dash because they forgot Aunt Susie or rich Uncle Al! I guess Uncle Lester is right after all. Christmas is strictly a money-making proposition and it's a good idea to rake in the cash while we can".

John's sober, blue eyes rested for a moment on a ragged little urchin standing on the corner near the news-stand. He was especially noticeable because he was wearing a bright red cap and scarf which was a startling contrast to his grey, grimy clothes. For a brief minute he remembered his Uncle Bill who had been in partnership with Uncle Lester until his untimely death. Beloved Uncle Bill had once said, "Christmas is not just a date — December 25. It is the heart of Christianity." But the moment was fleeting and Uncle Lester's greedy philosophy pervaded his spirit once again.

Out on the street the biting wind flicked his face with darts of snow. People were crazy, he reflected, to be out in this weather doing last minute shopping. Of course, he didn't shop because he had only Uncle Lester left, and Lester's viewpoint didn't include Christmas in his soul as anything but a chance to add to his bank account.

Faintly he heard the strains of "Silent Night" from afar. Involuntarily his heart leaped. That was Uncle Bill's favorite Christmas hymn. Then he looked in the shop window he was passing where a large sign proclaimed, "Get your last-minute bargains here. Forty per cent Discount for Clearance!" His mouth curled. Silent night! Bargain night! Too bad we couldn't have Christmas twice a year so people could clear out their stocks and start over again more often.

Uncle Lester would be home when he got there. He woud say, "Well, John; did you get the books to balance?" It was the same every night. Then he would open his paper to the stock market section and study the page thoroughly until John had cleaned up for supper. Martha, the housekeeper, would say that "supper's on" and the two of them would sit down to a desultory meal and discuss the possibilities of expanding the store's business. After the meal they would go into the drab living-room which was furnished with bare necessities and listen to the news on the radio. Just because it was Christmas was no reason to have a wreath at the window or a few friends in for company. They had no close friends.

Suddenly John found himself wanting to get away from the routine. He had always taken the same route from the office to the apartment where he and Uncle Lester lived. If he could only follow a different path just once. The strains of "Silent Night" came a little closer. He turned the next corner instead of following the street that led home.

A few yards away a child screamed. John walked faster as he noticed a knot of youngsters ahead of him, arms flailing and a confusion of high-pitched voices. As he neared the group, a well-dressed boy of about 10 pitched into a dirty little ragamuffin with a bright, clean red scarf and cap. He recognized the figure he had viewed from the office window. John hurried to the scene and roughly separated the two boys. "Here! What's the matter? Don't you know boys shouldn't fight?" His voice, though gruff, held a hint of amusement.

Both boys started shouting at once. The other children crowded closer and all of them were shouting. "That's my cap and scarf," the well-dressed one hollered as he tried to lunge towards the culprit. "That's mine! I know it is and he can't have it!"

"But you have a nice cap, and a pretty white silk scarf, too," John reasoned. The grimy little fellow hung back and didn't say anything.

"Just a minute now," soothed John. "What makes you think that's your cap and scarf, fellow?"

"I'm Mortiner Perkins, that's what." Mortimer stuck his lower jaw out belligerently. "That kid couldn't buy a toothpick! I know it's mine because I saw my mother unwrap it at home and it's mine because she always buys me things. He stole it! He stole it! He stole it!" Mortimer's voice reached a high screech as a long, low, black car drew up to the curb. He whirled around and loosed himself from John's grasp, running to the car and calling, "Moth-er-r-r! Tell this man that kid's got my cap and scarf. Tell him. He won't let me get it back. Mother-r-r!"

A tall, be-furred lady stepped from the car, a tight, worried expression about her lips. She ordered the chauffer to break up this crowd of ruffians and get Mortimer into the car. The crowd dispersed, and Mortimer sullenly crawled into the back seat of the big shiny limousine.

"I'm sorry if Mortimer made a fuss here," she said in a hard, crisp voice. John still had his arm around the shoulders of the ragged youngster. "I did give that cap and scarf to the church to distribute among the poor. After all, it is Christmas," she explained, "and we Perkinses never let it be said that we don't do our duty at Christmas time. If you will read tonight's paper, you will see that Mr. Perkins and myself have given very generously to charity this year in spite of the hardships it puts upon us."

John's lips tightened. "Yes, Mrs. Perkins. You and your husband and son are very generous at Christmas time I'm sure. Your hearts must be full of the spirit of giving and of—of—hard, cold diamonds."

He grabbed the little boy by the shoulder and said, "Come on, son."

They walked along in silence for several minutes. The strains of church hpmns were louder now. A sniffling noise came from the little felow. John looked down.

"What's the matter, Butch? Cold?"

He shook his head.

"What's your name?"

"David."

"Where are you going now, David?"

David's eyes lighted. "I'm going to meet my mother at the church. Will you come with me? Please, mister, I want you to meet my mother. Please, mister," he pleaded.

"Well, I —" John hesitated. He hadn't been inside a church since Uncle Bill had died.

"Please?" David tugged at John's hand. "It's just up in the next block." Then suddenly David thought of something. He said hesitatingly, "Or—is your little boy waiting at home for you?"

John smiled. "I have no little boy, David. Maybe you'll be my little boy for tonight. Come on, where's that church?"

Their footsteps hastened. In a few moments they were at the church door where a sweet-smiling woman was clutching at the shawl around her shoulders, her bare hands red with cold.

"David," she cried, "you're late. Where have you been?" In a torrent of jumbled words, David told his mother about Mortimer and the cap and scarf.

"I didn't fight back, though, Mom. I honestly didn't I turned the other cheek, like you said, Mom. And then this man came and everything's all right now. But Mom," his large round eyes searched hers as John looked on, "Mom—it is my cap and scarf, isn't it?"

From the imposing, greystone building rising against the snowy night came loud and clear the voices of the choir.

"Hark, the herald angels sing"

Together the three entered the large doors of the edifice.

"Glory to the new-born King,"

They found a seat towards the back of the auditorium. John's confusion suddenly left him. The meaning of life, of Christmas broke upon his spirit in sharp, clear truth. Here was Uncle Bill's philosophy, bound together in one brief incident — culminated in these two, loving people; personified by mother and son who lived according to the gospel. He made a swift comparison of the woman who had her name in the papers because she had donated wordly goods, retaining more than plenty for her own selfish use, and this kindly mother who had only her belief in the teachings of Jesus to give to the world. She had taught her child in the ways of righteousness and already, at so young an age, he had learned the value of one of these lessons. There would be many more lessons before the lad reached manhood.

"Peace on earth and mercy
mild"

John breathed deeply. His eyes filled and his throat contracted with the significance of the great lesson he had learned this night. Reaching for David's hand and giving it a hearty squeeze, his lips noiselessly formed the words,

"God and sinners
reconciled."

—Instructor

Оголошення!

НОВИЙ ЗАПОВІТ

висилається бажаючим один примірник безкоштовно на різних мовах.

P. u. A. PACHNIUK
Lager Wehnen
(Postlagernd)
(23) Post OFEN ueber Oldenburg
WESTERN GERMANY